ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

அபயப்ரதாநஸாரஸஹிதமான

தனிஶ்லோகம்.

GOVERNMENT ORIENTAL MANUSCRIPTS LIBRARY
9 MAR 1912
MADRAS

இந்தக்ரந்தம்.

அபாரகருணாஸாகரரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

மணிப்ரவாள வ்யாக்யாநஸஹிதம்.

[illegible]

சிங்கப்பெருமாள்கோவில்

ஸ்ரீமான் - மாடபூசி

தர்க்கதீர்த்தர் - ராமாநுஜாசார்யரால்

எழுதப்பட்ட ப்ரதிபததாத்பர்யஸஹிதம்

அநேக தேசாநீத ஸ்ரீகோசங்களின் ஸஹாயத்தினுல்

லேககப்ரமாதாதி ஜநிததோஷங்களில்லாமல்

மேல்படி

ராமாநுஜாசார்யராலும்

முத்துக்ருஷ்ணநாயுடு அவர்களாலும்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்) யாரால்

சென்னபட்டணம்,

ஸ்ரீநிகேதநமுத்ராக்ஷரசாலையில்

ஸ்ரீபராங்குசதிருவவதாராதி ௫௦௦௧.

சார்வரிஸம்வத்ஸரத்தில்

பதிப்பித்துப் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது.

௧௯௦௧.

விஜயதேதாரம்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்தமுத்ராபகஸபை (லிமிடெ

382--ஹூத்திய ஆறுவது ஆக்ட்டுப்ரகாரம் ரிஜிஸ்டர்

ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

ப்ரதிமாதம் 5-பாரங்களுக்குக்குறையாமல் சாஸ்வதமாய் அச்சிட் தலைமுறைகளுக்கு பேட்ரன்களுக்கு 12-காபிகளும, பாகஸ்தா- 5-காபிகளும் போஷகர்களுக்கு 1-காபியும் ப்ரதிமாதம் கொடுக்கப்ம

பேட்ரன் சந்தா ரூபாய் - 200, பாகஸ்தர்களுக்கு சந்தா போஷகர்களுக்கு சந்தா ரூபா-20-மொத்தமாயாவது ப்ரதிஇலவ 15வக்குள் 10-ல் ஒருபாகமாயாவது கட்டவேண்டும். இவர்களுக்கு வர்த்த நீ க்ரமமாக ரூபா 2-0-0, ரூபா, 1-0-0, ரூபா, 0-4-0.

மற்றவிவரங்களெல்லாம் சட்டபுஸ்தகத்தில் பார்த்துக்கொ டும். இதின் விலை, அணா. 2.

இந்த ஸபையாரால் இதுவரையில் அச்சி ப்ரசுரம்செய்யப்பட்ட க்ரந்தங்கள்.

தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யானம் மேலான காகிதம் தமிழ்லிபி
ராமசரமஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யானம் டிடோ
டிடோ மட்டகாயிதம் டிடோ
இயற்பா முதல்திருவந்தாதி ஸவ்யாக்யானம் ப்ரதிபதடீகா அரும்பதஸஹிதம் டிடோ
டிடோ டிடோ உயர்ந்தகாகிதம்
டிடோ இரண்டாம்திருவநதாதி டிடோ டிடோ
டிடோ டிடோ மட்டகாயிதம்
தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யானம் உயர்ந்தகாயிதம் தெலுங்குலிபி
ராமசரமஸ்லோகம் டிடோ
டிடோ மட்டகாகிதம் டிடோ
இயல்பா முதல்திருவந்தாதி தெலுங்கு ஸவ்யாக்யானம் பிரதிபத டீகா அரும்பதஸஹிதம்
டிடோ மட்டகாயிதம் டிடோ

இப்படிக்கு,

கராலபடி - ஆள்வாரய்ய,

காரியதரிசி-தனாதிகாரி.

நெ. 31, வெங்கடாசலமுதலிதெரு, செ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம:.

[வை]ஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகசபை (லிமிடெட்).

[வா]ல்மீகிப்ரணீதமான ஸ்ரீராமாயணம் வேதோபப்ர்ம்மண மான ஸ்ரேஷ்டமென்றும், அநுத்தமமான ஆதிகாவ்யமென் [ஒ]வ்வொரக்ஷரத்தை யநுஸந்தித்தாலும் மகாபாதகங்க [ளை]கடிக்குமென்றும், படனமாத்ரத்தாலேயே ஐஹிகாமுஷ் [மிக]ப்ரதமென்றும், த்வயவிவரணரூபமென்றும், காயத்ர்யர்த்த [ரூப]மென்றும், இப்படி அனேகவேதாந்த ரஹஸ்யார்த்த ப்ர [மெ]ன்றும், எல்லாதேசங்களிலேயும் ஸர்வமதஸ்தர்களுக்கும் [க்ரா]ஹ்யமென்றும், இப்படி அமேயப்ரபாவத்தை யுடையதெ [ன்பது எ]லோருக்கும் விதிதமாகையால் இவ்விடத்தில் அதைப்பற்றி [விஸ்தரி]த்துச் சொல்லவில்லை.

[“வே]தோராமாயணா-[...]” என்று - ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தை [வேதத்]தோடு ஸமானமாய் சொல்லியிருக்கிறார்கள். சமுத்ரம் ரத் [னாகரமா]கிலும், மெம்மேல் ஸஞ்சரிக்கிறவர்களுக்கு உப்புஜலமும் [மீன்] முதலான க்ஷுத்ரஜந்துக்களுமே அகப்படுவதுபோல், ஸ்ரீ [ராமாய]ணத்தை மெம்மேல்ஸேவிக்கிறவர்களுக்கு ஸாதாரணார்த்தமே [அகப்படு]கிறது. சமுத்ரத்தில் முழுகி தலஸ்பர்சம் செய்கிறவர்களுக்கு [சிற]ந்த ரத்னங்கள் அகப்படுமாப்போலே, பகவந்நிர்ஹேதுககடா [க்ஷல]ப்தஞானத்தையுடைய பூர்வாசார்யர்கள் ராமாயணார்ணவத்தில் [ஸூக்ஷ்மத]ர்சமாய் அவகாஹித்து ஸங்க்ரஹித்த விசேஷார்த்தங்களைலோ [கோஜ்ஜீ]வநார்த்தமாய்அபாரகருணாஸாகரரான பெரியவாச்சான்பிள் [ளை] [த]னிஸ்லோகமென்றும்க்ரந்தத்தையிட்டு ப்ரகாசிப்பித்தருளினார்.

இந்தக்ரந்தத்தை தனிஸ்லோகீ - என்று சிலர் வ்யவஹரிப் [பா]ர். “[...]” என்கிற ஸூத்ரத்தால் முதல்ப [த]ம் ஸங்க்யாவாசகமானால் த்விகு ஸமாஸம் வரும்-அப்படிஸங்க்யா பூர் [வ]ன [...]ஸமாஸத்தைக்காட்டிலும் ஜீவீப்ரத்யயம்வந்து, [...]ஸ்லோகீ - [...] - த்ரிலோகீஎன்று-ரூபங்கள்ஸித்தித்தி [ருக்கி]ன்றன. இவ்விடத்தில்தனிபதம்ஸங்க்யாவாசகமாகாமையன்றிக்

கே த்ரவிடபதமாயுமிருக்கிறது. "ஸஹஸம்வா" என்னுப்
தால் வரும் ஸ்மாஸம், ஒருத்ரவிடபதத்துக்கும் ஒருஸம்ஸ்
துக்கும்சித்தியாது. ஆகையால், தனிஜ்வயம், தனிவரமம், தனி
என்பதுபோல் தனிஸ்லோகமென்றேவ்யவஹரிக்கத்தக்கது
லிக்கேணிஸரஸ்வதீ பண்டாரம் முதலான இடங்களிலிருக்கு
கப்ராசீனகோசங்களிலும் தனிஸ்லோகம் என்றே எழுதியிரு

இந்தக்ரந்த மருளிச்செய்த பெரியவாச்சான்பிள்ளை வி
ஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த ப்ரவர்த்தகர்களான பூர்வாசார்யர்களி
ஹாநுபாவர். இவர்சோளதேசத்தில் சேங்கனூர் க்ராமத்தில்
த்து வருஷம் ஆவணிமாசம் க்ர்ஷ்ணாஷ்டமீ ரோஹிணீ நக்ஷ
அவதரித்தார். இவர்குடி பூர்வஶிகை. இவர் தகப்பனார் தி
யாமுநதேசிகர். இவர்தாயார் திருநாமம் நாச்சியாரம்மாள். இ
நாமாந்தரங்கள், ஸ்ரீமத்க்ர்ஷ்ணர், க்ர்ஷ்ணஸூரி. இவருக்கு
யர் நம்பிள்ளை. இவருக்கு திருவாராதனம் க்ர்ஷ்ணவிக்ரகம்,
ருளியிருந்த திவ்யதேசம் ஸ்ரீரங்கம். இவர், கூறு - ஸம்வத்ஸ
சன ப்ரவர்த்தகராய் எழுந்தருளியிருந்தார். இவருக்கு உத்த
நயனாராச்சான்பிள்ளை. இவருடைய சிஷ்யர்கள், பரகாலதாஸ
ங்காசார்யர்முதலானோர். இவரருளிச்செய்தக்ரந்தங்கள், திருவா
ழி வ்யாக்யானமான இருபத்திநாலாயிரப்படி, மற்றமூவாயி
க்கு வ்யாக்யானம், பாந்தரஹஸ்ய விவரணம், மாணிக்யமாலை,
த்நமாலை, ஸகலப்ரமாண தாத்பர்யம், உபகாரரத்னம், மஹாத்ரு
க்யானம், ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரவ்யாக்யானம், அபயப்ரதான
வ்யாக்யானம், சரமரஹஸ்யம், அநுஸந்தான ரஹஸ்யம், நிக
படி, ரஹஸ்யத்ரய விவரணம், தத்வத்ரய விவரணம். இந்த
ஸ்லோகம்.

இவர் தனியன்:—ஸ்ரீமத்க்ருஷ்ணஸமாஹ்வாய நமோயாமுநஸூநவே ।
யத்கடாக்ஷைகலக்ஷ்யாணாம் ஸுலபஶ்ஸ்ரீதரஸ்ஸதா

இவர்திருநக்ஷத்ர தனியன்.

ஸகலத்ராவிடாம்நாயஸாரவ்யாக்யாநகாரிணே ।
ச்ராவணே ரோஹிணீஜாதம் க்ருஷ்ணம் ஸஞ்ஜ்ஞம் ஹம் ஹஸே

இப்படி,

☞ ஸஹாபண்டிதர்கள்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்).

தனிஸ்லோக அட்டவணை.

ஶ்லோக ஸங்க்யா.	ஶ்லோகம்.	பக்க ஸங்க்யா.	ஶ்லோக ஸங்க்யா.	ஶ்லோகம்.	பக்க ஸங்க்யா.
௧	அஹம் வேத்மி	௧	௨௪	ஸத்யபராக்ரம	௧௫௦
௨	ஊநஷோடஶவர்ஷ	௧௧		அரண்யகாண்டம்	
௩	கௌஸல்யா	௧௮	௨௫	ஸாநிவிஷ்டே	௧௫௮
௪	இயம் ஸீதா	௨௦	௨௬	இத்யுக்த்வா	௧௬௦
௫	இக்ஷ்வாகோஹி	௨௩	௨௭	தஜ்ஜோர	௧௬௨
௬	ப்ரியவாதீ	௨௯	௨௮	தாத்ரவஜுஷ்டே	௧௬௪
௭	கிஞ்சாதிப்ருதி	௩௧	௨௯	விஜயிஸ்வா	௧௬௫
௮	ஸப்ராதா	௩௬	௩௦	ஸஷவஸ்வர்யாயோயோவேதஃ.	௧௬௭
௯	ஹவாம்ஸூ	௩௯	௩௧	ஸாஸ்ரீவஸ்யவதஃ	௧௬௮
௧௦	ராமம்ஶரயஷ	௪௧	௩௨	ஶீக்ரஸ்வாகிஶ	௧௬௯
௧௧	ராமம்மேநாநுயாதா	௪௯	௩௩	தேதஷாம்ஸம்ஹாஷட்ராணாநாம்	௧௭௦
௧௨	விஷயே தே	௫௮	௩௪	உவாசவ	௧௭௨
௧௩	ஸஹஸஃ	௬௨	௩௫	ராவணோ நாம	௧௭௩
௧௪	தரணௌ	௬௫	௩௬	தேந ஸீதா	௧௭௫
௧௫	த்ருஷ்ட்வா	௮௫	௩௭	தஸ்ஹம்ஸஹதாஸ்ஃ	௧௭௭
௧௬	பத்மகேஸர	௮௮	௩௮	ஸஜநவ்யத்ரிஜஹ்ராஸ	௧௭௮
௧௭	க்வசித்ப்ரியேயஃ	௯௧	௩௯	ஶோஹம்பரஷிதஃ	௧௮௦
௧௮	உக்ஷரதி	௧௦௮	௪௦	நிவேதயத	௧௮௧
௧௯	த்ருணஹோரதஃ	௧௧௧			
௨௦	சித்ரளவயிக்லே	௧௨௬			
௨௧	இஹஸஞ்ஜஃ	௧௩௪			
௨௨	ஸாதிரத்நமஜ்ஞஃ	௧௪௧			
௨௩	ஸவித்ராவ	௧௪௪			

ஶ்லோக ஸங்க்யா.	ஶ்லோகம்.	பக்க ஸங்க்யா.	ஶ்லோக ஸங்க்யா	ஶ்லோகம்.	பக்க ஸங்க்யா.
௪௦	நிவேஶயத (த்ரிஶ்லோகம்)	௧௮௨	௬௨	ஸாதயிஷ்யா	௨௨௪
௪௧	ஸத்த்வநிஷ்ட	௧௯௭	௬௩	ஸ்யாந்நயாந்ந	௨௨௫
௪௨	ஶுத்த்வாஸ்வஹே	௧௯௯	௬௪	யஸ்யோத்ஷ:	௨௨௬
௪௩	ஸ்யாந்நகா:	௨௦௦	௬௫	ஶாஹஸ்ய	௨௨௭
௪௪	ப்ரணிபீராக்ஷ ஸைந்யஸ்ய	௨௦௧	௬௬	ப்ரணிபாதஹி	௨௨௮
௪௫	ஸுவாஸயஶேவ	௨௦௨	௬௭	ஜாம்பவான் ஸ்ய	௨௨௯
௪௬	திக்ராபவீ	௨௦௪	௬௮	பலவொ ராவ	௨௩௦
௪௭	ப்ரக்ருத்யா	௨௦௫	௬௯	தத்தோ ஜெந்த்ர ஸ்த	௨௩௧
௪௮	ராவணேந	௨௦௬	௭௦	வந்நம் நாஶ	௨௩௨
௪௯	ராக்ஷஸோஜி ஹ்யா	௨௦௭	௭௧	ஶாவஸ்த்ய	௨௩௩
௫௦	ப்ரவிஷ்ட ஶ்ருத்ர வை ஸாந்த்ர	௨௦௮	௭௨	ஸ்யஸம்ஸார	௨௩௪
௫௧	ஸ்யாதரே ஷ:	௨௦௯	௭௩	நஶவந்த்ர	௨௩௫
௫௨	ஸவஸ்கா	௨௧௧	௭௪	நவாஹாஜ்ஞாவி	௨௩௬
௫௩	ஸாதீர்ப்யஸ்த	௨௧௨	௭௫	ஸ்யாந்நயாந்நி ஶித்த	௨௩௭
௫௪	யதாஸ்த்ர	௨௧௩	௭௬	ஜதே நியா மாஸ	௨௩௮
௫௫	ஸாஹ்ரூஹா	௨௧௪	௭௭	ஶாரப்ரணிஹித்ர	௨௩௯
௫௬	ஜதேத்ரவர்த்ர	௨௧௬	௭௮	ஸதேஶகாயோ	௨௪௦
௫௭	ஸுஜாதம் நாஸ்தி	௨௧௭	௭௯	ஸ்வஷதேஶ:	௨௪௧
௫௮	ஸ்வஹிஸ்த்ர வ்ருத:	௨௧௮	௮௦	ஹாரந்த்ர	௨௪௨
௫௯	தஸ்யாதேஹெகேஶ:	௨௨௦	௮௧	ஸுஜாதர ஸெ:	௨௪௨
௬௦	ஜத்ராதேக்ஷ	௨௨௧	௮௨	ப்ரஹ்வா ந:	௨௪௩
௬௧	ஶதேத்ர ஸகா ஶாஸ	௨௨௨	௮௩	ஸஶக்ரஸஹ ஸா	௨௪௪
			௮௪	நக்வஸ்ர	௨௪௫
			௮௫	ஸஶஷி தத்தி:	௨௪௬
			௮௬	ஶுகார:	௨௪௭
			௮௭	தேஶகாயோ வைஜ்ஞ	௨௪௮

ஶ்லோக ஸங்க்யா.	ஶ்லோகம்.	புட ஸங்க்யா.
௮௮	உத்³யோக³ம் தவ	௨௪௯
௮௯	ராஜ்யம் ப்ராப்ய யுதிஷ்டிர:	௨௪௯
௯௦.	யயாதி	௨௫௧
௯௧	க்ஷயோராஜ:	௨௫௨
௯௨	ஜாவித³	௨௫௩
௯௩	சித்ராஸேந	௨௫௪
	சித்ராஸேந (தனிஶ்லோகம்)	௨௫௫
௯௪	ஸம்ப்ரவஸ்ய	௨௭௦
௯௫ உ	ஸஞ்ஜேஷ்டா	௨௭௨
௯௬ உ	வாநராயிவ தே:	௨௭௪
௯௮	அநயீத்ய	௨௭௬
௯௯	க்ஷிஸம்க்ஷத ஶம்	௨௭௭
௧௦௦	அஶித்ரா:	௨௭௮
௧௦௧	அபோவா:	௨௭௯
௧௦௨	பஸம்ஜோஷ:	௨௮௦
௧௦௩	நவயஶ்	௨௮௧
௧௦௪ உ	அவ்ருத்ராஶ்ச	௨௮௨
௧௦௫ உ	நஸ்வேக்	௨௮௪
௧௦௬ உ	ஸவங்கஸ	௨௮௬
௧௦௭ உ	ராவணேந	௨௮௭
௧௦௮	ராக்ஷவோஜீ ஹயா	௨௮௮
௧௧௦	ஸவங்க்ஷ	௨௮௯
௧௧௧	ஸம்ப்ரவஸ்த	௨௯௦
௧௧௨	ஸஞ்ஜேஷ்டா வா	௨௯௧
௧௧௩	விஶாவாசு	௨௯௩
௧௧௪	ஶ்ரயதேஹி	௨௯௪
௧௧௫	ஸஹிதஶ்	௨௯௫
௧௧௬	ஜக்ஷ:கண்வஸ்ய	௨௯௬
௧௧௭	பகாக்ஷிப ஶ்ஜ	௨௯௮
௧௧௮	ஶூர்த்தவா	௨௯௯
௧௧௯	ஸர்வஜயாமா	௩௦௦
௧௨௦	விநஷ்ட:	௩௦௧
௧௨௧	அஸ்வஹஸ்ய	௩௦௧
௧௨௨	அபிஷ்யாஜி	௩௦௨
௧௨௩	ஸக்ருதேவ	௩௦௩
	ஸக்ருதேவ (தனிஶ்லோகம்)	௩௦௫
௧௨௪	ஶூநயேநஶ்	௩௨௯
௧௨௫	ராவஸ்த	௩௩௦
௧௨௬	கிசித் விதுஶ்	௩௩௧
௧௨௭	ஶவாவி	௩௩௩
௧௨௮	தஸ்ராக்ஷிவஶ்	௩௩௪
௧௨௯	தத்ஸம்ஸம் ஶ்ரீவ	௩௩௫
௧௩௦ உ	ராவணேந	௩௩௭
௧௩௧ உ	ஸதாராஶவ்ய	௩௩௮
௧௩௨ உ	அப்ரவீத்	௩௩௯
௧௩௩ உ	அநந்ஜோராவ ணஸ்ய	௩௪௦
௧௩௪ உ	பரித்யக்தா	௩௪௧
௧௩௫ உ	தஸ்யதவ நஶ்	௩௪௨
௧௩௬	ஶூர்ப்பணகி	௩௪௩
௧௩௭	ராக்ஷஸாநாஶ்	௩௪௫
	தனிஶ்லோகம்	
௧௩௮	நவாஷாக்	௩௪௫
௧௩௯	ஹிஶஹத	௩௫௧
௧௪௦	வாவஶாநய	௩௫௨

ஶ்லோக ஸங்க்யா.	ஶ்லோகம்.	புட ஸங்க்யா.	ஶ்லோக ஸங்க்யா.	ஶ்லோகம்.	புட ஸங்க்யா.
க௪க	வ்ருக்ஷஶேஷ:	௩௫௬	க௫க	ராஜஸ்ரு	௩௯௯
க௪உ	தஶஸ:பாரை:	௩௫௬	க௫உ	யேதாராஸ்ய	௪௦௦
க௪௩	ராநாஷ்டம்ப வா:	௩௫௬	க௫௩	ஸாவஜ்ஞ	௪௦க
க௪௪	ஸபக்ஷோக்ஷே ஶ்வர:	௩௫௬	க௫௪	கஷிநயாஸா யஷ்டி	௪௦௩
க௪௫	பரபாநாம்பா	௩௮௪	க௫௫	நாந்ருஷ்ட	௪௦௫
க௪௬	ஶ்ருஷ்டாம்ஶ க்ருஷ்டி	௩௯உ	க௫௬	பஞ்சஸாமாங்க	௪௦௬
க௪௭	யஶ்ராரைஷ்டி	௩௯௩	க௫௭	ஸ்வவியஷ்ட ஹ்ருஷ்டி	௪௦௭
க௪௮	முக்தா	௩௯௪	க௫௮	ராஸ்யஸ்ய ஸாயஜ்ஞ	௪௦௭
க௪௯	நவநீதா	௩௯௭	க௫௯	நஶாஸ்ருஷ்டி	௪௦௮
க௫௦	குபபக்ஷ	௩௯௭	க௬௦	ஷேஷோஹரை	௪௦௯

தனிஸ்லோக அட்டவணை முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

தனிஶ்லோகம்.

பாலகாண்டம் - ௨௧-ம் ஸர்க்கம், ௧௯-ம் ஶ்லோகம்.

ஶ்லோ|| அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமம் |
வஸிஷ்டோபி மஹாதேஜா யே சேமே தபஸி ஸ்திதா:|| ௧.

அஹம் - நான், ராமம் - ஸ்ரீராமனை, மஹாத்மாநம் - அளவற்ற மகிமையுடையராகவும், ஸத்யபராக்ரமம் - அழிவில்லாத பலத்தை யுடையராகவும், வேத்மி - அறிகிறேன், மஹாதேஜா: - பெருத்தப் ரபாவத்தையுடைய, வஸிஷ்டோபி - வசிஷ்டருஷியும், வேத்தி - அறிகிறார், யே - எந்த, இமே - சமீபத்திலிருக்கிற, தபஸி - கர்ம யோகத்தில், ஸ்திதா: - நிலைநின்ற ருஷிகளுண்டோ, தேபி - அவர்களும், விதுஜி - அறிகிறார்கள்.

வ்யா. அவதாரிகை. ஸ்வதந்த்ரனானவன், பெருமாளுடைய பருவத்தில் சிறுமையையிட்டு இவருடைய வாண்பிள்ளைத்தனத்திலே அதிஶங்கை பண்ணக்கூடுமென்று ஶங்கித்து, அவருடைய வைபவத்தையும் பராக்ரமத்தையும் ஸஸாக்ஷிகமாக உபபாதிக்கிறான், விஶ்வாமித்ரமஹர்ஷி.

அஹம் வேத்மி-வஸிஷ்டோபி வேத்தி-யே சேமே தபஸி ஸ்திதா:-தேபி விதுஜி-"நயோஸ்ய மாதாபிதரௌ" என்றிவரையோக்யதையைச் சொல்லுகைக்கு நீயொருவனுமே யுள்ளாய்; இவர் யோக்யதையை அறிகைக்கு நாங்களித்தனைபேரு முண்டென்கிறான்.

௧. (அஹம் வேத்மி) "நஸந்த்ருஶே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய" "ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி" "என்றேனுங்கட்கண்ணால் காணாத வவ்வுருவை நெஞ்சென்னுமுட் கண்ணேல் காணுமுணர்ந்து" என்றும்-யோமவாஸம் ஊரந வுட்கண்ணாலே நானறியு மத்தனைபோக்கி, பாஹ்யசக்ஷு

ஷாலே காண்கிற வுனக்குத் தெரியாதுகாண். உ (ஸஹம்வெத்தி) "ஜ்ஞாந வ்ருத்தாயாராஜநுவஹவர் வாஸ்யவாஸிதா:" என்று-பலவாசாரியர்களை ஸேவித்த நானறியுமத்தனைபோக்கி, நாட்டாராலே ஸேவிக்கப்படுகிற உனக்குத்தெரியுமோ? ௩. (ஸஹம்வெத்தி) "காஶ்யபஹ்ருதய ரா:" என்று-புல்லுங்கையுமான நானறிவன். வில்லுங்கையுமான நீயறியாய். - ௪ (ஸஹம்வெத்தி) தலையுஞ் சடையுமான நானறியுமத்தனை போக்கி, தலையும்முடியுமான நீயறியாய். ரு. (ஸஹம்வெத்தி) ஸாத்விக வ்ருத்தியான நானறியுமத்தனைபோக்கி, ராஜஸவ்ருத்தியானநீயறியாய். ௬. (ஸஹம்வெத்தி) "நீவஶ்யாஸநம் வாஸ்நித்யம்ஸ்ராக ஶார்ஸநியெள" என்று-க்ருஷ்ணாஸநத்தின் கீழே யிருந்தவெனக்குத் தெரியுமத்தனைபோக்கி, "ஸிம்ஹாஸநே வ்ருஹ:" என்று-ஆஸனத்தின் மேலேயிருக்கிற உனக்குத்தெரியுமோ? எ. (ஸஹம்வெத்தி) யோமக்ருத மறியும்நானறியுமத்தை, ஹோமக்ருத மறியும்நீயறிவிதியோ? அ. (ஸஹம்வெத்தி) ஶோகஷகாஶ்ஷி பண்ணின நானறியுமத்தை, வாத்ஸகாஶ்ஷி பண்ணின நீயறிவிதியோ? ௯. (ஸஹம்வெத்தி) யஜ்ஞ ஶோகஷவானனை நானறியுமத்தை, ஸத்யகாமவானனை உன்னால் அறியப்போமோ.

நானேயோவறியாதேன், "நேதிநேதி" என்றும்--"கஊத்தாவெத" என்றும்-ப்ரமாணங்களான வேதங்கள்தான் அறிந்ததோ? ப்ரமாணங்களளவேயோ; "ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரஹவிதாநாம் தநவஸாவேத்யோவரம்" என்றும்-"நான்முகன் செஞ்சடையானென்றிவர்கள் எம்பெருமான் தன்மையை யாரறிகிற்பார்" என்றும்-ப்ரமாதாக்களான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்குத்தான் னிலமோ? ப்ரமாதாக்களளவேயோ, "ஸொகஜ்ஜவெதயதிவாநவெத" என்றும் - "தனக்குந்தன் தன்மையறிவறியானை" என்றும் - ப்ரமேயமதனனவன் தனக்குந்தெரியுமோ? இத்தனைபேரறியார்களேகாண், என்ன;(ஸஹம்வெத்தி) "யஸ்ய வர்ஜஸ்வர்விக" "ஷாஹாவிதீஜ்ஞாநவேதக்ரியாவ" என்கிற-ப்ரமாணங்களை விஶ்வஸித்து, ஸாவர்ஜ்ஜம் கொண்டாடி, ஒரு ஆசார்யன் பக்கல் குனிந்து கேளாமையாலே அவனுக்குந் தெரியாதே. "தநாதி வாஸியொமஹம்" என்றும்-"மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்றும்-"ஶ்ருதகாஸீநஸீவிதா:" என்றும்-ஸம்ப்ரதாய விஜ்ஞாந முடை

யவனுக்குத் தெரியுமிறே. அவ்விழவுதீருகைக்கிறே, "ப்ராஹ்மணா நாமேவாஸிதா" என்று-அறிவுடையார்காற்கடையிலே துவண்டு திரிந்தது. (ஸஹஸ்ரவெளி) "தமேதம் வேதாநுவசநேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி யஜ்ஞேந தாநேந தபஸாநாஶகேந" என்றும் "ஶ்ரோதவ்யோமந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:" என்றும் - அவனையறிகைக்கு நான் பட்டவருத்தம் சொல்லப்போமோ வெனகிறான்.

நீயறிந்த ப்ரகாரமென்னெனில்; ௧ (ஹேதாந்தி) அறப்பெரியனென்றறிவன். "தேஜஸாம்ஹி நவயஸ்ஸமீக்ஷ்யதே" என்கிறபடியே வடிவு சிறுத்திருந்ததேயாகிலும், பரக்க மூறைத்திருக்குங்காண் (ஹேதாந்த) "ஸூத்ராஜீவேயஸ்த்தஷ்டிஹதஸ்ஸஹஸ்ராவெவரஹேதாநி யந்துகேஷூடமனதாஷ்ட்ராதே" என்று-அனேகார்த்தவாசியிறே, ஸூத்ரஶப்தம். அதில்முற்பட ஜீவவாசியானபோது, ௧. (ஹேதாந்தி) என்று-"யஸ்யாத்மாஶரீரம்" என்றும்-"யஸ்ஸுத்ரிதிஷ்டந்நாத்மநோ ந்தர:" என்றும்-ஸகல ஜீவாத்மாக்களும் ஶரீரமாம்படி ஸகலாத்ம ஶரீரியாயிருப்பானென்று மிடமறிவன். அன்றியிலே, ௨. (ஹேதாந்தி)-என்று யஜ்ஞியிலேயாய் - "ஸூவநஸ்யவிஸ்வகாரோஷ்ஷ கதஸ்வ ஸ்வஸ்திதிஸ்ததி:" என்று தாடகா தாடகேயவப்ரபேவரான ப்ரபவிரோயி பரம்பரேக ளுண்டேயாகிலும், "யஜ்ஞவிக்நகரம் ஹநந்தி" என்று - தாமேறிட்டுக்கொண்ட காரியம் தலைக்கட்டலாம் படியான நிலைமையயுடையராய்க் காணிருப்பதென்றுமாம். அன்றியிலே, ௩. (ஹேதாந்தி) என்று-தேஹவாசியாய்- "நித்யம்நித்யாக்ருதி பரம்" என்றும் - "நதஸ்யப்ராக்ருதா மூர்த்திர்மாம்ஸமேதோஸ்திஸம்பவா" என்றும் - "மாசூணச்சுடருடம்பாய்" என்றும்-சொல்லுகிறபடியே, ஶத்ருக்களா லழிக்க வொண்ணாதபடி, நித்ய நிரவத்ய நிரதிஶயஸௌந்தர்ய விக்ரஹராய்க் காணிருப்பது, என்றுமாம். அன்றியிலே, ௪. (ஹேதாந்தி) என்று-ஸஹாவவாசியாய், "ஸஹயம் ஸகலஹேதேஹேஷ்டாரோஷ்ஷ தத்த்வம்ஸ" என்றும் - "வாஶம் வாஸ்யம்ஹி நேவவ்ருத்தி:" என்றும்-ஸுவந்துஜநரக்ஷணத்தை ஸ்வபாவமாகவுடையராய்க்காணிருப்பதென்றுமாம். அன்றியிலே, ௫. (ஹேதாந்தி) என்று-வரஹேதுவாசியாய், வரோரேஹோஷாதிவரஸ: என்றாய், "யத்ஸாக வரம் நாவரஹேஸிஸிஷிக" என்றும் - "நதஸ்ஸ

ஶாஹ்யிகஸ்ர்ஜ்யஸ்யதே" என்றும்- "ஒத்தார்மிக்காரை யிலையாயமா மாய" என்றும்-சொல்லுகிறபடியே, தம்மை யொழிந்த ஸகல தேவதைகளுக்கும்மேலாய், அவை தனக்கு ஶேஷபூதராயிருக்கும்படி யறிவனென்றுமாம். அன்றியிலே, ௬. (ஶ்ஹா_தா நீ)என்று-யதுவாதியாய்-அதாவது யதுமாய், "யயதுஸா தயஶ்ஜஸ்ஸ்யாத்ரு-ஸாஹோ ஹாவநாவஸ:" -என்றும் - "விநாஶாயசது-ஷ்க்ருதாம்|ஸம்ஹவாமி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, து-ஷ்க்ருதி நாஶத்துக்காக அவருத்ஸாஹித்துப் போந்தபடி யறிவேனென்றுமாம். அன்றியிலே, ௭. (ஶ்ஹாதா நீ)என்று-ககுவாதியாய்-"ஶாஶிவாகர:| ஶத்ருரக்ஷோஶயஜோய ஶவஶோஷம் நயிஷ்யதி"என்கிறபடியே, கூயயநிரவேக்ஷோக தம்முடைய வ்ரதாவத்தாலே ஶத்ருரக்ஷஸ்ஸுக்களாகிற நீரை ஊற்றகப்பட்டுச்சுவறும்படிபண்ண வல்லரென்னு மிடமறிவனென்றாகவுமாம். அன்றியிலே, அ. (ஶ்ஹா தா நீ) என்று-கநியாய் "ககிதஃவாவகேஃபஃகீ"-என்றும் "நிஶ்ஹதவிகாகதுஃ கதஸீவேணவக்ஷ்ஷா" என்றும். "அனுவுருவில் திகழுஞ்சோதி தன்னுருவாய்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஶத்ருஶரீரங்களை யடையச் சுட்டு கூறாய் நீறாய்ப் போம்படி பண்ண வல்லரென்னு மிடமறிவனென்றாகவுமாம். அன்றியிலே, கூ. (ஶ்ஹா தா நீ)என்று-ஶதிவாதியாய், "ஸவஶாஸ்தாதுதகுஜ்ஜு:" என்றும-"வேஸ்ஹாஷாஜயாயக்தீ:" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, இருந்தவிடத்திலே யிருந்துஶத்ருக்கள் முடியும்படியான விரகுகள் வகுக்கவல்லரென்னுமிடமறிவனென்றுமாம். அன்றியிலே, க௦. (ஶ்ஹா தா நீ)என்று-வாதவாதியாய், "தஸ்ஸாவாதாதுநேநஃ:" என்றும்-"காலாய்த்தீயாய்" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே, ஶ்ஹாவாதஹதமான தமூராஶிபோலேஶத்ருக்களைப்புக்குவிடமறியாமல் லோட்டுவரென்னு மிட மறிவனென்றாகவுமாம். அன்றியிலே, "ஸ்ரீதஸஜ்ஜீவநம்ஹிஶாவ்ர்தாஜீ" என்று - ஸவஶ்வராணிவ்ராண நஹேதுவான காற்றுப் போலே ககூமுஶரானவர்களுக்கு உஜ்ஜீவநகரராக வல்லரென்னு மிடமறிவனென்றாகவுமாம்.

வேத்தி வேதயதி என்று - தானுமறிந்து பிறரையு மறிவிக்கக் கடவதான வேதமகப்பட, "வேஷாஹஶேகம் வாஶாஷீ" என்று.

னானறிவனென்று சொல்லி, அறிந்தபடி யெனென்ன; “அறிந்தன வேதவரும்பொருள் நூல்களறிந்தன கொள்கவருபொருளாதல்” என்கிறபடியே, ஜ்ஞாநஶக்தி-என்று, ஸர்வஜ்ஞனென்று-சொல்லிவிட்டதித்தனையிறே. “யஸ்யாமதம் தஸ்யமதம் மதம்யஸ்ய நவேதஸ:” என்றவ்வஸ்துவை அறிகையாவது, அது ஸர்வஜ்ஞமென்று - உள்ளபடி யறிகையிறே. வேதாஹமேதம்-என்கிற வேதவாக்யந்தன்னையிறே, ஸர்வம்வேத்தி-என்று உபப்ரும்ஹிக்கிறது. அங்குற்றை வேத என்கிறத்தை, இங்கு-வேத்தி என்கிறது. அங்குற்றை ஸர்வம்-என்கிறத்தையிறே, இங்கு ஸர்வம்-என்கிறது. மஹாந்தம்-என்று-ஸகலஜ்யோதிஸ்ஸுப்ரகாஶமான ஹேதுத்வாதித்யத்தை யிறே, இங்கு பார்த்த-என்று ஸர்வதார நிதேசம் பண்ணுகிறது. அங்குற்றை புருஷஶப்தத்தாலே நிர்திஷ்டமான ஶௌர்ய வீர்யாதிகளை யிறே, இங்கு ஸத்யவாக்ஶக்தி-என்கிறது. அங்கு ஜ்ஞாநஶக்தி-என்கிறத்தையிறே, இங்கு ஜ்ஞாதாநம்-என்கிறது. ஆக வேதபுருஷ னோடு வைதிக ப்ரதர்ஶகர்களோடு வாசியற இவ்விஷயத்தில் பாசுர மொன்றுயிறே இருப்பது.

இப்படி ஜ்ஞாதாநமென்று பேசுகிறவஸ்துதான், தேஶாந்தரத்திலேயாயெட்டவொண்ணாதோவென்னில்; (கீதை) “விதாஹம்ரோாவ யாஸாஸ” என்றுன்னையிசைவித்து, ராமாவதாரவந்து பிறந்தவிவர் ஸர்வரவஸ்தாந்தான்கா ணென்கிறான். (கீதை) பரவஸ்து வென்று நீயும் நானு முட்கூசுதல் நம்மை அருவருத்தவர் தாமகலநிற்றல், செய்யாதே, எனக்கு கையாளாக வழக்கலாம்படியாய் தம்மையமைத்து த்தாழநிற்கையாலே தெரிகிறதில்லைகாண்.

ராமம் ஜ்ஞாதாநதீ) “ஸஉஶ்ரேயாநுஹவதி ஜாயமாநஃ” என்று-அவர்தம்மைத் தாழவிட்டு பிறந்தபின்புகாண், ஜ்ஞகவ மொப்பமிட்டது.

நீதானேராமமென்றுசொன்னாய். இன்னம் வடிவில்சுணையழிந்ததில்லை. ஶ்ரமத்தாலுடலிளைத்தில்லை. இவர் பராக்ரமத்துக்குஶக்தரோவென்ன; க. (ஸத்யபராக்ரமதீ) இவர்வடிவுபோலே வேண்டினபோது கொள்ளவுந் தவிரவுமாம்படி யல்லகாணிவர்குணங்களிருப்பது. அவை நித்யமாய்க்காணிருப்பது. உ. (ஸத்யபராக்ரமதீ) “ஸதைகபராக்ரமதீ” “ஸதைகராமவாய” என்

றும்-"தாநஹம் த்³விஷத: க்ரூராந்" என்றும் - "ஹந்தாஸ்ம்யஹம் ஸத்ராநுகா ராந்" என்றும் - "ஸ்வாபா⁴விகீ ஜ்ஞாநப³லக்ரியா ச" என்றும் சொல்லுகையாலே, விக்³ரஹவைஶிஷ்ட்யமாய், கு³ணங்கள் நித்யமாய்க்காணி ருப்பது. இது தன்னை ஸ்ரீபராஶரப்³ரஹ்மர்ஷியும், "ஜ்ஞாநாக்³ ஹீதாஹிதோதா⁴ரஜேஹ:" என்று - விக்³ரஹ வஸிக்³ரஹநெஷ்ட²மென்னுமிடத்தைச் சொல்லி, "தேஜோப³லைஶ்வர்ய மஹாவ போ³த⁴ஸுவீர்யஶக்த்யாதி³கு³ணைகராஶி:" என்று - கு³ணங்கள் ஸ்வாபா⁴விகங்களென்னுமிடத்தைச் சொன்னானிறே. ௩. (ஸத்ரு வராக்ருதி) "ஸர்வஸ்ய ஹித ஶௌர்யேஷு ப்ரஜாப ஜயவாராஜயன்" என்று - நாட்டாரைப் போலே, இவருடைய வாண்பிள்ளைத்தனம், ஸர்வஸ்யமல்லகாண். "நாவிஜித்ய நிவர்த்தேத" என்றும்-"ஸஹியாதா ப்ரஹர்த்தாவ" என்றும்-"சென்றுகொன்று வென்றிகொண்ட" என்றுஞ் சொல்லுகிற படியே, இவர் எழுந்திருந்தால், ஶத்ருக்களை யாக்ரமித்து, தலையழித் தல்லதுமீளார் காண். "தஸ்மிந் த்ருஷ்டேவாரவரே" என்றும் - "சிவனய னிந் திரனிவர் முத லனைத்தோர் தெய்வக்குழாங்கள்கை தொழக் கிடந்த" என்றும்-தந்தாமைப் பாராக நினைத்திருக்கிற ப்³ரஹ்மருத்³ராதிகளை யகப்படக் கீழ்ப்படுத்தி அவ்வருகாயிருக்கிற வஸ்து, க்ஷுத்³ராண ஶத்ருக்களைவிடுமோ! ௪. (ஸத்ருவராக்ருதி) ஸத்ருவான வரை க்ருமிப்பரென்றாகவுமாம். அதாவது ப்ரக்ருதிஸம்பந்த நிபந்தநமாக ப்ராதிகூல்யம் பண்ணினவர்கள் மீண்டனுகூலிப்பார்களோவென்று-"யதிவாராவணஸ்வயம்" என்றும்-"ஸ்ஹாநுஜாநாமி" என்றும்-"உளங்கொட்டு" என்றும்- ஒருநிலைநின்று, முட்ட ப்ராதிகூல்யத்திலே நிலைநின்றார்களாகி லவர்களைமுடிப்பரென்கிறது.

(ராமம் ஸத்ருவ்ராக்ருதி) - க்ருமிக்கு மிடத்தில் த்ரிவிக்ரமனைப்போலே, சொல்லுவதொன்று செய்வதொன் றன்றியிலே, ஸரளமாய்க்கா ணிருப்பது. (ராமம் ஸத்ருவராக்ருதி) பிறரை யழிக்குமிடத்தில் ஆயுதமெடுத்தல்வராக்ருமித்தல்செய்யவேணுமோ? "ஹதாநேந்த்ரேண" என்றும், - "ராவணாதிஹதா ஸ்ரு ஶாஸ்த்ரவாவனுசோ ரோவகீர:" என்றும்- "ஸ்ரீராந

ஸாவஸாத்வஃவரம்தவ:" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, அழகு மெழிலுமே வஶீகாரமாக விழியாரோ!

ஏதேனுமாகக் கொடுபோகத் தேடுகிறபடியாலே - போரப் பொலியச் சொல்லுகிற இந்தவாக்யம் விஶ்வஸநீயமோ வென்ன; (வஸிஷ்டாவி) ஸர்வஜ்ஞனாய் மஹர்ஷியான ஸ்ரீ வஸிஷ்டபகவானு மறியும் - (வஸிஷ்ட:) என்காயத்துக்கு வந்த நாமொழிய "ஸத்யம் விதாராவார்யா:" என்று-உன்காயத்துக்குக் கடவனாயுனக் காப்தனானவஸிஷ்டபகவானைக் கேழ்க்கமாட்டாயோ. வஸிஷ்டஸ்ஸிநோ ஹத்தியாய், "கார்யகாரஹேதுபவாந் வஸிஷ்ட:" என்கிறபடியே, எங்கள் பக்கலன்றியிலே உங்கள்பக்கலிலே ஸ்நிக்தனாயுங்கள் ஹிதத்திலே நிலைநின்றவனன்றோ. "ஐடம்வோ யாஜ்யா நாஷீ" என்று, ஆசார்யியும் சொன்னனிறே.

நீதானுமிக்ஷ்வாககுல ஜாதனாகையாலே யுனக்கு மொவ்வாதோ அவற்றி லஸஹ்யவ மென்ன; (வஸிஷ்டாவி வேத்தி) அஜீர்ணாத்தை குலைந்து இவன் வஸ்த்ராதிகளைக் கொல்லுவது, இவன் ஸாரதியைப் பறிப்பது, இவனோடேயுத்தம் பண்ணுவது, இவனாலே வஶீபூதனாவதா, யிப்படிக்கு விரோதம் பிறந்தபடியாலே, எனக்காகப் பொய்சொல்லான். அப்படிக்கொத்த இவனையுங் கேட்டுக்கொள். கவிஶ்வம் - நானேயல்ல, இவனு மறியுமென்று ஸமுச்சய மாகவுமாம். அன்றியிலே - கவிஶ்வ: விரோதம் ஜ்யோதயதி. எனக்கு விரோதனை விவனு மறியு மென்றாகவுமாம்.

அல்லாத ருஷிகளில்க் காட்டி லிவனுக்கேற்ற மேதென்னில்; க. (மஹாதேஜா:) ஸரஸ்வதீ வல்லபனான ப்ரஹ்மபுத்ரனுமாய் ஸ்வயோக விஜ்ஞாநனு மாகையால் வந்தமதிப்பை யுடையவன். உ. (மஹாதேஜா:) - லோகநாயகன்ன வர்ஷோத்தமனைகப்படத் தன் காலிலே குனியும்படியான வேற்ற முடையவன். ந. (மஹாதேஜா:) "கௌஶிகோ யஶஸாந்நிதி:" என்று-நாட்டில் புகழுக் கெல்லையான நானகப்பட, "வஸிஷ்டோ ஶாஶ்வதம் வதத்" என்றும்-"ஸத்யம் வசாப்ரஹ்மர்ஷி ரேவஶ்ரீதி வாப்ரவீத்" என்றும்-அவன் வாயாலே ப்ரஹ்மர்ஷிப் பட்டமும் பரியட்டமும் பெ

றவேண்டும்படி பெருமதிப்பனானவன். இப்படி யுமக் கேறப் பெரியராகில், "தேஷாம் தேஜோ விஶேஷேண ப்ரத்யவாயோ நவித்யதே" என்று-உமக்காகப் பொய்சொன்னாலும்பொறுக்கும்படியாயிருந்ததீயென்ன; ச. (மஹாதேஜா:) "ஸத்யஸந்தவ்ரதாயண:" என்றும்- "ஸத்யம் வதஸந்ததம்" என்றும்-தானும் ஸத்யத்தை ஹிதமாக வநுஷ்டித்துப் பிறரையுமகப்பட வநுஷ்டிப்பித்து, இப்படி மஹாதேஜஸ்வியாய்ப் பெருந் தவத்தனாயிருக்கிறவன், தேஜோஹாநி பிறக்கும்படி அஸத்யஞ் சொல்லுமோ?டு. (மஹாதேஜா:) "யிதீ பலம் க்ஷத்ரியபலம் ப்ரஹ்மதேஜோபலம்பலம்" என்னும்படி, நிரவதிக ப்ரஹ்மதேஜஸ்வியாயிருக்கிறவன்.

அப்படி பெரியராயிருந்தாலும் "யதி ப்ராஹ்மணஸ்ய ப்ராஹ்மணஸ்ய ப்ருஶமேயோதாம் ப்ராஹ்மணாயாயி ப்ரயோக" என்றும்- "ப்ராஹ்மணாத்வமவாத்யுவாஸந்தி ப்ராணாநு வஸித்யஜெக" என்றும்-நானும் நீயுமானல் தன்னை யழியமாறியும், ப்ரஹ்மஷியான வுனக்காகவார்த்தை சொல்லுமத்தனை போக்கி, க்ஷத்ரியனானவெனக்காகச் சொல்லுமோ வென்ன; க-(யெவெஶேதவவஸிஷ்டா:) படைவிட்டார்தம் பலமதித்து முகத்துக்குத் தக்கவார்த்தை சொல்லுகிற வெங்களைவிட்டுச் சருகிலைதின்னிகளான விவர்களைக் கேட்கமாட்டாயோ வென்றுமாம். உ. (ஜஶேதவஸிஷ்டா:) "ஊநஷோஶவஷ:" என்று-அவர்பருவம் நிரம்பாமையையிட்டு அவர் யோக்யதைக்கு நீ தட்டுப்படவேண்டா. "தஸ்யிநா வரிஜாநதியொநிதீ"-என்று அவனுடைய ஜந்மஹஸ்யஜ்ஞானமுடையவிவர்களைக் கேளாயென்றுமாம். க. (ஜஶே) வாஷஸ்யநு அமஸ்யநுவாராஶநு வாராஶயநுஎன்றாப்போலே வ்ரஸிஷாய், க்ருவாயவதம் நிவஹித்துத் திரிகிறவிவர்களன்றியிலே,இன்னொரென்று பேருங்கூடச் சொல்லில்லாதபடி ஒதுங்குலகளாய், பணிதியற்றிருக்கிற வர்கள். நானேயல்ல, ஶ்ரீவஸிஷ்டபகவானுமல்ல, இவர்களுமறிவார்கள், உ. (ஜஶே) நானிவர்களுக்குச்சிலவைலக்ஷண்யாவாதிக்கவிருந்துகேட்கவேணுமோ? நரைதலையும், முசியும் மோவாயும், ஒட்டினகதுப்பும், திரங்கின தோலும், உலர்ந்தவடிவும், எண்ணுகிற விரலும், ஜபிக்கிற வாயும், வடிகிறகண்ணீரும், ஆறுத ஸமவதநஸ்நாநமும், மயி

றெறிந்தவுடம்புமாயிருக்கிற விருப்பிலேதெரியாதோ! "ஸூஹ்ராஜலீத நேத்ராம்பா: வாஜகீக்ருதமாத்ரவாநு | ஸதாவரமணாவிஷேஷா ஊர்ஷ்வஸ்ரவுத்தேஹிஹி:" என்னும்படியிருக்கிறவர்களன்றோ! * ௩. (ஐதே) இவர்களிப்படி ஊஹம்ஸஷ்டத்தாலே சொல்லி விரவிட்டுக்காட்டுமத்தனை யொழிய, வேறு பாசுரமிடும்படி வாஜநஸங்களுக்கு விஷயமோ! * ௪. (ஐதே) "சிறியனென்றென் னிளஞ் சிங்கத்தை யிகழேல்கண்டாய் சிறுமையின் வார்த்தையை மாவலியிடைச்சென்று கேள்" என்று - உலஸ்யஜுயிருப்பாளொருவன்பக்கலிலே கேட்கவேண்டாதபடி, இங்கேஸந்நிஹிதராகப்பெற்றோமிறே! * ௫. (ஐதே) ஹாவஜியைபோலே ஸூஸரவ்யக்ருதியாகையன்றிக்கே, வரலஸக்ஷநிஷ்டரான ஜஷிகளாகப்பெற்றோமிறே. * ௬. (ஐதே) என்னைப்போலே ஸ்ரீவஸிஷ்ட ஹமவானைப்போலே ஒருவரிருவ ராகையன்றிக்கே, "ஹமயஸாம்ஸ்ராஜஸ்வீயஷ்தீ" என்றிவர்கள் பலரானதுவும் உனக்கு விஸ்வாஸஹேதுவிறே.

இவர்கள் பலரானால் ப்ரயோஜனமென், பொய் சொல்லாதபடியான யாதிர்க்கராகவேணுமேயென்னில்; * க. (தவஸிஷ்தா:) "தவோஜாநம் தவஸ்ஸத்வம் தவோயஜ்ஜ: ப்ரதிஷ்டித:" என்கிறபடியே, ஸர்வகாலமும் தவஸ்வராகையாலே, வரயாதிர்கரென்கிறது, * உ. (தவஸிஷ்தா:) ஹமவதீயமாய், நித்யமானவாத்வஸத்வுக்குஹீதந்தேடி, ஸ்வாஸ்ரமானஸரீரத்தைஒறுத்துபோருமவர்கள். * ௩. (தவஸிஷ்தா:) "ஹந்தஷ்டம்வ தவம்வயஜ்ஜ்ஸாயம் கூஷஸ்வதே| ஸ்ரஹாத்ரதிநிவதர்ஜே வணர்காஜா யஜ்ஜிந:" என்று - ஸுதியிகளாயும்ஸ்ஹ்யாமதாராயுமுள்ளவர்களையுகப்பிக்கையேவரயஜ்ஜமென்றிருக்குமவர்கள். * (தவஸிஷ்தா:) தவஸ்ஸஷ்வாவ்யமானவஜ்ஜத்ரயத்திலும், நிலையுடையவர்கள். அதாவது-* ௪. "தவஸஞாவே" என்கிற யாதுவிலேயாய், 'யஜ்ஜ நஜாநேந தவஸா" என்றும்-"ஸர்யோமஸ்தவஸ்த்யஜா நயஜ்ஞாதிவேஸவநம்" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே, ஜ்ஞாநஸக்திகளுக்குஸஜமான ஸர்யோமத்திலேநிஷ்டரானவர்கள். அன்றியிலே, * ௫. "தவஸூேவாவநே" என்கிறயாதுவிலேயாய், "ஸூத்ரநம்தஸ்வதோஜாஸ்வா" என்றும்- "ஸூத்ரயாயாத்ரஜ்ஞாநவஸவர்கம்"

என்றும்சொல்லுகிறபடியே, கர்மஜ்ஞாநஸாத்⁴யமான ஜ்ஞாநயோகத்திலே நிஷ்டரானவர்களென்றாகவுமாம். அன்றியிலே,*௬"தபோத⁴நஶ்ரேஷ்ட²" என்கிறயாதிலேயாய், "ப்ரஶாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம்" என்றும்- "யேவேஶேரணேப்ய: ஸ்ப்ரஜாதவ உத்ராவாஸதே" என்றும்- "ஸ்வரஶம் யோஶஹத்த்வ:" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வஶ்ரேஷ்டா ஸிதாவாய், தபஶ்ஶ்ரவணாவ்யமான ஸாரஸ்த விஷயத்திலே, ஜ்ஞாந ஸக்தியோக நிஷ்டரென்றாகவுமாம். அன்றியிலே, *௭.(தபஸிஸ்தி²தா:) என்று-ஸாதிக தபஸ்ஸான ஸ்வாத்⁴யாயத்திலேயுள ரென்றாகவுமாம். அன்றியிலே,*௮(தபஸிஸ்தி²தா:)என்று-ஸர்வஶக்திஸர்வஜ்ஞ ஸர்வஶ க்திகளையுடைய ரென்றாகவுமாம். அன்றியிலே,* ௯ (தபஸிஸ்தி²தா:) என்று"தத்ஸாந்த்³ராஸஞ்ஜேஷாம் தபஸாஶக்தி ஸித்³தா⁴ஹம்:" என்றும்- "தேஷாம்தம் தபஸாம்ஸாந்த்³ராஸக்தி ஸித்³தா⁴ந்த வஶ்யந்தி" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வாதிஶாயி தபஸ்ஸானவ்ருத்தியிலே நிஷ்டரானவர்களென்றாகவுமாம். இஶ்லோகந்தன்னாலே ஊநஷோடஶவர்ஷ: - என்கிற ஶ்லோகத்துக்கு உத்தரஞ்சொல்லுகிறது. வஶ்யாமி- என்று-மேலெழுந்த கண்ணாலே நீகாண்கிறது காட்சியன்றுகாண். யோகவரிஶுத்³த⁴மான வுட்கண்ணாலே நான்காண்கிறதுகாட்சியென்கிறது, அஹம்வேத்³மி - என்கையாலே. ஊநஷோடஶவர்ஷ: - என்று- பருவத்தையிட்டெளிய ரென்றிருக்கவேண்டாகாண். விரோதி நிரஸநக்ஷமாம்படி பெரியர்காணென்கிறது, மஹாத்மாநம்-என்கிறத்தாலே. ராம:-என்று-நீயுன்னுடைய ஶோகாரத்திலே யொதுக்கவொண்ணாதுகாண். ஸத்யபராக்ரமம்-என்று - ஸர்வலோகஶரண்யராய்க் காணிருப்பரென்கிறது, வெறும் ராம:-என்கிறத்தாலே. ராஜீவலோசந:-என்று-பொழுதுபுகுவதற்கு முன்னே யுறங்குவர். நிஶாசரரோடு போருகைக்காளல்லரென்றுநினைத்திருக்கவேண்டா. "ஸர்வஸத்த்வஸ்வரூபம் தவ:" என்று-அவ்வுறக்கந்தான் எதிரிகளையழிக்கும்படி நித்யவராக்ரூரர்காணென்கிறது, ஸத்யவராக்ரூரம்-என்கிறத்தாலே. ஸஹராக்ஷஸை:-என்றிவரோ ஒருவர்; அவர்கள்பலர். இவர் ஶுத்³த⁴ர்; அவர்கள் ராக்ஷஸரென்று நினைத்திருக்கவேண்டா. "உட்குடையசுரருயிரெல்லாமுண்டவொருவன்" என்றும்-திண்கொளசானைத்தேயவளர்கின்றான்" என்றும்-ஒருகோடிபேருக்கு ஒருவனே

யமைந்து காணிருப்பதென்கிறது, இவற்றில் வுகவவ நத்தாலும் ய
திநிஷே ஶத்தாலும். வஶ்யாமி - என்கிறவுகவவநஸமானநீ
யொருவனுமே யிறே இவர யோக்யதையைச்சொல்லுகைக்குள்ளது.
அவருடைய யோக்யதையைச்சொல்லுகைக்குக் கிடக்கிறபேர் ஒரு
வெள்ளங்காணெனென்கிறது, வஸிஷ்டாஷி- யேவேமே தவஸிஷ்டா:
என்கிறத்தால். ஆகவிப்படி அந்தஸ்லோகத்துக்கு உத்தரமாயிருக்கிற
திந்தஸ்லோகம் ... ... க.

தாத்பர்யம்.

நீ புத்ரஸ்நேஹத்தால் ஸ்ரீராமன் யுத்தத்துக்கு அசக்தரென்று
திசங்கை பண்ணவேண்டா. அவர் பராக்ரமத்தையும் பலத்தையும்,
யோகஜ்ஞானமுடைய நானறிவேன். அந்தஜ்ஞானமில்லாத வுனக்குத்
தெரியாதபோதிலும், எனக்கு சத்துருவான மகாதேஜஸ்வியான
வசிஷ்டரும் - எதிரிலிருக்கிற தபோநிஷ்டரான அனேகருஷிகளும்
அறிவார்கள். அவர்களைக்கேட்டுத் தெரிந்துக்கொள்ளலா மென்று
விச்வாமித்ரர் தசரதனைக்குறித்துச் சொல்லுகிறார்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பாலகாண்டம் - ௨௦ - ம் ஸர்க்கம், ௨ - ம் ஸ்லோகம்.

ஊநஷோடஶவர்ஷோ மே ராமோ ராஜீவலோசந: ।
ந யுத்தயோக்யதாமஸ்ய பஶ்யாமி ஸஹ ராக்ஷஸை: ॥ ௨.

அர்த்தம். மே-என்னுடைய, ராம:-ஸ்ரீராமன், ஊநஷோடஶவர்ஷ:-
கொஞ்சம் குறைந்த பதினாறு வயஸ்ஸையுடையவர், ராஜீவலோ
சந:- செந்தாமரைபோன்ற கண்களையுடையவர், அஸ்ய - இவரு
க்கு, ராக்ஷஸைஸ்ஸஹ - அசுரர்களோடுகூட, யுத்தயோக்யதாம் -
சண்டைசெய்யயோக்யதையை, நபஶ்யாமி - பார்க்கிறேனில்லை.

வ்யா—அவதாரிகை. விஶ்வாமித்ர ஸமவாநானவன், "யஜ்ஞ
விக்நகரம் ஹந்யாம்" என்கிற பெருமாளுடைய ஸஜ்ஜத்தை யடி
யொற்றினவனுகையாலே, தன்னுடைய யஜ்ஞவிக்நத்தையு மவரைக்
கொண்டு போக்குவோமென்று பார்த்து, பெருமாளைப் போரவிடவே
ணுமென்று சக்ரவர்த்தியை யிரக்க, அவனும் பெருமாள்பக்கல்
வாத்ஸல்யத்தாலே "மதியெல்லா முள்கலங்கிமயங்குமால்" என்று -

ஶ்ரீராமனைக் கலங்கி, ஸ்நேஹமேவ ஹி ஹேதுஸ்தத்ர - என்று - ஜநகியோ டேற்றிச்சொன்னபாசுரம் நெஞ்சில் படாதே, பருவத்தி ளிளமை யைப்பார்த்து விடானென்க்கு மன்றாடு கிறானிந்த ஶ்லோகத்தாலே.

*க.(ஊநஷோடஶவர்ஷ:) இன்னமும் பதினாறுபிராயம்நிரம் பிற்றில்லை. "க்ஷீரகண்ட்ஶ்யாராஹ ..." என்கிறபடியே, பால்மா றாதபருவத்திலேயு மொருபூசலும்போமோ வென்கிறான். *உ.(ஊநஷோடஶ வர்ஷ:) "பால்ய ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:" என்கிற ஸுவாக்யவசநத்தின்படியே, பதினாறுபி ராயத்துக்குக்கீழ் பாலனாய், ஸப்ரஹ்மசர்யவதாரனாகையாலே, ஒருவன்முகம் கண்படவேணும். "வதஸ்ய ரஜநேஸ்வர தயாவனே ஹிதம் நய" என்று - என்னையும் வதஸ்ய ஸைந்யத்தையுங் கூட்டிக் கொண்டுபோ மத்தனை போக்கி, இவனைத்தனியே கொண்டுபோனால் ப்ரயோஜநமுண்டோ! * ங.(ஊநஷோடஶவர்ஷ:) "பாலோ ஹ்யக்ருதவித்யஶ்ச நவவேத்தி பலாபலம் நவாஸ்த்ரபல ஸம்பந்நோ நவயுத்த விஶாரத:" என்கிறபடியே, பருவமிதுவா யிருந் தது. இன்னமும் யுத்தவேதியாகவில்லை. படையில் மிகுதி குறை யறியார். இவர்தாமானபடியாகத் தன் னடையே காயக் கூர்மாம்படியான வஸ்துங்களிலு முபதேஶமில்லை. பூசலாடியும் படை பொருந்தியும் பழக்கமில்லை. இவரையாம் பூசலுக்குக் கொண்டுபோ கத்தேடுகிறது, இதென்ன சேராச்சேர்த்திதான். * ச. (ஊநஷோட ஶவர்ஷ:) பதினாறு பிராயம் நிரம்புகைக்குச் சிறுநாளாயிற்று வே ண்டுவது. இன்னாளித்தனையுங் கழிய வந்தானாகில் கண்ணழிக்க வொண்ணாது. அவரையும் ஸுமந்த்ரனென்னவு மொன்றாது. கொ ண்டுபோவானிறே. இவ்வளவிலேவந்து பிழைத்தோமிறே.

(ஊநஷோடஶவர்ஷ:) ஊநஶப்தம் - அந்த ஸங்க்யையி லே சிறிது குறையாயிற்றுக் காட்டுவது. ஆகையாலே பதினைந்தரை யாதல், பதினைந்தேமுக்கா லாதலாய் பதினாறும் பிராயம். இதொரு பதினாறும், "ஸமாத்வாதஶ தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேஶநே" என்று - விவாஹம் பண்ணினபின்பு பன்னிரண்டுமாய், இருபத்தெ ட்டாம் பிராயமாய்த் தோற்றுகின்றது காட்டுக்குப்போகிறபோது. "மம பர்த்தா மஹாதேஜா வயஸா பஞ்சவிம்ஶக:" "அஷ்டாதஶஹி வர்ஷாணி மம ஜந்மநி கண்யதே" என்று - பிராட்டி பாசுரமாயிருந்தது.

“தஶஸப்த ச வர்ஷாணி தவ ஜாதஸ்ய புத்ரக | அதீதாநி ப்ரகாங்க்ஷந்த்யா மயா து:க பரிக்ஷயம்” - என்று - நீபிறந்தவன்று தொடங்கி பதினேழாண்டு நீமுடி சூடினநாள்வரை க்லேஶந்தீரப்பார்த்திருக்கிற தென்று, ஸ்ரீகௌஸல்யையார் பாசுரமாயிருந்தது. இருபத்தெட்டுக்கும், இருபத்தைந்துக்கும், பதினேழுக்கும், சேற்றியென்னென்னில்; பதினேழுக்குச் சிலரிங்ஙனே பரிஹரித்தார்கள். “ஏகாதஶே ராஜந்யம்” என்று-பதினொன்றிலே உபநயநமாகையாலே, ராஜாக்களுக்குத்விஜத்வமாய், அதுவுமொருஜந்மமாகையாலே, கீழ் பத்தைக்கழித்து பதினேழென்று நிர்வஹிப்பார்கள். இது புத்ர ப்ரவாஸஜநித து:கத்தாலே நிர்விண்ணையான ஸ்த்ரீவார்த்தையாகையாலே, படுபாடாகப்பிறந்தவன்று தொடங்கி யென்று ப்ரயோஜநமேயாமத்தனைபோக்கி, ஶோகதஶையிலே யொருபெண்டாட்டி உபஹிதையாய், யதாஶாஸ்த்ரோசிதவஸாநித்து, பத்துக்கழித்து த்விதீயஜந்மத்தை விவக்ஷிக்கைக்கு உசிதமாகையாலும், இதோராறும் பன்னிரண்டும் பதினெட்டாய், பதினேழுக்கு விஞ்சி யிருக்கையாலுஞ் சேராது. பதினாறும் பன்னிரண்டு மிருபத்தெட்டாய், பதினொன்று தொடங்கி ஆறும் பன்னிரண்டும், கீழ் பத்துமாக இருபத்தெட்டுக்கு இரண்டும் சேர்ந்ததாகில், இருபத்தைந்தைக் கண்ணழித்தாலோவென்னில்; ஊநஶப்தம் ஸாமாந்யமாய், விஶேஷவசநத்தாலே பதினாறுக் கபவாத முண்டாகையாலே அந்யதா ஸித்தியுண்டாகையாலும், ஸந்த்ராஸவிப்ரதிபத்தியாலே ஶௌர்யாதிக நினைத்து உபஹிதையானபிராட்டி வாக்யமாகையால், பஞ்சவிம்ஶக: - என்கிற ஶ்ருதிக்கு ஔசித்யமில்லாமையாலும், தஶஸப்த- என்கிற வாக்யந்தன்னோடு விரோதிக்கையாலும், இருபத்தெட்டை ஊர்த்வமாக்கி யிருபத்தைந்தைக் கண்ணழிக்க வொண்ணாது. பின்பு எங்ஙனே யாக்கக்கடவ தென்னில்; இருபத்தைந்தை ப்ராமாணிகமாய், ஊநஷோடஶத்தையும், தஶஸப்தவசநத்தையும், இதுக்குச் சேர்க்க யோஜிக்கக்கடவோம். எங்ஙனே யென்னில்; ஊநஷோடஶ-வர்ஷ ஸங்க்யா வைகல்யத்தைக்காட்டுமத்தனை போக்கி, விகல்ப ஸங்க்யையின்னதென்று விஶேஷிக்க மாட்டாத ஸாமாந்ய ஶப்தமாகையாலே, விஶேஷாகாங்க்ஷையுண்டாக, ராவணனுக்கு ஹிதஞ் சொல்லுகிற மாரீசன், பெருமாள் வயஞ் சொல்லுகிற ப்ரகரண

த்திலே, விஶ்வாமித்ராஶ்ரமஹஜம்பண்ணினவன்று தத்க்ஷணாத்யமாக தஶரதனுபக்கலிலே ராமலக்ஷ்மணரை வேண்டிச்செல்ல, பிள்ளைகள் பருவம் நிரம்பாமை சொல்லுகிற வசுவதி—, "ஊனஷோடஶ வர்ஷோயம ராமோ ராஜீவலோசன:" என்று சொன்னான். அப்பரு வத்திலே என்றம் பிழையக்கொன்று என்னையுங் கடலிலே யழுத்தி னனென்று சொல்லுகையாலே, ஊநமான வஷ—ம் நாலாய், பன்னி ரண்டுபிராயமாய், அப்போது விவாஹமாய், ஸமாஃதஶ - என்று - பன்னிரண்டுநடந்து, ஆகயிருப்பத்துநாலாய், இப்போதிருபத்தைந்தா கிறது. தஶஸப்தவாவும், தஶ - என்று - பத்தும, ஸப்த - என்றேழும், ச - என்று - இன்னமொரு ஏழாய், ஈரேழுபதினாலாய், பத்தும் பதி னுமிருபத்துநாலும்கழிந்து, இருபத்தைந்தாகிறதென்று - ஶப்தாத்த மாயிருந்தது. ஆகையாலே வ்யாஹதம்போலே தோற்றின மூன்று வசனமும், இவ்வோவசனயுக்திகளாலே அவ்யாஹதமாய்ச் சேரக்கிடக்கிறது. ஆனால் நெடுமேடு நெடும்பள்ளமுமாக, ஊனஷோடஶவர்ஷ: - என்று - ஷோடஶவர்ஷவயஸமென்; "ஊனஷோடஶவர்ஷோயம்" என்றும் - "பாலோஹ்யக்ருதவித்ய:" என்றும்- "காகபக்ஷதரம்பாலம்" என்றும்-பலவிடங்களிலும்சொ ன்னானேயென்னில்; நயுத்தயோக்யதாமஸ்யபஶ்யாமி-என்று-பூசலுக்கு யோக்யரன்றென்கைக்காக. "பாலஷோடஶாதவர்ஷாத வைத ஶூத்ரஸமிதீதந்த்ரே" என்கிறஶாஸ்த்ரவசனத்தைஶ்ஷிஸமித்து, பதினா றும்பிராயம்நிரம்பினாலாயிற்று; வர்ணவ்யவஹாரனாய், இன்னானுக் கின்னா னென்று வசனம் பண்ணின படியே யறிவதும், இன்னான் கீழின்னானென்று, அறிவதும், தனித்தொரு வூருக்குப் போகவும், தனித்துப் பூசல்போரவுமாவது. பதினாறும் நிரம்பா தொழிந்தால், இன்னாரை முதுகண்ணாக வுடைய வின்னானென்றும், இன்னார்மக னின்னாரென்றும், முதுகண்படப் பேசவேணும். ஆனபின்பு, வதா ராஜ ஸஹாயார்த்தம் நயாவ - என்று - என்னை முதுகண்ணாகக் கூட க்கொண்டுபோவென்கைக்காக், ஸ்வதந்த்ரவ்யாவாரக்ஷமமான காலம் நிறைந்ததில்லை என்கிறான். ஆகையாலே உசிதம்.

*ரு. (ஊநஷோடஶ வர்ஷ:) இக்குறட்டிலே தெறித்தாலக் குறட்டிலே பால்தெறிக்கும் பருவமென்கிறான். இது தன்னை, "க்ருதம்தக்ஷீரகண்டேந" - என்று - வால்மீகராமாயணத்திலுஞ்சொல்

விற்றிறே. "க்ஷீரகண்ட்²ஸ்ய பா³லஸ்ய" என்றுனிறே, உபாஸி காரனும். * ௩. (ஊநஷோடஶ வர்ஷ:) ஆண்களுக்கு யௌவநா ரம்ப⁴ஸமயமான ஸ்ரௌதஸ்மார்த்தகர்மங்கள்ளினுமுமங் குறித்ததில்லை, மயிர்முடித்திலர்.

காகபக்ஷத⁴ரம்வீரம்-என்று - சொல்லுகிறபடியே, நீதான் சொன்னாப்போலே, அலேந்தகுடுமியும், சுற்றின பூவுமா யிருக்கிற விவரையோ பூசலுக்குக் கொண்டுபோகத் தேடுகிறது, என்ற விடத்திலும், "தேஜஸாம் ஹி நவய: ஸமீக்ஷ்யதே"-என்றும்-"சிறியனென் றென் னிளஞ்சிங்கத்தை யிகழேல் கண்டாய்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, பருவத்தைக் கொண்டு அவர் அஶக்தரென்றெ ண்ணவேண்டாகாண் - சிறுநெருப்புச்சுடாதோ? "ஶக்தோஹ்யேஷ யா மத்³தோ தி³வ்யேந தேஜஸா". அவதாரத்தில் மேம்பாட்டாலே ஸ்வாபாவிகமான தேஜஸ்ஸைத்தாழவிட்டாரேயா கிலும், க்ஷுத்திலே நான் ஸங்கல்பமாக உபஸநம்பண்ணி க்காட்டிக்கொடுக்கில், தேஜஃப்ரபாவத்தாலே தா³ஸநிரஸநத்தில் ஶக்தராய்காணிருப்பதென்ன; * ௧. (ஶ்லோ:) கையுங் கோடாலியுமா ய்முவ்வேழிருபத்தொருபடிகால் க்ஷத்ரிய நிர்மூலம்பண்ணித்திரி ந்த முறட்டுப் பாசுராமனைக நினைத்தானிறே.*௨. (ஶ்லோ:) என்னு டையஉபகார விஷயமிருக்கும்படி.*௩.(ஶ்லோ:) பெரியபசியோடே யுண்ணப் புக்கவனைக் கையைப் பிடிப்பாரைப்போலே, "உத்பந்நோ தாஸஸ்ய" என்றும், "நெடுங்காலமுங் கண்ணன் நீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அறுபதினாயிரமாண்டு கூடிஒருபிள்ளை பெற்று ஸர்வதா³ அவலோகநம் பண்ணிவருகிற வென்பக்கல்நின்று மிவரைப் பிரித்துக் கொண்டுபோகை யுக்தமோ.*௪(ஶ்லோ:) "க்ஷமாவதாம்ரத்ரிதா சேத்" என்றன்றோ! ஜ்ஞானிகளுக்குச்சொல்லுகிறது. ஆனபின்பு, என் உபகாரத்தாலே உத்பத்திதமான வஸ்து வுனக்காமோ! * ரு. (ஶ்லோ:) சூடக்கண்ட கருமுகைமாலையைப் பிசக்கி வெய்யிலிலே வைப்பாரைப் போலே "ஶதப்தோவாதரஷ்டா த்ரயந்தி" என்றும்-"நதாதி வஸ்யந்திஷ்யதே ந" என்றும்-கண்ணுக்கினிதாகக் கண்டு கொ ண்டிருக்குமத்தனை போக்கி, இவ்வஸ்துவை பூசலுக்கிலக்காக்குவா ருண்டோ!

குறையில்லைகாண். "ரஜ்ஜநீயவஸ்விக்ரமைஃ" என்றும்-"ரா ஜஸ்ரிஷ்டி க்ஷணம்" என்றும்- அவர் பூசல்செய்யும்போது தான் மயிரில்வைத்த பூவாடாதபடியாகவும், முகத்தில் குருவேர்பரம்பி யாத படியாகவும், எதிரிகள் கைவாங்கும்படியாகவும், வடிவழகுதன் னுலேயோரடியேறிந்துக்காணவரப்பெறுவதென்ன; *க. (ராஜீவலோ சநः) வெய்யில்காணவே வெடித்து, முகிழ்விரிந்து, அலர்ந்துகிடக் கிற கண்களைக்கொண்டு, வெய்யிலிலே நிற்கவும் போரவும்வல்லரோ வென்கிறுன். * உ.(ராஜீவலோசநः) என்று-நீதானே சொன்னுயே. வெய்யில்காணத் தாமரை விகஸிக்குமாப்போலே, படைகண்டால்பெ ருமாளுமுஜ்ஜ்வலிதராய் காணுமிருப்பதென்றுன், ஜஷி. * ந. (ராஜீவ லோசநः) "ராஜீவம் ரக்தவஜ்ஜ்வலா" என்று-செந்தாமரை தான்கன் றிச்சிவக்குங் காணென்கிறுன், ராஜா. அச்சிவப்போ, "ராகோ ரக்த லோசநः" "என்றும், "கிஞ்சிஸம்ரம்பஜிஹ்மிதா நயநி தம்" என்றும், கடல்திடர் படகடைக்கண்சிவந்து, எதிரிகள் முடியும்படி யான சிவப்புகாணென்கிறுன், ஜஷி - அதற்கு ராஜா. (உனந ஷோடஶவர்ஷோ ராமோ ராஜீவலோசநः) என்று- அவை எல் லாம், பருவம் நிரம்பினலாயிற்று; இப்போது போராதென்றுன். போராதாகில், வெய்யிலாறினவாறே இராப்பூசலாக்குகிறேமென் றுன், ஜஷி. * ச. (ராஜீவலோசநः) பொழுது புகப்பொறுதுகாண் செம்பிளிக்கும். இவர் பிள்ளைதனத்தாலே வுறங்கவு மவர்கள் நிஶா சராகையாலே, தன்னில் மாயைமேலிடவும் தேடினுயிறே. கிங்கி ணிவாய்ச் செய்ததாமரைப்பூப்போலே செங்கண் சிறுச்சிறுதே எம் மேல்விழியாவோ" என்று - நித்ராகஷாய கஷிதமான விக் கண்களுக்குத் தந்தாமை யிலக்காகத் தேடுமத்தனைபோக்கி, கண் ணுடைய விவரைப் பூசலுக்கிலக்காக்கு வாருண்டோ? (ராஜீவலோ சநः) நீரைப்பிரிந்த தாமரை யுலருமாப்போலே, என்னருகுவிட்டுப் புறப்பட்டாலவர் முகம் செவ்வியழியும் படியாய் காணிருப்பது.

"ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ" என்றும்-"தாமரைக்கண்கள் கொ ண்டீருதியாலோ" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, எதிரிகளைத் தோ ற்பிக்கைக்கும் வஶீகரமங்கேயுண்டாயிருந் ததீயென்ன; (நயுத்த யோக்யதாஸ்ய பஶ்யாமி) அக்கண்ணழகில் ஸௌந்தர்யமோ ழுங் கால்படுமத்தனைபோக்கி, ஸம்ரம்பமுமீடுபடுமோ? ஸம்ரம்

க்ருதியானமஹோத்ஸவத்தைக், “ஶ்ரூணுஶ்ரீக்ருதியாத்ராக்ஷ:” என்று-ஈடு பட்டிலலேளா? அதுதவிர கூடவேறே பரிகரங்கொண்டு தவத்தட் டென்னென்னில்; (அஸ்ய யுத்தயோக்யதாம் நபஶ்யாமி) ஆஶ்ரயந்தானுண்டாய் பரிகரந் தேடவேண்டாவோ? (அஸ்ய) பருவத்திலிளமையிது, வடிவில் ஸௌகுமார்யமிது, இப்படியிருக்கிற விவருக்கும் பூசலுக்குமென்ன சேர்த்திகண்டாய். (அஸ்ய) ஸந்நிஹிததேஶவர்த்திநாமாகாரஸம்பந்தியையிறே இதம் ஶப்தம் காட்டுகிறது. அவர் தேஶாந்தரத்திலே யிருக்க, நானிங்கே பொய் யேகண்ணழிக்கிறேனென்று நினைத்திராதே, உள்ளே ஸந்நிஹிதர், அழைத்துக் காணமாட்டாயோ? (அஸ்ய யுத்தயோக்யதாம் நபஶ்யாமி) “ஸ்வாங்கே ப்ராத்ருஸுதம் க்ருத்வா” என்கிறபடியே, மடியிலேவைத்து உச்சிமோர்ந்துகக்குமத்தனைபோக்கி, பூசலுக்கு யோக்யரோ? (நயுத்தயோக்யதாம் பஶ்யாமி) “பால: க்ரீடநகாய” என்றும்- “பால: க்ரீடந கௌஶிக” என்றும்- லீலாவநிகரங் கொண்டு விளையாடப் பருவமத்தனை போக்கி, பூசலுக்குப் பருவமோ? (நபஶ்யாமி) “அபிநிவேஶ வஶீக்ருத தேவதஸாம்பவஹா விதாரவிஸம்ஹவதிஷ்ட:” என்று- ஸ்வகாயப்பொருளையாலே, உனக்குத்தோற்றாது; என்கண்ணாலே பார்க்கமாட்டாயோ?

யுத்தயோக்யதாம் நபஶ்யாமி-என்று-யுத்தயோக்யதையே பிடித்து யில்லையென்று - அஸக்தனுஞ்சொல்லா நின்றாய். “ராமோஹ்யத்ர ஜகதி ஹாஹாரம் ஶ்ராத்தேஷ்டு நமஸ்யா மஹாஸுரீத்ருஶலஹிதோ நாவிஜித்யநிவர்த்தேத” என்றும்-“ஸஹ்ராத்ருவ் நாராயண” என்றும்-அவர் போராதபூசலுண்டோவென்ன; (ஸஹராக்ஷஸை:) விஶேஷ நிஷேத்யம் பண்ணினேனத்தனைபோக்கி, ஸாமாந்ய நிஷேத்யம் பண்ணினேனோ (ராக்ஷஸை:) “கூடயுத்தா ஹி ராக்ஷஸா:” என்கிறபடியே அவர்கள் களவுபூசலல்லது போரார்காண்; இவர் யுத்தபூசலல்லது போரவறியார். ஆகையாலே, கடைப்படாதென்றேனித்தனை. (அஸ்ய ராக்ஷஸை:) இவர் மநுஷ்யர்; அவர்கள் ராக்ஷஸர்கள். இவரொருவர்; அவர்களனேகர்கள். ஆகையாலும் யோக்யதை யில்லை. * 2.

தாத்பர்யம்.—தாமரைபோன்ற கண்களையுடைய ஸுதமானுனன்னுடைய ஸ்ரீராமனுக்கு பதினாறுபிராயம்கூட ஆகாமையால் அனேகமுறட்டு ராக்ஷஸர்களோடு யுத்தம்செய்ய யோக்யதைஇல்லை என்று தசரதன் விச்வாமித்ரரோடு சொல்லுகிறான்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பாலகாண்டம். உங - ம் ஸர்க்கம். உ - ம் ஶ்லோகம்.

கௌஸல்யா ஸுப்ரஜா ராம பூர்வா ஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே ।
உத்திஷ்ட நரஶார்த்தூல கர்த்தவ்யம் தைவமாஹ்நிகம் ॥ ௨.

அர்த்தம்.—நரஶார்த்தூல - புருஷஸ்ரேஷ்டனான, கௌஸல்யா ஸுப்ரஜாராம! கௌஸல்யாதேவியினுடைய நல்லபிள்ளையான ஸ்ரீ ராமனே! பூர்வா - முன்னதான, ஸந்த்யா - ஸந்த்யாகாலம், (உதயகாலம்) ப்ரவர்த்ததே - நடக்கிறது. தைவம் - தேவனால் விதிக்கப்பட்ட, ஆஹ்நிகம் - ப்ரதிதினம் செய்யவேண்டிய கர்மமானது, கர்த்தவ்யம் - அநுஷ்டிக்கத்தக்கது. உத்திஷ்ட - எழுந்திரும்.

வ்யா. சக்ரவர்த்தியினுடையவும், ஸ்ரீகௌஸலையாருடையவும் தபஃபலமாயிருக்க: கௌஸல்யாஸுப்ரஜா ராம-என்று - ருஷிசொன்னதற்கு ஹேது; "மாதாபுத்ரஸ்ய ஹேயாம்ஸிகர்மாணி" என்று-கர்மமானது புத்ரன் விஷயமாக மாதாவுக்கே அதிகமென்று சொல்லுகையாலும், "மாத்ருதேவோ பவ" என்கிற ஶ்ருதியானது, மாதாவை ப்ரதானமாகச் சொல்லுகையாலும் "கைகேய்யாஃ ப்ரியகாரணாத்" என்று- மாத்ருபக்தியான மாதாவுக்கு ப்ரியமாக தசரதக்ருத்யம் பண்ணுகையால், இவருக்கு மாத்ருபக்தி அதிகமென்கிற நினைவினாலும், அறுபதினாயிரமாண்டு மலடுநின்று அருமையாகப் பெற்றபிள்ளையை, சக்ரவர்த்தி, விஶ்வாமித்ரர் ரக்ஷணார்த்தமாகவனுப்புவேனோவென்று ஸம்ஶயிக்க, மாத்ருகர்ப்பவாஸ ஸம்பந்தத்தையிட்டு நிக்ஷேபிக்கை யன்றிக்கே, தம்முடைய பின்னே யனுப்பினானென்கிற உபகாரத்தாலும், கௌஸல்யையினுடைய நல்லகுமாரனே! என்கிறார். (ஸுப்ரஜாஃ)

ராத்ரவிதர்வாக்யவசிவாய நம்பண்ணுகையும், அவர்களுக்கு ஸ்ரீ யஹித்தங்களைப் பண்ணுகையும், ஸத்புத்ரலக்ஷணமென்று ஸோ கத்தா ரறியும்படி, "உதியாவாவிதஃ: வஃத்ராஃ" என்று - தம்மு டைய பிள்ளைத்தனத்தைத் தாமே கொண்டாடும்படியான பிள்ளைத் தனத்தை யநுஷ்டித்துக் காட்டுகையாலும், "கௌஸல்யாஸுஸு ஹேதந" என்றும் - "தாயைக் குடல் விளக்கஞ்செய்த தாமோ தரனை" என்றும் - "இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள்" என் றும் - முடியப் புகழும்படியான பிள்ளைத்தனத்தாலே பெற்றதா யாரை விளங்கப்பண்ணுகையாலும், நல்லகுமாரனே! என்கிறார். (ராம) ஸர்வலோகாபி ராமகுணசேஷ்டிதங்களாலும், மனத்துக் கினியனாய், ஸர்வப்ராணிகளையும் வசீகரிக்கிற வடிவழகையுடை யனே! என்கிறாராதல். "தேவோ நாம ஸஹஸ்ரவாந்" என்று - ஆயிரம் திருநாமத்துக்கு ஸத்ருசமாய், ஸகலவிபய வாஸஷர் களுக்கும் ஜயமாய், ஸர்வாபீஷ்டப்ரதமான திருநாமத்தைச்சொல் லுகிறார். (கௌஸல்யா ஸுப்ரஜாராம) என்று-அநுவாஸமானவ ரஸமாராதிகளை வ்யாவர்த்திக்கிறார்.

(நரசார்தூல) தன்னுடைய வேள்வி காக்க வல்ல ஆண் புலி என்கிறார்.

(பூர்வஸந்த்யா) அவன் ப்ரயோக காலத்துக்கு யோக்யமா ய், அவனாலே தன்விரோதியைப்போக்கிக்கொள்ளவும் யோக்யமாய், ஜாகரணோசிதமான காலத்தைச்சொல்லுகிறார். இவராவார வ்யாபாரானவர்," ஸாமாந்யமாக ஸகலமங்களங்களையும் அநுஷ்டி த்தருளுவர், ப்ராதஸ்ஸந்த்யை உபாஸியாமல் கண்வளர்ந்தரு ளலாமோவென்று கருத்து.

(ப்ரவர்த்ததே) மிகவும் வர்த்தியாநின்றது. இங்கு வர்த்தமான மாகச்சொல்லுகிறது, இந்தநல்விடிவே நித்யமாகவேணுமென்கிறார்.

(கர்த்தவ்யம் தைவமாஹ்நிகம்) எம்பெருமானாலே விதிக்கப்பட்ட நித்யநைமித்திகமாயிருக்கிற ஆஹ்நிகமான ஸகலமங்களங்களையு ம நுஷ்டித்தருளவேணுமாகையாலே, உத்திஷ்ட-என்று-திருப்பள்ளியுண ர்த்தினன் ருஷி, கௌஸல்யாஸுப்ரஜாராமபூர்வஸந்த்யாப்ரவர்த் தே। உத்திஷ்ட நரசார்தூல கர்த்தவ்யம் தைவமாஹ்நிகம்॥ ௧.

தாத்பர்யம்.—ஸ்ரீராமனே! கௌஸல்யாதேவி, தான்செய்தபாக்யாதிசயத்தால் புருஷஸ்ரேஷ்டனை உம்மைப்பெற்றாளன்றோ! பொழுதுவிடிந்தது ஸந்த்யாவந்தனாதி நித்யகர்மங்கள் செய்ய எழுந்திரும் என்று விச்வாமித்ரர் ஸ்ரீராமனை எழுப்புகிறார்.

பெரிய வாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பாலகாண்டம் - ௭௩ - ம ஸர்க்கம் - ௨௬ . ம் ஸ்லோகம்.

---

௨௬. இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதர்மசரீ தவ |

ப்ரதீச்ச சைநாம் பத்ரம் தே பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா ||௪||

அர்த்தம். மம - என்னுடைய, ஸுதா - பெண்ணான, இயம் - இந்த, ஸீதா - ஸீதையானவள், தவ - உமக்கு, ஸஹதர்மசரீ - தர்மங்களைகூட இருந்து செய்யத்தக்கவள். ஏநாம் - இவளை, ப்ரதீச்ச - அங்கீகரியும். தே - உமக்கு, பத்ரம் - மங்களமுண்டாகட்டும். பாணிநா - கையினால், பாணிம் - கையை, க்ருஹ்ணீஷ்வ - பிடித்துக்கொள்ளும்.

வ்யா|| ப்ரதீச்சசைநாம். பெருமாள் வில்லைமுறித்து பாரதந்த்ர்யத்தோடேவிநீதராய்நிஸ்ப்ருஹராய் நிற்க, ஸ்ரீ ஜநகமஹாராஜர் ஸந்தோஷார்ணவத்தில் நின்றும் கரையேறின ஹர்ஷாதிசயத்தாலும், இவனைச்சேர்த்திக்கண்டல்லது நிற்கவொண்ணாமையாலும், சேர்க்கை தனக்கு பரமோத்தேச்யமாகையாலும், பாணிக்ரஹணம் முன்னாகச் செய்யவேண்டுகையாலும், சேஷியினுடையவிச்சை முன்னாகச்செய்கைஸ்வரூபமாகையாலும், பெருமாள் திருக்கையிலே பிராட்டியைக்கொடுத்து க்ருதக்ருத்யனாகிறான். இவன் பாரார்த்யத்துக்கும் பாரார்த்யமாகிறானிறே.

(இயம்ஸீதா) “சந்த்ரகாந்தாநநம் ராமமதீவப்ரியதர்சநம் | ரூபௌதார்யகுணை: பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்” என்னும்படியான வடிவுபடைத்த நம்பக்கலிலெல்லாரும் வந்து விழுகிறார்களென்னும்மைப்பார்த்திருமாந்திராதே, இவளையும் பாரீர்

ரென்கிறான். "தாத்ருஸீவயோ வ்ருத்தாம்" என்று-வேறுவிஷய மில்லாமையாலே உமக்குத்தருகிறே னத்தனைகாணும்.

இவளுக்கேற்றமேதென்று திருவுள்ளமாகக்கொண்டு பிறப்பி லேற்றம்சொல்லுகிறான். (ஸீதா) ஸுஜாத்யத்தையும் மஹாவா ஸம்பன்னதை வேற்றத்தையுங் காட்டுகிறான். (ஸீதா) பொற்கொ டிபோலே. பொன்முளைப்பது பூமியிலேயிறே. இவள்தான், ஹிரண்யவர்ணையிறே.

அழகோ நமக்குத்தேட்டம், ஸுஜாத்யம் வேண்டாவோவெ ன்று கருத்தாகப் பிறப்பிலேற்றஞ் சொல்லுகிறான். (ஜைவதா) "பதிவ்ரதானாம் வ்ருத்தாயா நதேகிஞ்சித் ப்ரகாஶதே" என்றவந ஹிதாநிக்குப் பிறந்தவள். "வள்ளிமருங்குலெந்தன்மடமான்" என்று-தாயார் வைலக்ஷண்யஞ் சொல்லுமாப்போலே, பிறவாமையிலு மேற்றமுண்டு; பிறப்பிலுமேற்றமுண்டு; "ஒருமகள்தன்னையுடையே னுலகம் நிறைந்தபுகழால் திருமகள்போலவளர்த்தேன்" என்கிறான்.

"ஜநகாநாம் குலே கீர்த்திம் ஆஹரிஷ்யதி ஜைவதா" என்ற வாறே பெருமாளிப்படி வைலக்ஷண்யத்தில் குறையில்லை யாகிலும், அதுவன்றே நமக்குத்தேட்டம்; நாமபிமதித்த காரியத்துக்கு ஸஹ காரியாக வேணுமேயென்ன; (ஸஹதர்ம சரீதவ) அதிலும் அநு ஷ்டானத்திலும் முற்பாடை யென்கிறான். "நத்யஜேயம்" "வனத் த்ருஷ்டம்" என்றிறே தேவர்வ்ருத்தம். அதிலும் "ஸ்வேயம்ஸரணம் ஹிவ:" "குலைஷா" "நகஶ்சிந்நாபராத்யதி" "க்ஷாந்திஸ்வா கஸ்திகீ" என்றும்மிலும் முற்பாடையென்கிறான்.

இவர், ஸ்ரீ நந்தகோவர் திருமகனைப்போ லன்றிறே, நாமிது க்குக் கடவோமோ, ஐயருமாச்சியரும் வஸிஷ்டாதிகளு மன்றோ வென்ன; (ப்ரதீச்ச) என்கிறான். நின்தாள் நயந்த விவளையுன் மனத்தாலென் நினைத்திருந்தா யென்கிறான். ப்ராஷாத்யமாக வேணுமே. தாத்ருஸீ வயோவ்ருத்தையானலும் ப்ரயோஜனமில் லையே. (ப்ரதீச்ச) என்று-வரிற்பொகடேன், கெடில்தேடேனென்றி ராதே கொள்ளீர். இவள் "இறையுமகல கில்லேன்" என்று- இருக் குமாப்போலே.நீரும்,"நஜீவேயம்க்ஷணமபி" என்று இருக்கவேணுங் காணுமென்கிறான்.

(ஸநாதே) வருந்திருவைக் காலாலே தள்ளாதே கொள்ளீர்.

பெருமாளையராகையோ வாதி இசைந்து நின்றார். இவனுக் கவ்வளவு பொறாதே நாடுநகர மறிய நல்லபெருப் பெருத்தகண்ணா லஞ் செய்து தக்கவாகைபற்றவாசைப் படுகிறான். (பாணிம் க்ருஹீஷ்வ) வெள்ளிவளைக்கைபற்றச் சொல்லுகிறான். பாதுகாவல்வைக் கவும் பரிசறவாழத்தேடுகிறான். (க்ருஹீஷ்வ) யார் ப்ரயோஜநத்துக்கு யார் கார்த்திருக்கிறார். (ஸநாம்பாணிம் க்ருஹீஷ்வ) இவ்வேப்பங்குடி நீராயிறே நானும்மைக்குடிக்கச் சொல்லுகிறது. பால்குடிக்கக்கால் பிடிக்கவேண்டுவதே. பால்மொழியாளிறே இவள்தான். "ஐயோஙா."

(ஹஸ்தம்தே) சேர்க்கதான்கண்டவாறே மங்களாசாஸநம் பண் ணுகிறான். இவ்விஷயத்துக்கு பெண்பெற்றுக் கொடுத்தாரெல்லாருக் குந்திருபல்லாண்டு பாடவேண்டும்போலே காணும். "நன்று நன்று நறையூர்க்கே".

இப்போது செய்யவேண்டுவதென்னென்ன;(பாணிம் க்ருஹீஷ்வ பாணிநா) கையாலே கையைபிடியீர். ப்ரணயாவராயத்திலே தலையாலே காலைநெருக்குகிறீர் ; இப்போது கையாலே கை யைப்பிடியீரென்கிறான். ஆஶ்ரிதரக்ஷணஸமயத்திலே கையாலே காலைப்பிடிக்கிறீர்; இப்போது கையாலே கையைப்பிடியீர். கைத் தலம்பற்றின வனந்தாம் கையைப்பற்றி தீவலம்செய்யும் போதிறே திருக்கையாலே தாள்பற்றி அம்மிமிதிப்பது. பாணிநாபாணிம்- என்றுதொழிந்தது, செம்மையுடையதிருக்கைக்குமேலே என்கை வைத்தென்றும்படி. ஸௌந்தர்யத்தை விஞ்சியிருக்கையாலே, உபயவி பூதியுமொருமூலையிலே அடங்கும்படிபெருத்த பாஹுக்களையு டைய தயரதன்பெற்ற மரதகமணித்தடமும், "மெல்லியல்தோள் தோய்ந்தாய்" என்கிறபடியே, ஸௌகுமார்யமாக அவகாஹிக்கும்படி நீர்மையும்ஸௌந்தர்யத்தையும் விஞ்சியிறேயிருப்பது. "ஶத்ருஸைந்யப்ரதாபஸ்ய ஸ்வஜே" என்று - பரஶுராமனுண்டான வெம்மையுந் தணிந்து, * ஸமவஸ்தாநத்தை ஶைவமான வெம்மையுந் தணிந்து, இப்படி வேதநேஸ்வர ரிருவருக்கும் ஒதுங்க நிழலாயிறே வேய் போலுமெழிற்றோளி யுடையதோளழகு விஞ்சியிருப்பது. (பாணிம் க்ருஹீஷ்வபாணிநா) திருக்கையால் கைத்தலம்பற்ற கணக்கண்டி ருக்குமே இவளும். ௪.

* ஸமவஸ்தாநத்தை ஶைவமான ஐதிகேஷ்விஶுகோஶேஷவாம்:,

தாத்பர்யம்-இந்த ஸீதை ஆசாரப்ரதானமான குலத்தில் பிறந்த எனக்குப் பெண்ணாகையால் ஆபிஜாத்ய முடையவள். பொற்கொடி போலே மிகவுமழகுடையவள். நீர் அனுஷ்டிக்கும்தர்மங்களை இவளும் அனுஷ்டிப்பள். ஆகையால், இவளை ஆதரத்தோடு விவாஹம்செய்துகொள்ளும். சுகியாயிருப்பீராக. என்று - ஸ்ரீராமனோடு ஜனக மஹாராஜா சொல்லுகிறான்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அயோத்யாகாண்டம் - ௨ - ம் - ஸர்க்கம் - ௨௨ - ம் ஶ்லோகம்.

௨௦—ஊஹாமஹே மஹாபாஹும் ரகுவீரம் மஹாபலம் |
கஜேந மஹதா யாந்தம் ராமம் ச²த்ராவ்ருதாநநம் || ௫.

அர்த்தம் - மஹாபாஹும்-நீண்டகைகளையுடைய, ரகுவீரம்-ரகுக்களுக்குள் ஶ்ரேஷ்டரான, மஹாபலம்- அதிகபலத்தையுடைய, ராமம்-ஸ்ரீராமனை, மஹதா - பெரிய, கஜேந-யானையாலே; யாந்தம்-எழுந்தருளுமவராயும், ச²த்ராவ்ருதாநநம் - குடையால் மறைக்கப்பட்ட முகத்தையுடையராகவும், (ஸேவிக்க) ஊஹாமஹே - ஆசைப்படுகிறோம் அன்று.

வ்யா—அவதாரிகை. வ்ருத்தனாய், தான் வர்ணதர்மாக்ஷமனாகையாலும், எதிரிகளைநோக்கி எடுத்துவிடுகைக்கு அஶக்தனாகையாலும், தானிருக்கிறபோதே பெருமாளைத்திருமுடிசூட்டி ராஜ்யத்தோடே பொருந்தும்படிபண்ணவேணுமென்றும் நினைவையுடையனாகையாலும், "கலிதவயஸாமிக்ஷ்வாகூணாமிதம் ஹி குலவ்ரதம்" என்றுசொல்லுகிறபடியே, இந்தகுலத்தில்பிறந்தார்க்குப்பிள்ளைகள்பருவம்நிரம்பினவலவர்களைமுடிசூட்டி தாங்களும்வனஸ்தராய்ப்பொருவதே முறைமையுண்டாகையாலும், "பெருமாளைத்திருமுடிசூட்டிராஜ்யாபிஷிக்தராகப்பண்ணவேணுமென்றுகருதி, அதுசெய்யுமிடத்தில் "வானப்ரஸ்தவ்ரதஸ்ய ஶாயயாஞ்ஜநிதாஶயா" என்று - நாம் பயணத்தின்மேலே பயணமாய்த்திரிகையாலே, நாமும் ரக்ஷித்தோமாய் நாட்டாரும் ரக்ஷிதரானார்கள்; ரக்ஷணத்திலொருங் குறையுண்டா

மாகில், அப்போது ஒருவராவன் கையிலேகாட்டிக்கொடுத்து,எங்களை உபேக்ஷித்தான், இவனென்ன ராஜ்யம் பண்ணித்தென்று நாட்டார் குறைசொல்லுவார்கள்; அவர்களையு மிசைவித்துக் கொள்ளுவோமென்று பார்த்து, ஸ்ரீராஜாநவஷங்களைத்திரட்டி, "ஏதத்க்ஷேமோஹவி ஷ்யாமி வஷூத்ருஷிநுஸந்நிவேஶ்யவை" என்றும் - "ஸோஹம் விஶ்ராமிஹ்யாமி வஷ்த்யம்ஜ்ய வ்ருஜாஹிதே" என்றும் - நெடுங்காலமுண்டு நாமுங்களை ரக்ஷித்துப் பொருகிறது; நம்மையிப்போது வாஸ்யம் வந்துகைக்கொண்டது; இனியுங்களுடைய ரக்ஷணம்நம்மால் ஶக்யமாயிருந்தது. ஆனபின்பு, "ஜூத்வாவைவஷ்த்ரு நாஶாவி" என்கிறபடியே, என்னோடே நிவிஶேஷரான வென் பிள்ளையை முடிசூட்டி உங்களுடைய ரக்ஷணத்திலே நியோகித்திளைப்பாறுவதாகப் பாரியானின்றோம். "ஸவஞோ ஶேஷஶந்யஜாம்" என்றிதற்கு நீங்களு மிசையவேணுமென்றுசொல்ல, அவர்களுமிது கேட்ட விஸ்மயத்தாலே, "விஶாநம்ஷம்வயநிவ" என்று-மாளிகைகொப்புக்குலையும்படி பெரிய ஸம்ஹர்ஷத்தைபண்ணி ஹஷித்துக்குப் போக்குவிட்டு, "அநேகவஷஸாஹஸ்ரா வ்ருத்தஸ்த்வமஸிவார்த்திவ | ஸராமம்யுவராஜாந மபிஷிஞ்சஸ்வ வார்த்திவம்" என்று- நீவ்ருத்தனுமானாய், நன்றாகவெங்களை ரக்ஷிப்பதுஞ்செய்தாய், இனிபெருமாளைத் திருவபிஷேகம் பண்ணவென்றிசைந்து, அவன்கேட்டவார்த்தைக்கு உத்தரஞ்சொன்னார்களாகையன்றிக்கே, தங்கள்நினைவுகளையும் வெளியிட்டு, பெருமாளுடைய ராஜ்யஸரணயோக்யதையையுஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்கள்.

*க. (ஐஹ்வாஸ) இட்டமாலையுங்கவித்தவபிஷேகமுமா யெங்கள் கண்முகப்பேதோற்றவேணுமென்று போரஶ்ரவை பண்ணுகிறோம். *உ. (ஐஹ்வாஸ) எங்களுக்குள்ளது ஐஶ்வர்யமிறே.முடிவைக்கும்போது நீயேவேணுமிறே. ஐஶ்வர்யக்கு எங்களாசையிறே. "ஶ்ரேயாம்ஸி வஹூவிஹ்நாநி" என்று-இப்பேறுதெங்களுந்த கிட்டப்புகுகிறதோ? *ங. (ஐஹ்வாஸ) கிடைப்பது, கிடையாதொழிவது; நல்லதுகண்டாலாசைப்படக்கடவதிறே. *ச. (ஐஹ்வாஸ)- நிரபாயமாகவெங்களை ரக்ஷித்த உனக்குக் குறையாகிறதோவென்று வாயிட்டுச் சொல்லிற்றிலோம். ஆனாலிப்போதுதான் சொல்லலாமோவென்னில்; "ஸாவம்

விஜ்ஞாய ஸர்வஶ:"-என்று-அவனுடைய நினைவறிந்து சொல்லுகிறவர்களாகையாலே இப்போது ஜ்யாயஃ - என்னத்தட்டில்லை.

இந்தவாசை சிலர்க்குண்டாய் சிலர்க்கில்லையா யிருக்குமோவென்னில்; (ஜ்யாயஃ) - நாங்கள் இருந்ததே குடியாக விதுதலைக்கட்டவற்றோ? என்று உம்மையிரக்கிறோம்.

உங்கள் நெஞ்சில் கிடந்தது நாமறியும்படி என்னென்ன; (ஹி) பிறர்சொல்லவேண்டியிருந்ததோ? இதெல்லார்க்கு மொக்குமென்றுமிடம், "ஜநவோஷோஷோஹா நஹஸஸ" என்றும் - "விஶாநம்கம் வயந்நிவ" என்றும்- நாட்டார்பண்ணின ஆரவாரத்திலே கொப்புக்கலந்த உன்மாளிகையிலேயும் விமானங்களிலேயுங்கண்டுகொள்ளுமித்தனையன்றோ? (ஹி) "ஸுகாஶயத ஶேஷிநீ" என்று -நீயும் நிஷ்க்ராஹகனாயிருக்க, ஸீதை தானே ஸ்வயம்வரித்து மாலையிட்டபோதே யறிந்திலையோ? ஸுகாஶயத-நீ ஸுகஸஹனம் பண்ணிப் பொருகச்செய்தேயும், முறைமசக்கி மாலையிட்டுத்தில்லையோ? காமுகருக்கு முறைதெரியாதிறே. "ஶோகவாஶோகம் நாயகோகாஶயத ஶேஷிநீ" - ஶோகவாஶோக:-விஷ்ணு நாஸத்ருஶ: - என்று - ஸர்வேஶ்வரனைப்போலேயிருக்கையாலே மேல்விழுந்து ஶுஶ்ரூஷைபண்ணினாள். அதற்கடியென்னென்னில்; ஶேஷிநீ - ஶேஷிநியாகையாலே. எங்ஙனேயென்றால்; ஶ்யாமை கேடஹர்களுடைய ஸஹவாஸ மாஹாத்ம்யத்தாலே உபஸஹையா யிருக்கிறதன்னை, "ஸர்வமாஹ:" என்கிறவனுடையஸௌமாஹாத்ம்யத்தாலே வாஸிதையாக்குகைக்காக. வாஸிதமாக்கவேணுமத்தை புறம்பேயுஞ் சொன்னார்களிறே, "ஶ்யாமை கேடஹா ந வேத்ருஶேஷ: ஸ்வவிஸ்ராமிஷ ஶேவஶேஷிநீயஃ! ஸுயிவாஸ்ருதி" என்று-ஐஸ்வர்ய மாஹாத்ம்ய ஶாஸ்த்ரத்துக்காக ஸர்வஶ்ரவநநாயிகைகளைப்போலே உபகரணமாய் ஶேஷகோடியிலேயோ அவதரித்ததென்னில்; நாயகீ - ஸ்வதந்த்ரமாஹாத்ம்யமே பிடித்தில்லாதபடி ரக்ஷிப்பானாய், ஸௌமாஹாத்ம்ய ஸௌமாஹாத்ம்யங்கள் தனக்கே யநுபவிக்கவேண்டும்படி நிரூபாயிகஶேஷியுமாய்.

மெய்ப்படவேயுங்களெல்லாருக்கு சிக்ஷை உண்டாகில் முடி சூட்டுகிறோம்; அவர் தாம் நாட்டை யடக்கி யாளவல்ல ஸாமர்த்த்யமுடையவரோ வென்னில்; *௧. (மஹாபாஹு:) அவர்தோட்பாரப்புக் கூடக்கிறகழஞ்சுமண்ணுமொருசரக்கோ? *௨. (மஹாபாஹு:) "ஶக்தஸ்த்ரைலோக்யமப்யேஷ: போக்தும் கிந்நு மஹீமிமாம்" என்று கோஸலராஜ்யமன்றிக்கே த்ரைலோக்யராஜ்யமுங் கைக்கொள்ளும்படியான தோளையுடையவர். *௩. (மஹாபாஹு:) "ஸுபுஜாஸ்" என்றும் - "ஆஜாநுபாஹு:" என்றும்- அவருடைய ஸாமுத்ரிக லக்ஷணங்கண்டால்சிலரைகேழ்க்கவேணுமோ? *௪. (மஹாபாஹு:) "பொங்கோதஞ்சூழ்ந்தபுவனியும்விண்ணுலகு மங்காதுஞ்சோராமேயாள்கின்ற" என்று - உபயவிபூதியையும் வஹிக்கிற தோளிறே. *௫. (மஹாபாஹு:) அத்தோள்தான் வேணுமோ? "பாஹுச்சாயாமவஷ்டப்த:" என்று-அவருடையதோள் நிழற்றனே யமையாதோ எங்களை ரக்ஷிக்கைக்கு.

"ரக்ஷயேச்சைண பலேநசைவ" என்றும் - "யத்நத: பரிரக்ஷிதா:" என்றும்- சிலரைசிலர்ரக்ஷிக்குமிடத்தில் யத்நபலங்களிரண்டும் வேணுமிறே. இவர் பலமுண்டென்று தோள் வலியாலே ரக்ஷிக்குமித்தனையோ, யத்நகராய் ரக்ஷிக்கு மாகாரமில்லையோவென்னில்;* ௧-(ரகுவீரஸ்ய) "தீநாநாதேநநாதவ:" என்றவ்வாகாரம் பிறந்து படைத்ததன்றோ? இப்போதாகத்தேடவேணுமோ? *௨.(ரகுவீரஸ்ய)"ஸூந்ருதம்ஸத்யவரோயத்நஸ்ஸததவ யோஶ்ரூத:" என்று-பிறருக்குக்கூட உபதேசிக்கும்படியாயன்றோ அதிருப்பது.*௩.(ரகுவீரஸ்ய)யாத்ருசகவந்தன்னில் ரவாக்களைக் காட்டில் இவர்க்குள்ளதன்னேற்றம். அதெங்ஙனேயென்னில்; ராவணதான்ராக்ஷஸன்க்ஷாத்ரதர்மத்தை ஏதனானல்இத்தால்வரும்பாபமுனக்குண்டாகாதோவென்ன;மேலொருவ்யதிக்ரியையபண்ணமாட்டாதே

யிருந்தானிறே. இவர், "சுஹ்ருஹம்ஜீவிதம் ஜஹ்யாம்கவாம்வாஸீதே ஸலக்ஷ்ணாழு" என்று-ப்ராணனொருதலையாகவும், "ப்ராணேஹ்யா விமஸியஸி" என்று-பிராட்டி யொருதலையாகவு மழியமாறிரக்ஷிக் குமவரிறே.

இப்படி இவர் ரக்ஷிக்குமிடத்தில், "வயத்தாம வயதாழு" என்று-விலக்குவாருண்டானால்,அவர்கள் வழியேபோய் இளநெஞ்சாய் மீளுவரோவென்னில்; (ஃஹாவஜ) "நதாவ்ரதிஜாம்ஸம்ஸு-சு ஷ்ராஹ்மணேஹ்யா விஶேஷத:" என்றும் - "ஹ நதுஷதம் ஐஐ" என்றும் - "நத்ஜேயம்கயக்ஷுந" என்றும்-அவர்கள் தங்களைக் கை விட்டுமாஸ்ரிதரை ரக்ஷிக்கும்படியான வ்யவஸாயமுடையவர். ஸகலஜென்கிற திவ்விடத்தில் உநோஜவத்தை. "நாயஶாஸ்தாவஹீ நேந ஜஹ்ய:" என்கிறபடியே, தொடங்கினகாய்யத்தில் சுவஜராவா யிருக்கு மிருப்புக்கு, "லயெயேவிணஹிவோநிவ" என்னக்கடவ திறே.

உங்களுக்கேற ராஜ்யஹாரணத்துக்கு ஸகூராகில் நீங்கள்சொ ன்னபடியே செய்கிறோம்; இப்போது நானிருந்தவிடத்திலேயிருக்க, நாட்டுக்கு வேண்டுவதெல்லாமாராய்ந்து நடத்தாநின்றாராகிலமையா தோ வென்ன; உன்ப்ரயோஜநந்தலைக் கட்டித்தே அவ்வளவிலே விடலாமோ? எங்களுடைய ப்ரயோஜநமும் பெறவேண்டாவோ வென்கிறார்கள்மேல். ஆகில், நீங்கள் சொல்லுகிற தென்னென்ன; (மஜேநஹோதாயாஜழு) நீயிசைந்தமையும், முடிசூட்டினமையும் தோற்ற, ஸத்ருஞ்ஜயநு கழுத்திலேயிட்ட மாலையும், கவித்தமுடியுமா யெங்கள் கண்முகப்பே தோற்றவேணும். அது செய்யுமிடத்தில் தே ரையலங்கரித்து, அதிலே வரவமையாதோவென்ன; (மஜேந) அங்ஙு ஞெண்ணுது. "உத்தாதஜஶாஜிநா" என்று-அவருடைய நடைக் குச்சேர்ந்த வாஹநமாக வேணும். அது செய்யுமிடத்தில், ஏதேனு மொரு யானையாக வொண்ணுதோவென்ன; (மஜேநஹோதா) ஸவலக்ஷணோ வேகமாய், பட்டத்துக்குரிய யானையாகவே ணும். (ஹோதா) ஸவஶக்தியை வஹிக்க வற்றாகவேணுமிறே. உங்களுக்கிப்படி யஹிஷ்டமாகில், முடியையும் வைத்து மஜாயி ரஜ்யார்படி பண்ணி விடுகிறோமென்ன; (யாஜழு) அவ்வளவும்

போராது. யானைக்கழுத்திலே ஏறி நெடுந்தெருவே நடக்கவேணும். அதுவே வேண்டும்போதடைய விங்கேதிரண்டிகோளாகில், முடிசூட்டி யானைக்கழுத்திலே ஏற்றினவளவேயமையாதோவென்ன; புதிய துண்பார் தனியுண்பார்களோவென்கிறார்கள். (யாஸ்ய) "நநூ ஸவ்யஜாஸ்வஜா:" என்று-இந்த உத்ஸவத்தை எங்கள் வாத்ஸல்ய மித்ராதிகளோடேகூட அங்கேயெழுந்தருளக்காணவேணும். (யாஸ்ய) (ஸுயாஸ்ய) முகமும் முறுவலும் கஸ்தூரிதிருநாமமும் காருண்ணாகடாக்ஷத்தோடே எழுந்தருள ஸேவிக்கவேணும்.

இப்படி ஸேவிக்கிறதுதான் யாரையென்னில்; (ரஞ்ஜ) ரஞ்சயதீதிராம:-என்கிறவ்யுத்பத்தியாலே ஸஜ்ஜநங்களையும் கல்யாணகுணங்களாலே ரஞ்ஜிப்பிக்கிறவரை. (ரஞ்ஜ) "ரமேஷ்ட்ரீ யாயாஸ்ய" என்கிற யாகவல்க்யத்தின்படியே, எல்லாரோடுங்கூட விஹரிக்குமவராகையாலே யென்றுமாம்.

வெறும்யானைக்கழுத்திலே யெழுந்தருளுகிற மாத்ரமமையுமோவென்ன; (ஊத்ராவ்ருதாநநம்) வெண்கொற்றக் குடைநிழலிலே எழுந்தருள ஸேவிக்கவேணும். (ஊத்ராவ்ருதாநநம்) "வாரணரவஸ்ரீத வத்ரஸ்யஹாயாயாம் ஜநிதம்யா" என்று-உபராயவக்ஷ்வதிமுதலான ராஜாக்களாலே உஹிக்கப் படுமதாயிருக்கிற வாரணாதவத்ராவ்ருதமாயிருக்கிற திருமுக மண்டலத்தை ஸேவிக்க வேணுமென்றுமாம். ... ... ரு.

தாத்பர்யம்.

மகாபுருஷலக்ஷணமான நீண்டகைகளையுடைய ஸ்ரீராமன், பரமதார்மிகர். அப்ரதிஹததஸங்கல்பத்தையுடையவர். ஆகையாலே, ப்ராஜாபாலனத்தில்மிகவும்ஸமர்த்தர். இவருக்கு இப்போதேபட்டாபிஷேகம் பண்ணிபட்ட யானையின் மேலேயேற்றி ராஜமார்கத்தில் எழுந்தருளப் பண்ணும் போது ஆயிராஜ்யஸூசகமான ஏகஹத்ரத்தால் கொஞ்சம் மறைந்ததிருமுகமண்டலத்தை நாங்கள், புத்ரமித்ராதிகளோடு கண்ணாறஸேவிக்க குதூஹலிகளாயிருக்கிறோமென்று ஜனங்கள் தசரத சக்ரவர்த்தியோடு சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

கூயோத்யா காண்டம் - உ - ம்-ஸர்க்கம், ருரு - ம் - ஸ்லோகம்.

உ௬—ப்ரிய வா தீ ச ஸதாநாம் ஸத்யவா தீ ச ராகவ: |
பஹுச்ருதாநாம்வ்ருத்தாநாம்ப்ராஹ்மணாநாமுபாஸிதா ||கூ||

அர்த்தம்.—ராகவ: - ரகுகுலதிலகரான ஸ்ரீராமன், ஸதா நாம் - ஸத்தையுடைய ஸகல பதார்த்தங்களுக்கு, ப்ரியவாதீச - இஷ்டத்தையே சொல்லுமவர், ஸத்யவாதீச - யதார்த்தத்தையே சொல்லுமவர், பஹுச்ருதாநாம்- விசேஷார்த்தங்களை க்ரகித்த, வ்ருத்தாநாம் - பெரியோர்களான, ப்ராஹ்மணாநாம் - ப்ராம்மணர்களுக்கு, உபாஸிதா - ஸேவை (ஶுச்ரூஷை காலநிரீக்ஷணம் - ப்ரணிபாதம் - முதலானவை) செய்கிறவராயிருக்கிறார்.

வ்யா.—கவதாரிகை. ஒருவனொருவனுக்குக் கூறுசெய்யப் புக்கால்,வ்ருஜெகள் பக்கலிலும் குளிரவிழியாநின்றானாயிற்று. அவ் வாஸனையும், புறம்புகுடி மகனேனோ ; நீபண்ணவேண்டி யிருக்கிற தோ வென்றும் ஸயத்தாலே. அவ்வளவேயன்றிக்கே, ஸர்ப்பரப்புக் காகக்கடவனான பெருமாள், வ்ருஜெகள் விஷயத்திலே ஸமிக்கும் படி சொல்லுகிறது.

(ப்ரியவாதீச) வஸந்தகாலத்திலே ஒடுக்கமாகப்பிளந்த நிலத்திலே ஒருபாட்டம் மழைவிழுந்தாப்போலேயாயிற்று ஒருவனைக்குறித்து வார்த்தை யருளிச்செய்வதாயிருக்கும்படி.

இப்படி செய்வதுதான் ஷிவ்ராஜ: வாராத்துக்காதல், திருத்தாய்மார்க்காதல், வஸிஷ்டாதிகளுக்காதலோ வென்னில் ; (ஸதா நாம்) ஸத்தாயோகி ஸகலபதார்த்தங்களுக்கு மிப்படியே யிருப்பர்.

இருந்ததே குடியாகவெல்லார்க்கு மொக்க வொருவார்த்தை சொல்லி விடுமெத்தனையோ வென்றால் ; (ஸத்யவாதீச) அதுதான் ஸதஹிதமுமாய் சுஷ்டார்த்தஸாதகமுமாயிருக்கும். கீழ்ச் சொன்ன விரண்டாலும் ப்ரியஹிதங்களைச் சொன்னபடியிறே.

இவைதான் புறம்பேயொரு வ்யக்தியிலும் சேராது. அவையிரண் டும்தன்பக்கத்திலே சேர்ந்து கொண்டிருக்கிறது, கவடிதவடநா ஸாமர்த்த்யத்தை யுடையனான வீரராதோவென்னில் ; (ராகவ:) குடிப்பிறப்பாலேயாயிற்று.

இப்படியிருக்கும்போது, இப்படிப்பட்ட குணங்களையும் குடிப் பிறப்பையும் அநுஸந்தித்து, இவை நமக்குண்டாவதே! என்று-மதித்திருப்பரோவென்னில்; நம்மைக்கண்டது ப்ராஹ்மணருடைய ரக்ஷணார்த்தமாக. ஆனபின்பு, இன்னமும் நமக்கிதுக்கீடானவளவுபோராதென்று உள்ளவளவும்பார்த்து த்ருப்தராகாதே, இன்னமுமிதுக்கீடான நன்மைகளுண்டாக வேணுமென்றறிவுடையார் வாசலிலே போய் கால்கட்டியிருப்பர். (ஸஹஸ்ரஶாகாநாம்) நாலிரண்டுங்கற்றவளவிலே பர்யவஸிக்கையன்றிக்கே, ஒரொன்று தன்னைப்பல காலங் கேட்டிருப்பாராயிற்று. ஸஹஸ்ராஃ ஶாகாஃ - ஸஹஸ்ர யாஶாகாஃ. "ஜ்ஞானவ்ருத்தாஸ்ஸதாராஜந் ஸஹவஃ பர்யுபாஸிதாஃ" என்றாப்போலே, "ஸர்வஶாஸ்த்ரார்த்தவேதிநஃ" என்று-பலர் பக்கலிலும் ஸங்க்ரஹணம் பண்ணினதாயிற்று.

(வ்ருத்தாநாம்) த்ரிவித்வ்ருத்தாநாம் - ஶீலவ்ருத்தைஃ-வயோவ்ருத்தைஃ - ஜ்ஞானவ்ருத்தைஃ-என்று-ஶீலத்தாலும் வயஸ்ஸாலும் ஜ்ஞானத்தாலும், அதிகராயிருப்பார்கள்.

அதுதான் க்ஷத்ரியர்க்கும் கற்றாப்போலேயோ வென்னில்; (ப்ராஹ்மணாநாம்) க்ஷத்ரியர் ப்ராஹ்மணரைப்பற்றி, அவ்வழியாலே தங்கள்ளையே யதேஷ்டமாகப் பெறக்கடவதாயிறே இருப்பது.

ப்ராஹ்மணாநாம்-என்று-அவர்கள் பலருமாய்த்தாமிருந்தவிடத் தேவந்து கேழ்க்கும்படியானயோக்யதையுண்டானால், அவர்களைத் தாமழைத்துவிட்டோ யதேஷ்டமாய மறுத்துக்கொள்வதென்றால்; (உபாஸிதா) அவர்களிருந்தவிடத்தே தாமே சென்று, அவர்கள் சொல்லும்படிக்கு அவர்கள் காலும் தம்முடைய தலையுமாயிற்றுத் தான் அநுவர்த்திப்பது.

தாத்பர்யம்— ரகுவம்சதிலகரான ஸ்ரீராமன், ஸத்தையுடைய ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் ஐஹிகா முஷ்மிக ஸாதகமாய்ப்ரிய மாயும் ஹிதமாயு மிருப்பதையே உபதேசிப்பர். அன்றியிலே - தன்னுடைய குணங்களைப்பார்த்து மதித்திராதே, பலபேர்களால் அனேகம் தடவை பலவாருக விசேஷார்த்தங்களை லபித்தும், வயஸ்ஸாலும் ஞானத்தாலும் அனுஷ்டானத்தாலும் பெரியோர்களுமானப்ராம்மணர்களிருக்குமிடம்சென்று அவர்களுக்குப் பணிசெய்தும், அவர்களுடையகாலத்தைத்ப்பார்த்து அவர்களிடத்தில் நின்றும் தானறியாதவிசேஷார்த்தங்களைத்தெரிந்து கொள்ளுமவர். ஆகையால்,ராஜ்யபரணத்துக்குசக்தர்காணும் என்று ஜனங்கள் தசரதரைக் குறித்து சொல்லுகிறார்கள்.

பெரிய வாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அயோத்யா காண்டம் - ௩௦ - ம்-ஸர்க்கம், ௩. - ம்-ஶ்லோகம்.

உ௭—கிம்த்வாமந்யத வைதேஹ: பிதா மே மிதிலாதிப: |
ராம ஜாமாதரம் ப்ராப்ய ஸ்த்ரியம் புருஷவிக்ரஹம் || ௭.

அர்த்தம்—ராம !- ஸ்ரீராமனே ! (ரூபத்தால் பிறரை மோஹிப்பிக்கிறவனே) மிதிலாதிப: -மிதிலைக்கு அரசனை, வைதேஹ:- விதேஹகுலத்தில் பிறந்த, மே - என்னுடைய, பிதா - தகப்பனுரான ஜனகமஹாராஜா, புருஷவிக்ரஹம் - ஆண்சரீரத்தையுடைய, ஸ்த்ரியம் - பெண்ணுன, (பெண்போலதைர்ய ஸ்வபாவத்தையுடைய) த்வா - உம்மை, ஜாமாதரம் - மணவாளனுக, ப்ராப்ய - அடைந்து, கிமமந்யத - என்னநினைத்திருப்பர்.

வ்யா.—அவதாரிகை விஶ்வவநவாஸிவாஷநாத்யமாக, "வநவாஸோ மஹோதய:" என்று - ஸஸம்ப்ரமத்தோடே, வநவாஸஸந்நத்தரென்று, நாட்டார் அவர திருநாமம் சாற்றும்படி வநவாஸஸந்நத்தராய், அப்போது உலகுடைய நாச்சியாரான ஸ்ரீஜநகராஜனு திருமகளுடைய ஸௌகுமார்யமான திருமேனியில்

மேன்மையைத்திருவுள்ளம்பற்றி, பிராட்டியைத் திருவயோத்யையிலே நாம் மீண்டுவருமளவும், ஶ்வஶ்ரூஶுஶ்ரூஷாதிஷ்வவதாநம் பண்ணிக்கொண்டு இருமென்று பெருமாள் வேண்டிக்கொள்ள, அவ்வார்த்தை வ்ரணக்ஷாரம்போலே பிராட்டிக்கு து:ஸஹமாய், ப்ரணயாபிமாநங்கள் உத்க்ருஷ்டமாகையாலே, பெருமாளைக் குறித்து க்ஷேபோக்தி பண்ணுகிறாள் இஶ்லோகத்தாலே.

(கிம்) என்கிறவிது, ஸாக்ஷேபமான ப்ரஶ்நம். அப்போது, கிம்வக்ஷ்யதி-என்று-ஸாக்ஷேபமாகச்சொல்லுவரென்னபடி. அன்றிக்கே, (கிம்) என்று — ப்ரஶ்நமானபோது, என்சொல்லுவரென்று பொருள். (அமந்யத) என்று - வாக்யமானபோது, ஸாக்ஷேபவிஷயமாக நினைத்திருப்பரென்றும், என் நினைத்திருப்பரென்றும், இரண்டு அர்த்தம்.

*க. (ஸ்வா) உருத்த வில்லைமுறித்து, லோகத்தை ஊமத்தங்காய்தீத்தினவும்மை. *உ. (ஸ்வா) வஸிஷ்டாநுவர்த்தநம் பண்ணிப் பொருகையாலேஎன்னுபாதி ஸத்க்ஷத்ரியரில்லையென்றுபொய்யே யிறுமாந்திருக்கிறவும்மை. *௩. (ஸ்வா) எழிலிலேகோழையானவும்மை.

(கிம்த்வாமந்யத) (கிம்வக்ஷ்யதி) ராஜாவன்றென்னவொண்ணாதே? ராஜர்ஷிமறியீரென்னவொண்ணாதே? ஶாஸ்த்ராப்யாஸம்பண்ணி அறியீரென்னவொண்ணாதே? ஶாஸ்த்ரஸித்தமான ஆசாரமறியீரென்னவொண்ணாதே? க்ஷத்ரியர்களுக்கு ஸஹஜஸ்வபாவமான ஶௌர்யமென்னுமிடமறியீரென்னவொண்ணாதே? க்ஷத்ரியையை உபேக்ஷியாமைக்கு ப்ரயோஜகமான ஶாஸ்த்ரஜ்ஞதை உமக்கில்லையென்னவொண்ணாதே? கிம்பஹுநா - தேவர் அநுஷ்டானங்கண்டால், உம்மை கணக்கதப்பிதமென்றிருக்குமித்தனையிறே.

(கிம்த்வாமந்யத வைதேஹ:) உம்மை ஐயரென்ன நினைத்திருப்பர்? திருமாமனார் உபாயஸ்வரூபவத்தை கையிலாதல், திருமாமியார் ஶ்ரீஸுநயநையார் கையிலாதலன்றே என்னைக்காட்டிக் கொடுத்தது. ஐயம்ஸீதா - என்று - உம்முடைய கையிலன்றோ என்னைக்காட்டிக்கொடுத்தது. ஸ்த்ரீத்வத்தில்கொற்றையற்றபெண்களுக்குஸஹஜ

விரஹத்தில்ஸத்தாநாஶம்பிறக்குமென்றும்சொல்லிக்கொடுத்தாரே. இயம்—இவள் ஈத்ருஶாஹி ஸாநிநி என்று சொல்லிக்கொடுத்தாரே. 'க்ருதாத்ராதேத்ஸுவிதேஹஸ்ய ப்ராஷிதே ஸவிநாக்ருஶா| ஶ்ரூதே ஶ்ரியே தத்பாவத்யாஸு ஸாத்ஸீஜ்ஞேயாவதிவ்ருதா'' இத்யாதிஶ்லோகங் களாலே ஸந்த்வஸாக்கள் பாதிவ்ரத்யத்துக்கு வாயோலையிட்ட பெண்டாட்டியன்று கிடீரிவளென்று சொன்னாரே. அந்தலக்ஷணங்கள் சொல்லலாவது, ஸீதாவுக்கும் தங்களுக்கும் பிறிந்து உடலு முயிருமுள்ளார்க்கன்றோ? இவளுக்குடலு முயிரும் தேவரீரென்று அறுதியிட்டுக்கொடுத்தாரே. இயம்—நிழலோடே மறுபொருவாரில்லை கிடீரென்றாரே. இயம்—இவள் தலையாலே ஏதேனுங் குறைவிளைந்த துண்டாகிலும் தேவரீரிதுகிடீ ரென்றாரே. ஸீதா—பெண்களுக்குத்தாய்கூறு மிக்கிருக்கு மாகையாலே, வேறு மணங்கிடீர், எடுத்து விநியோகங்கொள்ளுமத்தனை கிடீரென்றுசொன்னாரே. ஸீதா - பிறக்கிறபோது கீர்த்திதப்பாமல் பிறந்தாளென்றாரே. மமஸுதா — இவளைப்பாராதே என்னைப்பார்க்கவேணுமென்றாரே. ஸஹதர்மசரீ - தேவரீர்தர்மத்துக்குக்கூட எழுந்தருளியிருக்குமிவளென்றாரே. தவ - ஸஹதர்மசாரியாமிடத்திலும் ஶேஷத்வம் கைவிடாளென்றாரே. ப்ரதீச்ச - அத்தலைக்கு ஸஹதர்மமாம்படி திருவுள்ளம் பற்றவேணுமென்றாரே. ச - ஸஹதர்மஜ்ஞாநமாத்ரமன்றிக்கே, விஷய வைலக்ஷண்யாநுரூபமாக ப்ரேமம் கொடுத்தருளவேணுமென்றாரே. ஏநாம் - இப்படி தோற்றுப்பிறந்தவளை. பத்ரம்தே. -தோற்றுப்பிறந்தாளென்கிறேனத்தனைபோக்கி, பேறு தேவரீரதுகாணு மென்றாரே. ப்ரேமமும் மிக்கதனையும் ப்ரேமாவுக்குப் பேறுமித்தனையிறே. பாணிம்க்ருஹ்ணீஷ்வ - கைநீட்டவறியாள்காணும்; நீரேபிடியீரென்றாரே. கையைப்பிடிப்பதுகையாலேயாயிருக்க, லோகமெல்லா மொதுங்கினாலும்நிழல்விஞ்சி போஷ்யுஞ் சிறுக்கும்படியான வீரப்பாட்டையுடைத்தான தேவரீர் திருத்தோளிலே கண்வைத்துத் தகுதியாகத்தொழில் செய்யவல்லகையாலே பிடியீரென்று விசேஷித்தாரே. பாணிநா- என்று - கையை விசேஷித்துக்கவிபாடுகிறது. இங்கொருத்தர்செவியிலே யெடுத்துக்கொ

ண்டுபோமென்றாரே. இவ்வாகாரங்களொன்றும் தேவரீர்திருவுள்ளம் பற்றிலீரே. உம்முடைய ப்ரதிபத்தி அந்யாவிறே இருந்தது. ஜயதி-என்று-என்னுடைய ஸௌந்தர்யஞ் சொல்லுகிறா ரென்றிருந்தீர், ஸீதா-என்று- என்னுடைய ஆபிஜாத்யம் சொல்லுகிறாரென்றிருந்தீர். வைதேஹீ -என்று - என்னுடைய வித்யாஸம்பந்தம் சொல்லுகிறாரென்றிருந்தீர். ஸஹதர்மசரீ- என்று - என்னுடைய ஸௌசீல்யஞ் சொல்லுகிறாரென்றிருந்தீர். தவ - என்று உம்மைக்கொண்டாடுகிறாரென்றிருந்தீர். ப்ரதீக்ஷ-என்று-வரில்பொகடேன், கெடில்தேடேனென்றிராதே கொள்ளீரென்கிறா ரென்றிருந்தீர். வகாரத்தாலே, கண்ணுக்குத்தைத்ததோவென்றுகேட்டாரென்றிருந்தீர். ஸநாத- என்று -என் தகப்பனுகையாலே ஸௌந்தர்யாதிகள் கண்ணிலேபட்டு வாத்ஸல்யத்தாலே சொல்லுகிறாரென்றிருந்தீர். ஸந்நிதே - என்பக்கல் ப்ரேமத்தில் ஸதகுணமான ப்ரேமம் உம்முடைய பக்கலிலேவிளைந்து த்ருஷ்டிதோஷம் வருகிறதென்றஞ்சி உமக்குக்காப்பிட்டாரென்றிருந்தீர். பாணிம்க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா - என்று - க்ரியாகலாபத்துக்குச்சடங்கம் சொல்லுகிறாரென்றிருந்தீர். அப்படி ஸர்வஜ்ஞரான ஐயர் சொன்னவார்த்தையை நேராகத்திருவுள்ளம் பற்றாதே, இன்றென்னை வைத்துப்போனீரென்றால், (கிம்ஶாஸநாத) உம்மை ஐயரென்ன நினைத்திருப்பர்.

*க. (வைதேஹஸ:)-"கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாதய:" என்று - க்ரியாகலாபாதிகளைக் கைவிடாதே மோக்ஷஸித்திக்கு யத்னிக்குமவராகையாலே, ஒரு க்ஷணமாத்ரமும் வந்தியக்தராயிருந்து பழக்கமில்லாதவர். * ௨. (வைதேஹஸ:) என்றுமவர் பழுதற வென்றுமவர். *௩. (வைதேஹஸ:) ஜந்மப்ரப்ருதி ஶோகங்கண்டறியாதவர். என்னைப்பெறுகையாலேயெல்லாங்காணவேண்டாநின்றதே.

(விதாஸ) பிள்ளைகள் ஸத்ருக்களானால் கல்நெஞ்சராய் காட்டுக்குவிடவல்லாருமுண்டு; நானேதேனும் அஸத்ருஶையாகிலும், அவருக்குவயிறு பிடியேயிறே உள்ளது. தனியிருக்கவும் பொறுக்கவும் வல்லபிள்ளையைப்பெறாதே, வகுத்தவன் நிழல்பெறில் பிழைத்தும், இழக்கில் ஸந்தாநாஶம் பிறக்கும்படியான வென்னைப்பெற்றுக்கெட்டாரே.

(பிபியாயிவஃ) - ஐயர் திருவுள்ளத்திலே நோவ, அத்தேச மெல்லாம் நோமே. (பிபியாயிவஃ) ஒருதேஶத்தைத்தோள் நிழல் கீழிட்டுக்கொண்டிருக்கிறவர்க்கு,ஒருவ னொருத்தியைத் தோள்நிழல் கீழொதுக்கமாட்டிற்றிலனென்றால், புண்ணாயிருக்குமே.

*க.(ராஜ) அய்யோ!வடிவில்பசைபோலேயிருந்ததாகிலுன்னகவாயும்.*உ.(ராஜ)அகவாய்கண்டு ஶத்ருக்நனென்று பேரிட்டதன்றே. அதுகடைக்குட்டியானதம்பியார்க்காயிற்றே."ராஜந்த்ராணே வவாஷாதஸ்யவோஜிதழ | நாஜயேயஂமாஶத்ருக்ந ஜமதயஜஜூ ஜழ" என்று-உம்முடையவழகுஶத்ருத்துக்கன்றோவஸிஷ்டனுபேரிட்டது. அஜ்ஜகத்தோடு மெனக்குறவற்றதிறே. * ௩. (ராஜ) "ஸஹஸ நாஜதஷூவ்ழ" என்று - ஆயிரம் பேருடைய ஶக்திக்குஸமாநமாய், தனித்தனியே யெழுந்திராநின்றதாயிற்று.

௫| நாம் இங்ஙனேயாகவேணுமோ; (ஜாமாதாஸ) உங்களையருக்கு மூத்த பிள்ளையானுப்போலே, எங்களையருக்கும் மணவாளபிள்ளையானீரே. (ஜாமாதாஸ) "ஜாமாதாஶஶோஹஃ" என்று- பெண்பிள்ளை பெற்றுக்கொடுத்தார்க்கு ஶ்ரஹம்பத்தாயிறே யிருப்பது.

(வ்ராவ்ய) தாமே யுகந்துசெய்ததாகையாலேஒருவர் முகம்பார்த்து வெறுக்கவிரகில்லையே.

*க.(ஸ்ரீயஂவாஷவிஶ்ரஹ) உம்முடைய முடியுமுடையும் ஹேஷித்தபெண்டாட்டியானீரே.*உ. (வாஷவிஶ்ரஹ)அதுதனக்குகிலேயுண்டாமாகில் காட்டிலும் துணையாமிறே.*௩.(வாஷவிஶ்ரஹ) புறம்பூச்சானஆண்தோலிறேபடைவடித்தது.*ச.(வாஷவிஶ்ரஹ) உடம்பேறிக்குத்தாதே நாட்புவயனுக்கு மறல்கட்டினப்போலே,பேர்சுமந்தீரித்தனையிறே.*ரு.(வாஷவிஶ்ரஹ)அகவாய் ஸ்ரீயும்புறவாய் வாஷனுமான ஸ்ரீ வாஷக்கலப்பை த்ருதீயப்ரக்ருதியென்பார்கள் நாட்டார்.-த்ருதீய ப்ரக்ருதியைநாடு சொல்லும்பேரை நான்சொல்லவஞ்சினேன். நாடுதானும் சொல்லாநிறே! ஆண்பிள்ளைச் சொற்றுமி என்று பித்தனையிறே.

தாத்பர்யம் —என்னுடைய தகப்பனார் மிதிலையென்னு மொரு தேசமெல்லாமடக்கி ஆளவல்லவர். நீர் உமது பெண்டாட்டியான என்னை ஒருத்தியையும்கூட ரக்ஷிக்கமாட்டாதே இங்கே விட்டுப்போனீரென்று கேட்டால் உம்மை மிகவும் அஸமர்த்தரென்று நினைப்பர். விவாஹகாலத்தில் ஸுந்தரமான உம்முடைய ஆணுருவத்தைப் பார்த்துப்ரமித்து, உம்முடைய பயப்படுகிற ஸ்வபாவத்தையறியாமலே உம்மைமணவாளனாக வரித்தார். அவர்தானே செய்தகார்ய மாகையாலே இப்போது ஒருவன்மேல்பழிசொல்ல ந்யாயமில்லை. என்று ஸீதாபிராட்டி ஸ்ரீராமனோடு வாதம் செய்கிறாள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அயோத்யா காண்டம் - ௩௧ - ம் ஸர்க்கம், ௨ - ம் ஶ்லோகம்.

ஸ — ஸஹ்ராதுஶ்சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந: ।
ஸீதாமுவாசாதியஶா ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம் ॥ அ.

அர்த்தம்—ரகுநந்தந: - ரகுகுலத்தார்க்கு ஸந்தோஷ ஜநகரான, அதியஶா: - விசேஷ கீர்த்தியையுடையரான, ஸ: - அந்த இளையபெருமாள் (லக்ஷ்மணன்), ப்ராது: - தமயனாருடைய, சரணௌ - திருவடிகளை, காடம் - நன்றாக, நிபீட்ய - பிடித்துக்கொண்டு, ஸீதாம் - ஸீதாபிராட்டியையும், மஹாவ்ரதம் - அப்ரதிஹத ஸங்கல்பத்தையுடைய, ராகவஞ்ச - ரகுகுலத்திலவதரித்த ஸ்ரீராமனையும் (பார்த்து), உவாச - சொன்னார்.

ஸ்வா வ்யா - அவதாரிகை. சக்ரவர்த்தித்திருமகன் வநவாஸோந்முகனான தஶையிலே, திருவயோத்யையிலுள்ளார்க்கு ரக்ஷகராகவும், ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்குத்துணையாகவும்நில்லென்றுஇளைய பெருமாளை யருளிச்செய்ய, காட்டிலுங்கூடப்போய் அடிமைசெய்கையிலுண்டான ருசியாலே, அருளிச்செய்தவார்த்தை அஸஹ்யமாய், கூடப்போகவேணுமென்று பிராட்டிமுன்னிலாகப்பெருமாள் திருவடிகளிலே ஶரணம்புகுருகிறார்.

(ஸ:) அவதரித்த விடத்திலும் அடிமைசெய்யவேணுமென்று பரமபதத்தில் நின்று தொடர்ந்துபோந்து கூடத்திருவவதரித்தபின்பு, "பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:" என்கிறபடியே, எல்லாவவஸ்தைகளிலும்பிரியாதேபோந்து, "ஜாநந்த்ஸ்ய விவோஜ்யதாம்" என்று-அந்வயத்தில்தரித்து,வ்யதிரேகத்தில்முடியும்படியானவிளைய பெருமாள்.

(ப்ராது:) இவருடைய அநுவ்ருத்தியைக்கொண்டு அவ்வழியிலேயவரை தரித்துக்கொண்டு போந்தவர். (ப்ராது:) ப்ராதாவினுடைய. நாராயணனுடைய வென்றபடி. "மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸஶ்ஶரணம் ஸுஹ்ருத்கதிர்நாராயண:" என்னக்கடவதிறே. ஸுபாலவாக்யத்தில் ப்ரயோகஶேஷஷஷ்ட்யந்தமென்று மிடந்தோற்ற நாராயணஸ்ய -என்றிறே யிருப்பது.

(சரணௌ) நாராயணஸ்ய சரணௌ-என்றபடி. சரணௌ-என்ற த்விவசநத்துக்கு ப்ரயோஜநம், "சர கதிபக்ஷணயோ:" என்கிற தாதுவிலே ப்ராப்யமுமாய் ப்ராபகமுமாயிருக்கு மென்கைக்காக. (சரணௌ) கையைப்பிடித்தபேக்ஷித்தால் மறுக்கலாம்; மறுக்கவொண்ணாதபடி திருவடிகளைப்பிடித்தடிமைசெய்ய இழியுந்துறையிறே ஆஶ்ரயிக்குந்துறை.

(காடம் நிபீட்ய) வ்யதிரேகத்தில்ஜீவிக்கமாட்டாத தம்முடைய அபிநிவேஶமெல்லாம் தோற்றும்படி பிடித்து. (காடம்) காடமென்கிறவிவை யதார்த்தமென்றது. ஸ்வீகாரத்தைச் சொன்னபடி.

(ரகுநந்தந:) ஜ்யேஷ்டாநுவ்ருத்தியையுகந்து போரும் ரகுகுலத்தாரெல்லாரையும் தம்முடையவநுவ்ருத்தியாலே உகப்பித்தவர்.

(ஸீதாமுவாச) பிராட்டியையும் பார்த்து வார்த்தைசொன்னார். திருவடிகளை பிடித்துச்செவியிலே வார்த்தை சொல்லுவாரைப் போலே; திருமுகத்தாலேயிறேயாஶ்ரயணோந்முகரானசேதநருடைய வார்த்தைக்கேட்டருளுவது.

(க்ஷதியஶாஃ) மிக்கயஶஸ்ஸையுடையவர். தானும் ராஜகுமா ரனாயிருக்க, இழிதொழிலென்று பாராதே, “ அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி,” என்று - ஒருவன் ஜேஷ்டாநுவர்த்தநம் பண்ணபடியே! என்று - லோகமடங்க ச்லாக்யப்படும்படியான வார்த்தைப்பாடுடையவர்.

(ராகவஞ்சமஹாஸத்வம்) மஹாஸத்வரான பெருமாளையும் பார்த்து வார்த்தைசொன்னார். (ராகவஞ்சு) - ஶரணாகதவிஷயத்தில் விசாரம் வேண்டாதபடியானபிறப்புடையவரை.(மஹாஸத்வம்) குடிப்பிறப்புதான் மிகுதி யென்னும்படி, “ஸக்ருதேவப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம” என்று - ஸர்வலோகஶரண்யமான ஸத்வத்தை யுடையவரன்றோ தேவர். ஸர்வபூதங்களுமென்றால், உம்மால்வரும் பயம் பரிஹரிக்கவேண்டாவோ வென்று கருத்து. க்ஷதியஶாஃ - ரவிநந்தநஃ - ஸஃ ப்ராதுஶ்சரணௌ காடம் நிபீட்ய ஸீதாமுவாச. ... ... அ.

தாத்பர்யம் — ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்த்தைகளிலும் பகவத்கைங்கர்யத்தையே பரமோத்தேச்யமாக உடையராய், ராமவியோகத்தை க்ஷணம் கூட ஸஹியாதவரான இளையபெருமாள், தன்னுடைய குணங்களால் ரகுக்களை ஸந்தோஷிப்பிக்கு மவர். தான் ராஜ குமாரனென்கிற அபிமானத்தை விட்டு தமயனுருக்கு அடிமைசெய்வதால் வந்த பெருத்த கீர்த்தியையுடையவர். இவர் ஸ்ரீராமன்காட்டுக்குப்போகும்போது தன்னையுமழைத்துக்கொண்டு போம்படி திருவுளம் பற்றவேணுமென்று தன்னினைவெல்லாம் தோற்றும்படி தமயனான ஸ்ரீராமனுடைய ப்ராப்யமுமாய் ப்ராபகமுமான இரண்டு திருவடிகளையும் கெட்டியாய் பிடித்துகொண்டு, புருஷகார பூதையான சீதாபிராட்டியையும், சரணாகதரக்ஷணத்தில் அப்ரதிஹதமான ஸங்கல்பத்தையுடைய ஸ்ரீராமனையும் பார்த்து, மேல்சொல்லுகிற படிவிக்யாபனம் செய்துகொண்டார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அயோத்யா காண்டம் - ௩௧ - ம்-ஸர்க்கம், ௨௫ - ம் ஶ்லோகம்.

௨௰—பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே |
அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதஶ்ச தே ॥ ௧.

அர்த்தம்.—(ஸ்ரீராமனே!) பவாம்ஸ்து - நீரோ, வைதேஹ்யா ஸஹ - ஸீதாபிராட்டியோடுகூட, கிரிஸாநுஷு -மலைத்தாழ்வரைகளில், ரம்ஸ்யதே - க்ரீடிப்பீர், அஹம் - நான், ஜாக்ரதः - விழித்துக்கொண்டிருக்கிற, ஸ்வபதः - நித்திரைசெய்துகொண்டிருக்கிற, தே - உமக்கு, ஸர்வம் - எல்லாவடிமையும், கரிஷ்யாமி-செய்வேன்.

வ்யா - அவதாரிகை. ஸத்ருதः -என்கிற ஶ்லோகத்தாலே ஶரணம் புக்கால், அந்த ஶரணாகதிக்கு பலம்கைங்கர்யமென்று ஸவ்யக்தமாக பலத்தைச் சொல்லுகிறதிஸ்லோகத்தாலே. திருவயோத்யையில் வஸிக்கிறகாலத்தில் அடிமைபூண்டுண்டாமேயாகிலும், அங்குள்ளாருமடிமை செய்ய, நானும்விழுக்காட்டிலே யடிமைசெய்யப் போந்தவென்னை, வநவாஸத்துக்குக்கூடப் போவேனுக விசைந்த உபகாரஸ்ம்ருதியாலே, காட்டிலும் ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஸர்வஶேஷவ்ருத்திகளும் பண்ணக்கடவன்; என்னைக்கொண் டெழுந்தருளீரென்கிறானுமாம்.

(பவாம்ஸ்து) அடிமைசெய்யப் பெறுதொழிந்தவென்னைப்போலன்றியிலே, வஸிஷ்டனைகையாலே உமக்கடிமைகொள்ளாவிடிலுஞ் செல்லும். ஆகிலும், விஶேஷ முண்டிறே. ஆனாலுமென்னுடைய ஸ்வரூப ஸித்த்யர்த்தமாக அடிமைகொண்டருளவேணும்.

(ஸஹவைதேஹ்யா) அடிமைசெய்யுமிடத்தில் ப்ரதமவயஸ்ஸமாகப்போகுமிடத்திலே ஸஹகரிக்குமதொழிய,பிராட்டியும் தேவருங்கூடவெழுந்தருளியிருக்குமிருப்பிலேஅடிமைசெய்யக்கடவேன்.

(கிரிஸாநுஷுரம்ஸ்யதே) அவளோடேகூட அடிமை செய்யுமிடத்திலும் பர்ணஶாலையிலே எழுந்தருளியிருக்க வடிமைசெய்யுமளவன்றிக்கே, ஜலக்ரீடை பண்ணிமலைத்தாழ்வரைகளிலே, ஒரு

வருக்கொருவர் வெற்றிகொண்டாடி ரஸிக்குமளவிலும் அடிமை செய்யக்கடவேன்.

(ஸர்வ) ஸர்வாவஸ்தைகளில் யாதொருவனுயடிமைசெய்யவே ணும். அவ்வவஸ்தைகளில் அதுவே ஸ்வபாவமாக உடையனான நான்.

(ஸஹ்ருஷ்டி) ஶ்ரமயாத்ரமாகப் போமிடத்தில் கையும் வில்லுமாயடிமைசெய்தும், காயுங்கிழங்கும்கல்லுமிடத்தில் வநிதா விடுகயானை யடிமைசெய்தும், "இதம்மேத்யம் ஸாதூ" என்று மிடத்தில், ஸம்வாதநம் பண்ணியும், வணர்ஶாலா நிர்மாணத் தில்,"க்ரியதாமிதிமாம்வத" என்று-எல்லாவடிமைசெய்தும்,மலைத்தாழ் வரைகளிலே ஜலக்ரீடை பண்ணுமிடத்தில்வஸ்த்ரங்களைப்பிழிந்து உலர்த் தியும், ராக்ஷஸர் வேட்டையாடுமிடத்தில் காவலாயிருந்தும், ஸர்வ ஶேஷ வ்ருத்திகளும் பண்ணக்கடவேன்.

(ஜாக்ரதஸ்ஸ்வபதஶ்சதே) தேவரும் பிராட்டியுங் கண்வளர்ந் தருளும்போது, காட்டில் துஷ்டஸத்வங்களும் துஷ்டப்ரக்ருதியான ராக்ஷஸஜாதியுங் கிட்டாதபடி கையும் வில்லுமாய் நோக்கியும், உணர் ந்தருளினபோதெல்லா மடிமைசெய்தும் போரக்கடவே னென்றபடி.

தாத்பர்யம்.— ஸ்ரீராமனே ! தேவர் ஸகல குண பூர்ணர்- நானடிமை செய்யாவிடினுமக்கொன்றும் குறைவில்லை. ஆகிலும் என்னுடைய ஸ்வரூபஸித்யர்த்தமாக என்னை அடியனாக அங்கீகரிக்க வேணும். தேவரீர் ஸீதையுடன் மலைத்தாழ்வரைகளில் ஜலக்ரீடை செய்யும் காலத்திலும், பர்ணசாலையில் கண்வளர்ந்தருளும் போதும்,வேட்டையாடும்போதும், இப்படி ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் கைங்கர்ய ரஸமறிந்த நான் தாஸ்யம் செய்யக்கடவேன். அடியேனைத்திருவுள்ளம் பற்றவேணும். என்று கீழ்பண்ணின ப்ரபத்தியின் பலத்தை இந்தஶ்லோகத்தால் ஸ்ரீராமனைக்குறித்து இளையபெருமாள் ப்ரார்த்திக்கிறார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அயோத்யா காண்டம் - ௪௰ - ம் ஸர்கம், ௮ - ம் ஶ்லோகம்.

௨௦.—ராமம் தஶரதம் வித்தி மாம் வித்தி ஜநகாத்மஜாம் ।
அயோத்யாமடவீம் வித்தி கச்ச தாத யதாஸுகம் ॥ ௧௦.

அர்த்தம்.—தாத-ஐயா! ராமம்-ஸ்ரீராமனை, தஶரதம்-பத்துதிக்கிலும் ஸஞ்சரிக்கிற தேரையுடைய தசரத சக்ரவர்த்தியாக, வித்தி - நினையும், ஜநகாத்மஜாம் - ஸீதாபிராட்டியை, மாம் - நானாக, வித்தி - பாவியும், அடவீம் - காட்டை, அயோத்யாம் - அயோத்யாபட்டணமாக, வித்தி - அறியும், யதாஸுகம் - சுகமாக, கச்ச - போம்.

வ்யா—அவதாரிகை. ஸ்ரீஸுமித்ரையார், பெருமாள்பக்கலுண்டான வாத்ஸல்யத்தாலும், இளையபெருமாள் பக்கல் ஹிதபரதையாலும், "அஹம் க்வாநு கமிஷ்யாமி வநமத்ய ந ஸம்ஶய:" என்றும் - "அநுஜ்ஞாதஸ்த்வ ஸவதாவஸ்வத்தேவயதோஸ்த்ரஹம் | கிமிதாநீம்ஸ்வநுமிதம் க்ரியதே தந்நிவாரணம்" என்றும் - மன்றுடிக் கூடப்போக $ வொருப்பட்ட, இளையபெருமாளை அதிஶங்கை பண்ணி, இங்கு ‡ படைவீட்டிலுண்டான ஸம்போகங்களை || க்குவாலாக நினைத்துக் கால்தாழாதே, எல்லாவுறவுமுறையும் பெருமாளும்பிராட்டியுமாகநினைத்து கூடப்போமென்கிறாள்.

* ௧. (ராமம்தஶரதம்வித்தி) "பெற்றார்பெற்றொழிந்தார்" என்று - ஔபாதிகபந்துக்களான வெங்களைக்குவாலாக நினைத்திராதே, "தேவதேவோ ஹரி: பிதா" என்றும்-"ஒளியுளார்தாமே யன்றேதந்தையுந்தாயுமாவார்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, நிருபாதிகபிதாவானபெருமாளை ¶ தஞ்சமாக நினைத்துப்போம். (மாம்வித்திஜ

$ ஒருப்பட்ட - ஸம்மதித்த.

‡ படைவீடு - தேவாலயம், அதாவது ராஜக்ர்கம்.

|| குவால் - கூட்டம், துணைக்கு ஸாதகம்.

¶ தஞ்சம் - துணை, அதாவது ரக்ஷகர்.

நகாத்ஜாழ) அப்படி ஔபாயிகமாகாவான வென்னையும் குவா லாகநினைத்திராதே, "கமலாதாஸவதனோகாநாழ" என்றும் - "கவிஜநஜந்தாபாழ" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, பிராட்டி யையே தஞ்சமாகநினைத்துப்போம். (அயோத்யாஅடவீம்வித்தி) "யத்ர நாஸ்தி ஹரிஸ்தத்ர நவஸ்தவ்யம்க்ஷணா த்ரநா | வஸ்தவ்யம் தத்ர தைவ யத்ராஸ்தே ஹயகந்தரநஃ" என்றுசொல்லுகிறபடியே, பெருமாள்ஸந்நிதியில்லாதபடைவீட்டைவிரும்பாதே, அவருகந்தகா ட்டைத்தஞ்சமாகநினைத்துப்போம்.

* உ. அன்றியிலே, (ராமம்தஶரதம்வித்தி) ஜேஷ்டமயஸாதெய்யாலே உங்களையரைப்பிரிந்தீராகநினைத்திராதே,"ஜ்யேஷ்டோஹ்ராதாவிதா ஸஃ" என்கிற மயஸாதெய்யாலே உங்கள் தமயனை ஐயரென்று நினைத்துப்போம். (மாம்விஜீத்யாதி) அந்த மயஸாதெய்யாலே மதிநியா ரை என்னோபாதி தாயாராகநினைத்துப்போம். (அயோத்யாவித்யாதி) காடென்று நினைத்திராதே பெருமாள்விரும்புற்றுகையாலே, அத்தை யும்அயோதெய்யோபாதிஸ்வரித்தும்போம்.

* ங. அன்றியிலே (ராமம்தஶரதம்வித்தி)கஷாயபானம் போலேஶா ஸ்வஶ்ராய்வதிக்கையன்றிக்கே, பாலேமருந்தாமாப் போலே, ஸ்யதாம்வரரான பெருமாளாகையாலே, அதற்கடியானமணவ தெதியில்வந்தால், "மணிதஸ்ரயோவஃ" என்று-உங்களை யரோடொப்பரென்று நினைத்திரும். (மாம்விஜீத்யாதி) ஜானுங்களை யருக்கு அநுமணியாயிருக்கு மாப்போலே, இவளும், "உனக்கே ர்க்குங்கோலமலர்ப்பாவை" என்றும்-" தண்ஸ்ரீஸுவயோவந்தாழ" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பெருமாளுக் கநுமணியான வாகாரத்தாலே உம்மையுகப்பிக்கு மென்று நினைத்திரும். (அயோ த்யாவித்யாதி) "ராமாஸீஷ்வஸம்யாஜ்ஞா:" என்று - படைவீடாக அநுகூலமாயிருக்குமாப்போலே, "ஜனாநிவ்ருத்யாஜ்ஞாநா:" எ ன்று - அக்காடுதானும் அநுகூலமாயிருக்கு மென்று நினைத்திரு மென்றாகவுமாம்.

* ௪. அன்றியிலே, (ராமமித்யாதி) உங்களைப்பிரிந்த ஐயரினி உளராகமாட்டார். இனிமேலெல்லா வுறவுமுறையும் பெருமாளென்று நினைத்திரும். (மாம்வித்தீத்யாதி) "ஸ்வஸ்த்ராவியவா" என்கிற அபேக்ஷையாலே நானு மென்றொருத்தியுண்டாக நினைத்திருக்கவேண்டா; அந்தவுறவும் பிராட்டியென்று நினைத்திரும். (அயோத்யாமித்யாதி) இனிபடைவீடு என்றுமொன்றுண்டாக நினைத்திருக்கவேண்டா; "புல்லென்றொழிந்தனகொல்" என்று-படைவீடுமின்றேகாடெழுந்ததென்று நினைத்திரும்.

* ௫. அன்றியிலே (ராமமித்யாதி) உங்கள் தமயனாரை உங்களையரோபாதி ஸ்வதந்த்ரரென்று நினைத்திரும். அதாவது - கைகேயிவார்த்தையைக்கேட்டு அவருங்களைக் காடேறப்போகவிடுமாப்போலே, பிராட்டிவார்த்தையைக்கேட்டு மாயாம்ருகத்தின்பின்னே போகத் துடங்குவர்கிடீர். (மாமித்யாதி) நானும்மையிப்போது போகவிடுகிறாப்போலே, அவளும்அப்போது § நியங்கின உம்மையுங்கூட நிர்ப்பந்தித்துப்போகவிடக்கூடுங்கிடீர். (அயோத்யாமித்யாதி) இப்படைவீட்டில் நிற்கப்பெறாதே காடேறப் போகிறாப்போலே, அக்காடுதன்னிலும் நிற்கப்பெறாதே கடற்கரையிலே போகக்கூடுங்கிடீர் என்று ஸாவதாநம்பண்ணிக்கொள்ளுமென்றாகவுமாம்.

* ௬. அங்ஙனன்றியிலே, (ராமமித்யாதி) வெறும்வடிவழகேயென்றிராதே, ராக்ஷஸரோடே வினையொத்தகாலத்தில் உங்களையரைப் போலே தனிவீரஞ்செய்யவல்ல ஆண்பிள்ளைகிடீரென்று நினைத்திரும். (மாமித்யாதி) அப்பூசல் நிமித்தமாக பயப்படுகையன்றியிலே, தேவாஸுர ஸங்க்ராமத்தில் உங்களையருடைய வீரப்பாடுகண்டால் நாங்களுகக்குமாப்போலே, அவ்வாண்பிள்ளைத் தனங்கண்டால், "ஶத்ருஹந்தாரம் பரிஷஸ்வஜே" என்று- மதித்துப் பரிதோஷம் கொடுப்பாளொரு வீரபத்நியென்று நினைத்திரும்.

---

§ நியங்கின - ப்ரமித்த.

(அயோத்யாஶ்ரீத்யாதி) அப்போதிவளைப் † பேணுகைக்குமதிளுஞ்சிறையுமா யிருப்பதொரு படைவீடில்லையென்று நினைத்திராதே, காட்டோடு நாட்டோடு வாசியில்லை, புலிநின்றதூறு என்னுமாப்போலே, நிற்கிறவன் பக்கல் மதிப்பாலே அக்காடுதானே யொருவராலும் மேலிடவொண்ணாதென்று நினைத்திருமென்றாகவுமாம்.

* எ. அங்ஙனன்றியிலே, (ஶ்ரீத்யாதி) உங்களையர் உங்கள் விஶ்லேஷத்திற் பாடாற்றமாட்டாதாப் போலேகிடீர் உங்கள் தமயனாரும், "நஜீவேயம் க்ஷணமபி விநா தாமஸிதேக்ஷணாம்" என்றும்-"அத்யைவாஹம் மரிஷ்யாமி ஸௌமித்ரே ந மதாம் மதிம்" என்றும்-உங்கள் விஶ்லேஷத்தில் பாடாற்ற மாட்டாதபடியும். (மாமித்யாதி) நானிப்போது உங்களைப்போகவிட்டு, "எற்றுக்கென் பிள்ளையைப் போக்கினேனெல்லே பாவமே" என்று - அநுதவிக்கப்போகிறாப் போலேகிடீர் இவளும் உங்களைப்பிரிந்தால் க்லேஶிக்கும்படியும். (அயோத்யாமித்யாதி) உங்களைப்பிரிந்து, "அபஹ்ருஷ்டநராவீந நாம தஸ்ய மஹாபுரா | அஸ்ரஸ்ரவபரீ நா" என்று- இத்திருவயோத்யையிப்போது படப்போகிறாப்போலே கிடீர், உங்களோடு பிரிவுண்டானால், "வஶிஶ்க்ஷவரோஶாநி" என்றும் - "அபிவ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா:" என்றும் -அக்காடுதானும் படும்படி யென்றாகவுமாம்.

* அ. அங்ஙனன்றியிலே, (ஶ்ரீத்யாதி) பெருமாளென்றுமிப்படி அவஹ்ருதராஜ்யராய்த் திரியுமத்தனையோவென்று நினைத்திராதே, உங்களையரோ பாதிமுடியுஞ் சூட்டிபத்துநிக்கிலும் / மாணையுஞ் @ செங்கோலும் நடத்துவரென்று நினைத்திரும். (மாமித்யாதி) பிராட்டியு மப்படி யுடன்கேடாகக் திரிகையன்றியிலே, நான் மஹிஷீவஶத்திலே அபிஷேகம்பண்ணி யிருந்தாப்போலே, க்ருதாபிஷேகையாய் மஹிஷீவஶத்திலேயிருந்து நிவர்த்திக்குமென்று நினைத்திரும்.

---

† பேணுகைக்கு - ரக்ஷிக்கைக்கு.

/ ஆணை - அரசாட்சி.

@. செங்கோல் - ந்யாயம்.

(அயோத்யா காண்டம்) இப்படித் திருவபிஷேகம் பண்ணின வநந்தரமே, "அபிஜநஸ்ய ஸர்வோபவிஷ்டம் ஸ்வாஸனாஸந நவோர்டி ஜாநி | அயோத்யாவாஸிநஸ்ஸர்வே ப்ரமோதாஸ்ஸம் விசேஷதோ நாந்யதாமுமே ஜநாநி" என்று - இக்காடுதானும் படைவீடோபாதி நிறைகுடி யென்று நினைத்திரும்.

* க. அன்றியிலே, (ராம உபாயம் விதி) "வநாநிவஜிதே ஸதா" என்றும் - "தேரொழிந்துமா வொழிந்துவனமேமேவி" என்றும்- "கலையுங்கரியும் பரிமாவுந் திரியுங்கானங்கடந்து" என்றும்- அநுபவித்தவர்கள் வயிறுபிடிக்கும்படி, என்றுமிக்கால்நடையோ வென்றிராதே, பக்ஷிக்கிலும் வ்ருக்ஷங் துடக்கமான தேர்களிலே ஏறித்திரிவரென்று நினைத்திரும். (ஸம்விதி ஜநகாத்மஜா) "துன்னுவெயில் வறுத்த வெம்பறல்மேற் பஞ்சடியாள் மன்னனிராமன் பின் வைதேவியென்றுரைக்கு மன்னநடைய வணங்குநடந்திலளே" என்று - பிராட்டியும் உபஸம்ஹாரமான காட்டிலே என்று மிப்படி நடந்துதிரியு மத்தனையோவென்று நினைத்திராதே, நானுங்களையரருகே தேர்த்தட்டிலே யிருக்குமாப்போலே, வ்ருக்ஷகாதிகளிலே பிராட்டியுங் கூடவருவரென்று நினைத்திரும். (அயோத்யாவிதாஷி) இக்காட்டிலேயோ உருவற்றிருந்து விடப்புகுகிறதென்றிராதே, இதிலே யிப்போது நித்யவஸம் பண்ணப்புகுகிறுப் போலேகிடீர், மீண்டு புகுந்து இப்படை வீட்டிலேயும் நித்யவஸம் பண்ணப் புகுகிறதென்று நினைத்திரும்.

ஆகவிப்படி போகிறவிடத்தில் அவஸ்த்தைத்தை யநுபவித்துப் பிற்காலித்த இளையபெருமாளோடேற்றி வார்த்தை சொல்லித்தாக விறே ஆவாதத்தில் தோற்றுகிறது. இது, "ராமமேவ தந்தஹாஹா மஹாளஶிதி ஶிதே நநந: । வ்ரவந் ஜஸ்ராந யாதந்தேந் ஏந்வீவென ரஜஜத:॥ வாஷவயந்ாகஸ்வேஸ்வஶ்லோகம்வோஸ ஶஸதநந்வநு" என்றும் - "காந்ரஷஶிகாங்வரம் வெயதங்ம்நேஹ

விசுத்தே" என்றும்- வ்யதிரேகத்தில் ஸத்தையேபிடித்தில்லையாம்ப டியாய் போருகைக்கு முற்கோலிநிற்கிற இளையபெருமாள் நிலைக்குச் சேராது.

இதுசேரும்போது இங்ஙனே பொருளாகவேணும். * கo. (ராமோ-ஸ்ஸோ) "ஸஹஜாவநோஹாராஜே வித்யகம் நோவருக்ஷயே" என்று - உங்களையரளவில் நீர் நெகிழ்ந்துநிற்கிற தொன்றுண்டு; அத்தைவிட்டு பெருமாளைப் பெற்றுரென்னு மாகாரத்தாலே யாகிலும், அவரோபாதி யிவருமொருத்தருண்டென்று நினைத்திருக்கவேணும். (மோ-ஸ்ஸோ) என்னையும் அவர் கைப்பிடித்தாரென்கிற வாகாரத்தாலே நெகிழ்ந்திராதே, பெருமாளோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே பிராட்டியை வ்யதிவத்திபண்ணி யிருக்கிறமாத்திரம் அவரோட்டை * குடற்றுவக்காலே நானு மொருத்தியுண்டென்றுநினைத்திரும். (அயோத்யாமோ-ஸ்ஸோ) "வநம்நமாவோஷு யேநமஹதிராவவ:" என்று - பெருமாள் விரும்பினகாட்டையே படைவீடாகநினைத்து இவ்வூரை நெகிழ்ந்திருக்கிற தொன்றுண்டு; அத்தைவிட்டு அவர் தங்களையர்சொல் மாறுமைக்காகக் காட்டை விரும்பினுப்போலே, தம்பிசொல் மாறுமைக்காக இப்படைவீட்டையும் விரும்புவர்; ஆகையாலே இத்தையும் அவரோபாதி உத்தேஶ்யமென்று நினைத்திருக்கவேணும். இப்படி இளையபெருமாள் நினைவிதுவேயானுலும், ராமவாத்ஸல்யத்தாலே கலங்கிச்சொல்லுகிறுளாகையாலே முன்புசொன்னவையும் ஸுத்திமாகக்குறையில்லை.

ஆகையாலங்குள்ள குறைகளைநினைத்து ¶ நெஞ்சாறப்பட்டிராதே, அவ்வோவிடங்களுக்குத்தக்கபடியே $ பேணிக்கொண்டுபோகப்பாரும். (மஹாதாதயமாவஸ்வஷ்) "யேந யேநதாமஹதி தேந தேநஸஹமஹதி" என்றும் "காமரூபஸங்ஜாரு" என்றும் "ஹா

---

* குடற்றுவக்கம் - சரீரஸம்பந்தம்.

¶ நெஞ்சாறல் - நேஷாஞூஶ்யம்.

$ பேணிக்கொண்டு - ஆசைப்பட்டுக்கொண்டு, ஸந்தோஷப் பட்டுக்கொண்டு.

யாவாஸக்வநடமஹேஜ"என்றும்-"நிழலுமடிதாருமானோம்"என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே,தொடர்ந்துகுற்றேவல்செய்யப்பாரும்.(மஹ) "வண தகஸாமோய நாஷே" என்றும்-"அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோ டிருந்தமை" என்றும் - இருந்தவிடத்தேயிருந்து லெகைஹ்ரும் பண்ணவேணுமென்று நிஃவநீயமில்லை; பின்சென்ற வில்லியென்று பேர்படைக்கப்பாரீர். (தாத) ஸமவஷியத்திலே போராடி ஓடி புகுரநின்றவர்களை மளாவித்து வார்த்தை சொல்லக்கடவதென்கிற யெலாலெயாலே ஐயரென்று சொல்லுகிறுள். அன்றியிலே, (தா.த) உம்மைப்பெற்ற நானும் லெகேயிபடைத்தபேர் படையா தபடி பண்ணப்பாரீரென்று உவவரித்து வார்த்தை சொன்னளாகவு மாம்.

*க.(யயாவஸவமு) யயாவஸம்ஸவம்ஸவமு-என்ருய், நன்மைக ளும் வந்தது வரக்கண்டுபோகப்பாரும். இவர்ஸவத்துக்கு லெவ கூமாவது, "ஸவாம்ஸஸஹலெவஷேஹா ஸிரிவஸாநஷராஸ்ஸ தே | சுஹம்ஸவஙஸரிஷயாஜி" என்று - அச்சேர்த்தியிலே அடி மைசெய்யப்பாரித்து, அவருக்கு அதுகிடையாதே, சுஜியநமு அக்கரையு மிக்கரையுமாய்ப்பிரிந்து வனகஷேம லெகையமாகை யிறே. அங்ஙனன்றியிலே,*உ.(யயாவஸவமு)என்றது-ராஜஸயயா ஸவம் ஸவதி தயாமஹ-என்ருய்- "ஸாவஜேநக்ஷதஜேந ஶஜே ஜேநவஷ்ண | ஸ்வயாவதேண யஜாதா நஸம்வதஃ விதாஜ" அவரும்மை யுடையவராகையாலே, யாதொருபடியாலே நெஞ்சிற்குறையற்றுகப்பேயாயிருப்பர்; அப்படியே பேணிக் கொண்டுபோகப்பாருமென்ருகவுமாம். அங்ஙனன்றியிலே,*ந.(யயா ஸவமு)என்று-யயாகுயோயாயாநே ஸவம்தயா ததாவி- என்ருயிற்று, உமக்குப் படைவீட்டிலும் ஸவஹேதவாயிருப் பது,"வேனஸ்யவாவிஜோகாநாம்காவயே நக்வயாவிநா"என்னு-

பெருமாளோட்டை அவிஸ்லேஷமிறே, அதெங்குமுண்டாகையாலே உம்முடைய ஸௌவத்துக்கு வைகல்யமில்லைகாணு மென்றுமாகவு மாம். இப்படி ஸ்ரீஸௌமித்ரையார் பெருமாள் பக்கலுண்டான வாத்ஸல்யத்தாலே இளையபெருமாளை ஸஹோவமாகத் தாம் ஸிக்ஷித்து வார்த்தைசொன்னாராயிற்று. கO.

தாத்பர்யம்.

(க) ஐயா! ஸ்ரீராமனை பிதாவைப்போல் ஹிதகரராகவும் ஸீதையை என்னைப்போலேப்ரியபரையாகவும் காட்டை வாஸயோக்யமாகவும் நினைத்து ஸௌகமாய் புறப்பாடும்.

(உ) ஸீதையையும் ஸ்ரீராமனையும் தாய்தந்தைபோல் பூஜ்யர்களாகவும் காட்டை அயோத்யையாகவும் நினைத்து நேரிட்ட ஸௌகத்தில் த்ருப்தியை யடைந்து புறப்படும்.

(ந) ஸ்ரீராமனைபக்ஷிவாஹனனைஸர்வேச்வரனுகவும் ஸீதையை லக்ஷ்மியாகவும் காட்டை பரமபதமாகவுமறிந்து ஸௌகமாய் புறப்படும்.

(ச) உங்கள் பிறிவினுல் தசரதரை உபசாந்தராகவும் என்னை பிறந்தகம் சேர்ந்தவளாகவும் அயோத்யையைக் காடாகவும் அறியும். நீர் ஸௌகமாய் புறப்படும்.

(ரு) ஸ்ரீராமனை தசரதரைப் போலே பெண்டாட்டி பரதந்த்ரராகவும் ஸீதையை என்னைப்போலே உம்மை இருப்பிடம் விட்டு அனுப்புகிறவளாகவும் அயோத்யையைவிட்டு காட்டுக்குப் போவதுபோல் அக்காட்டையும் விட்டு கடற்கரை போவீரென்றும் அத்யவஸியும்.

(சு) உங்கள் தகப்பனுருக்கும் எனக்கும் இந்த அயோத்யாபுரிக்கும் ராமஸம்பந்த முண்டென்று நினைத்து எங்களை மறவாமல் ஸௌவமாய்போய் வாரும். என்று காட்டுக்குப்போக நியமனம் கேட்ட இளையபெருமாளுக்கு தாயாரான ஸௌமித்ராதேவி பகுவிதமாய் ஹிதம் சொல்லுகிறுர்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அயோத்யாகாண்டம் - ௪௨-ம் ஸர்க்கம், ௩௪-ம் ஶ்லோகம்.

௨௰.— ராமம் மே அநுகதா த்ருஷ்டிரத்யாபி ந நிவர்த்ததே |
ந த்வா பஶ்யாமி கௌஸல்யே ஸாது மாம் பாணிநா ஸ்ப்ருஶ ‖ ௧௧.

அர்த்தம்.—மே - என்னுடைய, த்ருஷ்டி: - பார்வை, (நயநேந்திரியம்), ராமம் - ஸ்ரீராமனை, அநுகதா - பின்சென்றது. அத்யாபி - இப்போதும், ந நிவர்த்ததே - திரும்பவில்லை. கௌஸல்யே! கௌசல்யையே! த்வா - உன்னை, ந பஶ்யாமி - பார்க்கிறேனில்லை. மாம் - என்னை, பாணிநா - கையினால், ஸாது - நன்றாக, ஸ்ப்ருஶ - தொடு.

வ்யா. அவதாரிகை. முடியானேயில் கரணங்கள் போலே, சக்ரவர்த்தியினுடைய கரணங்களும் பெருமாள் பக்கலிலே தனித்தனியே அநந்யார்ஹஶேஷமானபடியைச் சொல்லுகிறது.

*௧. (ராமம் மே அநுகதா த்ருஷ்டிரத்யாபி ந நிவர்த்ததே) கடல்கொண்ட வஸ்து மீளப் புகுகிறதோ வென்கிறான். "ஸமுத்ர இவ காம்பீர்யே" என்றும் "ஸமஸ்தகல்யாணகுணாம்ருதோததி:" என்றும் "குணாநாமாகரோ மஹாந்" என்றும் - அவர்தம்மைக் கடலாகச் சொல்லக் கடவதிறே. *௨. (ராமம் மே அநுகதா த்ருஷ்டி:) "ராமோ ரமயதாம் வர:" என்கிறபடியே, சேதநாசேதந விபாகமறத் † துவக்குகிறவவர் $ மினுக்கைக் கொடுபோக்கியது குற்றமோ? *௩. (ராமம் மே அநுகதா த்ருஷ்டி:) சக்ஷுரிந்த்ரியந்தான் ரூபவான்களை க்ரஹிக்குமதொழிய, ரூபவாநுகள் சக்ஷுஸ்ஸை க்ரஹித்துக் கொண்டு போம்படியாவதே! ரூபரூபி ரூபைகார்த்தஸமவேதக்ராஹியாயிறே சக்ஷுஸ்ஸிருப்பது * ௪. (அநுகதா) பதார்த்ததர்ஶநத்துக்கே கண்டகாரணம் பாதக்ருத்யமான கமநத்தை யநுஷ்டிப்பதே. * ௫. (ராமம் மே அநுகதா த்ருஷ்டி:) "யேந யேந தாதா கச்சதி" என்றும்-

† துவக்குகிற - கட்டுகிற, ஸ்வாதீனப்படுத்துகிற.

$ மினுக்கு - ஒளி, தைஜஸமான நயநேந்திரியம்.

"காமரூபவ்யக்தலக்ஷணா" என்றும்-அவ்வஸ்துவைப்பின் செல்லுகை யொருவேதநக்ஷத்ரமாயிருக்க, அவேதநமான இந்த்ரியங்களுக்கெப்படியே. *௬.(ராமோத்விர்நாபிபாஷதே) அதுதான்செய்யுமிடத்திலொரு தேஶவிஶேஷத்திலேபோனால்ஸ்ரீவைகுண்டநாயநு பக்கல்பண்ணும் அநுபாவநத்தை,"இங்கேகாணவிப்பிறப்பேமகிழ்வர்" என்கிறபடியே,இஸ்ஸம்ஸாரத்திலேராமவிஷயத்திலேபண்ணப்பெறுவதே. *எ. (த்ருஷ்டிர்ராமேந மதா)"வக்ஷோதேஶேவா நாயிநாமதிதிஷ்டா நாய"என்றும்,"கண்ணவனென்றும் மண்ணோர்விண்ணோர்க்கு" என்றும்-ஜ்ஞாநஸம்பந்தமான கரணம் முன்னேபோகத்துடங்கினவாறே, நீக்கிநின்றகண்ணும் அதின் பின்னேபோகத்துடங்கித்து. *.அ (த்ருஷ்டிஃ)"த்ருஶிர் ப்ரேக்ஷணே" என்கிற யாஸ்கஸூத்ரத்தின்படியே, ஸாராஸாரவிவேகம் பண்ணி விஶேஷக்ரஹணக்ஷமமாகையிறேயதற்கடியென்கிறான்.*௯.(த்ருஷ்டிஃ) நமக்ககப்பட நன்மைதீமைகளை யறிவிக்குமது தனக்கறியாதிராதிறே. *௰.(தேஹத்ருஷ்டிஃ)எனக்குஶேஷமாய்வைத்தன்றேதன்காரியஞ்செய்கிறது. ஶேஷமாவார்க்கு வரமதாதி ஶயாயாநம் பண்ணவேண்டாவோ?*௧௧.(தேஹத்ருஷ்டிஃ) அழகியதாகநெடுங்காலம்பழகிப்போந்தோம். *௧௨. (தேஹத்ருஷ்டிஃராமேந மதா) விரவாசிவிதனனாநிருக்க,அங்கேஇதொருகண்ணின்||நாட்டமிருந்தபடியென்.*௧௩.(தேஹத்ருஷ்டிஃ)இது தான்ஸ்வதந்த்ரமாயிற்றாகிலும்இப்படிச்செய்யலாமிறே.*௧௪(தேஹத்ருஷ்டிஃ) கைகேயிமந்தரைகளுடையகண்ணுகிலிப்படிசெய்யாதிறே."நநாதிவஶ்யாநவிஶேஷே நந" என்று - இதற்கு வழிகாட்டிக்கொடுத்தேன்நானேகிடீர்.*௧௫.(தேஹத்ருஷ்டிஃ)கண்டதிலேகால்தாழும்படிவவனனவென்னுடைய த்ருஷ்டியாகையிறேயிப்படிசெய்கிறது.*௧௬. (தேஹத்ருஷ்டிஃ) அவ்விஷயத்திலே ப்ரவணமானபடியாலே அதுதான்விட்டுப்போகச்செய்தேயும் இவனத்தோடே தனக்கு ஸம்பந்தத்தை யெடுத்துக் காட்டுகிறான். "பெற்றதாயரை விட்டகன்று" என்று - பெண் பிள்ளைதான்விட்டுப் போகச்செய்தேயிறே, திருத்தாயார், "எந்தன்

நாட்டம் - பார்வை. விருப்பம்.

மடமான்" என்று—ஸம்பாஷஞ் சொல்லுகிறது. *௧௭.(ஶேஷ்யஷி: ராமே ஶேஷமதா) என்னுடைய விஷயமானவென்னெஞ்சைப்பின் செல்லு மத்தனைபோக்கி, ராமனைப்பின்செல்லுவதே!

அதற்குறுவதென், தனக்கு விஷயமானவளவும் பின்செல்லு கிறது, சுமநஸாம்மீளாதோவென்னில்; *௧.(சுஷ்யாவிநிவர்த்தந்தே) "சுதிக்ஷாணேவிராவமே" என்று-அவர்ஸ்விஷயத்தைக்கழிந்தஇப் போதும்மீளக்காண்கிறிலோம். *௨. (ஷ்யஷிரஷ்யாவிநிவர்த்தந்தே) இங்கேவரிலின்னமும் கைகேயி ஶவத்திலே விழிக்க வேண்டில் செய்வதென்னென்கிறஸயத்தாலேஇன்னமும்வருகிறதில்லை.*௩ (ஶே ஷ்யஷிரஷ்யாவிநிவர்த்தந்தே) ஒருவனுக்கொரு க்லேஶம் பிறந்தால், வரிகாரஸமர்த்தரானவர்களடைய வந்துதவக்கடவதாயிறே யிருப் பது. ஆகவித்தனை நான் ராமவிரஹத்தாலேக்லேஶிதனானவிவ்வளவி லும்வந்துதவுகிறதில்லை.*௪.(ஶேஷ்யஷிரஷ்யாவிநிவர்த்தந்தே) நெடு ங்காலம்பண்ணினவாஸனை யெல்லாங்கிடக்க, ‡"ேநாவஜநம்ஸ்மரந் இதம்ஶரீரம்" என்கிறபடியே, நம்மை நோக்கமறந்து வாராதொழி வதே. *௫. (ஷ்யஷிரஷ்யாவிநிவர்த்தந்தே) போனபெருமாளைமீட்க மாட்டாதாகிலும் தான்மீளத்தட்டென்ன. *௬.(ராமே ஶேஷமதாஷ்யஷி நவிநிவர்த்தந்தே) ஏதேனுமாகஅவ்வஸ்துவைப் பின் சென்றார்க்கு, "நவவாநரா வர்த்தந்தே" என்கிறபடியே மீட்சி யில்லையாயிருந் ததிறே.

மீட்சியில்லையாவதென்! அது உம்மைவிட்டுப்போயிற்றோ மீளு கைக்கென்ன; *௧.(நக்ஷாவஶ்யாமி) கெடுவாய்! தோற்றுகிற மோஷ மன்றுகாண் வக்ஷுரிந்த்ரியமாவது. சக்ஷுரிந்த்ரியமாகையாலே காயக்ஷ ஸ்யமானபின்பு, வர்ஷோவ்திநியான வுன்னைக்காணுமையாலே போயிற்றென்கிறான். *௨.(நக்ஷாவஶ்யாமி) உன்னைக்காணுதபோது கண்தோற்றுதேயும், உன்னைக் கண்டபோது கண்விழித்தும் பொரக்

‡ உபஜநம் - ஜநங்கள் ஸமீபத்திலிருக்கிற, இதம்-இந்த, ஶரீ ரம்-தேகத்தை, நஸ்மரந்-நினையாததாய்.

கடவனை நான் நீமுன்னேநிற்கச் செய்தே காணுதொழிகிறேன். ஸ்வா- என்று-என்னை ஸந்நிஹிதையாகச்சொல்லாநிற்கச்செய்தே,ந ஸ்வாவஸ்யாமி-என்கிறபடி யென்னென்னில்;*ந.(நஸ்வாவஸ்யாமி) ஸவிதூஶ்யுணோமி- வவஹாஜூாதஃ-ஸ்ரேணோக்ஷஃ-என்று-வார்த்தை சொல்லுகையாலேஸந்நிஹிதையென்று ஸங்கித்தேனத்தனை. சக்ஷுரிந்த்ரியங்குடிபோகையாலே ப்ரத்யக்ஷிக்கப்பெற்றிலேனென்கிறான். *ச.(நஸ்வாவஸ்யாமி)அவர்முகத்திலே விழிக்கப்பெறுதொழிந்தால், அவரைப்பெற்றவுன்முகத்திலேயாகிலும்விழிக்கலாமென்றிருந்தேன். அதுவுங்கிடையாதொழிவதே.*ரு. (ராமேஸேநமதாத்ருஷ்டி:-நஸ்வாவஸ்யாமி) வ்யாநவரிகரமான கண்தானே அவர் பின்னே போகையாலே ஸஸந்நிஹிதமாயிற்று, ஸந்நிஹிதையான வுன்னையோ காணப்பெறுகிறிலேன், நானென்னசெய்வேனென்கிறான். *சு.(ராமே ஸேநமதாத்ருஷ்டி:-நஸ்வாவஸ்யாமி)“ அண்டர்கோ னணியரங்கனென்னமுதனைக்கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக்காணுவே” என்றுமாப்போலே, அவ்விஷயத்திலே ஆழங்கால்பட்டது இனிவேறொன்றைக் காணவற்றோ என்கிறான்.

இப்படி சக்ஷுரிந்த்ரியந்தனக்குதவாமையாலே வாகிந்த்ரியத்தைக் கொண்டாகிலும் ஶ்வஸிப்போமென்று பார்த்து, அவள்பேரைச்சொல்லி ஆறுகிறான். (கௌஸல்யே) “ஸஷ்டேஜீவிதஸ்யாந்தோ ராஜோயத்ருஹிஷிஷ்யதே” என்று - தென்றல்பகையாய் பெருமாளுடைய ஸநயத்தில்முடியத்தேடுகிற கைகேயியு மொருத்தி. “கிம்வாநஃ வேர்ஷிதே தாதே யூவம் ஶரணமேவஶே” என்று- அவர் வ்யதிரேகத்தில் முடியத்தேடுகிற நீயுமொருத்தி. (கௌஸல்யே) “ கௌஸல்யா லோகஹதாரம் ஸுஷுவேயம் மநஸ்வி நீ” என்று-நீநாடுவாழ ஶநோராயித்துப் பிள்ளைபெற்றபடியும். அதெல்லாங்கிடக்க, நாடோடென்னோடு வாசியறக் கெடும்படியாவதே. (கௌஸல்யே-ஸ்வாநவஸ்யாமி) ஸநந்தகரையான கைகேயியை இத்தனைபோது கண்டகண்கள், ஶ்லாகஸகரையான வுன்னைக்காணுதொழிவதே !

இவனிப்படி தன் தளர்த்திதோற்ற, களவஸ்ரேழ்-என்றழைத்த வாறே தியங்கின விவனையு மிழக்கலாகாதே, புகுகிறேமென்று துணுக்கோடேகிட்டவந்துசெய்யவேண்டுவதென்னென்றுகேட்க;*க.(ஸாயுஜ்யவாணிநாஸ்யஸ) என்னுடைய க்ஷேமமெல்லாம் போம்படி உன்னுடைய ஈரக்கையாலேதடவி ஆஶ்வஸிப்பியாயென்கிறுன். *உ. (வாணிநாஸ்யஸ) வத்ரோவதிந்தியான வுன்னைக்காணுமையாலே சக்ஷுரிந்த்ரியம் குடிபோயிற்றென்றறிந்தோம். உன்னுடைய வாக்யஶ்ரவணம் பண்ணினபடியாலே ஶ்ரவணேந்த்ரியங்கிடந்த தென்றறிந்தோம். களவஸ்ரேழ்-என்று -உன்னுடைய நாமக்ரஹணம் பண்ணின படியாலே வாகிந்த்ரியங்கிடந்த தென்றறிந்தோம். மநஸஃக்ரஹணம் பண்ணுமையாலே அவரை யுச்சிமோர்ந்த க்ராணேந்த்ரியம் போயிற் றென்றறிந்தோம். ஸ்பர்ஶேந்த்ரியஞ் செய்தபடி யென்னென்னில்; அஃதறியலாம்படி என்னை யணைத்துக்காணுய். கள்ளர் புகுந்துபோன வகத்திலே கிடந்ததும்கிடவாததும் ஆராய்வாரைப்போலே. வந்துபோனவர் தாம் வஞ்சக்கள்வனிறே. என்னைம்புலனு மெழிலுங் கொண்டிங்கேநெருநலெழுந்தருளிப்போனபுனிதரென்றுரிறே. *ங. (ஸாயுஜ்யஸ) இத்தனைபோதுங்கைகேயியோடே ¶யொருமிடராய் அவனைக்காடேறப் போகவிட்டு, இப்போதாக நின்று $ ஆரோதமடியாநின்றுனென்று நினைத்திராதே, § அவித்யாவஸத்தாலே இக்கலக்கமிவனுக்கு வந்தேறி, இப்பாவி யென்செய்வானென்று நெஞ்சிறக்கத்தோடேதொடவேணும்.*ச.(வாணிநாஸ்யஸ) அன்றுஅக்நிஸாக்ஷிகமாக ஜநகக்ருஹத்திலே ஸகளத்ரகமாகப்பிடித்தவக்கையாலே அங்கிணைவோடேதொடவேணும்.*ரு.(வாணிநாஸ்யஸ)ஸவஜ்ஜநங்களாலும் என்னையணைத்து வெள்ளக்கேடாகாமே ஸாதிக்கும்படி வனகாவயவத்தாலே ஸ்பர்ஶிக்கவேணும்.*சு.(ஸாயுஜ்யவாணி நாஸ்யஸ) பெருமாளையெடுப்பதொப்பிப்பதாய், அவருடையவங்க

¶ ஒருமிடர்-வனககணம்-ஒன்றாய்கலந்து.

$ ஆரோதம்-அனுவர்த்தனச்சொல்.

§ அவித்யா-அஞ்ஞானம்.

ஸ்பர்ஶத்தாலே வாஸிதமானவக்கையாலே தொடவேணும். *எ. (ஶ்ரீஸ்பர்ஶ) ஸ்பர்ஶமும் பெறிலுஜ்ஜீவித்தும் பெறாதபோது முடியும்படியாயிருக்கிறவென்னை அவரைப்பெற்றவுன்னுடைய வக்கையாலே யணைக்கவேணும். ஸம்பந்தஸ்பர்ஶமும் நேர்கொடு நேர்கிடையா தொழிந்தால், அவருடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுடைய ஸ்பர்ஶங்கொண்டு உஜ்ஜீவிக்கக் கடவதாயிறே யிருப்பது. "தாம்ஸ்ப்ருஷ்டா ஶ்ரீஸ்பர்ஶ" என்றவர்தாமும் இத்தலையைப்பெறாதபோது இப்படி பட்டாரிறே. *அ. (வாணிநாஸ்பர்ஶ) "அணிமிகுதாமரைக் கையையந்தோ வடிசசியோ நந்தலைமிசைநீயணியாய்" என்று-அவ்விஷயத்திலே சொல்லக்கடவ பாசுரத்தை அது கிடையாமையாலே ததீயவிஷயத்திலே சொல்லுகிறானிறே.

*க. அண்டர்கோன்-இதரவிஷயங்களிற்போகாதபடி கால்தாழப் பண்ணுகிற விஷயத்தில் வைலக்ஷண்ய மிருக்கிறபடி *உ.—அண்டர்கோன் - "யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா:" என்றும்- "விண்ணோர் பரவுந்தலைமகன்" என்றும் - "அயர்வறு மமரர்களதிபதி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸ்ருஷ்டஸம்ஸாரமற்றான நித்ய ஸூரிகளுக்கு நிரூபாதிக நிர்வாஹகனான மேன்மையை யுடையவன். * ந.—அண்டர்கோன்-தனித்தனியே முடியுடை வானவராய் நிரபேக்ஷமானபெருந்திரளுக்கு நியாமகனானவன். *ச.—அண்டர்கோன் - "மனிசர்க்குத் தேவர்போல தேவர்க்குந் தேவாவோ" என்றும் - "வரதம் வாரணம்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, ப்ரஹ்மாதிகளில் க்ருத்ய விலக்ஷணரான நித்யஸூரிகளுக்கு மேலானவன். இப்படி நெட்டேணி யிட்டேறவேண்டும்படி ¶ மிசைகொம்பா யெட்டாநிலத்தேயா யிருக்குமோ வென்னில்; *க.— அணியரங்கன் - அக்குறைதீரத் தன்னைக்கொண்டுவந்து ஸுலபனாக்கினவன். *உ.— அணியரங்கன்- "அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியான்" என்றுமாப்போலே, போக்குவரத்தறஸாவதானமாக திவ்யஶய்யையாகவந்துசாய்ந்தவன். "ஶேஷஶ்ச ஸர்வஸாரோயா யாவதந்த்ரநவஸீதி" என்று - அவர்பக்கல் நாம்பண்ணுமத்தைத் தாமிங்கேவந்து வளைப்புக்கிடக்

¶ மிசை-உயரத்திலிருக்கிற.

கிறவன். பயிர்த்தலையிலே @குடிற்கட்டிக் கிடப்பாரைப்போலே, ஜீவ ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகவந்து படுகாடு கிடக்கிறவன். *ங.—அணியரங் கன்-அண்டர்கோ னென்கிறவிடத்தில் அவர்களுக்கு மணுகவொண் ணாதபடி பெரியமதிப்போடே, "ஈஶ வஶ"என்றுநியாமகனாய், அது நிரங்குசமாம்படி யிருந்தான். இவ்விடத்தில் தேஶிகரில் தானு மொருவனாய்க்கலந்து பரிமாறி, "புனலரங்கமூர்" என்றடையாளஞ் சொல்லிப்போயிற்று.*ச.—அணியரங்கன்-அப்ராக்ருதமானதேசத்தை விட்டு, பற்றவேண்டும்படி ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமானகோயிலை யுகந்தவன். அண்டர்கோனமருஞ்சோலையிறே. *ரு.—அணியரங்கன்- நாள்தோறும் ஶேஷவஸ்துவைப்பெறுகையாலே திவ்யோத்ஸவமாய், "விஶ்வராஜவயாங்க்ருத ஸ்நாந்வர்த்தீணகாவோத்வவாப" என்றும் - "வதாகாரய்வஜாமி நீ" என்றும் - "திட்கொடிமதிள்சூழ்திருவ ரங்கத்தாய்" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே, நித்யாலங்க்ருதமானகோ யிலிலே வாழுகிறவன். *சு.—அணியரங்கன்-"தேஶோயம்ஸவகா மயுக" என்கிறபடியே, ஸர்வப்ராப்யமான வவனை யகப்பட விங் கேயழைத்து தன்பக்கல் ஸந்நாந்நவாஸத்தாலே இஸம்ஸாரிகளு டைய வ்யதிஷங்கங்களையும் போக்கி, சேர்த்து ரக்ஷிக்கக் கடவோ மென்று அதிலே யொருப்பட்டிருக்கிற கோயிலிலே யிருக்கிறவன். *எ.—அணியரங்கன் "ஶ்ரீரங்கஸ்தாநந்தநஸ்யநந்த" என்றுசொல்லுகி றபடியே, அவர் அநேந்நாரயணாஸத்தாலே யுகந்துவர்த்திக்கிறதேஶம். நித்யவிபூதியிலே யிருக்கும்போது அங்கு குறைவாளரில்லாதபடி யினாலே, தான் குறைவாளனாயிற்றிருப்பது. இங்கேவந்த பின்பா யிற்று ரக்ஷ்யவர்க்கம் பெற்று ஸர்வஸ்வரராய் திருவரங்கச் செல் வராயிற்று. நமக்கு ஸர்வேஶ உத்தேஶ்ய மாமாப்போலே யாயிற்று, அவருக்குக் கோயிலுத்தேஶ்யமாயிருக்கும்படி.—ஸாதனன்னை வித்தா லுமக்குப் பேறென்னென்னில் ; *க.—என்னமுதனை-எனக்கு யார கனான என்னமுதனை. தேவர்கள் அம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தி. அதாவது - தான்உப்புநீராய் அவேதநமாயுடம்பு நோவக்கடையவேண்டி ஶரீ ரத்தைப் *பூண்கட்டக்கடவதாய், இத்தனைபட்டாலும்மாளும்படியா

@ குடில்-சிற்றில்.

* பூண்கட்ட-பலம்செய்ய.

யிருக்கும். இது ஸவாஸஸமுமாய், வாஹவேதநமுமாய், ஸ்வயந்த்ரு விஸமுமாய், ஸூத்ராவெப்பூண்கட்டக்கடவதாய், நித்யமுமாயிருப்பது.*உ.—அமுதனை-"ஸ்வஸளவாசூஷிதேஷ்ராஷேவயே"என்றும்-"ஸூத்ராவெவெ ஷாஷ்யயே" என்றும்-"ஸோவெவஸ:" "ஸவாஸஸ:" என்றும் - "விஷ்ணோர்வதே வாஷ்ஹஉத்ஸ:" என்றும் - "தூயவமுதை" என்றும்-"ஆராவமுதே" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே, ஒருக்காலுந்தேக்கிடாதவமுதமாயிற்று.-*ங.அண்டர்கோனணியரங்க னென்னமுதனை-உபயவிபூதி யொருதட்டும் நானொருதட்டுமோயன்றோ விஷயீகரித்தது. அண்டர்கோ னென்கையாலே நித்யவிபூதி யோகஞ்சொல்லிற்று. அணியரங்க னென்கையாலே லீலாவிபூதியோகஞ்சொல்லிற்று. அவ்வோபாதி தம்மையுமொருவிபூதியாகநினைத்து, என்னமுதனை என்கிறார். "திருமால் வைகுந்தமே" "திருபாற்கடலே என்தலையே" என்றுமாப்போலே. அண்டர்கோனென்கையாலே ஸ்வாமித்வஞ்சொல்லிற்று. அணியரங்க னென்கையாலே ஸௌலப்யஞ்சொல்லிற்று. என்னமுதனை யென்கையாலே ஸௌஶீல்ய வாத்ஸல்யஞ் சொல்லிற்று. அண்டர்கோ னணியரங்கனென்கையாலே, ஸவிபூதிகஸ்வாமி! என்கிறார். என்னமுதனை என்கையாலே, ஸ்வஸ்வாமி! என்கிறார். *ச.என்னமுதனை."ததேவம்விதிஷ்வா க்ருதக்ருத்யதி" என்று-அவனைப்பெற்று இவன் க்ருதக்ருத்யனைப்போலேயாயிற்று,இவரைப்பெற்று அவர் க்ருதார்த்தராளபடி. இப்படி நிரதிஶயபோக்யரான விவரைப்பெற்று செய்ததென்னென்னில்;*க.—கண்டகண்கள்-என்றும்பாழ்போகாதபடி ஸாபல்விக்கப்பெற்றனவாயிற்று.*உ.—கண்டகண்கள்-"காணவாராய்" என்றும்-"ஸதாபஶ்யந்தி ஸூரய:" என்றும்-காணவாசைப்பட்டுபோகையன்றிக்கே,யதாஜோ நாராயணங்காணப்பெற்றனவாயிற்று.*ங.அமுதனைக்கண்டகண்கள்-ஸர்வேந்த்ரியவிஷயமான வஸ்துத்தை சக்ஷுஸ்ஸு விஷயீகரிப்பதே!*ச.அமுதனைக்கண்டகண்கள்-"வைஹாயஸே

தேநயநே நராணாம் விஷ்ணோர் யஜ்ஞாநி நிரீக்ஷதோ யே" என்கிற படியே, பீலிக்கண்ணன்ன கண்களன்றிக்கே பெற்றகண்கள். "ந ஸாம் ஸமக்ஷவரஸிவீக்ஷதே தம்" என்றும் - "நசக்ஷுஷா பஶ்யதி கஶ்சநைநம்" என்றும் - "கட்கிலீ" என்றும் - ப்ரமாணங்கள் நிஷேதிக்கச் செய்தேயும், முற்பட வின்றுகாணப்பெற்ற கண்கள். *௫. அமுதனைக்கண்டகண்கள் - நாட்டாரைப்போலே மாறும்படியாக வாநம்பண்ணி அநுபவிக்கையன்றிக்கே, "நாஶ்நந்தி நபிபந்தி" "ஏததேவாம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி" என்கிறபடியே, முதலிற்சிதையாதபடி காட்சியாலே பருகிக்களித்தனவாயிற்றிவை - *௬. கண்கள் - சநேத்ராந்நஸஹஸ்ர மென்றுமாப்போலே ஒன்றுக்கொன்றொப்பாமித்தனைபோக்கி, வேறுஉபகாரமில்லாதவை. *௧. மற்றொன்றினைக் காணாவே - வாதிவ்ருத்யயோகத்தில் தீக்ஷித்தாயிற்றிருப்பது. மற்றொன்றை எடுத்துக் கழிக்கைக்கு ⊕ப்பாத்தம்போராதே இருக்கிறபடி. *௨. காணாவே - "பஶ்யந்தி ஸூரய:" என்றும் - "ஸதா பஶ்யந்தி" என்றும் - த்ரிவாஸிஸததியாக இமைக்கொட்டுவதும் செய்யாதே, அநுபவிக்கிற வடிவழகு இதொன்றுமே அநுபவிக்கப்புக்கால், வேறொன்றில்புகுராலாயோஇருப்பது. *௩. அணியரங்கனைக்கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே - "ஶாஸ்த்ராதேஷு ஜநார்தநம்" என்றும் - "ஶாஸ்த்ர த்ருஷ்டேந சக்ஷுஷா" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே, ஓலைப் புறத்தேகண்டு போகையன்றிக்கே, இக்கண்ணாலே யிங்கேகாணப் பெற்றதுவேறொன்றுகாணவற்றோ? *௪. என்னமுதனைக்கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக்காணாவே - கண்டபோதே முகத்தைமாற வைக்கவேண்டும்படி செந்தீயாயெரிந்திருக்கை யன்றிக்கே, கண்கள் குளிர்ந்திருக்கும்படி நிரதிஶயபோக்யமாய், அதைவிட்டுப் புறம்புகால் வாங்கப்போயோவிருப்பது. *௫. கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக்காணாவே - காணாதபடி அடியிலே விலக்கிற்றோமாகில் மீட்கலாமத்தனை போக்கி, கண்டபின்புமீட்கலாமோ? *௬. அண்டர்கோனணியரங்கனென்னமுதனைக்கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக்காணாவே - உபயவிபூதி விஶிஷ்டனாய் ஸர்வாத்மகனான விவனைக்கண்டால், "ஆத்மநிவாரே த்ருஷ்டே இதம் ஸர்வம் த்ருஷ்டம் பவதி" "நாந்யத்பஶ்யதி நாந்யச்ச்ருணோதி" என்றுமாபோலே, ஸர்வமும் ததாத்மக

⊕ பாத்தம் - யோக்யதை.

மாய்த் தோற்று மத்தனையொழிய, தத்³ வ்யதிரிக்தமாக வொன்றுந் தோற்றாதென்றாகவுமாம். மற்றொன்றினைக் காணாவே-என்று - அவனையே ✡ யுருவக் காணுமென்னும்படியாயிற்று. அதாவது-உகந்தருளின திருமேனியில் ஸாக்ஷாத்காரம், "தஸ்மிந்நத்³ருஷ்டே ஸர்வஸ்மே" என்றும்-"ஶ்ரோதவ்யோ த்³ரஷ்டவ்ய:" என்றும் சொல்லுகிற உபாஸநதஶையில் ஸாக்ஷாத்காரத்தைக்கொண்டு போய்மூட்ட, அது, "ஸதா³ பஶ்யந்தி" என்கிற முக்ததஶையில் ஸாக்ஷாத்காரத்தோடேமூட்ட, அது யாவதாத்மபாவியாகையாலே, உருவவிப்படி நடக்குமென்று கருத்து. அத்தையிறே, ராமம் மேக்ஷ்யதாம் த்³ருஷ்டி: ந க்ஷ்வாபஶ்யாமி - என்று ஜ்ஞப்தி சொல்லுகிறது. கக.

தாத்பர்யம்.

புத்ரவாத்ஸல்யத்தாலே நான் ஸ்ரீராமனை இடைவிடாமல் பார்த்து அப்யாஸம் பண்ணிவைத்தபடியால் ஸாராஸாரங்களை யறியத்தக்க என்னுடைய நயநேந்திரியம் ஸாரதமமான ஸ்ரீராமனைப் பின்தொடர்ந்தது. அவர் கண்களுக்கெட்டினதேசம் தாண்டிப்போனாலும் என்னுடைய நயநேந்திரியம் மீளவில்லை. ஆகையாலே, நீ என்முன்னாக நிற்கிலும் எனக்குத்தெரியவில்லை. உன்னுடைய குரல்கேட்டு உன்னை ஸமீபத்தி லிருப்பதாக நினைக்கிறேன். இப்போது எனக்கு த்வகிந்திரியங்கூட பெருமாள் பின்சென்றதோ வென்று ஸம்சயமாயிருக்கிறது. அதையுமாராய்வோம். நீ என்னை நன்றாக தொட்டுப்பார். என்று பெருமாள் வனத்துக் கெழுந்தருளினபிறகு கௌசல்யாதேவியோடு தசரதர் தன்னுடைய துர்க்கதியைச் சொல்லுகிறார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அயோத்யா காண்டம் - ௫௯ - ம் ஸர்க்கம், ௬ - ம். ஶ்லோகம்.

௨௦.—விஷயேதே மஹாராஜ ராமவ்யஸநகர்ஶிதா: ।
அபிவ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா: ஸபுஷ்பாங்குரகோரகா: ॥ க௨.

அர்த்தம்—மஹாராஜ - மகாராஜனே! தே - உம்முடைய, விஷயே - தேசத்தில், ராமவ்யஸநகர்ஶிதா: - ஸ்ரீராமனுடைய துக்கத்தாலே இளைத்திருக்கிற, ஸபுஷ்பாங்குரகோரகா: - பூவோடும், குருத்தோடும் மொக்கோடும் கூடின, வ்ருக்ஷா அபி - இடைவிடாமல் தண்ணீர்கட்டப்பட்டிருக்கிற மரங்களும், பரிம்லாநா:-நாலு பக்கங்களிலும் வாடிப்போயின.

✡ உருவ - முடிய.

வ்ரு. ஶவதாஸிகெ. மஹாவஸிஷாத்திலேபெருமாளைவிட்டுத் தேருங்கொண்டு மீண்ட ஸுமந்த்ரன் சக்ரவர்த்தியைக்கிட்டி, பெருமாளுடைய விஶ்லேஷத்தில் பிறந்த விசேஷங்கள் பலவுஞ்சொல்லி, உன்னெல்லைக்குள்ளுண்டான ஸ்தாவரங்களகப்பட பட்டபாடு இதுகாணென்கிறான்.

*க.(விஷயேதே)நாட்டாருடைய ராஜ்யத்துக்கு முன்னுடைய ராஜ்யத்துக்கும்உள்ளவாசிகேளாய்.*உ.(விஷயேதே)தக்ஷிணகோஸலமும உத்தர கோஸலமுமா யுன்னுடைய ரக்ஷணத்திலே பொதுங்கியெல்லைத்தோரணத்துக்குட்பட்டநாடடங்க. *ந.(விஷயேதே) "இக்ஷ்வாகூணாமியம் பூமி: ஸஶைலவநகாநநா" என்று - விளைநிலத்தோடும் மலைநிலத்தோடும் மரநிலத்தோடும் வாசியற எனதென் றபிமாநித்து இருக்கும்படி, உன்னபிமாந விஷயமான விப்பரப்பில்.*ச.(விஷயே)"நாடுநகரமும்"என்கிறபடியே,ஸவிசேஷஜ்ஞராயும் ஸவிசேஷஜ்ஞராயும் ஸப்ரஹ்மசாரிகளாயுமாயுள்ளநாடு இருந்ததே குடியாக.

யாருடையநாடென்னில்;*க.(தே) "ப்ரஜாநாம்விநயாதாநாத் ரக்ஷணாத்பரணாதபி। ஸபிதா" என்றும் - "ஸவிதாயஸ்ய போஷக:" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, பெற்றபிதா ப்ரஜைகளை ரக்ஷிக்குமாப்போலே, உன்வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷிக்கிற உன்னுடைய. *உ. (தே) ஸ்தாவரங்களகப்படக்ருதஜ்ஞராய், வக்ஷ்வாதம் பண்ணும்படிவர்ணநீயனாயிருக்கிறஉன்னுடைய. *ந.(தே) "ஹரி பாஹ்யாஸ்ய பாஹிகா:" என்று - ஸமவஸ்தவமாம்படியான வாவதேஶ மன்றியிலே, ஸமவதவஸ்தவமாம்படியான இதேஶத்தையுடைய வுன்னுடைய.

என்னுடைய விஷயமாங்காட்டி லிப்படியாகைக்கடியென்னென்னில் ; (மஹாராஜ) "ராஜாவா ராஜமாத்ரோவா" என்று - க்ஷத்ரவந்நீயுமாதல்,ஸாமந்தராதல், க்ஷத்ரியஜந்மமாய்வைத்துப்பெட்டைக்குடியாதலாகையன்றியிலே,"த்வேஷயம்வ்யயிவீஸவ்ரா" என்

றும்-“வனவாஸாத்வதத்ஸ்வஜமதஃ ப்ராப்தவாந்” என்றும்-“வாயுஸ்ஸமயுக்த வாயுஸ்ஸஹாயஸ்ஸஹ தேஜஸ்வீ” என்றும்-ஒருமுள்குத்துகிலமாளுமாப்போலே, இப்பரப்படங்கவிராக்ஷைகயாலே தடவியடக்கியாளுகிற வுன் மதிப்பான பெருமையாலேயென்கிறது. (ஸஹாராஜ) ராஜ்ஞநாஜ்ஞராஜா- என்றும்-“ஸுநாராஜ்ஞவ்யஜா ஹிஸ்வவ்யஜாஸ்யாவ்யந ராஜ்ஞேதே” என்றும்- நாடுஇருந்ததே குடியாகவுமக்கு நல்படும்படி நீர்தான் நல்லீராய், இப்படி உஹயாகாராமமுமுண்டாய்ப்படிநடத்துகிறவரல்லோ? ஆகையாலே யென்கிறது.

அதென்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதையாலேயாய் பெருமாள் பக்கலொரு ஆகாரமில்லையோவென்னில்; * க. (ஸர்வே ஸநகஸ்ஸிதாஃ) “குணாபிராமம் ராமஞ்ச” என்றும்- வல்வினையேனையீர்கின்ற குணங்களையுடையாய்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, பெருமாளுடைய குணங்களில் § பாட்டாலேயென்கிறது. *உ. (ஸர்வே ஸநகஸ்ஸிதாஃ) எல்லாரோடும் ‡ வளாயாதே பொருந்தும்படியான பெருமாளுக்கு இவ்வாஸம் வருவதேயென்று க்லேஶித்தார்கள். *ங. (ஸர்வே ஸநகஸ்ஸிதாஃ) எல்லாரையும் வாழ்விக்கிறபெருமாளுக்கு இதொரு வ்யஸநம் வருவதே என்று க்லேஶத்தால் க்ருஶங்களாயின.

இப்படி க்லேஶித்தவர்கள் தான்யாரென்னில்; (ஸவ்ருக்ஷாஃ) அறிவுடைய சேதநரல்ல; அறிவில்லாத மரங்களுமப்படி. (ஸவ்ருக்ஷாஃ) வ்ருக்ஷாஸ்ஸ - வ்ருக்ஷங்களுமென்கிற உம்காரத்தாலே சேதநர்களேயல்ல, ஸ்தாவரமப்படி க்லேஶித்தனவென்கிறது. அவர்கள் தான் க்லேஶித்தபடியுண்டோவென்னில்; “வாக்ருஶ ஸர்வதேவதாஃ” என்று-வநதேவதைகள் கூப்பிட்டன. “கஜாஸ்ச கவஜாஸ்ச நாமாஃ” என்றும்- “ஶ்ருமஸ்ஸுஹஸ்தாநாநி விவர்ஜ்ய வ்ருக்ஷாஃ” என்றும்-யானைகளும் ஶ்ருமங்களுங்கவ்வின புல்லுக்கடவாய் சோரநின்றனவென்று சொல்லிற்றிறே. “உபேஹவநிய நம் யாசோஹாவஸ்ஸுநதேவவா । ராமேணஸஹிதா நாம் தக்கிஸ்யேவ ஜீவிதம் ஹி நஃ” என்று - சேதநர்கள் க்லேஶித்தார்கள். அவ்வளவேயல்ல, மரங்களும் க்லேஶித்தனவென்கிறது

§ பாட்டாலே - ஆசையாலே. ‡ வளாயாதே - பிரியாதே.

(*)கோடைதட்டியுலருதல் △பாரிலேதட்டியுலருதல் செய்தமரங்களன்றியிலே தளிரும் ♣முறியுமானபசுமரங்களைப்பட உலர்ந்தனவோவென்னில்; (வ்ருக்ஷா அபி பரிம்லாநா:) "வ்ருக்ஷமூலஸேசநே" இறே. ஆகையாலே, ஸிக்தங்களாய் பாத்தியிலே நிறம்ப நீர் நிற்கச்செய்தேயுலர்ந்தன.

(பரிம்லாநா:) ♆ தறிகையிட்டுவெட்டுண்ட மரங்களடியற்றால் வாடுமாப்போலே, வாடின. (பரிம்லாநா:) இப்போ திவ்விஶ்லேஷ க்லேஶத்தாலே ☼செருக்குவாடித்தத்தனைபோக்கி, "ஏதி ஜீவந்தமாநந்தோ நரம் வர்ஷஶதாதபி" என்று - உயிர்கிடந்தால் என்று கூடியும் நன்மைவருமென்கிற உக்தியாலே, பெருமாள் பதினாலாண்டு கழிந்தால் வருவரென்றும் நசையாலே கருகித்தனவில்லை. (பரிம்லாநா:) ஶாகைகளில் க்ருத்ஸ்ந ஶோஷமாய் இளசாங்கொழுந்துகள் வாடுகையன்றியிலே,பரிதோம்லாநா:-மரங்களிலடி ∴ப்பணையோடு தலைப்பணையோடு, கொம்புகளிலடியோடுதலையோடு,முத்தலையோடு இளசிலையோடு வாசியற வெங்குமுலர்ந்தன.

வெறுமிலைகளேயோ வாடித்தனவென்னில்; (ஸபுஷ்பாங்குரகோரகா:) பூக்களோடு குருத்துக்களோடு அரும்புகளோடுவாசியற வெல்லாஞ்சோர்ந்தன.(ஸபுஷ்பாங்குரகோரகா:)புஷ்பமாகிறது மலர்ந்தபூ. அங்குரமாகிறதுமுகிழ். கோரகமாகிறது ☾ கடுமொட்டு. இவையடைய உலர்ந்தன. (ஸபுஷ்பாங்குரகோரகா: வ்ருக்ஷாஶ்ச ராமவ்யஸநகர்ஶிதா:பரிம்லாநா:) ஸபுத்ரகளத்ரனான மனிதருடம்பு மெலிந்து முகம் வாடினாப்போலே, மரங்களும் பூக்களோடு ⦶செருந்துகளோடு ஶாகைகளோடு ஶாகிகளோடு வாசியற, கொழுவிய வாய்ப்பெருத்துச் செய்விசுமான மரங்களடையகோகியுலருவதுஞ்செய்தன. (விஷயே வ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா:)உன்னெல்லைக்குள் வ்ருத்தாவதேநாத்யாராமமாய் இறைத்து வளர்த்தபடைவீடு சூழ்ந்தமரங்களோடு ✓ பறட்டைகளாய் காட்டிலே தானே முளைத்து வளர்ந்த எல்லைநிலத்தில் மரங்களோடு வாசியற எங்குமுலர்ந்தன வென்றாகவுமாம். ... ... கஉ.

(*) கோடை - க்ரீஷ்மம், வெயில். △ பாரிலே - பாறையிலே. ♣ முறி - இலை. ♆ தறிகை-உளி. ☼ செருக்கு-செழிப்பு. ∴ பணை-கிளை. ☾ கடுமொட்டு - கெட்டியானமொக்கு. ⦶ செருந்து - தளிர். செய்விசுமான - பரவாநின்றுள்ள. ✓ பறட்டை- செழிப்பற்றது.

தாத்பர்யம்.

மகாராஜனே! உம்முடைய பரிபாலனத்திலடங்கிய தேசத்தில் முடிய ஸ்தாவரஜங்கமபேதமின்றி எல்லாவஸ்துக்களும், நம்முடைய ஸ்ரீராமனுக்கு நேரிட்ட ஆபத்தினால அல்லாடி ப்ரதிக்ஷணமும் க்ர்சித்துப் போகின்றன. பூஅரும்புதளிர்களால் மிகவும் சோபித்துகொண்டிருக்கிற மரங்கள், ராமவியோகாநந்தரம் முன்னைக்காட்டிலும் இரண்டுமடங்கு அதிகமாய் தண்ணீர் கட்டியிருந்தபோதிலும், எல்லா அவயவங்களிலும் நன்றாய்வாடி, பெருமாள் மீண்டுவருவரென்னு மாசையால் ப்ராணனைமாத்திரம் தரித்திருக்கின்றன. பின்பு சேதனங்களுடைய ஸ்திதியை நீரே யோசித்துப்பாரும். என்று பெருமாளைவிட்டு வந்த ஸுமந்த்ரர் தசரதரோடு தேசஸ்திதியைச் சொல்லுகிறார்,

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அயோத்யாகாண்டம்-௯௯ - ம் ஸர்க்கம், ௧௨ - ம் ஶ்லோகம்.

௨௭.— ஸுபகஶ்சித்ரகூடோஸௌ கிரிராஜோபமோ கிரி: ।
யஸ்மிந்வஸதி காகுத்ஸ்த: குபேர இவ நந்தநே ॥ ௧௫.

அர்த்தம்.— நந்தநே - நந்தனமென்கிற இந்திரனுடைய உத்யான வனத்தில், குபேர இவ-குபேரன்போலே, யஸ்மிந் - எந்தபர்வதத்தில், காகுத்ஸ்த: - ககுத்ஸ்தகுலத்திலவதரித்த ஸ்ரீராமன், வஸதி-வாஸம்பண்ணுகிறாரோ. அஸௌ - இந்த, சித்ரகூட: - ஆச்சர்யகரமான கொடிமுடிகளையுடைய சித்ரகூடமென்கிற, கிரி: - பர்வதமானது, கிரிராஜோபம: - பர்வதஶ்ரேஷ்டமான திருமாலிருஞ்சோலைமலையை உபமானமாக வுடையதாய், ஸுபக: - அழகாயிருக்கிறது.

வ்யா. அவதாரிகை.—"இக்ஷ்வாகூணாமியம் பூமி: ஸஶைலவநகாநநா" என்று - நாடுநகரமும் காடும் மலையுமான இக்ஷ்வாகுக்களுடைய ராஜ்யத்துக்குள் பெருமாள் எழுந்தருளி யிருக்கையாலே வீறுபெற்றது திருச்சித்திரகூட மென்கிறது.

(ஸுபக:) அல்லாதவிடங்களைப்பற்ற வீறுடைத்தாயிருக்கை. வீறுடைமையாவது-எல்லாரும் விரும்பும்படியா யிருக்கையிறே - அப்படிக்குப் பெருமாளெழுந்தருளி யிருக்கையாலே, படைவீடு இருந்ததே குடியாகவந்து படுகாடுகிடந்ததிறே.

எழுந்தருளி யிருக்கையாலுள்ள வைலக்ஷண்யமொன்றுமே யோவுள்ளதென்ன; (வித்ரகூடஃ) தேஶஸ்வஹாவந்தன்னாலும் விலக்ஷணமென்கிறது. (வித்ரகூடஃ) "ரமணீயோஹ்யயம்தேஶஃ" என்று - திருவயோத்யையில் நின்றும் ஙங்கையேற வெழுந்தருளுகிற பெரியபெருமாள் ஸ்ரீரஜ்ஞக்ஷத்ரத்தினுடைய ஸௌமங்யதையாலே அங்கே※பதி கொண்டாப்போலே, திருவயோத்யையில் நின்றும் ஙங்கையேற வெழுந்தருளுவதாக, "ஜமாஶ்வாஸ்ரமம் ஸ்வேஷாம்வை யத்ராயேண சவஸ்திநாஃ" என்று - வளையவளைய வாஸ்ரமங்கள் தோறுந்தட்டித்திரிகிற பெருமாளும், இவ்விடத்திலே பிராட்டியுந்தாமுமினிதமரும்படியிறே இந்த தேஶத்தின் ஸௌமங்யதை. (வித்ரகூடஃ) நாநாவியமான யாதுக்களாலும் நாநாவியமான ரத்நங்களாலும் நாநாவியமான கொடிமுடிகளாலுந் திருவுள்ளம்பிணிப்புண்ணும்படி ஸுஸ்வரூபமா யிருக்கை.

இப்படி விசித்ரமான வணகூடஶாலைகளை யுடைத்தாயன்றோ திருவயோத்யையுமிருப்பது. அத்தையோ சொல்லுகிறதென்ன; (ஸ்வஸமிரிஃ) "கல்லுங்கனை கடலும் வைகுந்தவானாடும் புல்லென்றொழிந்தன கொல்" என்று-கைவிட்டுப் போந்தவைபோலேயோ? "உகந்தினிதுறைகோயில்" என்கிறபடியே, அவனுகந்து வதிக்கிற விம்மலை.

என்போலவென்னில், (மிரிராஜாவஃ) பெருமாளும் பிராட்டியும் சேரவெழுந்தருளி யிருக்கையாலே, திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்று, அழகரும் நாச்சியாரு மெழுந்தருளியிருக்கிற திருமலையோ டொப்புச்சொல்லலாயிருந்தது.

இப்படிக்கிம்மலைக்கேற்ற மென்னென்ன; (யஸ்ஜிநுவஸதிகாகஸ்ஸுஃ) பிறந்துபடைத்துப்பொகட்டுப்போனதிருவயோத்யைபோலுமன்றியிலே, பிறந்தபோதே பொகட்டுப்போன மதுரைபோலுமன்றியிலே, யாதொருமலையிலே, "ஙங்கள்குன்றம் கைவிடான்" என்கிறபடியே, விடாதே எழுந்தருளியிருக்கிறார். இப்படியிருக்கிறவர்

※ பதி - வேர்.

தாம்யாரென்னில்; (காகுத்ஸ்த:) இக்குலமாக உகப்பிக்கும்படியான பெருமையையுடைய பெருமாளென்கிறது. (காகுத்ஸ்தோயஸ்மிந்வஸதி) ககுத்ஸ்தகுலத்திலேபிறந்து, திருவயோத்யையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற பெருமாள் யாதொருமலையிலே யெழுந்தருளி யிருக்கிறார். (காகுத்ஸ்தோயஸ்மிந் வஸதி) இம்மலையின்மேலே எழுந்தருளி யிருக்கிறபோதே, இக்குலத்துக்கு கூடஸ்தனா யிருப்பதொரு ராஜாவானவன், ஐராவத ருஷபமாயிருக்க வதின்கழுத்திலே நின்றாப்போலே யிருந்தது. (காகுத்ஸ்தோயஸ்மிந்வஸதி) "பரன்சென்றுசேர் திருவேங்கடம்" என்கிறபடியே, ஸர்வாதிகவஸ்து இனிதமர்ந்தருளுகிற தேஶமிறே.

இப்படி இம்மலையிலே எழுந்தருளி யிருக்கிற விது வநவாஸ ஶயத்தாலே க்லேஶாத்மகமாயிருக்குமோவென்னில்; (குபேர ஐவநந்தநே) யநவதியான வைஶ்ரவணன், தன் செருக்காலே ஸமத்யோகத்திலே இந்த்ராஸ்ரமமான நந்தநவநத்திலே யிருந்தாப்போலே யிருந்தது. குபேரனுடையதோப்பு சைத்ரரத மன்றோ? நந்தநவனத்தைச் சொல்லுவானென்னென்னில்; அயோத்யாவாஸமான தோப்புகளைவிட்டு வித்ருகூடவாஸமான தேனமரும் பொழிற்சாரலிலே எழுந்தருளியிருந்தபோது, வைஶ்ரவணன் ஸ்வாஸாதாரணமான சைத்ரரதத்தைவிட்டு இந்த்ராஸ்ரமமான நந்தநவநத்திலே யிருந்தாப்போலேயிருந்தது. இத்தால் வஞ்சாமுக கோடிவிஶிஷ்டையான ஸம்ஸாரபுக்குள் அவன் உகந்தருளின திவ்யதேஶமே உத்தேஶ்யமென்கிறது. ௧௫.

தாத்பர்யம்.

தனபதியானகுபேரன், அலகாபட்டணத்தைவிட்டு ஸ்வர்கலோகத்திலிருக்கும் இந்த்ரோத்யானமான நந்தனவனத்தில் விஹரிக்குமாப்போலே, ஸ்ரீராமன் அயோத்யையைவிட்டுசுகமாய்வாஸம்பண்ணுகிற ஆச்சர்யகரமான கொடிமுடிகளாலும் கைரிகாதிதாதுக்களாலும் ப்ரகாசிக்கிற இந்தபர்வதம், பெருமாளும்பிராட்டியும் உகந்து எழுந்தருளியிருக்கிற திருமாலிருஞ்சோலைமலைபோல் மிகவும் ரமணீயமாயும் எல்லாருக்கும் ப்ராப்யமுமாயுமிருக்கிறதென்று பரதர் சத்ருக்னரோடேசொல்லுகிறார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

✢ ககுத்ஸ - முசிப்பு.

ஆரண்யகாண்டம் - ௧௯-ம் ஸர்க்கம், ௧௪-ம் ஶ்லோகம்.

௨௯.— தருணௌ ரூபஸம்பந்நௌ ஸுகுமாரௌ மஹாபலௌ |
புண்டரீக விஶாலாக்ஷௌ சீரக்ருஷ்ணாஜிநாம்பரௌ || ௧௪.

அர்த்தம். தருணௌ - யுவாக்களாய், ரூபஸம்பந்நௌ - அழகாலே பூர்ணர்களாய், ஸுகுமாரௌ - கோமளஸ்வபாவத்தையுடையராய், மஹாபலௌ-பெருத்த பலத்தையுடையராய், புண்டரீகவிஶாலாக்ஷௌ—தாமரைபோலகன்ற கண்களையுடையராய், சீரக்ருஷ்ணாஜிநாம்பரௌ-மரவுரியையும் மான்தோலையும் வஸ்த்ரமாக வுடையராய், ராமலக்ஷ்மணர்கள் இருக்கிறார்கள்.

வ்யா. ஶுபதரமிதி. "ஸஹிதேவை (*)ருதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபி: | அர்த்திதோ மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணு: ஸநாதந:" என்கிறபடியே, உபகண்டகாண்டிதஶக்திகளான தேவர்கள், ராக்ஷஸர்களுடைய ரஜஸ்ஸைப்போக்கும்படி ரஜோமயஸரமான வடிவுகளும், ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளுடைய மாங்கல்யங்கள் வாங்கும்படி கழுத்திலே கட்டின * கப்படங்களும், ராவணவந்த்ரகோதகளான தங்கள் ஸ்த்ரீகளுடைய விரித்ததலை, "ஸ்த்ரியோ முக்தகேஶ்யா: ஸந்து வாதபா:" என்று - ராக்ஷஸிகள் தலையிலேயாம்படி தாங்கள் விரித்த தலையிரும், "ஸாவமந்த்ரிதவா நேத்ரா ஸாநாயுதி வ ஸவப்ய:" என்கிறபடியே, அவர்கள் முகங்களிலே விஶா லாக்ஷங்களாம்படி தங்கள் முகங்களிலே ஸஞ்சரிக்கிற ஶரணா க்ஷரங்களும், "உத்க்ருத்யஹஸ்தௌ ஜாலகாஷி" என்கிறபடியே, அவர் கள்கைகளையெடுத்துக்கூப்பிடும்படி தாங்கள் ⁂தொடுத்தகைக்குவிப்பு ங்களும், "ஸாவயந்தி ஸம்பாஷ்பமஶ்ருஷாரை ரிவபங்கஜம்" என்கிறபடியே, அவர்கள் கண்களிலே கண்ணீர் பாயும்படி தாங்கள் கண்ணுங் கண்ணீருமாய், "ஶாயாவ்ருக்ஷமிவாஶ்ரமா:" என்றும்—"வ ரோராஜவஸ்தாம் ஶம்பாதகா ஜவதோயத: | க்ஷயநாஜவ ஊர தாரம் தேவாஜம்ஜநாதநம்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, ஸ்ஶரணாகரானவர்கள் ஶாயாவ்ருக்ஷத்தைச்சென்று சேருமாபோ

(*) உதீர்ணஸ்ய - மதித்த. * கப்படம் - கழுத்திலிடும் சக்கரம். ⁂ தொடுத்த - சேரவைத்த.

லேயும், ஸரோவரங்களானவை ஸாகரத்தை யணுகுமாபோலேயும், வாதகங்களானவை வஷாகாலத்தைச்சென்று கிட்டுமா போலேயும், ஆர்த்தரானவர்கள் தாதாவைச்சென்று கிட்டுமா போலேயும், ஸ்ரீயஃபதியைச்சென்று கிட்டி, "தஸ்யாந்தரேண புருஷோத்தமஸ்ய ஸந்தாஃ" என்று-ஸர்வேஶ்வரனையே ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவார்களாகத்தொடங்கி,"ஸநகாதிகாய" என்று - கவிகளான தேவர், "நாட்டிற்பிறந்து படாதனபட்டு மனிசர்க்காய்" என்கிறபடியே, அழிவுகிட்டு திருவாய்மொழி திபிலே யிருக்கக்கடவ தேவர் ஸத்தாத்தாய் ஹிரண்யாக்ஷவதம் பண்ணிற்றும், கேவலம் திர்யக்த்தாலே போராதென்று நரங்கலந்தசிங்கமாய் ஹிரண்யநிரஸநம் பண்ணிற்றும், "ஸஹ தோஸ்ஸீயாநு" என்கிறவடிவைக்∆குறளுருவாக்கி, அல்லிமலர் மகள் போகமயக்குகளை மறந்து ப்ரஹ்மசாரியாய், "இந்த்ராநுஜ வ்ருத்திஃ" என்றும்-"மோஸஹஸ்ர ஸதாதாரஃ" என்றும்-"அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கை" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, ப்ரஹ்ம ரூபனான தேவர் ஸ்ரீவாமபக்கலிலே ஸத்ருயத்தை யாசித்ததும், "ப்ராஹ்மணோ உஷஸ்வஶ்ரீகஃ பாஹ்மராஜ ந்யக்ருதஃ" என்று - ப்ரஹ்மக்ஷத்ரங்களுக்கு உத்தாரகரான தேவர், "விதந்த்ஸர்வ தக்ஷணம் த்ரிகோ யநாமஜிதஞ்சயா" என்கிறபடியே, ஜமதக்நி ரேணுகைகள் பக்கலிலே ப்ரஹ்மக்ஷத்ரியராய் வந்துதோன்றி, இருபத்தொருபடிகால் துஷ்க்ஷத்ரியரை ஸம்ஹாரத்துக்கு ப்ராதஸ்மரணமாக்கிற்றும், "ஸத்யநாத" என்றும்-"ஸர்வலோகேஶ்வர த்ரைலோக்யநாத" என்றும் - அடியோங்களுக்காக வன்றோவென்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணி, "ஶரவணா நய" என்று கையிலே ஆயுதமெடுக்கும்படி தங்களுடைய வஜ்ரபாஶ ஸூணசாஸாத்யாயங்களைப் பொகட்டும், அவன், "ஶோகம் ஸோஷயிஷ்யாமி" என்னும்படி கண்ணீரைக்காட்டியும், "ஸர்வம் ஶரணங்கதஃ" என்றும்-ஸஹஸ்ராவநேத ராஜாஶரணங்கதா ஸஹதி" என்றும்-அவன் ஶரணம் புகும்படி தாங்கள் ஶரணம் புக்கும், "கஜேம்பாராஜீவஃ க்ருஶா" என்று-அவன் கஜேம்பண்

∆ குறள் - குள்ளமான.

ணும்படி தாங்கள் ஆஜ்ஞை பண்ணியும், "ப்ரஸீதந்து ப⁴வந்தோ மே" என்று-அவன் ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படி தாங்கள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணியும், "ஸர்வே ஸந்நஹிதா:" என்று - தமயனை விட்டும் முற்பாடராம்படி திருவடிகளிலே நம்ரராய், "நநர்தயே:" என்றிருக்கிறவர்களைத் தலையழித்துத்தரவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஸர்வலோகஶரண்யனை ஸர்வேஶ்வரனும் நித்யாநபாயிநியான பிராட்டியும், "பிதரம் ரோசயாமாஸ ததா³ த³ஶரத²ம் ந்ருப:" என்னும்-"ஜநகஸ்ய குலே ஜாதா" என்னுஞ் சொல்லுகிறபடியே, தாம் தா³ஶரதி²யாயும் அவள் ஜநககுல ஸுந்த³ரியாயும் திருவவதரித்து, இருவருமிரண்டிடத்திலுமாக வளர்ந்தருளுகிற காலத்திலே, இம்மிது²நம் இப்படி *யகலவிருக்கப்பெறாது, இப்படியகலவிருந்தபோது ரக்ஷகராகாமையன்றிக்கே, "ஜக³த் ஸஶைலம் பரிவர்த்தயாமி" என்றும், "கிந்நாமராவே வராங் ஹர்ஷஹதி" என்றும் - இவர்கள் தங்களாலே ஜக³த்துக்கு அழிவுவருமென்றும், சேர்ந்தபோது, "ருவாஸ்யாம் ஶரணி ஸத்வ்யாநி ப்ரஜாஶ்சாத³யித்வ்யா:" என்றும் - "உபேதம் ஸீதயா பூ⁴ய: சித்ரயா ஶஶிநம் யதா²" என்றும்-ஜக³த்துக்கு ஸுகா²வஹமாயிருக்கையாலும், இம்மிது²நத்தைச்சேர்க்க வேணுமென்கிற அபி⁴ஸந்தி⁴யாலும், "விநாஶாய ச து³ஷ்க்ருதாம்" என்றும் - "ஸம்ப⁴வாமி" என்றும் - "யஜ்ஞவிக்⁴நகரம் ஹந்தும்" என்றும் - அவருடைய அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞத்வத்தை அடியொற்றினவனாகையாலும், விஶ்வாமித்ர ப⁴க³வானானவன் த³ஶரத²நகரத்தைக் கிட்டி ராமநத்தை அபேக்ஷிக்க, அவனும் வாத்ஸல்யத்தாலே மதியெல்லாமுள் கலங்கிப் பெருமாளையுள்ளபடியறியாதே, "ஊநஷோட³ஶவர்ஷோ மே" என்று - இன்னம்பதினாறு பிராயம் நிரம்பிற்றில்லை; "பா³ல்ய: ஷோட³ஶவர்ஷாக வள ஶ்ஶோதிகீத்³ருஷ்டே" என்கிறபடியே, அவ்யாவ்ருத்தவ்யவஹாரராகையாலே தனித்தொரு காரியத்துக்காளல்லர்; "வத்³தா⁴ராஜ்ய பௌ⁴ஜ்யம் ஸோபவஸஹிதம் நய" என்கிறபடியே, முதுகண்ணாக என்

* அகல - பிரிய.

னையுங் கூட்டிக்கொண்டுபோவென்ன, விஶ்வாமித்ரனும், இவர் பருவத்திற் சிறுமைகண்டோ நீர் வார்த்தைசொல்லுகிறது, "சிறுமையின் வார்த்தையைமாவலியிடைச்சென்றுகேள்" என்று ஸாக்ஷிகாவித்து, போய்க்கேட்க∴முறித்தாயாகில், "வஸிஷ்டோ விஷ்ணுரஹம் தேஜாயேயே சைதே வஸிஷ்டிதாஃ" என்று-அறியுமவர்களாய் ஸந்நிஹிதருமாய்ப்பலருமான இவர்களைக் கேட்கமாட்டாயோ? என்றீடேற்றி யிசைவிக்க, இவனுமிசைந்து, "ஶுபஸ்யாஶிஷ்வாத்ராய" என்று-இவனுக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹமாகப் பிள்ளைகளிருவரையுங்கொடுக்க, அவனும் ராஜகுமாரர்களைக் கொண்டுபோய் மந்த்ரஜாலங்களாலே ஶிஷ்யரையை நிரஸிக்குமாபோலே, அவர்களை யிடுவித்து தாடகையை நிரஸிப்பித்து, ஸநாதநம் ஶிஷ்யாஸக்தமாய் பாவநமான உபயவித மந்த்ரங்களையும் போலே தாடகாஜநிதரான ஸுபாஹு மாரீசர்களையு மழித்து, அதுதன்னில், "உத்தாபமந்த்ராவயோ ரஶ்லேஷவிநாஶன" என்னுமாபோலே, ஒருத்தனைக்கொன்று ஒருத்தனை யகலவடித்து, விஶ்வாமித்ர ஸத்ராணம் பண்ணி, "ஶ்ரியமிஹ ஸ்ஸமாஶ நாஶ" என்றும் - "ஜாதவேதோபோமவஹ லக்ஷ்மீம்" என்றும்-லக்ஷ்மியைப் பெறும்போது மந்த்ரஸுஸ்வரமாகப்பெறவேண்டுகையாலே, "விஶ்வாமித்ரஸஹிதோ யஜ்ஞம் த்ருஷ்டும் ஸமாகதஃ" என்று - ஜநகனுடைய யஜ்ஞஸ்யத்திலேசென்று மந்த்ரயங்களையுமுபாஸித்து, "வில்லிறுத்து மெல்லியல்தோள் தோய்ந்தாய்" என்று சொல்லுகிறபடியே, ரௌத்ரமானவில்லையழைப்பித்து தேவதாஸாமர்த்யத்தாலேவந்தவதினுடையதோஷம்போம்படி திருக்கையிலேவாங்கி ⁂ மாரோபணம்பண்ணி, ⊕ ஸஹஸம்ஸ்க்ருதையானபிராட்டியையுங் கைப்பிடித்து மீண்டுவருகிறவளவிலே, ராமவீரரசுபட்டதோவென்று மதிகோபிதனாய்வந்த பரஶுராமனைக்கண்டு வாதமேவஸ்ததுனை வக்ரமதிவகிதனாய், "ஸஹயானவஸ்ஹமதேஹோரரதி" என்னக்கடவ பெருமாள் தமக்கதிஶயோக்யை பண்ணி, "வா

∴ முறித்தாயாகில் - பின்வாங்கினால். ⁂ குணம் - நல்லகுணம். நாண். ⊕ ஸஹஸம்ஸ்க்ருதையான - யஜ்ஞஸ்தத்துக்குப் பந்தமான.

ஜ்ஞாநம்வேத்ராணாஸ்ய தாதேஹஸ்மி" என்று-பேர் வாசிக்குப் பிணங்கிவந்தவனாகையாலே பெருமாள்திருநாமஞ்சொல்லவஞ்சி, ஸாதாரணமாக வென்பிள்ளைகளுக்கு ஜாதகர்மம் பண்ணவேணுமென்றிரக்க, இவ்வார்த்தையைக்கேட்டு † ப்ரவர்க்யம்போலே கிளர்ந்தெரிகிற விவனைக்கண்டு தணியவிடுவோமென்று பார்த்து, வஸிஷ்டாதிஜஷிகளும், "தத்ர ஷாஸீத்ப்ராஜ்ஞாஸம் ஜ்வலந்தமிவபாவகம் । ஜஷயோராரா மேதி வசோயதாபூர்வ்வகம்" என்கிறபடியே, உன்னையொழிய ராஜாக்கமுண்டோவென்று பெருமாளுடைய ராஜ்யத்தையு மவன்தலையிலே யிரட்டிக்கமாட்டேறிந்து, நெருப்பிலே நீரைச்சொரிவாரைப்போலே குளிர வார்த்தைசொன்னவிடத்திலும், அவன் ஜாதிரிந் யாகையாலே ஆறுமையாலே, பெருமாளும் இவன் கையிலே யிந்த காஷமிருக்கையாலேயிறே இவனெரிகிறதென்று பார்த்து, மேலெழுந்த க்ஷத்ரதேஜஸ்ஸோடே அத்தைவாங்கி ஸஹஜமான ப்ராஹ்மண்யமேசேஷிக்கும்படிபண்ணி, "க்ஷயம்யோஹஸ்ரம் ஜாநாதிஸ்வம் ஸ்ரோத்ரியகேஷாஸ்வயாஸ்ய ஸ்வஸ்தி தேஜஸ்வயஷ" என்று-அவனும் தன்ஸாஹஸிகமான ப்ராஹ்மண்யத்துக்கீடாக ஸ்வஸ்தி சொல்ல, தன்னுடைய வைஷ்ணவமான வில்லை வாங்குகையாலே பெருமாளுடைய வைஷ்ணவ ஸம்யோகவிஷமாம்படி மழுவேந்திப்போக,பெருமாளும், "ப்ராஹ்மணோஸீதி பூஜ்யோமே" என்று-இவன் ஸ்வஸ்தி சொல்லுகையாலே ப்ராஹ்மணனென்றறுதியிட்டு, ✡ அறுகும் * தாளியும்பறித்திவன் காலிலேபொகட்டுக் கும்பிட்டு, மாரில் நூலே ꠸கடகாகவிட்டு ரக்ஷித்து மீண்டு திருவயோத்யையிலே புக்கு, இச்சரக்குப் பெறுகைக்குப்பட்ட வருத்தமறியுமவராகையாலே, இவள் சீர்மையையறிந்து, "ராமஸ்ஸீதயாஸார்த்தம் விஜஹார பஹூந்ருதூந்" என்கிறபடியே, பெருமாளும் பிராட்டியு மினிதமர்ந்தெழுந்தருளி யிருக்கக்கண்ட ஸ்ரீஜநகி ப்பிராட்டியானவள், "போகவான்போகம் நாயகராயதஷ்டீ" தானும் நாச்சியாரோபாதி ஸம்ஹாமிநியாகையாலும், "யதாத

---

† ப்ரவர்க்யம் - யஜ்ஞவிசேஷம். ✡ அறுகு - அறுகு என்கிற புல்லு. * தாளி - ஓர்கொடி. ꠸ கடகாக - ரக்ஷகமாக.

ஹாமதுர்வோராஸ்ஸ்தாஸம்ஸாரணீக்ஷியத்” என்று தனக்கு வகுத்த வர்ஶாவதாரத்திலுடைய தேஜஸ்ஸு மிங்கே ஸங்க்ரமிக்கையாலும், தன் ⊕ கூத்துக்கொக்கப் பெருமாளை ஸ்வயம்வரமாக வரிக்க, ராஜாவுமிது மாங்கல்யமான விவாஹமாக வொண்ணாது, ஸங்கேத்ரக மாகக்ருஹணம்பண்ணி வைக்கவேணுமென்று பார்த்து, ஸபராஜா நவநிமந்த்ரிவர்ரோஹிதாதிகளைத் திரட்டி ✽ மந்த்ரித்து, “மந்த்ரயி க்வாத தத்வஶ்சே நிஶ்சயஜ்ஞஸ்ஸ நிஶ்சயத் | ஸ்வஸ்வவஸ்ர்ஷ்யாஹவிதா ஸ்ரோஹிஷ்ணுர்ஷிம்ஸஸ்தத் | ராமம் ராஜீவதாம்ராக்ஷம் யௌவராஜ்ய இதி வ்ருஹ:” என்கிறபடி, ஸம்பந்நநக்ஷத்ரமான பூசத்திலே பெருமாளை யபிஷேகம் பண்ணக்கடவதென்று நிஶ்சயித்து, அதுக்கு வேண்டும் ஸம்பியாநங்களைப்பண்ண, “ஸோஹம் விஶ்ரமிஷ்யாமி” என்றும் - “யௌவராஜ்யேந ஸம்யோக்தும் ஐச்சத்” என்றும் - நாட்டாரோடு ராஜாவோடு பண்ணின வாசைப்பாடுகள் தாங்கள் பண்ணினதாகையாலே, “எண்ணினவாறுகாவிக்கருமங்கள்” என்கிற படியே, அவை யஸஜ்ஜமாய், “ஸ்வாஸம் ஸ்வஹமிஷ்யாமி வ்ருஷிதஷ்டிவகாநநே” என்றும் - “தவஸிநாம் ரணேஶத்ரூந் ஹத்வா ஶ்யாமி ராக்ஷஸாந்” என்றும் - ஸத்யஸஜ்ஜரானவர் தம்முடைய ஸஜ்ஜமே ஸஜ்ஜமாம்படி கைகேயி ஸ்வராஜ்யார்தியாய் நின்று கலக்கி, காட்டிலே எழுந்தருளி தண்டகாரண்யவாஸிகளான வரஷிகளைக் காணும்போது, “ரிக்தஹஸ்தேந நோபேயாத்” என்கிறபடியே, வெறுங்கைக்கொண்டு காணலாகாதென்று பார்த்து விராதவத ஸம்ரம்பமாகச்சென்று காண, அவர்களும் மஹாராஜனைப்போலே பெருமாளுடைய வீரத்திலே ஶங்கிப்பண்ணி பரீக்ஷித்துத் தெளியவேண்டாதபடி விராதவதத்திலே த்ருஷ்டாந்தாஹரணராகையாலே விநீதராய்வந்து, “பரிபாலய நோ ராம வத்யமாநாந் நிஶாசரை:” என்று - எங்களை ரக்ஷிக்கவேணுமென்று ஶரணம்புக, “அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம் த்வாம் வா ஸீதே ஸலக்ஷ்மணாம் | ந து ப்ரதிஜ்ஞாம் ஸம்ஶ்ருத்ய ப்ராஹ்மணேப்யோ விஶேஷத:” என்று - ÷ ஓம் கொடுத்து, “ஜநஸ்தாநே வஸம்ஸ்தத்ர ராக்ஷஸாந் ஹதவாந் மஹாந்” என்கிறபடியே, ஶரஸஜ்ஜஸ்தீ

⊕ கூத்துக்கு - ஆடம்பரத்துக்கு. ✽ மந்த்ரித்து - ஆலோசித்து.
÷ ஓம் கொடுத்து - அங்கீகரித்து.

க்ஷ்ணாகஸ்த்ய தத்ப்ராத்ருபூர்வரான ருஷிகளாஶ்ரமத்திலே பர்யாயேண எழுந்தருளியிருக்கிற பெருமாள், அகஸ்த்யோபதேஶத்தாலே கோதாவரீதீரமான பஞ்சவடீபரிஸரத்திலே பர்ணஶாலையுஞ்சமைத்து, "ஸ ராம: பர்ணஶாலாயாமாஸீநஸ்ஸஹ ஸீதயா | விரராஜ மஹாபாஹுஶ்சித்ரயா சந்த்ரமா இவ | லக்ஷ்மணேந ஸஹ ப்ராத்ரா" என்று - நாச்சியாரோடு மிளையபெருமாளோடுங் கூட இனிதமர்ந் தெழுந்தருளி யிருக்கிறவளவிலே, "தம் தேஶம் ராக்ஷஸீ காசிதாஜகாம யத்ருச்சயா | ஸா து ஶூர்ப்பணகா நாம" என்று - ஶூர்ப்பணகையா யிருக்கிற ராக்ஷஸி யானவள், யாத்ருச்சிக ஸம்ஸ்ருஷ்டமடியாக வந்துகிட்டி, ப்ராப்த விஷயமாயிருக்கச் செய்தேயும் [illegible] [illegible]டியாக விஶேஷஜ்ஞாநம் பிறவாமையாலும், பலாத்காரம் முன்னாகப் பற்றுதவளன்றிக்கே, அவ்விஷயத்திலே அஸஹ்யாபசாரத்தைப்பண்ணி நஶிக்கிலக்காக, "இத்யுக்தோ லக்ஷ்மணஸ்தஸ்யா: க்ருத்தோ ராமஸ்ய பஶ்யத: | உத்த்ருத்ய கட்கம் சிச்சேத கர்ணநாஸே மஹாபல:" என்றும்-"கூரார்ந்தவாளாற் கொடிமூக்குங் காதிரண்டு மீராவிடுத்து" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, தக்ஷிணபாஹுவான இளையபெருமாளாலே தாங்கைத்தொடாராய் வைரூப்யத்தை விளைப்பிக்க, "விரூபணஞ்சாத்மநி ஶோணிதோக்ஷிதா ஶஶம்ஸ ஸர்வம் பகிநீ கரஸ்ய ஸா" என்று - * வார்ந்தமூக்கும் வடிகிற ருதிரமுமாய்த் தன் ப்ராதாவான கரனுக்கறிவிக்க, அவனும் குபிதனாய், "[illegible] கேந த்வமேவம் விரூபிதா" உன்னையிப்படி செய்தவர்கள்யார், அவர்களைத் தெளியச் சொல்லென்று கேட்க, அவர்களை இன்னாரென்று அடையாளந் தெரியச்சொல்லுகிறாள் தருணௌ என்று தொடங்கி.

"புத்ரௌ தஶரதஸ்யாஸ்தாம் ப்ராதரௌ ராமலக்ஷ்மணௌ" என்று-இன்னார் மகனென்றும் இன்னபேரை யுடையவனென்றுஞ் சொல்ல ப்ராப்தமாயிருக்க, தருணௌ ரூபஸம்பந்நௌ - என்று -

* வார்ந்த - பெருகுகிற.

பருவத்தைவிட்டுச் சொல்லுவது வடிவழகையிட்டுச் சொல்லுவதாவ தென்னெனில்; இவளுக்கு வைராக்யமும் பிறந்ததித்தனைபோக்கி, வைராக்யம் பிறந்ததில்லையிறே. ஆகையாலே, "காமமோஹிதா" என்கிற தன்னப்ரிநிவேசம் வடிவிட்டு ப்ராதாக்கள் முன்னென்று பாராதே, தன்னுடைய ஹ்ருதத்தைச சொல்லுகிறாள். [illegible] ராகிலுமாம் வ்யதிரேகராகிலுமாம் இவ்விஷயத்தில் அகப்பட்டவர் களுக்குப்[1]பணியிறே யிது. "யாநிராமஸ்ய விஹாரநி" என்று-அடை யாளம் தெரியச்சொல்லென்று பிராட்டி திருவடியைக்கேட்க, "த்ரிஸ்திரஸ்திரவ்யம்" என்று சொல்லுவதற்குமுன்னே, "ரா மஃ கமலபத்ராக்ஷ ஸர்வஸத்வமநோஹரஃ" என்று சொன்னாளிறே, இவை தனக்கு வ்யயோஜக ரூபநாமங்கள் சொல்லவென்று மூ ண்டிறே. அதிலே, "ரூபௌதார்யகுணைஃ நாமாநிக்ஷவா" என்கிற க்ரமத்திலே வ்யஹாவியான ரூபத்தை முற்படச் சொ ல்லுகிறாளாகவுமாம். அன்றியிலே, ஸர்வேஷாந்து காந்தாநாம் ஹாவஜாநம் த்ருஷ்டி" என்று-குபிதையாகையாலே ஹ்ருதத்த த்தை ஸ்வயமாக வெளியிடுகிறாளாகவுமாம்.

இதிலே, "ராமஸிஷ்வாரஸ்யாமம் கந்தர்வஸத்ருஶம்ப்ஹிவ்யம் வேதநாவம்த்ருஷ்டா ராக்ஷஸீகாமமோஹிதா" என்கிறபடியே, தான் அவனைக்கண்டு காமுகையாகைக் கடியாயிருப்பதொரு ஆகஷ்க மான ஆகாரமும், தன் வசிஷ்வத்தாலுண்டான கோவாதிஶயத் தாலே, "தயோஸ்ஸஸ்யாஶ்ரமம் விபேயமஹம்" என்றுஞ்சொல் லுகிறவளாகையாலே, "கோயமேவம் மஹாவீர்யஃ" என்றிவர்களை அளவிடமாட்டாதே, அருகிருக்கிற ப்ராதாவான வனுக்கு, "ஹத மஹாஸிநா தாஜகதாவஸா யமவாஸிணா" என்று-அவர்கள் எளிமைசொல்லுகிறதொரு ஆகாரமும், "ராமஸ்ய உமஹக கமம் ஹாம்ஸ்ராமோஹவேநம" என்று-இவர்களுக்கஞ்சினவளாகையாலும், அவன்நெஞ்சிலே எரிச்சல் பிறக்கைக்காகவும், "பஜஸ்வ ஹ ஙவ ஸ்வரிநக்ஷம் ராமஸ்யஸம்வ்ருதிம் ஸ்ரதம் வ்ருதிமவேஶஸ்தஸ வாவ ஸ்யமஹாரணே" என்று-கையும் வில்லுமா யவ்வாண்பிள்ளைபுறப்பட்

[1] பணி - தொழில்.

டால் நீயோ அவர்முன்னே நிற்கிறுயென்று அவர்களுடையவாண்மை சொல்லுவதொரு சூகாரமும், ஆக சூகாரத்வயமும் விவக்ஷிதம்.

அதில் முற்பட சூக்ஷ்மகா காரத்தில் யோஜனை யிருக்கிறபடி. (தாராணளரவெலஸவநுள ஸாகாரோரள உஹாரவுள | ஸுஶ்ரீகவிஶாரகக்ஷள வீரக்ருஷாஜிநாஉரள) அவர்களுடைய பருவமிருக்கிறபடியும், வடிவழகு இருக்கிறபடியும், செயலிருக்கிறபடியும், ✝ மிடுக்கிருக்கிறபடியும், கண்ணழகிருக்கிறபடியும், ‡ ஒப்பனையழகு இருக்கிறபடியும், அவர்களிருவருக்கு முண்டித்தனைபோக்கி, வேறொருவர்க்கு மில்லைகாணென்கிறுள். "என்னை யிதுவிளைத்த வீரிரண்டு மால்வரைத்தோள் மன்னன்" என்று - என்னை யகப்பட இப்படி யாக்கிற்று அந்த மாணவஉாஉாய மன்றே. * க. (தாராணள) "யுவாகாரோரஃ" என்றும் - "யஃ வெலவ்யாய வேயவே நவீயவே ஸாஜாநயே விஷ்ணவே உஷாரஶதியவீயவே" என்றும் - "அரும்பினையலரை" என்றும் - வேஷாஜவிஜமான அத்தத்தை யிவளொரு ராக்ஷஸி கையாட்சியாகச் சொல்லுகிறுளிறே. இதுதான் ராக்ஷஸிகளுக்குப் பணியாயிருந்ததிறே. "வ்ருக்ஷே உஹாயோமீ வரஹாதாஸநாதநஃ | தஉஸஃ வரஹோயாதா ஶஜ்வக மஷாயாஃ" என்றுளிறே உஜ்ஞோஷரியும். * உ. (தாராணள) உகூரானவர்களோடு வஜரானவர்களோடு உஶரயவாஉேஷவாஜிகளோடு வாசியற, "கரியானொருகாளை" என்றும் - "காளைபுகுதக்கனக்கண்டேன்" என்றும் - வ்ருணயிநிகளை யகப்படுத்திக்கொள்ளுவது பருவத்தையிட்டிறே. அப்பருவத்திலேயாயிற்று இவளும் முற்பட ஈடுபட்டது. * ௩. (தாராணள) இவள் வஜஹாவெயாயிற்று பெருமாள்பக்கலிலேயாகில், வெரவெ்யம் விளைத்தார் இளைய பெருமாள் பக்கலிலேயாகில், இரண்டுபக்ஷத்திலும் ஒருத்தரோ யமைந்திருக்க, இவ நாஜமாகச் சொல்லுவானென்னென்னில்; "கநேரா நாஸஜ ஶளவீரள" என்று - அழகுக்கு மாண்பிள்ளைத்தனத்துக்கும் ஒருவர்க்

✝ மிடுக்கு - பலம். ‡ ஒப்பனை - அலங்காரம்.

கொருவர்குறையாமையாலும், "க்ருதகோ ராக்ஷஸ வதாயேதி" என்றும்-"ஸ்ரீ மந்க்ருதத்தாரஸ்ய லக்ஷ்மணாநுஜீவிநஃ" என்றும்-நான் க்ருதவிவாஹனுமாய், ஸ்திரீ ஸஹாயனுமாகையாலே, உனக்கு யோக்யனல்லன். இவன் அக்ருதவிவாஹனுமாய், விவாஹம் பண்ணவேணுமென்கிற ஆசையையுடையவனுமாயிருக்கிறான். ஆனபின்பு, இவனை ஸ்வதந்த்ரவாகவரியென்று பெருமாள் திருவுள்ளமாக, அவ்வழியாலே இளையபெருமாள்பக்கலிலே இவள் பரதந்த்ரையாக, "கிம் மாமஸ்வயம் தாஸ ... " என்று-அவரடிமையான எனக்கு ஸ்த்ரீயானால், நீயு மடிமையாவாயித்தனை. அதுவணங்கலிலரக்கரான வுங்களுக்குச்சேராது; நாச்சியாராக வாழலாமபடி அவர்தமக்கு இளையநங்கையாகப் பாராயென்று இளையபெருமாள்சொல்ல, பெருமாள்பக்கலிலே துவக்குண்டும், ஆகஇருவர் பக்கலிலுந் துவக்குண்டு,இப்படி பரதந்த்ரையாகையாலும், வைரூப்யகரணத்திலும், "விரூபயிதுமர்ஹஸி" என்று-ப்ரயோஜககர்த்தாவாயும், "உத்த்ருத்ய கட்கம் சிச்சேத கர்ணநாஸே மஹாபலஃ" என்று-இளையபெருமாள் க்ரியாகர்த்தாவாயுமாக, இப்படி யிருக்கையாலே, "தாவுபௌ ஸஹிதௌ ஸம்ரப்தௌ ..." என்று-இருவரையுங்கூட்டாகச் சொல்லுகிறவளாகையாலும், இங்கிருவரையு மொக்கச் சொல்லுகிறாள். * ச. (தாத்பர்யம்) "இருவராய் வந்தாரென்முன்னே நின்றார்" என்னுமாபோலே, ஒருவரிருவராய் வந்தன்றோ என்னை ‡ யீடழித்தது. *ரு. (தாத்பர்யம்) தம்பிதமையனானால் பருவத்திலேயுஞ்சிறிது வேறுபாடுகாணலாமிறே. அப்படியன்றியிலே, ஒருபடியாய்காணிருக்கிறது. புனர்பூசம் பூசமாய், பின்னானும் முன்னானுமானால், அத்தனை வாசிதெரியாதிறே.

‡ ஈடழித்தது - அழகைக் கெடுத்தது.

இப்படி பருவத்தையிட்டு மயக்குமித்தனையாய், வடிவுதன்னைப்பார்த்தால், ✠போலியாயிருக்குமோவென்னில்; *௧. (ஸௌந்தர்யம்) ஸௌந்தர்யத்தைப்பார்த்தால், அழகுவேண்டியிருப்பார்க்கு அவர்கள்பக்கலிலே இரந்துகொண்டுபோக வேண்டும்படியாய்காண் ÷கூடுபூரித்துக்கிடந்தபடி. *௨. (ஸௌந்தர்யம்) "காமனார்தாதை" என்று - அந்தகாமனைகப்பட, "ஸுஜாதஜாதம் ஹவதி" என்று - இவர் திருமேனியிலேகதேஶத்திலே உத்பந்நனைகையாலன்றோ அவ்வழகுதானுண்டாயிற்று. *௩. (ஸௌந்தர்யம்) "உத்பந்நம் ரூபலக்ஷணம் நிர்மாணம் திஷ்டதி" என்கிறபடியே, முற்பட ஆஶ்ரயமுண்டாய் அதிலே குணங்களுண்டாகையன்றிக்கே, "ஸௌந்தர்யஸம்பந்நா ரூபஸம்பந்நஃ" என்கிறபடியே, ஸௌந்தர்யாஶ்ரயங்கள் ஸமுத்பந்நங்களாய்காணவர்கள் பக்கலிருக்கிறது. *௪. (ஸௌந்தர்யம்) "வடிவுடைவானோர்தலைவனே" என்றும் - "அச்சோ வொருவரழகியவா" என்றும் - "என்முலையாளவொருநாளுன்னகலத்தாலாளாய்" என்றும் - காரார்திருமேனி கண்டதுவேகாரணமாப்பேராப் பிதற்றுத்திரிதருவன்" என்றும் "ராமேதி ராமேதி ஸதைவ பு்த்யா விசிந்த்ய வாசா ப்ருவதீ" என்றும் - பெண்பிறந்தாரைப்பிச்சேற்றி ♆ வாய்வெருவப்பண்ணும்வடிவுகாணவாது. அவர் தம்பியாரன்றோ மற்றையவர். இவர்களிருவருடையவும் வடிவழகிலேகாண் நானுழலுகிறது.

இவ்வழகேயாயணைத்துப்பார்த்தால் ¶உறைத்திருக்குமோவென்னில்; * ௧. (ஸௌகுமார்யம்) முறட்டு ராக்ஷஸரான வுங்களைட்போலேயன்றுகாணவர்கள் ஸௌகுமார்யமிருக்கிறபடி. பூவிலே அணைத்தாற்போலேகாணிருப்பது. த்ருஷ்டாந்தஞ் சொல்லுமவர்களும், "கதலீ வ்ருக்ஷஸங்காஶௌ" என்றும் - "ராஜீவ ஸ்யாமௌ" என்றும் - "பூவைப்பூவண்ணா" என்றும் - "காயாம்பூவண்ணா" என்

✠ போலி - அஸாரம். ÷ கூடு - தான்யம் வைக்குமிடம்.
♆ வாய்வெருவ - பிதற்ற. ¶ உறைத்து - கடினமாய்.

றும்-வாஷத்தையிட்டிறே சொல்லிற்று. *உ. (ஸாகாரபள) "வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்ற நிலமகள்பிடிக்கும் மெல்லடி" என்றும் - பூவில்பரிமளத்தையும் மண்ணில் பரிமளத்தையும் உவாஊாநமாகவுடைய பிராட்டிமாரு மகப்பட அணைக்கையன்றிக்கே, அடுத்தடுத்துப்பார்க்கவும் போராதபடியாய்காணவர்கள் ஶாஷவமிருக்கும்படி. * ந. (ஸாகாரபள) "நடந்தகால்கள்நொந்தவோ" என்றும் - "அடியாரல்லல்தவிர்த்த வசைவோவன்றே லிப்படிதான் நீண்டு தாவியவசைவோ" என்றும் - "தாளாலுலகமளந்த வசைவே கொல்" என்றும் - ஸாஹாவிகமான வ்யாவாரமகப்படத் திருமேனிக்குப்பொறுதென்று சுநகஜர் வயிறுபிடிக்கும்படியாய்காணவர்கள் ஶாஷவமிருக்கும்படி.*ச. (ஸாகாரபள) ஷிவ்யஞைகாஶொரு வனிறே. இவர்கள் இளமையைப்பாரீர், இரண்டுகோமாய் காண்தோற்றுகிறது.

(ராஜவஸம்வநள ஸாகாரபள) அவன் சுநஜனையிறே யிருப்பது. "கநவஷ ஜவ ஶஜிஷாநு" என்கிறபடியே, ராஜவான்களாய்காணிந்த காமர்களிருப்பது. "ராஜெநயஶரேண தாவிதாஊஹலஹெநஹ்ஊயே நிஶாவஶீ" என்று-காமனைகவே வஙிஹஷித்துச் சொன்னனிறே.

இப்படி || எழிலுமழகுமாய் ஊஎரத்திலேயகப்படுத்துமளவேயாய், கிட்டி யநுஹவிக்கப்பார்த்தா லுடல்கொடுக்கமாட்டாத ஊஷபஷஶராயோ இருப்பதென்னில்; *க. (ஶஹாவஶள) $ வெயாதத்தில் வந்தால், "தோற்றோம் மடநெஞ்ச மெம்பெருமான் நாரணற்கு" என்றும் - வரையெடுத்த பெருமானுக்கிழந்தேனென் வரிவளை" என்றும் - பெண்பிறந்தார்தோற்று எழுதிக்கொடுக்கும்படியாய்காணிருப்பது. * உ. (ஶஹாவஶள) "ராஜஸாஷீதயாஸாத்ஷம்விஜஹாரபஹஜநூதஜநு" என்றும்-"மைந்தனைமலராள்மணவாளனை" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, ஶ்ருஜாரத்தில் வந்தால், சுரேநகஜதுக்களை ஒருபடிப்பட நடத்தாநின்றாலும், எதிர்த்தலை சுவஜ

|| எழில் - காந்தி. $ வையாத்யம் - யாஷ்டூஜ.

யாநமாம்படிகாணவர்கள் ஸர்வஸ்வமிருக்கும்படி. அன்றிக்கே,*௩. (மஹாபலௌ) "காதல்கடல்புரைய விளைவித்தகாரமர்மேனிநங்கண்ணன்" என்கிறபடி, பருவத்தையும் வடிவழகையும் சிவப்பையுமிட்டுப் பிறரைப் படுகுலைப்படுத்தித் துடிக்கும்படி பண்ணி, பின்னையவர்கள் நினைவிலோரடியும் புகுராதபடியாய்காண் அவர்கள் ஸர்வஸ்வமா யஸர்வஸ்வமிருக்கும்படி யென்னவுமாம்.

ஆகஇப்படி ஸமுதாயஶோபையிலும் அவயவஶோபைமட்டமாயிருக்குமோவென்னில்;*௧. (புண்டரீகவிஶாலாக்ஷௌ) அதுகண்ணழகைத்தப்பினாலன்றோ வேறொரு அவயவத்திலிழியவொட்டுவது. *௨. (புண்டரீகவிஶாலாக்ஷௌ) அவையெல்லாங் கிட்டினால் அழிக்குமவை. இனியிது அங்ஙனன்றிக்கே, "தூதுசெய்கண்கள்கொண்டொன்றுபேசி" என்றும்- "தாமரைக்கண்கள்கொண்டீர்தியாலோ" என்றும்- தூதிலே தோற்றினபோதேயழிக்கும்படியாய்காண் கண்களிருப்பது. *௩. (புண்டரீகவிஶாலாக்ஷௌ) புண்டரீகம் ஸிதாம்போஜமிறே. "ஸம்ரக்தநயநா கோரா:" என்று- உங்களைப்போலே $எரிவிழியாயிருக்கை யன்றிக்கே, ஸாத்விகஸந்நயமான அக்கண்களிருந்தபடிகாண். *௪. (புண்டரீகவிஶாலாக்ஷௌ) ரக்தவர்ணாவயோமியான கருவிழியுஞ் செவ்விழியுங் கண்பரப்பும், தமோகுணோத்ரேகத்தாலே நித்ராகஷாயிதமாதல், ரஜோகுணோத்ரேகத்தாலே கோபஸம்ரக்தமாதலன்றிக்கே, ஸத்வப்ரசுரராகையாலே, அவர்களுடைய த்ருஷ்டிப்ரஸாதமிருந்தபடிகாண். *௫. (புண்டரீகவிஶாலாக்ஷௌ) அவர்தாம், "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே" என்று- தம்மை மறந்தாராகிலும், "யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ" என்கிறபடி, அகவாயிற்கிடந்த வாத்ஸல்யத்தைக் கோட்சொல்லித் தாராநின்றதாயிற்றுக் கண்கள்தான். *௬. (புண்டரீகவிஶாலாக்ஷௌ) பாற்கடல்போலே அக்கண்களுக்குள்ள அகலம் ஒருவரால்கரைகாண

$ எரிவிழி - நெருப்பைப்போல் எரிகிற கண்.

வொண்ணாதபடியாய்காண் கண்களிருப்பது. * எ. (வைணீக விஶாலாக்ஷ) கண்ணிலுண்டான தெளிவுக்கு வைணீகத்தை யொரு $போலி சொன்னோ மித்தனைபோக்கி, அகலத்தைப் பார்த்தால் கடலிற்புக்கார் கரை காணமாட்டாதே மயங்குமாபோலே, "புடை பரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப்பெரியவாய் கண்கள்" என்னு மித்தனைபோக்கி, வேறொருபாசுரமிட வொண்ணாதுகாண். *சு. (வைணீகவிஶாலாக்ஷ) "உயிர்க்கெல்லாந் தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்ணன்" என்றும்-"தடங்கொள் தாமரைக்கண் விழித்து இடங்கொள் மூவுலகுந்தொழ விருந்தருளாய்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, ஸகலத்ருஷ்டிகதாக்ஷமாய் திவ்யகோடியான உபயவிபூதியும் ஸங்கோசமத்திலே கடாக்ஷிக்கவற்றாய்காண் கண்களிருப்பது.

(ஹேயஹேய வைணீக விஶாலாக்ஷ) ஸமத்தைக்காட்டி அவர்களைத் தோற்பித்து, அவர்களை, "ஜிதந்தே வைணீகாக்ஷ" என்றும், "தாமரைக்கண்ணனைவிண்ணோர் பரவும் தலைமகனை" என்றும்-எழுதிக்கொள்வது கண்ணழகை யிட்டிறே. (ஹேயஹேய வைணீக விஶாலாக்ஷ) அவர்களளவிலே யீடுபட்டவர்கள் நேராகக் கைவாங்கமாட்டாதே, "ஸவமோக நதாநே நஹஸ்யோஸம வாஜ்ய" என்றும் - "வைணீகாக்ஷாக்ஷஸ்" என்றும்-"தாமரைக் கண்களாலே நோக்காய்" என்றும்-திர்ய கசைபண்ணிக் கால்கட்டும்படி பண்ணுவது இக்கண்களின் தண்ணளிகாண். வைணீக விஶாலாக்ஷ-ஸகாமரஸ- என்கிற வஜஸ்யத்தாலே காமர்களென்று சொல்விற்றிறே. ஆனால் வைஷ்வாணராகவேணுமே, அப்படிக்குக் கண்டதென்னென்னில்; "கடைக்கணென்னுஞ் சிறைக்கோலால் நெஞ்சூடுருவ வேவுண்டு நிலையுந் தளர்ந்துநைவேனை" என்னும்படி, என்னை நிலைகுலைத்த வைஷ்வாணங்களிருக்கிறபடி காண்.

ஸவயவஶோஹாஸாத்தாலேயோ அகப்படுத்துவதென்னில்; * க. (ஸீரக்ருஷ்ணாஜிநாஸ்வர) ஒப்பனை யழகாலுமழிப்பார்கள்காணவர்களென்கிறாள். * உ. (ஸீரக்ருஷ்ணாஜிநாஸ்வர) "செவ்வரத்த

$ போலி - உபமானம்.

வுடையாடை யதன்மேலோர் சிவிளிகைக்க" என்கிறபடியே, உள்ளுடுப்பதுமரவுரி, மேற்சாத்துவது கலைத்தோலுமாயிற்றிருப்பது. * ௩. (ஶ்ரீக்ருஷ்ணாஜிநாம்பரம்) ஸர்வஸ்வாதியான ஸர்வஸ்வாயத்தைப்பொதிந்ததொரு கிழிச்சீரையிருந்தபடிகாண். * ௪. (ஸர்வஸம்வாதம் ஸர்வஸாரம் தர்மம் வர்ணஶ்ரீகவிஶாலாக்ஷம் ஶ்ரீக்ருஷ்ணாஜிநாம்பரம்) "கிம்வஹிஷ்யமாணாம் க்ருஷ்ணம் நாக்ருதீநாம்" என்கிறபடியே, *வறைமுறுகலான ஜாதிகளுமகப்பட விக்ருதமாம்படி யிருக்கக்கடவ அம்மரவுரியுந்தோலும், அவர்கள் வடிவிலேசேர்ந்தபடியாலே அழகுபெற்றிருந்தபடிகாண். * ௫. (ஶ்ரீக்ருஷ்ணாஜிநாம்பரம்) ஏதேனுமாகவங்கே சாத்தவமையுமிறே ஶோபகமாகைக்கு. "தாஸாமாவிரபூச்சௌரி: ஸ்மயமாநமுகாம்புஜ: பீதாம்பரதர: ஸ்ரக்வீ ஸாக்ஷாந்மந்மதமந்மத:" என்கிறபடியே, "பீதகவாடையுடைதாழ விருந்தாவனத்தே கண்டோமே" என்றும் - "செய்யவுடையுந் திருமுகமுஞ் செங்கனிவாயுங் குழலுங்கண்டு" என்றும் - "பெண்பிறந்தார் வாய்புலர்த்தும்படியாய்காண் இடையழகிருப்பது. * ௬. (ஶ்ரீக்ருஷ்ணாஜிநாம்பரம்) "உடுத்துக்களைந்த நின் பீதகவாடையுடுத்துக் கலத்ததுண்டு" என்று - ஸர்வஜ்ஞராசைப்படுவதும், "பெருமானரையிற் பீதகவண்ணவாடைகொண்டென்னை வாட்டந்தணிய வீசீரே" என்று - ஹோமவரராசைப்படுவதும் பரியட்டத்தையாயிற்று. * ௭. (ஶ்ரீக்ருஷ்ணாஜிநாம்பரம்) "ஸர்வஸம்ஹநநம் க்ஷீணம் ஸகாமாயாம் ஸம்வேஷ்டிதாம் ப்ரஸூதிர்விஶ்வஸ்தா காரா:" என்றும் - ஸர்வஜ்ஞராந வரரான ஜாதிகளகப்பட இவ் விக்ரஹமாணத்திலே யுடை குலைப்படாநின்றார்கள். "கந்தர்ப்பகாமய தேவேஷு" என்றும் - "பெற்றக்காலவனாகம் பெண்பிறந்தோ முய்யோமோ" என்றும் - உடம்பை யுகப்பிக்கக்கடவ ஸ்த்ரீகளாழங்காற்படச்சொல்லவேணுமோ?

எளிமைசொல்லுகிற யோஜனையில்; (ஸர்வஜ்ஞம்) அவர்கள்பக்கலிலே சாக்குண்டாக நினைத்திருக்கவேண்டாகாண்; "நயாஜ்யோ

* வறைமுறுகலான - வறுத்த வஸ்துபோல் கடினமான..

ஹ்ரு தாஜஸ்ய வஶ்யாதி" என்கிறபடியே, பூசலுக்கு ஆளாகாதார் சில வாஜராய்காணிருப்பது. நானேயோவிது சொன்னேன்; "வா யோஹ்யக்ரு தவிஈ்ருஷ்டு நவவேத்தி வஜாவஜு। நவாஸவஜுஸவ ந்நோ நவயஈஸ விஶாரஈ:" என்று-பெற்றதகப்பனகப்பட நெஞ் சாறல் பட்டிலனே? (தாஈணள) "யளவநேவிஷயெயஷிணாழ்" என்கிறபடியே, விஷயவ்யவணராய் கநீ்வாராய்த் திரிகிறவர்க ளுக்கும் ஒரு பூசலுண்டோ போருவது.

வாஜரான இவ்வளவுமன்றுகாண்; (ரூவஸவந்நள) "கநீ்ர காஜயதோரவ்ழ" என்றும், "ரூவேணவநிதாஜநழ்" என் றும்-ஷீகளகப்படுகைக்கு மேனி மினுக்கித்திரியுமத்தனைபோக்கி, வஈரஈஷர்களகப்படும் படியான ஆண்மை யுடையவர்க ளல்ல காண். (ரூவஸாவந்நள)முங்கிற்பொங்துபோலே தோலில் பச்சை யித்தனைபோக்கி, அகவாயிலுள்ளீடில்லைகாண்.

அதுக்கடி யென்னென்னில்; (ஸஈகஈஜாரள) ஶ்ரீஜஸவஈத்ர் களாகையாலே செல்வப்பிள்ளைகளாய் காணிருப்பது. (ஸஈகஈஜா ரள) "வரஶ்யஹதஸ்ராஈ் ஜஈவ்ராணஸ்ய ஹூதமே" என்கிற படியே, கடைக்கண்சிவந்து நீ பார்க்கும் பார்வையிலே மாயும்படியி ருக்குமவர்களோ உன்னுடைய கத்ரஈஹ்மான ஆயஈயங்களைப் பொறுக்கப்புகுகிறார்கள்.

வடிவைப் பார்த்தால் திறவியரல்லராகிலும், காயஉத்தில்வங் தால் திறவியராயிரார்களோ வென்னில்; (ஜஹாவஜள) வஜஹீந ரானவளவேயன்றுகாண்; க்ஜாமதமான ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கச் செய்தேயு மகப்பட ஆளமாட்டாதே யொதுங்கி பெண்டாட்டிக்கஞ் சிப்பொகட்டுப்போரும்படி கத்ஸவாஜராய்காணிருப்பது. அன்றி யிலே, (ஜஹாவஜள) வஜவான்கள் தானுனு மிவர்களிருவரு மித் தனைபோக்கி, இவர்களுக்குமேல் வஜமாய்வரப்புகுகிறார்களுண்டோ? "ஈருஷ்டாதத்யோ நாரீதயோஜஉயோ ஸஈயோ" என்கிறப டியே, காற்கட்டாம்படி குழைச்சரக்கா யிருப்பாளொரு பெண்டா ட்டியையும் முதுகிலே கொண்டு திரிகிறவர்களோ பூசலாடப்புகு கிறார்கள்.

பூசலாட மாட்டார்க ளென்று அறிந்தபடி யென்னென்னில்; (வணஶ்ரீகவிஶாலாக்ஷள) விளைவதறியாமையாலே, இவனுக்கு வெறுமேயும் விளைத்தோம், மேலென்னகப் புகுகிறதோவென்று, அவர்கள் வெளுக்க வெளுக்க விழிக்கிறவிழியிலே கண்டேன்காண். வணஶ்ரீகம்ஶிதாஹோஜமிறே. (வணஶ்ரீக விஶாலாக்ஷள) நீரிற் றாமரையைவறளிலே யிழுப்பாரைப்போலே தன்னிலமான நாட்டுக் கவர்க ளாளித்தனைபோக்கி, வெற்று நிலமான காட்டுக் காளல்ல ரென்னுமிடம் அவர்கள் கண்கள்தானே சொல்லித்தருகிறனகாண்.

அவர் தாங்கள் ஶஸ்த்ரானல், வேஶ்யத்தாலே படையாண்டு போரத்தட்டென்னென்றிருக்கவேண்டா; (வீரகஷாஜிநாஸ்ரள) உடுக்கைக் கொருபுடவை யகப்படலன்றியிலே காட்டில் மரத்தோலையும் மான்தோலையு முடுத்துத்திரிகிறவர்களோ காசுநேர்ந்து படையாளப்புகுகிறார்கள். (வீரகஷாஜிநாஸ்ரள) உடுக்கிறபுடவையி ரண்டு மேகஜாதீயமாகப் பெற்றதோ? உள்ளுடையொன்றும் மேலுடையொன்றுமாயன்றோ இருக்கிறது. (வீரகஷாஜிநாஸ்ரள) ஸூவர மொன்று கொடுக்க, ஜஹமொன்று கொடுக்க, இப்படிபலர்பக்க லாக் விரந்தன்றோ இதுதானு முடுக்கிறது.

வளரஷோவவாஜநயோஜஸெநயில், (தாரணள) "ஊநஷோஶவஷ:" என்னும்படியான பிள்ளைப் பருவமுமன்றியிலே, "கடேநகவஷஸாஹஸ்ராவஜுஸ்வ ஸிவாதீவ" என்னும்படி, முதிர்ந்தபருவமு மன்றியிலே, பூசலென்றால் காட்டுக்காட்டென்று வரும்படியான நல்லபருவங்காண். (தாரணள) "யௌவநேவிஷயெஷிணாஂ" என்றும்- "ராஜஸ்காஂவிஷயாவிஹேஷிரோஹவஜிஷயவாஸிந:" என்றும் - விஷயஶ஬்தம் ராஜஸ்வாஸியாகையாலே, இன்னம் ராஜஸ்ம் சொள்ளவேணுமென்று மேலே விஜிகீஷுக்களாம்பருவங்காண். (தாரணள) இப்பருவ முடையாரொருவரமைந்திருக்க, இருவர்கூடினால் இயலாததுண்டோ?

இப்பருவமும் யோஜ்யதையு மறிய வடிவுபார்த்தால் இவர்களென்ன பூசல்பொருவதென்னும்படி சூஹஸமா யிருக்குமோ வென்னில்; (ராஜவலஂவநள) "ஸிஂஹோரஸ்கஂஹாவாஹஂ" என்கிறபடியே, வேறொரு சூயம் வேண்டாதபடி யவர்கள் தோளையும்

மார்பையுங்கண்டபோதே எதிரிகள் கால்வாங்கும்படியாய்காணிருப்பது. (ஸௌலப்யஸம்பந்நள) ஸௌலப்யமென்னும் மதிப்பாயிப்பருவங்கொண்டநுமிக்கையன்றிக்கே, "மஹாஸுலகதிஶ்ஸஹதோ நாவிஜித்ய நிவர்த்ததே" என்றும் -"யஶஸ்யஶ்ச ரணஜநஃ" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸுயோத்யாவாஸிஸர்ந்துடங்கி ஸர்வாஹங்காரீ வாதிவிரோதிவயம்பண்ணினத்தாலே பெருமதிப்பாயிருக்கிறவர்களல்லவோ வென்றாகவுமாம்.

இப்படி விரோதிவயம் பண்ணுமிடத்தில் வருத்தத்தோடே க்லேஶித்தோ பண்ணுவதென்னில்; (ஸாக்ஷாத்ஸள) அவர்கள் ஆண்மைத்தனத்தில் வந்தால் ஒருவகைக்குச் சிறிது சொல்லலாமித்தனை போக்கி, வடிவழகைப்பார்த்தால் ஸஹஸ்ரவமாய்ப் பொல்லாதாயிருக்கையன்றிக்கே, ஸத்ருஜநஹிதவமாய்காணிருப்பது. (ஸாக்ஷாத்ஸள) அவர்களுமாய்ச் சிறிப்பார்த்தார்களாகில் முன்னேவந்த நாலிரண்டு பேரைக் கொன்றுவிடுமளவேயோ? "ஸதேவமாஸவந் உதஷ்யவந்தம் ஜநக ஸர்வஶம் வஶிவதயாதி" என்றும்- "ஸோம ஸதேவஶாம் உஹீம் உஹதிகோவேந" என்றும் - ஶத்ருயை யிருந்ததேதுடியாக நசிப்பியார்களோ?

இப்படி நசிப்பிப்பது எது கைமுதலாக வென்னில்; *க.(உஹாபஶள) தோள்வலியே கைமுதலாய்காணிருப்பது.*உ.(உஹாபஶள) உஹஸ்வத்தாலே கேவலம் பாஹுபலமேயன்று, உதோபலமுமுடையவர்கள்; கேவலம் உதோபலமேயன்று, பாஹுபலமுமுடையவர்களென்று இரண்டையும் நினைத்துச்சொல்லுகிறாள். *ங. (உஹாபஶள) உன்னுடைய வதாரஜபலமும், ஸஸஸ்ஸமாம்படிகாண் அவர்கள் பலத்தின் மிகுதியிருக்கும்படி. * ச. (உஹாபஶள) நெடும்போது யுத்தம்பண்ணினாலும ஶ்ரமந்தட்டாதபடி பலாதிபதெகளென்கிற விதெத்யகளுடையராய்காணிருப்பது.

இப்படிக்கு ஶ்ரமம் தட்டாதென்று அறிந்தபடி யென்னென்னில்; (வர்ணஶீகவிஶாலாக்ஷள) வெற்றுநிலமான இக்காட்டிலே திரியச்செய்தேயும், தன்னிலத்திலேநின்ற தாமரைபோலே, அக்கண்ணிற்செவ்விதானே சொல்லாநின்றதுகாண். (வர்ணஶீகவிஶாலாக்ஷள) எதிரிகளென்றுலவர்கள் பக்கலிலே ஒரு மஹாஸவத்தைப்

பண்ணி சிறுத்தல் பெருத்தல் செய்கையன்றிக்கே கவிகரூதமாய் காண் கண்களிருப்பது. (ஶ்ரீகவிஶாமாக்ஷி) "ஶ்ரீதிவிஸாநி தேக்ஷணு" என்று-எதிரிகளைக் கண்டால்*உறுவுகை யன்றிக்கே, ‖மேனுணிப்பாலே ஒருக்காலைக்கொருக்கால் விஸ்தரூதங்களாய் காண் கண்களிருப்பது.

எதிரிகளென்று லிப்படி முகம்மலருகைக்கடி யென்ன; பூசலுக் கென்று கட்டியுடுத்து ஸந்நத்தராவலன்றோ அப்படியே யிருக்கலாவது, அவஸரத்திலே வந்துதோற்றிறுண்டாகில் செய்யுமதென்னென்னில்; (ஶ்ரீராமாயணம் ஜிதாக்ஷம்) "ஸந்நத்தவிவர்ஷிதः" என்கிறபடியே, உள்ளுடையுமிறுக்கி உடம்புக்கிடுமிட்டு ஸந்நத்தராய்காணவர்களிருப்பது. (ஶ்ரீராமாயணம் ஜிதாக்ஷம்) காட்டிலே ஸவவியமவங்களையும் வேட்டையாடித்திரிகிறவர்களாகையாலே உடைத்தோலும் மரச்சடையுமாய்காணவர்களிருப்பது.

ஆகவிப்படி, "ஸத்ய நவோகாந ஜயதி தீநாநாநேந ராவவः | ஶாஸ்த்ரு ஶுஶ்ரூஷயா வீரோ யஷாயஶமாத்ரவாநு" என்கிறபடியே, அவமைகளை யழகாலே யழித்தும், அவிக்கை வஶத்தாலே யழித்தும் அமதிகளை அருளாலே யளித்தும், தக்கார்க்குத்தக்க கருவிகளை யுடையராய்காணவர்களிருப்பது. ஆனபின்பு, "வல்லாளன்தோளும் வாளரக்கன் முடியும் தங்கை பொல்லாத மூக்கும் போக்குவித்தான்" என்கிறபடியே, நான் மூக்கறுப்புண்டாப்போலே நீயும்முடியறுப்புண்டு போமித்தனை போக்கி, அவர்களோடு புக்கால் ஜயியாதுகாணென்று வஹிஹவித்துச் சொல்லுகிறாள். கசு.

தாத்பர்யம்.

க. ராமலக்ஷ்மணர்கள், நவயௌவநமுடையவர்களாயும், மன்மதன்முதலானாரும் வெட்கப்படும்படியான அதிசயசௌந்தர்யமுடையவர்களாயும், புஷ்பம்போல் அதிஸுகுமாரராயும், கார்யம் செய்யும்போது கொஞ்சமும் இளைப்பில்லாதபடி அதிக பலமுடையவர்களாயும், எப்போதும் ஸத்யத்தைவிடாதவர்களாயும், மலர்ந்திருக்கிற வெண்தாமரைப்பூப்போல் விசாலமாயும் நிர்மலமாயுமிருக்கிற கண்களையுடையவர்களாயும், நிருபமானமான ஸஹஜ ஸௌந்தர்யமுடை

* உறுவுகை - வாட்டம். ‖ மேனுணிப்பு - கர்வம்.

யவர்களாயும், தாமுடுத்த மரவுரிமான்தோல்களினுல்மிகவும்சோபை யுடையவர்களாயுமிருக்கிறுர்களென்று, சூர்பணகை, ராமலக்ஷ்மண ஸௌந்தர்யத்தில் மோஹித்துத்தன்னுடைய ஸோதரர்களானகரதூஷணர்களோடு சொல்லுகிறுள்.

௨. ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு இப்போது யுத்தம்செய்யத்தக்க வயஸ்ஸுகூடவரவில்லை. அவர்கள் தங்களழகினுல் பெண்களைவசப்படுத்தி அவர்களோடு விஹரித்துக்கொண்டு ஸுகுமாரராய்த்திரிவர்களேயன்றி உங்களைப்போன்ற வீரர்களுக்கு எதிரில் வரவும்கூடதைர்யமில்லாத பயங்காளிகள். தங்கள் ராஜ்யத்தைநேராக பரிபாலனம் பண்ண சக்தியில்லையாகிலும், ராஜனென்கிறபேர்வஹித்து ஊரிலிருக்கவும்கூடசக்தியில்லாமல் ராஜ்யத்தைவிட்டு காட்டுக்குவந்து, அங்கும் ஸுகமாய்வாஸம் செய்வதற்கு ப்ரதிபந்தகமான பெண்டாட்டியைக்கூடக்கொண்டு திரிகிறுர்கள். எனக்கு மூக்கையறுத்துப்பின்பு உங்களாலென்னதீங்கு வருகிறதோவென்றுபயந்து வெண்தாமரைபோலே வெளுத்த விழிகளைத்திறந்து நாலு திக்கிலும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறுர்கள். உடுக்கவஸ்த்ரமும்கூட ஓரிடத்தில் ஸம்பாதிக்கச் சக்தியில்லாமல், மரத்தைக்கேட்டு ஒருகட்டுவஸ்த்ரமும், மானைக்கேட்டு ஒரு மேல்வஸ்த்ரமும், கஷ்டப்பட்டுஸம்பாதித்து போரும்போராதுமாய்க் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறுர்களென்று, யுத்தம்செய்வதற்கு கரதூஷணர்களுக்கு தைர்யம் வரும்படி, ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு அனேகவிதமான தௌர்ப்பல்யத்தைச் சொல்லுகிறுள்.

௩. ராமலக்ஷ்மணர்கள், யுத்தத்துக்கு ஆசைப்படும்படியான பருவத்தையுடையவர்களாயும், தர்சனமாத்ரத்தால் சத்ருக்களைப்பின்வாங்கும்படி பண்ணும்படியான அழகையுடையவர்களாயும், அநாயாஸமாய் தங்கள் புஜபலத்தினுலும், மனோபலத்தினுலும், ஸஹாதிபலைகளென்கிற வித்யாபலத்தினுலும் சத்ருக்களை அழிக்கிறவர்களாயும், சத்ருக்களைப்பார்த்து கொஞ்சம்கூட விகாரமில்லாமல் நிர்ப்பயமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு வஸ்த்ரங்களையிறுக்கிக்கட்டிக்கொண்டுயுத்தத்துக்குஸித்தமாயிருக்கிறுர்கள். அவர்களோடுயுத்தம் செய்யப்போனுல், நான் மூக்கறுப்புண்டாற்போல் நீங்களும் தலையறுப்புண்பீர்களென்று கரதூஷணர்களை அவமானப்படுத்திசூர்பணகை சொல்லுகிறுள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஆரண்யகாண்டம் - ௩௦ - ம் ஸர்கம் - ௩௯ - ம் ஶ்லோகம்.

௪௭.— தத்ருஷ்டா ஶத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம் ।
பபூவ ஹ்ருஷ்டா வைதேஹீ பர்தாரம் பரிஷஸ்வஜே ॥௩௫.

அர்த்தம்.—வைதேஹீ-ஸீதாதேவி, ஶத்ருஹந்தாரம்-சத்ருக்களை ஹிம்ஸிக்கிற, மஹர்ஷீணாம்-பெரியயோகிகளுக்கு, ஸுகாவஹம் - ஸௌக்யத்தைப் பண்ணுகிற, தம்-அந்த, பர்தாரம்-பதியான ஸ்ரீராமனை, த்ருஷ்டா - பார்த்து, ஹ்ருஷ்டா - ஸந்தோஷத்தை யுடையளாக, பபூவ - ஆனாள். பரிஷஸ்வஜே - நன்றாக ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டாள்.

வ்யா. ஸ்வதாபிகை. "வ்ரதாதிபரஸம்ரக்ஷணி" இதிவத் க்ரியையாலே, ராக்ஷஸவேட்டையாடின பெருமாளுடைய யுத்தாயாஸ பரிஷ்வங்கமான திருமேனியில் ராக்ஷஸ ஶர வ்ரதவ்ரணாரோபண ஶிவஶ்லேஷயமான மாஹாம்ஶநத்தைப்பண்ணி, பிராட்டி ஸத்தைபெற்றாளென்கிறது.

* ௧. (தம்) "ஸ்வயம்ரக்ஷிஷ்யமாணம்" என்று-விண்ணப்பஞ்செய்ய வேண்டும்படி, ராக்ஷஸஸமயவிஷமான தேஶத்தி லுன்னைக்கொண்டு போக அஞ்சுவே னென்றவரை. *௨. (தம்) "ஸ்வயம் ரக்ஷிஷ்யமாணம்" என்று- பிராட்டிவாயாலே ஸங்கல்பிதமாக, அன்று துடங்கித் திருவுள்ளத்திலே கறுவியிருந்து, பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸரையும் முடியும் உடலுமாகத் தறித்து உதிரவெள்ளத்திலே மிதக்கவிட்டுப் பிராட்டியைக்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு காட்டினவரை. * ௩. (தம்) "ஸ்ரீத்ரஜவர்தஜஸ்" இத்யாதிப்படியே வீரப்பாட்டுக்குச் சிறுவிரல் முடக்கும்படி ஸ்வாதீனரானவரை. * ௪. (தம்) படுக்கைத்தலையில் விடுபூவிழுந்து திருமேனிசிவக்கும் ஸௌகுமார்யாதிஶயத்தையுடையவரை. * ௫. (தம்) உகப்பாலே அடுத்துப்பார்க்கில் நயமான தேஜஸ்ஸுக்கும் ஸ்தானமான திருமேனியுடையவரை. *௬. (தம்) ஜுஷிகளுக்குப்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையைக் கடலோசையாகாதபடி தலைக்கட்டுகையாலே வண்ணரானவரை. * ௭. (தம்) ரக்தவதிதமான பொன்னரிமாலைபோலே ஶத்ருஶர வ்ரதவ்ரணாங்கிதமான ஶிவஶ்லேஷ விம்ரஹத்தை யுடையவராயுள்ளவரை.

---

* கறுவி - கோபித்து. ¶ பொன்னரிமாலை - ஓராபரணம்.

(ஊர்ஷ்டா) கருமுகைமாலையைப் பன்னீரிலே தோய்த்தெடுப்பாரைப்போலே, யுவராஜாபிஷேகாபிஷிக்தமான திருமேனியைத் தன்பார்வையான பன்னீராலே வழியவார்த்து. (ஊர்ஷ்டா) ஜூதவாஹிதருடைய ஶீததடாகப்ரவேஶம்போலே, ராக்ஷஸாஸ்த்ரக்ஷதமான திருமேனியைத் தன் பார்வையாகிற வமணடதடாகத்திலே தோய்த்தெடுத்து,

(ஶத்ரூஹணம்) ப்ரதிபக்ஷ நிரஸநத்தாலே வந்தழகுகருடைமை. "ஸகோஹம் ஸர்வஹூதேஷு" என்கிற பெருமாளுக்கு ஶத்ருக்களுண்டோ வென்னில்; "ஜாநீக்வாமைத்ரவ" "த்வேஷ்யாஹி" இத்யாதிகளாலே ஆஶ்ரிதவிரோதிகள் தனக்கு விரோதிகளாமித்தனையிறே.

(மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம்) யுவராஜ்யம் தொடங்கி, "கிம்ஹவிஷ்யதி" என்று வயிறுபிடித்து உதாஸீநராயிருந்த மஹர்ஷிகளுடைய பயங்கர ஶத்ருக்களடங்கக்கொன்று, அவர்களுக்கு ஸுகாவஹராயுள்ளவரை. (மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம்) தம்முடைய வோஷ்ட்ரகடாக்ஷத்துக்கு ஸுகத்தைப்பண்ணி தம்முடைய ஸத்தைக்கு ஆதாரகரானவரை.

(பஹவ) மாலையும் மணமும்போலே சுதநுஜம் ஸுகுமாரமான விக்ரஹத்தையும் ஸ்வபாவத்தையுமுடைய பெருமாள், கடிநமாத்ரஸ்வபாவரான முரட்டு ராக்ஷஸரோடே யுத்தம்ப்ராரம்பித்தபோது தொடங்கி வ்யதாதிஶயத்தாலே ஸத்தைமாண்டுகிடந்த பிராட்டி, திருமேனியிலொரு தீங்கின்றியிலேநின்ற பெருமாளைக்கண்டு ஸத்தைபெற்றாளென்கிறது.

(ஹ்ருஷ்டா) பஸியுண்டானால் பஸிம்பிறக்கக்கடவதிறே. ராஜஸஹ்ருதயத்தை முழுக்கக்கண்டு திருவுள்ள மீடுபட்டபடி.

* க. (வைதேஹீ) ஐயர்வயிற்றிலே பிறந்திலேனாகில், எனக்கு இப்பேறில்லையே. * உ. (வைதேஹீ) இக்குடியிற் பிறந்திலேனாகில் பெருமாளென்னைக் கைப்பிடியாரே. * ங. (வைதேஹீ) இக்குலத்திற் பிறந்திலேனாகில் இவ்வில்லோட்டை ஸம்பந்தமுங்கிடை

ஶ புகர் - காந்தி.

யாதே. அவ்வில்லோட்டை ஸௌஹார்த்தமில்லையாகில் வீர்யஶுல்க்யையாக இவ்வாகாரங்கூடாதே. * ச. (வைதேஹீ) யஜ்ஞஸூத்ரத்திலே என்னையும் தம்முடைய வம்ஶத்தையும் பெருமாளுக்கு அடிமையாகவெழுதிக்கொடுத்த ஐயரிந்த வாகாரங்கண்டாலென்ன படுவரோ. * ரு. (வைதேஹீ) "ஸம்ஶாம்ஜ்ஞத்ருஷ்டி வித்தாபஹாரிணீ" என்றபடியே, ஸர்வலோகாகர்ஷகமான இந்நிலையை ஐயரையொழிய நான் காண்பதென்று வித்ருஷ்டி பண்ணுகிறாள்.

(ஸத்ருஶம்) வாணிக்ரஹணவேளை தொடங்கி ஸதிஸ்வ்ருத்தி வர்த்திபண்ணிப்போந்தாள். இப்போதிறே யாவ்யத்வம் ஜீவித்தது.

(வரிஷ்வஜே) ஶுஶ்ரூஷணம் பண்ணினாள். (வரிஷ்வஜே) வரிவர்ணமாகத் தழுவினாள். (வரிஷ்வஜே) ஸம்ப்ராப்தமாகத் தழுவினாள். தழும்பு மாறுமளவுந் தழுவினாள். ஶரவ்ரணங்களாலே வந்த தழும்பெல்லாம் மாறுமளவுந் திருமுலைத்தடத்தாலே*வேதுகொண்டாள். தான் கைகண்ட மருந்திறே. ஶரவ்ரணங்களுக் காலிங்கந மாமிடத்தி லேக்தோடைந் நாளோடு வாசியில்லையே. அந்தரங்கருள் ளுறவெய்தபுண்ணுக்குமருந்தானவிது தோல்புரை**யெய்தபுண்ணுக்குமருந்தாகச்சொல்லவேணுமோ? என்றிருந்தாள். ஒருகொடியாகிறது கொழுகொம்பைத்தழுவியல்லது நில்லாதிறே. (ஸத்ராம் வரிஷ்வஜே) நித்யஸம்யோகஸித்திரூபமான ஸத்யாகாரம் ஒருகொழுகொம்புக் குண்டானால், ததாயாஸமாய்க்கொண்டு கொழுகொம்பை முட்டப்படர்ந்து அத்தை சிறப்பித்துக்கொண்டல்லது ஸ்வரூபமில்லையோ ஸாயுஜ்யாகாரமான கொடிக்கு? "ஸத்ராமேவமஶ்வைவ ஸாயுஜ்யாஸ்திரிஷ்ட்ருதே | க்ஷமஶ்வைவஶ்ருஷம் வஜ்ஜ்யயதே நவிநாஶ்ரமம்" என்னுமாப்போலே.

தம் - என்கிறவசநம், பெருமாளுடைய ஸர்வாகாரங்களையும் காட்டுகிறது. த்ருஷ்டா-என்கிற வசநத்தாலே, பெருமாளுடைய ஸர்வாகாரங்களையும் நோக்கிக்காணக் கண்ணுடையாள் பிராட்டியென்கிறது. ஶத்ருஹந்தாரம் - மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம் - என்கிற வசநங்களாலே, தன்னோடு குடிற்றுவக்குண்டான வேதநர்க்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப்ராப்தியையும்பண்ணின போத

* வேதுகொண்டாள் - உஷ்ணமாக்கினாள். ** எய்த - அடைந்த.

ல்லது இவளைக்காணக் கண்ணில்லை யென்கிறது. ஸஹஸைவ - அந்த ஸக்கு அதிஶயாவஹையாய் ஸத்தை பெற்றபடி. ஹ்ருஷ்டா-"ஸ்தி யஜிநீ யநீர்ஷ்ய்ஹ்ருஷ்டே."-வெந்து ஹ்-உவகாரஸ்ரு தி பண்ணுகிறாள். ஸநர்தா - தன்கார்யம் சுமந்து நடத்திறென்றாள். தன் கார்யம் சுமந்து நடத்துகையாவது, "விதஸ்ய நநஸ்ய தாத" என்கையாலே, தன் வர்த்தரக்ஷணம் பண்ணுகையிறே. வஸிஷ்ஸ்ஜெ-க்ஷுணத்தால் வந்தகளிப்புக்குப் போக்கு வீடு ஆலிங்கநம்போலே யிருந்தது. அவருக்கும் ப்ரயோஜநம் அது போலேகாணும். கரு.

தாத்பர்யம்.

பதினாலாயிரம் தேரேறிவந்த கரதூஷணர்கள் முதலானசத்ருக்களெல்லாரையும் கொன்று மஹர்ஷிகளுக்கு ஸௌக்யத்தைப் பண்ணி சத்ருக்களுடைய பாணங்களினாலடிபட்டிருக்கிற திருமேனியையுடைய தன்னுடைய பர்த்தாவான ஸ்ரீராமனை, வீரர்களான விதேஹர் குலத்திலவதரித்த வீரபத்நியான ஸீதாதேவி, கண்ணாரப் பார்த்து, ஆநந்தபரிபூர்ணையாய்நன்றாக ஆலிங்கநம் பண்ணிக்கொண்டு, காயங்களுக்குத் தன்திருமுலைத்தடத்தால் ஒத்தடம்கொடுத்து காயம் போமளவும் பராமர்சித்தாள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

கிஷ்கிந்தாகாண்டம் - க - ம் ஸர்க்கம் - எக - ம் ஶ்லோகம்.

உ௬.— வநகேஸர ஸம்ஸ்ருஷ்டோ வ்ருக்ஷாந்தர விநிஸ்ஸ்ருத:।
நிஶ்வாஸ இவ ஸீதாயா வாதி வாயுர்மநோஹர: ॥ கசா.

அர்த்தம்.—வாயு: - காற்று, வநகேஸரஸம்ஸ்ருஷ்ட: - தாமரைப்பூவின் தாதுக்களோடு கலந்ததாய், வ்ருக்ஷாந்தரவிநிஸ்ஸ்ருத: - செடிகளுடைய மத்யதேசத்தில் நின்றும் வெளிப்புறப்பட்டதாய், ஸீதாயா: - ஸீதாதேவியினது, நிஶ்வாஸ இவ - மூச்சுக்காற்றுப் போலே, மநோஹர:-மநஸ்ஸை இழுக்கிறதாய், வாதி-வீசுகிறது.

வ்யா. * க. (வநகேஸரஸம்ஸ்ருஷ்ட:) ஸர்வப்ராணிகளுக்கும் ப்ராணநஹேதுவான காற்றுத்தானே நம்மை ஸம்ஹாரம் பண்ணுகின்றதி யென்கிறார். * உ. (வநகேஸரஸம்ஸ்ரு

ஷ:) இக்காற்றின் காயடும் யசுஸியெழுந்து செல்லாநின்றது. * ங. (வஷட்கேஸரஸம்ஸ்ருஷ்ட:) தாமரையாள் கைவிட்டபடியாலே தாமரைத்தாதும் வ்ருதிகமித்தது. * ச. (வஷட்கேஸரஸம்ஸ்ரு ஷ்ட:) “வாதாரஞ்ஞத்ரேவ வக்ஷஜரஜ:” என்று - அவள் தனக்குமகப்பட வாயகமானது நமக்கு வாயகமாகச் சொல்லவேண்டாவிறே. * ரு. (வஷட்கேஸரஸம்ஸ்ருஷ்ட:) இதினுடைய ராஜஸமிருக்கும்படியென். நம்மையும் மதிக்கிறதில்லையே. * சா. (வஷட்கேஸரஸம்ஸ்ருஷ்ட:) இதுக்கடி கணிகைகளோட்டைஸம்ஸமடிமிறே. * எ. (வஷட்கேஸரஸம்ஸ்ருஷ்ட:) இத்தைக் காற்றென்றிருந்தோம். இது கேஸரியாயிருந்ததீ. * அ. (வஷட்கேஸரஸம்ஸ்ருஷ்ட:) தனக்கு மேலே கூட்டுப்படையும் தேடிவாராநின்றது. ரசுவவான்களிறே ஸஹாயஸாபேக்ஷராயிருப்பார். இதுரவெஷீ நமாகையாலே துணை தேடுமிறே.

இப்படி வாயகமாய்வந்ததாகில், அறிந்தருகவே வரிஹரிக்கத் தட்டென்னென்ன. * க, (வ்ருக்ஷாந்தரவிநிஸ்ஸ்ருத:) உசுரத்திலே கண்டு வரிஹரிக்க வொண்ணாதபடி, “குன்றாடு பொழில்நுழைந்து” என்கிறபடியே, மரங்களிலே வந்துபதிகிடந்து நடுவே புறப்படக் கண்டதித்தனை. * உ. (வ்ருக்ஷாந்தரவிநிஸ்ஸ்ருத:) செல்வப்பிள்ளைகள்வெயில்பொறுமல் நிழலிலேவருமாப்போலே, இதுவும் மரத்தினிழலிலேவாராநின்றது. *ங.(வ்ருக்ஷாந்தரவிநிஸ்ஸ்ருத:) கீழே வஷட்கேஸரஸம்ஸ்ருஷ்ட:-என்று- ஸௌரப்யஞ்சொல்லிற்று. மரத்திலேதேங்கியிடைவெளியாலே§யொழுகப்புறப்படுகையாலே மாந்த்யஞ்சொல்லிற்று. மரத்தினிழலிலே வருகையாலும் தாமரையிலுள்ளதேனை†யளாவிவருகையாலும், ஶைத்யஞ்சொல்லிற்று. ஆக ஸௌரப்யமும் மாந்த்யமும் ஶைத்யமும் சொல்லிற்று. * ச. (வ்ருக்ஷாந்தரவிநிஸ்ஸ்ருத:) விடாய்த்த நம்மை மரத்தடியிலே யொதுங்கவொட்டுகிறதில்லை.

§ ஒழுக - க்ரமமாய். † அளாவி - ஸ்பர்சித்து.

இப்படி பாயகமாய் வந்தால் நம்மைக்கொண்டகலு மித்தனை யன்றோவென்ன ; * க. (நிஶ்வாஸஜவஸீதாயா:) முகம் பழுகினாற் போலே யிருக்கையாலே அதுவும் செய்யப்போகிறதில்லை. * உ. (நிஶ்வாஸஜவஸீதாயா:) ஸௌமித்ரியினுடைய மூச்சுக்காற்றுப்போலே யிருக்கையாலே, அவள் தான் மரத்தடியிலே யொளித்துநின்று வருகிறாளோவென்கிற நசையாலே போகப்போகிறதில்லை. * ங. (நிஶ்வாஸஜவஸீதாயா:) "ஶூர்ஷாமங்கலவஜிவ்ருஷள ஸ்நிஶ்வாஸாங காஸிணீ" நிஶ்வாஸத்துக்கு வஸிஷமுண்டாகச் சொல்லக்கடவதிறே. * ச. (நிஶ்வாஸஜவஸீதாயா:) ஸுஸ்தநமாய் † நலிகிறதற்குமேல் ஸாரகமாயும் நலியாநின்றது.

இப்படிக்கொத்த காற்றுத் தோன்றின வளவோவென்னில் ; (வாதி) காடு தன்பரப்புந்தானும்படியுலாவாநின்றது. அன்றியிலே, (வாதி) என்று பாயகமென்று கொண்டு போகவொண்ணுதபடி தான் ஸம்வாஸித்த மஹத்தாலே துவக்காநின்றது. இதுதான் மஹ வாஹமிறே.

இப்படி பாயகமாகவந்து தோற்றியுலாவுகிறதுதா னேதென்னில் ; (வாயு:) ஸர்வப்ராஜீவநஹேதுவான காற்றுகிடீரிப்படி பாயகமாகிறது. (வாயு:) "பீஷாஸ்மாத் வாத: பவதே" என்று - இவருக்கஞ்சித் திரிகிற காற்றிறே இவர் தம்மையஞ்சப் பண்ணித்திரிகிறது.

இப்படி யஞ்சப்பண்ணுகிறபடியென்னென்னில்; (ஸேநாஹார:) மேலெழுந்ததன்றியிலே உள்ளுள்ள வஸ்துமகப்பட கவஹரி யாநின்றது. (ஸேநாஹார:) §இனியாரைப்போலே ∴யின்னுப்புச்செய் யாநின்றது. இது ஶ்லோகத்திலே யொருவழிப்பறிக்காரர் ஸாயி யாய் நடக்கிறது.

வத்ஸகேஸரஸம்ஸ்ருஷ்ட: - என்கையாலே, தங்களை யின்னாரென்று அறியாமைக்கும், கண்டால் ஸயப்படுகைக்காகவுமவர்களும் யஜநம் பண்ணிவருகிறாப்போலே யிருக்கிறது. வ்ருக்ஷாஸரவி

---

† நலிகிறதற்கு - பாதிக்கிறதற்கு. § இனியாரைப்போலே - ஸ்நேஹிதர்போலே. ∴ இன்னுப்பு - பாதை.

நிஸ்ஸ்ருத: - என்கையாலே, அவர்கள் வழிப்போகிறவர்களை வருந்தனையும் மரத்தடிகளிலே பதிகிடந்து அவர்கள் அணுகவந்தவாறே புறப்படுமாப்போலே யிருக்கிறது, நிஶ்வாஸஇவஸீதாயா:-என்கையாலே, அவர்கள் கைகழியப்போகாமே துவக்கும்படி ¶ பண்டுகண்டறியுமாப்போலேயிருந்து, உம்முடைய ஊர்சொல்லீர் பேர்சொல்லீர் என்றாற்போலே, முகமறிவுசொல்லியுகப்பிக்குமாப்போலே யிருக்கிறது. வாதி-என்கையாலே, காயமும் கைபுகுருந்தனையு மவர்கள் நின்றவிடத்திலே நில்லாதேபாருபாரகென்று ஸஞ்சரிக்குமாப்போலே யிருக்கிறது. வாயு:-என்கையாலே, யாரேனுந்தொடர்ந்து பிடிக்கப்புக்கால் உடம்போடுடம்பு தாக்காநிற்கச்செய்தேயும், கைக்குப்பிடிகொடாதே யிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. மநோஹர: என்கையாலே, மேலெழுந்த கீழ்ச்சீரையன்றியிலே உள்ளுள்ளதடைய அபஹரிக்கும்படி சொல்லுகிறது. ௧௬.

தாத்பர்யம்.

காற்று, தாமரைத் தாதுகளோடே கலந்து மரத்தினிழலில் மெள்ள மெள்ள வெளிப்புறப்பட்டு வீசுகிறபடியால், குளிர்ச்சியையும், வாஸனையையும், மாந்த்யத்தையு முடையதாய், ஸீதையினுடைய மூச்சுக்காற்றை ஸ்மரிப்பித்துக்கொண்டு, திருடர்போலே என்னுடைய ஸமஸ்தகரணங்களையும் அபஹரிக்கிறது. என்று பம்பாதீரத்தில் ஸ்ரீராமன் லக்ஷ்மணரோடு சொல்லுகிறார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

கிஷ்கிந்தாகாண்டம் - ௨௪ - ம் ஸர்க்கம் - ௩௧ - ம் ஶ்லோகம்.

௨௯.— த்வமப்ரமேயஶ்ச துராஸதஶ்ச ஜிதேந்த்ரியஶ்சோத்தமதார்மிகஶ்ச ।
அக்ஷய்யகீர்திஶ்ச விசக்ஷணஶ்ச க்ஷிதிக்ஷமாவாந் க்ஷதஜோபமாக்ஷ: ॥

அர்த்தம். க்ஷதஜோபமாக்ஷ - ரக்தம்போல் சிவந்தகண்களையுடைய ஸ்ரீராமனே! த்வம் - நீர், அப்ரமேயஶ்ச - அளவிடத்தகாதவராயும், துராஸதஶ்ச - கிட்டவொண்ணாதவராயும், ஜிதேந்த்ரியஶ்ச - வசீகரிக்கப்பட்ட இந்த்ரியங்களையுடையவராயும், உத்தமதார்மிகஶ்ச - ச்ரேஷ்டமான தர்மத்தையுடையவராயும், அக்ஷய்யகீர்திஶ்ச-நாசமில்லாதயசஸ்ஸையுடையவராயும், விசக்ஷணஶ்ச-ஸமர்த்தராயும், க்ஷிதிக்ஷமாவாந்- பூமியைப்போல பொறுமையுடையவராயும் இருக்கிறீர்.

¶ பண்டு - முன்னே.

ஹ்ர, கவதாரிகெ. "[Grantha]" என்கிறபடியே, பெருமாள் திருக்கையி லம்பாலே நினைவன்றியிலே ‡மறுபாடுருவ வேவுண்டுதரைப்பட்ட வாலியானவன், [Grantha]னாய், "[Grantha]" என்று-கிட்டினாரை விழப்பண்ணுகைக்குப் புல்மூடுகிணறாயிருந்தீர். அணுகினாரை முடிக்கைக்குப் பொடி மூடுதணலாயிருந்தீர். இப்படி [Grantha]ரான நீர், [Grantha]மாய் [Grantha]மான இத்தா[Grantha]த்தையென்செய்யக்கட்டியுடுத்தீரென்றுதொடங்கி, "[Grantha]" என்று-உம்மோடெங்களுக்குக் ⁂ காணித்தாயம், பூமித்தாயமில்லை; ♀ எல்லைமயக்கமில்லை; △ மந்திரவழக்காட்டமில்லை; ÷ வான்பகை, வழிப்பகையில்லை; ஜாதிப்பகை, குடிப்பகையில்லை; ‡ பசுமறித்தல், ⊛ நிரை சாய்த்தல்செய்ததில்லை; ஊர்ப் ⚘ பிணக்கு, நீர்ப்பிணக்கில்லை; பெண்பிணக்கு மண்பிணக்கு மில்லை; "[Grantha]" என்று-நான்தானும்மையின்னாரென்றறியேன்; இப்படியிருக்க, [Grantha]ரானநாங்களிருக்கிறவிடத்திலேநீர்தாமே * யிடறிக்கொண்டுவந்து என்செய்யக்கொன்றீர். "[Grantha]" என்று-உம்மோடே பொரவந்தவனல்ல, வேறொருவனோடே பொருகிறவன். இப்படியிருக்கிற வென்னைச் சடுதியிலேபுகுந்து கொன்று கொடுந்தொழில் செய்தீர். "[Grantha]" என்று-நாங்கள் காடர்,

---

‡ மறுபாடுருவ - பின்னே பொத்துக்கொண்டு போம்படி. ⁂ தாயம் - பங்கு. ♀ எல்லைமயக்கம்-ஹேதுநிமித்தமானகலக்கம். △ மந்திரவழக்காட்டம் - வீட்டுச்சண்டை. ÷ வான்பகை - நெடுநாளையத்வேஷம். ‡ பசுமறித்தல்- பசுக்களைக்காவலில் வைத்தல். ⊛ நிரைசாய்த்தல் - பசுக்கூட்டங்களை திருப்பிக்கொண்டு போதல். ⚘ பிணக்கு - விவாதம். * இடறிக்கொண்டு - கால்பொறுண்டிக்கொண்டு.

நீங்கள் நாடர்; நாங்கள் ம்ருகங்கள், நீங்கள் மநுஷ்யர்; நாங்கள்தின்பது காயுங்கிழங்கும், நீங்கள்தின்பது செந்நெற்சோறு; நாங்கள் குடிமக்கள், நீங்கள் ராஜாக்கள் - என்றும், "அயோத்யா வநௌகஸாம் ராஜந் ஶரண்யஸ்ய விவர்ஜிதஸ்ய | அஹம் ப்ராணிநாம் ஸாநிகஸ்யேயம் பத்யுர் வாஸிந:" என்று-வேட்டையாடவந்தீராகில், கலைத்தோல் புலித்தோல்போலே யெங்கள்தோல் யஜ்ஞாக்களுக்⊕குறுப்புத்தோலுக்குறுப்பாகிறதல்ல; எங்களுடைய ரோமாஸ்திகள், சவரிசாமரங்கள் போலவும், யானைக்கொம்பு, புலி⁑யுகிர்போலவும், விநியோகயோக்யமுமல்ல; எங்களுடையமாம்ஸம், முட்பன்றி மானுடம்பு முசலாமையிவற்றின் மாம்ஸங்கள்போலே போஜ்யங்களல்ல; நிஷித்தம். "ராஜஹா ப்ரஹ்மஹா கோக்நஶ்சோர: ப்ராணிவதே ரத: | நாஸ்திக: பரிவேத்தா ச ஸர்வே நிரயகாமிந:" என்று - ராஜவதாதிகள் பண்ணினார்க்கு நரகமேகாணுங்கதி என்றாற்போலே, இப்படிகளிலே ஒருகோடி வசனங்களைச்சொல்லி, "அயிகீர்த்தித்யதயாரா: ப ஶாகாமி நபவ்ய வீக்ஷ | யஸ்ஸ்தூலதுஷ்கோதண்ட ஸ்யந்தாவி ளகிகஸ்ய | அவிஜ்ஞாயககயம்பாத்ருகாரி ஹாந்யதிகஸம்தேஸ" என்று-இப்படிப்பாராமல் சொல்லப்பட்ட பெருமாளும், நீயொருவிவேகியாய் வைதிக ஶாஸ்த்ரமறிகிறாயில்லை; ளகிகமான✧வழக்குமறிகிறாயில்லை. உன்னறிவு கேட்டால் ந்யாயாநுஷ்டானம்பண்ணின நம்மைப் பழிக்கிறாயித்தனையிறே. காணித்தாயம் பூமித்தாயமில்லையென்றாய்; "ஜக்ஷாக சாணாரியம் ஸஶிலாரௌ வநகாநநா" என்று - மலைமுழங்கில்களோடு சிறுகாட்டோடு பெருங்காட்டோடு வாசியற இந்த பூமியடைய எங்களதன்றோ? "பூமி: க்ஷேத்ரம் கலத்ரஞ்ச" என்று- எங்கள்காணி யூராகிறது இதுவன்றோ? எல்லைமயக்கமில்லை மந்திர வழக்காட்ட மில்லையென்றாய்; "க்ஷம் வயஸ்யஸ்ய ஸுக்ரீவ ராஜ்யேஹ்ய ஸம் ஸங்க்ரம" என்று-ஸநகஸந்தநாதிகள் ஸமஸ்தஸ்வரம்படி மஹா ராஜரோடே ஸக்யம் பண்ணினோம். ஆனபின்பு, "தேநாஹம் ப்ரதிஷித்தஸ்ய ஹ்ருதராஜ்யஸ்ய" என்னும்படி, எல்லைமாறாட்டமாத்திரமின்றிக்கே, நேராக ராஜ்யத்தைப்பறித்தும் பரிகாரத்தைநானுபேரொ

⊕ உறுப்பு-யோக்யம். ⁑ உகிர்-நகம். ✧ வழக்கு-ந்யாயம்.

ழியச்சேர்த்துக்கொண்டும் செய்தாய். வான்பகை வழிப்பகை யில்லை யென்றாய்; "யதாவத்தாஹவாதயத் உக்தாஸ்த நாஶிஷஸ்த" என்று-அவன் காலிலேகுனிந்தவளவிலும் க்ஷீணியாதே, "வஸேத்ஜெ கேநவாநர: தஸாவிஶ்ராவயாநாவஸ வாஸீ" என்று-ஒற்றையுடையோடே ஓட அடித்தியல்லையோ? ஜ்ஞாதிப்பகை குடிப்பகையில்லையென்றாய்; "கயம்ஹாதா வைராண:" என்று-நீயேசொன்னாயே? அப்படிக்கொத்த தம்பியோடே வெறுத்தியல்லையோ? பசுமறித்தல் நிரைசாய்த்தல் செய்ததில்லை; ஊர்ப்பிணக்கு நீர்ப்பிணக்கில்லையென்றாய்; அவன் க்ருஷிகோரக்ஷணவாணிஜ்ய ஸேவத்தாலே ஸஞ்சார ஜநம்பண்ணுகிற ஸம்ருத்திமுத்திறமும், பட்டமாக எழுகிற குடிக்காடுகளும்குளங்களும்வாங்கிக்கொண்டாயல்லையோ? பெண்பிணக்கு மண்பிணக்கு மில்லையென்றாய்; "ஹாதந்வஸ்தஸலி ஹாயஸா யாழ்" என்று - ஸநஜ ஹாயஸாவஹாரமும் க்ஷித்யவஹாரமும் பண்ணிற்றில்லையோ? நான்தானும்மை யின்னாரென்றறியேன்; இப்படியிருக்க நிரவராயான எங்களை யிருந்தவிடத்திலே நீர்தாமே இடறிக்கொண்டுவந்து என்செய்யக் கொன்றீரென்றாய்! "தாம்வாஷயதியஸ்தாஹாத ஸ்லேத்ய வாஹ்யஜ: | தஸ்யஸ க்ருதாதேஶாஸ வயஸேத்யவாத்ஸ்வா: | வராஸேவஸயாக்ருதாழ்" என்றும் — "ஸ்வாஜுயஸாதிகாஜுகயம்ஸக்ருஸேவேக்ஷிதாழ்" என்றும்-நாங்கள்ராஜாஹாதனுடையயஸநிதேஸகாரிகளாய் தேஷ நிக்ரஹம்பண்ணித்திரிகிறவர்கள். நீகுற்றஞ்செய்தவாறே நீயிருந்தவிடந்தேடி வந்துன்னை ஶிக்ஷித்தோம். உம்மோடே பொரவந்தவனல்ல வேறொருவனோடே பொருகிறவன் இப்படியிருக்கிறவென்னைக் கொன்றீரென்றாய்; "வய்த்திவிஸேவாம் ஸ்லாவிநவ தோஷோதவிஷ்யதே | கய்யஸ்வுவஸ்தியஸ்யஸ்வாயஹாஹாவா ஸ்ரமோஹவி"நம்மோடே பொராதொழியவுமாம், கெட்டோடவுமாம், உன்னைக்கொன்றாலொருதோஷமுமில்லை. நீயோ ஒருகுரங்கன்றோ? ராஜாக்கள் சொல்லுமாப்போலே சொன்னாய். நாங்கள் காடர், நீங்கள் நாடர், நாங்கள் ஸ்ரமங்கள், நீங்கள் க்ஷேத்ரர்கள், நாங்

கள் வநஸஞ்சாரிகள், நீங்கள் ராஜாநுக்ரஹார்க்கள், நாங்கள் குடிமக்கள், நீங்கள்ராஜாக்கள் என்றாற்போலே, ஸப்ரயோஜநமாகச் சொன்னாய்; "ஸந்தத் காலவ்ருத்தாநாம் நிக்ரஹோவதவர்ஜித:" என்றும்- "ப்ரமத்தக்ஷிப்ரநஷ்டாணாம் நிக்ரஹ ப்ரக்ரஹாவபி" என்றும் - எங்கேனுந் திரியிலுமாம், ஏதேனுஞ் சாதியாகிலுமாம், ஏதேனுந் தின்னிலுமாம், இப்படி ஸர்வாகிலுமாம், தண்ட நிக்ரஹம் ராஜாக்களுக்கு அடுத்ததுகாண். எங்களுடைய ஶாஸ்த்ரங்கள் நிஷித்தங்கள்; இப்படியிருக்க, நிஷ்ப்ரயோஜநவ்யாபாதநம் பண்ணினீரென்றாய்; "வாகுராபிஶ்ச பாஶைஶ்ச கூடைஶ்ச விவிதைர்நரா: | ப்ரதிச்சந்நாஶ்ச த்ருஶ்யாஶ்ச க்ருஹ்ணந்தி ஸுபஹூந் ம்ருகாந்" என்று-ராஜாக்களானவர்கள் ஶாஸ்த்ரஸாதிகளாகிற ப்ரயோஜநங்களை யொழியவும், ம்ருகங்களாலே நாடழியப்புக்கால் ஜநபதஹிதார்த்தமாகவும் வேட்டை யாடுவதாயும், வலைகட்டி வளைத்தும், * கண்ணிகட்டிப்பிடித்தும், ஊட்டிச் ** சதித்தும், † பார்வைமாளவைத்தும், ஒளித்துநின்றுங்கொல்லக்கடவர்களாய்காணிருப்பது. ராஜவதம் பண்ணினார்க்கு நரகமே காணுங்கதியென்றாய், "ஔரஸீம் பகிநீம் வாபி பார்யாம் வாப்யநுஜஸ்ய ய: | ப்ரசரேத நர: காமாத் தஸ்ய தண்டோ வத: ஸ்ம்ருத:" என்று - ராஜவதம் பண்ணினாலன்றோ குற்றமுள்ளது, நீயொருகுரங்கு அநுஜபார்யாபஹாரம் பண்ணினயாகையாலே, தண்ட்யன், "ராஜாஸ்வஶாஸநாத் பாபம் ததவாப்நோதி கில்பிஷம்" உன்னை தண்டியாதபோதுதான் நமக்கு பாபம் வருமித்தனை. என்றிப்புடைகளிலே திருத்தமாகச் சிலவார்த்தைகளை யருளிச்செய்ய, வாலியும், "ப்ரத்யுவாச ததோவாக்யம் ப்ராஞ்ஜலிர்வாநரேஶ்வர: | யத்த்வமாத்த நரஶ்ரேஷ்ட ததேதந்நாத்ர ஸம்ஶய:" என்று உடன்பட்டு ஶரணாகதனாக, இப்படி ஸௌஜந்யத்தாலும் வாத்ஸல்யத்தாலும் வாலியைச் சென்றுகொன்று வெற்றிகொண்டு பெருமாள் நிற்கிறவளவிலே, ஸ்வபர்த்ருவதஜநிதமான ஶோகக்ரோதங்களாலே விக்லபையாய், என்னுண்மகனைக்

* கண்ணி-தாம்பு. ** சதித்தும்-கொன்றும். † பார்வை-பட்சிகளைப்பிடிக்கும் ஸாதநம்.

கொன்றவனை வாயாரவையவேணுமென்று கட்டியுடுத்து வந்த தாரையானவள், "ஸா தம் ஸமாஸாத்ய விஶுத்தஸத்வா" என்று - பெருமாளைக்கண்டு தத்ஸந்நிதிமாஹாத்ம்யத்தாலே கோபந்தணிந்து ஸத்வந்தலையெடுத்து, "ஸத்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்" என்று ஸத்வகார்யமான ஜ்ஞாநம்பிறந்து தெளிவுற்ற சிந்தையளாகையாலும், அவ்வஸ்துவை யொருபோகியாக ஸாக்ஷாத்கரித்து நிர்ணயம்பண்ணி, வையப்புக்க வாயாலே வாழ்த்துகிறாள் - "த்வமப்ரமேயஶ்ச துராஸதஶ்ச ஜிதேந்த்ரிய ஹ்யுத்தமதார்மிகஶ்ச அக்ஷய்யகீர்த்திஶ்ச விசக்ஷணஶ்ச" என்று - ஸத்வஸாக்ஷாத்காரம் பிறந்தால் ப்ரதிபந்தகம்போய் தத்வாநுபவம் பண்ணக் குறைவில்லையிறே.

ஸ்ரீவால்மீகி பகவாநும், அல்லாத, ருஷிகளையும் வேதங்களையும் போலே, "ஆலோட்ய ஸர்வஶாஸ்த்ராணி விசார்ய ச புந: புந: | இதமேகம் ஸுநிஷ்பந்நம் த்யேயோ நாராயண: ஸதா" என்றும் - "வேதஶாஸ்த்ராத் பரம் நாஸ்தி ந தைவம் கேஶவாத் பரம்" என்றும் - "நாஸ்தி நாராயணஸமோ ந பூதோ ந பவிஷ்யதி" என்றும் - "ந தத்ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே" என்றும் - "ஶ்ருதிதைவதநாமானோ விஷ்ணுர்பவாந:" என்றும் - "ந தத்ஸமோऽப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே" என்றும் - "யஸ்மாத்பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்" ந தத்ஸ்வ ப்ரோக்தஸ்" என்றும் இத்யாதிகளாலே, தாந்தாம் பகவத் பர த்வாவதாரணம்பண்ணத்தொடங்கி, "நமோ ஹிரண்யகர்ப்பாய ஹரயே ஶங்கராய ச" என்றும் - "ருத்ராணாம் ஶங்கரஶ்சாஸ்மி" என்றும் - "ஸப்ரஹ்மா ஸஶிவஸ்ஸேந்த்ர:" என்றும் - பத நாதரங்களாலே ஸாம்யம்ஸொல்லும்படியாவது, "விஶ்வாதிகம் ருத்ரம் ப்ரஹ்ம காரணகாரணம்" என்றும் - "விஶ்வாதிகோ ருத்ரோ மஹர்ஷி:" என்றும் - "நகிஞ்சித் ப்ரஹ்மசாரி ஸோ நஜ்ஞாயாநந்தவ்ருத்தஹந்" "ஆகாஶவத் ஸர்வகதஶ்ச நித்ய: ஆகாஶ: பராயணம்" "ஶிவமத்யேயம்" "ஶிவஶ்ஶங்கர:" என்றும் இத்யாதிகளாலே தேவதாந்தரங்களினுடைய வாயிக்யம்ஸொல்லும்படியாவது, இதுக்குபப்ருஹ்மணா வாக்யங்களும், யதிப்ராஹ ப்ரமாணங்கொண்டு ஸாமாநாதிகர

ஞ்யாஸங்களுக்கும், ஸர்வபரித்யாகாநுஸந்தாநத்தாலே என்றும் அவ்வோபேக்ஷைகளைச் சொல்லுகிற ப்ரதேசங்கள்தானும், "[illegible]" என்று-விலைப்பசுவைப்போரப்பொலியச் சொல்லுமாப்போலே, தத்த்வபரமன்று ப்ரஶம்ஸாபரமென்றும், ஶ்ரீராமாயணவாக்யத்திலே ந ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு பரத்வம் வரிலாயிற்று ராமக்ருஷ்ணாதிகளுக்கு பரத்வம் வருவதென்கிற தண்டாபூபந்யாயத்தாலும், உபபாதிக்கவேண்டி ஶ்லோகவைஷம்யமாயிராதபடி, ஶ்ரீவாக்யம் ப்ரஸித்தவைபவர் பெருமாளென்றறிவிக்கைக்காக, தாராத்ரிஜடாதிகளையிட்டு தத்த்வநிர்ணயம் பண்ணுகிறான்.

இதில், "ஸா ஸம்வ்ருதம் பார்த்திவலக்ஷணைஶ்ச ஸ்தநகாராத்மேந த்ரம்ஶ்ரமஸாவநேத்ரா அத்ருஷ்டபூர்வம் புருஷப்ரதாநம் அயம் ஸ காகுத்ஸ்த இதி ப்ரஜஜ்ஞே" என்று-இற்றைக்கு முன்பு கண்டறியாதிருக்கச்செய்தேயும், திருமேனியில் ஸ்வயம்வரித்துக்கிடக்கிற ராஜலக்ஷணங்களாலும், "ராம: கமலபத்ராக்ஷ:" என்று-ஸர்வாபரணமான கண்ணழகாலும், என்னுடைய பர்த்தாவைக்கொன்ற பெருமாளிவரென்றறிந்தாளென்று ஸௌலப்யத்திலே ஒருயோஜனையும், "ஸா ஸம்வ்ருதம் பார்த்திவலக்ஷணைஶ்ச" என்று-ஸௌலப்யசிஹ்நங்களாலே மறைந்திருக்கச்செய்தேயும், ஸகாரஸூசிதமான பரத்வகுணங்களாலும், "யயாகஷ்வ்ராஸம்வர்ணரீகமலேக்ஷிணீ" என்று-பரத்வஸூசகமான திருக்கண்களாலும், "கண்டவாற்றாற்றனதே யுலகெனநின்றான்" என்றும்-†நிழலெழுகிற பாரம்யவ்யாப்த்தாலும், "அயம் ஸ காகுத்ஸ்த இதி ப்ரஜஜ்ஞே" என்றும்-"ஆயர்புத்திரனல்லனருந் தெய்வம்" என்றும்- இக்ஷ்வாகுவம்சத்திருமகனார் அப்பரவஸ்துதானென்றறிந்தாளென்று பரத்வத்திலொரு யோஜனையுமிறே. அவ்விரண்டையும் சேர்த்து யோஜிக்கிறது.

*க. (த்வ) இவளுடைய பர்த்ருஹத்தியிருக்கிறபடி ராஜாக்களையுமகப்பட த்வக்ஷரிக்கிறாள். *உ. (த்வ) மேலே த்வமப்ரமேயஶ்ச-என்று தொடங்கி

---

† நிழலெழுகிற - ப்ரதிபலிக்கிற.

*ஏறப்புகுகிற ஸம்ஹாரத்துக்கு அவஸாநமுண்டாம்படி ஸூர்யந்தன்னைப் ✝பாரிக்கிறாள். *௩. (ஶ்லோ) "ஶங்கநாதாக்ருஷ்டஹாராந்" என்கிறபடியே, அநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேய கல்யாணகுண கணங்களையுடைய ஒரு ⁑சிறங்கையாம்படியான ஸாரவத்தின் கனமிருந்தபடியென்? * ௪. (ஶ்லோ) ராவணாதிகளை யகப்படத்தலையழித்த வாலியைக்கொன்று வென்றிகொண்டு ஒன்றுஞ் செய்யாதாரைப்போலே நின்றநிலையென்றாள். *௫. (ஶ்லோ) வாலிக்கஞ்சி ¶ கிடங்கடைந்து கிடந்த மஹாராஜருக்ககப்பட வெற்றிகொடுத்து ஶரணாகதவத்ஸலரான நீர். *௬. (ஶ்லோ) ஸ்ரீபாதர்களான நாங்களுமகப்பட மதியாதே வந்து கிட்டும்படியானநீர். * ௭. (ஶ்லோ) வஸ்துவை வஸ்த்வஞ்ஜநமாக்குமாப்போலே, § வாயாரவையவந்தவென்னை வாழ்த்தும்படி பண்ணிவைத்தநீர்.

நீவாழ்த்துகைக்கு‡ஒருப்பட்டாயாகில், அது தன்னைத்தொடங்கலாகாதோவென்ன; *௧. (வ்யாக்யா) உம்மையுமறியாதே என்னையுமறியாதே முகங்கொள்ளலாமோவென்றுபார்த்தேன்; அதுமுகங்கொள்ளவொண்ணாதாயிருந்தது. * ௨. (வ்யாக்யா) நானேயன்று, "வேதாஹம்" என்றுதொடங்கின வேதமுமகப்பட, "மஹாந்தம்" என்றும்-"ஸஜ்ஞாதவேத" என்றும்-மீளும்படியன்றோ உம்முடைய ஸ்வவைஶிஷ்ட்யம். * ௩. (வ்யாக்யா) ப்ரமாவிஷயம்-ப்ரமேயமிறே. ப்ரமையாகிறதுதான் ஸம்யக்ஜ்ஞாநமிறே. அதாவது-ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாகமஜந்யஜ்ஞாநமிறே. அவைமூன்றுக்கும் விஷயமல்லீராயிருந்தீர். "நஸந்த்ருஶே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய நசக்ஷுஷா பஶ்யதி கஶ்சநைநம்" என்றும்-"கட்கிலி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞாநவிஷயமல்லீராயிருந்தீர். அநுமாநத்தில் வ்யாப்திக்ரஹணத்துக்கு ப்ரத்யக்ஷயோக்யமல்லாமையாலும், "நதர்க்க

* ஏறப்புகுகிற - அதிகமாய் ப்ரவேசிக்கிற, வர்ணிக்கிற. ✝ பாரிக்கிறாள்-விஸ்தரிக்கிறாள். ⁑ சிறங்கை-ஒருகையளவு. ¶ கிடங்கு-சிறை. § வாயார - வாய்நிறைய. ‡ ஒருப்பட்டாயாகில் -ஸம்மதித்தாயாகில்.

ஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே'' என்றும் - "ஒத்தார்மிக்காரை யிலையாய மாமாய'' என்றும் த்ருஷ்டாந்த மில்லாமையாலும், ஸாத்ருஶ்ய த்ருஷ்டாந்தத்தில் வ்யாப்திக்ரஹணஸம்பவமில்லை. ஸர்வ ஶப்த வாச்யதமாக ஶப்தஸ்ய ஸ்வதஃ ஸித்தாயா அபி ஸ்வார்த்தயோஜநஶக்தி ஸித்தியான ஸர்வார்த்தங்கள் வ்யாப்திபலந் தன்றாலே வருகையாலும், பக்ஷஸத்தாபலத்துக்கு நித்யநிர்தோஷஶ்ருதிப்ராஹகஶ்ருதிபலத்தாலே த்ரவ்யகாரணமுமாய் ஸகலேதரவிலக்ஷணமுமாக அநந்யைஸ் ஸித்திக்கையாலும், அநுமாநஜ்ஞாந விஷயமல்லீர். "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ" என்றும் - "நேதி நேதி" என்றும் - "யஸ்தாநவேத மநஸாஸஹ ந சக்ஷு விஶுத்திதமேவ வந" என்றும் - வேதங்களும் பரிச்சேதிக்க மாட்டாமையாலே, ஶப்தஜந்ய ஜ்ஞாநத்துக்கும் விஷயமல்லீர். * ௪. (அப்ரமேயஃ) ப்ரமாணங்களுக்கு விஷயமல்லீரென்னுமிடம் சொல்லவேணுமோ? * ௫. (அப்ரமேயஸ்ய) இவர்களைச்சொல்ல வேணுமோ? "ஸோ'ங்க வேத யதி வா ந வேத" என்றும் - "தனக்குந் தன்தன்மை யறிவரியானை" என்றும் - ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞரான தேவர் தமக்குத்தான் பரிச்சேதிக்க விஷயமோ? * ௬. (அப்ரமேயஸ்ய) நித்யத்வாத் காலபரிச்சேதமில்லை. விபுத்வாத் தேஶபரிச்சேதமில்லை. ப்ரகாரபூர்ணத்வாத் வஸ்துபரிச்சேதமில்லை - ஆக இப்படி த்ரிப்ரகாரத்தாலும் த்ரிவிதசேதநருக்கும் த்ரிவிதகரணங்களாலும் த்ரிகாலத்திலும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதவரன்றோ?

* ௧. (அப்ரமேயஃ) முன்னேவந்து நிற்குமென்கைக்கு மெய் தானென்கிறபடியே, என்கண்முகப்பே நிற்கச்செய்தேயும் எட்டப் போகிறதில்லை. * ௨. (அப்ரமேயஃ) அயம் - என்னும்படி, ஸந்நிஹிததேஶவர்த்திநகாய ஸந்நிதியா யிருக்கச்செய்தேயும், ஸஃ - என்னும்படி, விப்ரக்ருஷ்டதேஶகாலாதர வர்த்திகளைப்போலே அளவிடப்போகிறதில்லை. * ௩. (அப்ரமேயஃ) கண்ணிட்டுப்பார்த்தவாறே எளியீராயிருந்தீர். நெஞ்சிட்டுப் பார்த்தவாறே அரியீராயிருந்தீர்.

$ பரிச்சேதம் - எல்லை.

“நக்ஷத்ராணி ம்ருத்யுதே ஜந்மாத் விஶேஷேண” என்கிற ப்ரமாணம் பொய்யாயிருந்தது. * ௪. (ஸ்வாபதேஶம்) “ஸ்வஷ்டி ஹ்ருதிஷ்டம் ஜநஸம்பந்நாஜிதம்” என்று - கையும் வில்லுமாயெளியீராயிருக்கிற நீர், “தஸ்யைவம் ப்ரவோயாதாம் ஸஜ்வ கவசாயுதஃ” என்று - கையும் ஸஜ்வகங்களுமான பரவஸ்துவாயிருந்தீர். * ௫. (ஸ்வாபதேஶம்) பரத்வம் எட்ட ஒண்ணாதென்றிருந்தோம்; ஸௌலப்யந்தானு மெட்டப்போகிறதில்லை. * ௬. (ஸ்வாபதேஶம்) ஒருபரிகரமுமின்றிக்கே தனிமைப்பட்டாற்போலே யிருக்கிற நீர், “ஸஹாயவிஶேஷாத் ஸேநா பரிவ்ருதாவிவ” என்கிறபடியே, ஸபரிகர பரிகரரைப்போலே உட்கொள்ள வொண்ணாதபடியா யிருந்தீர். * ௭. (ஸ்வாபதேஶம்) வித்யநியோகத்தாலே தாபஸராய் வநவாஸம் பண்ணப்போந்தீர்; விராத கபந்த வாலி ப்ரப்ருதிகளைக் கொன்று திரியாநின்றீர். உம்முடைய நினைவும் செயலு மறுதியிடப்போகிறதில்லை.

அந்தஃகரணத்துக்கு எட்டவொண்ணாதென்றொழிந்தால், பாஹ்ய கரணந்தனக்கு எட்டலாமோவென்றிருந்தோம். * ௧. (அர்த்தவாதஃ) அதுவும் செய்ய வொண்ணாதபடியா யிருந்தது. மநஸ்ஸால் கிட்டவொண்ணாத்தையோ ஶரீரத்தால் கிட்டலாகிறது? * ௨. (அர்த்தவாதஃ) “விஷ்ணுர் நாராயணோ தேவஃ” என்றும் - “ஏஷ ப்ரஜ்ஞேநாபேந மதஸ்வஸ்தஃ” என்றும் - சொல்லுகிற நல்வழியே போவார்க்குக் கிட்டலாமத்தனை போக்கி, “பதஸ்வி தந்” என்றும் - “வழிதிகைத்தலமருகின்றேன்” என்றும் - வழிகெட்டு நின்றவர்களுக்கொருகாலும் கிட்டவொண்ணாதாயிராநின்றது. (அர்த்தவாதஃ) “ஷட்விம்ஶ விஶாரணமத்யே வஸாநேஷு” இறே. அப்படிக்கு, * ௩. விஶாரணார்த்தமாய், பொடியாக்கவென்று பார்த்தால், “அச்சேத்யோऽயம்” என்று - அச்சேத்யமாகையாலே, ஸ்தாவரத்ருணம்போலே பொடியாக்க வொண்ணாது. * ௪. மதியாய், நின்றவிடத்திலும் ⊕கடக்கவடிக்க வென்று பார்த்தால், “விபு” என்று - எங்கும்பரந்துள்ளுகையாலே கடக்க வடிக்கப்போகாது. * ௫. ஸ்தாணுமாய், முடிக்கவெ

⊕ கடக்க - தூரமாக.

ன்றுபார்த்தால், "நித்யம்" என்று-ஸர்வகாலஸத்தாகையாலே, காலாவிச்சிந்தமான நாசம் பண்ணவொண்ணாது. ஆக, "நித்யம்விபும் ஸர்வகதம் ஸுஸூக்ஷ்மம்" என்றிருக்கையாலே, இவை மூன்றுஞ் செய்ய முடியாதென்றுமாம். வாலிவயஸாலிதானவர்களும் வந்தடர்ந்து வ்யதிக்ரமம் பண்ணலாமோவென்றிருந்தோம்; * ரு. (ஜிதாஸந:) அப்படி வருவார்க்கு அணுகவுங்கூட வொண்ணாதபடியாயிருந்தீரென்றுமாம். பாஹ்யாந்தர ஸத்ருக்களுடைய ஸாதகங்களாலே ஜயிக்கலாமோவென்னில்; * எ. (ஜிதாஸந:) "தமேவ த்ருஷ்ட்வா தயோவிஷீந்தா நவாந்யேஷு ஸர்வேஷு நவஸ்திகிஞ்சந । யஸ்ய தத்வம் நிஹிதம் குஹாயாம்" என்றும் - "உளன்சுடர் மிகு சுருதியுள்" என்றும் - வேதகுஹையிலே ஸாக்ஷித மாகையாலே, ✝ தர்காஸநங்களாலேயாதல், ❀ஒரு தலைமாற்றமான யுக்திகளாலே யாதல், ஜிதாஸநராயிருந்தீரென்றுமாம்.

இப்படி ஸர்வஜ்ஞேயஸாதகங்களாலே, ஜிதராய், வாதார ராஜ்யங்களைப் பறித்தாளுவதாகக் கொண்டீரென்றிருந்தோம்; *க. (ஜிதேந்த்ரியஸ்ய) அப்படி யன்றியிலே ஸ்ரீமஹாராஜர்க்குக்கொடுத்தபடியாலே, விஷயவஸ்ய ரன்றியிலே யிருந்தீர். * உ. (ஜிதேந்த்ரிய:) இந்த்ரியங்களு மடங்காதே கண்டவிஷயங்களிலே வஸங்களாகையன்றிக்கே, அவையும்முடைய கீழேயடங்கும்படி யமுக்கியாளவல்லீராயிருந்தீர். * ங. (ஜிதேந்த்ரிய:) யாதேனும் ஒரு புருஷனும், ஏதேனும்ஒருஸ்த்ரீயைக்கிட்டிமேலேறிட்டுப்பார்க்கக்கடவதாயிற்றிருப்பது. அப்படியிருக்க, "நராஸௌவாதாராஸ்யவக்ஷ்யஸ்வாவிவஸ்ய:" என்கிறபடியே, இத்தனைபோது நான்நிற்கிறவிடத்தில் முகமெடுத்துப் பாராதே நிற்பதே? என்ன விரக்தரோ இவரென்கிறாள். * ச. (ஜிதேந்த்ரியஸ்ய) "வஸ்யாத்மநஸ்ஸர்வேந்த்ரியாணாம்" என்றும் - "ஸவாணிவாஜோ ஜவநோமநஸ்ஹீதா" என்றும் - ஸர்வேந்த்ரியோபலம்பிநாஸ்யம் ஸர்வஸ்ய வஸ்யாதி" என்றும் - நாட்டோ பார்க்கவை

✝ தர்காஸநம்-தார்வாதம். ❀ ஒருதலைமாற்றம்-பக்ஷபாதம்.

படைத்தீரத்தனைபோக்கி, நாட்டாரைப்போலே உதாஸீநவ்ருத்தியன்றியிலே யிருந்தீரென்றுமாம். * ரு. (ஜிதேந்த்ரிய:) "ஸர்வேந்த்ரியாணாம் ...ஸவ்ய ... " என்றும்-"மன னுணர்வளவிலன் பொறியுணர்வவையிலன்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, நாட்டாருடைய பாஹ்யாந்தரகரணங்களுக்கு எட்டவொண்ணாதபடியா யிருந்தீரென்னவுமாம்.

(ஸம்ஜிதேந்த்ரிய:) "ஸுக்ரீவம் ... ... ஜிதேந்த்ரியம் ... ... " இத்யாதிப்படியே, எங்கள் மாமனாரான இந்த்ரன் ஸுக்ரீவனை ... ன். அவனுக்கு மேலான ப்ரஹ்மா ... ம் பண்ணினான். ப்ரகாஶகனான ஸூர்யன் ... ஹியானான். ... ராஜரும் ... ரான வாலியும் என்னளவிலே பட்டபாடித்து. விஶ்வாமித்ரன் ... னான். இப்படியேகாடி ருந்ததே குடியாக அகப்படாநிற்க, நீரொருவருமேகாணும் விரக்தராயிருந்தீர். "... " என்கிறபடியே, ராஜ்யாதிகங்களை விட்டிருக்கிறநீர், அந்தநசையாலே வந்தீரோவென்றிருந்தோம்; (ஜிதேந்த்ரிய:) அவற்றில் நேராக நிஸ்ஸ்ப்ருஹராயிருந்தீர்.

இப்படி விரக்தராயிருக்கிறவர் நம்மைநலிவானேன்! ஸ்வார்த்த ரோவென்றிருந்தோம்; * க. (உத்தமார்த்த:) இந்த வ்யாபார மெல்லாம் பரார்த்தமாக வுபகரிக்கையாயிருந்தது. * உ. (உத்தம யார்த்த:) தனக்கென்று செய்யுமவன் ஸ்வார்த்தன். தனக்கும் பிறர்க்குமென்று செய்யுமவன் உபயார்த்தன். பிறர்க்கென்று செய்யுமவன் உத்தமார்த்தன். அன்றிக்கே, ... உத்தமார்த்த:- உத்தமார்த்த:- ...ராகிறார்-... ஸம்பந்தி கள். அதாவது-"... " என்று-... ராகை. உ... ராகையாவது-"... " என்கிறபடி, ஸக்தி ... த்தாலே ... ராயிருக்கை. உத்தமார்த்தராகையாவது

“ஶரணமஹம் ப்ரபத்3யே” என்கிறபடியே, ஸர்வலோகஶரண்யராகை. உத்தமதா4ர்மிகராகையாவது- “தேநாநுக்3ருஹீதோ ப்3ரஹ்மலோகம் க3ச்ச2தி” என்றும்-“உபாயோமாமா ரேவஸ்ராக:” என்றும்-உபாதி4காரவஶீகார்யமாகை. தா4ர்மிகத்வமாவது-ஸாமாந்யத4ர்மநிஷ்டத்வம். உத்தமதா4ர்மிகத்வமாவது- அஸாதா4ரணத4ர்மநிஷ்டத்வம். ஸாமாந்யத4ர்மமாவது- “ஆந்ருஶம்ஸ்யம் பரோ த4ர்ம:” என்று- நொந்தாரைக்கண்டா லய்யோவென்றிருக்கை. அஸாதா4ரண த4ர்மமாவது- “காஶோ விதமிதிக்ஷாத்ரம் த4ர்மம் ஸம்பவாமந்யதே। வத4ஶ்ச த4ர்மகாமேந ஸ்வராஜ்யபரிபந்தி2நா। க்ஷத்ரியாணாமயம் த4ர்ம: ப்ரஜாபரிபாலநம்” என்று- தன்னையடைந்தவர்களுக்கோராபத்துண்டானால், மார்பிலேயம்பேற்றிப்பரிஹரித்துக்கொடுக்கை. ஆகையாலே,வாலியோடேபொருதுமஹாராஜரை ரக்ஷிக்கையாலே தா4ர்மிகரானவரன்றிக்கே, உத்தமதா4ர்மிகராயிருந்தீரென்றுமாம். * ௩. (உத்தமதா4ர்மிக:) ஆர்த்தரான மஹாராஜரைரக்ஷித்து, “ராஜபி4ர்த்4ருததண்டா3ஸ்து க்ருத்வா பாபாநி மாநவா:। நிர்மலா: ஸ்வர்க3மாயாந்தி ஸந்த: ஸுக்ருதிநோ யதா2” என்கிறபடியே, அக்ருத்யகரணத்தாலே நரகியானவாலியை, “தஸ்ய த3ண்டோ3 வத4ஸ்ஸ்ம்ருத:” என்று-வத4த3ண்டத்தாலே பூதனாக்கினபடியாலே, உத்தமதா4ர்மிகரா யிருந்தீரென்றுமாம்.

ஒரு ஶ்ரேயஸ்ஸாத4நமான த4ர்மமேயாய் ஸம்பூர்ணமன்றோ வென்றிருந்தோம்; (அக்ஷயகீர்த்தி:) “தஸ்ய நாம மஹத்3யஶ:” என்றும்-“நிகரில் புகழாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, மன்னும் பெரும்புகழாயிருந்தீர். (அக்ஷயகீர்த்தி:) ஒருவராலும்மதிக்கவொண்ணாத புகழையுடையீராயிருந்தீர். அதாவது- ப்ரப3லனான வாலியைக் கொன்று தேடிப்படைத்த புகழுக்கு, மறைந்து நின்றுகொன்றீரென்றும், நிரபராதவத4ம் பண்ணினீரென்றும், நிஷ்ப்ரயோஜநவ்யாபாதநம் பண்ணினீரென்றும், இப்புடைகளிலே அநேகம் கண்ணழிவுஞ்சொல்லி யழிக்கலாமோவென்றுபார்த்தோம்; ராஜாக்

களுக்கு வேட்டையும் மறைந்து நின்று கொல்லுகையும் நீதியென்றும், ஸாஹஸ்ரத்துமாய் ஶரணாகதனானவன் பக்கலிலே குற்றஞ்செய்கையாலே ஸாபராத்யம் பண்ணினோமென்றும், ஜநபத ஹிதார்த்தமாக ஸுக்ரீவஸக்யம்பண்ணுகையாலே ஸ்வப்ரயோஜந ப்ரஸாதநம் பண்ணினோமென்றும், இஷீக்குக்களிலே நிருத்தரமாக உத்தரஞ்சொல்லி பரிஹரித்தபடியாலே, எங்களாலு மழிக்கவொண்ணாதபுகழை யுடையீராயிருந்தீர்.

இப்படிமாறாத புகழ்படைக்கைக்கடி யென்னென்றிருந்தோம். * ௧. (விசக்ஷணஸ்ய) அதுக்கடியான கார்யங்களில் முன்னடி பார்த்துச் செய்யும்படியான நிபுணருமாயிருந்தீர். * ௨. (விசக்ஷணஸ்ய) "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித் ஸ்வாபாவிகீஜ்ஞாந பலக்ரியா ச" என்று - ஸஹஜ ஸர்வஜ்ஞான வுமக்கிது ஒருஏற்றமோ? * ௩. (விசக்ஷணஸ்ய) நீர் சொன்னவற்றுக்கு நாங்கள் குற்றஞ்சொன்னால், "உத்தரோத்தரயுக்தஶ்ச வக்தா வாசஸ்பதிர்யதா" என்கிறபடியே, அவையழிய மேலேமேலே வார்த்தை சொல்லும்படியான (*) பொறிவாளராயிருந்தீர். * ௪. (விசக்ஷணஃ) ஸஹஜஸௌஹார்த்தத்தாலே ∴ இலக்குமாறுடிசூஸ்ரீத்வயம் பிறவாதபடி கழுத்திலேமாலை கட்டி விடுவதே? இதென்னகூர்மைதான். *௫. (விசக்ஷணஃ) நீர்தாம் ஸுதுர்ஜ்ஞேயராய் அறிய வொண்ணாதபடியா யிருந்தீராகிலும், நீர்தாமெல்லாமறிவீராயிருந்தீர். *௬. (விசக்ஷணஃ) ⁞⁞ ஏககாரிஶத்ருயாகையாலே மஹாராஜர் நமக்குத்துணையாவரென்றும்; ராவணஶத்ருயாலே வாலி துணையாகானென்றும் நிஶ்சயித்து, இவரைக்கூட்டி அவனை அழித்தபடியினாலே, நல்லாரறிவீர்; தீயாரறிவீர்; இவ்வுலகத்தெல்லாம் அறிவீராயிருந்தீர்.

இப்படி விசக்ஷணரானால், "ஶத்ராஶ்லேஷம் நஶேஷயேத்" என்றும—"ஸர்வத்ரவர்த்தம் ஸாரோதம்ஸமித்ர ஜாதி பாவஸ்ய ஹகவா" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸந்தாநரோயம்பண்ணி,

---

(*) பொறிவாளன் - புத்திமான்.

∴ இலக்கு - குறி. ⁞⁞ ஏகாரி - தன்ச்சத்துருவான ராவணனை, சத்துருவாகவுடையவன்.

ஒட்டின ஸஜாதிகளையும் நிரூபமாக முடிப்பிக்கிறீரோ வென்றி ருந்தோம்; * க. (க்ஷிதிக்ஷமாவாநு) பொறுமையிலும் ஸத்ருஶியாயி ருந்தீர். வாலியைக்கொன்ற சீற்றம்மாறாதேநிற்கிற நிலையிலே நானும் ஸஜாதனும் நெற்றியிற்பேன்போலே முன்னேவந்து நின்றால், குடிக் கொலையாக வறுக்கவ்யாவ்ருத்தமாயிருக்க, எங்களைப்பொறுப்பதே? * உ. (க்ஷிதிக்ஷமாவாநு) "க்ஷமயா ப்ருதிவீஸம:" என்கிறபடியே, வஞ்சா ஶத கோடிவிஸ்தீர்ணையான ஸத்ப்பரப்பிலுள்ள பொறையத்த னையும் உம்மொருவர் பக்கலிலுமாயிருந்தது. * ௩. (க்ஷிதிக்ஷமாவாநு) முற்படநெஞ்சிலே குற்றங்கிடந்தபின்பு பொறுத்தாகையன்றிக்கே, இருந்தபடி முதலிலே குற்றத்திலறிவின்றிக்கேபொறுமையே நிரவதிகையான ஸத்யின் பொறையாயிருந்தது. * ௪. (க்ஷிதிக்ஷமா வாநு) ஸத்ப்பரப்புக்காகப்பண்ணக்கடவபொறுமையை என்னொரு த்தியளவிலும் பண்ணுவதே யென்றுமாம். * ௫. (க்ஷிதிக்ஷமாவாநு) ஸமாதிர்த்திலே மறுப்பாய், என்னொருத்தியளவிலே பண்ணின பொறுமை ஸத்க்காகப்போருமாயிருந்த தென்றாகவுமாம்.

என்னளவிலிப்படி பொறுமைபண்ணுகைக்கடி என்னென்றி ருந்தோம்; * க. (க்ஷதஜோவநாக்ஷ) "உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக் கின்றதண்டாமரைக்கண்ணன்" என்று, ஸர்வரக்ஷகத்வஸூசகமான இக்கண்ணின் வைலக்ஷண்யமிருந்தபடி யென்றான்? * உ. (க்ஷதஜோவநாக்ஷ) வாலியைக்கொன்றபோது சீற்றத்தால்பிறந்தசிவப்பு இன்னமும்மாறாதேயிருக்க, என்னை¶ முனியாதேபொறுப்பதே என் கிறாள். "ஶரேணைகேந" என்று-வாலியை யோரம்பாலேகொன் றீரென்று கேட்டோம்; அங்ஙனன்றியிலே, "ரோஷஸம்ரக்தநயநோ வந:" என்று- கடைக்கண்சிவந்ததித்தனையாயிருந்தீர். * ௩. (க்ஷதஜோவநாக்ஷ) "ரக்தாஸ்யநேத்ரபாணி:" என்றும்-"த்ரிதாம்ர:" என்றும் - கண்ணில் சிவப்பும் ஸாமுத்ரிகலக்ஷணமா யிருந்தபடியா

¶ முனியாதே - கோபியாமல்.

வின்னமும் மேல் ஸாவதானரா யாளுவீரென்று தோற்றியிரா நின்றது. * ௪. (க்ஷதஜாவலோக்ஷ) க்ஷதத்தாலே பிறந்ததிறே க்ஷதஜமாகிறது. அப்படியே, "யசாக்ஷவ்யோமலம் வர்ணஸ்ரீகத்வே ஈக்ஷிணீ" என்று-ஸர்வஸ்வஜனமான உம்முடைய கண்ணுக்குச் சிவப்பு ஸ்வாபாவிகமல்ல; கோபத்தாலே வந்தேறியென்று தோற்றியிருந்ததென்றுமாம். * ரு. (க்ஷதஜாவலோக்ஷ) இக்கண், பிராட்டி பிரிவாலேவந்த ஶோகாஶ்ருவர்த்தநத்தாலே சிவந்ததோ? வாலிபக்கல் சீற்றத்தாலே சிவந்ததோ? ஸாகரராஜர்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே சிவந்ததோ? இத்தனையாலும் சிவந்ததோ? தெரிகிறதில்லை.

இதிலே, ஸௌசீல்ய-வாத்ஸல்ய-ஜிதக்ரோத-நிராஶ்ரய-என்றுதொடங்கி வசநந்தோறும் வகாரமிட்டாள். அதென்னென்னில்; இவற்றிலோரொரு குணங்களே இவருடைய பெருமைக்குப் போந்திருக்க, இத்தனை குணங்களும் சேர்ந்திருந்தால் சொல்லவேணுமோ வென்கைக்காக. அன்றிக்கே, இவ்வுகாரங்களால் புறம்போரொரு குணமோராஶ்ரயந்தனக்குக் கிடையாதேயிருக்க, இத்தனை குணங்களுமிவ்வாஶ்ரயத்திலே சேரக்கிடப்பதே என்கிறாளாகவுமாம்.

ஆனாலநேகவசநங்களிலே வகாரமிட்டாள், க்ஷிதிக்ஷமாவாந்-க்ஷதஜோபமாக்ஷ-என்கிறவசநங்களிலும் வகாரமிடவேண்டாவோ? இடாதபோது ந்யூநத்வமென்று குற்றமாகாதோவென்னில்; ஆகாது. கீழ் வசநங்களில், ஸௌசீல்யாதி குணதஶாஶ்ரயஸம்பந்தம் ஸாத்ய விவக்ஷையாலே சொன்னாள். க்ஷிதிக்ஷமாவாந்-என்கிற வசநத்தில் ஶகஸகோடிவிஸ்தீர்ணையான ஸமஷ்டிப்பரப்பிலுள்ள க்ஷமாகுணமுடைய இதொரு ஆஶ்ரயத்தில் அடங்கிற்றென்றும், உதன்பின் ஸமஸ்த த்ருஷ்டத்தாலும் ஆஶ்ரயத்திலடங்காதபடியான குணவைசித்ர்யத்தை அநுஸந்தித்தபடியாலே, இனி யிவ்வாஶ்ரயத்தில் குணாந்தரங்களுக்கு மிடமில்லை யென்றறுதியிட்டு வகாரோச்சாரணத்தை மறந்தபடியாலே ஸாத்வயித்திலளென்றாகவுமாம். அன்றியிலே, க்ஷமாவாந்-என்று பெருமாளுடைய பொறையுடைமையை யநுஸந்தித்தவாறே, ஏதேனும் பிழையுண்டாகிலும் பெருமாள் பொறுத்தருளுவர்; பெருமாள் பொறுத்தவாறே நாட்டார் பொறுப்பார்கள் என்று நிர்ப்பயையாய்த்தே போனாளாகவுமாம்.

இதப்படியாகிறது-க்ஷதஜோபவாக்ஷ -இதில் பகாரஹாநிக்குச் செய்யும்படி யென்னென்னில்; க்ஷதஜோபவாக்ஷ-என்று ஶரீரஶ்ருணமாய் ஸ்நாயிகாரணமாகையாலே, ஸந்தியிக்கவேண்டுவதில்லை யென்று பரிஹாரமாகவுமாம். அன்றிக்கே, ஸ்வவ்யூஹேயஸ்ய-ஸுதர ஸஹஸ்ய-ஜிதேந்த்ரியஸ்ய-உத்தமயாமிஷ்கஸ்ய-ஸக்ஷயக்ருதீஷ்ஸ்ய - விசக்ஷணஸ்ய-என்று வ்யஸ்தவிஶக்தியாய் பரேபக்ஷநிக்ஷேபமாய் ஸகரீதியாகையாலே பகாரமாவேக்ஷையுண்டு. இங்கு, ஸ்வஶோபாதிக்ஷதஜோபவாக்ஷ-என்று ஸப்தஸ்யஸ்யமாய்முன்னிலையாலே ரீத்யதமாகையாலே, ஸந்தியாவேக்ஷையில்லையென்றாகவுமாம்.

ஸ்வவ்யூஹேயஸ்ஸ்வத்யாதி- ஸ்ரீவால்மீகிபகவாந், "ஜ்ஞாநஶக்திபலைஶ்வர்யவீர்யதேஜாம் ஸ்யஶேஷத:" என்று-பரஸ்வாநுபவநியான ஷாட்குண்யத்துக்கு எதிர்த்தட்டாகக் கீழே, "ஆந்ருஶம்ஸ்யமநுக்ரோஶஶ்ச்ருதம் ஶீலம் தமஶ்ஶம: । ராகவம் ஶோபயந்த்யேதே ஷட்குணா: புருஷோத்தமம்" என்று-ஸௌலப்யாநுபவநியாக ஒரு ஷாட்குண்யங் காட்டினான். இப்போது ஸ்வபரத்வாவதாரி மஹாஷ்டகத்துக்கு எதிர்த்தட்டாக, ஸ்வவ்யூஹேயஸ்வாதியாலே ஒரு மஹாஷ்டகங் காட்டுகிறான் ௧௭.

தாத்பர்யம்.

ஸௌலப்யயோஜநை: பலவான்களான ராவணாதிகளைத்தோற்பித்து வாநராதிபதியான வாலியை ஒருசிறுசெடியை வெட்டினாற்போல அநாயாஸமாய் ஒருபாணத்தினால் ஸம்ஹரித்து ஆச்ரிதரான ஸுக்ரீவருக்கு ஜயத்தைக்கொடுத்ததேவரீர், என் கண்முன்னே எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தேயும் தேவரீருடைய ப்ரபாவமிவ்வளவென்று கணக்கிடப்போகாத அளவற்றமஹிமை யுடையவராயும், தாமொருவராய் எழுந்தருளி யிருக்கச்செய்தேயும் சத்ருக்கள் நெருங்கவும் கூடாதபடியான பெரிய தேஜஸ்வியாயும், பரஸ்த்ரீபராராஜ்யங்களில்நிராசராய், பதினொரு இந்த்ரியங்களையும் ஸ்வாதீனப் படுத்திக்கொண்டு பரார்த்தமாகவே ஸகலதர்மங்களையும் அனுஷ்டிக்கிறவராயும், துஷ்டநிக்ரஹசிஷ்டபரிபாலநத்தைச்செய்கிறவராயும், ஸ்திரமான கீர்த்தியை யுடையவராயும், யுக்தாயுக்தவிசாரணையில் மஹாகுசலராயும், பூமிதேவியைப்போலே மிகவும் பொறுமையுடையவராயும், பஞ்சாசத்கோடி விஸ்தீர்ணமான பூமண்டலத்திலிருக்கிற ஸஜ்ஜனங்களுக்கிருக்கிற பொறுமைக்கெல்லாம்தேவரீரொருவரே ஸ்தாநமென்னும் படியாயும்,

இப்படிப்பட்ட உத்தமகுணங்களை அறிவிக்கத்தக்க மஹா புருஷ லக்ஷணமான சிவந்த கடைக்கண்களை யுடையவராயும் இருக்கிறீர் என்று வாலியைக்கொன்ற ஸ்ரீராமனைப்பார்த்து வாயாரவையவந்த தாரை, தர்சனமாத்ரத்தால் மஹாபுருஷனென்றறிந்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணினாள்.

பரத்வயோஜனை: ஸகல கல்யாணகுண பரிபூர்ணராயும், ப்ரத்ய க்ஷாநுமாநாகமங்களென்கிற மூன்று விதமான ப்ரமாணங்களுக்கும் ஒருவராலு மெவ்விதத்தாலும் இவ்வளவென்றறியத்தகாத மஹா ப்ரபாவத்தையுடையவராயும்,வழிதப்பித்திரிகிறவர்களுக்கும் பக்தியி ல்லாதவர்களுக்கும் அணுகவொண்ணாதவராயும், பாஹ்ய குத்ருஷ்டிக ளுடைய குதர்க்கங்களால் சலிப்பிக்கத்தகாதவராயும்,லோகத்தாரைப் போல் இந்த்ரியாதீந ப்ரவ்ருத்தியில்லாதவராயும், லோகத்தாருடைய பாஹ்யாந்தர காணங்களுக்கு எட்டாதவராயும்; அக்ருத்யகரணத்தால் நேரிட்டவாலியினுடைய பாபமெல்லாம் போம்படி சிக்ஷாரூபமான ஸம்ஹாரத்தைப்பண்ணி அவனைப்பரிசுத்தமாய்ப்பண்ணின உத்தமதார் மிகராயும், எங்களாலழிக்கத்தகாத கீர்த்தியையுடையவராயும், ஸர்வ ஜ்ஞராயும்,பரத்வஸூசகமானரக்தாந்தலோசநராயு மிருக்கிறீரென்று பெருமாளை பரவஸ்துவென்று பலவிதமாய் ஸ்தோத்ரம்பண்ணினாள்.

பெரிய வாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஸுந்தரகாண்டம், கரு - ம் ஸர்க்கம், உ௩ - ம் ஶ்லோகம்.

உ௦. உக்ஷரம் க்ருதவாநாமோ ஹீநோயஉநயாவ்ருஹூ: |
யாரயத்ருத்மநோஉேஹம் நஶோகேநாவஸீஉதி || கஅ.

அர்த்தம். ராமஃ - ஸ்ரீராமன், உக்ஷரம் - செய்யவரிதான கார்யத்தை, க்ருதவாநு - செய்தார். யஸ்- எந்தகாரணத்தினால், அநயா - இந்த ஸீதாதேவியோடே, ஹீநஃ - பிரிந்தவராய், வ்ருஹூ: - தன்கார்யங்களை செய்யத்தக்கவராயிருந்தாலும், ஆத்மநஃ-தன்னுடைய, ஏஹம்-ஶரீரத்தை, யாரயதி - தரிக்கிறாரோ, ஶோகேந - வ்யஸநத்தால், நாவஸீஉதி - நசிக்கவில்லையோ.

வ்யா. அவதாரிகை. “ அநந்ருதாஸீஷாஉாஜ்ஜபாஉநந்ருதாவமேநஃஉதஃ । ஹரிணீவஙுரஉாஜேண வஉ்ணாஉோஹிகம் ஜமஸ” என்று - ஸீதைனொடொக்கமான்குளப்படியோடொத்த ஸீயின் அவயவவிஶேஷத்திலகப்படாதே அநந்யஜ விரக்தனை திருவடியகப்படப் பிராட்டியைத் திருவடிகொழுத, பிராட்டி வைலக்ஷண்யத்தை

மிவளெழுந்தருளி யிருக்கிற வைசந்யத்தையுங்கண்டு, இவளை யிப்படி § யிருத்துவதே யென்று பெருமாளை ஶிக்ஷை பண்ணுகிறான்.

(ஜடாதரம் க்ருதவாந் ராம:) நாம் பெரியகடலைக்கடந்து அருந்தொழில் செய்தோமாக நினைத்திருந்தோம்; பெருமாள் நம்மிலும் அருந்தொழில் செய்தாரா யிருந்தது. (ராம:) வநவாஸ வ்ரதராய் பிராட்டியையொழிய வதியாத பெருமாளுக்கு ஜடாதரம், வ்ரணயிகளாய்ப் பிறந்தாராகச் செய்யவரிதொன்றைச் செய்தார். (ஜடாதர:) காட்டுக்குப் போகிறபோதகப்படக் கூடக் கொண்டுபோன பெருமாள் தமக்கு மிதுக்குமுன்பு செய்யவரிது.

இஸ்ஸம்ஸாரத்தைச் செய்யக்கோலி தவிர்ந்தாரோவென்னில்; (க்ருதவாந்) பத்தும் பத்தாக அனுஷ்டித்திலரோ?

இப்படி இவர் செய்ததுதானேதென்னில்; * க. (ராம:) பிராட்டியைப்பிரிந்து குறியசங்காம லிருந்தார். * உ. (ராம:) பிராட்டியைப்பிரிந்தால் புகரழிந்தெழில்குலைந்து முகம்வெளுத்து உடம்பிளைத்து இட்டகாலிட்டகைகளா யிருக்கவேண்டாவோ? இத்தைப் பற்றவிறே பிராட்டியும், "க்லிந்நதஸ்ஸேநவஸ்த்ரேண மலிநேந வஸேநமதி" என்று-முகத்திலொளியும் மணமும் மாறாதேசெல்லாநின்றதே என்று கேட்டது. * ங. (ராம:)$பொடிமூடுதணலா யிருந்தார், வடிவில் பச்சையைக்காட்டித் துவக்கிக் கொண்டுபோந்து நடுக்காட்டிலே தள்ளுவதே.

கணுத்தாலே சுவஹ்ருதயானுளல்லது இவர் தள்ளினாரோ வென்ன; இவளைக் கண்டுவைத்தாலவர்தாமங்கலப் பெறுவரோ? * க. (ஹீநோயத்ர நயா) இவரிவளைவிட்டு மான்பின்னே போகப் பட்டன்றோ இவ்வவஹாரந்தான் பிறந்தது. * உ. (சநயாஹீந:) "இறையுமகலகில்லேன்" என்கிற விவளையோபிரிவது? * ங. (சநயாஹீந:) தேப்பினுடைய நித்யயோமத்தையுங் குலைத்தில

---

§ இருத்துவது - வைப்பது. $ பொடி - சாம்பல்.

ரோ? *ச. (அநயாஹீநः) "அநந்யஸாவாமநஸ்த்வேத நாச்வயா விஹீநாஸோணாய நிஸ்ஸிதாம்" என்று சொன்ன இவளையன்றோபிரிவது.* ரு.(அநயாஹீநः) "ஶ்ரேயா தேவோதேவகஸ்யேநாதே" என்றும்-" க்ருதேயம்ஹி தத்தேஜோயஸ்ய ஸாஜநகாத்மஜா" என்றும்-"அநந்யாராகவேணாஹம் ஸாஸ்கரேணப்ரபாயதா" என்றும்-எல்லாப்படியாலும் தமக்கு மினுக்கமுண்டாயிருக்கிற விவளையோ விடுவது.

* க.(ப்ராஜ்ஞः) ஒன்றும் அறியாராயிருந்தார். ப்ராஜ்ஞத்வமாவது அறியாத்தனமிறே. * உ. (ப்ராஜ்ஞः) மேன்மையுண்டித்தனைபோக்கி, நீர்மை யில்லையாயிருந்தது. * ந. (ப்ராஜ்ஞः) ஆனை குதிரை கட்டவும் படையாளவும் கணக்குக்கேட்கவுங் கற்றாரித்தனைபோக்கி, ப்ரணயித்வத்தில்ᵠ புதியதுண்டிலராயிருந்தது. *ச.(ப்ராஜ்ஞः) பெண்ணின்வருத்த மறியாதான். "பஹுதாவிஜாயதே" என்றும்-"பஹூநிமேவ்யதீதாநி ஜந்மாநி" என்றும்-" பல்பிறவிப்பெருமான்" என்றும்-பிறக்கிற பிறவிவெள்ளத்திலே யொருபெண்பிறவி பிறந்தானாகிலிறே இவ்வினையாளனைப் பெண்பிறந்தாரெய்தும் பெருந்துயரறிவது.

இப்படி ப்ராஜ்ஞர்களாயிவர் செய்ததென்னென்னில் ; (யார யத்ராத்மநோ தேஹம்) பிராட்டியைப்பிரிந்த பெருமாள் கடலிலே புக்காராய் முடிந்தாரென்று பேர்படைக்க வேண்டாவோ? (யார யதி) யஸித்திருப்பதே. இத்தனைபோது ஸத்தை யழியவேண்டாவோ? நித்யமான ஸ்வரூபத்தை யழிக்கப்போமோவென்ன; (ஆத்மநோதேஹம்) நித்யமானஸ்வரூபமிருக்க, "ஐஹாஸ்ரஹீதாஸிரதோ ரதேஹः" என்று-பந்தேறியான வுடம்பை விடலாகாதோ? "நித்யம் நித்யாக்ருதிதரம்" என்று ஸ்வரூபத்தோபாதிரூபமும் நித்யமன்றோவென்ன; (மாஶுசத்மநோதேஹம்) க்ருதகமான ஶரீரத்தைச்சொன்னேனே? ஆதியஞ்சோதியுருவையங்குவைத்திங்குப்பிறந்

ᵠ புதியதுண்டிலராய் - ப்ரவேசமில்லாதவராய், ஒன்று மறியாதவராய்.

தபடியை விட்டாலாகாதோ? (ஆத்மநோதேஹம்) தாமொருபிராட்டியாய், "வராயீநா ஸ்ரீயஸ்ஸ்வபூர:" என்றும்- "மாயும்வகை யறியேன் வல்வினையேன் பெண்பிறந்தே" என்றும்—வாஞ்ச்ருஹ்யமாய் நோக்கி யிருக்கிறாரோ? தம்மதான வுடம்பைப் போகவிட்டாலாகாதோ? (ஆத்மநோதேஹம்) தம்முடம்பு தம்மதோ? "ஸ்க்தாநாம்" என்று- பிறரதன்றோ? பிறருடம்பை யென்செய்யச் சுமக்கிறார். கஅ.

அவர்செய்வதென்? முடிக்கைக்குக் ‡ கருவியில்லையாகிலென்ன; (நஶோகேநாவஸீததி) ஶோகமிருக்க வேறுகருவி வேணுமோ? (நஶோகேநாவஸீததி) "ஶோகாக்நி: வ்யசக்ஷ்யதி" என்று- ஶோகமாகிற பெருநெருப்பிருக்க, வேறு கேட்கவேணுமோ?

தாத்பர்யம்.

ஸ்ரீராமன், ராஜ்யத்தில் அதிகாரம் நடத்தவும் ராக்ஷஸர்கள்மேல் பாணங்களைப்பொகட்டு அவர்களைக் கொல்லவும் ஸமர்த்தராய்த் தோற்றுகிறாரேயொழியப்ரணயரஸத்தில் கொஞ்சங்கூட ரஸமறிந்தவராய்த்தோற்றவில்லை, ஏனென்றால், ஒருக்ஷணமும் தன்னைவிட்டுப்பிரிந்திருக்க அபிப்ராயமில்லாதவளாயும், பத்நீஸம்பந்தத்தினால் தனக்கும் கூட தேவத்வத்தைஸம்பாதித்தவளாயுமிருக்கிற இந்தஸீதாதேவியை இத்தனை நாளாய்விட்டு அந்த வியோக வ்யஸநத்தாலே தன்சரீரத்தை உடனேவிடாமல் பிழைத்திருப்பதைப்பார்த்தால்நான் நூறுகாதம் தூரமுள்ள ஸமுத்ரத்தைத்தாண்டினதைக்காட்டிலும் கடினமானகாரியம்பண்ணினவராய்த்தோற்றுகிறார். என்று ஸ்ரீஆஞ்ஜநேயர் அசோகவநிகையில் ஸீதாதேவியினுடைய கஷ்டத்தைப்பார்த்து தான் துக்கத்துடன் சொல்லுகிறார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஸுந்தரகாண்டம் - உக - ம ஸர்கம், ங - ம் ஶ்லோகம்.

மூ:— த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா ப்ரத்யுவாச ஶுசிஸ்மிதா |
நிவர்த்தய மநோ மத்த: ஸ்வஜநே க்ரியதாம் மந: || கங

அர்த்தம். த்ருணம் - புல்லை, அந்தரத: -(தனக்கும் ராவணனுக்கும்)நடுவில், க்ருத்வா -(இருக்கும்படி)பண்ணி, ஶுசிஸ்மிதா - பரிசுத்தமான புன்சிரிப்பையுடையவளாய், ப்ரத்யுவாச-பதில்சொன்னாள். மத்த: - என்னிடத்தில் நின்றும், மந:-மனஸ்ஸை, நிவர்த்தய - திருப்பிக்கொள். ஸ்வஜநே - ஸ்வீயமான அந்தபுரஜநங்களிடத்தில், மந: - மனஸ்ஸானது, க்ரியதாம் - ப்ரீதிபண்ணட்டும்.

‡ கருவி - ஸாதனம்.

ப்ரா. ஸுவதாரிகை. "ஸ்த்ரீஸாம்ப்ரதாயவிதோ வைதேஹீம் விதேஹயது | ஹ்ருஷ்டம் நிபத்தஸஹஸ்ரானுகம்பந நதோத்தம்:" என்று - உறங்கி யுணர்ந்து எழுந்திருந்த ராவணன், ரஜநவராவஸ ஞய், தீவிகாம் காஞ்சநீம் காஶ்விக" என்று - க நகதீவிகாகஜாதீ வாயவ்ருஜந தாயவ்ருதே ஹ்ருஜாரவாரே ரமணீயஸ்வஜஸ்தாஜி வரிவஹங்களைக்கொண்டு கஜ்ருநாஶதம் ஸேவிக்க, "ராவண ஸேப்ரத்தாஸ்ஸ்யः" என்று - வ்யாநஹிஷிகளிலே சிலர் பின் செல்ல, நித்ராஶேஷரூ மதியாகக்கொண்டு கஶோகவநிகையில் செல்ல, "ததோதத்ருஶே வைதேஹீ ராவணம் ராக்ஷஸாதி பம்" என்று-இவனைக்கண்டு பெருங்காற்றில் பெருங்கொடியாடை போலே நடுங்கி, "ஊரூப்யாமுதரம் சாத்ய பாஹுப்யாம் ஸ்தநௌ யோயரா | உபவிஷ்டா விஶாலாக்ஷீ" என்று-ஸ்தநங்களை விஷத்ரு ஷிகள்பாராதபடி மறைக்குமாபோலே, ராமபோக்யமான திரு வுந்திதிருவுதரம் திருமுலைதிருக்கண்களைத், திருத்தொடைகளாலும் திருத்தோள்களாலும் கண்ணீர்களாலும் மறைத்து, "ஸங்கல்ப ஹய ஸம்யுக்தையாந்தீ ராகவம் நாரமெம:" என்கிறபடியே ✻கடுவிசை யாய், தன்ஸங்கல்பமாகிற ∴∴ புரவிகளைப்பூட்டின மநோரதத்திலேயேறி பெருமாளைக்கிட்டி, "வக்ஷ்மாணாம் ராக்ஷஸீநாம் ஸாவக்ஷ ஊரோயதவத்வோவநார | கந்தவாதாம் ராமதீவமெயிஶ்வர் வோஹயாரோஸவயாயாராவணः" என்று-பெருமாளெங்கே யென்று பார்த்து, காணாமையாலே, அழுவது, வாதிவ்ரதத்திலே யிவளொ ருத்தியேயென்றுகொண்டாடும்படியாவது, யமாமநாரமம் பெரு மாளை கடந்விக்கப்பெருமையாலே, "ஸ்திதவிகஸிதா நரோஜ்ஜ்வஸ ஜ்ஞாதாநா" என்னும்படி, ♣ திமிர்த்துக் ⊕ குச்சியிட்டவிமையும் பெருமாளெங்கேயென்று அவரிருந்த ராஜ்யவானளவும் நெடுகவுடி யொற்றுவது, இத்தனைக்குமடியான ஞாதிஜாத்ர முடையவளாய்

✻ கடுவிசை- அதிகவேகம், ∴∴ புரவிகளைப்பூட்டி-குதிரைகளை க்கட்டி. ♣ திமிர்த்து - திமிரடைந்து. ⊕ குச்சியிட்ட-அசையாம லிருக்கிற.

க்லேஶிக்கிற பிராட்டியை யேற்றி வார்த்தைசொல்லி, ஸ்வவிநாஶ ஹேதுவாக, அதுதருகிறே னிதுதருகிறேனென்று நிலைபோக்கலாமோ வென்றேற்றினன். இப்பிதற்றை யெல்லாம்பார்த்து, "பொது நின்ற பொன்னங்கழல்" என்று-அநுகூலரோடு ப்ரதிகூலரோடு வாசியற ஸர்வஸ்வாமிகளாய், "ப்ரியாஹார்த்தமிகாகாங்க்ஷோ ஸ்ப்ரியா ப்ரியார்த்தாயக" என்று-பரதந்த்ரவாளுவான பெருமாளுக்கு, "ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞா" என்று-கருத்தறிந்த மஹிஷியாகையாலும், "கும்பாதா ஸர்வலோகாநாம்" என்றும் - "ஶரண்யம் ஶரணார்த்திநாம்" என்றும் - "உபாயஹம் தாஸாவகுஹாப்ராப்தியோமிநீ" என்றும் - "முக்தேஃ பாராக்ஷிகாராணவ நிஷ்க்ருஷ்டா பரமேஷ்டிஹி:" என்றும்-விஶேஷித்து பாராக்ஷிகாரமாகிற ஸம்பந்தத்தாலும், தன் பரிஸவங்கள் கிடக்க இவ்வநர்த்தத்தைக்கண்டு பிராட்டியும் இவன் சொன்னவற்றுக்கு ப்ரதிவசநமும் ஹிதமுஞ்சொல்லுகிறாள் ஔஷ்மத்தாலே.

"காமயேகாவிஶாலாக்ஷி" என்றும்-"யதி ப்ருஷ்டிஶ்ரோதே மாதுலீதம் ஶாஸ்த்ராநநே | தஸ்மிந்தஸ்மிந் ப்ரயோ ஶ்ரோணி வக்ஷாமிநிவஸ்யதே" என்றும் ஸ்வாபலம் சொன்னவற்றுக்கு, "நிவர்த்தய மநோத்த:" என்றும் - "ஸாயாஸமவேக்ஷ்வ ஸாயாஸாயா வ்ரதசார" என்றும்-"யதாதவ ததாநேத்ரஷாம் தாராராக்ஷ்யா நிஶாசர" என்றும்-பொல்லாங்குகளைத்தவிர்த்து நன்மைகளை கூவியென்று உத்தரம் சொல்லியும், "ஹம்ஸ்க்ஷ்வ ஹோமாநு யயாஸம்வத்" என்றும் -"ஶகவேணீ யரம்ஶய்யா யாநமேநி ஶப்தம் | ஸ்தாநேவப்ரவாஸஸ்யைநதாந்யா வயிகாநிதே" என்றும் சொன்னதற்கு, "ஸகாயம் நயாகாயம் ஜேகவந்த்ரா விமஹிதம் | காமம்ஸம்ப்ராப்யாவாணம் காமே மஹதிஜாதயா" என்றும் - "நாஹமே வயிகீஹாரா பரஹா ராவஸதீதவ" என்றும் உத்தரம் சொல்லியும், "ஸலக்ருக்ஷம் யம்மேஹ்நா மயாவிப்ருதிதஸ்வஜா: | ஶஸ்த்ரா: ப்ரத்ரநீகேஷ்வ்யா தம் மஸமராஸமரா:" என்று-தன்னுண்பிள்ளைத்தனஞ் சொன்னதற்கு, "ஜநஸ்யாநே ஹதஸ்யாநே நிஹதேரக்ஷஸாம்பலே | ஶஸ்த்ரநக்ஷயாரக்ஷ: க்ருதமேதலஸாயமிவே | ஶூரம்தாத யோஶ்ஶந்ரம் ப்ரவிஶ்ரநரவிம்ஹயோ: | மோவரம் மதயோ

ஹ்ருஷ்டாத்ரோ ரவநீதாக்வயாயஸ । நஹி கந்தமுபாக்ராய ராம
லக்ஷ்மணயோஸ்த்வயா | ஶக்யம் ஸந்தர்ஶநே ஸ்தாதும் ஶுநா ஶார்தூல
யோரிவ" என்றும்-பெருமாள் கண்வட்டத்திலே நின்று நீதப்பு
வையோ புலிமுன்னே நிற்கும் நாய்போலே? பதினாலாயிரம்பேரைத்
தனியேநின்றுகொன்று*கூறையாடின தனிவீரத்துக்கு ப்ரதிக்ரியை
யாக மாரீசனைக்கொண்டு நீபண்ணின க்ருத்ரிமத்திலேகண்டிலோ
மோ? அவ்வாண்புலிகள் நாற்றங்கேட்டு நின்றால் பின்பன்றோ உன்
வெற்றியு மாண்பிள்ளைத் தனமுங்காணலாம் என்று பெருமாளு
டைய ஆண்பிள்ளைத் தனமும்பேசி உத்தரஞ்சொல்லியும், "லோ
கேப்யோ யாநி ரத்நாநி ஸம்ப்ரமத்யாஹ்ருதாநி மே । தாநி தே பீ
ரு ஸர்வாணி ராஜ்யஞ்சைததஹஞ்சதே" என்றும்-"ஜித்வா
ப்ருதிவீம் ஸர்வாம் நாநாநகரமாலிநீம் | ஜநகாய ப்ரதாஸ்யாமி"
என்றும் - "யாநிவைஶ்ரவணே ஸுப்ரூ ரத்நாநி தநாநிச"
என்றும்-ராஜ்யரத்ந தநதாந்ய நகரவஸ்த்ராதிகளைத் தருகிறே
னென்று ப்ரலோபித்ததற்கு, "ஶக்யா லோபயிதும் நாஹமை
ஶ்வர்யேண தநேந வா | அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண
ப்ரபா யதா" என்றும்- "யம்த்வம் தேவி நிரீக்ஷஸே | ஸஶ்ராவ்ய
ஸமாணீயந்த்ய ஸகாமீந ஸஶாஸிதாந்" என்றும் - ஸஹாயநத்
தைப் பிரியாதேயிருக்கிறவென்னையோ நாலுகாசிட்டு வஶீகரிக்கத்
தேடுகிறீயென்று உத்தரஞ்சொல்லியும், "பஹ்வீநாமுத்தமஸ்த்ரீணாம்" என்
றும்—"மமாக்ரமஹிஷீ பவ" என்றும்-என்னையு மாதரித்
துக்கொண்டு அணையவேணுங்காணென்றதற்கு, "உபதாய புஜம்
தஸ்ய லோகநாதஸ்ய ஸத்க்ருதம்|கதம் நாமோபதாஸ்யாமி புஜ
மந்யஸ்ய கஸ்யசித்" என்றும்-"அணிமிகுதாமரைக்கையையந்தோ
வடிச்சியோந்தலைமிசை நீயணியாய்" என்றும்-எல்லாருந்தலையாலே
சுமக்கும்படியான உலகுடைய பெருமாள் தோளிலே தலைவைத்த
நான்வேறொரு க்ஷுத்ரனைத்தீண்டுவதோவென்று உத்தரஞ்சொல்லி
யும், "பஹ்வீநாமுத்தமஸ்த்ரீணாம்" என்றும்- "நஹி வைதேஹி ராக்ஷஸாம்

* கூறையாடின - துண்டுதுண்டாக்கின.

ரூஷாம்வாவ்ரவ்ஸஹ்யதே" என்றும் - "நவாவிஸஹஸ்ஸாக
ஸாரம் வ்ராவஸ்ஹதிராவவ:" என்றும், என்கையிலே அகப்
பட்டவுன்னைப்பெருமாள் காணவுங்கிட்டவும் வல்லவரோ? என்ற
தற்கு, "ஸவநேஷுதிஸம் ஹதஸ்ரூக்த ஸ்ரீவுஸ்லிநூஸ: । ஸவஸ
ரேஹ ஸ்ரியம்ஸ்த்வம் விஷ்ணுஹிஸிஸிக்ருஹஸ:" என்று-ஸவரா
வஹ்ருதஸ்ரீயை மீட்டாற்போலே யுன்னெதிரே என்னையும் மீட்கப்
புகுகிறபடி பாரென்று உத்தரம் சொல்லியும், "ஜஸிம்ஸா நவஸ்ய
ஸ்வம் ஸ்ரியம்ஹருஷ்யஸஸ்வே" என்று - என் வைஸ்வயஸ்வத்
கீர்த்திகளைப் பாராயென்றதற்கு "ஸஜாஸாநிவிநஸ்யஹிராஷ்ட்ரா
ணிநமராணிவ । தயேயம்ஸ்வாம்ஸஸாஸாஹ்ரமாஜாரத்ஸவஸஜ்ஞா।
ஸவராயாத்தவைகஸ்ய நவிராஸிநஸிஷ்யதி" என்று- நஸியா
தவையுடைய நஸிக்கப்புகுகிறபடி பாரென்று உத்தரஞ்சொல்லி
யும், "நிக்ஷிப்தவிஜயோராரோமதஸீவ நமோவா: । வ்ருதீஸ்ஸணி
ஸராயீவஸக்ஷஜீவதி வாநவா" என்று-ஹ்ருஷீஸ்வரராய் ஸத்
தைதன்னிலே யகப்பட ஸஹிக்கும்படி யிருக்கிறாரென்று சொன்
னதற்கு, "க்ஷிப்ரம் தவஸநாதயோஸ ராஸ்ஸளதித்ருணாஸஹ ।
தோயஸ்ஸ்வ ஸிவாஹிதஸ்ரீ வ்ருணா நாஹாஸ்யதே ஸஸெ:" என்று-
அவர் தம்பியுந் தாமுமாக உன்தலையை யறுத்து ஸவமாயிருக்கப்
புகுகிறபடி பாரென்று உத்தரம் சொல்லியும், "நாஸவஸாஷேவி
நவஸநநவிக்ருஸெ: । நயநேநஸயாதஸஸ்ய ஷேஜஸாயஸ
ஸாவிவா" என்று-ஹஜஸஸவிக்ருஸய நேதஜ: கீர்த்திகளாலே நமக்
கொருத்தரும் போராதென்று சொன்னதற்கு, "வஜ்ரயே ஸஜ்ரஸ
த்ஸ்ரஷ்டம் வஜ்ரயேஹதஸ்ஸ்ருஷ்ட்ம் । ஸவஸிஸம் நதஸஸஜ்ஜ்ரஸோ ரோக
நாய ஸ்ஸராவவ:।ராஸஸ்யஸஷஸ்ஸவம் ஸ்ரோக்ஷ்யஸிஸம் ஸ்ஹாஸ
நஸ । ஜஷவோநிவதிஷ்யந்தி ராஸஸ்க்ஷணஸக்ஷணா:" என்று-பெரு
மாளாண்மைக்கு நீயென் செய்வாய், அவர்கள் கண்வட்டத்திலே
நீதோற்றினுனுன்னை யுயிரோடேவிடுவரோ? அவர்தாம்வேணுமோ?
அவருடையவில்லில் திருநாமஞ்ஞொலியைக்கேட்டுப் பொறுத்தாலன்
றோ? திருநாமஞ் சாத்தினவம்புகளன்றோ காட்டுகாட்டென்று சொல்

லுகின்றன வென்றுஉத்தரம் சொல்லியும், இப்படி யிவனை மீட்க லாமோ வென்று பார்க்கிறாளிஸ்ஸமத்தாலே.

முதல் ஶ்லோகத்திலே, கொடியனுனையல் வார்த்தையைக் கேட்டுத் தான்சிலவார்த்தைசொன்னாளென்கிறது. இரண்டாம்ஶ்லோகத்தாலே, அவள்சொன்ன வார்த்தையாகிறது, "வதிரேகோ மதி ஸ்ஸ்தா" என்றும்- "கதியென்றுந்தானுவான்" என்றும் - எல்லாவவஸ்தையிலும் ரக்ஷகர் பெருமாளாகையாலே, நீ இப்படி படாதபடி ரக்ஷித்துக்கொள்ளீ என்றாள். இநதஶ்லோகத்தாலே அவர் உதாஸீநர் வந்து ரக்ஷிக்குந் தனையு மிவனுக்கு ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கலாமோ வென்கிறநினைவாலே, கிடந்ததுரும்பைமுன்னேபொகட்டு, என்பக்கல்நின்றும் உன்னெஞ்சைமீட்டு, ** வகுத்தஉன் பெண்களோடே பொருந்தி வர்த்திக்கப்பாரென்கிறாள்.

*க. (த்ருணமந்தரத:க்ருத்வா வ்யதயோவாச) வார்த்தை சொல்லுகிறவிடத்தில் துரும்பை முன்னேபொகட்டுச்சொன்னாள். வார்த்தை சொல்லுவார்க்கெல்லாம் க்ரமமன்றே துரும்புபோடுகை, இதுக்கு வாஸனை யென்னென்னில்; "ஆஸநந்த்ரு உபகல்பயேத்" என்று-ராஜாக்களுக்கு ஆஸநமிடுகை விஹிதமாகையாலும், உபவஸித்தால், தான்வ்யஸநனாய் மீளுமோவென்கிற ஶங்கையாலும், "க்ஷாரேண ஹ்ருதபோக்ஷணம் த்ருணாநி" என்கிற ப்ரக்ரியையாலே ஆஸநமிட்டாளாகவுமாம். * உ. (த்ருணமந்தரத:க்ருத்வா) "ஜநாம்வஸ்தாசிக யயெவ தந்துவ்யத ப்ராஷிமெஶ" என்று-நெஞ்சிலிருக்கிறதற்கு சுந்ரவநாவாவஸித்தால், இவள் விரக்தையென்று நிராஶனாமோ வென்கிற நினைவாலே யாகிலுமாம். அன்றியிலே. *ங. (த்ருணமந்தரத:க்ருத்வா" என்று - "ஸீவயஸா ஸத்ருஷாம்" என்று-அணுகவிடாதே ராவணனுஸந்நுகப் புகுந்தபடியாலே, வ்யவதாநம்வேண்டி, "ஸதம்ஹேந ஸஸ்யேந வாவஸ்தேஹோஷாஜாயதே" என்கிற ந்யாயத்தாலே, துரும்பை நடுவே பொகட்டாளாகவுமாம். அன்றியிலே. * ச. (த்ருணமந்தரத:க்ருத்வா) என்று- "நபராவ நிரீக்ஷணம்நாபி ஸம்பாஷணம்" என்று - ஸ்த்ரீகளுக்கு பரபுரு-

---

** வகுத்த - ந்யாய ப்ராப்தமான.

ராக்ஷஸநிரீக்ஷணம்பண்ணுதல் வார்த்தைசொல்லுதல்செய்யலாகாது. ஆகையாலே, த்ருணத்தை முன்னேபொகட்டு அத்தை வ்யாஜீக ரித்து, அவன்உபஶ்ரோதாவாகைக் காகிலுமாம். அன்றியிலே,*ரு. (த்ருணமந்தரத:க்ருத்வா) என்று - "வத்யோஹம் விவக்ஷுணை: | ராக்ஷஸாநாமோவாயம்ஸம்வாதந ப்ரதிபத்யஸே" என்று-பண்டும் ஹிதவாதனான ஸுக்ஸம்வத நமாரீசமாலியவாதிகள் வாக்யவர்சொன்னவார்த் தையுங்கேட்டில்லை. இப்போதுஇத்துரும்பு ப்ரதிவக்திபண்ணிலிறே நீப்ரதிவக்திபண்ணுவதென்று, "நிஶ்ஶப்தே நமஸாராமாணாம்வஸம்பத் ஸம்த்ருணம் நர:"என்று-த்ருஷ்டாந்தீகரித்துப்பொகட்டாளாகவுமாம். அன்றிக்கே, *சு.(த்ருணமந்தரத:க்ருத்வா) என்று- அருமந்த வஸ்துத் துக்கு ப்ரதிவக்தாவாக வேணுமென்று, "ஸகம்ஶ்ரீ நஸம்பஸிமாநு" என்று-தான்பார்த்தவைபஸியங்கங்களாகையாலே,ப்ரதிகூலியாத த்ருணத்தை வேதந மாக்குவோமென்கிற நினைவாலேயாகிலுமாம். அன்றியிலே, * எ. (த்ருணமந்தரத:க்ருத்வா) என்று- த்ருணத்தை வேதநமாக்கி ஸம்ஶக்தியையிட்டு இந்த வைஷவத்தாலே ஸீதனுய் மீளுமோவென்கிற நினைவாலே யாகிலுமாம். அன்றியிலே, * அ. (த்ருணமந்தரத:க்ருத்வா) என்று-சுஜ்ஞனுயிருக்கிறவுன்னை, "த்ருண மிவஜவம்மந்யே" என்று - இத்த்ருணத்தோபாதியாக நினைத்திருப்ப தென்று பொகட்டாளாகவுமாம். அன்றியிலே, * கூ. (த்ருணமந்தர த:க்ருத்வா) என்று-"ஹ்ருதயேக்ருத்வா" என்றுயிற்றுவது ப்ரதிகூல ஆவரணம் பண்ணுதே இவ்வளவாலே த்ருணத்தைக் குவாலாகநெ ஞ்சிற்கொண்டு, "நக்வா த்ருணக்வம்மந்யே" "நக்வா த்ருணாயமந்யே" என்னுமாபோலே உன்னையித்துரும்போபாதியாகவும் நினைத்திரேன் காணென்றுகவுமாம். அன்றியிலே, * கo. (த்ருணமந்தரத:க்ருத்வா) என்று- சுஜ்ஞனயிருக்கிற நீ, "ஜ்ஞாநேந ஹீந: பஶுபி ஸமாந:" என்று- இப்புல்லைத்தின்கிற பசுவன்றோவென்று பொகட்டாளாகவு மாம். அன்றியிலே, * கக. (த்ருணமந்தரத:க்ருத்வா) என்று-"ஸ்வம் நீசஶஶவத் ஸ்ம்ருத:" என்றும் - "யத்ஜ்ஞாதம்ஸிம்ஹஸ்ய மாயயோ பந்நே" என்றும் - திர்யக்ஜாதீயனானவுனக்கு ஹோமம்ம் புல்லன்

---

* ப்ரதிபத்தாவாக - அறிகிறவனாக.

ன்றோ? "நாஹஸௌவயிகீஹார்த்யா வரஹார்த்யாவஸதீதவ" என்கிற நாற்றமோவென்று பொகட்டாளாகவுமாம். அன்றியிலே, *௧௨. (த்ருணஜ்ஞாதக்ருதா) என்று-"விவித்ராணிவஸ்ரைஸ்த்ராநி வநாநாந்யஶ்ரமணிவ| விவியாநிவவாஸாம்ஸி திவ்யாந்யாஹரணாநிவ" என்றும்-"யாநிவௌஶ்ரவணஸ்ஸஹஸ்ர ஸந்தாநிவயநாநிவ" என்றும்- நீயடுக்கினவற்றை இத்ருணத்தோபாதியாகக்காண் நினைத்திருப்பதென்று பொகட்டாளாகவுமாம். அன்றியிலே, * ௧௩. (த்ருணஜ்ஞாதக்ருதா) என்று-"யாஸ்யதஸ்த்ராத்வேநா ஜேஹம் தத்ஸௌஜகாங்க்ஷிணீ" என்று - அவர் வருவரோவென்கிற நசையாலே யிருந்தேனத்தனை; "உல்லங்க்யவேண்யாநீர் ஶ்ரயநேந ஸீவ்யஸ்ஹம்ஹிஷ்யாமியஸேஸ்மயம்" என்றும்-"த்ருணம்ஶரீரஸ்ய ஜீவிதம்" என்றும் - த்ருணத்தோபாதியுயிரில் ¶சரக்கில்லைகாண் முடியக்காணப் புகுகிறேனென்று பொகட்டாளாகவுமாம். அன்றியிலே, * ௧௪. (த்ருணஜ்ஞாதக்ருதா) என்று-"ஜஞாநந்த வஸஜ்ஞம்மா | கஷராயாத்தவைகஸ்யந விராதிநஶிஷ்யதி" என்று- உன்குற்றத்தாலே ஜைக்ஜ நஶிக்கப்புகுகிறது; அப்போதைக்கு இத்||தூராலைத்திரட்டியொருகுடிலைப் பண்ணிக்கொள்ள வல்லீயென்று பொகட்டாளாகவுமாம். அன்றியிலே, * ௧௫. (த்ருணஜ்ஞாதக்ருதா) என்று- த்ருணோபஜநந்யாயத்தாலே ஸாரநந்விஶேஷமவமான கார்யங்களை யுபதேஶிக்கிறேன்காணென்றாகிலுமாம். அன்றியிலே, * ௧௬. (த்ருணஜ்ஞாதக்ருதா) என்று-நீ உபதேஶிப்பது அவரென்குற்றங்களைப் பொறுக்கிலன்றோவென்று நினைக்கிறாளாகக் §கருதி, கடலிலே இத்துரும்பைப் பொகட்டா லிது நடுக்கிடவாதாப்போலே அவர் திருவுள்ளத்திலே கிடவாதுகாண்; "நஶ்ஶரத்வகாரணாம் ஶதஸ்யாத்வத்யா" என்று-பிழையறியாத பெருமாள் காணென்கிற நினைவாலே யாகிலுமாம். அன்றியிலே, * ௧௭. (த்ருணஜ்ஞாதக்ருதா) என்று-நடுக்கிடந்த துரும்பை எடுத்துப்பொகட்டு இப்படியே, "ஸம்ஷ்லேஷாரோஷஸௌபஹிஷ்க்ருதா" என்று - நெஞ்சில் ரோஷாதிகளைப்பொகட்டு அவரைப் பற்றென்றாளாகவுமாம்.

¶ சரக்கு - வஸ்து, ஸாரம். || தூராலை - துரும்பை.
§ கருதி - எண்ணி.

அன்றியிலே, * கஅ. (த்ருணஜ்ஞாநதஃக்ருகவா) என்று-"ஶிதூளவயிக்ம் கதமூ்ம்ராஜ்ஞா நம்வஸ்ரீஷ்தா | வயஞா நிவ்ஹதாவோரமூ" என்று-உன்குடியிருப்புமஉன் னுயிரும் வேண்டியிருப்பதாகில், இப்புல்லைக்கவ்வி யவ்வாண்பிள்ளை காலிலேவிழாயென்று பொகட்டாளாகவுமாம். அன்றியிலே, * ககூ. (க்ருணஜ்ஞாநதஃக்ருகவா) என்று துரும்பைத்தூணுக்கி அத்தூணிலே ராவவஸிம்ஹத்தைப்புறப்படவிட்டுப்பொல்லாங்கு நினைத்த நெஞ்சைப் பிளப்பிக்கும் நினைவாலேயாகிலுமாம். அன்றியிலே, * உ0. (த்ருணஜ்ஞாநதஃக்ருகவா) என்று-த்ருணவோஷாதிகளை முன்னேமுடியெறிந்து வ்ருதிஜெ்ஜ பண்ணக்கடவதிறே. அந்த ஜவ்ராஜெயாலே துரும்பைமுன்னே யெறிந்து, "க்ஷிவ்ரம் தவவஸநாயோஜோராஜ ஷ்ஷளஶித்ருணாவஸஹ | தோயஜ்வஶிவாஜிதய்: வ்ராணாநாஜாஸ்ருதேஶரெ:" என்று-உன்னுயிரைத்தீண்டார்; கோலிட்டுக்குத்தியெடுத்துப் போகப்புகுகிறபடியைப் பாரென்று வ்ருதிஜெ்ஜ பண்ணுகிறளாகவுமாம். அன்றியிலே, *உக. (த்ருணஜ்ஞாநதஃக்ருகவா) என்று-"நவாவிஜஹஷ்ஹாஸகவாம்வ்ராஷ்கஜஹமூதிராவவ:" என்ற உன்முன்னே, "கவநேஷ்ருதிஜாம் ஹதமூாகவதஸ்ரீஷ்ருஜஸிநூஜ:" என்று-உன்னைத் தலையறுத்துக்கொண்டு போகப்புகுகிறபடி பாராயென்றாகவுமாம். அன்றியிலே, * உஉ. (த்ருணஜ்ஞாநதஃக்ருகவா) என்று-"விவ்ருவீஜாகஜம் வேஜ்ருஜ்ஜஜ ஷ்ராஷ்ஹணஸ்ருதம்" என்று-ஶாஷ்ரம் சொல்லுகையாலே, ஹ்ஜ்ஜாரயாராரோஜம்ஶ்ஶம்கருஸ்ராக்ஷி ஸஜக்ஷிணமூ | வவிதூவஸ்ரு ஶிரோமேருண க்ஷோஹயா ஜாஸவாஜநஃ" என்றும் - "சுக்கிரன் கண்ணைத் துரும்பால் கிளறிய" என்றும்-துரும்பாலே சுக்கிரன் கண்ணைக் கலக்கினாப்போலே, "யஜ்ருகவஶ்ராஶிதேமாதூம் ஸ்ரீதாமஶம்ஸஜ்ருஶாநநே | தஷ்நு தஷ்நு வ்ருயம்ஶ்ருணி வக்ஷம்ஜமூஜநிபஜ்ருதே" என்று-வரஜாரஜஶமூநம் பண்ணின வுன்கண்ணைத்துரும்பையிட்டு கலக்குகிறேனென்றாகவுமாம். அன்றியிலே, * உங. (த்ருணஜ்ஞாநதஃக்ருகவா) என்று-"ஸஜஹமூம் ஸம்ஷ்ஸாஜ்ருஷ்ஹ் ஷிநஷ்ஷிஷஸ

✓ முடியெறிந்து - முன்னேபொகட்டு.

உக்ஷிணு" என்று-உஷூத்தையிட்டுக்*கண்ணறையனான காகத்தைக் ‡கண்ணரையனாக்கினாற்போலே, இத்துரும்பையிட்டு உன்கண்ணைக் கலக்குவிக்கிறேனென்று பொகட்டாளாகவுமாம். அன்றியிலே,*உரு. (த்ருணஜோத:க்ருத்வா) என்று-நர நாராயணர்களில் நாராயணன் ஐஷீகத்தைக்கொண்டு ஸஹஸ்ராக்ஷவனைக் கொன்றாற்போலே, இத்துரும்பையிட் டுன்னைக் கொல்லுகிறேனென்று பொகட்டாளாகவுமாம். அன்றியிலே, *உசு. (த்ருணஜோத:க்ருத்வா) என்று-"ஸீதாயாஸ்த்வ ஜவஸாதுஷாரு" என்றும்-"நத்வாக்நிஷ்டபஸ ஸ்ரீவ ஸஹஸ்ஸலாஹஷ்தேஜஸா" என்றும்-என்வாதிவ்ரத்ய தேஜஸ்ஸிலே இத்தாலேயிட்டு மூட்டியுன்னைச் சுடுகிறேனென்று பொகட்டாளாகவுமாம். அன்றியிலே, * உசு. (த்ருணஜோத:க்ருத்வா) "க்ருதிஷே உநே" என்கிற யாதநாவிலேயாய், கிடந்ததுரும்பை நடுவேகிள்ளிப் பொகட்டு,இப்படியே,"கஜூஷுத்ரேணதாநு ஹநந்யாகு"என்றும்-"பொல்லா வரக்கனைக் கிள்ளிக் களைந்தானை" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே, உன் தலையைக் கிள்ளிப் போக்குவிக்கிறேனென்று பொகட்டாளாகவுமாம்.

ஆக இப்படி துரும்பைப் பொகட்டு மேல்செய்ததென்னென்னில்; * க.(ப்ரத்யுவாவ) ப்ரதிவசநம்பண்ணினாள். *உ.(ப்ரத்யுவாவ) கேட்டவார்த்தைக்கு உத்தரம் சொன்னாள். அவன் சொன்னவற்றுக்கிசைந்து ஓமென்றாலுமுத்தரமாமிறே? அப்படியோவென்னில்; * ந. (ப்ரத்யுவாவ) ப்ரத்யாக்யாநம் பண்ணினாள். மறுவார்த்தை. அதாவது-"நாஹஊவயிகீ ஹாயடா" என்றும்-"நஸோ ப்ராத்துயிதும் யக்தும்ஸஹிஷிவவாவக்ருஜ| சுகாஷம் நயோகாஷ்" என்றும் - ப்ரதிஷேதித்துச்சொன்னாள். * ச. (ப்ரத்யுவாவ) நிஷேதித்தவளவன்றிக்கே ப்ரதிகூலமாகவே சொன்னாள். அதாவது - "ப்ராண்ணாநா உாவஸ்தேஸஸெவ:" என்றும்-"ராக்ஷஸேந்த்ர ஹோவஸவநுாநு ஸாராமராவோ ஹோநு | உஸஷிஷ்திவேமேந" என்றும் - அவனுக்கு வர்ஷமாகவேசொன்னாள். * ரு. உவாவ) "வவவஹிஹாஷணே" யிறே. ஒருவார்த்தை சொன்னாள

---

* கண்ணறையன் - தயையில்லாதவன்.

‡ கண்ணரையன் - பாதிகண்ணையுடையவன்.

வகையன்றிக்கே, ஸஸ்மிதம்-பரக்கவிட்டு வார்த்தைசொன்னாள். அதா வது-"ஸாயம்ப்ராதருபேக்ஷஸ்வ ஸாயம்ஸாயம் வ்ரதஸ்ய" என்றும்- "யதா தவ ததா ஸேந்த்ரோ தாராக்ஷத்ராஸிதாஸிதா" என்றும்- பொறுமைசொல்லியும், "ஸர்வம்ஸ்வர்வசனம் வக்ஷ்யதிதி க்ருதாஞ்ஜலி:" என்றும்- "க்ஷிப்ரமேவ ஹி த்வம் ஸ்வர்வாண தந்தேஹவஷிதா:" என்றும்-ஹிதம் பிறக்கும்படி சொல்லியும், "ராஜ்ஞோ ஹ்யஸ்ய தோஷாஸ்வாமிநாதி நாதி ஸிஷ்யி ஷிதஸ்ய விஜ்ஞானசாரம தவ ஸ்ஸ: தே நகைத்ரவத:" என்று ஜ்ஞானதானம் பண்ணியும், "கந்யாஸ்வம்ஸி ஸ்வலோகாநா வயம் ப்ராஷ்யஸி" என்றும் - "ப்ராணாநாதாஸ்ய தேஸரை:" என்றும் தண்டம் சொல்லியும், இப்படிகளிலே ஸாம தான பேத தண்டரூபமான வசனங்களையுஞ்சொன்னாளே.

இப்படிக்கன்றி, சொல்லுகிறபோது ஸஸ்மிதமாயிருந்தபடி யென்னென்னில்; * க. (ஸஸ்மிதா) எதிரி ‡ கனவியனுகிலிறே ஸம்ரம்பம்பண்ணவேண்டுவது; கர்வியாலே தன்னடையே நசிக்கப் புகுகிறவிவனிறே 'இப்படி சொல்லுகிறானென்றுசிரித்தாள். * உ. (ஸஸ்மிதா) "ஹஸந்நிவ ந்ருபோ ஹந்தி" என்று - ராஜாக்கள் குற்றவாளரை வெட்டிவைக்கச் சொல்லும்போது சிரித்திறே சொல் லுவது. இவள் தானும், "கஷிஜ்ஞாராஜயஷாணாம்" என்று-ராஜபுத்ரி யெனயறியுமவளாய் ராஜவம்ஶியுமாய் ராஜமஹிஷியுமாயிறேயிருப் பது. அவன் தருகிறேனென்ற யநயாநுஸந்தாதிகளைக்கேட்டு ஸ்த்ரீ

ஸ்வாபத்தாலேயுகந்து சிரித்தாளோவென்னில்; * ங. (ஸஸ்மி தா) கஷ்டஸ்வாபம நிபந்தநமல்ல, வைராக்ய நிபந்தநமென் கிற ஹாவஸம்பி சிரிப்பின்படியிலே காணலாயிருக்கது. * ச (ஸஸ் மிதா) "கூஜதோஷ்ச ஶ்ருவ விஷ நாரஸிம்ஹயோ:| மோசனம தயோ ஹராதேராவ நீதா ஸ்வயம்" என்று-அவ் வாண்பிள்ளைகள் முன்னேறித்தோற்பித்தென்னை ⚱ சிறைகோலமா ட்டாத கபடன்தான்கிடீர், "நாஸஸ்வாதேவி நபயோநநவி க்ரைஸ: | நயநேந யாதம்யு:" என்று- பெருமாளைத்தாமல்ல

---

‡ கனவியன் - மதிப்புள்ளவன்.

⚱ சிறைகோலமாட்டாத - காவலில்லவைக்க அஸமர்த்தனுன்.

ரென்கிறானென்று சிரித்தாள். * ௬. (ஸஸ்மிதா) "வயம்வ்ராத்யா" என்று-கழுகும்பருந்தும் கவ்வக்கிடக்கிறவன் தான்கிடீர், "ஸத்ஜீவதிவாநவா" என்று-பெருமாள் திருமேனிக்குத் தீங்கு சொல்லுகிறானென்று சிரித்தாள். * ௭. (ஸஸ்மிதா) "விபீஷணவிஷயம்ஹிமைஶ்வர்யம் ப்ரதிஷ்டிதம்" "ஶ்ரீமதாராஜராஜேநமஹாராஜேநமஹாத்மநா அபிஷேசித:" என்று-விபீஷணனுக்குப்பெருமாள்கொடுத்த ஐஶ்வர்யத்தையிறே, "ஜிம்ஹோநசவஶ்யம்ஶ்ரியம்ஹரே" என்று-தன்னதாகஹாரித்துப்பிதற்றுகிறானென்று சிரித்தாளாகவுமாம். *௮. (ஸஸ்மிதா) "உபயாஸ்யஸுஜம்தஸ்யலோகநாதஸ்யஸம்ஹ்ருதம் | கத்தநாமோபயாஸ்யாமி" என்றிருக்கிற என்னையிறே இப்பையல், "பஜஸ்வமாம்" என்று-பிதற்றுதலென்று சிரித்தாளாகவுமாம்.*௯. (ஸஸ்மிதா) "ஸமயேநஸ்வகாலேந கிஞ்சிதாமாஸ்வாதேவா | ஸஹஸ்ரபதி" என்று-பெருமாள் குறியசங்காதேயிருக்க, நானேஇவ் விருப்புஇருப்பேனென்று, ததஸ்தாஸீதிபோலே ஸ்ம்ருதிஸ்மிதம் பண்ணினாளாகவுமாம். அன்றியிலே, * ௧௦. (ஸஸ்மிதா) என்று-"ததோமலிநஸம்வீதாம்" என்றும் - "மாசுடையுடம் பொடுதலையுலறிவாய்ப் புறம்வெளுத்து" என்றும்-விரஹவிஷண்ணையாயிலையமுது செய்யாமையாலே, ஸ்மிதம்பண்ணினபோது வெளுத்ததிருமுத் தொளியையுடையளா யிருந்தாளென்றுமாம். அன்றியிலே, * ௧௦ (ஸஸ்மிதா) என்று-பிராட்டியை ஸ்வஹரித்தானென்று கேட்டபோது, "க்ருதம்கார்யமிதி ஶ்ரீமாந் வ்யாஜஹார பிதாமஹ:" என்று- இனி ராவணன் பட்டானென்று ப்ரஹ்மா ப்ரியப்பட்டாற்போலே, இவளும் இவன் ஸ்வராயம் பண்ணினபோதே பட்டானென்று ஸ்ம்ருதிஸ்மிதம் பண்ணினாளாகவுமாம்.

இப்படி ஸ்மிதம் பண்ணிச்சொன்ன பாசுரமென்னென்னில்; * க. (நிவர்த்தயமநோ) ஸ்வக்ருத்யங்களைத்தவிர்ந்து க்ருத்யங்களை யநுஷ்டி என்கிறாள். * உ. (நிவர்த்தயமந:) மனோவ்ருத்திரமாத்தாயீநமன்றோ? ஆனபின்பு நெஞ்சை மீட்கென்கிறாள். * ௩. (மநோ

நிவர்த்ய) நல்லகுதிரையாட்கள் குதிரையை △ கசைதாங்குமா போலே, மந:ப்ரவாஹத்தை மீட்கப்பார். * ௪. (மநோ நிவர்த்ய) “மநோ ஹி ஹேது: ஸர்வேஷாம் இந்த்ரியாணாம் ப்ரவர்த்தநே” என்கிறபடியே, ☼கொத்துமுதலியான மநஸ்ஸை மீட்கவே பாஹ்யேந்த்ரியங்களும் மீளுங்காண். * ௫. (நிவர்த்ய மந:) உன்னெஞ்சைமீட்டு ப்ராணன்களை மீட்டுக்கொள்ளாய். * ௬. (நிவர்த்ய மந:) “ஶுசௌ தேஶே ப்ரதிஷ்டாப்ய ஸ்திரமாஸநமாத்மந:” என்று - ஸ்தாநத்தை ஜயிக்கப்பாராய். * ௭. (மநோ நிவர்த்ய) நாட்டில் வேதவைதிக ஸாத்யங்களுக்கு மநோஜயமென்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லலாம்படிக்குக்கடுவிசையா யாயிற்றிருப்பது *கைகழிந்தால் மீட்கவொண்ணாது; காரணாயிவனை நீ மீட்கப்பார். “ஏகஸ்யாபி நிவ்ருத்தஸ்ய நவ்ராவதர்த வர்த்தநி” என்று-ஶ்லோகமறியும் ஸாஸ்த்ரன் தப்பைச்சொன்னானிறே.

கிடக்கிற ராஜகார்யமும் மேடும் பள்ளமும் மந:ப்ரவ்ருத்தியைத் தவிரப்போமோவென்ன;*௧. (மத்தோ நிவர்த்ய) புறம்புள்ளவற்றைத் தவிரச்சொன்னேனோ? என்பக்கல்நின்றும்மீள். * ௨. (மத்தோ நிவர்த்ய) “வக்ஷ்யாம்யஶேஷத:” என்று - விஷயங்களுக்கு வைஷயிகங்கள்போலே உனக்கு விநாஶஹேதுவான என்பக்கல்நின்றும்மீள். * ௩. (மத்தோ நிவர்த்ய) “ நயநிக்ருதி ப்ரஜ்ஞம் வஶீகரோமி” என்று-எப்படியும் வஶீகரிக்கைகளாயாயிற்று வஶீகர மிருப்பது. ஆனபின்பு, என்பக்கல் நின்றும் மடைமாறாய்.

உன்பக்கல் நின்றும் மாறினால் மநஸ்ஸு நிர்விஷயமா யிருக்குமோவென்னில்; * ௧. (ஸ்வஜநேஷ்வாயதஸ்வ) வகுத்த விஷயத்திலே புகக்கும்படிபாராய்.*௨. (ஸ்வஜநேஷ்வாயதஸ்வ) “ஸ்வேஷ்வேவ யோஷித்ஸு கிம் நாவஹாஸ்யம்” என்கிற நினைவைமாறி, “ஸ்வேஷ்வேவ யோஷித்ஸு ரமஸ்வ” என்கிறபடியே, கழிஶாகாதிகமாகக்கையைப்பிடித்த ஸ்வதாரங்களை ரக்ஷிக்கப்பார். *௩. (ஸ்வஜநேஷ்வாயதஸ்வ) விஜாதீயரானமனிதரைவிட்டு ஸஜாதீயர்களான ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளோடே

△ கசைதாங்குமாபோலே-கொறடாவினாலடித்துத்திருப்புவதுபோல்.
☼ கொத்துமுதலியான - கூட்டத்துக்கு ஸ்வாமியான.
* கைகழிந்தால் - கையைவிட்டுப்போனால்.

ஸம்பஜிக்கப்பார். ப்ரியதாம் என்று-ராமப்ராப்யமாகவருமத்தை ஸமு
த்திலே ஸ்நேஹிப்பிக்கலாமோ வென்னில்; ப்ரியதாம் - என்று -
வ்யவஸாயிக்கிறாள். * ச. (ஜநஃப்ரியதாம்) நீப்ரியப்பட்டாயாகில்
ஜநஸ்ஸு தான் ப்ரியப்படுவதாக, ஸஜ்ஜநே-என்று- விஷயஸப்தமியா
கையன்றிக்கே, அதிகரணஸப்தமியாக்கி, ஸஜ்ஜநத்தில் வர்த்திக்கிற
ஜநஸ்ஸு ப்ரியப்படுவதாகவென்று பொருளாம். அதாவது-“ தாஸ்யம்
பரிசரிஷ்யந்தி” என்றும்-“ யாவதேத்ராஜ ஸம்ஸாரமைஶ்வர்யம்
சதுராஜாநகி” என்றும்- என்னை யவர்கள் ஸேவிக்கும்படி சொன்
னபடியாலே, அவர்கள் வெறுத்தாயிற்றிருப்பது. அதுதவிர்ந்து உன்
னளவிலே யவர்கள்நெஞ்சு குளிரும்படி பண்ணென்றுமாம்.

(ஸஜ்ஜநே ஜநஃ ப்ரியதாம்) ஸஜ்ஜநத்தில் ஜநஸ்ஸு ப்ரியப்படுவ
தாக. ஸஜ்ஜநத்தினுடைய ஜநஸ்ஸென்றபடியாய், “பரிஹ்ருதாவிஷ
ண்ணாவேக ஸாயுஜ்யராஜதப்ராவிநஶ்யதி” என்று-நீபண்ணின ‡ பாரா
மையாலும் உபேக்ஷையாலும் அவர்கள் வெறுத்தால் உனக்க
நர்த்தம்வரும் ; அது வாராதபடி யவர்கள்நெஞ்சு குளிரும்படி
நிவர்த்தய என்றாகிலுமாம். (ஜத்தாஜநோ நிவர்த்தய) “யேத்யயோ
நாராயணஸ்ஸதா” என்றும் - “யேத்யஸ்ஸதா ஸவித்ருமண்டலமத்ய
வர்த்தீ நாராயண:” என்றும்-“ஸூர்யோதயஸதி ஶோஷநம்” என்
றும்- “ராமேதி ராமேதி ஸதைவபுத்த்யா விசிந்த்ய” என்றும்-
“ஜபாஜ ஜநவா ராமம்” என்றும் - “நினைந்திருந்தே சிரமந்தீர்ந்
தேன்” என்றும் - “அடிகள் தம்மடியே நினையும்படி யவர்” என்
றும்- உஜ்ஜீவநமான விஷயத்தை சிந்தநஹாவமெநபண்ண ப்ரா
ப்தம். அத்தனைபோக்கி, அநர்த்தஹேதுவாக என்னை நினையா
தேகொள். (நிவர்த்தய) ப்ரவ்ருத்தியும் மொருகாலுமாகாது. நிவ்ரு
த்தியுமே உதாரகங்காண். (ஜநோ நிவர்த்தய) நிவ்ருத்திக்கு
விஷயம் நிஷித்தம், ப்ரவ்ருத்திக்குவிஷயம் ஸம்ஸாரம். ஆனபின்பு,
நிஷித்தங்களைவிட்டு விஹிதங்களிலே ப்ரவ்ருத்திக்கப்பார். ஆகஇந்த
ஶ்லோகத்தால் ஸாநர்த்தம்கிடக்க வநர்த்தம்பொறுக்கமாட்டாத
பிராட்டியுடைய ÷ [illegible]மையும் க்ருபையுஞ் சொல்லுகிறது. ௧௧.

---

‡ பாராமையாலும் - அலக்ஷ்யதயாலும். ÷ நீர்மை-ஸௌலப்யம்.

தாத்பர்யம். ராவணன், ஸீதையை நினைத்துக்கொண்டு மன்மத பாணத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவனாய் ஸீதையிருக்கிறவிடத்துக்குவந்து உனக்கு எல்லாஸம்பத்துக்களையும் கொடுக்கிறேன், என்னுடைய மனோரதத்தைநிறைவேற்றவேணுமென்று நிர்ப்பந்திக்க; ஸீதாதேவி ராவணன் முன்னே துரும்பைப்பொகட்டாள். அப்படிபோடுகைக்கு அபிப்ராயமென்னவென்றால்;

(க) ராவணனை ப்ரஸங்கனுக்குகைக்குராஜாக்களுக்கிடவேண்டிய ஆஸநத்துக்கு பதிலாகவும்,

(உ) தனக்குச் சரியான உத்திரவு சொல்லாமல் வேறுகாரியம் செய்கிறாளென்று ராவணனுக்கு நிராசை யுண்டாகுமென்றும்,

(ந) ராவணனுக்கும் தனக்கும் மறைவுவேணு மென்றும்,

(ச) பரபுருஷன்முகம் பார்க்கக்கூடாதென்று பதில் சொல்ல வ்யாஜம் செய்து கொண்டாளென்றும்,

(௫) இத்துரும்பைப்போ லெண்ணினாலன்றோ நான்சொன்ன வார்த்தையை நீகேட்பாயென்றுதுரும்போடவனுக்குத்ருஷ்டாந்தத்துக்காகவும்,

(சா) இத்துரும்பையும் கடாக்ஷித்து சேதனமாக்குவேனென்றும்

(எ) துரும்பைச் சேதனமாக்கி தன்சக்தியைத்தெரிவித்தால் ராவணன் பயப்பட்டுமீளுவனோவென்றும்,

(அ) உன்னைத் துரும்பைப்போலன்றோ நான்நினைத்திருப்பதென்றும்,

(கூ) துரும்புபோலவும் உன்னை நினைக்கமாட்டேனென்றும்,

(கய) நீஇப்புல்லைத்தின்கிற பசுவன்றோ வென்றும்,

(கக) பசுபோன்ற உனக்கு போக்யம் புல்லேதவிர நான்போக்யமாகமாட்டேனென்றும்,

(கஉ) நீகொடுக்கிறஸம்பத்துஇத்துரும்புக்குஸமானமென்றும்,

(கந) என்ப்ராணனைத்ருணமாகவெண்ணி யிருப்பேனென்றும்,

(கச) இந்தலங்கை எரிந்தபிறகு இந்தப்புல்லினால்குடிசைகட்டிக்கொள் என்றும்,

(க௫) த்ருணோபலந்யாயத்தை அறிவிக்கைக்காகவும்,

(கசா) இத்துரும்பை ஸமுத்ரத்தில் பொகட்டால் நடுநில்லாதாப்போல் நீபண்ணினபிழை ஸ்ரீராமன் திருவுள்ளத்தில் நில்லாது என்றும்,

(கஎ) இத்துரும்பைப்போல் அஸூயாதிகளை விட்டு ஸ்ரீராமனை யாச்ரயி என்றும்,

(கஅ) இதைக்கவ்வி பெருமாளை சரணம்புகாய் என்றும்,

(ககூ) இத்துரும்பைத்தூணுக்கி அதில்ராகவஸிம்ஹத்தை வெளிப்படுத்தி உன்னைக்கொல்லுவிப்பேனென்றும்,

(உ0) மேல் நடக்கும் கார்யங்களுக்கு ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறேனென்றும்,

(உக) உன்தலை யறுந்து போகிறபடியைப் பாராயென்றும்,

(உஉ) இத்துரும்பால் சுக்கிரன் கண்ணைக்கிளறினாற்போல் உன் கண்ணைக்கிளறுகிறேனென்றும்.

(உங) இத்தால் காகாஸுரன்கண்ணைப்போல் உன்கண்ணைக்கலக்குகிறேனென்றும்,

(உச) இத்துரும்பாலுன்னைக் கொல்லுகிறேனென்றும்,

(உரு) இத்துரும்புதீப்பட்டு நசிப்பது போல் என்பாதிவ்ரத்யதேஜஸ்ஸினால் நீ நசிப்பாயென்றும்,

(உசூ) இத்துரும்பைப் போல் உன்தலையைக் கிள்ளுகிறேனென்றும்,

இப்படி அவனுக்கறிவிக்கைக்காகதுரும்பைக்கிள்ளிப்பொகட்டுத், தன்அநீதியால் நசிக்கப்போகிற இவன் இப்படி சொல்லுகிறானே என்று புன்சிரிப்பு சிரித்து, உன்மனஸ்ஸை என்னிடத்தில் நின்றும் திருப்பி அக்னிஸாக்ஷிகமாய்க்கைப்பிடித்த உன் தர்ம தாரங்களோடு ரமிக்கப்பாராயென்று ஸீதாதேவிராவணனுக்கு ஹிதோப தேசம் பண்ணுகிறாள்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஸுந்தரகாண்டம் - உக - ம் ஸர்க்கம், ககூ - ம் ஶ்லோகம்.

உ௭.— விதிதஸ் ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: ஶரணாகதவத்ஸல: |

தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி ||உ௭.

அர்த்தம். ...ஸ - இந்த, புருஷர்ஷப: - புருஷஶ்ரேஷ்டரான, ராம: - ஸ்ரீராமன், ஸ்தாநம் - ராஜ்யத்தை, வஸ்ஸுதா - இச்சிக்கிறவனையும், வதம் - பயங்கரமான, வதம்வ- கொலையையும், ...ஸுதா-- இச்சியாதவனையுமிருக்கிற, த்வயா - உன்னாலே, மித்ரம்-ஸ்நேஹிதராக, கர்த்தும் - பண்ணுகிறதற்கு, ஔபயிகம் - தகுந்தவர்.

ஸ்ரீ: அவதாரிகை. அஶோகவநிகையிலே எழுந்தருளி யிருக்கிற பிராட்டி ஸந்நிதியிலே ராவணன் சென்று தன்னுடைய * ஆபிஜாத்யவித்யா விநோதங்களில் நாட்டாரிற் காட்டில் தனக்குள்ள மினுக்கத்தைச் சொல்லியும், ஐஶ்வர்யமான த்ரைலோக்ய ஸாம்ராஜ்ய ஸம்ருத்தைஷண ஸர்வ ஃ பரிபர்ஹ ஸாமஸ்தாதிகளைத் தருகிறேனென்றும், பிராட்டியை ⊛ நிலைபேர்க்கலாமோ வென்று ஏற்றிவார்த்தைசொல்ல, பிராட்டியு மிவன்சொல்லுகிறவை யொன்றையும்பாராதே, இவனுடைய அநர்த்தத்தையே பார்த்து இவனுக்கொரு நல்வார்த்தை சொல்லுவாரில்லாமையிறே இவனிப்படி பிதற்றுகிறதென்று, ஸர்வஸ்வாமிநியாய் ஸர்வஶரண்யை யாகையாலே, இவனுக்கு ஹிதஞ்சொல்லுகிறாள். சொல்லுகிறவிடத்தில், த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா - என்று - ஸர்வஸ்வம் பார்த்து வார்த்தைசொல்லக்கடவதல்ல வென்னும் ஶாஸ்த்ரத்தாலே யாதல், த்ருணத்தோபாதியும் அவனை மதியாமையாலே யாதல், அசேதநமான இத்துரும்பு ப்ரதிபத்தி பண்ணிலன்றோ நான்சொன்ன வார்த்தையை யிவன் ப்ரதிபத்தி பண்ணுவதென்னும் நினைவாலேயாதல், “பஶ்யதேவி நிரீக்ஷஸ்வ ஸர்வே ஸந்நிதி ...” என்று-தான் பார்த்தவர்கள் வஶ்யர்களாவார்களென்னும் நினைவாலேயாதல், பெருமாள் துரும்பைக் கொண்டு காகத்தை யோட்டினாற்போலே இவளுமித்துரும்பைக் கொண்டிவனை யோட்டவேணுமென்னும் நினைவாலேயாதல், ⁂ ஸ்ருகால ÷ முஸலம்போலே ஸர்வஜ்ஞனான வுனக்கு ஸாம்யமிதுவன்றோவென்னும் நினைவாலேயாதல், “ஶ்ரீசேதாஸஹ ஸ...” என்று - ஆஹவநீயமான அக்நியை ஶ்ரீதமாகப் பண்ணப்புகுகிறாப்போலே அசேதநமான துரும்பை சேதநமாகப்பண்ணுவோமென்கிற ஸங்கல்பத்தாலே யாதல், ஸ்வஸந்நமாயிருக்கிற இவனுக்கும் நமக்குமொருவ்யவதாநம் வேணுமென்னும் நினைவாலேயாதல், துரும்பைத் தூணுக்கியத் தூணில் நின்றும் ராவணவஸிம்ஹத்தைப்புறப்படுவிக்க வேணுமென்னும் நினைவாலேயாதல், “சித்ரகூடம்

---

* ஆபிஜாத்ய - உத்தமகுலம். ஃ பரிபர்ஹ - ஸத்ரசாமராதிகள்.

⊛ நிலைபேர்க்கலாமோ - மர்யாதையைக்குலைக்கலாமோ.

⁂ ஸ்ருகாலம் - நரி. ÷ முஸலம் - முசல்.

“அந்ருதா” என்று - சொல்லப்புகுகிறஇவள் வீரபத்நியாகையாலே இப்புல்லைக்கவ்வி அவ்வாண்பிள்ளைகாலிலேவிழுவென்னும்நினைவாலே யாதல், என்னைப்போரப் பொலியச்சொன்ன வுன்னையும் நீயடுக்கின பதார்த்தங்களையு மித்துரும்போபாதிகாண் நினைத்திருப் பதென்னும் நினைவாலேயாதல், துரும்பை முன்னே பொகட்டு, “ நாஹமௌபயிகீ பார்யா பரபார்யா ஸதீ தவ” என்று - இந்த ஸம்பந்தமுனக்காகாதுகாண்; “ஸ்வேஷு தாரேஷு ரம்யதாம்” உனக்கு வகுத்தபெண்டுகள் வயிறெரியாதபடி யவர்களோடு பொருந்தி வர்த்திக்கப்பாராயென்றுசொல்லி, “இஹ ஸந்தோ ந வா ஸந்தி” பள்ளரும்பறையருமாய் பெரும்பரப்பான இத்தேசத்துக்குள்ளே ஒருவன் ஸந்துஷ்டப்பட்டால், இங்ஙனே செய்யலாகாதுகாணென்று ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கைக்கு ஒருநன்மனிதரில்லை யாகாதே? “ஸந்தி” ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் தொடக்கமான ஸத்புருஷருண்டாகையாலே ஸத்துக்களில்லையென்ன வொண்ணாது, உண்டு; “ஸதோ வா நாநுவர்த்தஸே” “ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா। உபதேக்ஷ்யந்தி” என்று-தங்கள்காலிலே குனிந்தநுவர்த்திக்கிறவர்களுக்கிறே அவர்கள் நல்லது சொல்லுவது ; அப்படிக்கவர்கள் காலிலே குனிந்தறியாயோ? அடியேதொடங்கி நீயிவ்வூரிலிருந்தவளல்ல; நேற்று வந்தநீ குனியேனென்றறிந்தபடியென்னென்ன; “ததா ஹி விபரீதா தே புத்தி:” உன் புத்தியின் பொல்லாங்குதானே அதைச் சொல்லுகிறதுகாணென்ன ; புத்தியின் பொல்லாங்கு அறிகைக்கு நீ ஸர்வஜ்ஞையன்றேயென்ன ; “ஆசாரவர்ஜிதா” உன்னுடைய அநுஷ்டாநத்தாலே அநுமித்தேன்காணென்று, ஹிதஞ்சொல்லுமவர்கள் சொல்லாதபடியான விவனுடைய துராசாரத்தைக்கண்டு வெறுத்து, இனியொருவரையும் அநுவர்த்திக்கவேண்டா; அநுவர்த்தநநிரபேக்ஷமாக நானுனக்கு ஹிதஞ்சொல்லுகிறேன் ; நான் சொன்னபடியே அநுஷ்டிக்கப்பாராயென்கிறாள்.

ஆமாகில் அநுஷ்டிக்கிறேன்; அந்த ஹிதந்தன்னைச் சொல்லலாகாதோவென்ன; *க. (ஸ்ரீஸுந்தரகாண்டம் கக-ஸர்க்கம்) பெருமாளோடே உனக்கு விரோதம்பண்ணினால் ஜீவியாது; அவரோடே உறவு பண்ணக்காண அடுப்பதென்கிறாள். *உ. (ஸ்ரீஸுந்தரகாண்டம்)

$ தீரக்கழிய அபராதம் பண்ணினவனுக்கு அவர் திருவடிக ளிலே ஶரணம் புகவேணுங்காண். ஶித்ரமென்னுகிறச்செய்தே ஶரணமென்பானென்னென்னில்; மேல்ஶ்லோகத்திலே, "விதித ஸஹியஜஶரணாகதவத்ஸலஃ தேந மைத்ரீ ஜவது" என் று-அவர் ஶரணாகதவத்ஸலர்காண்; ஆனபின்பு, நீயும் ஶரணம்புகா யென்ற சுத்ரத்திலே மைத்ரீஶப்தப்ரயோகம் பண்ணுகையாலே, ஶரணஶப்தம் வராய்யமாக்கக்கடவது. "ஸநநம் வாநநம் ஶாஸ்ரம் ஸவ்யோஸ்ரநிவேஶநம்" என்று-ஸவ்யத்தை ஸத்வப்ரகாரமாகவுஞ் சொல்லிற்றிறே. ஆகையாலே, அவரை ஶரணம்புகாயென்கிறுள். "தமேவ ஶரணம்கச்ச ஸவஜூஹாவேந ஶாரத" என்று - பிராட்டி யைப்போலே யாசிக்கராயிருப்பார் வேறேசிலருமிப்பாசுரஞ்சொன் ஞர்களிறே. ஆனல், நேர்கொடு நேரே ஶரணமென்னுதே, ஶித்ரம்- என்பானென்னென்னில்; க்ஷத்ரரைப்போலே தந்தாமை உயர வைத்துப் பிறரைத் ☼ தண்ணியராகச் சொல்லும்படியான ÷ புன்மையில்லாத பிராட்டி நீர்மையாலே சொல்லுகிறுள். இவளேயன்றே இப்படிசொன்னுள்; பெருமாள்தாமும் ராக்ஷஸனை, "ஶித்ரஹாவேந" என்றும்-ஒருகுரங்கை, "ஸவாவஶே" என்றும்- ஓரோட்டையோடக்காரனை, "ஆத்மஸஸ்வா" என்றும் - "உகந்த தோழன்நீ" என்றும் அருளிச்செய்தாரிறே. இன்னமொரு ஆகாரத் தாலே ஶித்ரஶப்தம் சொல்லுகிறுள். அதென்னென்னில்; "நநமேயஷ" என்று-வணங்கவிலராக்கனய் ஸூராநியான இவனை ஶரணம் புகாயென்று விசையானென்னுமத்தாலே தோழமைகொள்ளாயெ ன்கிறுள். *௩. (ஶித்ரம்கதஜாவயிகஷ) "ஶிதாகஜ்ரயத ஊதிஶி த்ரஷ" என்று ᎘"ஜிஶிஷாஶ்ஞேஹநே"என்கிற யாதஶவிலேயாய், பெ ருமாளுக்கு ஷேஷவிஷயமாகாதே ஸ்நேஹவிஷயமாகை யழகியது காண். நேராகஇவருக்கு ஶத்ருவுமாய் பந்துவுமாயிருக்கிற நான், ஸாவேக்ஷனய் பெருமாளுக்கு ஷேஷவிஷயமாகாதே இவர் பக்கலுறவுகொண்டாடப் புகுகிறேனேவென்ன, * ௪. (ஶித்ரம்க

$ தீரக்கழிய - ஸம்பூர்ணமாய். ☼ தண்ணியதாக - தாழ்வாக. ÷ புன்மை - சிறுமை. ᎘ இதுக்குப்பிறபாடு -(அத்வேஷாதிகளாலே ஆபத்தில் நின்றும் ரக்ஷிக்கிற ஸ்வஹாவத்தையுடைய இவரைப்பற்றி நீஆபத்தைப்போக்கிக்கொள்ளாய்) என்றுபூரித்துக்கொள்ளவேணும்.

தஜூௗவயிகழ்) இப்படி ப்ராதிகூல்யம் பண்ணினவுனக்குப் பத்தும் பத்தாக வுறவுசெய்யவேணுங்காண். இதுபண்ணினுல் ப்ரயோஜநமென்னென்ன.*ரு (ஶ்ரீமத்ஸௌவயிகழ்)உன்ப்ராணரக்ஷணத்தில் விநியோகங்கொள்ளலாம். (ஸௌவயிகழ்) உபாயஃ நிஶ்சிதகாரணழ் - உன்னுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு உபாயம். "உபாயாபாயஸம்யுக்தே" என்று உபாயரூபம் உபயரூபமாய், ஸாத்யாங்காய், உமாதேவஸமா யாஜிவ்ருஜியாய், ஸகாரணோபமாய், ஸௌவயிகழ்-என்று வசமாகிறது. இப்படிக்கு இது உபாயமென்னுமிடம், "ஸ்ராநம்பரீவ்ருதாவயஷுா நிஹதா" என்று-மேலே ஹநுஞ்சொல்லுகையாலே ஸஷ்டமிறே.

ஆனுல் நான்உறவுக்கிசையக்கொள்ள ✻முகந்தாராதே ப்ராதாவிகளா யுதறுகிலோவென்ன; * க. (ராஜ:) வனாயாதே பொருந்தும்படியானநீர்மையுடையவர்காண்.*உ.(ராஜ:)§கைவர்த்தரோடும்காகத்தோடும் குரங்கோடும் உறவுசெய்கிறவ ரித்தனையோழுதையுடையவுன்னை விடுகிருரோ? *ங.(ராஜ:) நீயல்லேனென்னினும், "யதிவா ராவணஸ்யயழ்""ஆநயைநழ்"என்று அழைத்துவிடுவது, ஆபத்து¶முடுகினவாறே, "ஹது"என்று விட்டடிப்பதாகிறபெருமானித்தனை நீயிசைவாயுமானுல்|விடுகிருரோ? *ச.(ராஜோஶ்ரீமத்ஸௌவயிகழ்)ஸுஹ்ருதயராய் ஸர்வதேஷாக்களுமான ப்ரஹ்மாதிகளை விட்டு,"ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாழ்"என்றும்-"நிவாஸஶ்ஶரணம் ஸுஹ்ருத்"என்றுஞ் சொல்லுகிற ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்தானபெருமாளோடே உறவுசெய்யப்பார். *ரு. (ராஜ:) "ராஜதீதிராஜ:" "ரேயஜ்ஜிவர்ஸிஹ்நயஶ்யம் நஹராவண:" என்று-உன்னைவிட்டகன்று நிற்கிற வுன்னுடைய உறவுமுறையும் உன்னுயிருமுண்டாக்கலிலே பழையபடியே பொருந்தும்படி பண்ணவல்லர்காண்.

பண்டே எனதாயிருக்கிறவற்றை இவர்பொருந்தும்படி தரிக்கப்பண்ணவேணுமோவென்ன ? * க. (ஸ்ராநம்பரீவ்ருதா-வயஷுா நிஹதா) இதுக்குமுன்பு உனதேயாகிலும் உன்குடியிருப்பும் ப்ராணனும்மேலும் வேண்டியிருந்தாயாகிலவனைப்பற்ற∴வடுக்கும்.|*உ.

✻ முகம்தாராதே-குஶலப்ரஶ்ந ஸம்பாஷணங்கள் பண்ணுமல். § கைவர்த்தர் - ஓடக்காரர். ¶ முடுகின - கிட்டின. ∴ அடுக்கும் - தகும்.

(ஸ்தாநம்வரிஷ்டதா) ஸ்தாநமு-ஶூவாஸ: - "கலிஷிவ்யவஜ்ஞாயாம் ராக்ஷஸேஸ்ரும்விபீஷணம்" என்று-உன்தம்பிக்கு இப்படைவீடு கொடுக்கவாயிற்றுப் போகிறூர். அது செய்யாதபடி நீயேஇப்படைவீடாளவேண்டியிருந்தாயாகி லென்றுமாம். * ௩. (ஸ்தாநம்வரிஷ்டதா) ஸ்தாநஸ்திதி: "தீநுயோகாநுஸம்வரிஷ்ணு" என்று-காக்கைபோலே கண்டவிடமெங்கும் பறந்துதிரியாதே ⊙ நிலைகொள்ளவேண்டியிருந்தாயாகிலென்றுமாம். *௪. ஸ்தாநமு-ஸம்ஸ்தாநமு- அதாவது வத்ராஜமானவரிகாரமும் நீயும் * கோப்புக்குலையாமலிருக்கவேண்டியிருந்தாயாகிலென்றுமாம். * ௫. (ஸ்தாநம்வரிஷ்டதா) ஸ்தாநமு- கயிஷாநமாய், ஸாக்ஷாத்ஸஹஸ்ராக்ஷோபாதியாகிற ப்ரஹ்மாதிஷ்டிவமும், கூம்ஹகணே-ந்ரஜிக வரவரான ஸாத்ரவாத்ராதிவமும், நீ தேடிப்படைத்த அக்ஷமும், இதுநெடுங்காலம் குடியாக்கின படைவீடுமாகிற ஐஸ்வயிஷாநம் குலையாமேயிருக்கவேண்டியிருந்தாயாகி லென்றுமாம். படைவீடும் கயிஷாநமும் பார்த்திருக்கிறேனே, வேறேயோரிடத்திலே போயிருக்கிறேனேவென்ன; * ௬. (ஸ்தாநம் வரிஷ்டதா) வரித: ஸ்தாநமீஷ்டதா - "ரஸாதலம் வாப்ரவிஶேத வாதாலம்வாவிராவண: | பிதாமஹஸகாஶம்வா நமேஜீவநுஹிவோக்ஷ்யதே" என்று-ஹமி தன்னிலும் மலை ÷ முழைஞ்சுகளிலேபோகிலுமாம், உனக்குஜந்தாதியானவாதாலத்திலேபோகிலுமாம், உன்னையிப்படி வரந்தந்து வாழ்வித்த ப்ரஹ்மலோகத்திலே போகிலுமாம், அவ்வோவிடங்களிலுனக் குயிர்கொண்டு நிற்கவொண்ணுது; $ சுற்றிலேபோயிருக்கப்பார்த்தாயாகிலு மவருறவாகவேணுங்காண்.

ப்ரஸித்ஸ்தலங்களிலேபோயிருக்கிறபோதன்றே, அவர்வேண்டுவது; அஜ்ஞாதவாஸமாக ஒருவிடத்திலே மறையவிருக்கிறேனென்ன; *௧. (வயஜீவிதா) உன்னை உயிரோடேவிடிலன்றே நீ யொளித்திருப்பது; அப்படி சாகாமலிருக்கைக்கு வேண்டியிருந்தாயாகிலு மவரைப்பற்றவேணும். *௨. (வயஜீவிதா) ஒரு வ்ராயுதாதிகளாற்பிறக்கிறமரணமொழிய, ஒருஶத்ருவஶத்திலேபுகுந்து தலையறுப்புண்டாயென்கிற வரிஷம் வாராதேயொழிய வேண்டியிருந்தாயாகிலென்று

⊙ நிலைகொள்ள - ஸ்திரப்பட. * கோப்பு - பெருமை.
$ சுற்றிலே - ஸமீபத்தில். ÷ முழைஞ்சு - மலைக்குகை.

மாம். வீரனுக்கு ஶத்ருவின்கையிலே படுகையன்றோ†தரமென்கிறு யாகில்; * ௩. (வோரஂவயஃநிஹதா) நாட்டாரைப்போலே சாமாறு சாம்போதுமவரைப் பற்றவேணுங்காண்.* ச.(வோரஂவயழ)உன்னை க்கொல்லும்போதுமெளிதாகவிடுவரோ? ஆனைவரவிட்டு ‡ நிலைநாட்டி அந்தஃபுதனைக்கொண்டு தறைக்கீடாகத்தோப்பை முறித்து,உன் ☼பசலையைத்திருகி,உன் ÷ ஓலக்கத்திலேமதியாதே புகுந்துதன்னுடையன்பெருமையையுமுன் தாழ்மையையும்சொல்லிஉன் படைவீடு,பொறியும் புகையுமெழும்படி சுட்டுக்கரிக்கூடாக்கி,மீண்டுவந்துவிஶேஷம் சொல்லும்படிபண்ணி, ஐநஞபரிகரத்தையுமடைத்து,காண்பாரைக் காண்பித்துக்கொண்டு, உன் ::: ஆழியநெஞ்சிலே கல்லிட்டாற்போலேயுனக்கு △ நீர்ச்சிறையானகடலிலேகல்லிட்டடைத்துப்பெருவழியாக்கி,குரங்குகளைக் கால்நடையேயக்கரைப்படுத்தி, உன்படைவீட்டை யடையமதிட்படுத்தி, நீயாண்டபரிகரமடைய வெறுந்தறையாக்கி,உன்னுறவுமுறையாரை மூக்கையரிவது தோளைத்துணிப்பது காலைத்தறிப்பது தலையையறுப்பதாய், பனங்கனியுதிர்த்தாற்போலேயுன்தலைகளை யுதிர்ப்பது தோள்களைக்கழிப்பது உடலைத்துளைப்பது இவ் ‡ வுதிரக்குறையை உன்பெண்டுகளுக்குக் காட்டுவதாக, "ஹ" என்றுவிட்டடிப்பதாய், இப்படி விதுவயம்பண்ணிகாணுன்னையவர் கொல்லுவது. இப்படிக்குக் கொடுங்கொலைவேண்டிற்றில்லையாகிலவரைப் பற்றென்றுகவுமாம்.

இவர்வெறுத்த மனிதர் இதற்கு முன்னிப்படிப்பட்டாருண்டோவென்ன; (ஃவயா) இப்படி வேறொருவரித்தனை யவாரயம்பண்ணிருமில்லை; இப்படி பட்டவர்களுமில்லை. ⊕ ஆததாயியாய் ஃவஹாவவாரம்பண்ணி விது வயவராவறனவுனக்கித்தனையும்வேணும். (ஞாநஂவரீவதாவயஞா நிவதாஃவயா) நீயிருக்குமாறிருக்கும்போது மவர்வேணும்-நீசாமாறு சாம்போதுமவர்வேணும்.

அவர்தாமிங்கே ஸந்நிஹிதராக வேண்டாவோவென்ன; இத்தாலிங்கே நிற்கிறரென்கிறுள், * க. (ஃவஸ) "ராஃஃவா௩வஶ்ரி" என்றும் "ராஃதிராஃதி ஸஸெவவாஶ்ராஸிஶ்"

† தரம்-தகுந்தது. ‡ நிலைநாட்டி - ஸ்திரப்படுத்தி. ☼ பசலையை - மஹிமையை. ÷ ஓலக்கத்திலே - கோஷ்டியில். ::: ஆழிய - ஆழமான △ நீர்ச்சிறை-அகழி. ‡ உதிரக்குறையை -ரக்தசேஷத்தை. ⊕ ஆததாயியாய் - துர்மார்க்கனாய்.

என்றும்-எப்போதும் பெருமாளையே பாவிக்கையாலே, உருவெளிப்பாடாய், தனக்கெப்பொழுதும் ஸந்நிஹிதராயிருக்கையாலே, இவரென்றுகாட்டுகிறாள். இவனுக்கிதுக்குமுன் அவரோடுவாஸனையில்லாமையாலும், ஸ்நேஹ பூர்வாநுத்யாநமில்லாமையாலும், அந்யபராகையாலும் தோற்றுகிறதே. ப்ரதிகூலனான மாரீசனுக்குட்பட்ட வாஸனையுண்டாகையாலே, "வ்ருக்ஷே வ்ருக்ஷே ஹி பஶ்யாமி" என்று-பார்த்தபார்த்தவிடமெங்கும் பெருமாளாய்த் தோற்றிற்றிறே. ராவணன்தானும் ⁂ பூசலிலே வாசனைபண்ணினபின்பு திருச்சரங்கள் நெஞ்சிலேபட்டு, "ஸ்மரந்ராகவபாணாநாம்" என்று-நினைத்துக்கொண்டு பட்டானிறே. * உ. (அவளை) ஸந்நிஹிததேஶவர்த்திந காலஸம்பந்தியையிறே, அயம்-என்பது. இங்கு புத்தியில் அந்தரங்கத்தாலும், தேஶகாலவிப்ரகர்ஷத்தாலும், அத்யந்தாவிப்ரகர்ஷவாசியான அயம்ஶப்தத்தாலே சொல்லுகிறாள். * ௩. (அவளை) "அஸ்யா தேவ்யா மநஸ்தஸ்மிந் தஸ்ய சாஸ்யாம் ப்ரதிஷ்டிதம்" என்றும்-"உன்னைக்கொண்டென்னுள்வைத்தேன் என்னையுமுன்னிலிட்டேன்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, இவள் திருவுள்ளமவர்பக்கலிலே ⁘ தட்டுமாறிக் கிடக்கையாலே, பிராட்டிக் ⊛ கொருபோகியாகத்தோற்றக் குறையில்லையிறே.

ஆஸந்நராக்கியவரைப் பெறும்போது நான்பண்ணின விரோதங்களை நினைத்து விரக்தராயிருக்கிறவர் என்னைக்கைக்கொள்ளுவரோவென்ன; * க. (பாராஷர்ஹ:) செய்தார்செய்த குற்றங்களை நினைத்திருக்குமவரல்லர்; பிழையறியாத பெருமாள்காண். * உ. (பாராஷர்ஹ:) "அவிஜ்ஞாதா" என்றும்-"நஸ்மரத்யபகாராணாம் ஶதமப்யாத்மவத்தயா" என்றும்-"அபராதாநபிஜ்ஞஸ்ஸந்து ஸஶேஷகாராந்ந்யதாயாம்" என்றும் கவிபாட்டுக்கொண்டவர்காண். * ௩. (பாராஷர்ஹ:) பிழையறியாதவளவேயல்ல, "தோஷோ யத்யபி தஸ்யஸ்யாத்" என்றும்-"குன்றனைய குற்றஞ்செயினும்" என்றும்-செய்தகுற்றம் நற்றமாகவே கொள்ளும்படியான உத்தபாராஷர்காண். * ௪. (பாராஷர்ஹ:) யதிவாராவணஸ்ஸ்வயம்" என்றும்-"ஸமாநஜாநாமி" என்றும்-ப்ரதிகூலனுடைய ஶைலியிலேயகப்பட

⁂ பூசலிலே - யுத்தத்தில். ⁘ தட்டுமாறி - நிலைதப்பி.
⊛ ஒருபோகியாக - ஏகபோகமாய்.

உன்னை ரக்ஷிக்கைக்கு அழைத்துவிடுவது போகவிடுவதாகப் புகுகிறவர் நீயு மநுகூலித்தால் விடுவரோ? * ௫. (வாராஹ) நீவாராஷர்களில் ஜயநெ யிருக்குமாபோலேகாண் அவரும் வாராஷர்களில் உத்தமராயிருக்கும்படி. * ௬. (வாராஹ) "வாராஷோத்தம:" என்கிறபடியே, ஜயநெகிறன், செய்த குற்றத்தை நினைத்திருக்குமவன். ஜஸநெகிறன், குற்றத்தைநாளோட்டத்தோடே பொறுக்குமவன். உத்தமநெகிறன்.குற்றங்காண்பானேன் மறைப்பானேன் என்று முதலுக்குக்காணுதவன். * ௭. (வாராஷஹ) இப்படி ஜநஜலியாத வக்ஷத்தில் அவருடைய ஸாஹ்வ்யாவார த்தாலே யுனக்குக்வ்யாவாதநமென்றுநினைத்திரு. * ௮. (வாராஷஹ) அவருடைய கொம்பாலே உனக்குக்கொலையென்று நினைத்திரு.

இத்தாலிவனுக்கிப்படி உவதேஶம்பண்ணும்படியான பிராட்டியினுடைய நீர்மையினேற்றமும், இப்படிப்பட்ட இந்தநீர்மையையகப்படக் கைதப்பும்படியான ராவணனுடைய வாவவ்யாவஸாயு முஞ்சொல்லிற்றாயிற்று. ௨௦॥

தாத்பர்யம்.

ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தால் துறத்தப்பட்ட காகாஸுரனைப்போலேதிரிந்து அலையாமல் இந்தலங்காபட்டணத்தில் பந்துஜனங்களோடு கூடியிருந்துராஜ்யபரிபாலனம்பண்ணவேணுமென்றும், பரிஜனங்களெல்லாம்போய்,துண்டுதுண்டாக வெட்டுண்டு சாகாமலிருக்கவும், எண்ணினயாறல், துஷ்டர்களான ப்ரஹஸ்தாதிகளைவிட்டு தோஷபோக்யனாயும்புருஷோத்தமனுமான ஸ்ரீராமனோடு ஸ்நேஹம் பண்ணுவது யுக்தமென்று ராவணனுடைய அநர்த்தத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத ஸீதாதேவி அவனுக்கு ஹிதஞ்சொல்லுகிறள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஸுந்தரகாண்டம்-௨௧-ம் ஸர்க்கம்-௯-ம் ஶ்லோகம்.

௨௧. இஹ ஸந்தோ ந வா ஸந்தி ஸதோ வா நாநுவர்த்தஸே।
ததா ஹி விபரீதா தே புத்திராசாரவர்ஜிதா॥ ௨௧.

அர்த்தம். இஹ - இந்தலங்கையில், ஸந்த: -ஸத்புருஷர்கள், நஸந்திவா - இல்லையா? ஸதோவா-இருக்கிற ஸத்புருஷர்களை, நா

க் வ்யாபாதநம் - மரணம்.

கூவதஷேஸவா-அனுவர்த்திக்கவில்லையா? ததாஹி - அது யுக்தந்தான். தே-உன்னுடைய, பஂஜீ:-ஜ்ஞானம், விபரீதா-ஶாஸ்த்ரத்தில் நிந்திக்கப்பட்டதாயும், ஆசாரவர்ஜிதா - நன்னடத்தையால் விடப்பட்டதாயும் இருக்கிறது.

வ்யா. ஈவதாரிகை. பிராட்டி, ராவணன் தன்னைநோக்கிப்பிதற்றின பரப்பைக்கேட்டு கோபகஷாயைகள்பிறந்து, ஹிதஞ்சொன்னால் மீண்டாகிலங்கிலாகாதென்று விலக்குவாரில்லையோ? அவர்களிரங்கும்படி அனுவர்த்தியாயோ? அப்படியிருந்ததுகாண் உன் பஂஜீயும் அனுஷ்டானமும் என்கிருள்.

*க. (ஐஹ) நல்லமனிதர்நடையாடாதபடி ராக்ஷஸஸமயிஷ்டமான இந்ததேஶத்திலே. *உ. (ஐஹ) பள்ளரும் பறையருமாய்ப்பத்துக்கோடிவ்ருஜாவமூஷம் நடையாடுகிற இத்தேஶத்தில். *ங. (ஐஹ) உட்படைவீடும்‡புறப்படைவீடும்||படங்கும்பாளையமுமாய்ப்பெரும்பரப்பான இத்தேஶத்தில் *ச. (ஐஹ) உண்பாரும் உடுப்பாரும்பூசுவாரும் முடிப்பாரும் நல்லது தீயது அறிந்திருக்கிறஇத்தேஶத்தில். *ரு. (ஐஹ) "ஈஶ்ஹோத்ராஸ்வேஷாஸ்[illegible]நாஜ்ஹேஹஹ்ஹே" என்றும் "ஶஂஶ்ராவஸ்ஹவோஷா[illegible]தேஹஹாரக்ஷஸாழ்" என்றும்-ஓதுவாரோத்துச்சொல்லுவா[illegible]வஷவெஷிக ஶ்ராவை நடத்துகிறதாக ஸாவிக்கிற இத்தே[illegible]. *சு. (ஐஹ) "தவஸஹாவஶ்ஸஹ்ஸே ஷோயம் யஶஷ[illegible]வஂ:" என்றும்-"வ்ராஹஂயஶஷமஶஹாவஷ் ஸவதாழ்" என[illegible] தவஸஹஸமுமறிந்து நடத்துகிற இத்தேஶத்தில். *எ. ([illegible]) ராஜாக்களும் ஶ்ரித்களும் பஂஶோஹிதரும்::சடங்கிகளும்[illegible]ர்களும்ஶிஷ்டர்களுமாய்ப்பாரிப்புண்டான இத்தேஶத்திலே.

இப்பாரிப்புக்கு, இ[illegible]வந்தகுறை என்னென்னில்; *க. (ஸந்தோந) ⌒ பதர்கூடு[illegible]னைபோக்கி, ஸாரஸூதரைக் கண்டிலோமே? *உ. (ஸந்தோந[illegible]நதூஷ்வோரான வ்ஹஸயஶ்ராக்ஷவஜ்ஞஂஷ ரவ்ஶஂவரா[illegible]த்துக்களைக்கண்டோமித்தனை. வரஹிதவரராய் ஸத்தை[illegible]உண்டாக்குகிற ஸத்துக்களைக்கண்டி

‡ புறம்-வெளியி[illegible]||படங்கு-டேரா. :: சடங்கிகள்-ஆறுவிதமான கர்மங்களை அ[illegible]கிறவர்கள். ⁂ பட்டர்கள் - ப்ராமணர்களிலொருபேதம். ⌒ [illegible]அஜ்ஞானிகள்.

ம்லாம். * ங. (ஸஹோ நஸஷி) (.சுஷிப்ரஹோதிவேதமேஷவஸஹே நஹதோவிஷு:" என்று-ஹமவதீ ஜ்ஞாநத்தாலே தாங்களுமுளராய்ப் பிறரையுமுண்டாக்குமவர்களில்லையாயிருந்தது. * ச. (ஸஹோ ந) ஒருஸத்துண்டானல், ". கவாஹ-யிஜகூ-ஞவா:ஸநழ" என்றெண்ணித்தள்ளிக்கதவையடைப்பார்களோ? பலருண்டாகிலிறே ஈடேறலாவது. அப்படிக்குப் பலரில்லையாயிருந்தது.

". தம்ஸஹ ஶ்லோத-ஃஹ-ஷிஸஷஸஷ்ஷிஹேதவ:" ஸாரா ஸாரவிவேகிகளில்லையோ? சிறிது நிரூபியாவது என்று-வசவ-வக்ஷத்தை வ்யாவதிப்பிக்கிருள். (வா) இல்லையென்னவொண்ணுது.

இல்லையென்னவொண்ணுதாகில் சொல்லும்படி யென்னென்னில், * க. (ஸஷி) உண்டே. *உ. (ஸஷி) இப்படைவீட்டிலே இத்தனை விஜய ஸம்வத்ஸராதி ஸம்ஸி யுண்டாகையாலே இதுக்கடியான யஜ்ஞாநுஷ்டாநமும், அதுக்கு உவதேஷ்டாக்களான ஸத்துக்களும் உண்டாகவேணும். அப்படி யாகாதபோது - சுகாரணகார்யோத்பத்தி வாதம் வரும். * ங. (ஸஷி) ஸத்துக்களென்று சில ஜாதியன்றே. சுநீதியைச்சொல்லுதல் செய்தல்செயலிற்போந்திறே சுஸத்துக்களாவது; ஸஷேஷாவதேஶம் பண்ணினபோது ஸத்துக்களிறே. ஆகையாலே, அவனுக்கு நல்வார்த்தைசொன்ன சுகவநமாரீசவாஷ்வஜகூ-ஹகண-விபீஷண ப்ரஹஸ்தி களுண்டாகையாலே ஸத்துக்களுண்டே. * ச. (ஸஷி) ஸத்தாமாத்ரமே உள்ளது காயகாரகவமில்லை.

ஸத்தையுண்டாகில்; உவதேஶியார்களோவென்ன; * க. (ஸதோவா நாநுவதஷேஸ) உண்டானும், "நாவ்ருஷ்டஃ சுஸ்ஷிஷயாசு" என்றும் -"வ்ருணிவாதேந வஶிவ்ரஶ்லேநவேஸவயா உவதேக்ஷ்ஷி" என்றும்-வ்ருணிவாதவ்ரஶாஷ்நுவதநம்பண்ணிக் கேட்டாலிறே அவர்கள் சொல்லுவது. அப்படிக்கு, சுநுவதியாயாகாததே? * உ. (ஸதோவா நாநுவதஷேஸ) "த்ரவாஷ வசவஶ்லோத்ரயோஉஷிவாஷநஹேஷி" என்றும்-"ஜ்ஞாந விஜ்ஞாநஸம்பந்நா ஹஷிஹோ ஜநாஷநே[illegible]நஹவ்யா விஶேஷேண ஸாக்ஷிகெஷஷமவாரிஷி:" என்று[illegible]ண்சேனை யெம்பெரு

மான் தாள்தொழுவார்காண்மினென் தலைமேலாரே"-என்றும்-யோ ஹிராஸ்வஷம் விஹிதமாயிருக்க, அது செய்யாயாகாதென்கிறாள். * ங. (ஸஹோவாசாஸ்வஷஸ) "ஸவீயஸ் ஸஷஸ்" வக்காலோகாவ ஞூஹ:"-என்றும்- "ஞூஹம் ஶாஙஷம் ஶேஷ வெகூணவியஶஸநந்" என்றும் - அப்படிக்கொத்த ஸஹாய ஹாவரைக் கிட்டுகையாவது பெற்றுவைத்து அழைக்கிறாயாகாதே? * ச. (ஸஹோவாசாஸ்வஷஸ) வஶூாவஸ்யெயி லிரங்கும் படி, "வஸணிவஸாஹிவாஸவ" என்று, ஸஷவதிக்கவேணும் ; "உஷாவயெயில் க்ருதஜ்ஞைகையாலே, "க்ஷோஹிவேஷாயூய நஶயீதஶவிஷு" என்றும் - "என்னை த்தீமனங்கெடுத்தா யுனக் கென்செய்கேன்" என்றும் ஸஷவக்க வாஷம்-அதுசெய்யாயாகா தே ? * ரு. (நாஷவஷஸ) - "வதஜேஷ ஶாஙவஸாஸ:" என்று- ஷோஸம் பண்ணவேண்டியிருக்க, "ஸோஹம் வாஷி தஸேந ஶாஸவவாஶநித:" என்று- நிந்திப்பாயாகாதே. அன் றியிலே, *எ. (நாஷவஷஸ) என்று-வணிவாதாஜிகளையொழிய, "யஷாஸதேஷவஷோஙு தஷாதேஷவஷாஃ" "யஷ ஶாஷாதிஶேஷஸதஜேவதரே ஜநாஃ" என்றும்-"பேசிற்றே பேசலல்லால்" என்றும்-ஶாஸவர்சொன்னவார்த்தையும் ¶செய்யெ ன்றுநாடி அப்படிக்கேசெய்யாயாகாதென்றுமாம். * அ. (ஸஹோ வாசாஸ்வஷஸ) அவர்கள் ஸத்தையுண்டானபோது சொல்லி யல்லது நில்லார்கள்; நீ ஸஷியாதா யிருந்தது.

நேற்றுவந்துநின்றாள்;ஸஷவிப்பனோ ஸஷவீயானோவென்று அறிந்தபடியென்னென்ன; *க. (தஷாஹி) அப்படியிருந்ததுகாண். *உ.(தஷாஹி) ♆ஸம்வதிவதிபிலேயாய்,இவ்வாஷத்தில் ♆ விவதி வதியுண்டோ? ஸவயோக வதிவநமன்றோ? அன்றியிலே, *ங.(தஷாஹி)என்று-"ஹிஹேதஜ' வாதஷாகவாஸ-என்று-ஸஷ வீயாயென்கிற ஸாயத்துக்கு ஹேது சொல்லுகிறாளாகவுமாம். * ச "தஷாகவாஸ" அப்படியாகையால்-தஷாகவாஸ என்று - தவு

¶ செய்யென்றுநாடி-அழகியதென்றுப்ரீதிபண்ணி. ♆ ஸம்ப்ரதி பத்தி - நிச்சயம். ♆ விப்ரதிபத்தி - ஸம்சயம்.

ஷம் ப்ரக்ருதவாராஶி-யாகையாலே கீழ்ச்சொன்ன ஸாயுஜ்யத்தை வாராஸீத்து, ஸ்வஸ்தியாமையா லென்னபடியிறே. அப்போது ஸ்வஸ்தியாமையாலென்ற ஹேதுஸாயுஜ்யா::விஶிஷ்டமாகாதோவென்னில்; ஆகாது; ப்ரக்ருதவாராஸத்துக்குக்குறையில்லை. ப்ரக்ருதந்தான் உக்தமென்றும் பஹிஷ்டமென்றும் இரண்டு. "விபரீதா தேபஹி:" என்று-வக்ஷ்யமாணமாயேபஹிஷ்டையாய் ப்ரக்ருதத்தைவாராஸிக்கையாலொருகுறையில்லை-எங்ஙனேயென்னில்; ஸ்வஸ்தநாஸாவஸாயுஜ்யமாயும், பஹிவைபரீத்யஹேதுவாயு மிருக்கையாலே ஸாயுஜ்யாவிஶிஷ்டமாகாது. தயாக்வாக தனக்குப்பொருளாய் வைத்ததென்னென்னில்; உன்னுடைய ஸ்வஸ்தநத்துக்கு ஸாயநமாயிருப்பதொரு ஹேதுவை யுடைத்தாகையாலென்னபடி.

தயாக்வாக என்று. பஹிஷ்டத்தை அருளிச்சொன்ன தித்தனையன்றோ? அந்த ஹேது வேதென்னில்; * க. (விபரீதாதே பஹி:) உன்னுடைய பஹி விபரீதையாயிராநின்றதே. நீ வாரத்தைக்கண்டு வாத வரிஷாத்தில் வ்ருஷியை அநுமிக்குமாப்போலே. தவபஹி வைபரீத்யாக-என்று-காவ்யஜ்ஞாநாநம் சொல்லுகிறாள். * உ. (விபரீதாபஹி:) ஶாஸ்த்ரவிஹித வ்யாபாரத்துக்கு விரோதமாயிராநின்றது. * ங. (விபரீதா) வரதார வரத்ரவ்யவாரஹிம்ஸாதிகள் நிஷித்தமாயிருக்க அவை கர்தவ்யங்களென்று நினைவு நடவாநின்றதே.*ச. (விபரீதாபஹி:) "பஹ்யா ஹ்ருஷ்டாஜ்யாயதா:" என்றும்- "பஹிரா த்யுஷாஹாஷீ" என்றும்- ‡உத்தாரகஶாஸ்த்ரஷாதிகளால் ஸம்பந்நெயின்றிக்கேயிருந்ததே. * ரு. (விபரீதா) "பஹிநாஶாக ப்ரணஶ்யதி" என்று-ஸநத்துஹேதுவாயேயிருந்தது.*சு.(விபரீதா) "பீதஞாதிநம்வேராக்ஷ" என்று-நீளாய், விஹதமான திநத்தையுடைத்தாயிருந்தது. அதாவது- ஞாஹாநியை உடைத்தாயிருந்ததென்கை. *எ. (தேபஹி:) அறிவுடையாரை ஸ்வஸ்தியாதே இருக்

:: அவிசிஷ்டம் - அபிந்நம், ஒன்று. ‡ உத்தாரக-கடைத்தேறத்தகுந்த.

கிற உன்னுடைய ப⁴க்தி. "நீதிமாந் ப⁴க்திஸம்பந்நோ வீரோ த³க்ஷ: ஶுஶ்ரூஷிதா த்⁴ருவ:" என்று ராஜாக்களாகில், ஸர்வகு³ணயுக்தராய் ப்ராப்தராயிருக்க, அவையில்லாத ப⁴க்தி. *௮. (தே³வப⁴க்தி: விபரீதா) ப்ரக்ருத்யாராக்ஷஸோ ஹ்யேஷ:" என்றும்- "விபரீதஸ்ய பா⁴வ:" என்றும் - இந்த ப⁴க்திவைபரீத்யத்துக்குத் தகுதியான ஜந்மமுடைய உன்னுடைய ப⁴க்தி.

என்னுடைய ப⁴க்தி விபரீதையென்று அறிந்தபடியென்! நீ ஸர்வஜ்ஞையன்றே அறிவதற்கென்ன; *௧. (ஆசாரவர்ஜிதா) அதுவுங் காயக்லேஶமன்றோ வென்கிறாள். *௨. (ஆசாரவர்ஜிதா) ஆசாரமாவது - ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி விஹிதமான வர்ணாஶ்ரம நிஷ்டா²நுஷ்டா²நம். அது உன்பக்கல் கண்டிலோமே. *௩. (ஆசாரவர்ஜிதா) இது முற்பட இல்லையென்னவொண்ணாது. ஸதா³சார வர்ஜிதா த்³ரோஹாத்³யநாசாரம் ப்ரத்யக்ஷஸித்³த⁴மே. ப⁴க்த்யாசாரவர்ஜிதா-என்றுநின்றாய்; ப⁴க்தியாவது ஆந்தரவ்யாபாரம். ஆசாரமாவது பா³ஹ்ய காயிகவ்யாபாரம். ஆனால் ஸாமாநாதி⁴கரண்யம்கூடுமோவென்னில், "யதி³ந ஸாயத்யாயதித⁴ர்மகரோதி" என்றும் - "ஜ்ஞாதே ஹ்யர்தே² ஹி ப்ரவ்ருத்தி:" என்றும் - ப⁴க்தியையொழிய கர்மங்கூடாமையாலும், ப⁴க்திபிறந்தல்லது நில்லாமையாலும், இவ்வவிநாபா⁴வஸம்ப³ந்த⁴த்தை நினைத்து ஸம்ப³ந்தி⁴நியை, வர்ஜிதா-என்கிறது. *௪. (ப⁴க்த்யாசாரவர்ஜிதா) ஸதா³சாரவிஹாரம் காண்கையாலே இதுக்கடியான ப⁴க்தி கண்டோமித்தனை. உன் ப⁴க்தியில் ஸதா³சாரமில்லை யென்கிறாள். ஆகவித்தால் ஸதா³சாரங்கொண்டு ஸத்³ப⁴க்தியை கல்பித்தேன். ப⁴க்தியைக் கொண்டு ஸத்³ப⁴க்திஜநகரான ஸத்துக்களை ஸந்நிதி⁴யாயென்னுமிடம் அநுமித்தேனென்கிறாள். *௫. (ஆசாரவர்ஜிதா) "ஜைநம் ஸம்ஸ்ருத்ய ப்ரதவ திவாஶ்வாதிநாராபக:|ஜ்யோதிஷாமீஶம் த்ரஷ்டா வஸ தே³ஹாவிநகம்பதே" என்றும் - "த்ருஷ்யத்யவிபா⁴ஷ்யர:" என்றும்-பிறந்தவன்று தொடங்கி ஸகலதே³வதைகள் குலையும்படியிருக்கையாலே முதலுக்கிவ்வாஶ்ரயத்தில் ஆசாரம் புகுந்தமையுமில்லை,

என்றும் வ்யாமஹாவமேயிருந்தது. * சு. (ஸூவாரவஸிஜதா) வ்யாம ஹாவமென்றால் மேலொருகாலாகிலும் வரக்கூடுமிறே. அங்ஙனன் றியிலே, ஸூவாராத்ஜாஹாவமேயா யிருந்தது. ஸதஜாஹாவ மாம்படியென்; ஸஹ்ஹாவைநோக்கி தவஷைப்பண்ணுவது ரஷஸ ஊனோக்கி தவஷைப்பண்ணுவதாய் ஸஊாவாரம் பண்ணுற்றி லன்றோவென்னில்; * எ. (ஸஜிராவாரவஸிஜதா) "ஶௌத்யம் ஹியஷாவ்யக்ருதிஜஸ்ய" என்று - ஜலதகத்துக்கு ஶௌத்யம் ஸ்வஹாவமாயிருக்கச்செய்தே உஷ்ணஜலமென்று ஸந்திஸவஶத்தாலே ஔஷ்ண்யஂ ஔவாயிக மாமாப்போலே இவனுக்கும் வைஸ்வர்ய வயஸ்காயயாஷ்வேக்ஷயா ஔவாயிகமாக ஸஊாவாரம் வந்தே றியித்தனே; இவன் ஸஜிக்கு ஸஊரவாரஹாநி ஸ்வதஃவ்யாஸ்தமே என்கிறது. "ஸஷ்யஷே திஸ்யணாஂ வராவிரிவள கஷ்ணஞ ஜோஷ்ணஞ க்ஷ்யாக்ருத வநஃ வ்யாசஸிரஸோ வீரஸ்யஶி ஸ்லோஷ்ரஷ | யாஞாஷைந்ய வராஷியஸ்கஞஹாயஷே ஶியஸ்தஂ வ்யணா ஸஂவ்யணித்ஹிதோ ஊவாநி ஸஊஶஸ்ரீவஃ கயஂ கய்யதே" என்று - தவஸ்வண்ணி ஶாஷுயிருக்கிற போதகப் பட வராவேக்ஷாஊஶௌயில் ஒருஊவத்துக்கொருஊவம்$ஜோஷ கஞஷிதமாய்§விப்ரதிவத்தி பண்ணிற்றிறே. உக.

தாத்பர்யம்.

இந்த பாபிஷ்டலங்கையில் ப்ரஹஸ்தன் முதலான பாபிகள் தவிர பிறருக்கு ஹிதோபதேசம் பண்ணும்படியான ஸத்புருஷர்கள் இல்லையா? இப்படிப்பட்ட ஸம்பத்தையும், அக்னிஹோத்ர வேதாத்யயனங்கள் முதலானதுகளையும் பார்த்தால் ஸத்புருஷர்கள் இருக்கலாமென்றே தோற்றுகிறது, ஆனாலும், அவர்களைப்பணிசெய்து அனுவர்த்தித்திருக்கமாட்டாய் என்று, சாஸ்த்ரோக்தமான மார்க்கத்தை விட்டு நிஷித்தாசாரங்களைப் பண்ணி உன்னையுஸ்ஸைப்போக்கடிக்கிற உன்புத்தியைப்பார்த்தால் தெரிகிறது. புத்தி எங்கள் கண்ணுக்குத் தெரியாவிடினும் வர்ணாஶ்ரமவிருத்தமான உன்னுடைய துராசாரத்தால் தோற்றுகிறது என்று ராவணனோடு ஸீதாதேவி சொன்னாள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

$ஜோஷகலுஷிதமாய்-இரக்கவேண்டியதோஷம் வந்ததேஎன்று கலங்கி. § விப்ரதிபத்தி - விவாதம்.

ஸுந்தரகாண்டம், ௩௧ - ம், ஸர்க்கம், ௧௩ - ம், ஶ்லோகம்.

௭௦.—ஸா திர்யகூர்த்⁴வம் ச ததா²ப்யத⁴ஸ்தாந் நிரீக்ஷமா-
ணா தமசிந்த்யபு³த்³தி⁴ம் | த³த³ர்ஶ பிங்கா³தி⁴பதே-
ரமாத்யம் வாதாத்மஜம் ஸூர்யமிவோத³யஸ்த²ம் || ௨௨.

அர்த்தம். ஸா - அந்தஸீதாதேவி, திர்யக் - குறுக்காயும், ஊர்த்⁴வம் ச - மேலும், ததா² - அப்படியே, அத⁴ஸ்தாச்ச - கீழும், நிரீக்ஷமாணா - பார்த்தவளாய்க்கொண்டு, தம் - அந்த, அசிந்த்யபு³த்³தி⁴ம் - மனஸ்ஸுக்கு எண்ணத்தகாதபுத்தியுடையவனாயும், பிங்கா³தி⁴பதே: - வானரராஜாவினுடைய, அமாத்யம் - மந்திரியாயும், வாதாத்மஜம் - வாயுவினுடைய பிள்ளையுமான ஆஞ்சனேயரை, உத³யஸ்த²ம் - உதயபர்வதத்திலிருக்கிற, ஸூர்யமிவ - ஆதித்யனைப்போலே, த³த³ர்ஶ - பார்த்தாள்.

வ்யா. அவதாரிகை. அஶோகவநிகாமத்⁴யமத்தையான பிராட்டி, ராவணப்ரேரிதைகளான ராக்ஷஸிகளுடைய தர்ஜநபர்த்ஸநாதி³ஸஹநத்தையாலும், ராமவிரஹவ்யஸநாதிஶயத்தாலும், ப்ராணத்யாகவ்யவஸிதமநஸ்கையாய் ஶிம்ஶுபாஶாகா²ஶிகா²வலம்பி³நியாய் எழுந்தருளிநின்ற ஸமயத்திலே திருவடிகண்டு, முன்பு பெருமாளருளிச்செய்த வைலக்ஷண்யஜாதங்களை முழுக்கத் திருமேனியிலே காண்கையாலே, பிராட்டியென்றறுதியிட்டு, அத்³யமதிஸம்பா⁴ஷிக்கில் ஸீதாஸந்த்ராஸம் பிறக்கும்; ஸம்பா⁴ஷியாதேயிண்டில் அவிதி³தவ்ருத்தாந்தையாகையாலே ஶரீரவிஶ்லேஷம் பண்ணக்கூடுமென்று, நவவ்யாகரணபண்டிதனாகையாலே தன்னெஞ்சாலே|| தர்கித்து, க்ரமஶ: ‡ பொறுப்பிப் போமென்று நிர்ணயித்து, வாதோபஹதனைக் கீழேவைத்து தான் உந்நதப்ரதேஶத்திலே யிருந்து யாரெபொழியுமாப்போலே, ஶிம்ஶுபாவ்ருக்ஷத்தின்மேலேயிருந்து "ராஜாத³ஶரதோ நாம" என்றுதொடங்கி ∴ கதா²ஶரீரத்தை அப்ருதயாரையாக பா⁴ஷிக்க, விரகார்த்திவேதநதியாலே

|| தர்கித்து - விசாரித்து. ‡ பொறுப்பிப்போம் - ஒப்பும்படி பண்ணுவோம். ∴ கதாஶரீரத்தை - கதையின்ஸ்வரூபத்தை.

ஸ்தப்யமான திருக்கழுத்தை ஹேதாவ்யாவேஶநஉத்ருத்து பிராட்டி திருவடியைத்திருக்கண்சாத்தினபடியைச்சொல்லுகிறது இஶ்லோகம்.

ஶ்லோகத்துக்குவாக்யார்த்தம். அவள்திருக்கழுத்தைஇரு÷மருங்கும்புறட்டி மேலுங்கீழும் பார்த்து மீண்டு மேலேநோக்கிப் பாரா நின்றுகொண்டு உதயகிரி ஶிகரஸ்தனை ஸஹஸ்ராம்ஶுவைப்போலே ஸுக்ரீவஸசிவனை வாதாத்மஜனைக் கண்டாளென்கிறது.

*க. (ஸா) வக்ஷணத்திலே ஶரீரவிமோசனமாய வ்யவஸாயம் பண்ணினவள். *உ. (ஸா) ராக்ஷஸீஸ்த்ரீகள்தொடங்கி உபஸ்தன வ்ருத்தாந்தநிமித்தையாகையாலே ஸகலத்தையும் விஷண்ணையாயுள்ளவள். * ங. (ஸா) அருகே யொருசருகிலை யோசைப்படிலும் ஹ்ருதயங் (குலைந்து * பறையறையாநிற்குமவள்.*ச. (ஸா) ராவணக்ருஹீதையான வன்றுதொடங்கி செம்பளித்தகண் விழிக்கவறியாதவள்.

(திர்யக்) திருக்கழுத்தை யிருமருங்கும்புறட்டிப்பார்த்தாள். சிரகாலம் வேஷ்டியாத கழுத்தாகையாலே இப்போது இருமருங்கும் விஷயமாக்கினாள். நம்முடைய ஸவ்யவஸாயத்தைக்கண்டு முலையெழுந்தார் வ்யஸநம் முலையெழுந்தார்க்குப் பொறுக்க வொண்ணாமையாலே த்ரிஜடாதிகள் சொன்ன வார்த்தையோவென்று இருமருங்கும் புரிந்துபார்த்தாள்.

(ஊர்த்வம்) ஸுக்ரீவாதிகளும் நம்மைப்போலே யகப்பட்டு ப்ராணத்யாக வ்யவஸாயம்பண்ணி மீண்டும் ஸ்வஸ்தராக்களை ப்ராவித்தவர்களாகையாலே, இப்போது நம்முடைய ஸவ்யவஸாயந் தவிர்க்கைகாக அவர்கள்சொன்ன வார்த்தையோவென்று மேலே பார்த்தாள். (ஊர்த்வம்) எழுந்த ஶப்தத்தினுடைய முழக்கத்தாலே, "ஆகாஶகுணஶ்ஶப்த:" என்கிறபடியே, ஶப்தகுணகமான ஆகாஶம் செவிக்கினிதாகப் பழுத்துக்கொடுத்த பழமோவென்று பார்த்தாள்.

÷ மருங்கு - பக்கம். (குலைந்து - நடுங்கி. * பறையறையாநிற்கும்-ரக்கையடித்துக்கொள்வதுபோல் சஞ்சலையாய் இருக்கும்.

வகாரம் ஸமுச்சயார்த்தமாம்போது வக்ஷ்யமாணமான திமதை ரங்கள் சேரச்சொல்லவேண்டாவாகையாலே வஸ்த்ரம் நிரீக்ஷித்து ஹாஸங்களை ஸந்நிரீக்ஷணம் பண்ணினுள் ஸம்ஹரித்தாலே.

(தயாவஸ்யஸ்தாஸ) அப்படியே கீழும்பார்த்தாள். தன் காலடி யிலே யிருந்து சிலர் ஒருவார்த்தைசொல்ல ஸம்ஹாவனை யின்றிக்கே யிருக்க கீழேபார்க்கைக்கு உபபத்தி சொல்லுகிறது தயாஸஹம். ஶ்ருதிரும் இதிஹாஸங்களும் சொல்லக்கடவதாக முற்படவே கற் பித்தார்கள். அந்த வாஸனையாலே பார்த்தாள். (ஸயஸ்தாஸ) தன்னு டைய க்லேஶாதிஶயத்தைக் கண்டு:::: ஆச்சி தன் வயிறெரிச்சலாலே சொன்னுளோவென்று பார்த்தாள்.

(ஸவி) மீண்டுமேலேபார்த்தாள். கீழேசொன்னவற்றுக்கு ஸ ஸம்ஶயமானுலோவென்னில்; நிரீக்ஷணா-என்கிற மேலோடு வடி யாது. கண்டதுகீழேயில்லாமையாலே;

(நிரீக்ஷணா) என்கிற ஸந்தாநத்தாலே ஸாதராதிஶய மாக வைத்தகண்வாங்கிற்றிலளென்கிறது. நிரீக்ஷணாதரஶ்ரு த்யம்.

(தமு) என்கிற பதம் திருவடியினுடைய ஸர்வாங்க ஸவத்தை யுஞ்சொல்லுகிறது.

(ஸவிஸ்மிதாஜ்ஞிமு) திருவுள்ளத்தி லிடமுடைமை திருமேனி யிலே நிழலெழுகை.

(ஜஶ்ரு) ஸர்வ ஜ்ஞத்வ நாதஸ்ய யாஸமெல்லாம்போம்படி ஸ்ரீக டாக்ஷத்தாலே வர்ணமாகப்பார்த்தாள்.

(விஜ்ஞாயிவதேதாமாதஶ்மு) ஒருமஹாராஜாவினுடைய ஆணை க்கீழேயிருந்தானெருமஞ்ஜி யென்னுமிடத்தை அவன்தானுயிருந்த விரும்புக்கோட்சொல்லிக்கொடுத்தது. யாவனெருவனுலே மஹாரா ஜாவினுடைய விஜ்ஞாபநதும் தன்னுடையவாதஸ்வமும் பெரு மாளுடைய வருமகடாக்ஷத்தினுலே யுண்டாக்கப்பட்டது, அவனே.

(வாதாத்மஜமு) ஸணுமதவராணெயானபிராட்டிக்குத்திருவடி. திருமேனிபொறுப்பித்தபடியாலே, ஜஷிதென்றற்கன்றென்கிறுன்.

:::: ஆச்சி - தாய்.

(ஸ்வரூபமிவ) ப்ரதிபக்ஷங்கண்டு வெருவும்படி வீர்யம் புறப்பட்டுப்பரம்புகையாலே, ஸூர்யகாந்தத்திலாதித்யனைப்போலென்கிறான். மகனென்று சட்டையிட்டுவாராதே காற்றுத்தானேவந்ததாகில் கண் வைக்கவொண்ணாதே.

(உதயஸ்தம்) ஸஹஸ்ராம்ஶுமிவோதிதம். பழைய ஆதித்யனைப்போலன்றியிலே உதயகிரியிலே உதித்து ராவணனுக்கஞ்சிச்செல்லாகில்லாதே உதயகிரியிலே காலூன்ற வல்லானொரு ஆதித்யனைப் போலே த்ருஷ்டாந்தஞ்சொல்லலாம். ௨௨.

தாத்பர்யம்.

ராவணனால் நியமிக்கப்பட்ட ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளினால் செய்யப்பட்டபாதையை ஸஹிக்கமாட்டாமல் ப்ராணனை விட்டுவிடுவதில்நிச்சயித்திருக்கிற ஸீதாதேவி, சிம்சுபா என்கிற மரத்தின் மேலிருந்து காதுக்கினிமையாய்சொல்லப்பட்ட ராமகதைகளைக்கேட்டு, தனக்கு ஆச்வாஸம்பண்ண பெண்கள் வருத்தமறிந்த திகங்கனைகள் வந்தார்களோவென்று திக்குக்களையும், ஸ்வர்க்கத்தில் நின்றுமிறங்கிவந்து சசீதேவி சொல்லுகிறாளோவென்று மேல்புறத்திலும், தன்தாயாரான பூதேவியோவென்று கீழும் பலதடவைகள் பார்த்துக்கொண்டிருக்க, ஐந்த்ரம் முதலான ஙவ வ்யாகரணம் அதிகரித்து மகாபுத்திமானாயும்; தன் ஸஹாயினால் ஸுக்ரீவனுக்கு ஸ்ரீராமனோடு ஸ்நேஹம்பண்ணிவைத்து போன ராஜ்யத்தைக்கொடுப்பித்து ஸமஸ்த கார்யங்களையும் நிர்வஹிக்கிற மந்த்ரியுமான ஸ்ரீஆஞ்சனேயரை, இருளைப்போக்கடிக்கிற இளம்கதிரவனைப்போல் பார்த்தாள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஸுந்தரகாண்டம்-௩௮-ம் ஸர்க்கம்-௩௩-ம் ஶ்லோகம்.

௨௩.—ஸ பித்ரா ச பரித்யக்த: ஸுரைஶ்ச ஸமஹர்ஷிபி: |
த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஶரணம் கத:॥ ௨௩.

அர்த்தம். ஸ: - அந்தகாகாஸுரன், பித்ரா ச - தகப்பனாலும், ஸமஹர்ஷிபி: - மஹர்ஷிகளோடு கூடியிருக்கிற, ஸுரைஶ்ச - தேவர்களாலும், பரித்யக்த: - விடப்பட்டவனாய், த்ரீந் - மூன்றுகளான, லோகாந் - லோகங்களை, ஸம்பரிக்ரம்ய - நன்றாய்த்திரிந்து, தமேவ - அந்தஸ்ரீராமனையே, ஶரணம் - உபாயமாக, கத: - அடைந்தான்.

வ்யா. ஙவதாரிகை. “சித்திரகூடத்திருப்பச் சிறுகாக்கை முலைதீண்டவத்திரமேகொண்டெறியவனைத் துலகுந்திரிந்தோடி வித்

தகனேயிராமாவோ நின்னபயமென்றழைப்ப" என்கிறபடியே,பிராட்டி திறத்திலே தீரக்கழிய வபராதத்தைப்பண்ணி ஸாவபராயனை காகத்தைக்குறித்துப் பெருமாள் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகித்தருள, அவனு மதுக்கஞ்சித்தனக்குப்புகலாமிடமெல்லாம் போய்த் தட்டித்திரிந்து போக்கற்று, எங்கும் போய் கரைகாணா தெறிகடல்வாய் மீண்டேயும் வங்கத்தின் கூம்பேறு மாப்பறவையாய், விஷ்ணுவோதமான பெருமாள் திருவடிகளிலே வந்துவிழுந்த படியைச்சொல்லுகிறது.

* க. (ஸ:) ஸாவபராயர் பிழைகளைப் பொறுப்பிக்கைக்கு வபராஷகார ஹைதெயான பிராட்டிதிறத்திலே கூவபராயம் பண்ணி நேராக வய்ஞனயிருக்கிறவன். * உ. (ஸ:) ஹாமவதாவ வாரம்பண்ணி, நக்ஷோஜிக்கி லக்காயிருக்கிறவன். *ந. (ஸ:) வபரக வபராஷார்த்தைவிட்டு, "ஹக்ஷ்ராயீஷ்பவிஷோஜநஃ" என்று - க்ஷூஷ்ரவபராஷாயக்த்தைப்பற்றி அருநரகத்தழுந்தும் பயன்படைத்திருக்கிறவன். * ச. (ஸ:) கூவபராயம் பண்ண ஸஜீவித்த போதே தேவகூம்போய் காகமாய் ஹரவைஹாநி பிறந்திருக்கிறவன். * ரு. (ஸ:) "நவெஷரயிரெஃ" என்கிறபடியே, கூஹ்ராவபராயனு யுதிரக்கையனுயிருக்கிறவன். *சு. (ஸ:) "யுராஹாரவரஃ" என்று-இதுக்குமுன்பெல்லாம் † பொதும்புகளிலே அடங்கி வாழ்ந்து இப்போது கூவபராயம் பண்ணினபடியாலே, "வவநஷ்மதளஸஃ" என்று - ஆகாஶத்திலே காற்றுப்போலே திரிகிறவன். * எ. (ஸ:) "பாஷ்ஶ்விதாவஜாவவஃ" என்று- * நிருபாயிகபாஷ்வாயிருக்கிற பெருமாள் கைவிட்டபடியாலே ஸோபாயிக பாஷ்க்களும் கைவிடும்படி யிருக்கிறவன்.

ஸோபாயிகபாஷ்க்கள் கைவிட்டபடியெங்ஙனேயென்னில்; (விதாவஸிஷ்டக்ஷ ஷரெஶ்ர ஸஹைஷிஷ்ஸி:) ♧கொண்டான் ÷ விளிவைக்கண்டார்விளித்து அடையக்கைவிட்டார்கள். உள்மனிதர் புறமனிதரென்றும் வாசியுண்டோவென்னில்; * க. (விதாவவ

† பொதும்பு-பொந்து. * நிருபாதிக-ஹேதுவில்லாத. ♧ கொண்டான்-ஸ்வாமியான ஸ்ரீராமன். ÷ விளிவை-கோபத்தை.

ரித்யக்தஃ) முற்பட உள்மனிதர் கைவிட்டார்களென்கிறது. * உ. (பி த்ராசபரித்யக்தஃ) ப்ரஹ்மாஸ்த்ரந்தொடர்ந்து ☼முடுக்கினபடியாலே பெற்றதகப்பன் ரக்ஷிக்குமோவென்று அங்கேறப்போனான்; அவனுங்கைவிட்டான். த்ரைலோக்யாதிபதியாயிருக்கிற வவன் கைவிடுகைக்கடி யென்னென்னில்; * ங. (பித்ரா) "இந்த்ரோ மஹேந்த்ர ஸ்ஸுரநாயகோவா த்ராதும் நஶக்தா யுதி ராமவத்யம்" என்று - பெருமாள் முனிந்தவர்களை ரக்ஷிக்கைக்குத்தனக்கு ஶக்தியில்லாமையாலே கைவிட்டான். அன்றிக்கே, *ச. (பித்ராசபரித்யக்தஃ) ஹிதபரனானபடியாலே இவன்செய்தவிநயத்துக்கு அத்தனையும்வேணுமென்று கைவிட்டானென்றுமாம். * ரு. (பித்ரா) அன்றிக்கே, ஹ்ருதைஶ்வர்யனை தன்னை ஸைஶ்வர்யனாக்கினாள் நாச்சியாராகையாலே, அந்த க்ருதஜ்ஞதையாலே அவ்விஷயத்திலே ஔதாஸீந்யம் பண்ணினபடியாலே கைவிட்டானென்றுமாம். * சு. (பித்ரா) அன்றிக்கே, "ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா" என்றும்- "தேவதேவோ ஹரி: பிதா" என்றும்-ஸகல ஜகத்பிதாவான பெருமாள் கைவிட்டபடியாலே, இவன் பிதாவுங் கைவிட்டானென்றுமாம். * எ. (பித்ரா) அன்றிக்கே, "விஷ்ணோர்வம்த்ரக ஶாமஹ" என்று- உபேக்ஷித்தவன் அவதாரரஹஸ்யத்தை யறியுமவனாகையாலே. பித்ருஸ்நேஹத்திலும் ப்ராத்ருஸ்நேஹங்கனவியதாகையாலே கைவிட்டானென்றுமாம். * அ. (பித்ரா) அன்றிக்கே, பெருமாளாலே தன்குடியிருப்பும்பெற்று ஹவிஸ்ஸமும் தீரத்தேடுகிறவனாகையாலே அவ்விஷயத்திலே ஔதாஸீந்யம் பண்ணின படியாலே கைவிட்டானென்றுமாம். * கூ. (பித்ரா) அன்றிக்கே, "ஶாஸ்தா வாஸவ" என்று - தன்னை ஸமவஸ்யமாக அநுஶாஸிக்கும் ஜ்ஞானவானாகையாலே ஸமதர்ஶியென்று கைவிட்டானாகவுமாம்.

கைவிட்டபடி தான்மேலெழவோவென்னில்; (பரித்யக்தஃ) லோகயாத்ரைக்காக வின்றிக்கே பாவபூர்வக மாகக்கைவிட்

☼ முடுக்கின - துரத்தின.

டான். (பரித்யக்த:) இவன் தன்னளவன்றிக்கே யிவனைச் சூழ்ந்த ஸாம்ராஜ்யாதிகளையுமகப்படக் கைவிட்டான்.

ஹிதபரனாகையாலே இவன் கைவிடுகிறான்; ப்ரியபரையான தாயார்செய்தபடி யென்னென்னில்; சகாரத்தாலே யவளும் கைவிட்டாளென்கிறது, சகாரமநுக்தஸமுச்சயகம். இவள் கைவிடுகைக்கடி என்னென்னில்; "ஸீதா நாரீஜநஸ்யாஸ்ய யோகக்ஷேமம் விதாஸ்யதி" என்று-பெண்பிறந்தார்க்கு ரக்ஷகையான பிராட்டி △திறத்திலே அபராயம் பண்ணினபடியாலே கைவிட்டாள். (ச) மாத்ராசபரித்யக்த:. "அம்மாதா ஸர்வலோகாநாம்" என்று - ஸர்வலோகமாதாவான பிராட்டி கைவிட்டபடியாலே இவன் மாதாவுங்கைவிட்டாள்.

இவளிப்படிக்கைவிட்டவளவில் புறம்புகலானுண்டோ வென்னில்; * க. (ஸ்வைர:) ஸஜாதீயரான தேவர்கள்பக்கலிலே சென்றான்; அவர்களும் தள்ளினார்கள். இவர்கள் தள்ளுகைக்கடி யென்னென்னில்; "கஸ்ய பிப்யதி தேவாஶ்ச ஜாதரோஷஸ்ய ஸம்யுகே" என்று - பெருமாள் கண்சிவந்தால் பயப்படுமவர்க ளாகையாலே கைவிட்டார்கள். * உ. (ஸ்வைர:) கல்விட்டுக் கொட்டினாலுஞ் சாவாமைக்கு அம்ருதபானம் பண்ணினவர்களாகையாலே, பெருமாள் திருச்சரத்தாலே முடிந்துபோகிறோமோவென்று பயத்தாலே கைவிட்டார்களாகவுமாம். * ந. (ஸ்வைர:) தேவை:. "விஷ்ணுபக்திபராதேவா:" என்று-அநுகூலப்ரக்ருதிகளாகையாலே ப்ரதிகூலனான இவனைக்கைவிட்டார்களாகவுமாம்.

ஸர்வாவஸ்தைக்கு ஸஜாதீயரான தேவர்கள்கைவிட்டார்கள்; இப்போதைக்கு ஸஜாதீயங்களான பக்ஷிகள்செய்தபடி யென்னென்ன; சகாரத்தாலே பக்ஷிகளுங் கைவிட்டனவென்கிறது. அவை கைவிடுகைக்கடி யென்னென்னில்; "பக்ஷிணோவிப்ரயாசந்தே ஸர்வபூதாநுகம்பிந:" என்றும்-"பறவையின்கணங்கள் கூடுதிறப்ப" என்றும் - பக்ஷிகளும் பெருமாள் பக்கலிலே பக்ஷ

△ திறத்திலே-பக்கத்தில்.

வாதிகளாகையாலே கைவிட்டன. அன்றியிலே, "பறவையரையா" என்றும்- "புள்ளரையா" என்றும்-தங்களுக்குநியாமகனான பெரிய திருவடிநாயனார்க்கு வெறுப்பாமென்று கைவிட்டன வென்றுமாம். அன்றிக்கே, "அன்னமாயன்றங்கருமறைபயந்தான்" என்றும்-"அன்னமாய்நூல்பயந்தார்க்கு" என்றும - தங்களுக்கெல்லாம் ஸஜாதீயராயிருப்பதொரு பக்ஷிவிசேஷத்துக்குக் குற்றஞ்செய்தபடியாலே ஸஜாதீயங்களெல்லாங் கைவிட்டன வென்றுமாம். அன்றிக்கே, *விஷ்ணுபதத்தைப்பற்றித்திரிகிறவை யாகையாலே பெருமாள்திருவடிகளிலே அபராதம் பண்ணினனென்று கைவிட்டனவாகவுமாம்.

இவையிப்படிச்செய்தால் க்ரூரஸ்வபாவரான ருஷிகள் செய்தபடியென்னென்ன; *க. (ஸஹர்ஷிபி:) தேவர்கள் கைவிடுகிறவிடத்திலே ருஷிகளோடொக்கக்கைவிட்டார்க ளென்னும்படி விட்டார்கள். யாதொருகாரணமாக இவர்கள் கைவிடுகைக்கடி யெனென்னில்; ருஷிகளாகிறார் தூரதர்சிகளாகையாலே காண வல்லர்கள். அதாவது-இத்தால் நாமிவனைக்கைக்கொண்டால் இவன் தானு மிவனோடு ஸம்ஸர்க்கத்தநாமும் நசிப்போமென்றும், நாம்கைவிட்டால் இதொரு அநந்யகதியே யென்று பெருமாள் தானே யிரங்குவரென்றும் அவ்வளவுஞ் சொல்லக்காண வல்லவர்களாகையாலே கைவிட்டார்கள். (ஸஹமஹர்ஷிபி:) "யோ விஷ்ணும் ஸததம் த்வேஷ்டி தம் வித்யா தந்த்ரேதஸம்" என்று- ஸர்வஜ்ஞரான ருஷிகள் ப்ராஹ்மணரென்றறியுமவர்க ளாகையாலே, "ப்ராஹ்மணோ வைசஷ்டி ணாரம்ஹாக:" என்கிற ப்ராஹ்மணன் இங்குப்புகுரலாகாதென்று கைவிட்டார்களாகவுமாம். (ஸஹமஹர்ஷிபி:) ருஷிகளாகிறார் கேவலம் ஸர்வஜ்ஞத்வ மறியுமவர்கள்; மஹர்ஷிகளாகிறார், "ஒண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு" என்கிற இந்த வைலக்ஷண்ய முணர்ந்திருக்குமவர்கள். ஆகையாலே, பரமபுருஷகார விஷயத்திலே அபராதம் பண்ணினபடியாலே கைவிட்டார்களாகவுமாம்.

---

* விஷ்ணுபதத்தை-(க) பகவத்பாதத்தை (உ) ஆகாசத்தை.

இவர்களிப்படி கைவிட்டது அவன் தங்கள் பக்கல் வாராமையோவென்னில்; (த்ரீந்லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய) இருந்தவிடந்தோறுஞ் செல்லச்செல்லத்தள்ளினார்களென்கிறது. (த்ரீந்லோகாந்) "அனைத்துலகுந்திரிந்தோடி" என்கிறபடியே, கண்ணுக்கெட்டின விடமெல்லாம் போனான். (த்ரீந்லோகாந்) ஸ்வர்க்காந்தரிக்ஷபூமிகளாகிற தேசமடையத்திரிந்தான்; பூமியெங்குந் தட்டித்திரிந்தவளவில், ஸமஹர்ஷிபி: பரித்யக்த:- என்று - மஹர்ஷிகள் கைவிட்டார்கள். அந்தரிக்ஷமடையத் தட்டித்திரிந்தவளவில் பிதா பிதாக்களும் தேவர்களும்கைவிட்டார்கள்.(ஸம்பரிக்ரம்ய) ஒருகால்தட்டித்திரிந்தவிடத்திலே ஒன்பதுகால் தட்டித்திரிந்தான். அகமுடையவர்களறியாதபடி ☼ கைப்புடைகளிலேஒதுங்கிக்கிடப்பதுஞ்செய்தான்.

இப்படித் திரிந்தவிடத்திலே மேல்செய்ததென்னென்னில்; * க. (தமேவ ஶரணம் கத:) இவன் தஞ்சமென்று ஆஶ்ரித்துப்போனவர்களிலுங்காட்டில் கொல்லநின்றபெருமாள்முகந்தானே குளிர்ந்திருந்தது; அவர் தம்மையே பற்றினான். * உ. (தமேவ) "யதிவா ராவண: ஸ்வயம்" என்று-ஶரணாகதனான விபீஷணனுக்கு ப்ரதிஜ்ஞையும் பண்ணினவனை விரும்பக்கண்டவரானவர் தம்மையே பற்றினான். * ங. (தமேவ) "ஶரணாகதவத்ஸல:" என்று - ஶரணாகதிக்கெல்லையானவர்தம்மையே பற்றினான். அஶரண்யரானவர்களைப் பற்றித்திரிந்த நெஞ்சாறல்தீர ஸர்வலோகஶரண்யரானவர் தம்மையேபற்றினான். * ச. (தமேவ) "தாமரையாளாகிலுஞ் சிதகுரைக்குமேல் என்னடியாரதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார்" என்று-பிராட்டியேகுற்றஞ் சொல்லிலும் மன்றாடி யேறிட்டுக்கொண்டு, ரக்ஷிக்குமவர்தம்மையே பற்றினான். * ரு. (தமேவஶரணம் கத:) ஶரணாகதனான மஸ்ருணனையும் வாணனையுங்காட்டிக்கொடுத்தவர்களைப்போலன்றிக்கே, "ஜோஷயத்ருவி" "நத்ய

☼ கைப்புடை-நடையிலிருக்கும் அறை.

ஜயம்" என்று-கோஷமே ♀பற்றாசாகக்கைக் கொள்ளுமவர் தம்மையேபற்றினான். * ஸ்ரீ. (ஶரணம் கத:) உபாயபாவ்யாபற்றினனல்லன்; கண்டவிடமெங்குந்தட்டித்திரிந்தவனாகையாலே, கால்முறிந்து ஒதுங்கநிழல்தேடிவந்தான்; அவ்விடம் நிவாஸவ்ருக்ஷமாயிருந்தது. அல்லது, "ஸ தம் நிபதிதம்" என்று - தரையிலே தலையும் மடியிலே காலுமாய் விழுந்தவன் ஶரணாகதி பண்ணினானன்றிறே.

இத்தால் ஸர்வேஶ்வரன் ரக்ஷிக்கைக்கு முதல் ஸ்வாபாயஹானியிஷ்டதையும் ஆநந்யகதித்வமும் சொல்லிற்றாயிற்று. ௨௩.

தாத்பர்யம்.

இந்த்ரனுடைய பிள்ளையான ஜயந்தன் காகாஸுரனாய் சித்திரகூட பர்வதத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கிற ஸீதாபிராட்டி திறத்தில் மஹாபராதத்தைப்பண்ணி, ஸ்ரீராமன் ஒருதர்பத்தை ப்ரம்மாஸ்த்ரமாயபிமந்த்ரித்து விட்டவாறே அது அவனைத்துறத்த, பூமி, ஆகாசம், ஸ்வர்க்கம், இந்த மூன்று லோகமெல்லாம் திரிந்தும், ஹிதபரனான தகப்பனாலும், ப்ரியபரையான தாயாலும், ஸஜாதீயரான தேவதைகளாலும், பக்ஷிகளாலும், தார்மிகரான ருஷிகளாலும், அனேகம்தடவை உபேக்ஷிக்கப்பட்டவனாய் வேறுகதியில்லாதவனாய் சரணாகதவத்ஸலரான அந்த ஸ்ரீராமனையே சரணமாக அடைந்தான்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

—:0:—

ஸுந்தரகாண்டம், ௫௮-ம் ஸர்க்கம், ௩௮-ம் ஶ்லோகம்.

௪௦.— ஸத்யம் ராக்ஷஸராஜேந்த்ர ஶ்ருணுஷ்வ வசநம் மம |
ராமதாஸஸ்ய தூதஸ்ய வாநரஸ்ய விஶேஷத:‖ ௨௪.

அர்த்தம். ராக்ஷஸராஜேந்த்ர - ராக்ஷஸராஜாக்களுக்கு ஸ்வாமியே! விஶேஷத: - அதிகமாய், ராமதாஸஸ்ய - ஸ்ரீராமனுக்கு கிங்கரனான, தூதஸ்ய - தூதனான, வாநரஸ்ய - குரங்கான, மம - என்னுடைய, வசநம்-சொல்லை, ஸத்யம்-யதார்த்தமாய், ஶ்ருணுஷ்வ-செய்,

வ்யா. ஸ்வதாஸிகை. "ஸஞ்ஜாத மோஹோ ஹிஸாயஸ்யே:" னொந்தாரைக்கண்டா லய்யோவென்றும் ஸர்வவ்ருக்ஷ்யாகையாலும், "யதீஶ்வரஸம் ஈதவீர்யாவ்ருக்ஷ்தி:" என்று-வரசகாரணிக

♀ பற்றாசாக-ஹேதுவாக.

ரான பெருமாளடிமை யாகையாலும், ராவணனுடையவநர்த்தங் கண்டு அவனுக்கு ஹிதோபதேசம் பண்ணுகிறான்.

*க. (ஸத்யம்) ஶத்ருபக்ஷத்தில் நின்றும் வந்தவிவன் சொல்லுகிறவார்த்தை ✠ விப்ரலம்பகமென்று நினைத்திராதே. உண்மையென்று நினைத்திரு. * உ. (ஸத்யம்) ஸத்யகாலவசம். சிறிது நாளொருபடியாய்பின்னை வேறொருபடியின்றியிலே ஒருபடிப்பட நடக்குமென்று நினைத்திரு. * ந. (ஸத்யம்) வெறுமுனக்கே யன்றியே எங்களுக்கும்கார்யமாகையாலே பொய்யாயிராதுகாண். * ச. (ஸத்யம்) ராமகோஷ்டியில் வாஸநையாலே நான் சொல்லுகிறது ஸத்யமாயல்லது இராதுகாண். வார்த்தையிலேபொய்யில்லையாகிலும் அநஹிதமாயிருக்குமோவென்னில்; * ரு. (ஸத்யம்) "ஸத்யம் பூததஹிதம்ப்ரோக்தம்" என்கிறபடியே, ஸர்வ ப்ராணிகளுக்கும் ஹிதமாய் காணிருப்பது.

நாட்டார்க்கு ஹிதம் சொல்லப்போந்தோமோ வென்ன; * க. (ராக்ஷஸராஜேந்த்ர) இத்தனைபேருக்குக்கடவனானவுனக்கு அவர்களுடைய ஹிதஞ்செய்யவேண்டாவோ? அன்றியிலே, *உ. (ராக்ஷஸராஜேந்த்ர) இப்படிக்கொத்த உண்மையான வார்த்தைகேட்டன்றோ இவ்வைஶ்வர்யம் உனக்குண்டாயிற்று. *ந.(ராக்ஷஸராஜேந்த்ர) அளவுபட்ட வைஶ்வர்யமன்றோஉன்னைஶ்வர்யம். நாட்டில் ராக்ஷஸராய்ப்பிறந்தார்க்கும் ராஜாக்களாய்ப்பிறந்தாரெல்லார்க்கும்மேலானவனன்றோ? நீ. * ச. (ராக்ஷஸராஜேந்த்ர) ராக்ஷஸ ராஜாக்கள் தான் உன்காலிலே விழும்படியாகவன்றோ உன் பெருமையென்றாகவுமாம். * ரு. (ராக்ஷஸராஜேந்த்ர) "இதிவரஶப்தோ" இறே. ராக்ஷஸராஜாக்கள் வைஶ்ர்யமாக்கர்; நீவரஶ்வர்யமாக்கன்.

நம்மையிப்படிஇப்போது⊙உபஶ்லோகிக்கிறதென்னென்ன;*க. (காராஷ்வ) நான்சொல்லுகிற வார்த்தையை அநுஷ்டிப்பாயாகவேணும். * உ. (காராஷ்வ) செய்வேனோ தவிருவேனோ வென்று விசாரித்தால் தவிர்த்தல் செய்யவொண்ணாது;பத்தும்பத்தாக வநுஷ்டிக்க

✠ விப்ரலம்பம்-வஞ்சனை. ⊙ உபஶ்லோகிக்கிறது-ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறது.

வேணும். * ந. (ஸத்யம்கௌராஷ) ப்ரஹஸ்தாதி ஸவக்ஷமல்ல னிவன்; வரவக்ஷம் வஸிஷ்டாதி ஜாதாவல்லனிவன்; ஒருகுரங்கு; ஆகையால் ஸநாஜ்ஞமென்று நினைத்திராதேஎன்றான். உண்மையாகச் சொல்லுகிறவார்த்தையை நீ இசையவேணும். * ச. (ராக்ஷஸ ராஜேந்த்ர கௌராஷ) உன்கீழே யொதுங்கின ப்ராணிகளை ரக்ஷிக்கு ம்போது இத்தனையும் செய்யவேணுங்காண்.

இப்படி செய்யச் சொல்லுகிறதுதானே தென்னில்; * க. (வசநம்) நான் சொல்லுகிறவார்த்தையை. * உ. (வசநம்) "ஸூம் வக்ஷ்திவசநம்" என்று - பாசுரப்பரப்பற்று ஸூஸூமான வார்த்தையை. வசநம் கௌராஷ-என்றாநின்றாய், நீசொல்லுகிற பாசுரத்தை நான் ஸஙஹரிக்கவோவென்ன; * ந. (வசநம்) வாமீ ப்ரவாரமான ப்ருத்தியல்ல; அந்த வாக்யப்ருதிவாக்யம் ஸூத்தை.

யாருடைய வாக்யப்ருதிவாக்யமென்ன; * க. (மம) யமதர்ம ஷாதி வார்த்தைபோலே ஊஃவகாரமாகையின்றியேவாக்யவாஸ ஹிஷ்ணுவான வென்னுடைய வார்த்தை. * உ. (மம) முன்பு ஸமோ கவநிகையிலே வாளையுருவி பிராட்டியை நலியப்புக்கவற்றை யகப் படக்கண்டு காருப்பாட்டாலே யதைப் பொறுத்துப்போந்தவென் னுடைய. * ந. (மம) "ஸஹோஷ்வமஹோவீயம்" என்றும் - "யஸ்யஶ்ரோநபஸவாநுஸ்யாகா" என்றும்- "வநஸ்யோஉவி ஜயதாரவ:" என்றும்-உன்னுடைய யோக்யதையைக்கண்டு ஶ்லாக்யப்பட்டும் உன்னுடைய ஸநத்துவத்தைக்கண்டு வெறுத்து மிருக்கிற வென்னுடைய. *ச. (மம) ஸுக்தாக்களுக்கும் ப்ராண ஹதனை வாயவத்ருனைவைத்து, நீ ஸஙகமிக்கும் வக்ஷத்தி லுன்னுடைய ப்ராணஹாநியைச்சொல்லுவேனோ? * ரு. (மம) வௌந்த்ரவ்யாகரணத்தை யபிஙிித்து ருஜித்யஸிஷ்யனாய் வஸிஷ்டனை வென்னுடைய வார்த்தையும் பொய்யாமோ? * சு. (மம) "விஜாயிவதேயராத்யம்" என்று-காட்டாசனை ஈஹாராஜ்யமாய மகப்பட வீடேற்றும்படி யொரு ராஜாவுக்கு ஈஜ்யானவென்னு டைய வார்த்தையும் பொய்யாமோ?

உன்னைக் கண்டுவைத்தன்றே நான் ஸந்தேஹிக்கிறதாயிருக்க, ஜீவந்தீம்-என்று-இதொரு ஹேதுவாய்ச்சொல்லுவா னென்னென்னில்; வாநரமான வாகாரமுனக்கு ஸாத்ம்யமாக விருந்ததாகில் என்வார்த்தை விஶ்வஸநீயமாகைக்கு ஹேதுக்களைச் சொல்லுகிறேன். (ராகவஸ்ய தூதஸ்ய வாநரஸ்ய விஶேஷத:) இவற்றிலோரொன்றே போரும்; இவை மூன்றுகாரமுடையவென்வார்த்தை பொய்யாகாதுகாண். (ராகவஸ்ய தூதஸ்ய வாநரஸ்ய) என்னுடைய வாக்கும் முப்புரியூட்டியன்றோவிருக்கிறது. (விஶேஷதோ ராகவஸ்ய) பொய்சொல்லாமைக்கு நானேபோரும்; விஶேஷித்துப்பெருமாளடியானும் பொய்சொல்லுமோ? *க. (ராகவஸ்ய) "ராமோ த்விர்நாபிபாஷதே" என்றும்-"ஸத்யவாதீ ப்ரியம்வத:" என்றும்-ஸத்யவாதியான பெருமாளோடே வாஸனைபண்ணினவென் வார்த்தையும் பொய்யாமோ? * உ. (ராகவஸ்ய) "ரஞ்ஜயதீதிராஜ:" என்று - எல்லாரோடும் பொருந்துகிற பெருமாளடியானுயிருக்கிறநான் வெறும் வார்த்தை சொல்லுவேனோ? *ங. (ராகவஸ்ய) "யதிவாராவணஸ்ஸ்வயம்" என்னும்படியான பெருமாள் திருவுள்ளமறியுமென்னுடைய வார்த்தையன்றோ? * ச. (ராகவஸ்ய) நானிங்கே பொய்சொன்னேனென்று பெருமாள் கேட்டருளினால் என்னைத்தலையைச்சிரைத்து விலங்கிடாரோ? *ரு. (ராகவஸ்ய) ஏதேனுமாக பரோபதேஶம்பண்ணி குக்ஷிபரணம் நிர்வஹிப்பார்க்குத் திருநாமம்போலே வேண்டியிருந்ததிறே.

இப்படி¶யுரிய வடியனையுன் $நாயன்பக்கல்†பரிவாலே புரட்டிச் சொல்லுகிற வார்த்தையை மெய்யென்றிருப்பேனோவென்ன; * க. (தூதஸ்ய) இப்படிக்குரிய வடியானேயாகிலும் ஏறிட்டுக்கொண்ட வதிகாரத்துக்கீடாக நடக்கவேண்டாவோ? * உ. (தூதஸ்ய) தூதனுவான், அத்தலைக்குப்பொருந்தவார்த்தைசொல்லி ஸ்வாமிநினைவைத் தலைக்கட்டுமவனிறே. அப்படிக்குன்னோடேகுளிரவார்த்தைசொல்லிப் பிராட்டியைக் கொண்டுபோகவந்தவென்னுடையவார்த்தை. * ங. (தூதஸ்ய) தூதனுவா னங்குச்சொன்ன வார்த்தையை யிங்கே

¶ உரிய-தகுந்த. $ நாயன்-ஸ்வாமி. † பரிவாலே-ஸ்நேஹத்தால்.

சொல்லி யிங்குச்சொன்ன வார்த்தையை யங்கேசொல்லி யதார்த்தவா தியா மத்தனை போக்கி, இட்டுச்சொல்லுவானேன்? * ௪. (உக்தஸ்ய) அங்குகட்டின ஓலைத்தாலியை யிங்கேபொகட்டு யிங்கேகட்டினவோலைத்தாலியை யங்கேபொகட்டுத்திரிகிறவெனக்குமொரு களவியுமுண்டோ?

அதுவோ நீ ஓலைதூதனாய் ஸஹிதனாய் ஶூரனாய்வந்தது? தோப்பைமுறித்து, ஸேநாபதிகளைக்கொல்லுவது, மந்த்ரிஸுதனைக்கொல்லுவது, குமாரனைக்கொல்லுவதாய், நீசெய்யாத் தீம்புகளுண்டோ? உன்வார்த்தையை விஶ்வஸிக்கலாமோவென்ன; * ௧. (வாநரஸ்ய) அதுவோ ஜாதிப்ரயுக்தமான வார்த்தை; குரங்காட்டமத்தனைபோக்கி, ஸத்வத்துக்குக் குறையன்றுகாண். கையிலேபழத்தைக் கொடுக்கிலும் உறும்பிப்பறிக்கை குரங்குகளுக்கு ஸ்வபாவமன்றோ? * ௨. (வாநரஸ்ய) தோப்பைமுறிப்பது ஶாகாம்ருகமாகையாலே பணையோடு பணைதாவித் திரிந்தேன்; மரங்கள் ஜீர்ணங்களாகையாலும், "மஹாகபே" என்னும்படி நான் பலவானாகையாலும் என்னைப்பொறுக்கமாட்டாமல் முறிந்ததித்தனை. ஸேநாபதிப்ரமுகரும் வ்யவஹாரம்பண்ணி§நலிந்தார்கள்; என்னை ¶நோக்குகைக்காகச்சிலவ்யாபரித்தேன். பின்னையும் △நாடோடியான குரங்குபோலன்றியேஎன்னுடையஶௌர்யாத்‡யபதாநங்களைக்கண்டு அஞ்சினார்கள்; அஞ்சினாரை யோரறை யடித்துப் பொகட்டேனத்தனை; என்மேற்குறையில்லை. * ௩. (வாநரஸ்ய) விவேகிகளான மநுஷ்யஜாதி யல்லேன், ராக்ஷஸஜாதி யல்லேன், அறிவில்லாத திர்யக்ஜாதியான வென்னுடைய வார்த்தையிலுண்டோபொய். * ௪. (வாநரஸ்ய) வ்யாஸவாநரஸம்வாதங்கேட்டறியாயோ? வாயஸனை வேடனுக் ககப்பட ரக்ஷகமான ஜாதியிலே பிறந்த என்னுடைய வாக்யம் ஸம்ஶயகமாமோ?

ஆகவித்தால், ஏவமேதம் ஸத்யம்-என்று, "வாதமாமகன்" என்கிறபடியே, தேவயோநிஜனென வென்வார்த்தை பொய்யாகாதென்று

---

§ நலிந்தார்கள்-கஷ்டப்படுத்தினார்கள், ¶ நோக்குகைக்கு-காப்பாற்றுகைக்கு, △ நாடோடியான-ஸ்திதியில்லாத, ‡ அபதாநங்களை-பூர்வகதைகளை.

ஸாரோ க்ராஹ்யவசநம்சொல்லி, விசேஷதோ ராக்ஷஸஸ்ய ஹிதஸ்ய வாநரஸ்யவசநம்ஸத்யம்-என்று. ருஜுக்களான பெருமாளடியனானது, உதாரஸ்யவாதியான ஹிதனானது, இட்டுச்சொல்லுகைக்கடியான விவேகமில்லாத திரஸ்க்காவதாயிருக்கிற வென்னுடைய வார்த்தையன்றோவென்றுவிசேஷஹேதுக்களையுஞ்சொல்லி, நீதானொருபெரியானொருத்தனுமாய் உனக்கு ரக்ஷணீயமான குழைச்சரக்கு முண்டாயிருந்தது; ஆனபின்பு, நான்சொன்னபடியே ரக்ஷிக்கப்பாராயென்கிறான். ௨௪.

தாத்பர்யம்.

ராக்ஷஸர்களுக்கும் ராஜாக்களுக்கும் தலைவனானவனே ! சத்ருபக்ஷத்திலிருந்துவந்தவனது சொல்லைநம்பக்கூடாதென்கிற ஸந்தேஹத்தைவிட்டு, நான்சொல்லும் ஹிதமான சொல்லைக்கேட்டு அப்படியே செய். ஏனென்றால், நான் எல்லாஜந்துக்களுக்கும்ப்ராணபூதனானவாயுவின்பிள்ளையன்றோ? சத்ருக்களுங்கூட சரணாகதவத்ஸலர்என்னும்படி ப்ரஸித்ததயாளுவான ராமனுடைய கோஷ்டியில் முதலானவனன்றோ? சூர்யனிடத்தில் ஐந்த்ரம் முதலான ஒன்பது வ்யாகரணங்களை அப்யஸித்துஸுசிக்ஷிதனானவனன்றோ. மஹான்களான அம்மூவர் குணங்களில் கொஞ்சமாவதுஎன்னிடத்தில் ஸங்க்ரமித்திராதா? இதுவுமன்றி, சொன்னதைச்சொல்லும்தூதன். எனக்குத்தோன்றியபடிசொல்லத்தக்கஸ்வதந்த்ரனல்லன். அப்படிகற்பித்துப்பொய் சொல்லத்தகுந்த ஜாதியிலுங்கூடநான் பிறக்கவில்லை என்று ராவணனுக்கு ஆஞ்ஜனேயர் ஹிதம்சொல்லுகிறார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

அபய ப்ரதான ஸாரம்.

அவதாரிகை.

"ஸ து மேதாவிநௌ த்ருஷ்ட்வா வேதேஷு பரிநிஷ்டிதௌ | வேதோபப்ரும்ஹணார்த்தாய தாவக்ராஹயத ப்ரபு:" என்று - வேதோபப்ரும்ஹணார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தமான ப்ரபந்தமாகையாலே, ஜகத்காரண ஸத்ய பரவஸ்து ப்ரதிபாதகமான, "அஹ்ருத்ஸம்ஸ்தத் ப்ரஜிஜ்ஞிவைத்ரஸாத்" இத்யாதிவாக்யங்களையும், அந்தவஸ்துவினுடைய அவதார ப்ரதிபாதகமான, "அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே" இத்யாதிவாக்யங்களையும், அவதார ப்ரயோஜநமான ஸாதுபரித்ராண துஷ்க்ருதி நாசங்களைச் சொல்லுகிற, "யோ தேவேப்ய ஆதபதி யோ தேவாநாம் புரோஹித:" என்னும்-ஏவமாதிவாக்யங்களையும் உபப்ரும்ஹிக்கிறது ஸ்ரீராமாயணம். அதுதான் என்னென்னில்; "வ்ருத்தசேஷஹாரயோமீ பரமாத்மா ஸநாதந:" "ஸாக்ஷாந்நாராயணோ தேவ: ஸ்ரீமாந் சக்ராயுதோ விபு:| அர்த்திதோ மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ் ஸநாதந:" என்று - பரதத்வம் ராமாத்மநா அவதரித்ததென்னுமிடங் கண்டோம் - விஸ்வாமித்ர யாகரக்ஷணம், ஸ்ரீதண்டகாரண்ய வாஸிகளான ருஷிகளுடைய ஸம்ரக்ஷணம், ராவணாதிகளுடைய பரிபவ ஸஹஜபயங்களாலே நோவுபட்ட இந்த்ராதிகளுடைய பரிபாலநம். இவைதொடக்கமானவற்றாலே ஸாமாந்ய ரக்ஷணத்தையும், "ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாமபவந் கதா: | ராமபூதம் ஜகதபூத் ராமே ராஜ்யம் ப்ரசாஸதி" என்றும் - "த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம் ஸர்வேராஜந்ய ப்ருதா:" என்றும்-தம்முடைய அழகாலும் சீலத்தாலும் தம்மை யொழியச் செல்லாதபடி திருத்தி ஸர்வரக்ஷணம் பண்ணினாரென்று ஸாக்ஷாதவதார ப்ரயோஜநமான விசேஷ ரக்ஷணத்தையுஞ் சொல்லுகையாலும், ஸாது பரித்ராணங்கண்டோம். ததிரோதிகளான தாடகா தாடகேய ப்ரமுகரென்ன, கரதூஷண த்ரிசிரஸ்ஸுகளென்ன, ராவண கும்பகர்ண ப்ரஹஸ்தாதிகளென்ன, இவர்களு

டைய பயத்தாலே துஷ்க்ருந்நிநாஶநமுங்கண்டோம். பித்ருவசந பரிபாலநம், ஜ்யேஷ்டானுவர்த்தநம், சிறியத்தைப் பெரியது நலியாதபடி ரக்ஷித்தக்ஷாத்ரமான தர்மம், அஶ்வமேத ஶதயஜநம், இத்யாதிஸாமாந்ய தர்மங்களையும், "ஸுக்ரீவம் ஶரணம் கத:" "ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா ஶரணம் கந்துமர்ஹதி" என்று-விஶேஷ தர்மத்தையும், "ஆர்த்தாநாம் ஸம்ப்ரயோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதா ச ஸ:" என்றும்-"ஸ்வே ஸ்வே தர்மே நியோக்ஷ்யதி" என்றும்-பிறரை அநுஷ்டிப்பிக்கைக்காக அநுஷ்டித்தபடியாலே தர்மஸம்ஸ்தாபநம் பண்ணக்கண்டோம். இப்படி வேதோபப்ருஹ்மணமான ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு ப்ரதாநப்ரமேயமான, "ந்யாஸ இத்யாஹுர்மநீஷிணோ ப்ரஹ்மாணம் தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:" என்று-தர்மங்களில் பரமதர்மமாகச் சொல்லப்பட்ட ஶரணாகதி தர்மத்தை உபப்ருஹ்மிக்கிறான் ஸ்ரீவால்மீகிபகவான்.

இது ப்ரதாநப்ரமேயமானபடி என்னென்னில்; இந்தப்ரபந்தத்தில் அக்ரவதித்த திருமகனைக்குறித்துச்சொல்லுகிற பரத்வமும் ஸம்ஸாரிஸஜாதீயராய் தன்மேன்மைபாராதே குஹஶபரீ ஸுக்ரீவ ப்ரப்ருதிகளோடே ஒருநீராகக்கலந்த ஶீலாதிகளும், ஸாதுபரித்ராணம் தர்மஸம்ஸ்தாபநம் துஷ்க்ருந்நிநாஶநம், என்று-பகவதுபதேஶநசொல்லப்படுகிற ஸர்வரக்ஷகத்வமுமாக இவையிறே ஶரண்யஸ்வபாவமாவது. ஆகையாலே, இப்ப்ரபந்தமுடைய விபீஷணப்ரஸ்தாநத்திற்சொல்லுகிற ஶரணாகதியினுடைய ப்ரதிஸம்பந்திஸ்வபாவப்ரதிபாதகமாகையாலே ஶரணாகதியே ப்ரதாநப்ரமேயம்.

இப்ப்ரகரணத்தில் ஶரண்யனுக்கு ஶரணாகத ரக்ஷணத்திலுண்டான நிர்ப்பந்தத்தையும், ஶரணாகத ரக்ஷணகாலத்திலும் ஆஶ்ரிதபராதீநனா யிருக்கு மென்னுமிடமும், தத்விஷயத்தில் ஆஶ்ரிதருடையபரிவையும், இந்தஶரணாகதிக்கு அங்கமான ஸ்வபாவங்களையும் ப்ரதிபாதியாநின்றுகொண்டு, ஶரணாகதிவைபவத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறான்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்தகாண்டம் - ௧௬ - ம் ஸர்க்கம் - ௧ - ம் ஶ்லோகம்.

௨௦. — ஸுநிவிஷ்டம் ஹிதம் வாக்யம் உக்தவந்தம் விபீஷணம் ।
அப்ரவீத் பருஷம்வாக்யம் ராவண: காலசோதித: ॥ ௨௫.

அர்த்தம். ஹிதம் - பிற்காலத்தில் நன்மையைப்பண்ணத்தக்க, வாக்யம் - வாக்யத்தை, ஸுநிவிஷ்டம்-நன்ருய்ப்படும்படி, உக்தவந்தம் - சொன்ன, விபீஷணம் - விபீஷணனைக்குறித்து, ராவண:-ராவணன், காலசோதித:-யமனாலேவப்பட்டவனாய், பருஷம்-கடோரமான, வாக்யம் - வாக்யத்தை, அப்ரவீத் - சொன்னான்.

வ்யா. அவதாரிகை. முதல்ஶ்லோகத்தாலே ஆண்பிள்ளையான சக்ரவர்த்தித்திருமகனோடே வைரம்பிறந்து நின்றதசையிலே, இத்தை நிஸ்தரிக்கலாம்படி ப்ராதாவானவன் பரஹிதத்தை உபதேசிக்க, இத்தைக்காற்கடைகொண்டு நாஶகனான காலனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு அவன் பின்போவதே என்று ருஷிவெறுக்கிறான்.

(ஸுநிவிஷ்டம்) அணுத்தளவுஞ் செல்லவேண்டாதே, ஸம்ஶயரஹிதமாம்படி அழகிய ஸந்நிவேஶத்தை யுடைத்தாயிருக்கும் வார்த்தையை. அதாகிறது- அநபிமதமானாலும் விடவொண்ணுதிருக்கை. அன்றிக்கே, (ஸுநிவிஷ்டம் உக்தவந்தம்) என்று-க்ரியாவிஶேஷணமாகவுமாம். வார்த்தை அழகியதானாலும் நெஞ்சிற்படாவிடில்காற்கடைக்கொள்ளலாமிறே; அங்ஙனன்றிக்கே நெஞ்சிலே அழகியதாக நிவிஷ்டமாம்படி சொன்னனென்கை.

(ஹிதம்) வெறுஞ் செவிக்கினிதாயிருக்கையன்றிக்கே ஆபத்தையை நிஸ்தரிக்கலாம்படி பத்யமாயிருக்கும் வார்த்தையை. அநபிமதமானாலும் விடவொண்ணுதாயிருக்கும் வாக்யஸந்நிவேஶத்தைப்பார்த்தால்; ஶ்ரவணகடோரமானாலும்விடவொண்ணுது பத்யத்தையைப் பார்த்தால். இதொருவனுக் கஸஹ்யமாவதேயென்கை.

(வாக்யம்) சொல்லவேண்டும் ஹிதம் பரிபூர்ணமாயிருக்கை. வாக்யமாவது - அர்த்தபரிபூர்ணமாகச் சொல்லுமதிறே.

(உக்தவந்தம்) "நாஸம்வத்ஸரவாஸிநே ப்ரப்ரூயாத்" என்று- ஆத்யாத்மாரம்பண்ணிக்காற்கடையிலே துவளுவார்க்குச்சொல்லும் வார்த்தையை இவன் ப்ரக்ருதிநின்று தன்செல்லாமையாலே சொன்னவனை.

(விபீஷணம்) ப்ரஹஸ்தன்சொன்னவார்த்தையாகில், ஸத்யமோ அந்ருதமோ என்று பரீக்ஷித்துக்கைவிடலாம்; "ப்ராதாஸ்வாமீராத்ருந:" என்கிறபடியே, ஹிதஞ்சொன்னவன் ப்ரத்யாஸந்நனென்கை.

(பருஷம் வாக்யமப்ரவீத்) ஸ்ரவணஸந்தாபம், "ஸ்நிக்தோ ஸ்ரமதவஸ்ரேஹ:" என்று ♀கலக்கந்தீர்ந்துஸ்நிதனுதல், "க்ருதேர்த்தாஹி வேதாயத்யநம்" என்று-உபகாரஸ்ம்ருதியாலே புகழுதல், "என்னைத்தீ மனங்கெடுத்தாய்" என்று - ப்ரத்யுபகாரங் காணாமையாலே ::தெகடாடுதல் செய்யவேண்டுமளவிலே ஸத்ருக்களைச் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொன்னான். (வாக்யம்) அவன் சொல்லவேண்டும் ஹிதங்களைநோக்கச்சொன்னாற்போலே, பருஷங்களிலும் இனிச் சொல்லலாவதில்லையென்னும்படி சொன்னான். •அவன் ஹிதம்சொன்னபோது ஸந்நிவிஷ்டமாம்படி சொன்னாற்போலே, இவனும் நெஞ்சிலே புண்படும்படி வ்யக்தமாகப்ரபாஷித்தான்.

இதுக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது மேல் பதத்வயம். (ராவண:) "ராவயதிலோகாந்" என்று - பரஹிம்ஸையாலே நாட்டைக் கூப்பிடப்பண்ணுதல், ஸ்வநாமே காலிட்டுக்கொண்டு தானும் கூப்பிடக்கடவனாயிருக்கை. இத்தால் தனக்கும் பிறர்க்கும் ஹிதமறியானென்கை.

(காலசோதித:) ப்ராதாசொன்னவார்த்தை செவிப்படாதபடி ப்ரத்யாஸந்நனை காலன் பிடரிதள்ள அவன்பின்போனான். ப்ராதா பெருமாள் திருவடிகளிலே சரணம் புகுவென்றான்; காலன் அது⁂கடவதல்ல, என்வழியேபோவென்றான். ப்ராதாவின்வார்த்தை "ப்ரியாஹ்ரஜ்யஸ்வேப்யம் நநமேயம்" என்று - தன் ப்ரக்ருதிக்குச் சேராமையாலே காலன்வழியே போனானென்கை. உரு.

♀ கலக்கம்-தெரியாமல்போகை. •:: தெகடாடுதல்- தடுமாறல்.
⁂ கடவதல்ல-செய்யத்தக்கதல்ல.

தாத்பர்யம்.

இப்போது அப்ரியமானாலும் பிற்காலத்தில் நல்லபலத்தைக்கொடுக்கும் நல்வார்த்தைகளை நெஞ்சில் நன்றாய்ப்படும்படி விபீஷணன் போதித்தாலும், எல்லாரையும் ஹிம்ஸித்துக்கொண்டும்தானும் செய்யத்தகாதகார்யங்களைச்செய்து தத்பலமாக துக்கித்துக்கொண்டுமிருக்கிற ஸ்வபாவத்தையுடையராவணன் யமனால் ஏவப்பட்டவனாய் விபீஷணனைப் பலவிதமாய் நிந்தித்தான்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

———:o:———

அவதாரிகை. ராவணன் ஸந்நிதியிலே கைவளர்ந்திருக்கச்செய்தேயும், நமக்கு கர்த்தவ்யமேதென்று ஸந்நிதியிலேயிழிந்தவிதுவே அவகாசமாக வித்தஸம்ருத்தியை நிரஸிக்கலாம்படியான பருஷோக்தத்தைச்சொல்லச்செய்தே இவனுக்கு அஸஹ்யமாயிருக்கக் கண்டவாறே இவனிருந்த தேசமும் நமக்கு த்யாஜ்யம்; பரமயோகிகரான பெருமாளிருந்த தேசமே நமக்கு ப்ராப்யமென்று புறப்பட்டு, வேகிறவகத்தினின்றும் துடித்துக்கொண்டு புறப்படுவாரைப்போலே போந்தானென்றிவனுடைய த்வரையைக்கண்டு கொண்டாடுகிறான் ருஷி.

யுத்தகாண்டம், ௧௭ - ம், ஸர்க்கம், ௧ - ம், ஶ்லோகம்.

ஶ்ரீ. — இத்யுக்த்வா பருஷம்வாக்யம் ராவணம் ராவணாநுஜ: ।
ஆஜகாம முஹூர்த்தேந யத்ர ராம: ஸலக்ஷ்மண: ॥ ௨௬.

அர்த்தம். ராவணாநுஜ: - ராவணனுக்குத்தம்பியான விபீஷணன், ராவணம் - ராவணனைக்குறித்து, இதி-இப்படி, பருஷம் - கடோரமான, வாக்யம் - சொல்லை, உக்த்வா - சொல்லி, யத்ர-எங்கே, ராம: - ஸ்ரீராமன், ஸலக்ஷ்மண: - லக்ஷ்மணனோடுகூடினவராய் இருக்கிறாரோ அங்கே, முஹூர்த்தேந - சீக்கிரமாய், ஆஜகாம - வந்தார்.

வ்யா. இதிபருஷம்வாக்யமுக்த்வா-(இதி)என்று- "ப்ரதீயதாம் தாஶரதாய மைதிலீ" என்று-கர்த்தவ்யத்தினுடைய ஸௌகர்யத்தையும், "யாவந்நக்ருஹ்ணந்திஶிராம்ஸிபாணா:" என்று- அகரணேப்ரத்யவாயத்தையுஞ்சொன்ன ப்ரகாரத்தை, ஸங்க்ஷேபத்தாலே அநுவதிக்கிறான் ருஷி.

(பருஷம்) ஸ்வாதுவானதென்றல் ஸ்வாமத்துக்கு ஸுஸ ஹிதமாமாப்போலே, ஸூர்யதோஷத்தாலே இந்த பரஹிதம் ராவணனுக்குப்பருஷமாயிற்று. (வாக்யம்) ஹிதோபதேசம் பரிவர்ணமாயிருக்கை. (உக்த்வா) ஹிதஜ்ஞனமாய் ஹிதராயுமி ருக்கிறவன் இந்த ஆஸ்தியிலே கைவிட்டுப்போனுனென்கிற குறை தீரச்சொல்லும் வார்த்தையடையச்சொல்லி, அவன்பக்கல் ஸுவகாச மில்லாமையாலே போந்தான். இவ்வநுஸம்பாஷணத்துக்கு ப்ரயோ ஜநம் - ராவணனுடைய அதிக்ரமத்தைக்கண்டபோதே கால்வாங்க ப்ராப்தமாயிருக்க, ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கலாமோ வென்று இவ னுக்குண்டான வழியடையச்சொல்லுகை. சொன்ன ஹிதம் பரு ஷமாகைக்கு ஹேதுவைச்சொல்லுகிறது. (ராவணம்) பரபவ ஹாஜபவங்களாலே ப்ரபவரோடு ஆஸ்ரவரோடு வாசியற எல்லா ரையும் நலிந்து போந்தவனுக்கு எதிரிகளுடைய பலஞ்சொன்னுல் பருஷமென்னுமிடஞ் சொல்லவேணுமோ? (ராவணாநுஜ:) அவன் கிடந்தகுடலிலே ஸஹவாஸம் பண்ணிப்போந்தவன் கிடீர் ஸகோதரன் சொல்லும் ஹிதத்தைச் சொல்லுகிறுனென்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுடைய ஏற்றத்தைச் சொல்லுகிறுன் ருஷி. ஹிதஞ்சொல்லுமிடத்தில் ஜ்யேஷ்டகநிஷ்ட விபாகமில்லை; அறியும வன் அறியாதவனுக்குச் சொல்லுமித்தனை யென்றுமாம். ஜகாம - என்ன அமைந்திருக்க, ஆஜகாம - என்றது, ராவணஸந்நிதியில் தனக்கு ஸம்பந்தமில்லாமையாலும், ராமஸந்நிதி தன்னிலமாயிருக் கிறபடியுந் தோற்றச்சொல்லுகிறுன் ருஷி. (முஹூர்த்தேந) "நபூர ஸி விஞாவிநாவஜ ந ஸம்வாஸவெலஸ்ய ! பரஸஹாதவஹ்வா ஷா வஹ்நாராஜவ்ருத்தவஸ்தி:" என்கிறபடியே, நெருப்புப்பட்டவகத் தில் கால்வாங்குமதல்லது நிற்கமாட்டாதாப்போலே, ராவணஸந்நிதி யில் தரிக்கமாட்டாதபடியைச் சொல்லுதல். கட்டிநின்றகன்றை விட்டால் தாய்முலையில் வாய்வைத்தல்லது தரிக்கமாட்டாதாப்போ லே, ராமஸந்நிதியில்புகுந்தல்லது தரிக்கமாட்டாதவனுய்ப்புகுந்தா னென்னுதல். "வத்ஸோமாதேவகாரஸ்" "தாய்நாடுகன்றேபோல்" என்னக்கடவதிறே. (யத்ர ராம:) ராமஸ்வரூபத்தைக்காட்டில் ராம ஸந்நிதேசமே உத்தேஸ்யமென்கை. "யத்ரவசந்தேஸாயத்ராஸ்தி

தேவா:" "ஸாஹமஸ்மி த்யக்தோ தாஸவத்" என்னக்கடவதிறே. (ஸம க்ஷண:) இளையபெருமாள் பெருமாளுக்கு நிரபேக்ஷரா யிருக்கிற படியைச்சொல்லுகிறது. இத்தால் ஆஸ்ரிதனுக்கு ஆஸ்ரயணீயனை யொழியச்செல்லாதென்கை. அபேக்ஷ்யரென்றிருக்க வேண்டாதபடி செல்லுகிறவனுக்கு அங்கே பரிஷ்காரமுண்டென்னவுமாம். ஸஹோதரர், ஸஹ்ருதாம் - என்ன; "லக்ஷ்மணம் வாணீலக்ஷணம்" பெருமாளிவனைக் கைக்கொள்ளுவதுகாணென்று தன்திருவுள்ளத்தில் தண்ணளிதோற்ற இருந்தானிறே. தன்சொல் ஜீவியாத ராவணகோஷ்டியில் வஸித்த நெஞ்சாறல் தீரத் தம்பியிட்ட வழக்கான ராமகோஷ்டியிலே புகுந்தானென்னவுமாம். இஶ்லோகத்தால் ககந ஊர்த்வஸ்திதியுடையவனுக்கு அபிமதரிருந்த விடம் த்யாஜ்யமென்னுமிடமும், ககநஸ்திதி யுண்டானவிடமே ப்ராப்யமென்னுமிடமுஞ் சொல்லிற்றாயிற்று. உசு.

தாத்பர்யம்-விபீஷணன், ராவணனுக்கு ஹிதத்தை இந்தப்ரகாரம் உபதேசிக்க, அது ராவணன் நெஞ்சில் பருஷமாய்ப்பட, இனி இங்கிருக்கலாகாதென்றெண்ணி, லங்கையைவிட்டு சீக்கிரத்தில் ராமலக்ஷ்மணர்களிருக்குமிடத்துக்கு வந்தார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம் - கஎ - ம் ஸர்க்கம் - உ-ம் ஸ்லோகம்.

அவதாரிகை. ராவணகோஷ்டியில் நின்றுங்கிளம்பி ஆகாசஸ்தனானபோதே இவனைமுதலிகள் கண்டார்களென்கிறான்.

ஸூ.— தம் மேருஶிகராகாரம் தீப்தாமிவ ஶதஹ்ரதாம் |
ககநஸ்தம் மஹீஸ்தாஸ்தே தத்ருஶுர்வாநராதிபா: || உஎ.

அர்த்தம். மேருஶிகராகாரம்-மேருபர்வதத்தின் கொடுமுடிபோன்ற ஸ்வரூபத்தையுடையவராய், தீப்தாம்-ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற, ஶதஹ்ரதாமிவ - மின்னல்போன்ற, ககநஸ்தம் - ஆகாசத்தில் நிற்கிற, தம் - அந்தவிபீஷணனை, மஹீஸ்தா: - பூமியில் நிற்கிற, தே - அப்படிப்பட்ட, வாநராதிபா: - வானரஸ்ரேஷ்டர்கள், தத்ருஶு: - பார்த்தார்கள்.

ஸ்ரீ. (தம்) காட்டுத்தீயைத்தப்பினவன் மடுவிலே விழுமாப் போலே தந்நிவேஸமெல்லாந்தோற்றவந்தவனை. (மேருஸிகராகாரம்) ப்ரதிபக்ஷத்தைவிட்டுப்பேரப் பெறுகையாலே ஸரீரனும் ஒளிபெற்றபடியும் வாநரதர்ஸநந்தோற்றவந்த படியுமாகிற இஸ்ஸ்வபாவங்களாலே மேருஸிகராகாரம்-என்கிறான். இத்தலைக்கு ப்ரதாநாவயவமான ஸ்ருங்கம்பெற்றதென்றும், ராவணனுக்கு ஒரு ஸ்ருங்கபங்கம் பிறந்ததென்றும் நினைக்கிறான். (தீப்தாமிவ ஸதஹ்ரதாம்) முதலிகளுடைய பரிவைக்கண்டு பெருமாளைத் திருவடிதொழவொண்ணுதொழிகிறதோவென்கிற நடுக்கமும், புகுந்தல்லது தரிக்கமாட்டாத த்வரையுந்தோற்றியிருக்கை. இவனுடைய ஒளிக்குமின்னலானது த்ருஷ்டாந்தமாகப் பொருமையாலே, தீப்தாம்-என்கிற விஸேஷணம். ஸஹஜாதவஸ்தை. இத்தால்மேருஸிகராகாரம்-என்கிற வடிவத்தில் ஸூக்ஷ்மமாகநினைத்த தீப்தியை இங்கே ஸ்வபாவமாக்கினான். (ககநஸ்தம்) ஆகாஸத்தில் நின்றுங்கால்வாங்கினபோதே கண்டார்களென்கை. (மஹீஸ்தா:) ஸஞ்சியிற்காவலுக்கடைத்தவர்கள் தாந்தாமயிகரியாத ஸமநந்தரக்ஷணத்திலும் ஸாவஹிதரானொன்று அவர்களுடையகாவல் குறிக்கோள் சொல்லுகிறது. (ததர்ஸு:) ஒருத்தர் கண்டு ஒருத்தருக்குச் சொன்னாலும் எல்லாருங்கண்டாரவரிறே; அங்ஙனன்றிக்கே,எல்லாருமொக்கக்கண்ணாலேகண்டார்களென்கை. (வாநராதிபா:) காவலடைப்புண்ட முதலிகளுக்கு முன்பே காவலடைத்த முதலிகள்விட்டவிடத்தேயிருந்து கண்டார்களென்கிறது. பெருமாள் பக்கல் இவர்களுக்குண்டான பரிவு, ஆளிட்டந்திதொழுமதன்றிக்கே; காவல்தானிவர்களுக் குஜ்ஜீவநமாயிருக்கிறபடி. வாநராதிபா: - என்று-இவர்கள் பரிவிலே ஸாவஹிதரானபடி கண்டு ருஷி கொண்டாடுகிறானாகவுமாம். இஸ்லோகத்தால் ப்ரதிகூலர் ஸமூஹத்தில் நின்றும் பேரப்பெற்ற க்ராஹத்துக்குமேலே அநுகூலர் கடாக்ஷத்துக்கும் விஷயமானானென்றுகருத்து. உஎ.

தாத்பர்யம்.—மேருசிகரம்போல கம்பீரனும், மின்னல்போல தேஜஸ்வியுமான விபீஷணன் ஆகாசத்தில் கிளம்பினபோதே வானராதிபர்களெல்லாரும் ஒரேகாலத்தில் தாங்கள் நின்றவிடத்திலிருந்தேகண்டார்கள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௭-ம் ஸர்க்கம், ௩-ம் ச்லோகம்.

அவதாரிகை. பெருமாள் பக்கல் பரிவாலே வந்தவனுடைய ஆநுகூல்யம் நெஞ்சிற்படாதே இவனுரோவென்கிற அதிசங்கையிலே இழிந்து மஹாராஜர் முதலிகளோடே மந்த்ரத்திலே யிழிந்தாரென்கிறது தமாத்ம - இத்யாதியாலே.

௨௭.— தமாத்மபஞ்சமம் த்ருஷ்ட்வா ஸுக்ரீவோ வாநராதிப: |
வாநரைஸ்ஸஹ துர்த்தர்ஷ: சிந்தயாமாஸ புத்திமாந் || ௨௮.

அர்த்தம். வாநராதிப: - வானரராஜாவாயும், துர்த்தர்ஷ: - ஒருவராலும் மேலிடவொண்ணாதவனாயும், புத்திமாந் - கூர்மையான புத்தியுடையவனாயுமிருக்கிற, ஸுக்ரீவ: - ஸுக்ரீவன், ஆத்மபஞ்சமம் - தன்னோடேஐந்தாவதான, தம் - அந்தவிபீஷணனை, த்ருஷ்ட்வா - பார்த்து, வாநரைஸ்ஸஹ - வானரர்களோடுகூட, சிந்தயாமாஸ - யோசித்தார்.

வ்யா. (தம்) பெரியஅபிநிவேசத்தோடேவந்தல்லது தரிக்க மாட்டாதபடிவந்த ஆநுகூல்யனானவனைக்கிடீர் அதிசங்கித்ததென்கை. (ஆத்மபஞ்சமம்) விபீஷணப்பெருமாள் ஸஜ்வ்ராவலகரான மாத்ரமே; அவர்களோடு ஸவ்யாநராயிருக்கை. அதாவது-அபேத்யாநுண்டான ஸௌஹ்ருதையுஞ் *செறிவும். “தைவந்தைவாத்ரவத்ஸல” என்கிறபடியே. அவர்களுடைய ஸத்தை ஸ்வாமிநையாம்படியான வ்யாபாரத்தைச்சொல்லிற்றாகவுமாம். (ஸுக்ரீவ:த்ருஷ்ட்வா) இவர் கண்டு துணுக்கென்று தலையெடுத்துப் பார்த்தபோது க்ரீவா[illegible]இருந்தபடி என்னென்று ஜபிகொண்டாடுகிறானென்று பிள்ளைதிருநறையூரரையர் பணிப்பர். (வாநராதிப:) துணுக்கென்னுகைக்கு அடி; வாநரஸேனையடையத் தமக்குக்குழைச் சரக்காக உடையராகையாலே, ராஜகுமாரர்கள் பக்கல்பரிவு, “ராவண வாஸ்யூ வராக்ஷாஞா ந வ்ருக்ஷேண ஸுஸங்கதே தயாபி” என்கிறவர்களளவுஞ் செல்லக்கடவதிறே. (துர்த்தர்ஷ:) சரணம்புகுந்தவனுக்குப் பிற்காலிக்கவேண்டும்படி அநபிபவநீயரா யிருந்தாரென்கை. அதாகிறது-தம்முடைய அநபிபவநீயதைதோற்றாதே கூச்சமே மேற்பட்டு விசாரையிலே இழிந்தாரென்கை. புத்திமாந் வாநரை

* செறிவு - சேருதல்.

ஸஹ விசிந்தயாமாஸ) தாமே விசிந்திக்கக்ஷமராயிருக்கச்செய்தே, ஸௌ ஹார்த்தத்தாலே முதலிகளையுங்கூட்டிக்கொண்டு விசிந்தித்தார். (பு³த்³தி⁴மாந் விசிந்தயாமாஸ) த்³ருப்தனோ, ஆர்த்தனோ, எதிரியோ, என்று விசிந்தித்தார். ப்ரஶஸ்தபு³த்³தி⁴களாகையாலே விசிந்தித்தாரென்றுமாம். வருகிறவனுடைய முகவிகாராதி லிங்கங்களாலே கண்டபோதே ஆநு-கூல்யப்ராதிகூல்யங்களை நிர்ணயிக்கவல்ல ப்ரஶஸ்தபு³த்³தி⁴களாயிருக்கச்செய்தே ஸ்வாமிபக்கற்பரிவாலே கலங்கி விசிந்தையிலே இழிந்தாரென்றுமாம். ப்ரஶஸ்தபு³த்³தி⁴யாகையாலே விசிந்தித்தாரென்றுமாம். ஸ்வாமிக்கு என்வருகிறதோவென்கையிறே ப்ரஶஸ்தபு³த்³தி⁴யாகிறது. "ஸம்ப்ரஶ்நாஸநம் ஶ்ரேயோ ஸுஹ்ருதிர்ப⁴வவிஶேஷ" என்னக்கடவதிறே. உஅ.

தாத்பர்யம்.—ஸுக்ரீவன், ஆகாசத்திற்கிளம்பின விபீஷணனையும், அவருடைய நாலுமந்திரிகளையுங் கண்டு, தான் பலவானாகிலும் தன் ஸைங்யத்துக்கு என்வருகிறதோ வென்று பயந்து, இவன் யாராயிருக்கலாமென்று தன்குசலபுத்தியால் வானரர்களோடு யோசித்தார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்³த⁴காண்ட³ம், ௧௭-ம் ஸர்க்³க³ம், ௪-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. ஶ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ஸபரிகரராய்க்கொண்டு சடக்கெனக்கிட்டிக்கொண்டுபோகையாலே உத்தரத்திலே விளம்பிக்கக்கடவோமல்லோமென்று பார்த்துச் சடக்கென நிர்ணயித்து முதலிகளைக்குறித்து நிர்ணயித்த அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறான்.

ஶ்லோ.—விசிந்த்ய முஹூர்த்தேந வாநராம்ஸ்தாநுவாச ஹ |
ஹநூமத்ப்ரமுகாந் ஸர்வாந் இத³ம் வசநமுத்தமம் || உகூ.

அர்த்தம். முஹூர்த்தேந-சீக்கிரத்திலேயே, விசிந்த்ய-யோசித்து, ஹநூமத்ப்ரமுகாந்-ஆஞ்சநேயர்முதலான, ஸர்வாந்-ஸமஸ்தமான, தாந்-அந்த, வாநராந்-வாநரர்களைக்குறித்து, இத³ம்-இந்த, உத்தமம்-ஸ்ரேஷ்டமான, வசநம்-சொல்லை, உவாச-சொன்னார். ஹ-ஆச்சர்யம்.

வ்யா. (சிந்தயித்வா) சிந்தை நிர்ணயாந்தமாகையாலே இவ்விடத்தில் சிந்தாரூபம் நிர்ணயத்தைச் சொல்லுகிறது. பாத்ரனுமல்லன், தூதனுமல்லன், பாதகனென்று நிர்ணயித்து. (முஹூர்த்தம்) எதிர்த்துறையிலே *அரண்மிக்கலங்கை; அரணில்லாதவெளிநிலத்திற் பெருமாளென்று இவனை நலியவரக்காட்டினான். முஹூர்த்தத்தில் விளம்பிக்கில் பையல் மேலிடுமென்று சடக்கென நிர்ணயித்தாரென்கை. (து) எதிரியென்று நிர்ணயித்த பின்பு கூச்சத்தாலே ப்ரஶ்ராவ வைஷம்யிற்காட்டில் வந்தவேறுபாடு. (தாநு வாநராந் உவாச) மஹாராஜர் காணவந்த சோழனென்னும்படி பரிவில் ப்ரதாநரானவர்களைக்குறித்துச் சொன்னார். (ஹ) ஒரு ஸாக்ஷியும் பரிகரமுமிருக்கும்படியென்னென்று ஶ்லாகி கொண்டாடுகிறான். (ஹநுமத்ப்ரமுகாந்) பழமைபார்க்கில், ஜாம்பவத்ப்ரமுகாந் - என்னவேணும்; பரியட்டமுறைபார்க்கில், அங்கதப்ரமுகாந்-என்னவேணும்; கார்யத்துக்களில் திருவடியுடையதிறமையைப்பற்ற, ஹநுமத்ப்ரமுகாந்-என்கிறான். (ஸர்வாந்) பெருமாள்பக்கல் பரிவிலே ப்ரதாநரோடு அப்ரதாநரோடு வாசியில்லாமையாலே ஸர்வாந்-என்கிறது. (இதம் வசநம்) ஸுவ்யக்தமாக ஶப்தவசநஸந்நிவேஶத்தைக் கொண்டாடுகிறான். (உத்தமம்) அர்த்தத்தைப்பார்த்தால் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமானதையுடைத்தாயிருக்குமென்கை. அதாவது - ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான கலக்கத்தை அர்த்தமாகவுடைத்தாயிருக்குமென்கை. வந்தவனநுகூலனல்லன் ப்ரதிகூலனென்று கலங்குகை உத்க்ருஷ்டம். வந்தவன்நம்மளவறிந்துபோக வந்தானென்னுமளவன்றிக்கே, நம்மைக்கொல்லவந்தானென்று தம்மைப்பாராதே கலங்குகை உத்க்ருஷ்டதரம். ஆஶ்ரிதரக்ஷகரான நம்மளவன்றிக்கே, "ஶரேணைகேந வாலிந:" என்று-ஓரம்பாலேவாலியை அழியச்செய்த ஶௌர்யத்தையும் விஶ்வஸித்து, நமக்கெல்லாம் வேர்ப்பற்றான பெருமாளையும் நலியவந்தானென்னுமது உத்க்ருஷ்டதமம்.' ௨௧.

தாத்பர்யம்.—ஸுக்ரீவன், வருகிற அஸுரர்களைச் சத்துருக்களென்று சீக்கிரத்தில் நிச்சயித்து, ஆஞ்சநேயர் முதலான எல்லாவானரர்களோடும் இந்த உத்தமமானவார்த்தையைச் சொன்னார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

---

*அரண் - கோட்டை.

யுத்தகாண்டம் ௧௭-ம் ஸர்க்கம், ௫-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. விஜிகீஷுர் ஹந்தும் என்று - நிர்ணயித்த ப்ரகாரத்தை *ஸோபபத்திகமாக வெளியிடுகிறான்.

௨௦.— ஏஷ ஸர்வாயுதோபேதஶ் சதுர்பி: ஸஹ ராக்ஷஸை: |
ராக்ஷஸோ(அ)ப்யேதி பஶ்யத்வம் அஸ்மாந் ஹந்தும் ந ஸம்ஶய: ||௫||

அர்த்தம். ஸர்வாயுதோபேத: - எல்லாவாயுதங்களோடுகூடின, ஏஷ: - இந்த, ராக்ஷஸ: - ராக்ஷஸனான விபீஷணன், சதுர்பி: - நாலுபேர்களான, ராக்ஷஸை: ஸஹ - ராக்ஷஸர்களோடுகூட, அஸ்மாந் - நம்மை, ஹந்தும் - கொல்ல, அப்யேதி - எதிர்முகமாய் வருகிறான். ந ஸம்ஶய: - ஸந்தேகமில்லை, பஶ்யத்வம் - பாருங்கோள்.

வ்யா. (ஏஷ:) பாதகத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான உள்வாயில் க்ரௌர்யம் இவன்வடிவிலே தோற்றுகிறதில்லையோ? (ஸர்வாயுதோபேத:) நெஞ்சில் க்ரௌர்யாநுகுணமான ஹிம்ஸாபரிகரங்களாலும் பூர்ணனென்கை. "உத்பபாத கதாபாணி:" என்று-ஒருகதையைக்கொண்டு வந்தானென்னச் செய்தே, ஸர்வாயுதோபேத: - என்பானென்னென்னில்; அநுகூலனை ப்ரதிகூலனாக ஶங்கித்தாற்போலே, ஓராயுதமே பலவாயுதமாகவுந் தோற்றலாமிறே. தோடு வாங்கினகாதுதோடிட்டகாது என்னுமாப்போலே, கையும் ஆயுதமும்பொருந்தினபடியாலே, ஸர்வாயுதங்களிலும் ப்ரவீணனென்கிறானென்னவுமாம். பெருமாளைநலிகைக்கு நேரே ப்ரஹ்மாஸ்த்ர ஸந்தாநமதியும் இவன் கையிலே உண்டென்கிற நினைவாலே ஸர்வாயுதோபேத:-என்கிறானென்னவுமாம். (ராக்ஷஸ:) "ஸர்வஜாதிஷு ஸம்க்ரூரா:" என்கிறபடியே, கீழ்ச்சொன்ன க்ரௌர்யம் ஜாதிப்ரயுக்தமென்கை. (சதுர்பி: ஸஹ ராக்ஷஸை:) இவனுடைய யுத்தஸந்நாஹம் கண்டிலிகோளோ? பெரும்படையோடே செல்லில் காற்கட்டுபடுவுதோம்; தனியேவரில் மீண்டுபோகவொண்ணாது என்று, பரிமிதபலனாய் வந்தபடிகண்டிலிகோளோ? (ராக்ஷஸை:) தன் க்ரௌர்யத்தைப் பின்செல்லும் ஸஜாதீயனாயே கொண்டுவந்தானென்கை. (அப்யேதி) பிற்காலியாதே தன்னிலத்திலே புகுருமாப்போலே மதியாதே புகுந்தபடி. இத்தால் சடக்கெனப் பரிஹரிக்க

* ஸோபபத்திகமாக - யுக்தியுக்தமாய்.

வேண்டும்படி வந்தானென்கை. (வஸ்ய) நானுபதேஶிக்கவே ணுமோ? உங்கள் முகத்திலுங்கண்ணில்லையோ? (ஶஸ்த்ராண்யாதா³ய) நம்மிலேசிலரை நலியில் அல்லாதார்க்குப்பிழைக்கலாம்; நமக்கெல் லாம் வேர்ப்பற்றான பெருமாளைநலியவந்தான். அவர் உளராகில் நா மெல்லாமில்லையாகிலும் உண்டாக்கவல்லவர். (நஸம்ஶய:) ஸாய த்தனாய் ஸசிவனாய் வருகையாலே பா⁴யகனென்னுமிடத்தில் ஸந்தே³ஹமில்லை. உதாஸீநராயிருப்பார் ஸாயுதராய் ஸசிவராயி ன்றிக்கேயிறே வருவது. ௩௦.

தாத்பர்யம்.—பிறப்பாலும் கர்மத்தாலும் க்ரூரனான இந்தவிபீ ஷணன், நம்மைக்கொல்ல எல்லாவாயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு, நாலுராக்ஷஸர்களையும் கூட்டிகொண்டு வருகிறான்பாருங்கோள். இதி ல் ஒன்றும் ஸம்ஶயமில்லை.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்³த⁴காண்ட³ம், ௧௭-ம் ஸர்க³ம், ௩-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. மஹாராஜர், "ஶஸ்த்ராண்யாதா³ய நஸம்ஶய:" என்று-கூசிவார்த்தை சொன்னபடியைக்கேட்டு அவருடைய கூச்சங் கீரமுதலிகள் ஸசிவத்தோடே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை நலிவார்க ளாக ஶைலவ்ருக்ஷாதி³களைக் கையிலேகொண்டு இவ்வார்த்தையைச் சொன்னார்கள்.

௨௦.— ஸுக்³ரீவஸ்ய வச: ஶ்ருத்வா ஸர்வே தே வாநரோத்தமா: |

ஸாலா நுத்³யம்ய ஶைலாம்ஶ்ச இத³ம் வசந மப்³ருவந் || ௩௧.

அர்த்தம். ஸர்வே-ஸமஸ்தமான, தே-அந்த, வாநரோத்தமா:- வானரஶ்ரேஷ்டர்கள், ஸுக்³ரீவஸ்ய-ஸுக்ரீவனுடைய, வச:-சொல்லை, ஶ்ருத்வா-கேட்டு, ஸாலாந் - மரங்களையும், ஶைலாம்ஶ்ச - மலை களையும், உத்³யம்ய-எடுத்துக்கொண்டு, இத³ம் - இந்த, வசநம் - வார்த் தையை, அப்³ருவந்-சொன்னார்கள்.

வ்யா. (ஸுக்³ரீவஸ்யவச:ஶ்ருத்வா) தங்கள் துணிவிலே நிர்வா ஹகரான மஹாராஜருடைய அநுமதியும் பெற்றார்களென்கை. (ஸர்வேதே) இவர்களுடைய வயோத்ஸாஹத்தில் வ்யாநரோடு

ஸர்வ்யாநரோடு வாசியற்றிருந்தபடி. ஸர்வே வாநரா ஹரய:-என்ன அமைந்திருக்க,தே-என்றது-அவர்களென்னுமித்தனை போக்கி,அவர்களுடைய உத்ஸாஹத்தை வ்யக்தீகரிக்க வொண்ணுதென்கை. (வாநரோ ஹரய:) பெருமாள்பக்கல் பரிவில் ஸ்ரீராமாஜரிலும் ஸாதிக்யத்திருந்தபடி. உத்க்ருஷ்டாவ்ருக்ஷங்களில் ஶேஷிஸ்வஶேஷ ஸ்வங்களல்ல வ்யாபோஜகம்; ஸாக்ஷாத்க்ருஷ்ட்ட ராமஹேதுவான ராமஸ்ரீயே என்னுகை. (ஸாலதாலஶிலாயுதா:) மலையோடு மரங்களோடு வாசியறக் கைக்கெட்டினவையடங்க எடுத்தார்கள். இவர்களுடைய வயத்தில் தங்களுக்குண்டான ஆநுராதிஶயத்தாலே தனித்தனியே உஸ்ய வர்ஸாய யாதநாரானுர்களென்கை. பெருமாளுடைய ஸநுஸமவ்ருத்தியில் இளையபெருமாள் ஸஹ்ருவாஸவாணியானுற்போலே. இவர்களைக்கொல்லுகை ராமஸேஷ்ஹ்வமென்றிறே இவர்களிருக்கிறார்கள். (ஜநவந்த) தங்களுடைய ஶேஷஸ்வஸிக்காக இவருடைய ஸநுஷ்டி ஸவேக்ஷிதமாயிருக்க,அத்தை யொழியவே அவர்களுடைய வய நிஶ்யோவவாசகமானவார்த்தையை. (ஸர்வ்யாவநு) ஶரணவ்யா நஹாவமும் ஔசித்யமும் பாராதே திரளாகச்சொன்னுர்கள். நக.

தாத்பர்யம். வானரர்களெல்லாரும் ஸுக்ரீவன் சொன்னதைக்கேட்டு, தங்கள்கைகளுக்கெட்டின மரங்களையும் மலைகளையும் பிடுங்கிக்கொண்டு இதைச்சொன்னுர்கள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், கஎ-ம் ஸர்க்கம், எ-ம் ஶ்லோகம்.

ஸவதாரிகை. எதிரியான ராவணனுக்கு வ்யாஸவமாகப்பிடித்துக்கட்டியிட்டுவைத்தல், இவனைத்தொடுத்த அம்போடே விடுதல் செய்யக்கடவோமல்லோம்; வயத்திலே ஸநுஷ்டிபண்ணீரென்கிறார்கள்.

உ௦.— ஸ்ரீவ்ரம் வ்யாஜ்ஞாபய நோ ராஜந் வயாயைஷா து³ராத்மநாம்|
நிஹதாஸ்தே ஹதா யாவத் தரண்யாம் ஸ்வல்பதேஜஸ:|| நஉ.

அர்த்தம். ராஜந்-ராஜாவானஸுக்ரீவனே! ஏஷாம்-இந்த, து³ராத்மநாம்-துஷ்டர்களுடைய,வயாய-கொலையின்பொருட்டு, ந:-எங்களை,ஸ்ரீக்ரம்-சடுதியாய்,வ்யாஜ்ஞாபய-ஆஜ்ஞைபண்ணும்.ஸ்வல்பதேஜஸ:-ஹீநபலமுடைய இவர்கள், யாவத்-எல்லாரும், ஹதா:-அடிக்கப்பட்டவர்களாய், தரண்யாம்-பூமியில், நிஹதாஸ்தே-விழுவார்களாக.

வ்யா. (ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிஸ்ர) இவர்கள் கொல்லையுண்டார்களத்தனை. அநுமதிவிளம்பிக்குமாகில்ஸ்வதந்த்ரராய்க்கொன்றேமென்னும் ஸாஹஸமாமிவரும்; அதுவராதபடி சடக்கென ஏவவேணும். (நீ:) "ஸாமாந்யேந்த்ரஸ்ய" என்று - வயத்திலே உக்ருஷ்டரான எங்களை. வயத்திலே உத்யோகிக்கிறோமாகில் நம் அநுஜ்ஞை என்னென்னில்; (ராஜந்) ராஜாஜ்ஞயா அநுவர்த்தோமாகைக்காக. (வயாய) உயிரோடேபிடித்துக் கட்டிவைத்தாலும் இங்கேயிருந்து சில அநர்த்தங்களை விளைக்கவொண்ணாது. வயார்த்தமாக அநுமதிபண்ண வேணுமென்கை. (ஸஹஷாம்ஸ்ந்தர்நாம்) இவர்களுடைய ஸந்தேநாஸம் வடிவிலே தோற்றுகிறதில்லையோ? (நிபதந்து ஹதாயா வசு) எல்லாரும்பட்டு விழுந்தார்களாக பூமிபண்ணும். "யாவதா வஸ்ஸமாகுல்ய" (யாவத்ராம்) ஆகாசத்தில் தொடுத்த அம்போடே போகவிடோம்; ஸுக்ரீவிலே பட்டுவிழும்படி பண்ணக்கடவோம். யுத்தத்தில் ஜயாபஜயங்கள் வாக்ஷிகமன்றோவென்னில்; (ஸுவ தேஜஸ:) ஸுவ பலா:. நம்முடைய பலத்துக்கு இவர்களானைவாய்க் கீரையன்றோவென்கை.

தாத்பர்யம். ஓராஜனே! நம்மைக்கொல்லவந்த இந்த துர்பலரான ராக்ஷஸர்களை அடித்து பூமியில் தள்ளும்படி நீர் எங்களுக்கு அனுமதி பண்ணும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், கஎ - ம் ஸர்கம். அ - ம் ஸ்லோகம்.

அவதாரிகை. தன்னுடைய நிரஸநத்திலே வார்த்தைசொல்லுகிற முதலிகளுடைய வார்த்தையை அநாதரித்துத்தாய்முலையைக் ❊கணிசித்துச்செல்லுங்கன்றுபோலே பெருமாள் ஸந்நிதியாலே உத்தேஸ்யமான வடகரையை அடைந்து பரித்தானென்கிறது.

௫௦.— தேஷாம் ஸம்பாஷமாணாநாம் அந்யோந்யம் ஸ விபீஷண: |
உத்தரம் தீரமாஸாத்ய கஸ்த ஏவ வ்யதிஷ்டத ‖ ௩௩.

அர்த்தம். ஸ:-அந்த, விபீஷண:-விபீஷணன், அந்யோந்யம் ஒருவர்க்கொருவர், தேஷாம்-அவர்கள், ஸம்பாஷமாணாநாம் - வார்த்தைசொல்லிக்கொண்டிருக்கச்செய்தே, உத்தரம்-வடக்குத்திக்கிலிருக்கிற, தீரம்-கரையை, ஆஸாத்ய-அடைந்து, கஸ்த ஏவ-ஆகாசத்தில் நின்றவராயே, வ்யதிஷ்டத-இருந்தான்.

❊ கணிசித்து-உத்தேசித்து.

வ்யா. (தேஷாம்) தன்னுடைய நிரஸநத்திலே விரைந்தவர்களுடைய. அநாதரோக்தி. (அந்யோந்யம் ஸம்பாஷமாணாநாம்) தன்னுடைய வயஸ்யஸ்வாநுகூலமாக அந்யோந்யம் வார்த்தைசொல்லாநிற்க. இதுக்கு ஸ்வரக்ஷமாவது- நிர்வாஹகரான மஹாராஜரோடு நிர்வாஹ்யரான முதலிகளோடு வாசியற ஸந்நத்தராய்ச்சொல்லுகை. தன்னுடைய வதத்திலே உத்யுக்தரானவர்களுடைய வார்த்தையை அநாதரிக்கைக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது. (ஸவிபீஷண:) என்று - ஸாவ ஶக்தியையும் ஸ்வரையையு முடையவனென்கை. ஶக்தியாவது- அவர்ஜநீயமான ஸம்பந்தமுண்டானாலும் ப்ராதிகூல்யமுண்டானால் ராவணகோஷ்டியிற்பொருந்தாமையும், ஸாமாந்யரானாலும் விடமாட்டாத ஆநுகூல்யரான ராமகோஷ்டியில் பொருத்தமும். ஸ்வரையாவது- "ஆஜகாம முஹூர்த்தேந" என்று-வந்தல்லது தரிக்கமாட்டாத *பதற்றம். (உத்தரம் தீரமாஸாத்ய) பெருமாளைக்காட்டில் அக்கரை உத்தேஶ்யமென்றிருக்கிறான். இலங்கையிலேயிருந்து முடிசூடியிருப்பதிற்காட்டில் பெருமாளெல்லையிலே போய் கொலையுண்டுபோகை $உறுமென்றிருக்கிறான். ♀திருவாழிக்கல்லுக்குள்ளே புகுருகையாலே, ஸம்ஸாரத்தினின்றும் ஒரு ()கணையத்துக்குள்ளே புகுந்தாற்போலேயும், காட்டுத்தீயினின்றும் ஒருகடலிலே புகுந்தாற்போலேயும் நினைத்திருக்கிறான். (கஸ்த ஏவ வ்யதிஷ்டத) முதலிகள் விஷயீகாரம் பெற்றுத் தரையிலே கால்பாவுதற்குமுன்னே ஆகாசத்திலே தரித்தமை தோற்ற நின்றான். இவர்களுடைய விஷயீகாரத்துக்குடலாகத் தன் ‡வெறுமையே ஸூசகமாக நின்றானென்று பிள்ளான்நிர்வாஹம்.

தாத்பர்யம். இப்படி இவர்கள் தன்னைக்கொல்லுவதாக ஒருவர்க்கொருவர் சொல்வதை அநாதரித்துத் தான் வடகரையில்வந்து ஆகாசத்திலே நின்றான்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

---

*பதற்றம்-அவசரம். $ உறும்-தகுந்தது. ♀ திருவாழிக்கல்லுக்குள்ளே-பகவத்ஸந்நிதியில். () வெறுமை-ஆகிஞ்சிந்யம். ‡ கணையத்துக்குள்ளே-கோட்டைக்குள்ளே.

யுத்தகாண்டம், ௧௭ - ம் ஸர்க்கம், ௬ - ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. தன்னுடைய நிரஸநத்திலே உத்யோகித்த மஹாராஜரையும் பரிகரத்தையுங் குறித்துத்தன்னார்த்தியெல்லாம் மிடற்றோசையிலே தோற்றும்படியாக ஒருவார்த்தை சொல்லுவதுஞ்செய்தான்.

௬.— உவாச ச மஹாப்ராஜ்ஞ: ஸ்வரேண மஹதா மஹாந் |

ஸுக்ரீவம் தாம்ஶ்ச ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய க்கஸ்த ஏவ விபீஷண: ‖

அர்த்தம். மஹாப்ராஜ்ஞ: - நல்லபுத்திமானான, மஹாந்-கம்பீர ஸ்வபாவத்தையுடைய, விபீஷண:-விபீஷணன், க்கஸ்த ஏவ- ஆகாசத்தில் நின்றவராயே, மஹதா-பெரிய, ஸ்வரேண - த்வநியோடே, ஸுக்ரீவம்-ஸுக்ரீவனையும், தாம்ஶ்ச - அந்த வானரர்களையும், ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய - பார்த்து, உவாச - ஒருவார்த்தையும் சொன்னான்.

வ்யா. (உவாச) பெருமாளுடைய விஷயீகாரத்துக்குத்தன் வரவு அமைந்திருக்கச்செய்தே ஒருவார்த்தையுஞ்சொன்னானென்கிறான் ருஷி. "ப்ராப்தமித்யேவ" என்று-வரவுதானும் மிகையென்றிருக்குமவர்க்கு அதுக்கு மேலே வார்த்தைசொல்லுகை ப்ரணக்ஷாரம்போலேயிறே. (மஹாப்ராஜ்ஞ:) ஜ்ஞானமாவது-ஹேயோபாதேய விபாகஜ்ஞானம். ப்ரஜ்ஞையாவது-ஹேயத்யாக பூர்வகமாக உபாதேய மின்னதென்றறிகை. மஹாப்ராஜ்ஞையாவது-ஹேயத்யாக பூர்வகமான உபாதேய லாபத்துக்கு(*)ஸாதநமான உபாயத்தையறிகை. அதாவது - ராவணன் தண்மையையும் பெருமாள் பெருமையையும் அறிகையும், அவனைவிட்டே எம்பெருமானைப் பற்றவேணுமென்றிருக்கையும். அவர் லாபத்துக்கு அவர் திருவடிகளே ஸாதநமான உபாயமென்றிருக்கையும். (ஸ்வரேண மஹதா) ஸ்வரத்துக்கு மஹத்தையாவது-" மரங்களுமிரங்கும்வகை" என்கிறபடியே - த்வநியைக்கேட்டபோதே ஶரணாகதனுக்கன்றிக்கே வழிப்போக்கருமிரங்கவேண்டும்படி மிக்க ஆர்த்தியையுடைத்தாயிருக்கை. (மஹாந்) ஸ்வரத்தாலே தோற்றுகிற ஆர்த்தியளவன்றிக்கே, ஆஶ்ரயத்தினார்த்தி அபரிச்சிந்நையாயிருக்கை. ஆஶ்ரயம் ஆர்த்திக்கு

(*) சரதமான-நிச்சயமான.

÷ அடைவென்கை. உஹாரஉநாம:-என்னவுமாம். அதாவது-"வாஸாஞ்சே வஸ்வரதிதி" என்கிறபடியே, பெருமாள் திருவடிகளை ஸர்வவிஷ்ய பூதவாயிருக்கை. (ஸாதீர்வம் தாம் ஸ்வஸம்வேக்ஷ்ய) "அஸ்வாநு ஹதோஷி நமஸ்யஸ:" என்கிற உஹாராஜரையும், "ஸாஷாநுக்ஷ்ரூஷ் ஸௌஷாம்ஸ்ரு" என்று-தன்னுடைய வயோக்ஷ்யஸ்தரான முதலிகளை யும் பஹுமாநமாகப்பார்த்து. அதற்கடியென்னென்னில்; பெருமாள் பக்கற்பரிவர் தமக்குஶேஷ்யராகையாலும் அவர்களேதமக்கு பாரஷிகாரமாக வேண்டுகையாலும், ஶ்ரயிக்கிறவனேதேனும் குற்றவாளனேயாகிலும், "ஜாநீக்ஷாஸ்மைவதேதக்" என்று-தனக்கு யாரகராகச்சொல்லுமவர்களுடைய வார்த்தையை*மறுக்க மாட்டாமையாலேநின்ற இடத்திலே நின்றுவார்த்தைச்சொன்னான்.

தாத்பர்யம்.—இவர்களிப்படிசொல்லச் செய்தேயும் நல்லபுத்திமானுகையாலே பெருமாள் திருவடிகளை தஞ்சமென்றெண்ணி ஆகாசத்திலேயே நின்றுகொண்டு தன்னை நலியவந்தவானரர்களைப் பார்த்து பெரிய சப்தத்தோடு ஒருவார்த்தைசொன்னான்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், கஎ-ம்ஸர்க்கம், க௦-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. அநந்தரம் ஶரணாகதிக்கு அங்கமான ஸ்வநிகர்ஷத்தையும் ஆகிஞ்சந்யத்தையுஞ்சொல்லி சரணம்புகுகிறான் மேலைந்து ஶ்லோகத்தாலே. இதில் முதல்ஶ்லோகத்தால், ப்ரதிகூலஸம்ஶ்லேஷத்தால் வந்த நிகர்ஷமும், ப்ரதிகூலரோடு அவர்ஜநீயஸம்பந்தத்தாலுண்டான நிகர்ஷமும், ஸ்வரூபேணவந்த நிகர்ஷமும் உண்டென்கிறான்.

உ௦.— ராவணோ நாம துர்வ்ருத்தோ ராக்ஷஸோ ராக்ஷஸேஶ்வர: ।
தஸ்யாஹமநுஜோ ப்ராதா விபீஷண இதி ஶ்ருத: ॥

அர்த்தம். துர்வ்ருத்த: - கெட்டநடத்தையுடைய, ராக்ஷஸேஶ்வர: -அரக்கர்களுக்கரசனை, ராக்ஷஸ:-அரக்கன், ராவணோ நாம-ஹிம்ஸகனுகையாலே ராவணனென்று ப்ரஸித்தனே, அஹம்-நான், தஸ்ய-அவனுக்கு, அநுஜ: - பின்பிறந்த, விபீஷண இதி-விபீஷணனென்று, ஶ்ருத:-ப்ரஸித்தனை, ப்ராதா-தம்பி (ஆகிறேன்).

÷ அடைவு-ஸமானமானது. *மறுக்க-தடுக்க.

வ்யா. (ராவணோநாம) "ராவயதி" இதி ஸர்வலோகங்களுங் கூப்பிடும்படி ஹிம்ஸகனாகையாலே ராவணனென்று ப்ரஸித்த நாமம். நாம-என்று-ப்ரஸித்தியாய் பரமோக்தியிலும் ஹிம்ஸகனென்னுமிடம் ப்ரஸித்தமன்றோவென்கை. (துர்வ்ருத்த:) வ்ருத்தமாவது-ஆசாரம்; துர்வ்ருத்தமாவது-ஆஹார நித்ராபயமைதுநாதிகளில்வரையாமை. "நிஹீநாசாரோஸூயாப்ரஸவபூ:" என்றார் ஆளவந்தார். "பைஶாசாசாரவர்ஜிதா" என்றாள் பிராட்டி. (ராக்ஷஸ:) உக்தமான தோஷங்கள் ஜாதிப்ரயுக்தமாகையாலே தோஷமென்று சொல்லி நிவர்த்திப்பிக்க வொண்ணாதொழிகை. ஆஹிஜாதனுக்குண்டான வ்ருத்தஹாநி ஜ்ஞாநத்தையுணர்த்தி நிவர்த்திப்பிக்கலாம்; நிஹீநஜாதிக்கு அது ஸ்வாபாவிகமாகையாலே அபரிஹரணீயமிறே. (ராக்ஷஸேஶ்வர:) ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே ஒருத்தன் ஹிதஞ் சொன்னால்செவிதாழ்க்குமவனல்லன்; ஸஜாதீயர் பண்ணும்பாபத்துக்கும் ப்ரவர்த்தகனென்றுமாம். வழியடித்து*மூலையடியேநடப்பார்க்கெல்லாம் ஒதுங்கநிழலாயிருக்குமவனென்கை. அத்தால் உனக்கென்னென்கிற ஶங்கையிலே சொல்லுகிறது உத்தராம்ஶம். (தஸ்யாஹம்) "ஶேஷேஷஷ்டீ" அவனுக்கு அதிஶயத்தை விளைக்கையிறே ஶேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபம். "ராஜ்யஸுகாஹஸுராவேஶ்ய" என்று-ஸர்வஸ்வபூதமான ஶேஷத்வத்தைராவணன்பக்கல் பண்ணிப்போந்தேன். (அநுஜோப்ராதா) அவனாலே தூஷிதமான குடலிலேகிடந்தானொருவன். "ப்ராதா ஸ்வாதீநஶரீராத்த ந:" என்னும்படி சரீரம்போலே அவனுடைய ஸம்ருத்திக்கெல்லாம் உபகரணபூதனென்கை. (விபீஷண இதிஶ்ருத:) ராவணஸம்ஸர்க்கத்தாலேவந்த தோஷத்தளவன்றிக்கே, "விபீஷயதீதிவிபீஷண:" என்கிறபடியே, பஹுப்ரகார ஹயஜநக யோகவ்யவஸ்தன். அவனுக்குத்தன்னால் வந்த தோஷமே உள்ளது; எனக்கு ஸ்வதோஷத்தளவன்றிக்கே அவனோட்டை ஸம்ஸர்க்கத்தால் வந்ததோஷமும் உண்டென்கை. "விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா" என்று-யோகவ்யவஸ்தனாயிருக்கச்செய்தேயுந் தன்னைத்தான் அநுஸந்தித்தபடியிறே. ௩௫.

தாத்பர்யம். கெட்டநடத்தையுடைய குலத்தில்பிறந்து அவர்களுக்கேராஜாவாய் ஒருவரையும் மதியாமல் எல்லாரையும் தன்துர்நயத்தால் நோவப்பண்ணிக்கொண்டு இப்படிப்ரஸித்தனாயிருக்கிற ராவணனுக்கு நான் தம்பி, எனக்கு விபீஷணனென்றுபெயர்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

---

*மூலையடியே - குறுக்குவழியிலே.

யுத்தகாண்டம், ௧௭-ம் ஸர்க்கம், ௧௧-ம் ஸ்லோகம்.

அவதாரிகை. கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்கள் ப்ராயச்சித்தஸாத்யங்கள்; “நக்ஷமாமி” என்கிறபடியே, புத்திபூர்வமான பாகவதாபசாரமும் உண்டென்கிறான். “புத்த்யத:” என்று-பிராட்டிபக்கல் பண்ணின அபசாரம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே அத்தை விவரிக்கிறதாகவுமாம்.

௨௯.—தேந ஸீதா ஜநஸ்தாநா த்ருதா ஹத்வா ஜடாயுஷம் |
ருத்தா ச விவசா தீநா ராக்ஷஸீபி ஸுரக்ஷிதா || ௩௪.

அர்த்தம். தேந-அந்த ராவணனாலே, ஜடாயுஷம்-ஜடாயுவை, ஹத்வா-கொன்று, ஜநஸ்தாநாத்-ஜநஸ்தானத்தில் நின்றும், ஹ்ருதா-அபஹரிக்கப்பட்ட, ஸீதா - ஸீதாதேவி, ராக்ஷஸீபி: - ராக்ஷஸிகளால், ஸுரக்ஷிதா-நன்றாய் ரக்ஷிக்கப்பட்டவளாய், விவசா-பராதீனையாய், தீநா-ஸந்தோஷமில்லாதவளாய், ருத்தா-தகையப்பட்டாள்.

வ்யா. (தேநஹ்ருதா) உக்தஸகலதோஷங்களுக்கும் ஆகரனாயிருந்துள்ளவனாலே இவ்வதிக்ரமத்திலிழியும்போதும் அப்படி பாபப்ரசுரனாக வேணுமிறே. (ஹ்ருதா) “அநந்யா ராகவேணாஹம்” “ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்ருதௌ” என்று-பிரியப்படாதவள் பிரிக்கப்பட்டாள் (ஸீதாஹ்ருதா) மஹாவாஸாதிக்லேசமுமின்றிக்கே ராஜவேச்மத்திலிருப்பில் ஸௌகுமார்யங்குலையாதபடி பிறந்த ஸுகுமாரியைப்பிரித்தான். (ஜநஸ்தாநாத்ஹ்ருதா). திருவயோத்யை இருப்பு சிறையென்னும்படி ருஷ்யாதிஹோமங்களுக்கு ஸாதகமான ஜநஸ்தாநத்தில் நின்றும் ஹரிக்கப்பட்டாள். (ஹ்ருதா) “அஸத்ருச:” என்று வீதராகர்க்கும் அஸஹ்யமான வற்றையிறே செய்தது. உபேக்ஷையையும் ஸுக்ரீவாழ்வானையுங்கூட்டிச் சிறையிலேவைத்தாற்போலே இருவரையுங்கூட்டிவைத்தானாகிலுமாமிறே. ராஜகுமாரர்களை மாரீசமாயையாலே பிரித்திறே நலிந்தது. (ஜடாயுஷம்ஹத்வாஹ்ருதா) “மம ப்ராணாஹி” “ஜாநீத்வா வைதேஹீம்” என்னும்படி, அபிமதரானபெரியஉடையாரை மீட்கலாம்படி சிறைசெய்யுமளவன்றிக்கே அத்யவிநாசத்தைப்பண்ணியிறே

பிரித்தது. வக்ரவ்ருத்தித்திருமகனோடே ஆழவிருந்தபகை கொள்ளு கையாலே ஸபரிகரனாகத்தான் நசிக்கும்படி சூழ்த்துக்கொண்டானென்கை. (ராவண) இப்படி பிரித்தாலும் அநந்தரம்பிறந்து மீளவிடலாமிறே. ஜுகுப்ஸிதமான அசோகவநிகையிலே மூச்சு விடவொண்ணாதபடி ரக்ஷியாநின்றான். (விவசா) "இட்டகாலிட்ட கைகளாய்" என்னும்படி, பெருமாளைப்பிரிந்த இழவெல்லாந் தோற்ற பரவசையாம்படியிருந்தாள். (ஸீதா) இவ்வளவில் நமக்கு ஆஸ்ரயணீயரானாரோவென்று தன்னுடைய ஸௌஹார்த்தந்தோற்ற இருந்தாள். பெருமாளோட்டை ஸம்ஶ்லேஷதசையாலே ஹ்ருஷ்டையாயிருக்குமவளை இவ்விருப்பிருக்கும்படி பண்ணினானென்கை. (ராக்ஷஸீபிஸ் ஸம்ரக்ஷிதா) விக்ருதஸ்வரூபவேஷவேஷ்டிதைகளான ஏககர்ணீ ஏகாக்ஷீ கர்ணப்ராவ்ருதிகளான ராக்ஷஸிகளாலே ஆஸ்ரயணீயரான திருவடிக்குஞ் செல்லவொண்ணாதபடி நெருக்குண்டாள். ஆக இரண்டுஶ்லோகத்தாலும் ஸகலலோகாபராதமான அபராதங்களைப்பண்ணினவர்களுக்கும் ப்ரபத்தியிலே அதிகாரமுண்டென்னுமிடம் ஆதிவேதாசார்யனான ஸ்ரீவால்மீகிபகவானாலே ஸூசிதமாயிற்று. "ஶரணம்ஶ்வாம் ப்ரபந்நாநாம் தவாஸ்தி யாவதாம் | ப்ரஸாதம் விதர ஹந்த்ருணா அபிகார்த்திஸாயவ: | காயோநிஷ்விஸஜ்ஜாதோ யஸ்ய க்ருத்யாரணஜித: | தத்ராத்ர விக்ருஹணாரபிவாதி ஸ்வாதிஷ்ஹா | ஜாராவாராவிஸ்ர ஶீக்ரதந்நோ நாஸ்திகர்வாரா | ஸர்வஶ்ரயேஜாஶிதேவம் ஶ்ரயா ஶரணம்யஷி | நிர்தோஷம்விதிதம் ஜநம்ப்ரஸாவாத்ராத்ரநஃ | "தஸ்யாஜவிவய்யும் ப்ரபந்ந ப்ரதிப்ரயச்சதி". ௩௪.

தாத்பர்யம். அந்த ராவணன் சீதாதேவியை ஜநஸ்தானத்திலிருந்து எடுத்துக்கொண்டு வரும்போது சண்டைக்கு வந்த ஜடாயுவைக்கொன்று, தன்னசோகவனிகையில் வைத்து, எங்கும் போகவொட்டாமல் ராக்ஷஸிகளைக்காவலாய் வைத்தான்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்தகாண்டம், கஎ - ம் ஸர்க்கம், கஉ - ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. இத்தால் உனக்கென்னென்னில்; இவன் பண்ணின அபராதத்தைக்கண்டால் நெருப்புப்பட்ட வகத்தினின்றும் புறப்படுமாப்போலே அப்போதே புறப்பட ப்ராப்தமாயிருக்க, அவனுக்கும் ஹிதஞ்சொல்லிமீட்டு உஜ்ஜீவிப்பிக்க விருந்த வாஸிஷ்டன் நானென்கிறான்.

ஶ்லோ.— தமஹம் ஹேதுபிர்வாக்யைர்விவிதைஶ்ச ந்யதர்ஶயம் |
ஸாது நிர்யாத்யதாம் ஸீதா ராமாயேதி புந: புந: ||

அர்த்தம். அஹம் - நான், தம் - அவனைக்குறித்து, ஸீதா - ஸீதாதேவி, ராமாய - ஶ்ரீராமனையும் பொருட்டு, ஸாது - நன்றாய், நிர்யாத்யதாம் - கொடுக்கப்படட்டும். இதி - என்று, விவிதை: - அநேகப்ரகாரமான, வாக்யை: - வசனங்களாலும், ஹேதுபிஶ்ச - காரணங்களாலும், புந: புந: - அடிக்கடி, ந்யதர்ஶயம் - அறிவித்தேன்.

வ்யா. (தம்) முதல்ஶ்லோகத்திலே தத்தோஷத்தால் வந்த தோஷமிறே சொல்லிற்று; அவ்வளவன்றே இது. "ஸஹஸ்ராக்ஷவிதர்ஶிதா மஹாபவேணாதிஸிஷ்யதே" என்று - ஸர்வஸ்வாமினிற்காட்டில் ஸஹஸ்ரமுகம் அபவர்த்தநீயையாய், ஸர்வலோகஜநநியானபிராட்டிதிறத்திலும், "ஸஹோதாவாஸ: ஸஹ:" "த்விதீயஹ்ருதயாதாநம்" - தந்திருவுள்ளத்திலே நினைத்திருக்கும் பெரியவுடையார்திறத்திலும் அபசாரபரம்பரைகளைப் பண்ணினவனை. (அஹம்) இப்படி வாஸிஷ்டனென்னு மிடத்தை யறிந்துவைத்து அவனை அநாதரியாதே ஹிதஞ்சொல்லி யிருந்தநான். (விவிதைர்வாக்யை:) ஸாமோபதாதி பேதத்தாலே நாநாவிதவாக்யங்களாலும். (ஹேதுபிஶ்ச) அர்த்தத்துக்கு அநுரூபமாயிருந்துள்ள பரதர்ஶண அபாயவாரிவயமானை நாநாவித விஷயங்களாலும். (ந்யதர்ஶயம்) அவபோதயம். உறங்கினவனை உணர்த்துமாப்போலே உணர்த்திச்சொன்னேன். போதிதமான வர்த்தம் இன்னதென்கிறது மேல். (ஸாது நிர்யாத்யதாம்) நிர்யாதநமாகிறது ப்ரதாநம். "நிர்யாதநம்விதரணம்ஸ்பர்ஶநம்ப்ரதிபாதநம்" என்னக்கடவதிறே. ஸாது ஸ்வமாவதா அநந்த்வைதர்ய தந்தின் நந்த்ககை ...ஸ்ரீஸீதைத்து

சரணம்புக்குக்கொடுக்கை. (ஸீதா) அவனுடைமையை அவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டுவதொழிய நீ ஒன்றைக் கொடுக்கவேண்டுவதில்லை. தம்முடைமையைத் தமக்குக்கொடுத்தாலும் ஸ்வஹஸ்தத்தவம்ஸத்தைப் பொறுத்து இவனாலே பெற்றோமென்னும் குணாதிகரென்கை. தம்முடைமையை நம்மாலே பெற்றோமென்றிருந்தாலும் நம்முடைய ஸ்வபாவத்தைப் பொறுக்கக்கூடுமோவென்ன; (ராமாய) "ஸ தந்நிபதிதம் பூமௌ சரண்ய: சரணாகதம் । வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத்" என்கிறபடியே, காகாபராதத்தைப்பொறுத்து ரக்ஷித்தவரன்றோ? (ஐதிஹ்யம் கேவலம்) அவனுக்கு அபேக்ஷிதமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் இவன் செய்யுமோவென்கிற நசையாலே பலகாலும் அறிவித்தேன். ஒருவன் ஸாபராதனுமாய் அபேக்ஷையுமின்றிக்கே ஜ்யேஷ்டனுமாயிருக்குமவனுக்கு ஹிதஞ்சொல்லுகை யுக்தமோவென்னில்; "ஸுஹ்ருதாம் ஹிதம்" என்றும் "அபி ஸந்தேஹ யுக்தம்" என்றும் - உபசாரதியைக்கண்டால் ஹிதஞ்சொல்லுகை யுக்தம்; ஆனாலும் ஒருகால்சொல்லவமையும், பலகால்சொன்னவிடம், அவனைத்திருத்தி உஜ்ஜீவிப்பிக்கையிலுண்டான நசையாலேயிறே. ௧௭.

தாத்பர்யம். நீகொண்டுவந்தஸீதையை ஸ்ரீராமனுக்குக்கொடுவென்று அனேகந் தடவை அனேகவிதமாய் அவனுக்குச்சொன்னேன். அப்படிச்செய்யாவிடில் நீபிழைக்கமாட்டாயென்று பல உதாஹரணமுங் காட்டினேன்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௭ - ம் ஸர்க்கம், ௧௮ - ம் ச்லோகம்.

அவதாரிகை. ஆதுரனானவன் ஔஷதத்தைக்கொள்ளாதாப்போலே ஸாதரமாக நான்சொன்னவார்த்தையை ப்ருத்யனுடைய ஹிதத்தைக் கொண்டு பரிக்ரஹித்தானல்லனென்கிறான்.

மூ.— ஸ ந ப்ரதிஜக்ராஹ ராவண: காலசோதித: ।
உச்யமானம் ஹிதம் வாக்யம் விபரீத இவௌஷதம் ॥ ௧௮.

அர்த்தம். ஸ: - அந்த, ராவண: - ராவணனும், காலசோதித: - யமனாலேவப்பட்டவனாய், உச்யமானம் - சொல்லப்பட்ட, ஹிதம் - அனிஷ்டத்தைப்போக்கத்தக்க, வாக்யம் - வாக்யத்தை, விபரீத: - வ்யாதிமிக்குப் பிழைக்கத்தகாதவன், ஔஷதமிவ - மருந்தைப்போல், ந ப்ரதிஜக்ராஹ - அங்கீகரிக்கவில்லை.

வ்யா. (ஸ ச ந ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி) கார்யஞ்செய்திலனேயாகிலுஞ் சொன்னவார்த்தைக்குச்செவிதாழ்க்கலாமிறே; அதுவுஞ்செய்திலன். (காலசோதித:) அதுக்குஹேது, காலசோதிதனாகையாலே கைக்கொண்டிலன். (ராவண:) ஶ்ரோதாவாய் ஹிதைஷியான என்வார்த்தையைக் காற்கடைக்கொண்டு புதியனாய் ஶத்ருவாயிருந்துள்ள காலன் சொன்னவழியே போகைக்கு ஹேது, அபயே ப்ரவ்ருத்தனாய்ப்போந்த ஸ்வப்ரக்ருதியாகையாலே. (உச்யமானம் வாக்யம்) "ஸ்வாம் தாயிக்ஷ்யேபாம்ஸநம்" என்று காற்கடைக் கொள்ளாநிற்கச்செய்தேயும் அவ்வளவிலும் விடாதே, "த்ராணம் ஸர்வராக்ஷஸ" என்று அவனுடைய உஜ்ஜீவநமே ப்ரயோஜநமாகச்சொன்னவார்த்தையை; (ஹிதம் வாக்யம்) நான்சொல்லிலும், அஹிதமாகில் விடலாமிறே. தன்னுடைய உஜ்ஜீவநத்தில் இதொழிய உபாயாந்தரமில்லாத இந்த பரமஹிதமான வார்த்தையை. எதுபோலவென்னில்; (விபரீத இவௌஷதம்) முமூர்ஷுவானவன் ஸ்நிக்தபிஷக்காலே சொல்லப்பட்ட வார்த்தையைக் காற்கடைக்கொள்ளுமாப்போலே, "முமூர்ஷவ: பரேதகல்பா ஹிதம் நாதாயந்தோஷாஜநா:" என்றானிறே கீழே இவன். அபராயம்பண்ணிப்போந்த ஸமயத்திலே விட்டுப்போந்து ஸ்வாஸ்த்யம் பெற்றேனல்லேன்; நான்சொன்னவார்த்தைக்குச்செவிதாழ்த்து மீளப்பெற்றேனல்லேன். இவனைத்திருத்தி ஜீவிக்கவிருந்தவெனக்கு ஸர்வஸ்வஹாநியே ஸித்தித்ததென்று கருத்து. ௩அ.

தாத்பர்யம். வ்யாதி அதிகரித்து சாகக்கிடக்கிறவன் மருந்தை எப்படிஸ்வீகரியானோ? அப்படியே, நான் சொன்னஹிதத்தை, அவன்காலனுக்கு வசப்பட்டு கேட்கவில்லை.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம். கள-ம் ஸர்க்கம், கச-ம் ச்லோகம்.

அவதாரிகை. நான்சொன்ன வார்த்தையை ஸ்வீகரியாமையன்றிக்கே, ஹிதஞ்சொன்னதுவே ஹேதுவாகத்தானும் பருஷித்துத் தன் பரிகரத்தாலும் அவமானம் பண்ணுவிக்கையாலே, மற்றுமுள்ள ஔபாயிகங்களைவிட்டுப் பெருமாள் திருவடிகளிலே ஶரணம்புகுந்தேனென்கிறான்.

௨௦. — ஸோऽஹம் பருஷிதஸ்தேந தாஸவச்சாவமாநித: |
த்யக்த்வா புத்ராம்ஶ்ச தாராம்ஶ்ச ராகவம் ஶரணம் கத: ||

அர்த்தம். தேந-அவனாலே, பருஷித:-க்ரூரமாய்ச் சொல்லப்பட்டும், தாஸவத் - வேலைக்காரன் போல், அவமாநிதஶ்ச-திரஸ்கரிக்கப்பட்டவனுமான, ஸ: - அப்படிப்பட்ட, அஹம் - நான், புத்ராம்ஶ்ச - பிள்ளைகளையும், தாராம்ஶ்ச - பெண்டாட்டிகளையும், த்யக்த்வா - விட்டு, ராகவம் - ரகுகுலத்திலவதரித்த ஸ்ரீராமனை, ஶரணம் - ரக்ஷகராக, கத: - அடைந்தேன்.

வ்யா. (ஸோऽஹம்) இவன் விரோதியாயிருக்க இவனநர்த்தத்தையே பார்த்து ஹிதஞ்சொன்னநான். (பருஷித:) ஹிதஞ்சொன்னதுவே ஹேதுவாக வாக்ஶஸ்த்ரத்தாலே நெஞ்சு புண்படும்படி பண்ணினான். (தேந) நான்சொன்ன ஹிதத்தை அநாதரித்தவளவேயன்றிக்கே, ஶத்ருவின் வார்த்தையை ஹிதமென்று பரிக்ரஹித்தவனாலே. (தாஸவச்சாவமாநித:) நான்சொன்னது அஹிதமானாலும் ஜ்யேஷ்டனைதான் பரிஹரித்து விடுமளவன்றிக்கே தன்னடியானை ப்ரஹஸ்தனை யிடுவித்தும், "தாதகஸ்நிஷ்ட வாக்யமநர்த்தகம்" என்றுகொண்டு இந்த ப்ரகாரத்தாலே ஸ்வாமிநை இந்த்ரஜித்தையிடுவித்தும், உச்சிஷ்டபோஜிகளான அடியாரை அவமானம் பண்ணுமாப்போலே அவமானம்பண்ணப்பட்டேன். இத்தால் பாபிஷ்டனை ராவணனுக்கும் ஆகாதானொருத்தனென்கை. ப்ரத்யாஸந்நனான ப்ராதாவினுடைய ஶீலவிபாகம் இதுவாகையாலே அல்லாதாருடையவளவும் இவ்விருக்காடிறே என்று ஸோபாதிகரான பந்துக்களைவிட்டு நிருபாதிகபந்துவான பெருமாளையே பற்றினேனென்கிறான் உத்தரார்த்தத்தாலே. (புத்ராம்ஶ்ச) நிரயநிஸ்தாரகரான புத்ரர்களையும். இத்தால் ப்ரபத்திபண்ணுமவனுக்கு ப்ராப்யாபாஸங்களும் ப்ராபகாபாஸங்களும் த்யாஜ்யமென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. (த்யக்த்வா) க்த்வாப்ரத்யயத்தாலே பண்ணுகிற ப்ரபத்திக்கு த்யாகம் அங்கமென்னுமிடஞ்சொல்லுகிறது. (ராகவம் ஶரணம்கத:) "ப்ராதா பர்த்தா ச பந்துஶ்ச பிதா ச மம ராகவ:" என்கிறபடியே, விட்டவுறவெல்லாந் தாமாகவல்லவரைப் பற்றினேன். "கிம்[illegible] நதீக்ஷா

* பந்தம் - ஸம்பந்தம்.

க்ருதவந்த ஸ்வாவஸ்யஸிஷுஸுகமேதே" என்கிறபடியே, ஆஸ்ரிதரு டையஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும்கொடுக்குங்குடிப்பிறப்புடையவனை ப்பற்றினேனென்றுமாம். ௩௰.

தாத்பர்யம். அவனுக்கு ஹிதந்தேடின என்னை அவனும் அவன் பரிஜநங்களும் பரிபவித்தவாறே, நான் தாரபுத்திரர்களை விட்டு ஸ்ரீராமனையே சரணமாகப் பற்றினேன்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்தகாண்டம்-கஎ-ம் ஸர்க்கம், கரு-ம் ஸ்லோகம்.

அவதாரிகை. என் ஆர்த்தியைக்கண்டு பெருமாள் விஷயீகரிக்கும்படியாகச் சடக்கென என்வரவை விண்ணப்பஞ்செய்ய வேணுமென்கிறான்.

உ௦ — நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷணமுபஸ்திதம் ।
ஸர்வலோகஸரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே ॥ ௩௦.

அர்த்தம். ஸர்வலோகஸரண்யாய - ஸமஸ்தலோகங்களிலுமிருக்கிறவைகளுக்கு ரக்ஷகரான, மஹாத்மநே - பெருத்தஸ்வபாவத்தையுடைய, ராகவாய - ரகுகுலத்திலவதரித்த ஸ்ரீராமன் பொருட்டு, உபஸ்திதம் - வந்திருக்கிற, விபீஷணம் - விபீஷணனென்னும் பேரையுடைய, மாம் - என்னை, க்ஷிப்ரம் - சீக்கிரமாக, நிவேதயத - அறிவியுங்கோள்.

வ்யா. மாம் உபஸ்திதம் நிவேதயத-என்ன ப்ராப்தமாயிருக்க, வ்யஸ்தத்தில் (நிவேதயத) என்கிறது, தன்னுடைய த்வரையாலே. (மாம்) "த்யக்த்வா" என்கிறபடியே, முன்புபற்றிநின்ற வஸ்துஸங்கத்தைவிட்டு உபேஷரான பெருமாள் திருவடியிற்புகுரப்பெறாதே ஆகாஸஸ்தனாய், *நாணவாராயென்றென்று கண்ணும்வாயும் துவர்ந்து நிற்கிறஎன்னை. (க்ஷிப்ரம்) வந்தவனுடைய நாமநாமநிரூபணம்பண்ணி அறிவிக்க வேண்டாவோவென்னில்; நீங்கள் நிரூபணத்திலே இழிவதற்குமுன்பே நான்முடிவன்; உங்களுக்குப்பழி வாராதபடி சடக்கென அறிவியுங்கோள். நீரோரதிகாரியாயறிவிக்க வேண்டாவோவென்னில்; ஸர்வாஸ்ரயமான ரகுகுலத்திற் பிறந்தவர்களுக்கு ஓர் அதிகாரிகளுண்டோ? (மஹாத்மநே)

ப்ரதிகூலத்தார்க்கு ஓர் ஸந்நிதிகளுண்டாகிலும் எதிர்த்தலையிற் சிறுமைபாராதே தம்மளவிலே விஷயீகரிக்கும் பெருமாளுக்கு ஆகாதாருண்டோ? "ராமோ ராமோ ராம இதி" என்றும்- "திர்யக்யோநிகதாஸ்ச" என்றும்-" அன்றுசராசரங்களைவைகுந்தத்தேற்றி" என்றும்சொல்லக்கடவதிறே. இத்தால்பரவ்யூஹவிபவாதிரூபங்களிற்காட்டில் ராமாவதாரத்துக்குண்டான நிரவதிகாகருணிக ஸௌஹார்த்தத்தைச்சொல்லுகிறது. (ஸர்வலோகசரண்யாய) "லோகாஜநதிலோகா:" என்று-லோகஸ்தரான புருஷர்களை நினைக்கிறது. இருந்ததேகுடியாக எல்லாருக்கும் சரணவரணார்ஹரன்றோ பெருமாள்? ராவணஸம்பந்தத்தாலே த்யாஜ்யனாக நினைத்திருக்கிற என்னுடைய அளவோ? "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந" என்றவன்றான்வந்தாலும் விடாதவரன்றோ? நீங்கள் என்னை விடில், என்னோபாதிபெருமாளைவிடேனென்றிருக்கத்தட்டுண்டோ? "தேஹம் ஸஹதோ தாரா:" ஸர்வஸ்வம்ஸ்பந்தேக வஜ்ரதமாயோஇருப்பது. (விபீஷணம்) நீங்கள்தான் என்னோடு ஒப்புதிகளோ? புறம்பொருவர்க்கும் ஆகாதானைப் பெருமாள் விஷயீகரித்தாரென்கிற ஏற்றம் அவர்க்குக்கொடுக்க வந்தவனல்லேனோ? (உபஸ்திதம்) லஜ்ஜையிலே நின்று சரணமென்றேனாகிலும் லஜ்ஜைதான் மடுக்கரைபட்டதுபடவேண்டாவோ? நாலடிவந்தஇடம் பெருமாள் கார்யஞ்செய்தேனன்றோ? ௩௦.

தாத்பர்யம். ஸர்வஜநங்களுக்கும் ரக்ஷகராய், அப்படி ரக்ஷிப்பதேஸ்வபாவமாகஉடையவராய், அந்தஸ்வபாவமுடையகுலத்திலவதரித்தவருமான ஸ்ரீராமனுக்கு இங்குவந்த என்னை சீக்கிரத்திலறிவியுங்கோள்.

இதற்கு தனிஸ்லோக வ்யாக்யானம்.

அவதாரிகை. நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் ராகவாய மஹாத்மநே| ஸர்வலோகசரண்யாய விபீஷணமுபஸ்திதம் ॥ கீழ்ஸ்லோகத்திலே "ஸோஹம் பருஷிதஸ்தேந தாஸவச்சாவமாநித: | த்யக்த்வா புத்ராம்ஸ்ச தாராம்ஸ்ச ராகவம் சரணம் கத:" என்று - பெருமாள்

திருவுள்ளத்திற்கு ப்ரியமாகவும் ராவணனுக்கு அநபிமதமாகவும் சிலவார்த்தைகள்சொன்னேன். இப்படிச்சொன்னால், "ப்ராத்யக்ஷ ஹாரவஸ்த்ரா:" என்றும் - "என்னைத்தீமனங்கெடுத்தா யுனக்கென்செய்கேன்" என்றும்-"அறியாதனவறிவித்த வத்தாநீசெய்தன" என்றும்-க்ருதஜ்ஞனைப் புகழ ப்ராப்தமாயிருக்க, அவன் தாமஸப்ரக்ருதியாகையாலே, "த்வாம் து திக் குலபாம்ஸநம்" என்று-பருஷித்து, "அஸ்மிந் முஹூர்த்தே ந பவேத்" என்று - தன்னடியார்குற்றஞ்செய்தால் சொல்லுமாப்போலே வெட்டிவையாதொழிந்தேனென்று அவமானம் பண்ணுவதாக, ஜ்யேஷ்டனாகையாலே அவன் வேண்டிற்றுச் செய்கிறானென்றிருந்தேன். அவ்வளவேயன்றிக்கே, தன்வயிற்றிலே பிறந்தசிறுபையலைவிட்டு, "கிந்நுதே தாதகஸ்நிஷ்டவாக்யைர்நஸ்யகம் ஸைவ ஸாஹீதவ்ய । அஸ்மிந்நுக்ஷயோ உபஹவே நஜாதஸ்யோபவீ ஈப்ஸம்ஸைநவ பதேநாக்ஷாஸ்யாஸ" என்று-பரிபவிப்பித்துச்செய்தான். அத்தாலே அநந்தரமேயாகிலும் அவனடியாக வந்த தாரபுத்ராதிகளைவிட்டு, "சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும்அவர்" என்கிறபடியே, விட்டவுறவுமுறையெல்லாம் பெருமாளேயாம்படி திருவடிகளிலேவந்தேனென்று நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனைநண்ணிநின்றான்கீழ். இனி ராஜநீதிஶாஸ்த்ரப்படியில், ஒரு ஶத்ருவின் தம்பி பொய்யே ஶரணமென்றுவருங் காட்டில் கைக்கொள்ளவிருந்தார்களோ? போகாய்; என்றுதறியிருந் தார்கள் முதலிகள். இவர்களைப்பார்த்து நீங்களுதறுகிறது ஸ்வாமிகார்யமாகவன்றோ? ராக்ஷஸரால்நலிவுபட்டு ஶரணமென்று வந்தவர்களுக்குப் புகலான ரகுகுலத்திலே பிறந்தபெருமாளுக்கு ராவணன்தம்பி விபீஷணன் ஶரணம்புகுந்தானென்றறிவிக்கை தானும் ஸ்வாமிகார்யம்; ஆனபின்பு, தலைக்காவலிலே நிற்கிறவர்களறிவித்திலரென்று முனிவதற்குமுன்னே சடக்கென விண்ணப்பஞ் செய்யுங்கோளென்றான். உஶநஶ்ஶாஸ்த்ரப்படியில், "விதிதஸ்ஸஹி தர்மஜ்ஞ: ஶரணாகதவத்ஸல:" என்று-பெருமாள் ஶரணாகதவத்ஸலரென்னுமிடங் கேட்டறியாயோ? நேரேசொல்லமாட்டாயோவென்ன; அப்படி வழிகெடப்போவாரொருவனோநான்? "தவஹம்ஸோஹ ஶோகாபிஹ்ருதியாதிஹ்ருதை:" என்றும், வேதம்வல்லார்களைக்கொண்டுவிண்ணோர்பெரு

மான் திருப்பாதம்பணியுமவன்காணுங்கோள்நான். ஆனபின்பு, நீங்கள் ஸ்வரூபாநுரூபமாகப்பெருமாள் திருவடிகளிலே காட்டிக்கொடுங்கோளென்கிறானாகவுமாம்.

* க. (நிவேதயதமாம்) "யம்வை ஜாவதிரேகஸ்வரூபோ ஸவதி" என்று-அவர் திருவுள்ளத்திலே பட்டபோதாயிற்று இத்தலைக்கு ஸத்தைவம் ஜீவிப்பது. அத்தனையுமுங்களாலே பெற்றேனாக வேணுமாம். * உ. (நிவேதயத) "உபதேக்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம்" என்றும்-"தத்வஶாஸ்த்ரார்த்தஷ கர்த்தாய" என்றும் - அவனை எங்களுக்கறிவிக்கிற மாத்திரம் எங்களையு மவனுக்கறிவிக்கவேணும். ஏதேனுமாகவறிவிக்கை உங்களுக்குப்பணியன்றோ? * ௩. (நிவேதயத) "ஸரணாகதோஸ்மி" என்று-நானும் பெருமிடறு செய்து கூப்பிட்டபோதே பெருமாள்திருவுள்ளம்பற்றுவர்; நீங்களுமறிவித்திகோளாய் ஒரு ஸ்வரூபம்பெறப்பாருங்கோள். * ௪. (நிவேதயத) அறிவியாதபோது ஸாமவதாவவாரம்பண்ணுவாரைப்போலே உங்களுக்கு ஸ்வரூபஹாநி. அறிவித்தால் கூவுதல் வருதல் செய்திலராகில் ஶரணாகதவரிதர்மியான வவருக்கு ஸ்வரூபஹாநி. இரண்டுதலையு மிப்படியானபின்பு வரமதாதிஶயாயாநம் பண்ணுகை ஶேஷத்வலக்ஷணமானால், அத்தலைக்கு சுவத்ரவஹநகையாலே ஶேஷஸூதனனவெனக்கு ஸ்வரூபஹாநி, இவையித்தனையும் வாராமல் அறிவித்துச் சேரவிடுங்கோள். * ரு. (நிவேதயத) வ்யாவ வாநரஸம் வாதங்கேட்டறியீர்களோ? இப்படி ஶரணாகதரக்ஷணம் பண்ணின ஜாதியிலேபிறந்தநீங்கள் ஶரணாகதனை அறிவியுங்கோள். * சு. (நிவேதயத) என்னை நிவேதிப்பியாதே பெருமாளுக்கு நிவேதியுங்கோள். * எ. (நிவேதயத) நிஹ்ருதம் வேதயத-இப்படிக்கொருத்தன் வந்தானென்று திருவுள்ளம்பற்றும்படி ‡ உத்படமாகப் பற்றியறிவியாதே, "அறியச்சென்றுரையாய்" என்னுமாப்போலே, உங்களுடைய ஸவிநயமதிவசநங்களாலே இப்படிக்கொருவனாகவிக்குன்றோ அவனென்னும்படி நிஹ்ருதமாக விண்ணப்பஞ்செய்யுங்கோள்.

---

‡ உத்படமாக - உத்ருதமாய்.

அ. (நிவேதயத) நிதராம் வேதயத-அதாவது - உத்ஸவாதிகளிலே பராக்கான பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே படும்படியாக ஊன்றவிண்ணப்பஞ்செய்யுங்கோள். * கூ. (நிவேதயத) ஒரு பெருந்திரளாயிருந்தால் ஒருவரில்லாதொருவ ரறிவிக்கலாகாதே. *க0. (நிவேதயத) ஸூதநாயாம் ஶ்ரோதாய், "அன்னஞ்செல்வீரும் வண்டானஞ்செல்வீரும் தொழுதிரந்தேன்" என்னுமாப்போலே, நீங்களும் ஐக்ஷ்வாகுவம்ஶ்யரானவர்களாகிற ஶ்ரேஷ்டஜாதியாயிருந்தீர்கோள். உங்களையிரக்கிறநான் நிற்கிறநிலையை விண்ணப்பஞ் செய்யவேணும். *கக. (நிவேதயத) ஒருவனைக் குறித்துச் சொல்லாதே ஸமுதாயத்திலே சொல்லுகிறான். இத்திரளுக்கு முன்புவரிவபமில்லாமையாலே வாயகரின்னானென் றறியாமையாலே. அன்றியிலே, *கஉ. (நிவேதயத) என்று - "தத்ர ஸாமவதா ஸூவு ஶ்ராவ்யாணி வஜ்ரஸ்ஹாரத" என்று ராஜஸம்பந்தமெல்லார்க்கும் ஒக்கையாலே அடையநமக்கு ஶரணவ்யரன்றோவென்று ஸமுதாயத்திலேசொல்லுகிறானாகவுமாம். அன்றிக்கே,*கங. (நிவேதயத) "ஶ்ரோகோஷிநராஷிஃ" என்றும்- "வேறு வேறுஞானமாகி" என்றும்- "மதிவியப்பால்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, பலராய் விநவாஷிகளாயிருக்கையாலே, ஒட்டேனென்று ஒருவன், விடேனென்று ஒருவன், கட்டேனென்று ஒருவன், கட்டென்னப்புகுரலாகாதோ வென்று ஒருவன், அறிவிக்கிறேனென்று ஒருவன், ஜீவிக்கலாவதென்பான் ஒருவனென்னும் ஸமுதாயத்திலே சொல்லுகிறானாகவுமாம். அன்றியிலே, *கச. மாராஷ்டிவைஹாவவநமாய் இப்படிக்கெல்லாம் நிவர்ஹகராய் ராஜாவாயிருக்கையாலே, உஹாராஜனைநோக்கிச்சொன்னானாகவுமாம். *க௫. அன்றியிலே, (நிவேதயத) என்று-ராவணகோஷ்டியிலே உசிதவயமாகாதென்று நல்வார்த்தை சொல்லி க்ருதோவகாரனாகையாலே திருவடியையாஶ்ரயீகரித்து வ்யதீகோவாதாநம் பண்ணி, ஒருவனைச்சொன்னால் மற்றவர்கள் விவரீதம் பண்ணுவார்களென்று ஸாமாந்யமாகச் சொன்னானாகவுமாம். அன்றியிலே, *கசு. (நிவேதயத) என்று-பெருமாளுங்களை என்னிடையாட்டமாகக் கேட்பர்; அப்போது பேசாதிராதே, ஶஜ

நீய னென்றாகவுமாம், விஶ்வஸநீய னென்றாகவுமாம், ஸஹாஹ்ய னென்றாகவுமாம், நிராஹ்யனென்றாகவுமாம், ஏதேனுமாகத் தோற்றினார் தோற்றினபடி ஸூக்தங்களை யறிவியுங்கோளென்றாகவுமாம். அன்றியிலே, *கஎ. (நிவேதயத) "விதிதாத்மனே" என்கிற யாதவிலேயாய், "ஸத்ஹாத்ராஸந்ந்தேழஃ" என்று- நேராக நெஞ்சாறப்பட்டுக்கிடக்கிற பெருமாளுக்கு ஒரு ஸூத்ரஹம் பண்ணிக்கொடுங்கோள். அன்றியிலே, *கஅ. "விதஸத்தாயாம்" என்று-ஸத்தையிலேயாய்,"ஸஞ்ஜீவிதஞ்ஜஹ்யாம்" என்று-என்னைப்பெறாதபோது தழிகிறபெருமாளுக்கு ஸத்தையுண்டாக்கிவிடுங்கோள். அன்றியிலே, *கசு. "விதவிசாரணே" என்று விசாரணத்திலேயாய்- ஸுஹ்ருத் ஶரண ஜாம்பவதஸ்வரைவரடைய விசாரியுங்கோளென்றுமாம்.

இப்படிச்சொன்னவாறே, ஆகிறது; விண்ணப்பஞ்செய்கிறோம்; "ஸோஹம் பரஷிதஸ்ஸ ந" என்றும்-"ராவணம் ஶரணம்கதஃ" என்றும்-இரண்டர்த்தத்தைச் சொன்னாயாகில், ராவணன் பரஷித்தபடியை முற்படச்சொல்லவோ? ஶரணாகதனான வுன்னை அறிவிக்கவோவென்ன; *க. (ஸம்நிவேதயத) அவனுடைய பாருஷ்யத்துக்கு ப்ரதிக்ரியைபண்ணி யருளுவது நானஶரணனாலல்லவோ; ஆன்பின்பு, முற்படவென்னை விண்ணப்பஞ் செய்யுங்கோள். நீவைக்கும் பொற்குடமேதோ உன்னை யறிவிக்கைக்கென்ன; *உ.(மாம்)"இங்கும்மோடொருபாடுழல்வானோரடியானுமுளன்" என்கிறபடியே, நாமவாஶ ப்ரஹாஸங்களாலே நலிந்தவார்த்தைக்கு முடன்கேட்டாய், விடாதே நிற்கைக்கு ஓரடியான்வந்தானென்று விண்ணப்பஞ் செய்யுங்கோள் இதுக்குமுன் செய்ததன்றோ மேல் செய்வதென்ன; *ங. (மாம்) "ப்ரியதாம் ஊாஶ்ரயாயமெ யிதி" என்று-இக்குற்றைக்கு நல்லவார்த்தை சொன்னவென்னை. நுனி நாக்காலே ஒருவார்த்தைசொன்னாயாகில், இத்தால் பெற்றதென்ன, அதுவோ பிராட்டி இங்கே எழுந்தருளிவந்ததென்ன; *ச.(மாம்) "யாவந்நஹ்ருஹ்ணி ஶிராம்ஸிவாணாராஶேஷிதாராக்ஷஸவ்ருஜவாநாம்" என்றும்- "வியுஜேவருஶீம்ஜாம்" என்றும்- ராவணன் முன்னே பெருமாள் பெருமைகளைச்சொல்லி, "ஜக்ஸம

வமேஷ்ண" என்று- அரசுபுலவான தோஷங்களோபாதி பெருமாள் கீர்த்திவடிஹமானவென்னை. இதுவும், "ஸர்வஸாக்ஷீத்ஹதா" என்று-ராவணஸ்நேஹத்தாலே ப்ராத்ருவாய ஸம்ஸர்யாக ஹிதஞ்சொன்னவத்தனையன்றோ! இப்படி ராவணஸக்தனானவுன்னையோ அறிவிக்கிறதென்ன; * ரு. (ஶ்லோ) "பாஷிதஸ்தேந, ஸுவசோவிதஸ்ய" என்று-இவ்வுக்ஷ்டிம்பொறுமையாலே பரூஷித்துத் தள்ளிவிடப்பட்ட என்னை. "ஜ்யேஷ்டோமாந்ய: பிதுஸ்ஸம:" என்று-நீதானேசொல்லிற்றில்லையோ? தமையன் ஒருவார்த்தைசொன்னானாகில், இதென்ன தப்பாகவந்தாய்; *சு.(ஶ்லோ) "த்யக்தாபுத்ராம்ஶ்ச தாராம்ஶ்ச" என்று-பாருஷ்யம்பொறுக்கமாட்டாமையாலே, "த்யக்த்வா புத்ராம்ஶ்ச தாராம்ஶ்ச" என்றும் - "த்யக்த்வா புத்ராந தாம்ஶ்ச" என்றும்-என்னோபாதியான இவர்களை உட்படவிட்டு அவனோடுதுவக்கற்றவென்னை. நீஅவனோடுதுவக்கற்றால், ஸ்வாதேன்! இத்தலையிலொருபற்றுசையில்லையோவென்ன; *எ.(ஶ்லோ)"ராகவம்ஶரணம்கத:" என்று-"தயரதர்க்கு மகன் தன்னையன்றி மற்றிலேன்தஞ்சமாகவே" என்றிருக்கிறவென்னை. *அ.(ஶ்லோ) "த்யக்த்வா ஸர்வபார க்ஷவரீஞ்சோம் ஸராக்ஷஸாம்" என்று-பரூஷிக்கிற ராவணனோடும், அவனோடுசேர்ந்தாரோடும் வாசியறஹிதஞ்சொல்லுகையாலே, "ஆநுகூல்ய ஸ்ருதிர்வேதாக்தாஸமஸுஹதாநுகூல்யதா" என்கிறவாநுகூல்யஸங்கல்பமும், "ஜாதக்ரோதோவிபீஷண:" என்றும்-"க்ரோஶஸாஹ்ய ஸம்ரம்பவீ" என்றும்-ராவணனைக்கொல்லவ்யாக்ரமாயிருக்க, "உத்பாதமஹாவாணி:" என்று-கையிலே மழுவிருக்கக்கொல்லாதே போந்தவனாகையாலே, "ப்ராதிகூல்யஸ்ய தாநாம்ஸர்வேஷாம்நஸோமஸ்ரக" என்கிற ப்ராதிகூல்யவர்ஜநமும், "ஸுக்ரீவஸ்வாஹி ஷேவித:" என்று-ஸோபாதாகாரணமாகக்கொண்டு நம்மை ரக்ஷிப்பாரென்று அறுதியிடுகையாலே, "ரக்ஷிஷ்யத்யநுகூலாந்ந இதியா ஸம்ஞ்யாஸாதி: | ஸவிஶ்வாஸோபவேஸ" என்கிற ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸமும், "ராகவம்ஶரணம்கத:" என்று-உம்மையே ரக்ஷகராகப் பற்றினே னென்கையாலே, "கோப்தாயிதாபவேதேத்வம் கோப்த்ருத்வவரணம்தயா" என்கிற கோப்த்ருத்வவரணமும், "ஸவத்

தம்ஸோராஜ்ஞே ஜீவிதஞ்ச ஸுகாநிசெ" என்று ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணுகையாலே, "ஸகேஸவாத்வியந்தக்தா | கேஶவாஞ்சவ ராக்ஷஸா த்தநிக்ஷேவவுயதே" என்கிற த்யாகநிக்ஷேபமும், "தேந ஸ்வாதஸ்யவஸாநித:" என்று ஸுரிஸுதனுய் கையைத்தூக்கிவிடுகையாலே, "இதியா மந்த்ரஹாநிஸுஷ்ட்ரம் காவண்யஞ்சவ்யதே" என்கிற காவண்யமும், ஆகஇப்படி ஶரணாகதியினுடைய ஷடங்கமாமும் குறையாதபடி பண்ணின வென்னே. *க. (ஶ்லோ) "ஶுஹ ஸ்வவராயா நாஸாவயோத கிஞ்சேநாமதி:। ஸ்வஸேவோவாயஸம் தோஸே ஸவேதிவ்யாயந்நாஶ்தி:" என்கிறபடியே, விபீஷணனுய், பூர்வவ்ருத்தனை ராவணஸாதாவாகையாலே ஸ்வராயநாஸாவய மாய், உபாயாந்தர மில்லாமையாலே ஸகிஞ்சநனுய், ராவணனுமக ப்படத் தள்ளிவிட்டபடியாலே ஸநந்யகதியாய், பெருமாளையே உ பாயமாகப் பண்ணினபடியாலே *ஸ்வஸேவோவாய ஸம்தோஸே ஸவேதி வ்யாக்தந்நாஶதியை யுடையனனவென்னே. * கo. (ஶ்லோ) "உத்தா ஸீரஸாஸாத" என்கையாலே, * அக்கரை யென்னு மனத் தக்கடலுளழுந்தி யுன்பேருளாலிக்கரையேறி யிளைத்திருக்கிறவென் னே. *கக. (ஶ்லோ) "வரித்யக்தாயாஜ்ஞாதிகாணிவயநாநிவ" என் று-அங்குள்ளபற்றுகையெல்லாம் போக்கிட்டு, "வ்யஸநவ்யதிஷ் த" என்று-ஆகாசத்திலேதடுமாடுகிற என்னே.*கஉ.(ஶ்லோ) "ஸோஉ ஹ்ந: வரஸாவ்லோதி தஸ்யைஷா: வரஸம்வஞ்சிதம்" என்று-வரும்வழி யெல்லாம் வந்து விஷ்ணுவதத்தைப் பற்றினவென்னே. *கச. (ஶ்லோ) "வ்யவதோவா ஸ்வஹாத்லோகாதமதேதவோவ்லோகம்" என்றும்- "அங்குற்றேனல்லே னிங்குற்றேனல்லேன்" என்றுஞ் சொல்லுகிற படியே, ராவணகோஷ்டியில் நின்றும் புறப்பட்டு ராமகோஷ்டியிற்பு குரப்பெறுதே ஸ்ஞ்சாரலிகனுயிருக்கிறவென்னே. * கரு. (ஶ்லோ) 'எழ நல்லவாக்கையும்பையவே புயக்கற்றது" என்கிறபடியே, நீங் களறிவித்தாலது உண்டாய், அறிவியாதபோது இல்லையாம்படி யாயி ருக்கிறவென்னே.

ஆகிறது, உன்னவேக்ஷையை யறிவித்தாயாகில், ஆறி விண்ணப்பஞ்செய்கிறோமென்ன ; * க. (க்ஷிவ்ரு௰) ஒன்றாது, இப்போதேவேணும். இப்படிப்பதறுகிற தென்னென்ன ; * உ. (க்ஷிவ்ரு௰) விளையும் காரமும் தூங்கெனத்தூங்குங்காரமும் விளையுமென்னுமது சொல்லக்கேட்டுமறியீர்களோ? விளையுங்காரமானபடியென்னென்ன; * ங. (க்ஷிவ்ரு௰) "ஶஶ்வம்ஹிநஃ" என்றும்- "ஶமாஹிவ்ராணிநாஶிதிஃ" என்றும் - * நின்றவாநில்லாநெஞ்சாயன்றோ? எல்லாருமிருப்பது. ஆனபின்பு, எனக்குப்பிறந்த வாஸநாஶமும் பிரிவதற்குமுன்னே விண்ணப்பஞ்செய்யுங்கோள். * ச. (க்ஷிவ்ரு௰) "க்ஷிவ்ரம் ராமாயஶம்ஶஸ்வ ஸீதாம்ஹரதிராவணஃ" என்று - பிராட்டி சொன்னபோதே தேவதைகள் அறியாமையாலே கண்டீர்களோ ராஜநீவரன்வஶத்திலேயகப்பட்டாள் ; அப்படியே நானும் கோராஜநீவரன்வஶத்திலே யகப்படுவதற்குமுன்னே யறிவியுங்கோள். * ரு (க்ஷிவ்ரு௰) "வந்தொல்லைகூடுமினோ" என்றும் - "ஒல்லைநீபோதாய்" என்றும் - சடக்கெனவாவென்று நீங்களழைக்கவ்ராஷமாயிருக்க நானவேக்ஷிக்கும்படியாவதே? * சு. (க்ஷிவ்ரம்ராம்நிவேதயத) "ஜீவந்தீம்ராம யதாராக்ஷஸம்ஹாவயதிக்ஷிராநு | தத்யாஹநநுவாஶ்" என்கிறபடியே, என்ஸத்தைகிடக்கிறபோதே அவர்கைக்கொண்டாராய்ப்புகழ்படைக்கும்படி யறிவித்துக் கொள்ளுங்கோள். * எ. (க்ஷிவ்ரம்நிவேதயத) "த்ருக்ஷா வாதாஶ்ஷாராம்ஶ" என்னும்படி, * மாதரார்கயற்கணென்னும் வலையுட்பட்டழுந்து வேனைப்போதரோ யென்று சொல்லிபுந்தியிற்புகுந்து தன்பாலாதரம் பெருகவைத்தார். ஆனபின்பு, "ஊத்தவேஸாஉஹயம்" என்று - முற்படுவதற்குமுன்னே நீங்கள் முற்படுங்கோள். * அ. (க்ஷிவ்ரம்நிவேதயத) என்னுற்றாமையாலே இன்னமொருகால் ஶரணாமதிபண்ணி, "தஷ்வயம் ஸக்ருத்ஹாரோஹவதி" என்றும் - "ஸக்ருதேவவ்ரவந்நாய" என்றும் - ஸக்ருத்யோமமே அமைந்திருக்கிற வ்ரவத்திஸ்ரமவத்திற்கும் ஹாநிவருவதற்கு முன்னே அறிவியுங்கோள். * கூ. (க்ஷிவ்ரம்நிவேதயத) "உவாயோஉயம் வதாஶ்ஸேவ்ராகஸ்வ்ர

ஸமுத்ர:” என்றும் - “தாவதார்த்திஸ்ததாவாஞ்சா தாவந்மோஹஸ்ததா
ஸுகம் | யாவந்நயாதி ஶரணம்” என்றும் - சொல்லுகிற
உபாயஸ்வபாவத்தாலே ஸஹித்துக்கொண்டு நிற்கவாயிற்றுப் புகு
கிறது. அதுக்குமுன்னே நீங்களுமாக ஸம்ப்ரமம்பண்ணினீர்கோளாக
அறிவியுங்கோள். * ௧௦, (க்ஷிப்ரம் மாம் நிவேதயத) பெருமாள், “யதி
வா ராவணஸ்ஸ்வயம்” என்று - ராவணனைத்தேடிப்பிடிக்கவாயிற்றுப்
புகுகிறது. அதுக்குமுன்னே சடக்கென என்னை அறிவியுங்கோள்.
*௧௧. (மாம் நிவேதயத) “தவைவஶரணம் மம” என்று-ஶரண்யனை
அறிவிக்கிற நீங்கள் ஒருஶரணாகதனை அறிவியுங்கோள்.

ஆகிறது; இப்படி சடக்கென அறிவிக்கிறதாருக்கு? ஸைந்ய
யிலே வர்த்திதரான திருவடிக்கோ? படைக்கெல்லாம் நிர்வாஹக
ரான மஹாராஜர்க்கோ? என்னில்; * ௧. (ராகவாய) “இக்ஷ்வாகூ
ணாமியம் ஸத்கீர்த்திஸ்ஸௌம்ய நகா நகா” என்று - அத்திருவடியோ
டும், மஹாராஜரோடும், ஜாம்பவானோடும், வித்ருக்ஷத்தோடும்
வாசியற ரக்ஷகராய், * பொங்கோதஞ்சூழ்ந்தபுவனியும் விண்ணுல
குமங்காதும் சோராமேயாளுகிற பெருமாளுக்கு. *௨. (ராகவாய)
ஶரணாகதரக்ஷகரானகுடியிலேபிறந்த பெருமாளுக்கு ப்ரபந்ந
னான வென்னைச் சொல்லுங்கோள். *௩. (ராகவாய) “ஸக்ரு
தேவப்ரபந்நாய... ஸர்வ... ததாமி ஏதத்வ்ரதம் மம” என்று-ஶர
ணாகதத்ராணத்திலே காப்புகட்டினவருக்குச் சொல்லுங்கோள்.
*௪.(ராகவாய) “ராகவாணாமயுக்தோயம் குலஸ்யாஸ்ய விப
ர்யய:” என்றும்- “ஸர்வஸ்வஹரணயுக்தம் ஶரணாகதம் ஸர்வ ஹ
ந்த கதாசிதபி” என்றும் - ஸ்வகோத்ரர் ஸ்வகோத்ர
த்யாகம் பிறந்து படைத்த தலைவர்க்குச்சொல்லுங்கோள். *௫. (ராக
வாய) “ஸர்வஸ்வம்ஜீவிதம்ஜஹ்யாம் நஹி ப்ரதிஜ்ஞாம்ஸம்ஶ்ருத்ய”
என்று-தம்மையழித்தும் ஆஶ்ரிதரக்ஷணம்பண்ணுமவர்க்குச் சொல்
லுங்கோள். * ௬. (ராகவாய மாம் நிவேதயத) * மாறில்போரரக்
கன்மதிள் நீறெழச்செற்றுகந்த ஏறுசேவகனார்க் கென்னை யறிவி
யுங்கோள். * ௭. (ராகவாயமாம்க்ஷிப்ரம் நிவேதயத) “ராகவ

ஸ்யயஶோஹீயேஸ" என்று - ருஷிபுவஶிஷ்டஸ் ஸ்ரீவத்ஸாங்க
ஸ்வரை ரக்ஷித்துத்தேடிப்படைத்த புகழெல்லாமென்னை ரக்ஷி
யாதபடியாலே இழக்கவாயிற்றுப்புகுகிறது; அதற்குமுன்னே சடக்
கென அறிவியுங்கோள்,

"ஸத்யஸந்தோ ஜிதக்ரோத:" என்று-அவர்தம்மைப் பெற்றாலன்
றோ புகழவேண்டுவது; "வ்யாஹ்ருதம் ந தத் கிஞ்சித்" என்று-ஶத்ரு
வாயிருக்கிறவுன்னை யறிவிக்கையாவதென்னென்ன ; விஹிதியாக
ஶத்ருக்களானாலும் ஒருபொல்லாங்கு நினைக்கவொண்ணுதாய் கா
ணுங்கோள் அவர்பெருமையிருப்பது. *க. (ஸ்ஹாத்ஸே) "ஸர்வா
நாம் ஶரணாகதம்" என்கிற வுங்களைப்போலே அன்றியிலே, "உத்த
ராநாம் த ஸர்வாநாவேஸாநாஸ வரம்ஸயம்" என்று-ஶரணாக
தரக்ஷணம்பண்ணிற்றிலோமென்று மஹிஷிக்கில் செய்வதென்னெ
ன்று ஸயப்படும்படியான பெருமையையுடைய பெருமாளுக்கறிவியு
ங்கோள். *உ. (ஸ்ஹாத்ஸே) ஸுத்தஸம்பஜீவவாதியாய், "தஸே
வாடநாவ்யாவிஶஸ, தஸ்யாவ்யவிஶஸ, ஸஞ்சுத்வாடஹவஸ" என்று-
தாழ்ந்துவந்தால் வரவொண்ணுதென்று ஏற்கவே புகுந்து கலந்து
ஜ்ஞாநஸாரவனென்று அவனைச்சொல்லுஞ் சொல்லாலே தம்மைச்
சொல்லலாம்படி ஜீவாஸாரீயாயிருக்கிறவர்க்கு என்னையறிவியுங்
கோள். *ங. (ஸ்ஹாத்ஸே) ஸுத்தஸம்ஸ்யுதிவாதியாய், "ஸுவ
ஷ்யவிஸகாயேஷு கதஷ்வஸ்ஸுதி ப்ரதி:" என்று-ஶத்ரு
தேஶமாகையாலே ஸாவாயமா யிருந்ததேயாகிலும் ரக்ஷகனை
தம்முடைய க்ருத்யத்தில் நிலையுடையவர் காணுங்கோளென்றுகை
வுமாம். அன்றியிலே, *ச. (ஸ்ஹாத்ஸே) ஸுத்தஸம் தேஹவாதி
யாய், "ஸ்ஹாதேஹாய" என்கிறபடி. அதாவது - "தேவிஶ்ரவ
வைரவஸ்ரம் ரவைநாஸரோஸஹஸ" என்றும் "நதஸ்யவ்யாக்ய
தாஸதிஷஸ்ரஸஸோதேஸோடஸி ஸம்ஸவா" என்றும் "நித்யம் நித்யா
க்ருதியாரம்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, யாரேனும் ஏதேனும்
செய்யிலுங் கற்கடித்துப் பல்முறித்துத் தங்களோடேபோம்படி
நித்யவிலக்ஷண விக்ரஹராய் காணுங்கோளிருப்பது. *ரு. (ஸ்ஹாத்
ஸ

நே) அன்றியிலே, சூத்ராநுஸந்தானம் ஸஹாவதாரமாய், சூஸ்ரீதவிஷய த்தில் கநிஷ்டநிவ்ருத்தி ஜ்யேஷ்டவ்ருத்திகள் பண்ணியிருக்கை அவருக் குவந்தேறியன்றிக்கே ஸ்வபாவமாகவுடையராய் காணுங்கோளிருப் பது. *ஈ. (ராமாவதார மஹாத்ம்யே) சூத்ராநுஸந்தானம் வாராஹாவதாரமா யாய், ரஸாகாவெகாஸராய், தம்மைத் தாழவிட்டாரேயாகிலும் அதுக்கிப்பால் தான் வராஹத்வமாய் காணுங்கோளிருப்பது. * யாரு மோர் நிலைமையனென வறிவரிய வெம்பெருமானாகிலும், * யாருமோர் நிலைமையனென வறிவெளிய வெம்பெருமானுயிறே இருப்பது. வே தவேதாந்தஸாரமும், "ஸம்பாஷ்யாதேதிஸம்பதந்தே" என்றும்- "ஜ்யோதிர்வர்ஜயிவீஜநயாநு தேவதாஃ" என்றும்- "வேதாஉஹஸே தம்வேதாந்தம் மஹாஜஹி" என்றும்-இப்படி ஸர்வஹ்ஞ யிருக்கிற வஸ்துதான் அப்பெரிய வஸ்துவென்று சொன்னுணிறே. வெதிக வேதாந்தனை விஸ்வாமித்ரஹரணவானும், "ராமம் மஹாத்மாநம்வே த்மி" என்று-சொன்னுனிறே! அவனைச்சொல்லவேணுமோ? "கயம் ஸகாக்ஷஸ்ய இதி வ்ரஜந்ஜ" "கவிவ்ருஸ்யேயஸ்" என்று-தானை என்று ஒருவன் பெண்டாட்டி யகப்பட வறிந்தது முங்களுக்குத் தெரிகிறதில்லையா! *எ. (மஹாத்மயே) சூத்ராநுஸந்தானம் சக்ரவர்த்தித்வா மியாய், "ராமஜிவாகநஃ | ஸத்ருக்ஷோஷயம்தோய ஹவஸோஷம் நயிஷ்யதி" என்றும் - "கஹிதஃ வாவஜோவஸ" என்றும்-"மு லைக்கதிரை" என்றும்-"கஞ்சன்வயிற்றில் நெருப்பென்ன நின்ற நெ டுமாலே" என்றும்-ஸத்ருக்களுக்கு தாஹகமாயன்றோ அவரிருப் பது. நீங்களஞ்சாதே அவருக்கறிவியுங்கோள். *அ. (மஹாத்மயே) அன்றியிலே, சூத்ராநுஸந்தானம் கிதிவாமியாய் நீங்கள் மேலெழுந்தமா வாவாஸிகளத்தனைபோக்கி, மாவாத்துவிவாஸிகளல்லீர்கோளே! "தேவாவெகவஷ்டாஜிஹாம்ஸநு, ஸவந்தீம்வ்ராவஜ்ரதஃ, தஜ வ்ரதிவ்ராயவஸ, தஸாதவிவஷ்யம் வ்ரவந்தம் நவ்ரயவதி" என்றும்- "ஶரணாமதராஹ, கரிஃவ்ராணாநு வாஸிதரஜ்ஜ ரக்ஷிதவ்யஃ க்ருதா த்மநா" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே, வேதவெதிக வசநங்களில் நிலைவராய், ஸத்ருவேயாகிலும் ஶரணாமதனைத் தன்னையழியமாறி யும் ரக்ஷிக்கக்கடவதென்கிற பொறிவாளராயிருக்கிறவர்க்குச்சொல்

லுங்கோள். அன்றியிலே, * ௯. (மஹாத்மநே) என்று-வாதவ்யாதி யாய், "தஸ்மை வாதாத்மநே நம:" என்றும் - "காலாய்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, ஶத்ருக்களுக்கு நாஶகராய், ஶரணாகத ருக்கு ஶுஶ்ரூஷகரா யிருக்குமவரென்றுமாம்.

அழகியது ; நீதானே மஹாத்மநே என்று-அவர்பெருமையைச் சொன்னாயிறே! அப்படிக்கு, "செல்வர் பெரியர் சிறுமானிடவர்நாம்" என்றும்-"அவனெவ்விடத்தான் யானார்" என்றும்-வ்ருத்தத்துக்குப் பரமாணுபோலே இருக்கிற நாம் அவ்வஸ்துவை அணுகவும்ஶரணவரணம்பண்ணவும் போமோவென்னில் ; *௧. (ஸர்வலோக ஶரண்யாய) பெருமாள் நீர்மைக்காகாதாருண்டோ? *௨. (ஸர்வலோக ஶரண்யாய)* லோகஸத்ரம்போலே அந்த ஸர்வலோகத்திலே நானுமொருவனன்றோ? *௩. (ஸர்வலோகஶரண்யாய) "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேனென்கண் பாசம்வைத்தபரஞ்சுடர்ச்சோதி" என்றும்-எத்தனையேனுந் தீரவ்யபராதம்பண்ணினாரையும் அங்கீகரித்து; இத்தாலே தேஜஸ்விகளா யிருக்கிறவர்க்கு. *௪. (ஸர்வலோக ஶரண்யாய) "ஸர்வலோகைகவீரஸ்ய தஶகண்டகுலத்விஷ:" என்று- "ஸஹஸர்வஸ்வஸமஸ்ர ஸஹஜந்ம ஸ்வஸ்தாய" என்கிற ஸமஸ்த லோகத்துக்கும் புகலானவர்க்கு. * ௫. (ஸர்வலோகஶரண்யாய) அவ்வளவேயன்றிக்கே, ஸஹஸர்வவராதிகளோடும், அதல விதல ஸுதல தலாதல மஹாதல ரஸாதல பாதாளங்களோடும்வாசியற சதுர்தஶலோகங்களுக்கும் புகலானவர்க்கு. அன்றியிலே, *௬. (ஸர்வலோகஶரண்யாய) என்று - "பொன்னுலகாளீரோ புவனமுழுதாளீரோ" என்றும்-"புவனியும் விண்ணுலகு மங்காதுஞ்சோராமே ஆள்கின்ற" என்றும்-"ஹிரண்மயே பரே லோகே" என்றும்- "க்ஷீநுஸாவ்ருதலோகே" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, உபயவிபூதிக்கும் ப்ராப்யரானவர்க்கு. *௭. (ஸர்வலோகஶரண்யா ய) "மஞ்சா: க்ரோஶந்தி" போலே, லோகாஶ்ரயத்வாத் ஜந்துக்களை ரக்ஷிக்கிறதாகவுமாம். அன்றியிலே, *௮. லோகம் என்று-"லோகஸ்து புவநே ஜநே" என்று-ஜனவாசியாகவுமாம். ௯.(ஸர்வலோக ஶரண்யாய) ஸர்வவிதலோகம். அதாவது-தேவயோநிகளாயும் மநு

ஷ்ர்யோநிகளாயும் ஸ்தாவரயோநிகளாயும், பதார்த்தங்களாயும் கா ரணங்களாயும் ஸங்கல்பராயும் ப்ரதிஸங்கல்பராயும், உபகர்ஷராயும் அபகர்ஷராயும், இப்படி அநேக விபரானவர்களுக்கெல்லாம் புக லானவரன்றோ ?

அவனை இப்படி எங்கேகண்டோமென்னில்; "ஸ்ரீஷ்ட்வ ப்ர தாதோ நஷ்டாய ப்ரஜாபதயே ஸர்வதீ வஸிவாதி" என்று-தேவ ர்களான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு இழந்தபதங்கொடுத்தவர், "விஷ்ணுஸக்தி வரோ தேவ:" என்று-பெருமாளுக்கு நல்லேன்றுகையாலே தேவனான நானிழந்த ராஜ்யந்தாராரோ ? "ஸாரீப்ரவதேவ தத்ராத்ரஜ்ய ராவம: ப்ரதர்வாதயஸ்" என்று- திர்யக்குக்களான ஸுக்ரீவாதிகளுக்கு இழந்த ராஜ்யங்கொடுத்தவர், "ஜ்ஞாநேந ஹீந: பஸுபி: ஸமாந:" என்று-அறிவில்லாமையாலே திர்யக்கான நான் இழந்த ராஜ்யந்தா ராரோ ? "அயோத்யாஸப்தேவீர ஹ்ருதோயதாஸம் விரோஜிதாந்யா ஸ்ருத்வாணி" என்று-மநுஷ்யரானவர்களான ஜநஸ்தாநவாஸிகளு க்கிழந்த தேஸங்கொடுத்தவர், மநுஷ்யங்கொண்டாடி உறவாய் வந்த நானிழந்த தேஸந்தாராரோ ? "பௌரஜநபதஸம்வாஸிதஜ்ய ப்ரதி வேதேஷ்வஸ்காரதம்" என்று-ஸ்தாவரமான அஹல்யையைத் தன்ப்ர க்ருதியோடே கூட்டினவர், "வஸ்வவப்ரதிஷ்டை" என்று-ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டையாக நிற்கிற வென்னை என் ப்ரக்ருதியோடே கூட் டாரோ ? "ரக்ஷிதவ்யாஸ்ஸ்யாஸ்ஸ்ய தஸாம்ஸதாஸ்வோயநா:" என்று - தவோஷநத்தாலே பதார்த்தங்களான ரிஷிகளுக்குப் [§]புகலானவர், "விஹீநஸ்ய பதார்த்தா" என்று-எனக்குப் புகலா காரோ ? "ராஜ்யாஜ்யோவத" என்று-ஸத்யமான ராஜ்யத் தை இரந்த வசுவதிக்குக் கொடுத்தவர், ராஜ்யகாங்க்ஷியான எனக் குத்தாராரோ? தாரா ருமைகளை விரும்பிக் காவலவஸரான ஆஹா ராஜர்க்கு தாரங்களைக்கொடுத்தவர், "த்ருஸ்வா தாராம்ஸ்ய தாராம்ஸ்ய" என்று-பிராட்டி பக்கலிலே ஸங்கல்பம் பண்ணின பதார்த்தங்களை யிழந்த வெனக்குத் தாராரோ ? "மஹாமோகாநந்தநாம்" என்றும்- "ஸவஹஸ்தராரஜதிஷ்" என்றும்-ஜடாயு வாலிகளுக்கு மோக்ஷங்கொ டுத்தவர், எனக்கு மோக்ஷந்தாராரோ ? "ஜஹாமி ப்ரியாஜ்ஞா நா:"

---

§ புகலானவர் - ரக்ஷகர்.

என்று-ஸாத்விகமான ருஷிகளுக்குப் புகலானவர், ஸாத்விகத்வஸஜ்ஞாதிகளைப் பண்ணினவெனக்குப் புகலாகாரோ, "ஸர்வம் நாரா ஜேண விஷ்ணுநோத்பாதிதம் | தம்நிஹத்ய ஸஹாவாஹாந் யாதூஹஸ்தஸ்ஸஹ" என்றும் -"விதிதஸ்ஸநாதனே" "ப்ர திதேஸ்ஸஸோயது" என்றும் - ப்ரதிகூலனை ஸர்வஜ்ஞனுக்கு ஶாவஜந்யமான விரோதி ஶரீரத்தையும் போக்கி, ஸ்வதேஶத்தையுங் கொடுத்து, ப்ரதிகூலனை காகத்துக்கு விரோதியைப்போக்கி ஸ்வதேஶத்தைக்கொடுத்தவர், "ப்ராதஸ்த்ரம் தக்ஷ்ய:" என்னும்படி ப்ரதிகூலனை வெனக்கு என் தேஶம் தாராரோ? "தஸ்ய ஸங்ஸார ஸ்வேஷ ஸஹிஷ்ணயஸந்தா:" என்று - உத்க்ருஷ்டரான தேவர்களுக்குப் புகலானவர் ப்ரபந்நனையாலே உத்க்ருஷ்டனை வெனக்குப்புகலாகாரோ? "ஸர்வக்ருதஶிஷ்ஷ" என்றும் - "ஷாண மனஸ்யஸ்வ ராஷ்ட்ரஹிதா:" என்றும் - ஸர்வக்ருஷ்டங்களான திர்யக் ஸ்தாவரங்களுக்கு ஸர்வநிவாரகரானவர், "ப்ரக்ருத்யா ராக்ஷஸோஹ்யஷ:" என்று-ஸர்வக்ருஷ்டனை எனக்கு ஸர்வநிவர்த்தகராகாரோ? இவ்வுதாஹரணங்களிலே கண்டுகொள்வது.

ஆகிறது, ஆணை அறிவிக்கிறதென்ன; *க. (விபீஷணன்) பரமபராஜ்ஞாஶாதிஶப்தம்போலே விரோதி விபீஷணனென்றாய், ராவணாதிகளை பயப்படுத்துவேனென்று நினைத்திருங்கோளென்று ஸர்வ பயஶக்திதானாகிலுமாம். *உ. (விபீஷணன்) "பீஷாஸ்மாத்வாத: பவதே பீஷோதேதி ஸூர்ய:" என்றும் -"பயம் பயானாம் பீஷணம்" என்றும் - பரமபயஜ்ஞருமாய், ஸர்வபயஜ்ஞருமான பெருமாள் பரிகரத்துக்கும்வேறொருவர்க்கும் பயப்படவேணுமோ? *ங. (விபீஷணன்) ஆணையுஞ்செங்கோலும் நடத்துகைக்கு, "மஹாபாணி:" என்று-ஒருதடிகாரனென்றுசொல்லுங்கோள்-அன்றிக்கே, *ச. (விபீஷணன்) என்று-ஸர்வஜ்ஞனென்று அறிவிக்கமாட்டீர்கோளாகில், "உத்பாத மஹாபாணி:" என்று-கையுந்தடியுமா யொருத்தன் பயப்படும்படி. நின்றானென்றாகிலுஞ் சொல்லுங்கோள். §நிதானஜ்ஞனை ஶிஷ்யக்கின்முன் வ்யாயிஸ்தன் தான்பண்ணின ஸர்வஶங்களைச்சொல்லி அதுக்கிடாக பரிஹரித்துக் கொள்ளுமாப்போலே, "நிவாத

---

§ நிதானஜ்ஞனை - ரோகஸ்வரூபமறிந்தவனை.

ணம் ஜோஷஜம்ஹிஷக்" என்றும்-"மருத்துவனாய் நின்றமாமணிவண்ணன்" என்றும்-பேசப்படுகிற ஸர்வஜ்ஞன் முன்பு ஸம்ஸாரிஷ்வஹோஷத்தை முன்னிட்டு ரக்ஷித்துக்கொள்ளுமத்தனைபோக்கி, நன்மையை முன்னிடுகைக்கொன்றுமில்லையிறே. ஆகையாலே,*ரு.(விபீஷணம்) "நநிஹிதம்கஶ்சித் தவஸ்வியோரக்ஷஸஹஸ்ரஶோயந்நாயாவ்யாயி" என்றும்-"கொன்றேன்பல்லுயிரைக்குறிக்கோளொன்றிலாமையினால்" என்றும்-என்னுடைய பூர்வவ்ருத்தஜாதங்களிவையென்னுங்கோள்.

*சு.(விபீஷணம்)"ராக்ஷஸம்வ்யஸநம்வ்ருத்தம்ஹ்ருதாரம்யஃவரிதம் ஜேஜ" என்றும் "உவர்த்தநீர்போல வென்றனுற்றவர்க் கொன்றுமல்ன்" என்றும்,ஸோதரனான ராவணனகப்பட வெருவும்படி பண்ணின தோஷதூஷி னென்னுங்கோள்.

உன்னுடைய வ்ருத்தஜாதங்களிவையாகில் பெருமாள் திருமுன்பே யறிவிக்கும்படி என்னென்னில்; *க.(உபஸ்திதம்) "தூராவாரோஉவிஸர்வஸ்ரீக்ருதஸ்தோநாஸ்திகஃ வாரா|ஸரோஶ்ருயேதாதிதேவம் ஶ்ரயாஶரணம் யதி| நிவேதயஷம் விஜிதம்ஜனாம்" என்கிறபடியே முன்னப்படியேயாகிலும், ஸமவதாஶ்ரயணம் பண்ணினால் நிவேதஷனாயிற்றிருப்பது; அப்படிக்கு, * தூயோமாய்வந்துநின்றோமென்றுஞ் சொல்லுங்கோள்.*உ.(விபீஷணவுபஸ்திதம்) முன்னேவந்துநின்றேனென்னுங்கோள். நாலடியும்வந்துபெருமாளுக்கு உபகரித்தேனென்றுசொல்லுங்கோள்.வாராதேஜலதியிலேயிருந்து ஶரணமென்றேனாகில் கடற்கரை மடுவின்கரைப்பட்டதுபட்டு அரைகுலையத்தலைகுலைய அவர்வந்து விழவேண்டாவோ?*ந.(உபஸ்திதம்) எல்லைக்குள்ளேவந்தபின்பு "ஸ்திதோஉஸ்மிதஸஞ்ஸஹஃ" என்னும்படிநிலைபெற்றேன்.*ச.(உபஸ்திதம் நிவேதயத)"என்னிலைமையுரையாய்" என்கிறபடியே,என்னுடைய வ்யவஸ்திதியை அறிவியுங்கோள். *ரு. (உபஸ்திதம் நிவேதயத)மதியாத்தனமாக வடுத்துக் கொடுபுகுராதே திருவுள்ளம் பார்த்துப்புகுரவேணுமே என்று உங்களருகேநிற்கிற நிலையைச் சொல்லுங்கோள். *சு.(உபஸ்திதம் நிவேதயத)எதிர்சூழல் புக்குத்திரியாதபடி $ உடுத்தணித்தாக வந்தபடி சொல்லுங்

$ உடுத்தணிக்காக - அசேதனம்போல் பாதந்திரனாய்.

கோள். * எ. (உபாஸ்ரிதம் நிவேதயத) தக்தாமைத்தேடிக்கொடுக்கச் செய்தேயும், "ஜநநீ ப்ரதிக்ஷ்யாத்ஸாத்ய ஸம்ஸிவாஸோஷ்டிர்க்" என்றும்-"ஓடினேனேடி" என்றும்-பிறகிட்டுப்போமவர்களை அறிவித்த நீங்கள் இருந்தவிடந்தேடி நானேவந்த வென்னை அறிவிக்கலாகாதே. *அ. (விபீஷணோபஸ்ரிதம் நிவேதயத) ராவணன் தம்பியாய் நடுவேயோரிடத்திலே யிருந்து ஆள்வரவிட்டு ஸாமிவிஷ்ரும்பண்ணிச் செய்யலாம்படிக்குப் பிடியாள்கொண்டு பின்னைவருகையன்றிக்கே, "உன்னையெய்தியென் தீவினைகள் தீர்ந்தேன்" என்றும்-"பொன்னடியை யடைந்துய்ந்தேன்" என்றும்-"ஆலின்மேலாலமர்ந்தா னடியிணைகள்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸமம் பின்னே பட்டதும் படைப்புகுர்ந்துகொண்டு நின்ற நிலையை விண்ணப்பஞ்செய்யுங்கோள்.

ஆகவித்தால் ஸமவக் ஸரோஸ்ரயணம் பண்ணுவார்க்கு ஸாமவதர் முன்னிலையாகப் பெறவேணுமென்னும் அர்த்தஞ்சொல்லிற்றாயிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்,

யுத்தகாண்டம். கஎ-ம் ஸர்க்கம் - கசு-ம் ஸ்லோகம்.

அவதாரிகை. மஹாராஜர், பெருமாள் பக்கல் பரிவாலே ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானுடைய அனுகூல பாஷணங்களை விப்ரலம்ப மென்று புத்திபண்ணி தந்நிரஸநார்த்தமாகப் பெரியபதற்றத்தோடே கூட பெருமாளுக்கு ஒருவார்த்தை விண்ணப்பம்செய்தாரென்கிறது.

உஅ. ஏதத்து வசநம் ஸ்ருத்வா ஸுக்ரீவோ லகுவிக்ரம: |
லக்ஷ்மணஸ்யாக்ரதோ ராமம் ஸம்ரப்த இதமப்ரவீத் ||சக||

அர்த்தம். ஸுக்ரீவ: - ஸுக்ரீவன், ஏதத் - இந்த, வசநம் - சொல்லை, ஸ்ருத்வா - கேட்டவுடனே, லகுவிக்ரம: - சீக்கிரமாகபராக்ரமித்தவராய், லக்ஷ்மணஸ்ய - லக்ஷ்மணனுடைய, அக்ரத: - எதிரில், ராமம் - ஸ்ரீராமனைக்குறித்து, ஸம்ரப்த: - பரபரப்புடன், இதம் - இந்தவார்த்தையை, அப்ரவீத் - சொன்னார்.

வ்யா. (ஏதத்வசநம்ஸ்ருத்வா) "ராகவம்ஸரணம்கத:" என்கிற அவ்வார்த்தையைக்கேட்டதற்குப் பின்பு மஹாராஜர்வேறு

பட்டரென்கிறது, "விஜயிஷ்வா ஹநூமதே" என்கிறவிடத்தில் வானரனுமல்லன் ராக்ஷஸனுமல்லன், சத்ருவென்று நிர்ணயித்தபோது கூச்சத்தாற் பிறந்த விக்ருதிபோலன்றிறே; இதுதான் வாயகைத்தை மறைத்துப் பெருமாள்தன்னை ஸ்நேஹதென்று ஸ்வீகரிக்கும் வார்த்தையைச்சொல்லி அம்முகத்தாலே நலியவந்தானென்று பிறந்த விக்ருதியிறே. (ஏவமுக்த்வா) இவன் சரணாகதி பெருமாள் செவிப்படுமாகில் பின்பு மீட்கவொண்ணாது; காமந்த ஸ்வபத்துக்கு முற்படவேணுமென்று சடக்கெனப் போனரென்கிறது. (லக்ஷ்மண ஸ்ரீஸமூதத்) தம்மோபாதி பரிவரான இளையபெருமாள் ஸந்நிதியிலே. அவரும் ஸ்நேஹபக்ஷியானவராகையாலே அவரையுங் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். "ஹதவ்யோ தோஷமாப்னோதி" என்றவரிறே. (ராமம்) "ராவணம் சரணங்கத:" என்கிற வாக்ய ச்ரவணத்தாலுண்டான ஸந்தோஷத்தாலே ஸ்ரீராமராயிருக்கிறவரை. (ஸம்ரப்த) பெருமாளுக்கு மிவர்போகிறவழியை ஸ்வீகரிக்கவொண்ணாதபடி@ அடர்த்துக்கொண்டு. அதாகிறது-ராஜ்யம் விட்டுப்போந்து §குவால்நாளுண்டோ? ராஜநீதியைமறந்ததோ? இவ்விடம் ஜனஸ்தானமன்றோ? ராவணன்செய்யு மநீதிகளறியவில்லையோ? ஒருத்தன் சரணமென்னுங் காட்டில் இவற்றைமறந்ததோ? என்றாற்போலே சொல்லுகை. (அப்ரவீத்) வந்தவன் ராக்ஷஸேந்த்ரனாயிருந்தான்; ஸ்நேஹபாஷணமும் பண்ணினன்; இவனாயிருக்கிறானேவென்று ஸந்தேஹித்துப் பெருமாளுக்கு இவன்வரவு சொல்லுகையன்றிக்கே, சத்ருவென்றே நிச்சயித்து தசவதிஹாரத்துக்காகச் செய்யவேண்டும் ஹிதத்தைச்சொன்னர். பெரியபெருமாளைப் பேரிட்டு இளையபெருமாளைநோக்கி அடர்த்து வார்த்தை சொன்னாற்போலே சொன்னரென்னவுமாம்.

தாத்பர்யம்....சுக்ரீவன், விபீஷணனுடைய இச்சொல்லைக்கேட்டு சீக்கிரம் எழுந்து ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிடம் சென்று பெருமாளைப் பார்த்து பரபரப்புடன் இந்தவார்த்தை சொன்னார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

@ அடர்த்துக்கொண்டு - மேல்விழுந்து. § குவால்நாளுண்டோ - அநேகநாளாயிற்றோ.

யுத்தகாண்டம், ௧௭-ம் ஸர்க்கம், ௧௮-ம் ஸ்லோகம்.

ஸமுதாயிகை. இவர்களால் நம்மை யொன்றும் செய்யவொண்ணாதபடி தேவர் மந்த்ராதிகளிலே ப்ரவர்த்திக்கவேணுமென்று சொல்லி அவ்வளவிலே நில்லாத பரிவாலே பத்ராஶாஸநம் பண்ணுகிறார்.

மந்த்ரே வ்யூஹே நயே சாரே யுக்தோ பவிதுமர்ஹஸி |
வாநராணாஞ்ச பத்ரந்தே பரேஷாஞ்ச பரந்தப || ௪௨

அர்த்தம். பரந்தப - சத்ருக்களைத் தபிப்பிக்கிறவரே! மந்த்ரே - யோசனையிலும், வ்யூஹே - ஸேநாவிந்யாஸத்திலும், நயே - உபாயத்திலும், சாரே - தூதிலும், யுக்த: - பராக்கில்லாதவராக, பவிதும் - ஆகுகைக்கு, அர்ஹஸி - யோக்யராகிறீர். தே - உமக்கும், வாநராணாஞ்ச - வானரர்களுக்கும், பரேஷாஞ்ச - இதரர்களுக்கும், பத்ரம் - மங்களமுண்டாகட்டும்.

வ்யா. (மந்த்ரே) நீதிவித்துக்களான ஸசிவரோடே ரஹஸி ராஜகார்யம் நிரூபிக்கை. (வ்யூஹே) யுத்தயோக்யமான ஸேனைகளை நிலையிலே நிறுத்துகை. (நயே) ஸாமாத்யுபாயத்தாலே கார்யம் நடத்துகை. (சாரே) பராபிப்ராய பரிஜ்ஞாநார்த்தமாக நிபுணரான சாரர்களை ஏவுகை. (யுக்தோ பவிதுமர்ஹஸி) முன்போலே நமக்கெதிராரென்று இருக்கவொண்ணாது; ராஜக்ருத்யங்களிலே அவஹிதராகையோக்யம். தைவபௌருஷங்களிலே பௌருஷத்தை ப்ரதாநத்தாலே சொல்லி, அதுக்கு தைவஸஹாயத்தை ஆஶாஸிக்கிறார் உத்தரார்த்தத்தாலே. (பத்ரந்தே) ஸர்வலோக நாயகரான தேவர்க்கு மங்களமுண்டாகவேண்டும். (வாநராணாஞ்ச) "ராகவார்த்தே பராக்ராந்தா ந ப்ராணே குர்வதே தயாம்" என்றிருக்கும் வாநரமஹாராஜாதிகளுக்கும். (பரேஷாஞ்ச) அல்லாத ருக்ஷாதிகளுக்கும் பத்ரமுண்டாகவேணும். (வாநராணாம் பரேஷாஞ்ச விஷயே மந்த்ரவ்யூஹநயசாரே யுக்தோபவிதுமர்ஹஸி) வாநரங்களுடையவும் சத்ருக்களுடையவும் விஷயமாக மந்த்ராதிகளிலே அவஹிதராகவேணும். (பத்ரந்தே) இவரிப்போது பத்ரமாக நினைக்கிறது சரணமென்றவனைக் கைக்

கொள்ளாதொழிகை. (ராகவ) ஶத்ருக்களுடைய ஸேனைக்கூட்டம் மண்ணுண்ணும்படியன்றோ தேவர் ப்ரதாபமிருக்கும்படி. இத்திருநாமம் யதார்த்தமாகவேணும். ௪௨.

தாத்பர்யம்.—தேவரீர் முன்போலிருக்கக்கூடாது. தூதனால் சத்ருபலத்தை யறிந்து தன் மந்திரிகளோடு யோசித்து, ஸேனையை வ்யூஹமாய் வைத்து, நாலுஉபாயங்களையும் செலுத்தி, இப்படி ஜாக்ரதையாய் இருக்கவேண்டும். நமக்கெல்லாருக்கும் மங்களமுண்டாகட்டும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௭-ம் ஸர்க்கம்-௪௩-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. சிலர் ஶரணாகதராய் வந்தார்களாகில் நீரிப்படி ஸந்தேஹிக்க வுமக்கு வந்ததென்னென்ன; இவர்கள் ஶரணாகதரேனும் விஶ்வஸிக்கவொண்ணாதென்கிறார்.

மூ. ப்ரச்சந்நசாரிணோ ஹ்யேதே ராக்ஷஸா: காமரூபிண: |
ஶூராஶ்ச நிக்ருதிஜ்ஞாஶ்ச தேஷு ஜாது ந விஶ்வஸேத் || ௪௩

ஏதே - இந்த, ராக்ஷஸா:-அரக்கர்கள், ப்ரச்சந்நசாரிண: - மறைந்து நடக்கிறவர்களாயும், காமரூபிண: - இஷ்டமான ரூபத்தையுடையவர்களாயும், ஶூராஶ்ச-பராக்ரமிகளாயும், நிக்ருதிஜ்ஞாஶ்ச-வஞ்சகமான உபாயத்தை யறிந்தவர்களாயும், ஹி - இருக்கிறார்களன்றோ? தேஷு - அவர்களிடத்தில், ஜாது - ஒருகாலும், ந விஶ்வஸேத்-நம்பிக்கை செய்யக்கூடாது.

வ்யா. (ஏதே ப்ரச்சந்நசாரிண:) ஏதே-என்று ப்ரத்யக்ஷவிஷயமானவர்களை ப்ரச்சந்நசாரிண:-என்கிறபடி யென்னென்னில்; இவர்கள் காண்கிறவளவல்லர்; || பதிபடை யுண்டென்னும் நினைவாலே. (ஏதே) இவர்களுடைய ஆகாரமே அவிஶ்வஸநீயதையைச் சொல்லித்தாரா நின்றதென்கை. இவர்கள் நாலைந்துபேர்வந்து நம்மைச் செய்வதென்னென்னில்; (ஶூராஶ்ச நிக்ருதிஜ்ஞாஶ்ச) நேர்கொடு நேர் நலியமாட்டார்களாகிலும் வஞ்சிக்க விரகறிவார்கள். உமக்கு செவ்வையிலுண்டான வஹியோம மித்தனையும் வஞ்சனத்தி

|| பதிபடை - மறைந்தஸேனை.

லே உண்டு காணுமவர்களுக்கு-(த்வேஷ்யஜாதம் ந விஶ்வஸேத்) ஆன பின்பு, ஆயிரம் ப்ரவ்ருத்தி பண்ணினாலு மவர்கள்பக்கல் நிரபேக்ஷனா யிருக்குமவன் விஶ்வஸிப்பானல்லன். ௪௩

தாத்பர்யம்-இந்த ராக்ஷஸர்கள், தங்களுக்கிஷ்டமான சரீரத்தை எடுத்துக்கொண்டு மறைந்திருந்து பிறரை வஞ்சிக்கச் சூரர்களாகையாலே இவர்களிடத்தில் நம்பிக்கை வைக்கக்கூடாது.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்தகாண்டம். ௧௭ - ம் ஸர்க்கம் ௨௦ - ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. அத இவனல்லனாகில் இவனாராய்வந்தான்; வந்தவன்தான், அவஹிதரான நம்பக்கல் செய்யுங்கார்யமென்னென்னில்; அவற்றைச்சொல்லுகிறது. ப்ரணிதி: இத்யாதியாலே.

௨௦. ப்ரணிதீ ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய ராவணஸ்ய பவேதயம் |
அநுப்ரவிஶ்ய ஸோऽஸ்மாஸு பேதம் குர்யாந்ந ஸம்ஶய: || ௪௪

அர்த்தம். அயம் - இவன், ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய - அரக்கர்களுக்கு அரசனான, ராவணஸ்ய - ராவணனுடைய, ப்ரணிதி: - *கூடசாரியாக, பவேத் - ஆவான். ஸ: - அப்படிப்பட்டவன், அஸ்மாஸு - நம்மிடத்தில், அநுப்ரவிஶ்ய - புகுந்து, பேதம் - நம்மில் ஒருவர்க்கொருவரில் த்வேஷம்வரும்படியான உபாயத்தை, குர்யாத் - பண்ணுவன். ந ஸம்ஶய: - ஸந்தேகமில்லை.

வ்யா. (அயம் ப்ரணிதிர்பவேத்) நீர் ஶரணாகதனாக ப்ரமிக்கிற விவன், ராவணன் வரவிட்டா னொருத்தனாகக்கடவன். ஒருத்தனை கில் முதலிலே தன்னை அமைத்துக்கொண்டு புகுருமதொழிய, "விபீஷண இதி ஶ்ருத:" என்றும்-"விபீஷணோऽப்யுபஸ்தித:" என்றும்-"ராகவம் ஶரணம் கத:" என்றும்-தன்னை வெளியிட்டுக்கொண்டு ஶரணம்புகுருமோ? ஶரணமென்று புகுந்தார்சிலர் ஶத்ருசெய்யுங்கார்யத்தைச் செய்வார்களோ வென்னில், (ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய ராவணஸ்ய) "வசஸ்ய ந்யாஸ்யஸ்ய ந்யாஸ் ஸம்பூர்ண ந்யாஸ" என்கிறபடியே, தான் வேறொருத்தனாயிருக்க வேறொருத்தனாகச்சொல்லி, கார்ய கா

* கூடாசாரி - மறைந்துவந்ததூதன்.

ஸ்தத்திலே வேறொருவனாகச் செல்லும் தௌர்ஜந்யத்துக்கு நிர்வாஹ
கனான ராவணன்மதித்துவரவிட்டானாகக்கடவன், ஆனால், தான்பு
குந்து செய்வதென்னென்னில்; (ஹோஷ்டா ஸ்வாநுப்ரவிஸ்ய) நமக்கு
ப்ரதிகூலனானவன் நம்பக்கலிலே அநுகூல வேஷத்தோடே ப்ர
வேசித்து. (ஹேதும்ஸ்மாஹ) "ஸுஹ்ருத்தம் ஸர்வம் ஸர்வம் நஹ" என்
றிருக்கும் தேவரையும்என்னையும் எதிரிகளாம்படி பண்ணும்.(நஸம்
ஸய:)ராவணஸம்பந்தத்தாலேஶத்ருவாக நினைக்கும்படி யிருக்கிற
விவன் ஶரணம்புகுந்தான். ஆனால் அநுகூலனோ ப்ரதிகூலனோ
வென்றுஸம்ஶயிக்கவன்றோவடுப்பதுஎன்ன; அது வேண்டா; ஜாதிஷ்ரு
க்ருதியாகையாலே அநுகூல்யம் ஸம்பவியாது; வஞ்சகனாயேவந்தா
னென்று நிஶ்சிதம். ௨௨.

தாத்பர்யம் - சரணம் புகுந்த விவன், மாயாவிகளுக்குத்தலைவ
னான ராவணனாஜ்ஞையாலேவப்பட்டு இங்கே வந்தவனாகையால், இவ
ன் நம்ஸைந்யத்தில் நல்லவன்போல் சேர்ந்து; நம்மிலொருவர்க்கொ
ருவரில் த்வேஷத்தை யுண்டுபண்ணி நம்மை உபத்ரவம் செய்வன்.
இதில் ஸம்சயமில்லை.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௭ - ம் ஸர்க்கம், ௨௪ - ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. நாம் ஸாவதாநராயிருக்க நம்பக்கலிலே இவ
னுக்கு ப்ரஹரணம் பண்ணலாயிருக்குமோவென்ன; அதில் அவகா
ஶம் பெற்றிலனாகில் அநுகூலனென்று நாம் விஶ்வஸிக்குமளவும்
நம்மோடே ஒரு நீராகக்கலந்து இடம்பெற்றதொருபோதிலேதானே
ப்ரஹரிக்கிலும் ப்ரஹரிக்கும் என்கிறார்.

௭௪. அயவாஸ்ய ஸ்வயமேவ ஹி ரந்த்ரமாஸாத்ய புத்திமாந் |
அநுப்ரவிஶ்ய விஶ்வஸ்தே கதாசித் ப்ரஹரேதபி. || ௨௪.

அர்த்தம். அயவா - இல்லாவிட்டால், புத்திமாந் - கூர்மை
யான புத்தியையுடைய, ஏஷ: - இந்தவிபீஷணன், அநுப்ரவிஶ்ய -
புகுந்து, விஶ்வஸ்தே-நம்பிக்கையுடையவனாகப்பண்ணப்பட்டவளவில்,
ஸ்வயமேவ - தானே, ரந்த்ரம் - அவகாசத்தை, ஆஸாத்ய - அடைந்து,
கதாசித் - ஒருகாலத்தில், ப்ரஹரேதபி-அடித்தாலும் அடிப்பன்.

வ்ய. (ஸ்வயம்) ஹேதும்ஸம்ஶ்ரிதா:-என்கிற வக்ஷத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. (ஸ்வாஶ்ரயாத்வேஷ:) என்னைக்கொண்டும்மை நலிதல், உம்மைக் கொண்டு என்னை நலிதல் செய்யவிடம் பெற்றிலனாகில், தானே நலியிலும் நலியும். எப்போது இவன் நலிவதென்னில்; (காலம் விஶ்ரு விஶ்வஸ்ய) நாம் விஶ்வஸிக்குமளவும் காலம்கமாய் நம்மோடே ஒரு நீராகக்கலந்து நாம் விஶ்வஸித்தவளவிலே. விஶ்வஸித்தாலும் நஞ்சேர்த்தியிலேயிவனுக்கு நலிய அவகாசமுண்டோவென்னில்; (சித்ர ஶாஸ்த்ர) நாம் விஶ்வஸியாதபோது இவனுக்கிடமன்றிக்கே ஒழியுமித்தனை போக்கி, விஶ்வஸித்தால் அவனுக்கு நலியஇடமரிதோ? (பு³த்³தி⁴ ஶாலீ) இடமில்லாவிடிலும் காணவல்ல பு³த்³திகூர்மையையுடையனென்கை. ரக்ஷணயத்நத்தில் அவஹித வ்யதீக்ஷரான உமக்குள்ள பு³த்³தியோமத்தளவுண்டு காணும் இவனுக்கு வாஹிம்ஸையிலே. (க்ஷாந்தி வ்யஹரேத³வி) இடம்பெற்ற வொருபோதிலே வ்யஹரிக்கிலும் வ்யஹரிக்கும். ஸ்வயம்-இவன் ராவணனுடைய வ்ருணியிராதுமன்றிக்கே, ராவணன் தான் முன்பு ஸந்ந்யாஸிவேஷங் கொண்டு நலிந்தாற்போலே, ஶரணாக³த வேஷத்தைக்கொண்டு நம்மோடே கலந்து, நாம் விஶ்வஸித்தவாறே இடம்பெற்றபோதிலே நலியவந்தானாகவுங் கூடுமென்றுமாம். சரு.

தாத்பர்யம் - இவன் நம்மில் ப்ரவேசித்து, நமக்கனுகூலன்போலிருந்து, நாமிவனை நம்பினபோது தன்னுடைய தீவ்ரபுத்தியால் நம்முடைய துர்ப்பலஸமயத்தை யோசித்துப்பார்த்து, அக்காலத்தில் தானே ஹிம்ஸிக்கலாம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்³த⁴காண்ட³ம், கஎ - ம் ஸர்க்³கம், உஉ - ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. நாமெதிரிகள்மேலே எடுத்துவிட்டவளவிலே, அத்தலையில்நின்றும் செவ்வியனாய் வந்தவன் அடியற்று வந்தானாக வேணும்; அவனை ஸ்வீகரிக்கை ராஜநீதியன்றோ? ராஜாக்களாயிருக்கிறவுமக்கு இதறியவேண்டாவோவென்ன; அது நீதியன்றென்கிறார்.

௨௮. மித்ராடவீபலஞ்சைவ மௌலம்ப்ருத்யபலம் ததா |
ஸர்வமேதத்பலம் க்ராஹ்யம் வர்ஜயித்வா த்விஷத்பலம் || ௪௬.

அர்த்தம். த்விஷத்பலம் - சத்ருபலத்தை, வர்ஜயித்வா - விட்டு, மித்ராடவீபலம் - ஸ்நேஹித ஸம்பந்தமான பலமென்ன, காட்டு ஜனங்களுடைய பலமென்ன, மௌலம் - குலபரம்பரையில் வந்த தாஸ வர்க்கமென்ன, ததா - அப்படி, ப்ருத்யபலம் - சம்பள ஆட்கள்பல மென்ன, ஏதத் - இந்த, ஸர்வம் - ஸமஸ்தமான, பலம் - பலமா னது, க்ராஹ்யம் - எடுத்துக்கொள்ளத்தக்கது,

வ்யா. (மித்ரபலம்) அதாவது-ஸமஸ்தவஸ்துக்கள்வராயிருக்கை. ததா காமந்தகே-“ஔரஸம்மித்ர ஸம்பந்தம் ததாவம்சக்ரமாகதம் | ர க்ஷகம் வ்யஸநேப்யச்ச மித்ரம்ஜ்ஞேயம் சதுர்விதம்.”(அடவீபலம்) வ நப்படை.(மௌலம்)பித்ருபிதாமஹக்ரமாகதமான தாஸவர்க்கம். (ப்ருத்யபலம் ததா) கூலிப்படை. (ஸர்வமேதத்பலம்க்ராஹ்யம்) இ ந்த சதுர்விதபலமும்க்ராஹ்யம். (வர்ஜயித்வாத்விஷத்பலம்) சத்ரு பலம் க்ராஹ்யமன்று. ததாகாமந்தகே-“ அமித்ரம் தமேவமித்ரம் மித்ராமித்ரஞ்சதஃ பரம்” இத்யாதி. இதுக்கொரு சாஸ்த்ரம் வேணு மோ? அவன்மேலே அம்புபடக்கண்ண நீர் பாயுமிவனையோ? நமக்கு பலமாகக் கொள்ளுவது. ௪௬.

தாத்பர்யம் - ஸ்நேஹிதர்கள், வேடர், தாஸர்கள், கூலியாட்கள், ஆகிற இவர்களுடைய பலத்தை ஸ்வீகரித்து, சத்ருபலத்தை விட வேணும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௭ - ம் ஸர்க்கம், ௨௯ - ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. வர்ஜயித்வா த்விஷத்பலம்-என்று ஸார்வஜ்ஞ்யத்தா லேசுநாசிக்கக்கடவோமோ? அங்குத்தை நசையற்றுப் போந்த வன் விஶ்வஸநீயனன்றோ? ஆனால் அவனை பரிக்ரஹிக்கத்தட்டென் னென்ன; அங்குத்தைநசையற்றுப்போராமைக்கும், அத்தாலே விஶ்வ ஸநீயனல்லாமைக்கும் ஹேதுக்களைச் சொல்லுகிறது. வ்யக்தோத்யா இத்யாதியாலே.

௨௦. ஜாத்யா ராக்ஷஸோஹ்யேஷ ப்ராதா(அ)மித்ரஸ்ய தேவ விபோ |
ஆகதஶ்ச ரிபோ: பக்ஷாத் கதமஸ்மிம்ஶ்ச விஶ்வஸேத் || ௪௭.

அர்த்தம். விபோ-ஸ்வாமியே! ஏஷஹி-இவன்தான், ஜாத்யா-பிறப்பால், ராக்ஷஸோ தேவ-அஸுரனன்றோ; அமித்ரஸ்ய-சத்ருவினுடைய, பக்ஷாத் - பக்கத்திலிருந்து, ஆகத: -வந்தவனன்றோ; அஸ்மிம்ஶ்ச-இவனிடத்திலும், கதம்-எப்படி, விஶ்வஸேத் - நம்பிக்கை செய்யலாம்.

வ்யா. (ஜாத்யா ராக்ஷஸோஹ்யேஷ:) பிறப்பாலே ராக்ஷஸனென்னுமிடமுமக்குஸம்ப்ரதிபந்நமே; ஆனால் அவனை ஸ்வீகரித்து விஜாதீயரான நம்மைப்பற்ற ஸம்ஹாவனையுண்டோ? (ஹி) ஸம்ப்ரதிபத்தௌ. (ப்ராதா(அ)மித்ரஸ்ய) "ப்ராதாஸமித்ரம் ஆபந்ந:" என்று-நம் ஶத்ருவுக்கு ஶரீரமென்று சொல்லலாம்படியிருக்கிறஅவனன்றோ? (தேவ) "ராவணஸ்யாநுஜோ ப்ராதா" என்று-தன்வாயாலே சொல்லுகையாலே-ப்ரஸித்தமன்றோ? நீரும் ப்ராதாவைவிட்டன்றோ நம்மைப்பற்றினதென்ன; (ஆகதஶ்ச ரிபோ: பக்ஷாத்) என்னைப்போலே, நிரஸ்தனாய் வந்தவனன்றே; அவனோலக்கத்தினின்றும் வந்தவனன்றோ? (விபோ) முதலிகளென்ன ஆராய்ச்சியைக் கைவிடாதேகொள்ளீர். (கதமஸ்மிம்ஶ்ச விஶ்வஸேத்) இப்படி அவனை ஸ்வீகரிக்கைக்கு அநேக ஹேதுக்கள் உண்டாயிருக்க, என்ன ஹேதுவாஹாஸங்கொண்டு இவனை விஶ்வஸிப்பது. ௪௭.

தாத்பர்யம் - இந்தவிபீஷணன்; பிறப்பிலோ ராக்ஷஸன்; நமக்கு சத்ருவான ராவணனுக்கு உடன்பிறந்தவன்; வந்ததோ சத்ருஸைந்யத்திலிருந்து; இப்படியிருக்க இவனை எப்படி நம்பலாம். ஸ்வாமி! நீரே யோசித்துப் பாரும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம் - ௧௭ - ம் ஸர்க்கம், ௨௪ - ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. அவன் தன்னை பரிஹரிக்கையாலே நசையற்று தூதனாய் ஶரணம்புகுந்து வந்தானென்று விஶ்வஸிக்கத் தட்டென்னென்ன; அந்த ப்ரதிபத்தி விப்ரலம்ப க்ருதை என்னுமிடத்தை - ஸஹேதுகமாகச் சொல்லுகிறார்.

௨௰. ராவணேந ப்ரணிஹிதம் தமவேஹி நிசாசரம் |
தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே க்ஷமம் க்ஷமவதாம் வர || ௪௮

அர்த்தம். க்ஷமவதாம்வர-யுக்தமறிவார்க்குத் தலைவரானவரே! தம் - அந்த, நிசாசரம் - ராக்ஷஸனை, ராவணேந - ராவணனென்கிற ராக்ஷஸனால், ப்ரணிஹிதம்-கூடசாரியாக நியமிக்கப்பட்டவனாய், அவேஹி- அறியும், அஹம் - நான், தஸ்ய - அவனுடைய, நிக்ரஹம் - வதத்தை, க்ஷமம் - யோக்யமாக, மந்யே - நினைக்கிறேன்.

வ்யா. (தம் நிசாசரம் ராவணேந ப்ரணிஹிதம்) நீர் அநுகூலனாக ப்ரமிக்கிறவனை நமக்கு சத்ருவான ராவணனாலே ப்ரணிதிகர்மத்திலே நியுக்தனாக ப்ரதிபத்திபண்ணீர். (அவேஹி) உமக்கிவன் ப்ரணிதியென்னுமிடம் தோற்றுகிறதில்லையாகில், என்பக்கலிலே ஒரு ஸர்வஜ்ஞவ்யக்தி பண்ணியருளீர். அறியாதவை எல்லார்க்குங் கேட்டறியவேணும். ஆனால், இவனைச் செய்யவடுப்பதென்னென்ன; (தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே க்ஷமம்) நானவனுடைய நிக்ரஹமே யுக்தமென்று நினைக்கிறேன். இவனையுள்ளபடி அறிந்தநான், வஞ்சகனான விவனுடைய நிக்ரஹமே யுக்தமென்று அறுதியிட்டேனென்கை. ஸம்சயவிபர்யயமுண்டானவிடத்தில் வ்ருத்தமேகசரணமென்னுமிடம் சாஸ்த்ரஸித்தம்-"யே தத்ர ப்ராஹ்மணாஸ் ஸம்மர்சிநோ யுக்தா ஆயுக்தா அலூக்ஷா தர்மகாமாஸ் ஸ்யுர் யதா தே தத்ர வர்த்தேரந் ததா தத்ர வர்த்தேதா:" "ஸர்வஜ்ஞ விதாய விதிர் ஆயாஸ" "யஸ்யாஜ்ஞாம் தாஸ்யாம்யஹம்" "நாஹம் ஜாநே" (க்ஷமவதாம்வர) யுக்தங்களெல்லா மறிவார்க்குத்தலைவரல்லீரோ? யுக்தங்களெல்லாமறிந்தருள வேண்டாவோ. அயவா- (தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே க்ஷமம்) என்கிறபோது, அவ்வளவிலும் பெருமாளுடைய திருவுள்ளத்தில் விரக்கத்தைக்கண்டு, உம்முடைய க்ஷமைக்கு அக்ஷமனானவிவனோ விஷயம்; ஸுக்ரீவனன்றோ விஷயமென்கிறானென்றுமாம். ௪௮

தாத்பர்யம் - ராவணாஸுரன் நம்பலத்தை யறிகைக்காக இந்த விபீஷணனைத் தூதுவிட்டானென்று அறியும். நானிவனைக்கொல்வதேயுக்தமென்று நினைக்கிறேன். நீர்யுக்தங்களை விசாரிக்கவல்லமர்த்தராகையாலே இதை யோசிக்கவேணும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், கஎ - ம் ஸர்க்கம், உ௫ - ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. தஸ்யாபாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே - என்று-ப்ர ணிதியவதம் யுக்தமென்னக்கடவீரோ வென்ன ; கேவலம் ப்ரணி திமாத்ரமே யன்று; ஆஷக்ருதியாகையாலே இடம்பெற்றவிடத்திலே நலியக்கூடுமாகையாலே கொல்லத்தட்டில்லை என்கிறார். ராக்ஷஸ: இத்யாதியாலே.

௩௰. ராக்ஷஸோ ஜிஹ்வயா பு்த்யா ஸந்திஷ்டோ(அ)யமுபஸ்திதா: ।
ப்ரஹர்த்தும் மாயயா சந்நோ விஶ்வஸ்தே த்வயி சாநக ॥௨௬

அர்த்தம். அநக - தோஷமில்லாதவரே! அயம்-இந்த, ரா க்ஷஸ: - அஸுரன், ஜிஹ்வயா - குடிலமான, பு்த்யா-புத்தியாலே, ஸந்திஷ்ட: - அனுப்பப்பட்டவனாய், த்வயி - நீர், விஶ்வஸ்தே - நம்பின வளவில், ப்ரஹர்த்தும்-அடிப்பதற்கு,உபஸ்தித:-கிட்டிவந்தவனாய், மாயயா - கபடத்தால், சந்ந: - மறைக்கப்பட்டவனாயிருக்கிறான்.

வ்யா. (அயம்ராக்ஷஸ:) ராவணப்ரணிதியாய் வந்த ராக்ஷஸன், கேவலம் ப்ரணிகார்யத்தளவிலே வ்யாபரிப்பானாய் வந்தானல் லன். என்செய்ய வந்தானென்னில் ; (ஜிஹ்வயா பு்த்யா ஸந்தி ஷ்ட: ப்ரஹர்த்தும் உபஸ்தித:) குடிலபு்த்யாப்ரேரித: ஸன் ப்ரஹர்த்தும்உபஸ்தித: - ராக்ஷஸராகிறார் குடிலபுத்திகளென் னுமிடம் நமக்கு ஸுப்ரஸித்தமன்றோ? ராவணேந ஸந்திஷ்ட: குடி லபு்த்யா உபஸ்தித:-என்னவுமாம். நம்மையிங்ஙனே நலியலாயி ருக்குமோவென்னில் ; (மாயயாசந்ந:) க்ருத்ரிமத்தாலே தன்னைம றைத்துவந்தவனாகையாலே நலியலாம். அதாகிறது - ஶரணாகத வேஷத்தாலே தன் ஸ்வரூபத்தை மறைத்துவருகை. எப்போதி வன் நலிவதென்னில் ; (விஶ்வஸ்தேத்வயி) இவன் அகவாயாராயாதே உக்திமாத்ரத்தைக்கொண்டு ஶரணாகதனென்று உம்மை அவன் அதீநமாக்கினவளவிலே. (ஶப்தத்தாலே லக்ஷணாதிகளையும் ஸமு ச்சயிக்கிறது. “ அஹம்ஜீவிதம்ஜஹ்யாம் ” என்று - ஸுஸ்ரீதர்க்கு அழிவுக்கிட்ட வடிவாகத் தம்மை நினைத்திருப்பாரென்று பார்த்து, உமக்கு நெஞ்செரியும் லக்ஷணாதிகளையும் நலியுமென்கிறார். (அநக)

ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே பிறர்பக்கல் தோஷங்காணவறியீர் ; நான் சொல்லவாகிலும் அறிந்தருளீர். ௪௯,

தாத்பர்யம் - ஸ்வாமி! தேவரீர் தோஷமறியாதவராகையாலே, ராவணன் தன் குடில புத்தியாலிவனை யனுப்பினானென்று இவன் தோஷத்தை யறியவில்லை. கபடோக்தியால் தன்ஸ்வபாவத்தை மறைத்து நமக்கெல்லாருக்கும் நம்பிக்கையைப் பிறப்பித்துப் பின்பு நன்றாய் நம்மை நலிவதற்கு ஸமீபத்தில் வந்திருக்கிறான்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௭ - ம் ஸர்க்கம், ௨௯ - ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. ஸ்நிக்தவேஷவஞ்சகமாக நம்பக்கலிலே ஶரணம்புகுந்த இவன்பக்கலிலே தோஷத்தை நினைத்து ஆராய்கை நமக்குப் போருமோவென்னில்; ஶத்ருவானவன்நம்மை நலிகைக்காக ஶரணம்புகுந்தால், இவனை ஆராயாதே ஸ்வீகரித்தால் மஹாநர்த்தம் விளையுமென்கிறார் ப்ரவிஷ்ட: இத்யாதியாலே.

௨௯. ப்ரவிஷ்டஶ்ஶத்ருஸைந்யம் ஹி ப்ராஜ்ஞஶ்ஶத்ருரதர்கிதஃ |
நிஹந்யாதந்தரம் லப்த்வா உலூகாநிவ வாயஸாஃ || ௫௦

அர்த்தம். அதர்கிதஃ - பரிசீலிக்கப்படாத, ஶத்ருஃ - த்வேஷியானவன், ஶத்ருஸைந்யம் - எதிரிஸேனையை, ப்ரவிஷ்டோ ஹி - நுழைந்தவனாய், ப்ராஜ்ஞஃ - அந்தரங்கதையை யடைந்தவனாய், அந்தரம் - அவகாசத்தை, லப்த்வா - அடைந்து, வாயஸாஃ - காகம், உலூகாநிவ - கோட்டானைப்போலே, நிஹந்யாத் - கொல்லுவன்.

வ்யா. (அதர்கிதஶ்ஶத்ருஶ்ஶத்ரு ஸைந்யம்ப்ரவிஷ்டோ ஹி) இவன் அநுகூலனோ ப்ரதிகூலனோவென்று ஆராயாதே அநுகூல வேஷத்தாலே ஶத்ருஸைந்யத்தை ப்ரவிஷ்டனாய்க் கொல்லும். ஸஸைந்யனானவனை ஒருத்தனாய்க் கொல்லப்போமோவென்னில்; (ப்ராஜ்ஞஃ) அந்தரஜ்ஞனாய் ப்ராஜ்ஞனான ஶத்ருவானவன் ஶத்ரு ஸைந்யத்தை நலியும். ஒருதிரளை யொருவனால் நலியப்போமோ வென்னில்; (அந்தரம்லப்த்வா நிஹந்யாத்) ஸ்வாபாதிகளுண்டானவள

விலே கொல்லும். ஸஹஜ ஶாத்ருவத்துக்கும், ஒன்றே சுநேகத்தை நஶிப்பிக்குமென்னுமிடத்துக்கும் த்ருஷ்டாந்தஞ்சொல்லுகிறார். (உலூகாநிவவாயஸ:)காகமொன்றுமே தனக்கு ஸஹஜஶத்ருக்களான திவாபீதங்களைத் தனக்கவகாசமான சுஹஸ்ஸிலே நலியுமாப்போலே. ருo.

தாத்பர்யம்.—வந்தசத்ருவினுடைய குணகுணங்களை ஆராயாவிடில், அவன் எதிரிஸேனையில் புகுந்து, அவர்களுக்கந்தரங்கன்போலிருந்து, தன்னிடத்தில் விச்வாஸத்தைச்செய்வித்துக்கொண்டு, எதிரிகள் பாக்காயிருக்கும் ஸமயத்தில், காகமானது, பகலில் கண்தெரியாத கோட்டான்களை நலிவதுபோல், ஒருவனுயிருந்தே அந்த ஸேனையைக்கொல்லுவன்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், கஎ - ம் ஸர்க்கம், உஎ - ம் ஶ்லோகம்

அவதாரிகை. இப்படி யிவனால் ஸஹோத்தவமாக வருமநர்த்தத்தை விண்ணப்பஞ்செய்திருக்கச் செய்தேயும், பெருமாளுக்கவன்பக்கல் தண்ணளிமாறாதேயிருக்கையாலேஸிதஸீசனைச் ‡ சினந்தோற்றித் தாமே இவனுடையவயத்தை ஸூசிப்பிக்கிறார்,வய்யுதாமித்யாதியாலே.

உ௭. வய்யுதா மேஷ தீவ்ரேண தண்டேந ஸசிவைஸ்ஸஹ |
ராவணஸ்ய ந்ருஶம்ஸஸ்ய ப்ராதா ஹ்யேஷ விபீஷண: || ருக.

அர்த்தம். ஏஷ: இந்தவிபீஷணன், ஸசிவைஸ்ஸஹ- மந்திரிகளோடுகூட, தீவ்ரேண - க்ரூரமான, தண்டேந - சிக்ஷையால், வய்யுதாம் - கொல்லப்படட்டும். ஹி - ஏனென்றால், ஏஷ: - இந்த, விபீஷண: - விபீஷணன், ந்ருஶம்ஸஸ்ய - கொடியனான, ராவணஸ்ய - ராவணனுடைய, ப்ராதா - ஸஹோதரன்,

வ்யா. (ஏஷவய்யுதாம்) இவனைக்கட்டி யிட்டுவைத்தல், ஜாமீனைப்போலே மேலே ஓரநர்த்தத்தை விளைக்கும்படி கொடுத்த அம்போடேவிடுதல் செய்யக்கடவோமல்லோம்; கொன்றேவிடுவோம். (தீவ்ரேணதண்டேந) கொல்லுமிடத்திலும் ஓரம்பாலே ⊕ ஊதினாற்போலே கொல்லுகையன்றிக்கே, தலையிலே முடிவைத்தாற்போலே சிங்க விளக்கெரிக்கக்கடவோமென்கை. (ஸசிவைஸ்ஸஹ) நம்மை

---

‡ சினம் - கோபம். ⊕ ஊதினாற்போலே- அறுத்தாற்போல்.

நலிகைக்குக் கூட்டுப்படையாய் வந்தவர்களைத் தலையறுத்து இவன் கையிலே கொடுத்துப் பின்பு இவனைக்கொல்லக்கடவோம். தீவ்ர ஊணத்தாலே நலிகைக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது மேல். (அஸ்ய விபீஷணஸ்ய ராவணஸ்ய நృஶம்ஸஸ்ய ப்ராதா ஹி) இவன் ஸாயகனென்னுமிடம் விஹிதமாயிருக்க, க்ரூரகர்மாவான ராவணனுடைய ப்ராதா வென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நமிறே. * சுரிகுழற்கனிவாய்த்திருவினைப்பிரித்த க்ரூரகர்மாவிறே. அவன் பெற்ற தாயையும் தகப்பனையும் சேரவிருக்கப்பொறாதவனிறே. உடலையு முயிரையும் பிரித்தாற்போலே, நித்யாநபாயிநியான பிராட்டியையும் பெருமாளையும், கடலொருபுறமும் மலையொருபுறமுமாகவு மாக்கினபையலுக்கு, "ப்ராதாஸ்யாத்ததிருதராத்துந:" என்கிறபடியே, ஸஹபாவமென்று சொல்லலாம்படி ஸ்ரத்தாஸந்நனன்றோ? (ஹி) ஸம்ப்ரதிபத்தௌ- இது, ப்ரணிபியென்றும் ஶத்ருவென்றுஞ் சொல்லுகிற ஸர்வஜ்ஞ வசநத்துக்கு உபயுக்தி. ருக.

தாத்பர்யம்:—இந்த விபீஷணன், க்ரூரகர்மங்களைப் பண்ணி, லோகத்துக்குக்கண்டகனாயிருக்கிறராவணனுடையஸஹோதரனாகையாலே, நம்ஸேனையில் புகுவதற்கு முன்னமே, இவனோடு ஸஹாயமாய் வந்த ராக்ஷஸர்களை இவன் முன்னே சித்ரவதம் செய்து, பின்பு இவனையும் துண்டு துண்டாய் அறுத்துக்கொன்று விடுவோம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம். கஎ - ம் ஸர்க்கம், உஅ - ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. இப்படி பெருமாளைக்குறித்து விண்ணப்பஞ் செய்தவிடத்திலும் பெருமாளுக்கவன் பக்கலுண்டான வாத்ஸல்யத்தைக்கண்டு, இனி அவரருளிச்செய்யும் வார்த்தைக்கநுகூலமாக வார்த்தை சொல்லக்கடவோமென்று பேசாதே யிருந்தாரென்கிறது மேல்.

௨௮. ஏவமுக்த்வா து தம் ராமம் ஸம்ரப்தோ வாஹிநீபதி: ।
வாக்யஜ்ஞோ வாக்யகுஶலம் ததோ மௌநமுபாகமத் ॥ ௫௨

அர்த்தம். தத: - அதுக்குப்பிற்பாடு, ஸம்ரப்த: -பரபரப்போடு கூடின, வாக்யஜ்ஞ:-வசனங்களை வ்யர்த்தமாகாதபடி சொல்லவறிந்த, வாஹிநீபதி: - ஸேனைக்கு நாயகனான ஸுக்ரீவன், வாக்யகுஶலம் - வசனத்தில் நிபுணரான, தம் - அந்த, ராமம் - ஸ்ரீராமனைக் குறித்து, ஏவம் - இப்படி, உக்த்வா - சொல்லி, மௌநம் - பேசாமலிருக்கையை, உபாகமத் - அடைந்தார்,

வ்யா. (ஏவமுக்த்வா து) து-ஶப்தத்தால், ஸ்வாக்யாநாதரமும் விபீஷண பக்ஷபாதமும் பெருமாள் திருமுகத்தில் தோற்றினவாறே பயத்தாற்பிறந்த வேறுபாட்டைச் சொல்லுகிறது. (தம் ராமம்) ஸ்வாக்யாநாதரமும் விபீஷண பக்ஷபாதமும் தோற்றவிருந்த பெருமாளை. (ஸம்ரப்த:) பெருமாள் திருவுள்ளத்தைப் பின்செல்லாதே வ்யவஸ்திதராய் ஸாக்ஷேபித்துச்சொன்ன. (வாஹிநீபதி:) பரிவில்வந்தால், அவர்களுக்கு நிர்வாஹகரென்றுசொல்லலாம்படி இருக்குமவர். இத்தால்இவர்வார்த்தை முதலிகளுக்கெல்லாமிஷ்டமென்று கருத்து. (வாக்யஜ்ஞ:) பெருமாளுக்கு மறுநாக்கெடுக்கவொண்ணாதபடி சொல்லும்வார்த்தைகளை யறியுமவர். (வாக்யகுஶலம்) வக்ரவிந்யாஸத்தையறிந்து அத்தைப்புரட்டித் தன்னினைவிலே விழும்படிவார்த்தைசொல்லவல்லவரை. (தத:) இனிஇவர்வார்த்தை சொல்லுமதொழியத் தாஞ்சொல்லும் வார்த்தையடையச் சொல்லுகையாலே. (மௌநமுபாகமத்) அருளிச்செய்யும் வார்த்தைக்கு அவஸரப்ரதாநம்பண்ணியிருந்தார். ௫௨.

தாத்பர்யம்:—பிறரால் மறுக்க வொண்ணாதபடி சொல்லவல்ல ஸுக்ரீவன், தன் ஸைந்யத்துக்கெல்லாமிஷ்டமான இந்த வார்த்தையைப்பரபரப்புடன், ஸ்வமதமேஸித்தாந்தமாம்படிசொல்ல ஸமர்த்தரான பெருமாளைக்குறித்துச்சொல்லி பின்பு அவருடைய அபிப்ராயத்தைக் கேட்போமென்று மௌநமாயிருந்தார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், கஎ-ம் ஸர்க்கம், உகூ-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. மஹாராஜர் வ்யவஸ்திதராகையாலே நம்வார்த்தை கேட்கமாட்டாரென்று, பெருமாள், திருவடி முதலானோரைக்குறித்து வார்த்தை யருளிச்செய்கிறார்.

உகூ. ஸுக்ரீவஸ்ய து தத்வாக்யம் ஶ்ருத்வா ராமோ மஹாபல: |
ஸமீபஸ்தாநுவாசேதம் ஹநுமத்ப்ரமுகாந் ஹரீந் ‖ ருக.

அர்த்தம். மஹாபல: - அப்ரதிஹதமானபராக்ரமத்தையுடைய, ராம: - ஸ்ரீராமன், ஸுக்ரீவஸ்ய - ஸுக்ரீவனுடைய, தத் - அந்த, வாக்யம் - சொல்லை, ஶ்ருத்வா - கேட்டு, ஸமீபஸ்தாந் - பக்கத்திலிருக்கிற, ஹநுமத்ப்ரமுகாந் - ஆஞ்சநேயரைப்ரதானமாகவுடைய, ஹரீந் - வானரர்களைக்குறித்து, இதம் - இத்தை, உவாச - சொன்னார்.

வ்யா. (ஸுக்ரீவஸ்ய தத்வாக்யம் ஶ்ருத்வா து) விப்ரதிபந்நத்தைச் சொன்னாலு மிவர்வார்த்தையன்றோவென்று ஸ்வீகரிக்கவேண்டியிருக்குமவருடைய யுக்தியுக்தமான வார்த்தையைக்கேட்டு. து ஶப்தத்தாலே, இவர்வார்த்தை கேட்டபின்பு பெருமாள் திருவுள்ளத்திற்பிறந்த விஶேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. அதாகிறது - நாம்கைவிட்டார்க்கு மிவர் உளரென்றிருந்தோம்; இவருங் கைவிடும்படியான ஆகிஞ்சந்யதஶையை ப்ராப்தரான விபீஷணனுக்கு நாமல்லது இல்லையாகையாலே என்று திருவுள்ளத்திற்பிறந்த பக்ஷபாதம். (ராமோ மஹாபல:) மஹாராஜர்சொன்ன யுக்திகளாற்கலங்காத (*) திண்மையையுடையரானாரென்கை. (ஸமீபஸ்தாந்) மஹாராஜர்வார்த்தை கேட்டுநின்ற முதலிகளை. (ஹநுமத்ப்ரமுகாந்) மஹாராஜரோபாதி வ்யவஸ்திதராயிருக்கச்செய்தேயும், கருத்தறிந்து காரியம் செய்யவல்லரான திருவடிமுதலானோரை. (ஹரீநுவாச) "ப்ரியேணைவ ஸேநாபதிநா" என்று-ஸேனை முதலியார், பெருமாள் திருவுள்ளம் (ǂ) மதித்துவிண்ணப்பஞ்செய்யத்திருக்கண்களாலே அநுமதிபண்ணிப்

(*) திண்மை - நிலை, உறுதி. (ǂ) மதித்து - நிச்சயித்து.

போருமது தவிர்ந்து, ராகோரத்துக்குக் கடவராகில் குரங்குகளாக வும் அவர்களநுமதியை யபேக்ஷித்துத் தாம் வார்த்தைகேட்கவுமாய் விழுவதே ! என்று ஐஷிகொண்டாடுகிருன். (ஐதமேவாவ) தங் காரிய $ வறுதிக்குவேண்டும்வார்த்தையை சுநஹாரம்கேட்க வ்ராவு மாயிருக்க,மஹாராஜருடைய வெஹவ வ்யகாஸகமான வார்த்தை யைச் சொன்ஞர். ருந.

தாத்பர்யம்:— தன்னை யாச்ரயித்தவர்களுக்கு ஒரு குறைவும் வாராதபடி ரக்ஷிக்கத்தக்க த்ருடாத்ய வஸாயத்தையும் பலத்தையுமு டையவரான பெருமாள், ஸுக்ரீவனிப்படிசொன்னவார்த்தையைக் கேட்டு நாம்நேரில் சொல்லில் கேட்கமாட்டானென்றறிந்து அங்க ருகிருந்த ஆஞ்சனேயர் முதலானோரைக்குறித்து இதைச்சொன்னுர்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுஜகாண்டம். கஎ - ம் ஸர்க்கம், நப - ம் ஶ்லோகம்.

கவதாரிகெ. மஹாராஜர் தம்பக்கல் வ்ரேமாதிஶயத்தாலே சொன்னவார்த்தையென்று திருவுள்ளம்பற்றி அதைக்கொண்டாடு கிறுர்.

மூ. யதுக்தம் கவிராஜேந ராவணாவரஜம்ப்ரதி |
வாக்யம்ஹேதுமதர்த்யஞ்ச ஹவத்ஸிரவி தச்ச்ருதம் || ருசு.

அர்த்தம். கவிராஜேந - வானரராஜனை ஸுக்ரீவனுலே, ராவணாவரஜம்ப்ரதி-ராவணன் தம்பியான விபீஷணனைக்குறித்து, ஹேதுமத்- உபபத்தியையுடைத்தான, அர்த்யஞ்ச-ப்ரயோஜநத்தில் நின்றும் போகாமலுமிருக்கிற, யத் - எந்த, வாக்யம்- வசனமானது, உக்தம் - சொல்லப்பட்டதோ, தத்-அது, ஹவத்ஸிரவி- உங்களாலும், ச்ருதம் - கேட்கப்பட்டது.

வ்யா. (யத்வாக்யமுக்தம்) மஹாராஜர்நமக்கு நல்லர்போலே நா மும் நல்லோமாகிலிறே அவ்வார்த்தைக்குப் ❀ பாசுரமிடலாவது;ய துக்தம்-என்னு மித்தனை. (கவிராஜேந) குழைச்சரக்குடையார் இதுக்கு என் வருகிறதோவென்று அஞ்சி வார்த்தைசொல்ல வ்ரா வுமிறே. கபிவா - (கவிராஜேந யதுக்தம்) தம்முடைய முதன் மை தோற்றச்சொல்லப்பட்ட வார்த்தை யாதொன்று ; “ ஸம்ரய மிதஶ்ப்ரவீத் ” என்று-அடர்ந்து வார்த்தைசொல்லிற்று. (ராவ

$ அறுதிக்கு - நிர்ணயத்துக்கு. ❀ பாசுரம் - வசனம்.

ணாஉவாஜம்வ்ருதி) ராவணஸம்பந்தத்தைப்பார்த்தால் இப்படி கல ங்கி வார்த்தைசொல்லுகைக்குத் தட்டில்லை யென்று இவருடைய கலக்கத்துக்கு ஹேதுசொல்லுகிறார். (ஹேதுமத்) "வ்யக்தாஃ" என்று வ்யக்திஜ்ஞாநமாயிருக்கையன்றிக்கே,ராவணாஉவாஜக்ஷா ஜ உவவத்தி யுக்தமாயிருக்கை. (அத்யர்த்தம்) ஒருத்தருடைய பரிவி லே வார்த்தைசொன்ன ப்ரகாரமென்று கேட்டார்க்கெல்லாம் ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கை. (வ) ஶப்தத்தாலே, "அந்யவந்நயமாஸரீ" என்றாற்போலே, மற்று முண்டான வசநங்களை ஸமுச்சயிக் கிறது. (ஹவஜ்ஞீரவிதவ்யாதக்) கவி - ப்ருஷ்டை - முதலிகளால் கேட்கப்பட்டதில்லையோ? ஶ்ருதமாகில் ஒன்றை நியமியாதே க நாவிஷ்க்ருதராயிருக்கை ப்ராப்தமோவென்று கருத்து. ஸாஉகநய ப்ரஶ்நமாய், ஸ்வைக்யத்துக்குக் கூட்டும்படி கநயஸஹிதமாய் ப்ரஶ்நம் பண்ணுகிறாரென்றுமாம். ருச.

தாத்பர்யம்:—விபீஷணன் நமக்கு சத்ருவான ராவணன் தம்பி என்று இவனை நம் கோஷ்டியில் சேர்க்காமைக்குத்தகுந்த யுக்தியுத் தமாயும் எல்லாரு மாசைப்படும்படியாயும் மதுரமாயும் சொன்ன ஸுக்ரீவன் வார்த்தைகளை நீங்களும் கேட்டீர்களன்றோ?

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம். கஎ - ம் ஸர்க்கம், ருக - ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. ஹவஜ்ஞீரவிதவ்யாதக் - என்று நிர்ணயாபே க்ஷமான வார்த்தையைக்கேட்டு, உஸயவாதஜ்ஞரான நாம் நிர்ண யிக்கை யுக்தமோ என்று முதலிகள் நினைவாக, இவ்வளவில், ஸு ஹ்ருத்த்தாலே உவதேஶம் யுக்தமென்கிறார் ஸுஹ்ருதா ஐத்ராதி யாலே.

உ௬. ஸுஹ்ருதா ஹ்யர்த்தக்ருச்ச்ரேஷு யுக்தம் புத்திமதா ஸதா ।
ஸமர்த்தநாஉபி ஸந்தேஷ்டும் ஶாஶ்வதீம் பூதிமிச்சதா ॥ ருரு

அர்த்தம். அர்த்தக்ருச்ச்ரேஷு-கார்யஸங்கடங்களில், புத்திமதா-தீவ்ரபுத்தியையுடைய, ஸதா - ச்ரேஷ்டனான, ஸமர்த்தேந - வல்ல மையுடையனான, ஶாஶ்வதீம் -ஸ்திரமான, பூதிம் - செல்வத்தை, இச்சதா - ஆசைப்படுகிற, ஸுஹ்ருதா ஹி- நன்மனமுடைய ஸ்நே ஹிதனாலே,ஸந்தேஷ்டும்-உபதேசிக்கைக்கும், யுக்தம்-யோக்யம்.

வ்யா. (ஸுஹ்ருதாஹி) "ஶோகநாஶம் ஸதீதி ஸுஹ்ருத்" அபிதாநத்திலும் ஶோகநத்தை ஶம்ஸிக்குமவனிறே ஸுஹ்ருத்தாவான். ஒருத்தனுடைய அநர்த்தத்தில் நெஞ்செரிவுடையனாயிருக்குமவனால், (அர்த்தக்ருச்ச்ரேஷு) கார்யாகார்யநிர்ணய ஸங்கடங்களில். "ராவணம் ஶரணம் கத:" என்று வந்த விபீஷணாழ்வான், தன்னை ஸ்வீகரியாதொழியில்பிழையாதானாயிருந்தான்; "தஸ்யாஹம் நிக்ரஹே ஸக்த:" என்கிற மஹாராஜர், ஹிம்ஸியாதொழியில் பிழையாதாராயிருந்தார்; இப்படியான ஸங்கடத்தில். (யுக்திமதா) இதுகார்யமும் இதுஅகார்யமும். என்று நிர்ணயிக்க க்ஷமனாயிருந்துள்ளவனாலே. (ஸமர்த்தேந) நிர்ணயித்தபடியே எதிரியால் மறுநாக்கெடுக்கப்போகாமல் தள்ளிச்சொல்லஶக்தனானவனாலே. (ஶாஶ்வதீம் பூதிமிச்சதா) ஒருவனுக்குநித்யஸித்தமான §விபூதியை ஆகாங்க்ஷித்திருந்தவனாலே. இப்போது இவர் ஶாஶ்வதியான பூதியாகநினைத்திருக்கிறது, ஶரணாகதஸம்ரக்ஷணஸம்பவ ராகவாநுபந்தத்தை யஶஶ்ஶரீரத்தை ஶாஶ்வதியாக நினைத்திருக்கிறவராகையாலே, நம் ஶரீரத்துக்கு என் வருகிறதோவென்றிருக்கும் மஹாராஜர் அஶாஶ்வதியான பூதியை இச்சிக்கிறாரென்று நினைக்கிறார். (ஸதா) வாக்யைக்யவாக்யயோஜநனாயிருந்துள்ளவனாலே. (ஶாஶ்வதீம்பூதிமிச்சதாஸதா) ஶாஶ்வதியான பூதியைஇச்சித்து, அதுஉண்டானால், அத்தால்தான்உளராயிருந்துள்ளவனாலேஎன்றுமாம். (கபிஶ்ரேஷ்டம் யாசஷ்டே) கபிஶ்ரேஷ்ட: கபயாராமேண-வஶம்வியனானஸுஹ்ருத்தாலே, "ஆகேஶக்ரஹணாந்மித்ரம்" என்கிறபடியே, ஹிதஞ்சொல்லுகையுக்தம். இஶ்லோகத்தால், ஆஶ்ரிதர்ஸுஹ்ருத்வதிகளன்றிக்கே க்ஷாஹகராலும், அந்தக்ஷாஹம் அவர்களாலே க்ஷிக்கவேணுமென்கிற பெருமாளுடைய ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யஞ்சொல்லிற்று. ௫௫.

தாத்பர்யம்:—ஒவ்வொன்றுக்கொன்று விருத்தங்களாயும் அவை இரண்டும் செய்தேயாக வேண்டியுமிருக்கிற ஸங்கடமான கார்யகாலத்தில், யுக்தாயுக்த மறியத்தக்க புத்திமானையும் நினைத்தபடி நடத்த ஸமர்த்தனையும், நச்வரத்தில் கண்வையாமல் அழிவில்லாமலிருக்கிற ஸம்பத்தையே இச்சிக்கிறவனையும் நொந்தாரைக் கண்டால் பொறுக்கமாட்டாதமனமுடைய வனையுமிருக்கிற உத்தமனை ஸ்நேஹிதனுக்கு, வந்தஸங்கடம் நீங்கும்படிசெவ்வையாய் விசாரித்துச் சொல்லுகை யுக்தமன்றோ?

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

---

§ விபூதியை - ஸம்பத்தை, மேன்மையை.

அவதாரிகை. இப்படி பெருமாளருளிச் செய்தவாறே முத லிகள் ஸோபசாரமாகத் தந்தாம் மதத்தை விண்ணப்பஞ்செய்தா ரென்கிறது இதி தேஷு இத்யாதியாலே.

௬௦. இதி தே வாநரஸ்ரேஷ்டா ஸ்வம் ஸ்வம் மதமதந்த்ரிதா: |
ஸோபசாரம் ததா ராமமூசுர் ஹிதசிகீர்ஷவ:|| ருசு.

அர்த்தம். இதி – என்று, ஏவம் - இப்படி, வாநரஸ்ரேஷ்டா:- கேட்கப்பட்ட, தே- அந்த வானரர்கள், அதந்த்ரிதா: – ஜாக்ரதையு டையவர்களாய்க்கொண்டு, ஹிதசிகீர்ஷவ:-நன்மையைப்பண்ண வேணுமென்று இச்சித்தவர்களாய், ததா - அப்போது, ராமம் - ஸ்ரீராமனைக்குறித்து, ஸோபசாரம் - ஸ்தோத்ரத்தோடே கூடிக் கொண்டிருக்கும்படி, ஸ்வம்ஸ்வம்மதம் - தங்கள் தங்கள் மதத்தை, ஊசு: - சொன்னார்கள்.

வ்யா. (இதி தேஷு) ப்ரகாரவாசியான இதிசப்தத்தாலும், உ க்தவ்யப்ரகாரத்தையும் அநுயப்ரகாரத்தையுஞ்சொல்லுகிறது. (வாநரஸ்ரேஷ்டா) வாநரஸ்ரேஷ்டமாவது - வாநர ஸ்ரேஷ்டமாதல், வ ரிஷிகள் ஸ்ரேஷ்டமாதல். வாநரஸ்ரேஷ்டமாவது-நேர் நேர் கேட்கை யன்றிக்கே தன்னிலேவிழும்படிகேட்கை.விபீஷணாகமநப்ரகாரம் மஹாராஜரைப்போலே உங்களுக்கு இஷ்டமோஅநிஷ்டமோ என்று நேர் நேர் கேட்கையன்றிக்கே, "ஸர்வேஷாம் ஸுஹ்ருதாமேவ ஸ்ரோதும் இச்சாமி" என்று - ஸாமாந்யேந கேட்கை. ரிஷிகள்ஸ்ரேஷ்டமாவது-அவி ஸ்வஸத்தாலேவந்த ஸாமாந்யப்ரஸ்நம். அதாகிறது- அநுஸரித்துக் கேட்கை. ஆகவித்தால், தம்மேன்மைதோற்ற ப்ரஸ்நம் பண்ணுகை யன்றிக்கே, ஆசார்யனை ஶிஷ்யர்கள் கேட்குமாப்போலே கேட்கை' கேட்டத்துக்குக் கருத்து, அறிகையும்கார்யநிர்ணயத்துக்கு வேண் டுமளவுடைமையும். (ஸ்வம்ஸ்வம்மதம்) "தேஷாஞ்ஜாதாநி ஸர்வஸோ" என்று மஹாராஜர் மதத்தில் விழும்படியாக பரீக்ஷாஹேதுவாக ஸங்களாலே தந்தாமுடைய மதத்தை. (அதந்த்ரிதா:) ராமகார்யத்தி லே ஸாவதாநராயுள்ளார். (ஸோபசாரம்)பெருமாளுடைய பெரு மையைப்புகழ்ந்துகொண்டு. (ததா) பெருமாளுக்குத் தாங்கள் ஹி

தஞ்சொல்லுகை அபேக்ஷிதமான உக்தியிலே. (ஹிதகாங்க்ஷிண: பெருமாளுடைய ப்ரியமொருதலையாகிலும், ஹிதத்தைப் ¶பேணுவார் உக்தியுடையராயிருக்குமவர்கள். (ராமஸ்தவ:) ௫௬.

தாத்பர்யம். இந்தப்படி ஸ்ரீராமன், வானரர்களை க்ரமமாகக்கேட்க, அவர்களும் பெருமாளுக்கு ஹிதத்தையே நினைந்து, வேறிடத்தில் பாரக்கைவிட்டு, ஸ்ரீராமனை ஸ்தோத்ரம்பண்ணிக்கொண்டு, தங்கள் தங்கள் மதத்தை யறிவித்தார்கள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம். ௧௭ - ம் ஸர்க்கம், ௩௩ - ம் ச்லோகம்.

அவதாரிகை. தந்தாமுடைய மதத்தைச்சொல்லுவார்களாக நினைத்துக்கீழில் ஸோபவாதம் - என்று ப்ரஸ்துதமான ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறார்கள் மேல் இரண்டு ச்லோகத்தாலே. அதில் முதல் ச்லோகத்தால், ஸர்வஜ்ஞராயிருக்கச்செய்தே எங்களைக் கேட்கிறது, ஆச்ரிதர் சொல்லிற்றல்லது செய்தருளாரென்கிற ஏற்றம் ஸர்வர்க்குண்டாகைக்காகவிறே என்கிறது.

௩௦. அஜ்ஞாதம் நாஸ்தி தே கிஞ்சித் த்ரிஷு லோகேஷு ராகவ ।

ஆத்மாநம் பூஜயந் ராம ப்ருச்சஸ்யஸ்மாந் ஸுஹ்ருத்தயா ॥ ௩௭.

அர்த்தம். ராகவ - ரகுகுலத்திற்பிறந்த ஸ்ரீராமனே! தே - உமக்கு, த்ரிஷு - மூன்றுவிதமாயிருக்கிற, லோகேஷு - ப்ராணிகளிடத்திலே, அஜ்ஞாதம் - தெரியாதவம்சம், கிஞ்சித் - கொஞ்சமும், நாஸ்தி - இல்லை. ராம - ஸ்ரீராமனே! ஆத்மாநம் - தன்னை, பூஜயந் - ப்ரகாசிப்பியாநின்றுகொண்டு, ஸுஹ்ருத்தயா - ஸ்நேஹத்தாலே, அஸ்மாந் - எங்களை, ப்ருச்சஸி - கேட்கிறீர்,

வ்யா, (த்ரிஷுலோகேஷு தே அஜ்ஞாதம் கிஞ்சிந்நாஸ்தி) அநந்தவ்ரதிகஸ்ருஷ்டய: கோடித்ரயபர்வமரியிருந்துள்ள வேதகர் நிமித்தமாக ஸர்வஸர்வஜ்ஞராயிருந்துள்ள தேவர்க்கு, அவர்களுடைய ஸர்வ ஸஹாவங்களென்ன, உத்கர்ஷாபகர்ஷவிஷயமென்ன, த்யாஜ்யோபாதேய விஷயமென்ன, இவற்றில் அஜ்ஞாதமாயிருப்பதொன்றில்லை. அஜ்ஞாதம் நாஸ்தி - என்று வ்யதிரேகத்தாலே

¶ பேணுவார்- இச்சிக்கிறவர்கள்.

சொல்கிறது, ஆநுகூல்யத்துக்காக. (ராகவ) இந்த ஸர்வஜ்ஞமென்ன, ரக்ஷ்யரக்ஷணஸ்வபாவங்களென்ன, இவை யெல்லாம் ஸர்வஜ்ஞத்வத்தால் வந்ததென்கை. "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்:" என்னக்கடவதிறே. (ராம! ஸுஹ்ருத்யர்த்தம் த்ருஷ்டார்த்தம் ப்ரஜப்யதிஷ்டஸி) ஸுக்ரீவர்க்கு நன்மையே எண்ணுந்திருவுள்ளத்தையுடையீரென்கிற இம்மஹாகுணத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக ஆரம்பித்தீர். இத்தாலும் ஸுக்ரீவர்சொன்னபடி யல்லது செய்யாரென்று தேவர்க்கு வரும் ஏற்றத்தை லோகம் கொண்டாடுகைக்காக, ஸர்வஜ்ஞரானதேவரீர், ஜ்ஞாநத்துக் ||கடைவில்லாததிர்யக்ஜாதியான எங்களைக் கேட்டருளுகிறதித்தனை. ருள.

தாத்பர்யம். ஸ்ரீராமனே! அநுகூலனென்றும் ப்ரதிகூலனென்றும் மத்யஸ்தனென்றும் மூன்றுவிதமான சேதனர்களில் அவரவர்கள் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை நீர் நன்றாயறிந்திருந்தீர், உமக்கிவைகளில் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. ஆகிலும், ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யமென்னும் தம்முடைய மஹாகுணத்தை லோகத்தாருக்கறிவிக்கைக்காக எங்களை ஆலோசனை கேட்கிறீர்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், கஎ-ம் ஸர்க்கம், சஅ-ம் ஸ்லோகம்.

அவதாரிகை. ஸுக்ரீவதாத்பர்யமாகச் செய்யவேண்டுமவை தேவர்க்கு ஒருத்தரைக்கேட்டுச் செய்யவேண்டாதேயிருக்க, எங்கள் பக்கலிப்படி ஸம்ப்ரச்னம் பண்ணிவைத்தீர்; இது என்ன ஸ்வபாவமென்று தங்கள் விஸ்ரம்பாதிசயத்தாலே சொல்லுகிறார்கள், த்வம்ஹி இத்யாதிநா.

உ௦. த்வம்ஹிஸத்யவ்ரதச்சூரோதார்மிகோத்ருடவிக்ரம: |
பரீக்ஷ்யகாரீஸ்ம்ருதிமாந்நிஸ்ருஷ்டாத்மாஸுஹ்ருத்ஸுச || ருஅ.

அர்த்தம் த்வம்ஹி - நீர்தான், ஸத்யவ்ரத: - ஸபலமான ஸங்கல்பத்தையுடையவர்; சூர: - பராக்ரமத்தை யுடையவர்; தார்மிக: - தர்மிஷ்டர்; த்ருடவிக்ரம: - சலிக்கத்தகாதவ்யாபாரத்தையுடையவர்; பரீக்ஷ்யகாரீ- ஆலோசித்துச்செய்யுமவர்; ஸ்ம்ருதிமாந்- முன்பறிந்தவற்றை மறவாதவர்; ஸுஹ்ருத்ஸு- மித்ரர்களிடத்தில், நிஸ்ருஷ்டாத்மா- வைக்கப்பட்ட கார்யங்களையுடையீராயிருந்தீர்.

|| அடைவுயோக்யதை.

த்ர. (ஸ்வச) வக்ஷ்யமாண குணாஶ்ரயமான தர்மியுடைய வைலக்ஷண்யஞ்சொல்லுகிறது. ஸாத்த்விகர்க்கு குணாதீநமிறே ப்ரேமோத்கர்ஷமும்; இவ்விடத்திலே குணோத்கர்ஷமும் ஸ்வாஶ்ரயத்தைப்பற்றியிருக்குமென்கை. "குணாதத்தம் ஶோபதே" என்றாரிறே ஆழ்வான். (ஹி) கீழுக்தமான ஸாமர்த்ய ப்ரதிபாதநஸூசகம். (ஸத்வ்ருத்த:) அசோப ஸஜ்ஜந:. அதாகிறது-"ஸஹ யம்ஸ்வயம்ஸமேதேஷ்வா ஆபாதேஷ்வபந்தம் ஸ:" என்று - ஆஶ்ரிதஸம் ரக்ஷணஸஜ்ஜம் அசோபமாயிருக்கை. (ஶமந:) அந்த ரக்ஷணத்துக்கு விக்நம்வந்தால், அவற்றை யழியச்செய்யும் ஹிம்ஸாஸாமர்த்யமும், ஶமநமும். (தார்மிக:) அதுதான் $செவ்வைப்பூசலாலேயாயிருக்கை. அதவா - அந்த ரக்ஷணதர்மமும் ஸ்வப்ரயோஜநத்துக்காயிருக்கை யன்றிக்கே, தத்ரக்ஷணைக ஸ்வபாவமா யிருக்குமென்றுமாம். (க்ருதவித்ய:) க்ருதவ்யாபார: - செய்ததொன்றை ஒருத்தராலு மழிக்கவொண்ணாமை. அதாகிறது - ஆஶ்ரிதர் தங்களாலும் பிறராலும் அழிக்கவொண்ணா திருக்கை. (பரீக்ஷ்யகாரீ) ஆஶ்ரிதா தர்மமாக ப்ராப்தமிக்குமிடத்தில் பார்த்துச்செய்கை. அதாகிறது-பிறரால்வரும் விரோதத்தை விக்ரமத்தாலழிப்போம்; அவன் தன்னால்வரும் விரோதத்தைப் பொறையாலே அழிப்போமென்று பார்த்துச்செய்கை. "ஆபஸ்யைஶ்வர்யவாதேந" "யஸ்யாம் த்ருதாம் தம யஶஸ்ஸ்வணாம் வமாஹ:". (ஸ்ம்ருதிமாந்) முன்புபிறந்த ஜ்ஞாநம் அவஸரே ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகை. அதாகிறது - ஆஶ்ரிதர் பெருஞ்ஜா பண்ணும் அபராதத்தைப் பொறுக்கைக்கடி, இவனடியிற் பண்ணின ஆநுகூல்யத்தையேநினைத்திருக்கை. (நிஸ்ருஷ்டாத்மா ஸுஹ்ருத்தம:) ஆஶ்ரிதர் பக்கலிப்படி ஸர்வஸ்வ்ய் காரர க்ஷகராயிருக்கச்செய்தே, தேவர் காரியம் ஆஶ்ரிதரிட்டவழக்காம்படி அவர்கள் பக்கலிலே ஸமர்ப்பித்து வைத்தீர். கீழுள்ள குணங்களை †உண்டறுக்கிலும் இம்மஹாகுணத்தை ஒருத்தராலு முண்டறுக்கப் போ

$செவ்வைப்பூசலாலே-தர்மயுத்தத்தாலே. †உண்டறுக்கிலும்-கரைகண்டாலும்.

மோவென்று கருத்து. ச ஶப்தத்தால், அநுக்தமான குணங்களை ஸமுச்சயிக்கிறது. ௫௮.

தாத்பர்யம், தேவரீர், சரணாகதரக்ஷணமே பரமப்ரயோஜநமாகவெண்ணி, அது ஸபலமாம்படி ஸங்கல்பித்து, அதுக்குவந்தவிரோதங்களைத் தம் ஸாமர்த்யத்தால்போக்கி, அந்த வ்யாபாரம் ஒருவராலும் சலிப்பிக்கவொண்ணாதபடி செவ்வையா யாலோசித்துச் செய்து, தாம்முன்பு பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை மறவாமல், தன்னை ஆச்ரிதர்களுக்குப் பரதந்த்ரராக்கியிருந்தீர்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௭-ம் ஸர்க்கம் ௩௫-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. இப்படி தேவர்கார்யத்தை அஸ்மதிஷ்டவழக்காக்கிவைத்தீரென்பது யாதொன்று; அத்தாலே தேவருடைய ஸசிவராயிருந்துள்ள அங்கதப்ரமுகர் நால்வருந் தனித்தனியே தங்கள் கருத்துக்களை விண்ணப்பஞ்செய்யக்கடவர்கள்; அது எங்களுக்கெல்லாங் கருத்தாகக்கடவது என்று, மேல் விண்ணப்பஞ்செய்யப் புகுகிற நாலு முதலிகளையு மொழிந்தா‡ரடங்கச்சொல்லுகிறார்கள்.

௨௦. தஸ்மாதேகைகஶஸ்தாவத் ப்ருவந்து ஸசிவாஸ்தவ ।
ஹேதுதோ மதிஸம்பந்நா ஸம்ஸத்ப்ராஜ்ஞா புநஸ்ததா ॥ ௫௯.

அர்த்தம். தஸ்மாத்-ஆகையால், மதிஸம்பந்நா: - புத்திமான்களாயும், புநஸ்ததா-அப்படியே, ஸம்ஸத்ப்ராஜ்ஞா-சொல்ல நிபுணர்களுமான, தவ-உம்முடைய, ஸசிவாஸ்தவ-மந்திரிகள் எல்லாரும், ஹேதுத: - காரணங்களோடு, ஏகைகஶ: - ஒவ்வொருவராய், ப்ருவந்து - சொல்லட்டும்.

வ்யா. (தஸ்மாத்) தேவரை அஸ்மத்பரதந்த்ரராக்கி அடியோங்கள் சொன்னபடிசெய்யக்கடவதாக எங்களை வைத்தவைப்பாலே. (ஏகைகஶ:) தனித்தனியே தந்தாமுடைய கருத்துக்களை விண்ணப்பஞ் செய்யக்கடவர்கள். (தாவத் ப்ருவந்து) முந்துறமுன்னம்

‡ அடங்க - எல்லாரும்.

எல்லாரும் விண்ணப்பஞ்செய்யக்கடவர்கள்; கார்யவேளையிலே திரு வுள்ளமானபடி செய்தருளுகிற தென்கை. (தவஸசிவா:) ஸ்ரீ தாரக்ஷணஹேதுபூதத்திலே தீக்ஷிதராயிருக்கிற தேவர்க்கு ஸஹாயம் பண்ணுகிறவர்கள். இப்படி தாங்கள் சொல்லுகிறது, பெருமாள், ஸ்ரீராமரக்ஷணத்துக்கு ஸஹகாரியாகத் தங்களை நினைத்திருக் கையாலே. (ஹேதுஜ்ஞா:) ப்ரதிவக்தங்களென்று பெருமாளுக்கு உபேக்ஷிக்கவொண்ணாதபடி ஸஹேதுகமாக. (ப்ருதக்ப்ருதக்) கார்யநிர்ணயத்தில் தனித்தனியேநிர்வணரென்கை, (யதோக்த ஸர்வே) யாதொருபடி நிர்ணயித்தார்கள்; அப்படியே பின்பு பெருமாள் திருவுள்ளத்திலேபடும்படி ப்ரதிபாதநஸமர்த்தராயிரு க்குமவர்கள். இப்படி முதலிகள், இவர்கள் நால்வர் வார்த்தையை யும் பெருமாள் மனோவிக்கைக்காக ப்ரஸம்ஸித்து விண்ணப்பஞ்செய் தார்கள். ௱௯.

தாத்பர்யம், தேவரீர் ஆச்ரித பரதந்த்ரராகையாலே, தேவருக் காச்ரிதர்களான அங்கதன் முதலானோர், கார்யாகார்ய நிரூபணத்தில் குசலபுத்திகளுமாய், நிச்சயித்தபடி சொல்லவும் ஸமர்த்தர்களுமா கையாலே, இந்தகார்யத்தைத்தனித் தனியே தகுந்தகாரணங்களைக் கொண்டு நிர்ணயித்துச் சொல்லட்டும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௭ - ம் ஸர்கம், ௩௧ - ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. அநந்தரம் ஸர்வஜ்ஞராய் யுவராஜாவா யிருந்துள்ள அங்கதப்பெருமாள் தம்முடைய மதத்தை உபந்யஸிக்கி றார் இத்யுக்தே இத்யாதியால்.

௱. இத்யுக்தே ராகவாயாத மதிமா நங்கதோऽக்ரத:।
விபீஷணபரீக்ஷார்தமுவாச வசநம் ஹரி:॥ ௩௦.

அர்த்தம். அத - அதுக்குப்பிற்பாடு, இதி - இந்தப்ரகாரம், உக்தே-சொல்லப்பட்டவளவில், அக்ரத: - முதலில், மதிமாந்- புத் திமானான, அங்கத: - அங்கதனென்கிற, ஹரி:-வானரமானவர், ராக வாய - ஸ்ரீராமன்பொருட்டு, விபீஷணபரீக்ஷார்தம் - விபீஷ ணனுடைய சோதனத்தையே ப்ரயோஜனமாகவுடைய, வசநம் - வார்த்தையை, உவாச - சொன்னார்.

வ்யா- (ஜ்ஞாதும்) எல்லாருக்குமிவர்கள் நால்வருமே √கடவராக முதலிகள் விண்ணப்பஞ்செய்துள்ளவிடத்தில். (ராவணாச்ரயதோஷ நிவ்ருத்திதயா) (ஸர்வைஸ்ஸமேத்தார் காரும் ஒருகுரங்கினுடைய வார்த்தைகொண்டு*ஈடறுக்கும்படியாவதே என்றுபெருமாளுடைய ஸுசீலதாவாத்ஸல்யத்தை ஐஷிகொண்டாடுகிறான் (ஸ்ருதா உ ஹு த:) என்கிறது-பரியட்டமுறையாலேமஹாராஜர்க்கு ப்ரதமவராகையாலும், முதலிகளெல்லார்க்கும் ப்ரதானராகையாலும். (மஹாப்ராஜ்ஞ:) பரியட்டமுறையொழியகார்ய நிர்ணயத்துக்குப்பரிகரமான ஜ்ஞானாதிகுணத்தையுடைய அநகுப்பெருமாள். (விபீஷணபரீக்ஷார்த்தம்) ஸ்வயந்தாம்- என்றார் மஹாராஜர்: நத்வஜேயம் - என்னு மளவாயிருந்தது பெருமாள் திருவுள்ளம்: இவையிரண்டும் ஆராயாமற்செய்கை யுக்தமல்லவென்று பரீக்ஷார்த்தமாகவார்த்தையைச் சொல்லுகிறார். ௬௦.

தாத்பர்யம். இப்படிச்சொன்னவளவில், இளையராஜாவான அங்கதன் புத்திமானுகையாலே, எல்லாருக்கும்முன்னே, விபீஷணன் அபிப்ராயத்தை யாராய்ந்து பின்பு செய்யவேண்டுமத்தை நிச்சயிக்கவேணுமென்று பெருமாளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறார்,

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம் - ௧௭ - ம் ஸர்க்கம், ௬௧ - ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. ஶத்ருபக்ஷத்தினின்றும்வந்த விபீஷணன் ஸஹஸா விஶ்வாஸயோக்யனல்லன், ஶங்க்யனென்கிறார். ஶத்ரோ: இத்யாதியால்.

௬௧. ஶத்ரோ: ஸகாஶாத் ஸம்ப்ராப்த: ஸர்வதா ஶங்க்ய ஏவ ஹி |
விஶ்வாஸயோக்ய: ஸஹஸா ந கர்தவ்யோ விபீஷண:|| ௬௧.

அர்த்தம். விபீஷண: - விபீஷணன், ஶத்ரோ: ஸகாஶாத் - சத்ருவிடத்தில் நின்றும், ஸம்ப்ராப்த: - வந்தவன். ஸர்வதா - ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், ஶங்க்ய ஏவ ஹி - ஸந்தேஹிக்கத்தக்கவனேயன்றோ? ஸஹஸா - சீக்கிரமாய், விஶ்வாஸயோக்ய: - நம்பத்தகுந்தவனாக, ந கர்தவ்ய: - பண்ணத்தகுந்தவனல்லன்.

√ கடவராக-ஸமர்த்தராக. * ஈடறுக்கும்படி-நிச்சயிக்கும்படி.

ப்ர. (ஶத்ரோஸ்ஸகாஶாத்ஸம்ப்ராப்த:) ஜ்யேஷ்டாதிக்ரமத்தாலே நாமக்ரஹணம்பண்ணாதே, ஶத்ரு:-என்கிறார். ஸர்வேஶ்வரனை ஶத்ருக்களென்றிறே ததீயர் நினைத்திருப்பது. ததீயருடைய ஶத்ருக்களைத்தனக்கு ஶத்ருவாகவிறே அவன்தானும் நினைத்திருப்பது. இதிறே ஶேஷஶேஷிகளுக்கு அந்யோந்யம் பரிவு இருக்கும்படி. அல்லது, ஸ்வஶத்ருக்களென்று சிலரை மதிப்பார்களிறே. (ஸகாஶாத்ஸம்ப்ராப்தோ ஹி) அவன் ஶத்ருவாகில் இவனுக்கென்னென்ன; அவனோலக்கத்தினின்றும் வந்தவனென்னுமிடம் தேவர்க்கும் ஸம்ப்ரதிபந்நமன்றோ? ஆனபின்பு, அவன் கார்யத்துக்கு வந்தானாகக்கூடாதோ? (ஸர்வதாஶங்க்யனவ) ஆகையால் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஶங்க்யனே. வத்யன் என்னாதொழிந்தது, பெருமாள் திருமுகத்திலிவன் மேலுண்டான தண்ணளியாலே. அவன் ஸகாஶத்தில் நின்றும் வந்தபடியாலும், அவன் தம்பியென்று தானேசொல்லுகையாலும், ராக்ஷஸஜந்மமானபடியாலும், விஶ்வஸிக்கைக்கு ஒரு ஹேதுவில்லை. (விஶ்வாஸயோக்யஸ்ஸஹஸா நகர்தவ்ய:) ஶரணமென்று வந்தவன் விஶ்வாஸயோக்யனல்லனோவென்று பெருமாள் அபிப்ராயமாக, அப்படி தன்னாலும் சடக்கென விஶ்வஸிக்கைக்கு யோக்யனல்லன். அது எத்தாலே என்னில்; (விபீஷண:) பரஹிம்ஸையாலே ஸர்வலோகபயங்கரனானவன் பண்ணின ஶத்ருஶரணாகதியாகையாலே, நம்மை நலிகைக்கு இந்த கோஷ்டியிலே விலைச்செல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லிவந்தானாக ஸம்பாவனையுண்டு. ஆகையால், ஸஹஸாவிஶ்வஸிக்கவடுக்காது. ஶங்கிக்கவடுக்குமென்கை. சூக

தாத்பர்யம். இவன் எதிரியான ராவணனிடத்திலிருந்து வந்தவனாகையால் எவ்விதத்திலும் சங்கிக்கும்படியாயே இருக்கிறது. விசாரியாமல் இவனை நம்பக்கூடாது. ஏனென்றால், ஜனங்களை ஹிம்ஸித்து பயப்படுத்துகிறவனென்று ப்ரஸித்தமானபேரையுடையனாய் வந்தான்,

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுாஜகாண்ணம், கஎ - ம் ஸமஂம், ௬அ - ம் ஶ்லோகம்.

கவதாரிகை. ஆதிஂதோற்றவந்து ஶரணம்புகுந்தவனை விஶ்வஸிக்கவேண்டாவோவென்று ராஜாஉஹிவ்ராயமாக, ஶரணாமதனுனலும் ஸஹஸா விஶ்வாஸயோமஹ்யனல்லனென்னு மிடத்தை ஸஹேதுகமாக வ்ருதிவாதித்து, விஶ்வஸித்தால்வரும் கநத்ஂத்தைச் சொல்லுகிறது.

உ௬. ஸாஜயிகவாஉஉதஹாவம ஹி வாஙி ஶஂபாஜயஃ |
வ்ருஹாஙிவ ரஸேூஷு ஸோாஉநத்ஂஸதக்ருதோஹவேகஃகூஉ

அர்த்தம். ஶஂபாஜயஃ-துஷ்டபுத்தியுடையவர்கள், ஆதஹாவஂ - தம்முடைய அபிப்ராயத்தை, ஸாஜயிகவா-மறைத்துவைத்து, வாஙிஹி - ஸஞ்சரிக்கிறார்களன்றோ? ரஸேஷு - கெட்டஸமயத்தில், வ்ருஹாஙிவ - நன்றாய் மர்த்திக்கிறார்கள். ஸஃ - அந்த, கநத்ஂஃ - கெடுதலை, தக்ருதஃ- அவனால்செய்யபட்டதாய், ஹவேகஂ- ஆகும்.

வ்ர். (ஶஂபாஜயஃஆதஹாவம ஸாஜயிகவாவாஙி) (ஶஂபாஜயஃ) ஜஷ்டபாஜயஃ - காஉஸவ்ருகுதிகளாகையாலே ராக்ஷஸர் ஜஷ்டபாஙிகளாயிறே யிருப்பது. (ஆதஹாவம ஸாஜயிகவா) நலியக்கடவதாக நிஶ்யித்து வருகிற தன்நினைவைமறைத்து. (வாஙி) ஸாயுவவாஙி- தங்களுடைய ஹாவஜோஷத்துக்கெதிர்த்தட்டான கநகூஉவேஷத்தைக்கொண்டு வ்யவஹரியாநிற்பர்கள். (ஹி)வாயகரான ராக்ஷஸர் கநகூஉவேஷத்தோடே ஸஞ்ஶரிப்பரென்னுமிடம், ஶ்ரீவன் பக்கலிலும் ராவணன் பக்கலிலும் நமக்கு கநஹஉதமன்றோ? இவ்வளவால் ஸஹஸாவிஶ்வாஸ யோமஹ்யனல்லனென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸ்வஜோஷத்தை மறைத்து கநகூஉவேஷத்தோடே தான் வந்தால் அவன் நம்மைச் செய்வதென்னென்ன ; (வ்ருஹாஙிவாரேூஷு) இடங்களிலே நலியாநிற்பர்கள். அதாகிறது - தனியிருப்பு, கநுவாதை, தன்னோடே ஒரு நீராகக்கலக்கை, இவையிறே. (ஸோாஉநத்ஂஸதக்ருதோஹவேகஃ) கநத்ஂம், ஸஹஸாவிஶ்வஸித்தவனுடைய ஹஉமாகக் கடவது.

தாத்பர்யம்.—தாமஸ ஸ்வபாவமுடையவர்கள், பரஹிம்ஸை செய்வதிலுண்டான தங்கள் அபிப்ராயத்தை வெளியிடாமல் உள்ளே வைத்துக்கொண்டு ஸமயத்தை ஆராய்ந்து கொண்டிருப்பர்கள்; எதிரிக்குக்காலம் தாழ்ந்தபோது செவ்வையாய்ஹிம்ஸித்துத் தங்கள் நினைவை நிறைவேற்றிக்கொள்வர்கள். இப்படிப்பட்ட அநர்த்தம், யோசியாமல் உடனே நம்பினவனுடைய பலமாயிருக்கும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்³த⁴காண்ட³ம், ௧௭-ம் ஸர்க்³க³ம், ௩௪-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. இவனுடைய த்யாகோ³பாதா³நத்துக்*குறுப்பான பரீக்ஷா ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

௩௪. கு³ணதோ³ஷௌ விநிஶ்சித்ய வ்யவஸாயம் ப⁴ஜேத ஹி |
கு³ணதஸ்ஸங்க்³ரஹம் குர்யாத்³தோ³ஷதஸ்து விஸர்ஜயேத் || ௩௪

அர்த்தம்.—கு³ணதோ³ஷௌ - குணதோஷங்களை, விநிஶ்சித்ய - நன்றாய் நிர்ணயித்து, வ்யவஸாயம் - உத்யோகத்தை, ப⁴ஜேத ஹி - அடையவேண்டியதன்றோ? கு³ணத꞉ -குணமிருந்தால், ஸங்க்³ரஹம் - ஸ்வீகாரத்தை, குர்யாத் -பண்ணக்கடவன்; தோ³ஷதஸ்து - தோஷமிருந்தாலோ, விஸர்ஜயேத் - விடக்கடவன்.

வ்யா. (கு³ணதோ³ஷௌவிநிஶ்சித்ய) இவனைப்பரிக்³ரஹித்து ஒருகார்யத்திலே நியோகித்தால் இவனால்வரும் ப்ரயோஜனங்களை நிஶ்சயித்து. (வ்யவஸாயம்ப⁴ஜேத ஹி) த்யாக³பரிக்³ரஹ வ்யவஸாயத்தைப்பண்ணுவது. இப்படி பரீக்ஷியாதே ஸஹஸைவ த்யாக³பரிக்³ரஹம் கார்யமல்ல. (ஹி) இது நீதிஶாஸ்த்ரப்ரஸித்³த⁴மன்றோ? நீர் அறியாததொன்றன்றே. (கு³ணதஸ்ஸங்க்³ரஹம் குர்யாத்³தோ³ஷதஸ்து விஸர்ஜயேத்) நங் கார்யம் முற்றுச் செய்யுந்தனையும் கு³ணவானாகில் பரிக்³ரஹிப்பது; நங் கார்யத்தைக்கெடுக்குந்தனையும் கு³ணஹீநனாகில் கடுகவிடுவது. கு³ணங்கண்டு வைத்தே பரிக்³ரஹியாதொழிந்தால், இவனாற் கொள்ளுங் கார்யம் இழக்கவருமிறே. தோஷங்கண்டு விட்டிலனாகில் ஸந்நாஶத்தோடே தலைக்கட்டுமிறே. ஆகையாலே, விஸர்ஜயேத்-என்கிறது. ௩௪.

---

* உறுப்பான - ஹேதுவான.

தாத்பர்யம்.—வந்தவன், நல்ல எண்ணமுடையவனோ? கெட்ட எண்ணமுடையவனோ? என்று ஆலோசித்துப் பிற்பாடு கார்யங்களில் யத்நிக்கவேண்டியது. அதாவது நாம் செய்யுங்கார்யங்களில் அநுகூலனாகில் நம்மோடு சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டியது. கெடுதி செய்வனாகில் விடவேண்டியது. இது தர்மசாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்படுகிறது. இதை தேவர் அறியீரன்றோ?

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௭ - ம் ஸர்க்கம், ௬௰ - ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. *கட்டடங்க குணவானாயிருத்தல் தோஷனாயிருத்தல் செய்வாரொருத்தரில்லையாகையாலே, த்யாகபரிக்ரஹங்களுக்கு இவை ஹேதுவாகமாட்டாதென்ன; தத்தாரதம்யங்களைக் கொண்டு த்யாகோபாதாநங்களைப்பண்ணத் தட்டில்லையென்கிறார்.

௬௰. யதி தோஷோ மஹாம்ஸ்தஸ்மிந் த்யஜ்யதாமவிஶங்கித꞉ ।
குணாந்வாபி பஹூந் ஜ்ஞாத்வா ஸங்க்ரஹ꞉ க்ரியதாம் ந்ருப ॥

அர்த்தம்,—ந்ருப - ஜனங்களை ரக்ஷிக்கிற ராஜாவே ! தஸ்மிந் - அவனிடத்தில், தோஷ꞉ - கெட்டநடத்தை, மஹாந் யதி - அதிகமாயிருந்தால், அவிஶங்கித꞉ - ஸம்சயிக்கப்படாதவனாய், த்யஜ்யதாம் - விடப்படட்டும், பஹூந் - அநேகங்களாயிருக்கிற, குணாந் வாபி - நன்னடத்தைகளையாவது, ஜ்ஞாத்வா - அறிந்து, ஸங்க்ரஹ꞉ - அங்கீகாரம், க்ரியதாம் - பண்ணப்படட்டும்.

வ்யா. (ந்ருப) நாடாள இட்டுப்பிறந்த தேவர்க்கு இந்த நீதி நாங்களுபதேசிக்கவேணுமோ? தேவர்க்கு ஸம்ப்ரதிபந்நமன்றோ? (தஸ்மிந் தோஷோமஹாந்யதி அவிஶங்கித த்யஜ்யதாம்) தோஷம் மஹானாயிருக்குமாகில், அல்பமான குணம் அத்தாலே அபிபூதமாகையாலே அது ஜீவிக்கமாட்டாது. ஆகையாலே, அந்த குணலேசங்கொண்டு ஸ்வீகாரம் கர்த்தவ்யமன்று; ||கண்ணற்று விடப்படும். (குணாந்வாபி பஹூந் ஜ்ஞாத்வா ஸங்க்ரஹ꞉ க்ரியதாம்) அப்படியே, குணங்குவாலாயிருக்குமாகில், அத்தாலே அபிபூதமான அல்பதோஷந் தலையெடுக்கமாட்டாமையாலே, அந்த தோஷத்தைக்கொண்டு கைவிடக்கடவோமல்லோம்; ஸ்வீகாரங் கர்த்தவ்யம்.

---

* கட்டடங்க - பரிபூர்ணமாய். || கண்ணற்று - தயையில்லாமல்.

தாத்பர்யம். எல்லாரிடத்திலும் குணதோஷங்களிரண்டும் கலந்திருந்தாலும், எவனிடத்தில்தோஷமதிகமாயிருக்கிறதோ; அவனுடைய அல்பமானகுணம்ப்ரகாசியாதாகையால் அவனை யோசியாமல்விடவேணும். எவனிடத்தில் குணமதிகமாயிருக்கிறதோ; அவனுடைய அல்பதோஷம் கார்யகரமாகாதாகையால், அவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளவும். இந்தராஜநீதிகள் ராஜாவான தேவர்க்குத்தெரியாதா?

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௭ - ம் ஸர்க்கம், ௪௧ - ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. இப்படி ஸுக்ரீவப்பெருமாள் ஸ்வமதத்தை ப்ரதிபாதித்து நின்றவளவிலே, அந்த கோஷ்டியில் த்விதீயரான ஶரபர் ஸ்வமதத்தை உபபாதிக்கிறார்.

அத ஶரபஸ்ய நிஶ்சித்ய ஸாத்யம் வசநமப்ரவீத் |
க்ஷிப்ரமஸ்மிந் நரவ்யாக்ர சார: ப்ரதிவிதீயதாம் || ௪௫.

அர்த்தம்:—அத-அதுக்குப்பிறபாடு, ஶரப:-சரபர், ஸாத்யம்-செய்யத்தகுந்ததை, நிஶ்சித்ய - நிர்ணயித்து, வசநம் - வார்த்தையை, அப்ரவீத் - சொன்னார். நரவ்யாக்ர - புருஷஷ்ரேஷ்டனே! அஸ்மிந் - இவனிடத்தில், க்ஷிப்ரம் - விளம்பியாதபடி, சார: - தூதன், ப்ரதிவிதீயதாம் - விடப்படட்டும்.

வ்யா. (ஶரபஸ்ய) பரியட்டமுறையால் ஸுக்ரீவப்பெருமாளுக்கநந்தரம் வக்தாவாயிருந்துள்ள ஶரபர் மதம் கீழிற் பக்ஷத்தைக் காட்டில் ஸாஶங்கதையினாலே வந்த விசேஷத்தைச்சொல்லுகிறது, அதஶப்தத்தாலே. (ஸாத்யம்வசநம் நிஶ்சித்யாऽப்ரவீத்) வசநத்துக்கு ஸாத்யத்தையாவது - அர்த்தத்தினுடைய கர்த்தவ்ய ஶக்யதை. (ஸாத்யம்நிஶ்சித்யவசநமப்ரவீத்) செய்யக்கடவபடியை நிஶ்சயித்து வார்த்தை சொன்னாரென்னவுமாம். (நரவ்யாக்ர) தேவர் ஆண்புலியன்றோ? வந்தவனுடைய*தண்மை பாராதே $நோக்கக்கடவதோ? ஆனால் செய்யக்கடவதென்னென்ன? (அஸ்மிந்சார: ப்ரதிவிதீயதாம்) அநுஷ்டேயம் ஶாஸநமென்று ஸம்ஶயாக்ராந்தனை இவன் பக்கலிலே இவனுடைய ஸ்வரூப நிர்ணயார்த்தமாக சாரன் விடப்படுவான். (க்ஷிப்ரம்) அநுகூலனாகில் இவனுடைய பரிக்ரஹத்தில் விளம்பியாதபடி சடக்கென விடப்பார்ப்பது. ௪௫.

---

* தண்மை - தாழ்மை. $ நோக்கக்கடவதோ-கடாக்ஷிக்கலாமோ.

தாத்பர்யம். அங்கதப்பெருமாள் சொன்னபிற்பாடு சரபர், இன்னது செய்யவேண்டுவதென்று தான்முன்னம் நிச்சயித்துக்கொண்டு பெருமாளைப்பார்த்துச்சொன்னார். என்னவென்றால்; இவன்நடத்தை நமக்குத்தெரியாதாகையால் அதையறிகைக்காக முந்துறத்தூதுவிடவேணும். தேவர் புருஷஶ்ரேஷ்டராகையால் இவன் தாழ்மை பாராமல்ப்ரவர்த்திக்கக்கூடாது.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௭ - ம் ஸர்க்கம், ௬௨ - ம் ஶ்லோகம்.

௬௫. ப்ரணிதாய ஹி சாரேண யதாவத் ஸூக்ஷ்மபுத்திநா ।
பரீக்ஷ்ய ச தத꞉ கார்யோ யதாந்யாயம் பரிக்ரஹ꞉ ॥ ௬௬.

அர்த்தம்.—ப்ரணிதாய-அனுப்பி, ஸூக்ஷ்மபுத்திநா-கூர்மையான புத்தியையுடைய, சாரேண - தூதனாலே, யதாவத்-க்ரமமாக, பரீக்ஷ்ய - சோதித்தும், தத꞉ - அதுக்குப்பிற்பாடு, யதாந்யாயம் - க்ரமத்தை அதிக்ரமியாமல், பரிக்ரஹ꞉ - அங்கீகாரம், கார்ய꞉-பண்ணத்தக்கது. (ஹி) இதுப்ரஸித்தந்தான்.

வ்யா. (ப்ரணிதாய) இவன் சென்று அவன் வ்ருத்தபரீக்ஷணம் பண்ணலாம்படி அவனோடே ஸஹ்ருதனாய் பரீக்ஷிக்கக்கடவன். ‘ப்ரணிதாநம் ஸமாதாநம் ஸமாயிஷ்வ ஸமாஸூத்ரதா꞉’’ என்னக்கடவதிறே. (ஸூக்ஷ்மபுத்திநா சாரேண யதாவத்பரீக்ஷ்ய) இங்கித நிமித்தங்களாலே அவனுடைய குணதோஷங்களை அறியவல்ல புத்திமானான சாரனாலே அவனுடைய குணதோஷங்களை நிஶ்சயிப்பதுஞ்செய்து, (ஹி) கண்ணிட்டுக்கண்டாற்போலே சாரமுகத்தாலே அறிய வேணுமென்னுமிடம் ராஜாவான உமக்குத்தெரியாதோ? ‟ராஜாநஶ்சாரசக்ஷுஷ꞉’’ என்னக்கடவதிறே. (யதாந்யாயம் பரிக்ரஹஸ்து தத꞉ கார்ய꞉) அநுகூலனாகில் ஶரணாகதனை அங்கீகரிக்கும் ப்ரகாரத்தாலே இவனை பரிக்ரஹிக்கை பின்பு கார்யம். ஸஹஸாகார்யமன்றென்று கருத்து. ‘‘குணதஸ்ஸங்க்ரஹம் குர்யாத்தோஷதஸ்து விஸர்ஜயேத்’’ என்று விகல்பியாதே, ‘‘பரிக்ரஹ꞉ கர்தவ்ய꞉’’ என்றது, அவன் பக்கல் பெருமாளுக்குண்டான தண்ணளியைப்பற்ற.

தாத்பர்யம்:—நா மனுப்பினதூதன் எதிரியோடு கலந்திருந்து, இங்கிதங்களாலும் வேறு சேஷ்டைகளாலும் அவனுடைய நடத்தையறிந்துவந்தால், பின்பு நாமாலோசித்து, அனுகூலனாகில் இவனை ந்யாயமாய் அங்கீகரிப்பது யோக்யம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

• யாஸகாண்டம், கஎ - ம் ஸர்க்கம், சங - ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. ஸுக்ரீவாஷ்டியில் த்ருதீயரான ஜாம்பவ மஹாராஜர் ஸ்வமதத்தை உபந்யஸிக்கிறார்.

உ௭. ஜாம்பவாம் ஸ்த்வத ஸம் வேக்ஷ்ய ஶாஸ்த்ரபுத்த்யா விசக்ஷணः ।
வாக்யம் விஜ்ஞாபயாமாஸ குணவத் தோஷவர்ஜிதம் ॥ கூஎ.

அர்த்தம்.—அத - அதுக்குப்பிற்பாடு, விசக்ஷணः-புத்திமானான, ஜாம்பவாந்து-ஜாம்பவா னென்பவர், ஶாஸ்த்ரபுத்த்யா - சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டபுத்தியாலே,ஸம்வேக்ஷ்ய - செவ்வையாய் நிரூபித்து, தோஷவர்ஜிதம் -தோஷத்தால்விடப்பட்ட, குணவத்-குணத்தையுடைய, வாக்யம் . வசனத்தை, விஜ்ஞாபயாமாஸ - சொன்னார்.

வ்யா. (ஜாம்பவாந்ஸ்த்வத) அத- என்கிறஇது, முன்புபோலே. து - என்கிறது - முன்புத்தைப்பக்ஷங்கள் போலன்றிக்கே, அவஶ்யம் பரிக்ரஹணீய னென்கிற விஶேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. (விசக்ஷணः) அங்கதஶரபாதிகளும் நீதிஶாஸ்த்ரஜ்ஞராயிருக்க, விசக்ஷணः - என்கிறது, இவருக்கு நீதிஶாஸ்த்ரத்திலுண்டான அவகாஹநாதிஶயத்தாலே, (ஶாஸ்த்ரபுத்த்யாஸம்வேக்ஷ்ய) பெருமாள் திருவுள்ளத்தைப்பாராதே ஶாஸ்த்ரபுத்தியினாலே அழகிதாகநிரூபித்து. (குணவத்தோஷவர்ஜிதம்வாக்யம்) வாக்யத்துக்கு குணவத்தையாவது-ஸ்வாமித்திலும் பெருமாளுக்கும் ஸந்தேஹமற்றிருக்கை. தோஷவர்ஜிதமாகையாவது -ஒருபக்ஷத்தை அபவதித்துச் சொல்லாதொழிகை. (விஜ்ஞாபயாமாஸ). கூஎ.

தாத்பர்யம்:—சரபர் சொன்ன வருத்தரம், ஜாம்பவானென்பவர், நீதிசாஸ்த்ரத்தில் நிபுணராகையால், சாஸ்த்ரவச்யமான தன் புத்தியைக்கொண்டு செய்யவேண்டுமதை நிச்சயித்து, இரண்டுபக்ஷத்துக்கும் பொதுவாய் ஸந்தேஹமில்லாமலிருக்கும்படி சொன்னார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௭-ம் ஸர்க்கம், ௪௪-ம் ச்லோகம்.

அவதாரிகை. அவ்வார்த்தையின்னதென்கிறது மேல்.

௨௯. பஹுவைராத்வா வாத்வா ராக்ஷஸேந்த்ராத் விபீஷண: |
அதேசகாலே ஸம்ப்ராப்த: ஸர்வதா ஶங்க்யதாமயம் ॥ ௧௮.

அர்த்தம்:—விபீஷண: - விபீஷணன், பஹுவைராத் - கட்டப்பட்டத்வேஷத்தையுடையனுமாய், வாத்வா-கபடியுமாய், ராக்ஷஸேந்த்ராத் - அஸுரராஜாவான ராவணனிடத்தினின்றும், அதேசகாலே - வரத்தகாததேசத்தில் வரத்தகாதகாலத்தில், ஸம்ப்ராப்த: - வந்தான். அயம்-இவன், ஸர்வதா-எல்லாப்படியாலும், ஶங்க்யதாம் - யோசிக்கப்படட்டும்,

வ்யா. (பஹுவைராத்வாவாத்) க்ருத்ரிமஶத்ருவின்பாடு நின்றும். அதாவது-ஸர்வலோகஶரண்யரான பெருமாளுடையதிருவுள்ளம் புண்படும்படி தானே சூழ்த்துக்கொண்டவனென்கை. ஶத்ருக்கள் இரண்டு படிப்பட்டிருப்பர்கள், "ஸஹஜ: கார்யஜஶ்சைவ த்விவித: ஶத்ருருச்யதே | ஸஹஜஸ்ஸ்வகுலோத்பந்ந இதர: கார்யஜஸ்ஸ்ம்ருத:" என்று. இவன் கார்யஶத்ருவாகையாலே உபேக்ஷ்யஸஹனென்று கருத்து. ஸஹஜஶத்ரு செய்யுமவற்றுக்கு ஶத்ருபாவ உண்டாகையாலே, *ஏற்கக்கோலி வரிஹரிக்கலாம், (வ்ராத்வ:) என்று - வஞ்சகனென்றுமாம், (ராக்ஷஸேந்த்ராத்) ஹிம்ஸகஜாதிக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்குமவன்பக்கல் நின்றும். (விபீஷண: அதேசகாலே ஸம்ப்ராப்த:) அவனப்படியானால், இவன் நிர்தோஷனாகத்தட்டென்னென்னில்; ராவணன்வரும் தேசமுமன்று, காலமுமன்று. எங்ஙனேயென்னில்; இவன் ராவணனில் பிராட்டியைப் பிரிந்த ஐஶ்வர்யஹீநியிலே வரவேணும். இவன் வருங்காலமுமத்வே. அங்ஙனன்றிக்கே, யுத்தைக்கு ப்ரத்யாஸந்நமான கடற்

* ஏற்கக்கோலி - முன்பே ஆலோசித்து.

கரையிலே வந்தான். ஸகாலே வருகையாவது - *அடைமதிட்பட்ட தசையிலே நம்மை நலிகைக்கு விரகுபார்த்துவந்தான். பகலிலே வரலாயிருக்க ராத்ரியிலே வந்தானென்றுமாம். (ஸர்வதாஸங்க்யு தாவ்யு) ஆகையால், உக்தஸர்வப்ரகாரத்தாலும் இவன் ஸர்வாத்மநாய்வந்தாலும் ஸங்கிக்கப்படுவானொருவனென்று கருத்து. ௩௮.

தாத்பர்யம்:—வந்த விபீஷணன், நமக்குக்கார்யசத்ருவும் வஞ்சகனுமான ராவணன் பக்கத்திலிருந்துவந்தான்; அதுவுமன்றிக்கே, இவன் வருகைக்கு யோக்யமான தேசகாலங்கள் தப்பி, லங்கைக்கு ஸமீபமான இடைவெளியிலே நாமிருக்க இப்போது வந்தான். ஆகையால் இவன் விஷயத்தில் நன்றாய் யோசிக்கவேணும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧ள - ம் ஸர்க்கம், ௩௯ - ம் ஸ்லோகம்.

அவதாரிகை. அநந்தரம் வைநதேயர் ஸ்வமதத்தை உபந்யஸிக்கிறார்.

௩௯. ததோ வைநதேய ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய நயாநயகோவிதः |
வாக்யம் வசநஸம்பந்நோ பபாஷே ஹேதுமத்தரம் || ௩௯

அர்த்தம்.—ததः - அதுக்குப்பின்பு, நயாநயகோவிதः- ந்யாயாந்யாய நிர்ணயத்தில் பண்டிதனான, வசநஸம்பந்நः-சொல்லுகையில் ஸமர்த்தனான, வைநதேய - மைந்தரென்பவர், ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய - நிச்சயித்து, ஹேதுமத்தரம்-யுக்தியுடையவைகளில் ஸ்ரேஷ்டமான, வாக்யம் - உக்தியை, பபாஷே - சொன்னார்.

வ்யா. (ததோவைநதேய) தச்ஸப்தத்தாலே, "ஸர்வதாஸங்க்யதாவ்யு" என்று விடுமளவன்றிக்கே, அநுகூலராகக் கூட்டிக்கொண்டு ஆராயக்கடவதான விஸேஷத்தைச்சொல்லுகிறது. (நயாநயகோவிதः) ந்யாயாந்யாயநிஸ்சயத்தில் ஸமர்த்தனாயிருந்துள்ளவன். (வசநஸம்பந்நः) கேட்டாரெல்லார்க்கும் செவிச்செல்லவும் நெஞ்சிலேபடும்படியாகவும் நிஸ்சயித்தப்படியே வாய்விடவல்லனாகை. (ஹேதுமத்தரம்)"ஹேதுமத்வசநம்"என்கிற மஹாராஜர் வார்த்தையிற்காட்டில்உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கை. (ஸம்ப்ரேக்ஷ்யவாக்யம் பபாஷே)ஸங்கநீயனென்றும் ஆராயும்படிஇன்னதென்றும் நிஸ்சயித்து வார்த்தைவிண்ணப்பஞ்செய்தார். ௩௯

* அடைமதிட்பட்ட-முற்றுகைபோட்ட.

தாத்பர்யம்:—ஜாம்பவான் சொன்னபின்பு, ந்யாயமிது, இது அந்யாயமென்று நிரூபிக்கையில் குசலரும் நிரூபித்தபடி எல்லாருக்கும் செவியிலும் மனஸ்ஸிலும் படும்படி சொல்ல சக்தருமான மைந்தர், இவனை ஆராயும் விதமின்னதென்று நிச்சயித்து, மிகவும் யுக்தியுக்தமான வார்த்தையைச்சொன்னார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௭-ம் ஸர்க்கம், ௫௯-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. அதில் ஆராய்ந்து கைக்கொள்ளவேணுமென்னுமிடத்தை ஸம்ப்ரதிபத்திபண்ணி, ஸர்வஜ்ஞதாயா - என்னாதே ஆராயும்படி சொல்லுகிறார்.

௫௯. வசநம் நாம தஸ்யைஷ ராவணஸ்ய விபீஷண: |
ப்ருச்ச்யதாம் மதுரேணாயம் ஶநைர்நரபதீஶ்வர ॥ ௬௦

அர்த்தம்.—நரபதீஶ்வர - ராஜாக்களுக்கு ராஜாவானவரே! ஏஷ: - எதிரிலிருக்கிற, அயம் - ப்ரஸ்துதனான, விபீஷண: - விபீஷணன், தஸ்ய - அந்த, ராவணஸ்ய - ராவணனுடைய, வசநம் - வாக்யத்தை, ஶநை: - மெள்ள, மதுரேண - இனியசொல்லால், ப்ருச்ச்யதாம் - கேட்கப்படட்டும்.

வ்யா. அதில் ஆநுகூல்யத்தைக்கூட்டிக்கொண்டு நம்மிலொருத்தனுக்கி வார்த்தை கேட்கவடுக்கும். கேட்கும்படி என்னென்னில்; (ஏஷவிபீஷண: தஸ்யராவணஸ்யவசநம்ப்ருச்ச்யதாம்) நமக்கு ஶத்ருவான ராவணன் நம்பக்கலிலே என்ன சொல்லியிருக்கிறானென்று கேட்பது. (ஶநைர்மதுரேணாயம் ப்ருச்ச்யதாம்) கேட்கும்போது இவன் நம்மை *அசிராதபடிபதறாதே ஆறி இனியபேச்சாலே கேட்கப்படும். (நரபதீஶ்வர) ஸம்போதநத்தில் ராஜாக்களுக்கு நிர்வாஹகரான தேவர்க்கிறேஇவ்வ்யாபாரத்தாலே கேட்குமிடம் நீதியென்னுமிடந்தெரிவது. ௬௦

தாத்பர்யம்:—இந்த விபீஷணனை நம்மோடு சேர்த்துக்கொண்டு நம்மை ஸந்தேஹியாதபடி பொறுத்திருந்து, இனிமையான சொல்லாலே, நம் சத்ருவானராவணன் நம்மைக்குறித்து என்சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறான் என்று கேட்கவேணும். ராஜாதிராஜனான தேவர்க்கு இப்படி கேட்டறிவதே ந்யாயம்.

---

*அசிராதபடி - ஸந்தேஹியாதபடி.

யுத்தகாண்டம், ௧௭-ம் ஸர்க்கம், ௪௭-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. இப்படியாலே ஆராய்ந்து கைக்கொள்ளவேணுமென்கிறது மேல்.

௪௭. பாவமஸ்ய து விஜ்ஞாய ததஸ்தத்த்வம் கரிஷ்யஸி।
யதி துஷ்டோ ந துஷ்டோ வா புத்திபூர்வம் நரர்ஷப॥௪௭

அர்த்தம் — நரர்ஷப - நரச்ரேஷ்டனே! துஷ்டோயதி - கெட்டவனாகிலுமாம்; நதுஷ்டோவா - யோக்யனாகிலுமாம்; அஸ்ய - இவனுடைய - பாவம் - நினைவை, தத்த்வத: - உள்ளபடி, விஜ்ஞாய - அறிந்து, த்வம் - நீர், புத்திபூர்வம் - திருவுள்ளத்திற்றோன்றபடி, கரிஷ்யஸி - செய்வீர்.

வ்யா. (யதிதுஷ்டோ நதுஷ்டோவா அஸ்ய பாவம் தத்த்வதோ விஜ்ஞாய த்வம் புத்திபூர்வம் கரிஷ்யஸி) மஹாராஜர் நினைவின்படியே துஷ்டனாகவுமாம்; தேவர் நினைவின்படியே அதுஷ்டனாகவுமாம்; இருவர் நினைவும் அப்ரயோஜகம்; நான் சொன்னப்ரகாரத்தாலே இவனுடையநினைவை உள்ளபடியறிந்து கைக்கொள்ளவேணும்; உக்திமாத்ரமேபோராது. இவனை இன்னானென்றறிந்தால், பிறர்கருத்தோடே கூட்டிச்செய்தருளவேண்டா; தேவர் திருவுள்ளத்தின்படியே செய்தருளுகிறது. உக்திமாத்ரமேகொண்டு ஸ்வீகரிக்கை கர்த்தவ்யமன்றென்று கருத்து. (நரர்ஷப) எதிர்த்தலையினுக்தியின் சீர்மையைப்பார்க்க அமையுமோ? தேவருடைய சீர்மையைப்பாராதொழிகிறது என்னென்று கருத்து. ௭௧.

தாத்பர்யம்:—இவன் யோக்யனுமாகலாம்; அயோக்யனுமாகலாம்; அதை இருந்தபடி அறியமுடியாது. ஆகையால், நான் சொன்னபடி இவன் மனஸ்ஸையதார்த்தமாயறிந்து, பின்பு தேவரீர் திருவுள்ளத்தில் எப்படி தோற்றுகிறதோ; அப்படி செய்யலாம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௭-ம் ஸர்க்கம், ௪௮-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. இவர்கள் நால்வருடைய கருத்தும் எல்லார்க்கு மிஷ்டமாகையாலே எல்லாரும் பேசாதிருந்தார்களாகையாலே, வத்யதாம் - என்றவரோடே, ஆராயவேணுமென்றவரோடு வாசியற, இவர்கள் வார்த்தை கேட்ட பெருமாள் திருவுள்ளந்தளர்ந்து திருமே

ணி வெளுக்கிறபடியையுங்கண்டு, திருவடி, நாயகஸ்ரீமான பெரு மாள் உளராகவேணுமென்று முன்புள்ள வார்த்தைகளை ஸுவித்து விஜ்ஞாபநத்தை விண்ணப்பஞ்செய்கிறான். பெருமாள் திருவுள்ளத்துக்கு ஸந்தோஷமாகையாலே திருவடிவார்த்தையைக் கொண்டாடுகிறான் ஜஷி, முதல் ஶ்லோகத்தாலே.

௧௭. அத ஸம்ஸ்காரஸம்பந்நோ ஹநூமாந் ஸசிவோத்தம: ।
உவாச வசநம் ஶ்லக்ஷ்ணமர்த்தவந் மதுரம் லகு ॥ ௭௨.

அர்த்தம்,—அத - அதுக்குப் பின்பு, ஸம்ஸ்காரஸம்பந்ந: - ஞானவாஸனையால் பரிபூர்ணரான, ஸசிவோத்தம:- இதரமந்திரிகளைக் காட்டிலும் ச்ரேஷ்டரான, ஹநூமாந் - ஆஞ்சனேயர், ஶ்லக்ஷ்ணம் - இணைந்திருக்கிற, அர்த்தவத் -ப்ரயோஜநத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற, மதுரம் - இனிமையாயிருக்கிற, லகு-ஸங்க்ரகமாயிருக்கிற, வசநம் - வாக்யத்தை, உவாச - சொன்னார்-

வ்யா. (அத) பூர்வோக்தப்ரகாரேண ஸாந்த்வநமென்னுதல்; விஜ்ஞாபநாநந்தரமென்னுதல். (ஸம்ஸ்காரஸம்பந்ந:) ஶாஸ்த்ரங்களிலும் ராஜகார்யங்களிலுமுண்டான விஶேஷபரிசயத்தாலே வ்யுத்பத்த்யாதிகளிலும் ஸம்பிரதாயாதிகளிலுமுண்டான ஜ்ஞாநவாஸனை யால் குறைவற்றவன். (ஹநூமாந் ஸசிவோத்தம:) பெருமாளுக்கு அதிஶயத்தை விளைக்கப்புகுகிறவனாகையாலே ராஜகார்யநிர்வாஹகரில் உத்க்ருஷ்டதமன். (ஶ்லக்ஷ்ணம்) பதவாக்யாதிகள் ஸஜாதமாயிருக்கை. ஶப்தத்துக்கு அர்த்தத்துக்குமுண்டான ஸஜாதியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (அர்த்தவத்) ஶப்தத்தளவு மன்றிக்கே அர்த்தமிருக்கை. விலக்ஷணமான அர்த்தத்தை யுடையதென்றுமாம், ப்ரயோஜநவஹ்யமா யிருக்குமென்னவுமாம். அதாவது - பெருமாளைப் பெறுகையும், ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப் பெறுகையும், ஸுக்ரீவர் ப்ரப்ருதிகள் கலக்கந்தீருகையும். (மதுரம்) நிரர்த்தகமாயிருந்ததே யாகிலும் பாசுரம் இனிதாயிருக்கை. (லகு) அர்த்தம் ஸங்க்ரஹமாம்படி பாசுரம் பரப்பற்றிருக்கை. (வசநமுவாச) இவனுடைய வார்த்தை அநுஷ்டாநபர்யந்தமாகாதபோது அநர்த்தமாகையாலே, "ஸுநயவசநம்" என்றாற்போலே யிருக்கிற வார்த்தையைச் சொன்னான். எல்லா விடத்திலும் இப்படியேயிறே இவனுடைய உக்திவாதுர்யம். "ஸம்ஸ்காரக்ரமஸம்பந்நாமத்ருதாமவிலம்பிதாம் । உச்சாரயதி கல்யாணீம் வாசம் ஹ்ருதயஹர்ஷிணீம்" என்று. ௭௨

தாத்பர்யம். இப்படி நால்வரும் சொன்ன பிற்பாடு, ராஜதந்த்ரங்களுக்கு நிர்வாஹகராயும், சாஸ்த்ரங்களிலும் ராஜகுலத்திலும் பரிசயம் பண்ணினவராகையால் லௌகிகவைதிக கார்யங்களிலுண்டான நைபுண்யத்தையுடையருமான திருவடி, முன்பின்னுக்கு விரோதமில்லாமலும், கார்யஸாதகமாயும், செவிக்கினிமையாயும், நெஞ்சில்படும்படி ஸங்க்ஷேப மாயுமுள்ள வாக்யத்தைச்சொன்னார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்

யுத்தகாண்டம், ௧௭-ம் ஸர்க்கம், ௬௫-ம் ச்லோகம்.

அவதாரிகை. திருவடி, பெருமாளுடைய நினைவே தனக்கு விஷயமாகையாலே, உம்முடைய நினைவை ஒருவராலும் நிர்ணயிக்கவொண்ணாதென்று பெருமாளைக்கொண்டாடுகிறான்.

௬௫. ந பவந்தம் மதிச்ரேஷ்டம் ஸமர்த்தம் வததாம் வரம் |

அதிசாயயிதும் சக்தோ ப்ருஹஸ்பதிரபி ப்ருவந் || ௭௩

அர்த்தம்:—மதிச்ரேஷ்டம் - புத்தியினால் உத்க்ருஷ்டராய், ஸமர்த்தம் - வல்லமையுடையருமாய், வததாம் - வாக்மிகளுக்குள்ளே, வரம் - ச்ரேஷ்டருமான, பவந்தம் - உம்மை, ப்ருஹஸ்பதிரபி - குருவும், ப்ருவந் - சொல்லாநின்றுகொண்டு, அதிசாயயிதும் - மேலிடுகைக்கு - ந சக்த: - ஸமர்த்தனல்லன்.

வ்யா. எதுக்காகவென்னில்; நம் நினைவேற்கும் கருத்தனைப் பெற்றோமாகாதேயென்று பெருமாள் விசாரிக்கைக்காக. (மதிச்ரேஷ்டம்) த்யாஜ்யோபாதேயங்களென்ன, கர்த்தவ்யாகர்த்தவ்யங்களென்ன, இவற்றினுடைய நிஷ்கர்ஷத்தில் ப்ரசஸ்தராயிருக்கை. (ஸமர்த்தம்) நிர்ணயித்தபடியே செய்து தலைக்கட்டும் ஸாமர்த்யத்தையுடையராயிருக்கை. (வததாம்வரம்) செய்யுமிடத்தில் இசையாதாருமிசையும்படி நெஞ்சில்பட வார்த்தை சொல்ல வல்லவர்களில் தலைவராயிருக்கை. (பவந்தம்) அவ்வளவேயோ; ப்ரக்ருதமான அர்த்தங்களுக்கு உபயோகியாய் அதிசயமாயிருந்துள்ள கல்யாணகுணங்களால் வசிகரணரல்லீரோ? (அதிசாயயிதும் நசக்த: ப்ருஹஸ்பதிரபி ப்ருவந்) அதிஜாதத்தை வ்யக்தமாய்ச்சொல்லுகிற ப்ருஹஸ்பதியும் தேவரை அதிசயிக்கும்படி வார்த்தை சொல்லுவானொன சக்தனல்லன். அதிசயிக்கையாவது-நின்றநிலையைப்போக்கை. கதோபாதிக ளசக்தரென்னுமிடம் கிம்புநர் ந்யாயஸித்தமென்று கருத்து.

எ௩

தாத்பர்யம். தேவரீர், கார்யங்களைப்பரிசீலித்து நல்லது தீயது இது வென்று நிர்ணயிக்கையில் ப்ரசஸ்த புத்தியுடையவர். நிர்ணயித்தவர்த்தத்துக்கு விக்நங்கள் நேரிடினும் அவற்றைப் போக்கி நிறைவேற்றும்படியான வல்லமை யுடையவர். தான்செய்தவைகளை எல்லாருடைய நெஞ்சில் படும்படி உரைக்கவல்லவர். இப்படிப்பட்ட தேவரீருடைய நினைவை அங்கீகரிக்க, வக்தாவான ப்ருஹஸ்பதியாலும் முடியாது. என்று ஸ்ரீராமனைக்குறித்துச்சொன்னார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்

யுத்தகாண்டம், கஎ - ம் ஸர்க்கம், ருo - ம் ச்லோகம்.

அவதாரிகை. ஸ்வஸிதாந்தமான விபீஷணஸம்ருத்தியை வ்யுத்பாதிக்கைக்காக ஸர்வோத்தவக்ஷணத்துக்குக் காரணத்தை மஹாராஜரைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

ருo. ந வாதாந் நாட்விஸஜ்ஜஷ்டாந் நாட்யிக்யாந் நவ காமதா: |
வக்ஷ்யாமி வசநம் ராஜந் யதார்த்தம் ராமஸௌவாத் || எசு,

அர்த்தம்:—ராஜந் - ஸ்வாமியே! வாதாத் - விஜிகீஷுசொல்லும் வாக்யத்தால், நவக்ஷ்யாமி - சொல்லப்போகிறேனில்லை. ஸஜ்ஜஷ்டாத் - அஸூயையால், நவக்ஷ்யாமி-சொல்லப்போகிறேனில்லை, அயிக்யாத் - பெரியதனத்தால், நவக்ஷ்யாமி - சொல்லப்போகிறேனில்லை. காமதஷு - பக்ஷபாதத்தினாலும், நவக்ஷ்யாமி - சொல்லப்போகிறேனில்லை. ராமஸௌவாத் - பெருமாளிடத்திலுண்டான மேன்மையால், யதாத்தம் - எப்படியிருக்கிறதோ அதை அதிக்ரமியாமல், வசநம் - வாக்யத்தை, வக்ஷ்யாமி-சொல்லப்போகிறேன்.

வ்யா. (நவாதாத்) என்னுடைய வாதஸாமர்த்ய ப்ரகாசநார்த்தமாக விஜிகீஷுதயா சொல்லுகிறேனல்லேன். (நாட்விஸஜ்ஜஷ்டாத்) நம்ஸகாசத்தில் சிலர் வார்த்தை சொல்லுகையாவதென்னென்கிறபொறாமையாலே சொல்லுகிறேனல்லேன். (நாட்யிக்யாத்) நான்எல்லாரிலும் அயிகனாய், என்வார்த்தையாலே கார்யந்தலைக்கட்டவேணுமென்று சொல்லுகிறேனல்லேன். (நவகாமத:) வருகிறவன்பக்கல் ஸ்நேஹத்தினாலே சொல்லுகிறேனல்லேன். விபீஷணன்பக்கல் எனக்கொரு பக்ஷபாதமுண்டாய், அத்தாலே இது செய்தருளவேணுமென்று சொல்லுகிறேனல்லேன். அவன்பக்கல் ஒரு ப்ரயோஜனத்தைக்கணிசித்துச் சொல்லுகிறேனல்லேன். தோன்

ரிற்றுச்சொல்லுகிறேனல்லே னென்னவுமாம். தான் இத்தனை பரிஹரித்துச்சொல்லவேண்டுகிறதற்கு ஹேது சொல்லுகிறது. (ராஜநு) ராஜஹ்ருதயத்துக்கு விருத்தமான கார்யந்சொல்லுமிடத்தில் இத்தனை பரிஹரித்துச்சொல்லவேணுமிறே. (யதார்த்தவசநம் வக்ஷ்யாமி) யதாவஸ்திதார்த்தமான வார்த்தையைச்சொல்லுகிறேன். முதலிகளுடைய மதங்கள் தோஷயுக்தமாகையாலே, அதிருந்தபடி சொல்லுகிறேனென்னுதல்; விபீஷணாழ்வான் ஸாதுவாயிருக்கையாலே, ஸாதுவை உள்ளபடி சொல்லுகிறே னென்னுதல். ஸ்வாமிஹ்ருதயத்துக்கு வ்யதிரிக்தமாகில் யதார்த்தந்தான்சொல்லக்கடவதோவென்னில்; (ராமகௌரவாத்) பெருமாளுடைய சீர்மையாலே சொல்லுகிறேன். நான் யதார்த்தமிருந்தபடி சொல்லிற்றிலேனாகில் பெருமாளை உமக்குக் கிடையாதென்னு மத்தாலே சொல்லுகிறேனென்று கருத்து. ௭௪.

தாத்பர்யம். எங்களுக்குஸ்வாமியான மஹாராஜரே! நான், ஒருவரைஜயிக்கவேணுமென்றுவது, ஒருவரிடத்திலஸூயையினாலாவது, நான் பெரியனென்ற வபிமானத்தாலாவது, ஒருப்ரயோஜனத்தையபேக்ஷித்து பக்ஷபாதத்தினால் தனக்குத்தோற்றின படியாவது சொல்லப்போகிறேனில்லை. பெருமாளுடைய குணங்களைப்பார்த்து முன்சொன்ன பக்ஷங்களிலுள்ள குணதோஷங்களை உள்ளபடி சொல்லுகிறேன். என்று ஸுக்ரீவமஹாராஜனைக்குறித்துச் சொல்லுகிறார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

யுத்தகாண்டம், ௧௭-ம் ஸர்க்கம், ௫௧-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. ப்ரதமமான அங்கதப்பெருமாள் மதத்துக்கு தோஷத்தைச்சொல்லுகிறான், அர்த்தாநர்த்த இத்யாதியாலே.

௫௧. அர்த்தாநர்த்தநிமித்தம் ஹி யதுக்தம் ஸசிவைஸ்தவ ।
தத்ர தோஷம் வ்யவஸ்யாமி க்ரியா ந ஹ்யுபபத்யதே ॥ ௭௫

அர்த்தம்:— தவ - உம்முடைய, ஸசிவை: - மந்திரிகளாலே, அர்த்தாநர்த்தநிமித்தம் - லாபநஷ்டங்களை ஹேதுவாகவுடைய, யத் - எந்த வாக்யமானது, உக்தம் - சொல்லப்பட்டதோ; தத்ர - அந்தபக்ஷத்தில், தோஷம் - தோஷத்தை, வ்யவஸ்யாமி - நன்றாய்ப்பார்க்கிறேன். (ஏனென்றால்) க்ரியா - பரீக்ஷைபண்ணுகை, நோபபத்யதே ஹி - ஹேதுவையுடையதன்றன்று ?

வ்யா. (ஸ்வல்பேந ப்ரயோஜநேந ஸ்வாமிஹிதப்ரவ்ருத்தி) ப்ரயோஜநாந் ப்ரயோஜனங்களை இவனுடைய ஸ்வாமிஹிதகாரங்களுக்கு ஹேது வென்று யாதொன்று சொல்லப்பட்டது. (தவஸசிவைஃ) தேவருடைய ப்ரக்ருதியறியாதே ஸாஸ்த்ரத்தைப்பார்த்துச் சொன்னரென்கை. பஹுவசநத்தாலே ஸுக்ரீவப்பெருமாள் பக்ஷத்தாரெல்லார்க்கும் அவருடைய வாக்யமேகமதமென்று சொல்லுகிறது. அவர்பக்கல் கௌரவமில்லையாலென்றுமாம், கார்யமல்லாமையால் நிஷேதிக்கிறனித்தனை; அவர்பக்கல் கௌரவமில்லையிற் குறையில்லையென்கை. (தத்ர தோஷம் ப்ரபஸ்யாமி) ஸவஹிதமாகச் சொன்ன மதத்திலே தோஷந்தோற்றுநின்றது. அந்த தோஷமேதென்னச் சொல்லுகிறன்; (க்ரியா நஹ்யுபபத்யதே) க்ரியா-பரீக்ஷா க்ரியா. அந்த பரீக்ஷாக்ரியை ஸம்பவியாதென்கிறது. ௬௫

தாத்பர்யம். விபீஷணனிடத்தில் குண குணங்களைப்பார்த்துப் பின்பவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகையாவது விட்டு விடுகையாவது செய்யலாமென்று சொன்ன அங்கதப்பெருமாள் மதம், குணகுணங்கள் பரீக்ஷிக்கமுடியாதாகையால், சரியன்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யாஜ்ஞவல்கம், ௧௭ - ம் ஸர்கம், ௬௫ - ம் ஸ்லோகம்.

அவதாரிகை. ஸம்பவியாதென்னுமிடத்தை உபபாதிக்கிறதுமேல்.

௬௬. நாதே நியோகமாத்ரேண ஸாமர்த்யம் அவபோத்தும் ந ஸக்யதே |
ஸஹஸா விநியோகோ ஹி தோஷவாந் ப்ரதிபாதி மா ‖

அர்த்தம்.—நியோகமாத்ரேண-(ஒருகார்யத்தில்) ஏவுகையாலேயல்லது, ஸாமர்த்யம்-ப்ரயோஜநத்தையுடைத்தா யிருக்கையானது, அவபோத்தும் - அறிகைக்கு, நஸக்யதே-முடியாது. ஸஹஸா - சீக்கிரத்தில், விநியோகோஹி -ஏவுகையோவென்றால், மா-என்னைக்குறித்து, தோஷவாந் - தோஷத்தையுடையதாக, ப்ரதிபாதி - தோற்றுகிறது.

வ்யா. (நியோகமாத்ரேண ஸாமர்த்யம் அவபோத்தும் நஸக்யதே) ஸாமர்த்யமாவது-ஸக்தி ப்ரயோஜநஸாவஃ. அந்த ப்ரயோஜந ஜ்ஞாநார்த்தமாக நியோகிக்கத்தட்டென்னெனில்; (ஸஹ

ஸாவிநியோமோஹி தோஷவாநுவ்ருத்திஸாத்ரா) இவனால் ப்ரயோஜநமுண்டென்றறியாதே சடக்கென ஏவுதோமாகில் காரியத்துக்கு அநர்த்தமாமென்று தோற்றுநின்றது. ப்ரயோஜநமுண்டென்றறிந்தாலல்லது ஏவவொண்ணுது; ஏவினாலல்லது ப்ரயோஜநமறியவொண்ணுது. ஆக, இதரேதராஶ்ரய தோஷமாகையாலே பரீக்ஷாக்ரியையகொவவனெந. ௭௬.

* தாத்பர்யம். ஏனென்றால், இவனை நம்கார்யத்திலேவினாலல்லது இவன் நன்மை தெரியாது; நன்மையை யறியாமல் கார்யத்திலேவக்கூடாது. ஆகையால் பரீக்ஷை செய்யக்கடவதல்ல.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௭-ம் ஸர்க்கம், ௫௩-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. அநந்தரம் ஹநுமான் மதத்தை உபக்ஷிக்கிறான்.

௫௦. ஸாரவ்யாணிஹிதம் யாக்யம் யத்யாக்யம் ஸசிவைஸ்தவ |
அர்த்தஸ்யாஸம்பவாத் தத்ர காரணம் நோபபத்யதே ௭௭

அர்த்தம்:—ஸாரவ்யாணிஹிதம் - தூதுவிடுகை, யாக்யம்-யோக்யம் (என்று) தவ - உம்முடைய, ஸசிவை: - மந்திரிகளாலே, யத் - எதுவானது, உக்தம் - சொல்லப்பட்டதோ ; தத்ர - அந்த மதத்தில், அர்த்தஸ்ய - ப்ரயோஜனத்தினுடைய, அஸம்பவாத் - இல்லாமையாலே, காரணம் - ஹேதுவானது, நோபபத்யதே - யோக்யமாயில்லை.

வ்யா. (ஸாரவ்யாணிஹிதம்யாக்யம் யத்யாக்யம் தவஸசிவை:) ப்ரணியாநம்-ஸாவேநிஷா. (தத்ர காரணம் நோபபத்யதே:) அந்த மதத்தில் காரணமுபபந்நமன்று. ஹேதுஸம்பந்நமென்கை. (அர்த்தஸ்யாஸம்பவாத்) இவன் ப்ரத்யக்ஷித்து நிற்கையாலே இவன் பக்கல் ஸாரனுக்கு அர்த்தம்மில்லாமையாலே. *அபவா,(அர்த்தஸ்யாஸம்பவாத் காரணம்நோபபத்யதே)அர்த்த ஶப்தத்தாலே ஸாமதாநபேத: ப்ரமாஸாதிகள் சொல்லப்பட்டன. (காரணம்) ஸாரவ்யாபார:-அதாகிறது-"வணிக் க்ருஷிவபோஷிக்ஷ்யாக:" இத்யாதிகள். ௭௭.

---

* இது பாடாந்தரத்தைப்பற்றி

தாத்பர்யம். தூதனைவிட்டு இவன் நன்மை தீமைகளை யறிந்து பின்பு யுக்தமானபடி செய்யலாமென்று சரபர்சொன்னதும், இவன் எதிரேநிற்கையாலே, தூதன் போய் செய்யவேண்டும்வ்யாபார மொன்றுமில்லாமையாலே, யுக்திமத்து அன்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௭ - ம் ஸர்க்கம், ௬௪ - ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. ஸ்ரீஜாம்பவந்மஹாராஜர்பக்ஷத்தை தூஷிக்கிறான்.

௨௭. அதேஶகாலே ஸம்ப்ராப்த இத்யயம் யத்விபீஷண: |
விவக்ஷா தத்ர மேஸ்தீயம் தாம் நிபோத யதாமதி || ௭௮.

அர்த்தம்:— அயம் - இந்த, விபீஷண: விபீஷணன், அதேஶகாலே - வருகைக்கு யோக்யமில்லாத நிலத்திலே அப்படிப்பட்ட காலத்திலே, ஸம்ப்ராப்த: - வந்தான்; இதி - என்று யத்-எது சொல்லப்பட்டதோ; தத்ர - இந்த மதத்தில், மே - எனக்கு, இயம் - இந்த, விவக்ஷா - சொல்லவேணுமென்கிற இச்சை, அஸ்தி - இருக்கிறது. தாம் - அதை, யதாமதி - அறிந்தபடி, நிபோத - கேளும்.

வ்யா. (அயம்விபீஷண:) "ஸோஹம் பருஷிதஸ்தேந" "தாஸவச்சாவமாநித:" என்று-ராவணனாலே அவமாநிதனாய், "தஸ்யாஹமநுஜோ ப்ராதா விபீஷண இதிஶ்ருத:" என்று - ஸ்வநிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு, "ராகவம்ஶரணம்கத:" என்று - தேவர்திருவடிகளிலே ஶரணம்புகுந்து நிற்கிற விபீஷணன். (அதேஶகாலேஸம்ப்ராப்த இதி த்வத்ஸசிவைருக்தம், தத்ர மே இயம் விவக்ஷாஸ்தி, யதாமதி தாம் நிபோத) இப்பக்ஷத்தில் எனக்கு இந்த விவக்ஷை உண்டாகாநின்றது; நானறிந்தபடி சொல்ல அவற்றைக் கேட்டருளவேணும். யச்சப்த:-தச்சப்தார்த்தம். முன்புள்ள பக்ஷத்திற்காட்டில் இப்பக்ஷத்துக்குண்டான தூஷணவிஶேஷத்தைச்சொல்லுகிறது. ௭௮

தாத்பர்யம். இந்த விபீஷணன், வரவேண்டுமிடம் தவிர்ந்து. லங்கைக்கு ஸமீபத்தில் மைதானத்தில் நாமிருக்க இப்போது வந்தவனுகையால் விச்வஸநீயனல்லனென்று சொன்ன ஜாம்பவமஹாராஜர் மதத்திலும் எனக்கு ஒரு விஷயம் சொல்லவேணுமென்று தோற்றுகிறது; எனக்குத்தெரிந்தவரையில் சொல்லுகிறேன்; அதைக்கேட்கவேணும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்,

யுத்தகாண்டம், கள - ம் ஸர்க்கம், ருரு - ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை- அந்த விவக்ஷை இன்னதென்கிறது மேல்.

ருரு.—ஸர்வஜ்ஞ தேஶ꞉ காலஶ்ச ஹவதீஹ யதா ததா ।
புருஷாத் புருஷம் ப்ராப்ய ததா தோஷ கு்ணாவபி ॥

அர்த்தம். இஹ- இங்கே, ஸ꞉ - இவன் வரவுக்கு யோக்யமான, தேஶ꞉ - தேசமும், ஸ꞉ - அப்படிப்பட்ட, காலஶ்ச - ஸமயமும், ஸர்வஜ்ஞ꞉ - இதுவே. யதா - எப்படி, ஹவதி - ஆகிறதோ ; ததா - அப்படிப்பட்ட, (விவக்ஷையைக்கேளும்). புருஷாத்- அதமபுருஷனைக்காட்டிலும், புருஷம்-உத்தமனான புருஷனை, ப்ராப்ய - அறிந்து, ததா - அப்படியே, தோஷ கு்ணாவபி - கெடுதியையும் நன்மையையும், ப்ராப்ய - அறிந்து, (வருகையுக்தம்.)

வ்யா. (இஹஸர்வஜ்ஞதேஶ꞉ காலஶ்சயதாஹவதி ததாதாம் நிபோத)இதிவக்ஷ்யமாணாந்வய꞉. யாதொருகாலத்திலே யாதொரு தேஶத்திலேவந்தான் ; இவன் வரவுக்கு இதுவே தேஶமும், இதுவே காலமும், யாதொருபடியாம் ; அப்படிப்பட்ட விவக்ஷை கேட்டருளவேணும். எங்ஙனேயென்னில் ; (புருஷாத் புருஷம்ப்ராப்ய ததாதோஷகு்ணாவபி) தந்நிவ்ருத்தியாகையாலே ஹிம்ஸையே யாத்ரையான ராவணனைக்காட்டில், ஸர்வாத்மராகையாலே பரரக்ஷணமே யாத்ரையாயிருக்கிற தேவரை ப்ராப்ய ராகவபுத்திபண்ணி. ப்ராப்ய-புத்த்வா. (ததாதோஷகு்ணாவபி) அவனை அவ்வளவிலேவிட்டுப் போராதொழிந்தால் வரும் தோஷத்தையும் தேவரீரைப்பற்றினால்வரும் நன்மையையும் புத்திபண்ணி. தோஷமாவது-அவனுடைய க்ருத்யத்துக்கு ஸஹகாரியாய், அந்த ப்ராதிகூல்யத்தோடே முடிந்து போகை. நன்மையாவது- யாஜ்ஞிகரோடே கூடப்பெறுகையும், அதின் பலமான தேவர் திருவடிகளில் கைங்கர்யமும். இந்த வைஶிஷ்ட்யஜ்ஞாந முடையவனுக்கு வருகை யுக்தம். எகூ,

தாத்பர்யம்:—நீசனான ராவணனைக்காட்டிலும் தேவர் உத்தமனென்றும், ராவணன் ஸஹவாஸத்தால்வரும் கெடுதியையும் தேவர் ஸம்பந்தத்தால்நேரிடும் நன்மையையும் அறிந்தவனுக்கு இத்தேசத்தில் இக்காலத்தில் வருகையே யுக்தம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்

யுத்தகாண்டம், ௧௭-ம் ஸர்க்கம், ௫௬-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. கிஞ்ச.

ஶ்லோ.— தௌராத்ம்யம் ராவணே த்ருஷ்ட்வா விக்ரமம் ச ததா த்வயி ।
யுக்தமாகமநம் தஸ்ய ஸத்ருஶம் தஸ்ய புத்தித: ॥ ௮௦.

அர்த்தம். ராவணே - ராவணனிடத்தில், தௌராத்ம்யம் - கெட்ட நடத்தையையும், ததா - அப்படியே, த்வயி - உம்மிடத்தில், விக்ரமம் - பராக்ரமத்தையும், த்ருஷ்ட்வா - பார்த்து, தஸ்ய - அந்தவிபீஷணனுடைய, புத்தித: - புத்திக்கு, ஸத்ருஶம் - தகுந்த, தஸ்ய - அவனுடைய, ஆகமநம் - வரவு, யுக்தம் - யோக்யம்.

வ்யா. (ராவணே தௌராத்ம்யம் ததா த்வயி விக்ரமம் ச த்ருஷ்ட்வா, தஸ்யாகமநம் யுக்தம்) தேவர் திருவுள்ளத்திலே புண்படும்படி ராவணன்பண்ணின தண்மையைக்கண்டு, துராத்மாக்களை ஸநாயாஸேந கொல்லவல்ல ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை தேவரீர்பக்கலிலே கண்டு வருகை யுக்தம். (தஸ்யபுத்தித்ஸத்ருஶம்) ந்யாயத்திலே ஸஞ்சரிக்குமவன்புத்திக்கும் ஸத்ருஶம். ராவணன்தன்னைக் கொல்லப்புக, உபேக்ஷ்யம் யுக்தமல்லவென்றவனுகையாலே கைக்கொண்டானிறே. ௮௦.

தாத்பர்யம்:—ராவணன் செய்யும் நீசக்ருத்யத்தையும், தேவரிடத்தில் துஷ்டநிக்ரஹஸாமர்த்யத்தையும் கண்டு ந்யாயாந்யாயங்களில் யோசனையுள்ள, விபீஷணன், இப்போதுராவணனைவிட்டு இங்கேவருகையுக்தந்தான்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௭-ம் ஸர்க்கம், ௫௭-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. அநந்தரம் மைந்தபக்ஷத்தை தூஷிக்கிறான்.

ஶ்லோ.— அஜ்ஞாதரூபை: புருஷைஸ்ஸ ராஜந் ப்ருச்ச்யதாமிதி ।
யதுக்தம் தத்ர மே ப்ரேக்ஷா காசிதஸ்தி ஸமீக்ஷிதா ॥ ௮௧.

அர்த்தம். ராஜந் - ஸ்வாமியே! அஜ்ஞாதரூபை: - அறியத்தகாத அபிப்ராயத்தையுடைய, புருஷை: - புருஷர்களால், ஸ: - அந்த விபீஷணன், ப்ருச்ச்யதாம் - கேட்கப்படட்டும்; இதி - என்று, தவ - உம்முடைய, ஸசிவை: - மந்திரிகளாலே, யத் - எந்தவசநம், உக்தம் - சொல்லப்பட்டதோ? தத்ர - அந்தபக்ஷத்தில், மே - எனக்கு, ஸமீக்ஷிதா - நன்றாய்ப்பரிசீலநம்பண்ணப்பட்ட, காசித் - ஒரு, ப்ரேக்ஷா - யுக்தி, அஸ்தி - இருக்கிறது.

வ்யா. (அஜ்ஞாதரூபை: புருஷை: ஸ ராஜா) அஜ்ஞாதாநி வ்யா புருஷை:. தந்தாம் நினைவை எதிரிகள் அறியாதபடி மறைத்துச்சொன்ன புருஷர்களாலே. (ஸப்ரஹ்ருஷ்டாதிதி தத்த்வஸ்ய வித்வை: யத்யபி ஸம்ஹாரம் ஜநு) தேவர் ராஜாக்களானல், வக்தாக்கள் ஸாஹஸ்த்தாக்களென்றால் ந்யாயபஹிஷ்கமான வார்த்தையைக் கேட்கக்கடவதோ வென்கை. (தத்ர ஸமீக்ஷிதா பேக்ஷாகாவிதஸி) இம்மதத்திலே நீதிவிரோதத்தைப்பற்றி என்னால் நிரூபிக்கையாயிருப்பதொரு புத்தியுண்டு. அக.

தாத்பர்யம். தன்னபிப்ராயத்தை மறைத்து எதிரியினபிப்ராயத்தையறியவல்ல புருஷர்களை அனுப்பி இவனபிப்ராயத்தை யறியவேணுமென்ற மதத்திலும் எனக்குச்சொல்லவேண்டிய ஒரு அபாதிதமான யுக்தியுண்டு.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், கள - ம் ஸர்க்கம், ருஅ - ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. அது என்னென்ன இன்னதென்கிறான்.

௩௰ — ப்ரஹ்ருஷ்டோ நா விஸ்ருஜேத ஸஹஸா புத்திமாந் வச: |
தத்ர மித்ரம் ப்ரதுஷ்யேத மித்யாப்ருஷ்டோ ஸம்ப்ரமாயதே ||

அர்த்தம். புத்திமாநு-பூர்வோத்தரங்களை யறியவல்ல புத்தியுடையவன், ப்ரஹ்ருஷ்டோ நர:-கேட்கப்பட்டவனைக்கொண்டு, வச: - ப்ரதிவசநத்தைக்குறித்து, ஸஹஸா-சீக்கிரமாய், விஸ்ருஜேத - மிகவும் ஸங்தேஹிப்பன். தத்ர-அவ்வளவில், மித்யாப்ருஷ்ட: - பொய்யேகேட்கிறவனுக்கு, அஸம்ப்ரமாயது - ஸ்ரமமின்றிக்கேவந்த, மித்ரம் - ஸ்நேஹிதன், ப்ரதுஷ்யேத-தூஷிதனுவான்.

வ்யா. (ஸஹஸாவச: ப்ரஹ்ருஷ்டோ நஸ்புத்திமாநு விஸ்ருஜேத) தன்னை ஸ்வீகரிப்பதற்கு முன்னே ராவணன் வசநத்தை ப்ரஶ்நம் பண்ணினால், இது ஸ்வீகாரத்துக்குப்பின்பு கார்யவிசாரஸமயத்திலே கேட்குமதுவென்று அறியும் புத்தியோகத்தை யுடையவன், ஸந்நிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுஶரணம்புக்க நம்பக்கலிலே ஶத்ருபுத்தியைப்பண்ணினுரோவென்று மிகவும் ஶங்கிக்கும். ஶங்கையில் வரும் அநர்த்தத்தைச்சொல்லுகிறது மேல் அர்த்தத்தாலே. (தத்ர) ஶங்கித்தவளவிலே. (மித்யாப்ருஷ்ட:) ஒன்றை நினைத்து ஒன்றைக் கேட்குமவனுக்கு. (ஸம்ப்ரமாதம் மித்ரம் ப்ரதுஷ்யேத) இருங்க

முடவன் தலையிலே மத்தெ குதித்தாற்போலே, அநாயாஸேந வந்த மித்ரம் இழக்கவரும். (மித்ராவ்ருஷ்டு) என்று பரமமானபோது மித்ரவிஶேஷணமாய், பொய்யே சிலவற்றைக் கேட்கிற மித்ரமென்றுமாம். ௮௨.

தாத்பர்யம்:— வசந ஸந்தர்ப்பங்களை அறியவல்ல புத்திமானை ஸ்வீகரிக்கைக்குமுன்பே ராவணன்வ்ருத்தத்தைக்கேட்டால், நம்மை இவர்கள் சத்ருவாகவெண்ணினார்களென்று ஸந்தேஹிப்பன், அவனப்படி ஸந்தேஹித்தால், நமக்கு ஸுலபமாய் வந்தமித்ரனைநாமிழப்போம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௭ - ம் ஸர்க்கம், ௫௯ - ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. மித்ரத்தை இழக்குமளவேயன்று; அவன் நினைவு ஆராயவுமொண்ணாதென்கிறான்.

௨௯,— அஶக்யஸ்ஸஹஸா ராஜந் பாவோ வேத்தும் பரஸ்ய வை ।
அந்தஸ்ஸ்வபாவைர்கீதைஸ்தைர் நைபுண்யம்பஶ்யதா ப்ருஶம் ॥

அர்த்தம். ராஜந் - ஸ்வாமியே! ப்ருஶம் - மிகவும், நைபுண்யம் - ஸமர்த்தனாயிருக்கையை, பஶ்யத: - பார்க்கிற, பரஸ்ய - எதிரியினுடைய, அந்தஸ்ஸ்வபாவை: - உள்ளேமறைந்திருக்கிற அபிப்ராயத்தையுடைய, தை: - அந்த, கீதை: - சொற்களாலே, பாவ: - அபிப்ராயம், ஸஹஸா - சீக்கிரத்தில், வேத்தும் - அறிகைக்கு, அஶக்ய: - ஸாத்யமன்று.

வ்யா. (பரஸ்யவைபாவ ஸஹஸாவேத்துமஶக்ய:) பரிசயத்தாலே அந்யனுடைய ஹ்ருதயத்தையறியுமதொழிய, சடக்கென அறியப்போகாது. எங்ஙனேயென்னில்; (ப்ருஶம்நைபுண்யம் பஶ்யத: பரஸ்ய அந்தஸ்ஸ்வபாவை கைஸ்தீதைர்: பாவ: வேத்துமஶக்ய:) துஷ்டஸ்வபாவனாய் ஸாமர்த்யத்தை நிபுணமாகப்பார்க்கிறவனுடைய மஹாபிப்ராயமான உத்தரவசநங்களாலே பாவம் அறியப்போகாது. (அந்தஸ்ஸ்வபாவை:) தன்னுடைய பாவம் வசநத்திலே தோற்றாதே நெஞ்சிலேகிடக்கை. (ராஜந்) நீதிஜ்ஞரான தேவர்க்கு அஜ்ஞாதமுண்டோவென்கை. நீ உன்னுடைய பாவத்தை மறைத்து ப்ரஶ்நம் பண்ணினவோபாதி, அவனுந்தன்னுடைய பாவத்தை மறைத்துத்தான் உத்தரம்சொன்னால் அறியப்போமோ அவனுடைய பாவமென்கை. ௮௩.

தாத்பர்யம்:—எதிரி, தன்கார்யத்தில் ஸமர்த்தனானால், தன்னினைவை வெளியிடாதபடி நாம்கேட்டதற்கு உத்தரம் சொல்லுவன்; ஆகையால் சீக்கிரத்திலவன்னினைவறிய முடியாது.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௭-ம் ஸர்க்கம், ௬௰-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. இப்படி பரசேத்தை நிரஸநம்பண்ணி ஸ்வஸித்தாந்தத்தை உபந்யஸிக்கிறான்.

௬௰.— நாஸ்ய ப்ருவதோ ஜாது லக்ஷ்யதே துஷ்டபாவதா ।
ப்ரஸந்நம் வதநம் சாபி தஸ்மாந்மே நாஸ்தி ஸம்ஶய:॥ அ௬

அர்த்தம். அஸ்ய-இவன், ப்ருவத:-சொல்லுகிறவளவிலும், ஜாது - ஒருகாலும், துஷ்டபாவதா - கெட்டநினைவை யுடைத்தாயிருக்கை, ந லக்ஷ்யதே - காணப்படுகிறதில்லை. வதநம் - முகமும், ப்ரஸந்நம் - கலக்கமின்றிக்கே இருக்கிறது. தஸ்மாத் - ஆகையால், மே - எனக்கு, ஸம்ஶய: - ஸந்தேஹம், நாஸ்தி - இல்லை.

வ்யா. (அஸ்ய ப்ருவத: துஷ்டபாவதா ஜாது ந லக்ஷ்யதே) இவன்வார்த்தை சொல்லுகிற விடத்தில் துஷ்டபாவமொரு ஒருகாலுங்காணப்படுகிறதில்லை. அநாதரேஷஷ்டீ. (ஜாது) துஷ்டபாவனாகில் தன்தோஷத்தைமறைத்தாலும் ஓரளவுகளிலே ப்ரகாஶிக்கும்; இவன்பக்கல் ஸர்வாத்மநாந் தோற்றுகிறதில்லை. துஷ்டபாவமாவது-துஷ்டனுடைய வேஷ்டை. அதாவது-தேவவிகாரம்; ஸ்வேத கம்பாதி:, மதி:, நிரீக்ஷணம், ஆலோகநம், இவை தொடக்கமானவை துஷ்டசேஷ்டிதங்களாக ஶாஸ்த்ரங்களிலே ப்ரஸித்தம். ததாஹ யாஜ்ஞவல்க்ய: - "தேஶாத்தேஶாந்தரம் யாதி ஸ்ருக்விணீ பரிலேடிச | லலாடம் ஸ்வித்யதே சாஸ்ய முகம் வைவர்ண்யமேதி ச ॥ பரிஶுஷ்யத் ஸ்கலத்வாக்யோ விருத்தம் பஹு பாஷதே । ஸ்வபாவாத் விக்ருதிம் கச்சேத் மநோவாக்காய கர்மபி:" இத்யாதி:. தேநாபி - "பாஹ்ய ர்விபாவ்யதே லிங்கை ரந்தர்கதம் மநோ ந்ருணாம் । ஸ்வரவர்ணேங்கிதாகாரை ஶ்சக்ஷுஷா சேஷ்டிதேந வா ॥ ஆகாரை ரிங்கிதை ர்கத்யா சேஷ்டயா பாஷிதேந வா। நேத்ரவக்த்ரவிகாரைஶ்ச க்ருஹ்யதேऽந்தர்கதம்

த்மந:'' இத்யாதி:. இவன்பக்கல் து³ஷ்டலிங்கங்களில்லாமையேயன்று; ஶாந்தனென்னுமிடத்துக்கு லிங்கமுண்டென்கிறான், (ப்ரஸந்நம் வத³நஞ்சாபி) என்கிற வாக்யத்தாலே. இவனுடைய முக²ம் ப்ரஸந்நமாயே இராநின்றது. வழியடியுண்டவன் தாய் முக²த்திலே விழித்தாற்போலே; இவன் முக²ம் குளிர்ந்தன்றோ இருக்கிறது. முக² ப்ரஸாத³ம் ஶாந்தலிங்க³மாக ப்ரஸித்³த⁴ம். யதா² ஶ்ரீகிஷ்கிந்தா⁴காண்டே “ந முகே² நேத்ரயோர்வாபி லலாடே ச ப்⁴ருவோஸ்ததா² । அந்யேஷ்வபி ச ஸர்வேஷு தோ³ஷ: ஸம்விதி³த: க்வசித்” இதி. (தஸ்மாந்நாஸ்தி ஸம்ஶய:) இவன்பக்கத்தில் தோ³ஷாபா⁴வத்தாலும், ஶாணசேஷ்டா வைலக்ஷண்யத்தாலும், “ஸர்வதா² ஶங்க்ய ஏவ ஹி” “ஸர்வதா²ஶங்க்யதாமயம்” என்று-முதலிகளுக்குண்டான ஸம்ஶயம் எனக்கு இல்லையென்கிறான். ௮௪.

தாத்பர்யம்:—இந்த விபீஷணன் சொல்லும்போது இவனிடத்தில் துஷ்டசேஷ்டைகள் கொஞ்சமும் தெரிகிறதில்லை-முகமும்ப்ரஸந்நமாயே யிருக்கிறது. மனஸ்ஸில்கௌடில்ய மிருந்தால் முகத்தில் தோற்றாமலிராது; ஆகையால் இவனிடத்திலெனக்கு ஒரு ஸம்சயமும் கிடையாது.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்³த⁴காண்டம், ௧௭-ம் ஸர்க³ம், ௬௫-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. இவன் வந்தபடியாலும் வார்த்தை சொன்னபடியாலும் எனக்கேயல்ல, இவனளவில் ஸர்வர்க்கும் ஶங்கிக்க இடமில்லையென்கிறான்.

௮௫.— அஶங்கிதமதி: ஸ்வஸ்தோ² ந ஶட²: பரிஸர்பதி ।
ந சாஸ்ய து³ஷ்டா வாக³பி தஸ்மாந்நாஸ்தீஹ ஸம்ஶய: ॥ ௮௫

அர்த்த²ம். ந ஶட²: - துஷ்டனாகாத இந்த விபீஷணன், அஶங்கிதமதி: - ஸந்தேஹிக்கப்படாத புத்தியையுடையவனாய், ஸ்வஸ்த²: - பயமில்லாதவனாய், பரிஸர்பதி - ஸமீபத்தில்வருகிறான். அஸ்ய - இவனுக்கு, து³ஷ்டா வாக் - தோஷத்தையுடைய வசநம், நாஸ்தி - இல்லை. தஸ்மாத் - ஆகையால், இஹ - இவன்விஷயத்தில், ஸம்ஶய: - ஸந்தேஹம், நாஸ்தி - இல்லை.

வ்யா. (அஶங்கிதமதிஸ்ஸ்வஸ்த:) முதலிகள், "ஶாஸ்தா நீதிஶாஸ்த்ரஸ்ய ஶாஸ்தா" என்று - தன்னைக்குறித்துக் கல்லுந்தடியுமான வளவிலும், பலியில் இவர்கள்பக்கல் வ்யதிகரத்தையும் ஶங்கையின்றிக்கே வந்தான். (ந ஶட: பரிஸர்பதி) பரிஸர்பணமாவது-பரிஸ்ரம்பணம். தனக்குஓர் அபாஶ்ரயந்தேடி வருவாரைப்போலே கிட்டவந்தான். (ராக்ஷஸோபஹ்ருதி) என்று-நம்மைமதியாதே மேலிட்டுவந்தானென்று முதலிகளும் பயப்படும்படியிறே கிட்டிக்கொண்டு நின்றது. இப்படியோ துஷ்டஸ்வபாவருடையபடி யிருப்பது. (ந சாஸ்ய துஷ்டா வாக் சாபி) இவன்வார்த்தைவ்யாபாரத்தில் தளப்பமில்லை. துஷ்டருடையவார்த்தை வ்யாபாரம் ஸ்வப்ராதிகூல்யஸூசகமாயிறே யிருப்பது. (தஸ்மாத், இஹ, நாஸ்தி ஸம்ஶய:) எனக்கேயல்ல, அஸ்மதாதிஶங்கிகளுக்கும் இவன் விஷயத்தில் ஶங்கைவேண்டா. அ௨.

தாத்பர்யம். இவன் துஷ்டனுகில், இவனுக்குப்ப்ராதிகூலத்தைப் பண்ணயத்நித்த நம்ஸைந்யத்தில் ப்ரதிகூலபுத்தியில்லாமலும் பயமில்லாமலும் வரமாட்டான்; சொல்லும்போது தழதழத்தல்லதுசொல்லான்; இவனிடத்தில் இக்குணங்களில்லாமையால் இவனை ஸந்தேஹிக்கவேண்டுவதில்லை.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௭ - ம் ஸர்க்கம், ௬௩ - ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. அவன் விப்ரலம்பத்தை மெய்யாக நினைத்துச் சொல்லுகிறுயென்று முதலிகளுடைய நினைவாகச்சொல்லுகிறன்.

ஶ்லோ.— ஆகார ஶ்சாத்யமாநோபி ந ஶக்யோ விநிகூஹிதும் |
பலாத்தி விவ்ருணோத்யேவ பாவ மந்தர்கதம் ந்ருணாம் ॥ அ௩.

அர்த்தம். ஆகார:-சரீரவிகாரம், சாத்யமாநோபி-மறைக்கப்பட்டாலும், ந்ருணாம் - மனுஷ்யர்களுடைய, அந்தர்கதம்-உள்ளிருக்கிற, பாவம் - அபிப்ராயத்தை, பலாத் - பலத்தினுலே, விவ்ருணோத்யேவ-ப்ரகாசிப்பித்தேநிற்கும். ஹி-ஆகையால், விநிகூஹிதும் - மறைக்க, ந ஶக்ய: - ஸாத்யமன்று.

வ்யா. (ஆகார:) ஶரீரவிகாரம், (சாத்யமாநோபி) சாதிக்கக்கடவதாக இவன் ப்ரவர்த்தித்தாலும். (ந ஶக்யோ விநிகூஹிதும்) ஶக்தனு கந்யாகரித்திருக்கையாலே இவனுல்மறைக்கப்போகாது.

மறைக்கப் போகாமைக்கு ஹேது சொல்லுகிறது. (ந்யூனாதே மக்நம்ஸாவம்ஸமாதிவ்யேனாசேத்யவ) இவன் மறையாநிற்கச்செய்தேயும் இந்த விகாரம் ஸ்வபாவத்தாலே பராஷின ஸம்ஸவித்துத் தனக்கடியாய் நமக்குத் தோற்றுதேயிருக்கும்ஸாவதோஷத்தை ப்ரகாசிப்பியாநிற்கும். (ஹி)ஹேதௌ-ஸவ்யாரணத்தால் தப்பாதென்கை. ஸுத்ரோநா: - "ஆகாரைரிங்கிதைர்கத்யா" இத்யாதி.

தாத்பர்யம்:—ஒருவனுக்குக்கெடுதி நினைவிருந்தால், அது அவன்சரீரத்தில் காணும விகாரத்தால் தெரியும். அந்த விகாரத்தை இவன்மறைக்கயத்நித்தாலும் மறைக்கப்போகாமல் உள்ளிருக்குமபிப்ராயத்தை வெளிப்படுத்தியே விடும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௭ - ம் ஸர்க்கம், ௬௬ - ம் ச்லோகம்.

அவதாரிகை. இப்படி விபீஷணமாய் தைவாதீநமான ஸித்தத்தை விக்ரஹித்து,தேவருடைய ரக்ஷகத்வத்தையும் அவனுடைய வரவையும் ஸபலமாக்கியருளவேணுமென்று விஜ்ஞாபநத்தை நிகமிக்கிறார். அ௭.

௬௬.— தேசகாலோபபன்னம்ச காரியம் கார்யவிதாம் வர |
ஸபலம் குருதே க்ஷிப்ரம் ப்ரயோகேணாபிஸம்ஹிதம் ||

அர்த்தம். கார்யவிதாம்-கார்யத்தை யறிந்தவர்களுக்கு, வர - ஸ்ரேஷ்டனே ! தேசகாலோபபந்நம் - தேசகாலங்களுக்குயோக்யமான, கார்யம் - செய்யத்தக்கதை, ப்ரயோகேண - அனுஷ்டானத்தோடே, அபிஸம்ஹிதம் - யுக்தமாக்கி, க்ஷிப்ரம் - சீக்கிரத்தில்; ஸபலம் - லாபத்தோடுகூடியதாய், குருதே - பண்ணுகிறான்.

வ்யா. (தேசகாலோபபன்னம்சகார்யம்க்ஷிப்ரம்ப்ரயோகேணாபிஸம்ஹிதம் தேவஸபலம் குரு) (தேசகாலோபபன்னம்ச) என்று-அவன் வரவுக்கு தேசகாலங்கள் யோக்யமானாற்போலே, தேவருடைய விக்ரஹத்துக்கும் யோக்யமான தேசகாலங்களென்கை. (கார்யம்) கர்த்தவ்யம். ஸ்வீகாரரூபகர்த்தவ்யமென்கை. (க்ஷிப்ரம்ப்ரயோகேணாபிஸம்ஹிதம்தேவஸபலம்குரு) "ஆஜஹார

ஊஹமேதேந" என்று - அவன் தடித்துவந்த வரவுக்கு ஸத்ருஶ மாம்படி சடக்கென வேணும். (கார்யவிதாம்வர) கார்யாந்தமுமாகவும் கர்த்தவ்யங்களை யறியுமவர்களுக்குவரணீயரன்றோ தேவர். அதவா (தேஶகாலோபபந்நஞ்ச கார்யம் ஸுப்ரயோகேணாபி ஸம்ஹிதம்ஸபலம் காலே) கர்த்தவ்யஜ்ஞாநமுடைய புருஷன், தேஶகாலங்களுக்கு உசிதமான கர்த்தவ்யங்களை ப்ரயோகேண அபிஸம்ஹிதமாக்கி ஸபலமாகப்பண்ணுநிற்குமிறே யென்றுமாம். (கார்யவிதாம்வர) கர்த்தவ்யஜ்ஞாநமுடையார்ப்படி. இதுவாறால் அவர்களுக்கு வரணீயரான தேவர்க்கு அநுஷ்டாநமின்றிக்கே யொழியக்கடவதோ. ௮௭.

தாத்பர்யம்:—கார்யவிமர்சையுள்ளவன், தேசகாலங்களுக்குசிதமாகக்கார்யத்தை யனுஷ்டித்து அதின் பலத்தையடைடவன்; கார்யவிமர்சிகளில் தலைவரானதேவர் அதை உபேக்ஷிக்கலாமோ?

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௭-ம் ஸர்க்கம், ௯௪, ௯௫-ம் ஶ்லோகங்கள்.

அவதாரிகை. பந்துக்களையும் ஐஶ்வர்யத்தையும் விட்டு வெறுமனே நம்பக்கல் இத்தையே ப்ரயோஜநமாக வரக்கூடுமோ வென்னில்; அது கூடாதென்றிருந்தீராகிலும் ராவணநிரஸநபூர்வகமாக நம்பக்கலிலே ராஜ்யத்தை யபேக்ஷித்துவரக்கூடும்; அப்போதும் பரிக்ராஹ்யனென்கிறான் உத்யோகமித்யாதியால்.

ஊ௭. உத்யோகம் தவ ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய மித்யாவ்ருத்தம் ச ராவணம் |
வாலிநம் ச ஹதம் ஶ்ருத்வா ஸுக்ரீவம் சாபிஷேசிதம் || ௮௮.
ராஜ்யம் ப்ரார்த்தயமாநஶ்ச புத்திபூர்வமிஹாகத: |
ஏதாவத்து புரஸ்க்ருத்ய வித்யதே தஸ்ய ஸங்க்ரஹ: || ௮௯.

அர்த்தம். — தவ - உம்முடைய, உத்யோகம் - யத்நத்தையும், மித்யாவ்ருத்தம் - கெட்டசர்யையையுடைய, ராவணம் - ராவணனையும், ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய - பார்த்து, ஹதம் - அடிக்கப்பட்ட, வாலிநம் - வாலியையும், அபிஷேசிதம் - பட்டாபிஷேகம் பண்ணப்பட்ட, ஸுக்ரீவம் - ஸுக்ரீவனையும், ஶ்ருத்வா - கேட்டு, ராஜ்யம் - தேசத்தை, ப்ரார்த்தயமாந: - அபேக்ஷித்தவனாய், புத்திபூர்வம் - அறிவை முன்னிட்டு, இஹ - இங்கே, ஆகத: - வந்தான், ஏதாவத் - இவ்வளவையே, புரஸ்க்ருத்ய - முன்னிட்டு, தஸ்ய - இவனுடைய, ஸங்க்ரஹ: - ஸ்வீகாரம், வித்யதே - செய்யத்தக்கதாயேயிருக்கிறது.

வ்யா. அவன் — ராஜ்யாஸ்ரயணம் பண்ணிவருகைக்கு ஹேது சொல்லுகிறது. (தவோத்யோகம் ஸம்வேக்ஷ்ய) கரதூஷணத்ரிஸிராக்கள் முதலான பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸரையும் மூன்றேமுக்கால் நாழிகையிலே தனியே அழியச்செய்த தேவர், வெளிநிலமான கடற்கரையிலே ஸந்நிவேசமாக இட்டுக்கொண்டிருக்கிற ஒருபாட்டைக் கண்டு. (த்ருஷ்ட்வா வ்ருத்தஞ்ச ராவணம், வாலிநஞ்ச ஹதம் ஸ்ருத்வா ஸுக்ரீவஞ்சாபிஷேசிதம் ராஜ்யம் ப்ரார்த்தயமாநஸ்து புத்திபூர்வமிஹாகத:) தேவர்க்கு எதிரியான ராவணனுடைய மாயா வ்யாபாரத்தையும், ராவணனிலும் அதிப்ரபலனான வாலியை ஓரம்பாலே உம்மையாஸ்ரயித்த தம்பிக்காக அழியச்செய்தபடியைக் கேட்கையாலும், வாலியினுடைய ராஜ்யத்தில் உமக்கு நசையின்றிக்கே தம்பிக்கே கொடுத்தபடியாலும், ராவணனை யழியச்செய்து ராஜ்யத்தைத் தருவாரென்று ராஜ்யகாங்க்ஷியாய்க்கொண்டு வருகையாலே ஸஜ்ஜனல்லன்; ஸங்க்ராஹ்யன். (ஏதாவத்து புரஸ்க்ருத்ய யுஜ்யதே ஸ்யஸங்க்ரஹ:) நமக்கு அப்படியே ப்ராப்தவாய் வந்தானென்னுமிடம் உம்முடைய ஸந்நிவேசத்துக்கு ஸஜ்ஜநீயனானாலும், ஏதாவந்மாத்ரத்தை முன்னிட்டாகிலும் இவனுடைய ஸங்க்ரஹம் கார்யமே. ப்ரயோகத்தில் தாத்பர்யம் ஸந்தேஹாஸ்பதம், வாக்யத்தில் தாத்பர்யம் அவதாரணார்த்தம். ௬௫, ௬௬.

தாத்பர்யம்:—பிறர்க்குச் செய்யவரிதான தேவர் யத்நத்தையும், ராவணன் மாயையையும் பார்த்து, தேவர் துஷ்டனான வாலியைக்கொன்று அவன் ராஜ்யத்தை ஆஸ்ரிதரான மஹாராஜர்க்குக்கொடுத்தீரென்று கேட்டு, அப்படியே தன் தமையனைக் கொன்று தனக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுப்பீரென்றெண்ணி இங்கேவந்தான்; இவ்வளவை முன்னிட்டாவது இவனை யங்கீகரிக்கவேணும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௭-ம் ஸர்க்கம், ௬௬-ம் ஸ்லோகம்.

அவதாரிகை. ஆக இப்படி லோகவ்யவஸ்தையாலும் இவன் ஸங்க்ராஹ்யனென்னுமிடத்தைச் சொல்லி, மேல் இவனுடைய பாவஸுத்தியை உபபாதித்துக்கொண்டு உக்தத்தை நிகமிக்கிறான்.

௬௮. யதாசக்தி மயோக்தம் து ராக்ஷஸஸ்யார்ஜவம் ப்ரதி ।
ப்ரமாணம் த்வம் ஹி சேஷஸ்ய ச்ருத்வா புத்திமதாம்வர ॥

அர்த்தம்.—ராக்ஷஸஸ்ய-ராக்ஷஸ ஜாதியான விபீஷணனுடைய, ஆர்ஜவம் ப்ரதி - குடிலமில்லாமையைக்குறித்து, மயா - என்னாலே, யதாசக்தி - புத்திபலத்தை அதிக்ரமியாமல், உக்தம் - சொல்லப்பட்டது. புத்திமதாம் - புத்திமான்களுக்கு, வர - ஸ்ரேஷ்டரே! த்வம் - நீர், ச்ருத்வா - கேட்டு, சேஷஸ்ய - ஸமஸ்தத்துக்கும், ப்ரமாணம் ஹி - நிர்ணயிக்கத்தகுந்தவரன்றோ?

வ்யா. (ராக்ஷஸஸ்யார்ஜவம்ப்ரதி) முதலிகள் ஜாதிதோஷத்தைப்பற்றி சங்கிக்கிற இவனுடைய ஆர்ஜவத்தைக்குறித்து. (மயா) வானரமாத்ரமான என்னாலே. (யதாசக்தி உக்தம்) யதாமதி சொல்லப்பட்டது. (புத்திமதாம்வர) ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளையும் ஸாக்ஷாத் அறியும் தேவரீரேயிறே இவனுடைய சுத்தியறிகைக்கு சக்தர். (ச்ருத்வா சேஷஸ்ய ப்ரமாணம் த்வம் ஹி) இவனுடைய குணாதிக்யமென்ன, ஸாரமென்ன, ஸ்வீகாரமென்ன, இவை நான் விண்ணப்பஞ்செய்யக்கேட்டாலும் அவையெல்லாவற்றுக்கும் நிர்ணாயகர் தேவரீரேயிறே. ச்ருதியை ஸ்ம்ருதி பின்செல்லுமாப்போலே, அடியோங்கள் தேவரீர் திருவுள்ளத்தைப் பின் செல்லுமித்தனையென்று கருத்து. ௬௮.

தாத்பர்யம்:—வானரர்கள், இவன் ஜாதியைப்பார்த்து இவனை துஷ்டனென்கிறார்கள்; நான், ஸ்வபாவத்தினால் இவன் துஷ்டனல்லன் அநுகூலனென்று என்புத்தியுள்ளவரையில் யோசித்துச்சொன்னேன்; இவைகளையறிய தேவர் ஸமர்த்தராகையால் இவையெல்லாவற்றையும் தேவரீரே நிச்சயிப்பீரன்றோ?

இதி ஸ்ரீயுத்தகாண்டே ஸப்ததச: ஸர்க்க:.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௮-ம் ஸர்க்கம், ௧-ம் ச்லோகம்.

அவதாரிகை. முற்பட மஹாராஜர் வார்த்தையாலே ஸ்வஸத்தைஸ்வஸ்தரான பெருமாள், இப்போது திருவடிவார்த்தையாலே ப்ரதிஷ்டிதராய், முதலிகளைக்குறித்து ஒருவார்த்தைசொன்னரென்கிறது முதல் ச்லோகம்.

௩௦. ஸ ராம: ப்ரஸந்நாத்மா ச்ருத்வா வாயோஸ் ஸுதஸ்ய ஹ |
ப்ரத்யபாஷத ஸ்வயூதிஷ்டை: ச்ருதவாநாத்மநி ஸ்திதம் || ௯௧.

அர்த்தம் — ஸ - அதுக்குப்பிற்பாடு, ஸ்வயூதிஷ்டை: - ஸ்வமதத்தில் நின்றும் சலிப்பிக்கத்தகாதவராய், ச்ருதவாந் - கேட்கப்பட்ட உபாக்யானங்களையுடையரான, ராம: - ஸ்ரீராமன், வாயோஸ் ஸுதஸ்ய - வாயுவின் பிள்ளையான ஹநுமானுடைய, (சொல்லை), ச்ருத்வா - கேட்டு, ப்ரஸந்நாத்மா - நிர்மலமானமநஸ்ஸையுடையராய், ஆத்மநி - தன்மநஸ்ஸில், ஸ்திதம் - இருந்ததை, ப்ரத்யபாஷத - பதில்சொன்னார்.

வ்யா. (ஸ ராம:) ஸநாதநம் பெருமாள்உளரானார். அதாகிறது-ரக்ஷகத்வமே ஸ்வரூபமாகையாலே, ரணமென்றபோதே ரக்ஷிக்கப்பெறாத ஸ்வரூபஹாநிபோகை. ஸம்ஸாரிசேதநனுக்கு ஸம்வித் ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களாலே ஸத்தாஸத்தாவங்கள்போலேயிறே, ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷகத்வஸித்தியாலே ஸத்தாவமும், தத்அஸத்வத்தாலே அஸத்தாவமும். ஸர்வாச்ரயணத்துக்கு ஸ்வாமமாக ஸம்ப்ரதிபத்த் திருமகளுய்வந்து அவதரித்த தாம் ஆச்ரயணோந்முகனுய்வந்தவனை விஷயீகரியாமையாலே இலராய், திருவடி வார்த்தையாலே யுளரானரென்றுமாம். (ப்ரஸந்நாத்மா) ப்ரஸந்நசேதா: - யதிர்யுண்டானவாறே யதிர்முண்டாயிற்று. அதாவது-சேஷராஜர் வார்த்தையாலே கலங்கின திருவுள்ளம் ப்ரஸந்நமாய், “நிலைபெற்றென் னெஞ்சம்பெற்றதுநீடுயிர்” என்கிறபடியே, ஸ்வபாவத்தில்ஆச்ரித ரைப்போலே யானென்கை. (வாயோஸ்ஸுதஸ்ய ஆத்மநிஸ்திதம். ச்ருத்வா) ஸர்வப்ராணிப்ராணஹேதுவான வாயுவினுடைய தந்யனோவேதஸ்நேஹத்தாலே யதாஹ்ருதனான ஸுக்ரீவனுடைய நெஞ்சிற் கிடந்ததைக்கேட்டு.(ஸாத்மநிஸ்திதம் வாயோஸ்ஸுதஸ்ய ச்ருத்வா) தம்முடைய திருவுள்ளத்திற்கிடந்தபடியே திருவடிசொல்லக்கேட்டு என்றுமாம். (ஹ) ஒருவன், ஸ்வரக்ஷகனுக்குத் தன் வார்த்தையாலே ரக்ஷகனுவதே! என்று ஆச்சர்யப்படு கொண்டாடுகிறன். (ஸ்வயூதிஷ்டை:) ஸம்ஸ்வபக்ஷங்களாலே அப்ரதிஷ்டராய் ஸ்வஸித்தாந்த ஸம்ஸ்தைரானர். (ச்ருதவாந்) வஸிஷ்டாதிகள் பக்கல் தமக்குண்டான ச்ருதங்கள் உதவிற்று. அதாவது-கபோத கண்வோபாக்யாநாதிகள். (ப்ரத்யபாஷத) முதலிகளைக்குறித்து ப்ரதிவசநசீரானர். (ஆத்மநிஸ்திதம் ப்ரத்யபாஷத) என்றுமாம். தம்முடைய திருவுள்ளத்திற்கிடந்த அர்த்தத்தை முதலிகளுக்கு அருளிச்செய்தார்,

தாத்பர்யம்:—அங்கதன்முதலானார் ஸ்வமதத்துக்குவிருத்தமாக உபந்யஸித்தயுக்திகளுக்குக் கலங்காமல் ஸ்வமதத்திலுறுதியையுடையராய், வஸிஷ்டாதிபெரியோர்களிடத்தில் சரணாகத ஸம்ரக்ஷணம்பரம தர்மமென்று உபாக்யான முகங்களால் கேட்டறிந்தவருமான ஸ்ரீராமன், ஹநுமான் சொன்னவார்த்தையைக் கேட்டுப்பின்பு ப்ரஸந்நஹ்ருதயராய்த், தந்திருவுள்ளத்திலிருந்த வார்த்தையை முதலிகளுக்கு உத்தரமாகச்சொல்லியருளினார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௮-ம் ஸர்க்கம், ௨-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை, உங்கள் வார்த்தையை நான் கேட்டவோபாதி இவன் விஷயமாக நான் சொல்ல நினைக்கிற வார்த்தையையுங் கேட்டுத்தரவேணுமென்று முதலிகளை இரக்கிறார்.

௨௭. மமாபி து விவக்ஷாஸ்தி காசித்ப்ரதிவிபீஷணம் |
ஶ்ரோதுமிச்சாமி தத்ஸர்வம் பவத்பி: ஶ்ரேயஸி ஸ்திதை: ‖ ௯௨.

அர்த்தம்.—விபீஷணம்ப்ரதி - விபீஷணனைக்குறித்து, மமாபி - எனக்கும், காசித் - ஒரு, விவக்ஷா - சொல்லவேணுமென்கிற இச்சை, அஸ்தி - இருக்கிறது. ஶ்ரேயஸி - யசஸ்ஸிலே, ஸ்திதை: - நிலைநின்ற, பவத்பி: - உங்களாலே, தத் - அந்த, ஸர்வம் - எல்லாவற்றையும், ஶ்ரோதும் - கேட்கப்பட்டதாக, இச்சாமி - ஆசைப்படுகிறேன்.

வ்யா. (மமாபி து) எல்லாரிலுந் தம்முடைய மதத்துக்குண்டான விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார். (காசித்விவக்ஷாஸ்தி) ஒரு விவக்ஷை யுண்டாகாநின்றது. (விபீஷணம்ப்ரதி)-விபீஷணனைக் குறித்து ஒரு விவக்ஷை யுண்டாகாநின்றதென்கை. (தத்ஸர்வம்ஶ்ரோதுமிச்சாமி) விவக்ஷாமதமாய், "மித்ரபாவேந" என்று தொடங்கி, ஸர்வஶாஸ்த்ரஸாரஜ்ஞமான அர்த்தஜாதத்தை இதுவே அர்த்தமென்று ஸ்வீகரித்திக்கொளாகிலுஞ் செவிதாழ்க்க வமையுமென்று இரக்கிறார். (ஶ்ரேயஸிஸ்திதைர்ப்பவத்பி:) என்னுடைய ஶ்ரேயஸ்ஸிலேநிலைநின்றத்தாலே ஸத்தை யுண்டாகாநின்றுள்ள உங்களாலேயென்றுமாம்.

தாத்பர்யம்:—விபீஷணன் விஷயமாக எனக்கும் ஒன்று சொல்லவேணுமென்று தோற்றுகிறது. நீங்கள் என்னபிவ்ருத்தியைக்கோருகிறவர்களாகையால், உங்களுடன்யோசித்துச் செய்யவேணுமென்று இச்சிக்கிறேன். இதை நீங்கள் கேட்கவேணும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௮-ம் ஸர்க்கம், ௩-ம் ஸ்லோகம்.

அவதாரிகை. அநந்தரம் கடற்கரையிலே வாநரஸமாஜத்திலே பெருமாள் ப்ராணிப்ரணதரக்ஷணைகஸ்வபாவமான தன் ப்ரக்ருதியை ப்ராஸங்கிகமாக வெளியிடுகிறார்.

௩. மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந ।
தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத் அகர்ஹிதம் ॥

அர்த்தம். மித்ரபாவேந - விஸ்வாஸயோக்யனுடைய வ்யாபாரத்தாலே, ஸம்ப்ராப்தம் - நெருங்கிவந்தவனை, கதஞ்சந - ஒருபடியாலும், ந த்யஜேயம் - விடஊஹைகூட எனக்கில்லை, தோஷோ யத்யபி - தோஷமிருந்தாலும், தஸ்ய - அவனுக்கு, ஸ்யாத் - கார்யஸாதகமாகும்; ஏதத் - இவன்பரிக்ரஹம், ஸதாம் - ஸத்புருஷர்களுக்கு, அகர்ஹிதம் - நிந்த்யமாகமாட்டாது.

வ்யா. (மித்ரபாவேந). "மிதாத் த்ராயத இதி மித்ரம்" என்று வ்யுத்பத்தியானபோது, ஸ்வேஷ்டன் பண்ணின உபகாரத்தை விஸ்மரித்து, அதுக்கு ஸத்ருசமான ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணமுடியாமையாலே இம்மித்ரசப்தத்துக்கு அதுபொருளன்று. மித்ரபாவம் - விஸ்வஸநீயத்வம். "தஸ்மிந் மித்ரே விஸ்வாஸ:" என்னக்கடவதிறே. அதாவது - ஸ்வநிக்ஷேபார்த்திவைசகமாக, "ராகவம் ஸரணம் கத:" என்கை. அது விப்ரலம்பகர்க்கும் பொதுவன்றோவென்னில்; (பாவேந) பாவ: - க்ரியா. விஸ்வஸநீயருடைய உக்திவ்யாபாரமே அமையும். (ஸம்ப்ராப்த:) இந்த உக்தி ஸமுத்ரக்கரையிலேயானால், அரைகுலையத் தலைகுலைய மடுக்கரையிலே சென்றாற்போலே நமக்குச் செல்லவேண்டியிருக்க, இங்கேவந்து சொன்னவிடம் நம்காரியமன்றோ செய்தது. (ந த்யஜேயம்) இவன்வந்த வரவு தன்னையே ஸ்லாகிக்கவேண்டியிருக்க விடஸம்பாவனையில்லை. ஸம்பாவநாயாம் லிங். விடஸம்பாவனையுண்டாகிலன்றோ ஆராயவடுப்பது. விட ஸம்பாவனையின்றிக்கேயொழிகிறதென்னென்னில்; இவனைவிட்டால் உளராவார்க்கன்றோ ஆராயஸம்பாவனையுள்ளது. பரீக்ஷியாதே ஸ்வீகரிக்குமவர்கள் தந்தாமை உபேக்ஷித்து ஸ்வீகரிக்கிறார்களன்றோ? உம்மை உபேக்ஷித்து அவனை ஸ்வீகரிக்கப்பார்த்தீராகில், உம்மைவிட்டு தரிக்கமாட்டாத எங்களை விடுகையன்றோ? அதாவது ஏதென்னில்; (கதஞ்சந) அப்படி ஈக்ஷணங்களைச்செய்யவும் இவனை விடேனென்கிறார். ராவணப்ராதா, ராக்ஷஸன் ஸோகக்ஷயகரனென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிப

ணம்; அஸ்த்யயமேஹ நாதி அநர்ஹராவாகவுங் கூடும்; இப்படிதோஷயுக்தராயிருக்கிற இவனை ஸம்வ்யவஹாரத்தாலும் விடோமென்கிறதென்னென்னில்; (தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத்) தோஷங்களிவனுக்குண்டேயாகிலும், ஶரணாகதிக்கு ஜந்மவ்ருத்தநியதியில்லாமையாலே ப்ரவ்ருத்திபண்ணின இவன்பக்கல் என்பக்ஷத்தால் தோஷமில்லை. (தஸ்ய பக்ஷே விதோஷ:, ததாபி ந த்யஜேயம்) வயஹேதுநாதிகரூரவென்று உங்கள் பக்ஷத்தாலே தோஷமுண்டேயாகிலும், நான் அவனைவிடேன். இவனை துஷ்டனென்றறிந்திருக்கச்செய்தே ஸ்வீகரித்தால்நாட்டார் கர்ஹியார்களோவென்னில்; (ஸதாமேதத் அகர்ஹிதம்) ஸ்வாநேஹயஶ்லிகளான உங்களுக்கு கர்ஹா விஷயமேயாகிலும், ஸத்துக்களுக்கு இவன் ஸ்வீகாரம் அகர்ஹிதமாகக்கடவது. அதவா,(தோஷோ யத்யபி) தோஷமுண்டாகில் அவனுடைய தோஷமன்றோ(ஸ்யாத்)ப்ராயஶ்சித்தநாயாமிதி-நாம் ப்ராயஶ்சித்தித்திருக்குமதன்றோ. ராவணனை ரக்ஷித்தால் அது ராவணத்துக்கு விலையாய், துஷ்டனை ரக்ஷித்தோமென்கிற ஏற்றம் நமக்குக்கிட்டுமோ? நிரூபித்து, “யஸ்ய தாஸ்”-என்கிறநீரே ராவணனென்கிறீரே. அதவா, (தோஷோ யத்யபி) நம்மை நலியநினைத்து நாம் ஸ்வீகரிக்கைக்காக, “ராகவம் ஶரணம் கத:” என்றானாகில், (தஸ்ய ஸ்யாத்) அவன் நினைத்த காரியத்தலைக்கட்டிற்றாகிறது. மேல் அபோதோபாதாநமாகையாலே இதுவே பொருளாக உசிதமென்று பட்டரருளிச்செய்வர். அஶ்ரித்ஸநேஹ,“தஸ்யாபி வயஸ்யம் ப்ரவணம் நவ்ரதிவ்யஸ்தி”இதி. இப்படி துஷ்டராயிருக்கிறவனை விடாதொழிகிறது-விடில்ப்ரத்யவாயமுண்டென்றோ; பரிதோஷாஸங்கலிக்காகவோ; பாவகஷயார்த்தமாகவோ வென்னில் ; (ஸதாமேதத் அகர்ஹிதம்) இவையொன்றுமல்ல. ஸந்தோஷியில் நம்மை சீச்சீ யென்னுகைக்காக. ஸத்துக்களாகிறார், தந்தாமையழிய மாறியாகிலும் பிறரைநோக்கும் அபோத விஶ்வாமித்ராதிகள்.

இதற்கு தனிஶ்லோக வ்யாக்யாநம்

அவதாரிகை.

பெருமாள் தர்ப்பவிருந்தாரென்று ஆறியிருக்கை யன்றிக்கே படைகூட்டிக் கடற்கரையிலே குறுகவிட்ட வநசரம், ராவண

னும், தன் பந்துக்களையும் ஸசிவ ஸாமந்த புரோஹித வர்க்கத்தையும் திரட்டிக் குறுகவிருந்து கார்யவிசாரம் பண்ணுகிறவளவிலே, ப்ரஹஸ்த மஹாபார்ஶ்வ இந்த்ரஜித் ப்ரப்ருதிகளானவர்கள், அவன் சோற்றையுண்டு அவனுக்கு ருசிதங்களைச் சொல்ல, இதுக்கு ராவணனும் மேலெழுத்திட்டு, தோளும் மார்பும் பார்த்து $இறுமாந்திருக்க, "நிஶாசரேந்த்ரஸ்ய நிஶம்ய வாக்யம் ஸ கும்பகர்ணஸ்ய ச கர்ஜிதானி | விபீஷணோ ராக்ஷஸராஜ முக்யம் உவாச வாக்யம் ஹிதமர்த்தயுக்தம்" என்று விடவொண்ணாக் §குடற்றுடக்கைப் பார்த்து, இவனுடைய அனர்த்தமும் தன்னுடையதாகக் கருதிச் சடக்கென இத்தை ப்ரஶமிப்பிக்கவேணுமென்கிற பாஞ்சியாலே, "யாவந்ந க்ருஹ்ணந்தி ஶிராம்ஸி பாணா:" என்று சடக்கென இவனிசையும்படி ப்ரத்யய ப்ரஸாதமாக, "ப்ரதீயதாம் தாஶரதாய மைதிலீ" என்று ஶ்ரிய:பதியாய் ஸர்வ ஸஹஸ்ராகாரரானவர்க்கு †எலிவெலும்பனை நீ கொடுக்க வேண்டுவதில்லை, அவர் தம்முடைய உடைமையை அவரதாக இசையவமையும்; என்று வார்த்தை சொல்ல, இத்தைக்கேட்ட இந்த்ரஜித்தானவன், "கிந்நாம தே தாத கநிஷ்ட வாக்யம் அநர்த்தகம் சைவ ஸுபீதவச்ச | அஸ்மிந் குலே யோபி பவேந்ந ஜாத: ஸோபீத்ருஶம் நைவ வதேந்ந குர்யாத்" இளையவர் சொன்ன வார்த்தை யிருந்தபடியென்; கார்யத்திலும் இளமை தோற்றியிருந்தது; இக்குலத்திற் புகுந்தவர்களு மிவ்வார்த்தை சொல்லுவார்களோ என்று நெகிழவார்த்தைசொல்ல, "பாத்ரப்ரவாதே ந ஹி ராவணஸ்ய ஸுத இந்த்ரஜித் ப்ரவோட வியஶத்ரு:" என்று-வாடா! ராவணனுக்குப் பெருமாளோ ஶத்ரு; மோர்வ வ்ராவும்போலே மகனென்று பேரையிட்டு உள்ளே நின்று கழுத்தறுக்கிற நீயன்றோ ஶத்ரு; "ஸுஹ்ருத்வவ்யஸ்ய ஸர்வார்த்திஶ" என்று-ஶத்ருக்களைத் தலையறுக்கப்பார்க்கி லுன்னையல்லவோ தலையறுக்க வடுப்பது; என்றாற்போலே சிலவார்த்தைகளைச் சொல்ல, "ஸுப்ரவிஷ்டம் வாக்யம் ராவண: காலசோதித:" என்று தொடங்கி, ராவணன், கோபித னாய் மகனுக்குப்பரிந்து, "ஜாநாமி ஶீலம் ஜ்ஞாதீநாம் ஸர்வலோகேஷு ராக்ஷஸ | ஹ்ருஷ்யந்தி வ்யஸநேஷ்வேதே ஜ்ஞாதீநாம் ஜ்ஞாதய: ஸதா || ப்ரதாநம் ஸாதநம் வைத்யம் தர்மஶீலஞ்ச ராக்ஷஸ |

$ மிகவும்ஸந்தோஷித்திருக்க. § குடற்றுடக்கை-சரீரஸம்பந்தத்தை,
† எலிவெலும்பனை - துர்ப்பலனை.

ஜாதயோஹ்யவ நந்யே ஸமம் வஸிஷ்டவத்ஸிவ ॥ நித்யஸ்நாநா ஸம்ஸ்ரீஷ்டாவ்யங்கேஷாதாயிநஃ | வ்ருத்தஸ்ஸம்யஷ்டயா வேதாம ஜாதயஸ்ஸ்ஸயாவஹாஃ” என்று-ஜாதிகளுடைய ஸ்ரீமத்ரிரியோமோ? “ஸ்ருயந்தே ஹ்யஸ்மிந் ஸ்ரீமதாஸ்லோகாஃ வத வதேநகவிஸ” இதுக்குச்சில உவகைகளையும் சொல்லி, “யோ உத்ய ஹேஸ்வடவியம் பூயாஜ்ஞாகேந்த்ரிஸாவர । கஷ்ஸிந்த்ரஹ ஸ்வேதுந ஹநேஷ தாஸ்யம் யிகஸ்பவாம்ஸநம்” என்று-உன்னை யொழியவேறொருத்த னிந்த வார்த்தை சொன்னானாகில், இப்போதே வேலின்முனையிலே யாதல், ஆனையின் கொம்பிலேயாதல், கழுவின் தலையிலே யாதலா யொழிக்தானிறே; “நதாராக்ஷஸ வேஷதஃ” என்னும்படி இக்குலத்துக்கு † இழுக்காய்ப்பிறந்தாய்; உன்னை நாம்வேண்டோம்; என்கண்முகப்பில்நின்றும் ஓடிப்போவென்ன; இவரும், ஜ்யேஷ்ட வவநாதி ஒஷ நம்பண்ணலாகாதென்று, “உத்பபாத மஹாவாணிஸ்தஸ்ஸி ஸஹராக்ஷவைஃ” என்று-ஸம்ஸாரஸாகரத்தைக் கடக்கைக்கு ஒருதெப்பம்போலே யிருக்கிற மஸ்ஸையும் தாமுமாய், கரசரணாத்யவயவங்கள்போலே யிருக்கும் நாலு ராக்ஷஸரும் தானுமாய் ராவணனை விட்டபோதே எல்லாருக்கும் மேலானனென்றுதோற்றும்படி கிளம்பி, “கஜஸிக்ஷமதஸ்ஸ்ரீமாந்” என்கிறபடியே, மேல்பெறப்புகுகிற ஸஜ்ஜ ஸ்ஸாத்தாக்கடியுண்டாம்படி § விஷ்ணுபதத்தைப்பற்றி “கஜமா ஸஹஸ்ரதேந” என்றும்- “வரம்பொழிவந்தொல்லைக் கூடுமினோ” என்றும்-“ஒல்லை நீபோதாய்” என்றும்-பிறருபதேசிக்கவேண்டாதபடி தானே சடக்கெனவந்து, “யத்ராஸஸ்லக்ஷணஃ” என்று - விஸேஷணஹரதரான இளையபெருமாள் திருமேனியிலே சாய்ந்து பெருமாளிருக்கிறவிடத்திலே, “நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரணமக்கு” என்றும் - “மமநஸ்ஸம்ஸஹீஸாஸ்ய ஷஷ்ஸ்ரவத்ர நராயிவாஃ” என்றும்-தலைக்காவலிலிருக்கிறவர்கள் காவல்துடிப்பாலே ஆகாசத்திலே தோற்றினபோதே கண்டு, ஸஹாராஜரநுஸதியோடே, “ஸாஜாநஸ்ஸிஸெஸஜாம்ஸு” என்று-கல்லுந்தடியுங் கொள்ள, “உவாவவ ஸஹாவ்யாஜ்ஞ ஸ்ஸூரண ஸஹதாஸஹாநு” என்

---

† இழுக்காய்-நீசனாய்.

§ விஷ்ணுபதத்தை-ஆகாசத்தை. பகவச்சரணத்தை.

றும்-"மரங்களு மிரங்கும்வகை மணிவண்ண ஓவென்று கூவுமால்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, "ஸாலாநாஞ்ஶ்ருதி" என்று-இவர்க ளெடுத்தமரத்தோடு, "வாஸுதேவதரு" என்றும்-"ப்ருஹத்தரு" என்றும்-"நிவாஸவ்ருக்ஷ:" என்றுஞ் சொல்லுகிற பெரியமரத்தோடு வாசியற நெஞ்சிலே இரக்கம்பிறக்கும்படி பெருமிடறுசெய்து கூப் பிட்டு, "ராவணோ நாம துர்வ்ருத்தோ ராக்ஷஸோ ராக்ஷஸேஶ்வர:। தஸ்யாஹமநுஜோ ப்ராதா விபீஷண இதி ஶ்ருத:" என்று-ஸ்வதோஷத்தை முன்னிட்டு, "நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் ராகவாய" என்று-ராக்ஷஸர் நிமித்தமாக அஞ்சினார்க்குப்§ புகலிடமான குடிப்பி றப்புள்ள பெருமாளுக்கு, "சஞ்சலம் ஹி மந:" என்றும்-"நின்றவா நில்லாநெஞ்சு" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, நெஞ்சிலாநுகூ ல்யம் பிரிவதற்குமுன்னே அறிவியுங்கோள்; "விபீஷணோபஸ்தி தம்" "அன்றேவந்தடைந்தேன்" என்கிறபடியே, நெஞ்சிலீரமில்லை யாகிலும் கையிலீரமுலருவதற்குமுன்னே வந்தேனென்று வார்த்தை சொல்ல, "ஏதத்து வசநம் ஶ்ருத்வா ஸுக்ரீவோ லகுவிக்ரம:। லக்ஷ்மணஸ்யாக்ரதோ ராமம் ஸம்ரப்தமிதமப்ரவீத்" மஹாராஜ ரும், "ஸ்வரேணாஹ தா" என்று-அவன் கூப்பிட்டகுரல் பெருமாள் செவியில் படுவதற்குமுன்னேசென்று விலக்கவேணுமென்று கடுந டையிட்டோடி, ராவணாநுஜனாயிருப்பானொரு ராக்ஷஸன்வந்தான், வருகிறவிடந்தன்னில், "ஶரணம்" என்று- வ்யவஸாயத்தைப்பண் ணினான்; இப்படிக்குவந்து தோற்றி [illegible] பண்ணுதல் நலிதல் செய்யவந்தான், "தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே க்ஷமம்" என்று-கழுத்தி லும் காலிலும் கோக்க வடுக்குமென்பது; அதுபெருமாள் பொறு த்தவாறே, "வத்யதாமேஷ தீவ்ரேண தண்டேந ஸசிவைஸ்ஸஹ" என்று-இவனைக்கொன்று போகடவமையுமென்ன, இத்தைக்கேட்ட பெருமாள், "யதார்த்தம் கவிராஜேந ராவணாவரஜம் ப்ரதி। வாக்யம் ஹேதுமதார்த்தஸ்ய ஸுபத்தம் ஶ்ரவிதம் ததா" என்று- ‡வ்யாக்ர வாநர

---

§ புகலிடமான - ரக்ஷகமான.

‡ ஒருபுலி, காட்டில் ஒருமனுஷ்யனைத்துரத்த, அவனோடி ஒருமரத்தி ன்மேலேற, அம்மரத்தின்மேலொருவாநரத்தைக்கண்டு பயப்பட, வா நரம் நீபயப்படவேண்டாவென்று அபயதாநம்பண்ண, பின்புஇவனி னைப்பால் அங்கு நித்ரைபோகையில், புலி, இவனிடத்திலநேகதோ ஷங்களைச் சொல்லி மித்ரபேதம் பண்ணியும் வாநரமிவனை விடாம லிருக்க, பின்புவாநரம் நித்ரைபோகும்போது புலி இவனைமித்ரபேத ம்பண்ண, இவனதைக்கேட்டுவாநரத்தைக்கீழேதள்ள, அதுகீழேவிழா மல் கொம்பைப்பிடித்து நிற்க, அப்பொழுது இவன்பயப்பட, இவனு க்கு அபயதாநம் பண்ணி ரக்ஷித்தது.

ரஸம்வாதத்திலே ஶரணாகதஸம்ரக்ஷணம் பண்ணின நீங்களும் ஶ ரணாகதவத நிமித்தமாக உங்கள் நாயனார் சொன்னவார்த்தைகளைக் கேட்டிகோளோ? "யதா ஸுக்ஷ கபிராஜேந" நெருப்பென்ன வாய் வேமென்று ஐயப்படுவாரைப்போலே ஶ்ரீராமராஜர்சொன்ன பாசு ரம் தம்மால நுபாஷிக்கவும் போகாமையாலே "யத்" என்கிறார். "உக்தம்" தோழனுரித்தை நினைப்பது மன்றிக்கே சொல்லுவதுஞ் செய்வதே! "கபிராஜேந" செல்வர் சொல்ல வஞ்சாரென்றுண் டிறே. "கபிராஜேந" இவர் ரக்ஷகராக நன்றாக வுண்ணவிருந் தீர்கோள். "கபிராஜேந" ஜாதிப்ரயுக்தமான அறிவு கேடும், வைஶ்ரூத்தால்வந்த அறிவுகேடும், இரண்டுமுண்டிறே. "கபி ராஜேந ராவணாவரஜம் ப்ரதி" தந்தமயனைக்கொன்று முடிசூ டினதாம் கிடீர் இப்படிக்குவந்த ராவணன்தம்பியைச்சொல்லுகிறார் என்றருளிச்செய்ய, "ஜாம்பவம்ஶரபவ்ருஷ்டாஸ்தே ஸம் ஸம் ஃதமதி ந்ருதா:" என்று-முதலிகளும் தந்தாம் நினைவுகளைச்சொல்ல, இவை பெருமாள் திருவுள்ளத்துக்கு அஸஹ்யமாக, இத்தையறிந்த திருவடி யும் இப்பக்ஷங்களையெல்லாம் அநுபபத்திகளாலே தூஷித்து, "விபீ ஷணன் நிர்தோஷன் ஸ்வீகார்யன்" என்று ஸிதாந்திக்க, இத்தாலே வசநவஸ்தனாலே ஶ்யஸ்தாகரானபெருமாள், "ஶ்ருத்வா விதஸ்ய விவக்ஷாட ஸ்திகா வித்ரதி விபீஷணம். ப்ரத்யுவாச தஸ்வம் ஹவ ஸ்ஶ்ரூயஸிஸிதை:" என்று-நாமும் சிலவார்த்தைசொல்லப்பா ராநின்றோம்; முதலிகளித்தைக்கேட்டுத் தரவேணுமென்று நீர்மை யாலே யபேக்ஷித்து, ஸதோஷனுகிலுமாம் நிர்தோஷனுகிலுமாம்; ஶரணாகதனனவனை ஒருகாலும் விடுவதில்லையென்று ஸ்வஸிந்தா ந்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

இவ்விபீஷண ஶரணாகதி தனக்கு, "அஹமஸ்ம்யபராதாநாமாலயோऽகிஞ்சநோऽகதி:। த்வமேவோபாயபூதோ மே பவேதி ப்ரார்த்தநாமதி: ॥ ஶரணாகதி:" என்கிற ஶரணாகதிலக்ஷணமுண்டோவென்னில்; லக்ஷணம் நேராக உண்டு. "ராவணோ நாம துர்வ்ருத்தோ ராக்ஷஸோ ராக்ஷஸேஶ்வர:। தஸ்யாஹமநுஜோ ப்ராதா விபீஷண இதி ஶ்ருத:" என்று-ஸ்வயஸ்ஜித்தமாயும் ராவ ணஸம்பந்தத்தாலும் தனக்குண்டானதோஷஸமயத்தையைச்சொ

ன்னபடியாலே, "ஸஹஸ்ரவராயா நாஶ்ரய:" என்னு அங்கமும் சொல்லுகிறது. பெருமாள் தமக்கு பாஜஸாஹாய்யத்துக்காக அழைத்துவிடவந்தவனன்றிக்கே, "ராஜ்யம் ப்ரார்த்தயமாநஸ்து புத்திபூர்வமிஹாகத:" என்று - தான் ராஜ்யம்வேண்டியவனாய், இங்குத்தைக்கொரு உபகாரமில்லாமையாலே, "அகிஞ்சந:" என்னு அங்கஞ் சொல்லுகிறது. "ஸோऽஹம் பருஷிதஸ்தேந தாஸவச்சாவமாநித:" என்றும் "த்யக்த்வா புத்ராம்ஶ்ச தாராம்ஶ்ச" என்றும் - ப்ராதாவான ராவணனோடே ஷிக்கப்பட அநந்யனாய்ப்போந்தபடியாலே, அநந்யகதித்வம் சொல்லுகிறது. "ராகவம் ஶரணம் கத:" என்று பெருமாளையே உபாயமாகப்பற்றினபடியாலே "த்வமேவோபாய பூதோ மே பவேதி ப்ரார்த்தநாமதி: | ஶரணாகதி:" என்னு அங்கத்தைச்சொல்லுகிறது. ஆகையாலே லக்ஷணம் புஷ்கலம்.

மஹாபாரதத்திலே க்ருஷ்ண சரம ஶ்லோகம்போலே, ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு மிதொரு சரமஶ்லோகமாய் முடிவாகையாலே சரமமாகிறது. ஆகையாலே, சரமஶ்லோகமாகிறது. இங்கு ஸமுதாயத்திலே சரமமாம்படி யென்னென்னில் ; ஸூத்ரங்களல்ல இவ்விடத்தில் சரமத்வத்துக்கு ப்ரயோஜகம்; அங்கு கர்மாத்யுபாயங்களைப்பார்க்க முன்னே விதித்து, பின்பு சரமோபாயமாக ப்ரபத்தியை விதிக்கையாலே சரமமாகவிருந்தது. இங்கும் அநேக ஶரண ப்ரவ்ருத்திகள் விபீஷணஸ்வீகாரத்தைத் தனித்தனியேசொல்ல, அவற்றை ஸர்வ பக்ஷீகரித்து சரமமாக ஸிஷாதித்த ஶ்லோகமாகையாலே சரமமாகிறது. அங்கும் ப்ரத்யக்ஷனான ஐஶ்வர்யனுக்கிற்று; இங்கும் ப்ரத்யக்ஷனான ஐஶ்வர்யனுக்குகிறது, அங்கும் ஸேனைக்கு நடுவேநின்று சொன்னவார்த்தை; இங்கும் ஸேனைக்கு நடுவேநின்று சொல்லுகிறவார்த்தை; அங்கும் ஶோகநிவ்ருத்திக்காகச்சொன்னவார்த்தை. இங்கும்ஶோகநிவ்ருத்திக்காகச்சொல்லுகிறவார்த்தை. அங்குமொரு கோபாலவாக்யம்; இங்குமொரு§கோபாலவாக்யம். அங்கும், "யச்ச்ரேய: ஸ்யாந்நிஶ்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே" என்று - ஶ்ரேயஸ்ஸைக்கேட்கச் சொன்னவார்த்தை; இங்கும், "ப்ராப்தவிஹாஸிதவாம் ஸர்வஶ்ரேயஸி ஸ்திதை:" என்று - ஶ்ரேயஸ்ஸைக் கேட்கச்சொல்லுகிறவார்த்தை.

---

§ கோபாலன் - பூமியைப்பாலநம்பண்ணுகிறராஜா.

அங்கு சரமஶ்லோகத்தில் இங்கு சரமஶ்லோகத்துக்கு வாசியுண்டு. அங்கு கேட்கிறவனுக்குத் தேர்மேலெழநின்று சொன்னவார்த்தை; இங்குநிலத்திலேயிருந்து ப்ரதிஷ்டிதராய்ச் சொல்லுகிறவார்த்தை. அங்கு, "மாம் வ்ரஜ" என்று-தன்னைப்பற்றென்று ஶரண்யனாசைபட்டபடி சொல்லிற்று; இங்கு, "ப்ரபந்நாய" என்று-எதிரி*யுடன் பட்டுப்பற்றினபடி சொல்லுகிறது. அங்கு, "தர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்று-தர்மத்யாகம் பண்ணிற்று; இங்கு, "பரித்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச தநாநி ச" என்று-தர்மித்யாகம் பண்ணுகிறது. அங்கு, "ஷோடஶஸ்த்ரீஸஹஸ்ராணி" என்று-பஹுதாரபரிக்ரஹம் பண்ணினவன் வார்த்தை; இங்கு, "ந ராம: பரதாராம்ஶ்ச சக்ஷுர்ப்யாமபி பஶ்யதி" என்று-ஏகதாரவ்ரதன் வார்த்தை. அங்கு, "பேதைக்குப்பொய்குறித்து" என்றும்-"ஒருவர்க்கும் மெய்யனல்லை" என்றும்-அஸத்யனான க்ருஷ்ணன் வாக்யம்; இங்கு, "ஸத்யவாக்ய:" என்றும்-"ராமோ த்விர்நாபிபாஷதே" என்றும்-ஸத்யனான ராமன் வாக்யம். அங்குக் கையுமுழவுகோலுமான ஸாரதிவாக்யம்; இங்குக்கையும் வில்லுமான தாஶரதிவாக்யம், அங்கு ஶரணாகதாத்யவஸாயம் சொல்லிற்று; இங்கு ஶரண்யாத்யவஸாயம் சொல்லுகிறது. அங்கு, "ஶரணாகதனை பாபங்களில் நின்றும் விடுவிப்பேன்" என்றது; இங்கு, "நான்விடேன்" என்கிறது. அங்கு "ஸதோஷனை விடுவிப்பேன்" என்றது. இங்கு, "தோஷவானானாலும் விடேன்" என்கிறது. அங்கு, காயாஞரஸாவியான துஷ்கரஹமுஞ்சொல்லிற்று; இங்கு, ஸுகரமான த்ருஷ்டஹமுஞ்சொல்லுகிறது. அங்கு, ப்ரதிபந்தகமின்றிக்கே இருக்க ரக்ஷித்தபடி சொல்லிற்று, இங்கு, ப்ரதிபந்தகமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் ரக்ஷித்தபடி சொல்லுகிறது.

இனி இஶ்லோகத்தால், பாஶிவமவதுகமாகிலுமாம், சுபாஶிவமவதுகமாகிலுமாம்; நம்மைப்பற்றினவர்களை தோஷமுண்டேயாகிலும் விடுவதில்லையென்கிறார். 'இதெல்லாம்நீர்செய்யவேண்டுவது உம்மைபந்துபக்ஷிபண்ணிவந்துபற்றினாலன்றோவென்ன;* க.(ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய) ஸோதரப்ராதாவான ராவணனையும்விட்டு நம்மையே பந்துவாகவந்துபற்றிநிற்கிற நிலைகண்டீரோயென்கிறார்.

---

* உடன்பட்டு-ஸம்மதித்து.

*௨. (மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்) நத்யஜேயம் மித்ரபாவேந. "ப்ராப்தஶ்ஶத்ருஸ்த்யக்தவ்ய:" என்று தோழனார் ஶத்ருவென்று சொல்லாதாகச் சொன்னார்; மித்ரனையேவந்தான்காணும். *௩. (மித்ரபாவேந) ⊕ ஒற்றனாய்வந்தானல்லகாணும்; மித்ரனாய்வந்தான். *௪. (மித்ரபாவேந) "மித்ராத்த்ராயத இதி மித்ரம்" என்று-பண்ணின உபகாரத்தையளவிட்டு அதுக்கு ஸத்ருஶமான ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுகையிறே மித்ரஸ்வபாவமாகிறது; அப்படிக்குத்தாடகா தாடகேய விராத கரதூஷண கபந்த ப்ரப்ருதிகளைக்கொன்று கூறையாடி ப்ராதிகூல்யம்பண்ணி ஒரு உபகாரம் பண்ணாமையாலே ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணவேண்டுவதில்லை. தேவரீர்தா முபகரிக்கப் பார்த்தீராகில், "ஸஷ ஸர்வஸ்வதஸ்யோபவிஷ்ஜ:" என்றும் - "போகம் நீயெய்திப்பின்னும் நம்மிடைக்கேபோதுவாயென்றபொன்னருள்" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே, கொடுத்தருளுவது உபயவிபூதியாதல், விபூதிநாதனை தேவரையாதலாயிருக்கு மிதுக்கு ஸத்ருஶமாகப் பண்ணலாவதொரு ப்ரத்யுபகாரமில்லாமையாலே, மித்ரபாவமிவனுக்குண்டானபடியென்னென்ன; அது கேளீர் - மைத்ர்யாவது - பரஸ்பரஸ்நேஹமான சித்தவ்ருத்திவிஶேஷம்; ஆனபின்பு, நம்முடையபக்கலிலே இத்தனை ☼ உந்மேஷங்களைக்கண்டால் பொறாமை பண்ணுகையன்றிக்கே இசைந்திருந்த சித்தவ்ருத்திதான்காணும் மித்ரபாவமாவது. அன்றிக்கே, * ௫. (மித்ரபாவேந) என்று - "ஞிமிதா ஸ்நேஹநே" என்கிற தாதுவிலேயாய், ஸ்நேஹியாகையாலே ரக்ஷிக்கவந்தானென்றுமாம்.* ௬. (மித்ரபாவேந) இதுதானவன் பாவஶுத்தி சொன்னோமத்தனைபோக்கி, நம் பாவஶுத்தியைப்பார்த்தால் இத்தனையகவாய் வேண்டாகாணும். "ஸாவோர்யாக்ரியாவேஷா ஸம்ப்ரவ்ருத்திவ்ரயாயதேஷு" என்கிறவசனங்களிலே ஸாவஶ்யமாய்,*௭ (மித்ரபாவேந) என்றது ஸ்ரீமையாய், ஸ்ரீமையாவதுதான் ஸர்வப்ரயுக்தவேஷாவிஶேஷமிறே. இவன் ராஜாவின் தம்பியாய்ச்செருக்கின் மிகுதியாலே, மித்ரமானார்வேஷ பரிக்ரஹம் பண்ணி எழுதியணிந்து வரவுமாம். அன்றிக்கே, *௮. (மித்ரபாவேந) என்கிறது - க்ரியையாய், பாவிவ்ருத்தியின்றியி

⊕ ஒற்றனாய்-தூதனாய். ☼ உந்மேஷங்களை-அதிசயங்களை.

லே வாயஸகாஸிவேப்ரிதரைப் போலே ✿ கோல்விழுக்காட்டிலே ஸித்ரமானார் செய்யுஞ்செயலைச்செய்தாரென்றாகவுமாம். அன்றியி லே, * கூ. (ஸித்ரஸாவேந) என்று வேஷெஷியாய், ஸ்நேஹமில்லை யாகிலும், "ராஜ்யகாக்ஷீ" என்று-ஒரு ப்ரயோஜநோத்தேசமவா கிலுமித்தனை வேஷெஷிபண்ணினானென்றாகவுமாம். அன்றியிலே, ஸாவஸ்ரூபம் ஸமதியாய், ஸமதிஸ்ரூபம் ஸம்பந்தாவியானபோது, * கம. (ஸித்ரஸாவேந) என்று-தன் வாக்ஷியாலே நம்மை ஸித்ர மாக வறுதியிட்டு, நமக்செல்லாநன்மையு முண்டாகவேணுமென்று வந்தானாகவுமாம். அன்றிக்கே, * கக. ஸமதிஸ்ரூபம் ஸவநவாவி யானபோது, ஸித்ரஸாவத்தோடே வந்தானாகவுமாம். அன்றிக்கே, *கஉ. (ஸித்ரஸாவேந) என்று-ஸாவஸ்ரூபம் ஸத்தாவாவியாய், ஸித்ர மான நம்ஸத்தை கிடக்கைக்காக வந்தானாகவுமாம். அன்றிக்கே, * கங. (ஸித்ரஸாவேந) என்று - ஸாவஸ்ரூபம் ஸுஹ்வாயவா வியாய், போக்கற்று ராஜ்யகாக்ஷியாய் வந்தவனன்றியே, "பரித்ய க்தாமயாலங்காமித்ராணிவயநாநிவ । ஸவந்தரோராஜ்யஞ்ச ஜீவிதஞ்ச ஸுவாநிமே" என்று புறம்புள்ளவை யெல்லாவற்றையும் கைவி ட்டு நாமே உத்தேஸ்யமென்கிற நினைவோடே வந்தானென்றாகவுமாம். அன்றியிலே, * கச. (ஸித்ரஸாவேந) என்று - ஸாவஸ்ரூபம் ஜந்த வாவியாய், "ஸதாஸிஸ்ஸஹாரக்ஷாஹிஷுவஷஞ்ஶரணங்கத:" என் று-தானேவருகையன்றிக்கே பந்துஜநத்தோடே வந்தானென்றாக வுமாம். இத்தால், ஒற்றனாய் நலியவந்தானாகில்இத்தனை பேரோடே வரக்கூடாதிறே யென்கை. அன்றிக்கே, *கரு. (ஸித்ரஸாவேந)என் று - வருகிற விடந்தன்னில் ராவணனோடே ரோஷிஞய் பருஷஞ் சொல்லிப்போருகை யன்றிக்கே, "ஸகுஹ்ரதாவிரோராஜநுப்ர ஹிரோயஷ்டிஷ்வவி। ஜ்யேஷ்டோமாந்ய: பித்ருஸமோநசாயம்வயே ஷ்டித:" என்று-உன்னோட்டைக் * குடற்று டக்காலும், நீமௌர்க்ய ஞகையாலும், நீவாய்க்குத்தோற்றினதெல்லாம் சொல்லக்கடவை; நா னிதுக்கு வெறுக்கிலேன்; நீ யாஷிகனல்லாமையாலே, யதார்த்த வான வெனக்குச்சேராமையாலே போகிறேனித்தனை; "ஆத்மாநம்ஸ

✿ கோல்விழுக்காடு - அளவுகோலாலளக்க நடக்கிஷ்டமான இடத்தில் அக்கோல்விழுவது.

* குடற்றுடக்காலும்-சரீரசம்பந்தத்தாலும்.

வ்யாஜம்'' "ஸத்ஸங்கஸ்துமஹிஷ்யாபிஸர்வே ஸமயாவிநா" என்று- இனிமையோடேவந்தானென்று மாம. "ராகவம்ஶரணம்க தঃ" என்றான்; ஶரணாமதஸ்தாவேந என்னாதே, "ஸித்ரஸ்தாவேந" என்பானென்னென்னில்; பிறரைத்தாழவிட்டுத் தந்தாமையுயரவைத் துப்போரும்‡புல்லியர்களல்லாமையாலேசிறிதாகவருளிச்செய்கிறார். வேடரான ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளையகப்பட, "உகந்ததோழனீ" என்னக்கடவவிவர், இவனைப்பெற்றால் விடுகிறாரோ? இதுதன்னை, "ஸுஹ்ருஜ்ஜ ஸம்ஸ்வா" என்று - பிறருஞ் சொல்லி, "ஸோஹம்ப்ரியஸ்வா ராஜঃ" என்று-அவர்தாமும் சொல்லும்படியிறே ‡ புரையறநடத்தி னபடி. "தேநமைத்ரீபவது" "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்" என்றருளிச்செய்தாரிறே.

ஸித்ரஸ்தாவம் பண்ணினவித்தால் ப்ரயோஜநமென்ன? அவன் ஸமுத்ரதீரத்திலேயன்றோ இருக்கிறதென்ன; * க. (ஸம்ப்ராப்தம்) அக்÷ கண்ணழிவுதீர்த்தானென்கிறார். *உ. (ஸம்ப்ராப்தம்) "ஸுஜமாகாஸஸ்தே" என்று- ஸமுத்ரத்துக்குமேலே கிளம்பக்கண்டோம்; இக்கரை யிலே நிற்கக்கண்டோம்; வந்தசடக்குகாணும். * ௩. (ஸம்ப்ராப்தம்) அக்கரையிலே ஶரணமென்றானாகில், மடுவின் கரைபட்டதுபட்டு அரைகுலையத் தலைகுலைய நமக்குச்செல்லவேண்டியிருக்கும்; இன் னுடியும் வந்து நமக் குபகரித்தான் காணும். * ௪. (ஸம்ப்ராப்தம்) "ஹ்ருஷ்டாசிறமாகத்ய" என்றும் - 'சிற்றஞ்சிறுகாலே வந்து" என்றும்-போதல்லாப்போதிலே வழியில்லாவழியிலே வந்த வரத்து காணுமென்று நெஞ்சாறற்படுகிறார். * ௫. (ஸம்ப்ராப்தம்) நாமிங் குவருகிற விடத்தில் ஶ்ருங்கிபேரவுரஹாஜாஶ்ரம சித்ரகூட தண்டகாரண்யவஸதிவமான எத்தனை யிடத்திலேதங்கித்⊙தாழ்த்து வந்தோம், இவனங்ஙனன்றியிலே, வழியிலேஒருதங்கு * தாவடி யற ஒரு க்ஷணத்திலே வந்தபடிகாணும். * ௬. (ஸம்ப்ராப்தம்) வருகிற விடந்தன்னிலழகியதாக வந்தான்காணும். அதாவது- ஸமயிஷ் க்குத்தன்பெண் கூநமையையிட்டு ஸுஶாஸவநம்ப ண்ணியும், ஹநமர்னை கலியப்புக உசிதமாகாதென்று விலக்கி யும், 'ப்ரீயதாம் ராஶாயாபமயிஷீ" என்று - ராவணனளவி

‡ புல்லியர்கள் - தாழ்மக்கள். ‡ புரையற-அதிஶயமில்லாமல். ÷ கண்ணழிவு - தடை. ⊙ தாழ்த்து - தாமஸித்து. * தாவடி - ப்ரயாணம்.

லே நல்வார்த்தைசொல்லியும், இப்படி பஹுவிதமாக உபகாரகனாயே வந்தானென்கை. *அ. (ஸாபராதஸ்த) தானிருந்தவிடத்திலே நாம் செல்லக்கொள்ள, "ஜநஸ்தாநே வஸந் கார்யம் க்ருதம் தே ராவணஸ்ய து" என்று-இருந்தமலையைவிட்டு வேறொருமலையேறப்போகையன்றிக்கே நாமிருந்தவிடத்திலே தானே வந்தான் காணும். * கூ, (ஸாபராதஸ்த) வருகிற விடந்தன்னில், "பாஹு ரோஷ: ப்ரஸாரித:" என்று - கைநீட்டி நம்மை ஸாந்த்வநம் பண்ணுகையன்றிக்கே, "பாதயோஶ்சரணாந்வேஷீ" என்று- காலைப்பிடித்துத்தன்னைத்தாழ விட்டுவந்தான்காணும். * க௦. (ஸாபராதஸ்த) "விஜிதாரிஸுதாரஸுராஜ்யஹிதவஸ்தித:" என்று-தம்மையொழியச்செல்லாத மனிதரை மின்னுக்கு மிடிக்குமிரையாக்கி வெறுத்த ராஜ்யதாரங்களோடே வாழ்கிறவனல்லன்காணும்; "த்யக்த்வா புத்ராம்ஶ்ச தாராம்ஶ்ச ராகவம் ஶரணம் கத:" என்று - ராஜ்யதாரங்களைக்காற்கடைகொண்டு நம்மையே பற்றிவந்தான்காணும். * கக. (ஸாபராதஸ்த) நம்மைப்போலே ஒற்றனாய்வந்தானோ நலியவந்தானோ, நிராஶ்ரயனோ, ஸாஶ்ரயனோ, ஸ்வீகார்யனோ பஹிஷ்கார்யனோ, வத்யனோ அவத்யனோ, என்று § அளப்பது முகப்பதாகை யன்றிக்கே முதலடியிலே ப்ரஸித்தனாய் நம்மை விஶ்வஸித்து வந்தான்காணும். *க௨. (ஸாபராதஸ்த) ஸந்நிதேர்ஸ்வீகாரேயாய், தான் ராக்ஷஸனும் நாம் க்ஷத்ரியனுமாக வன்றிக்கே, "அஸ்மாபிஸ்துல்யோ பவது" என்கிறபடியே, நம்மிலேயொருவனும்படி வனசரஸனாய் வந்தான் காணும். * கங. (ஸாபராதஸ்த) "காணவாராய்" என்றும்- "கூவுதல் வருதல் செய்யாய்" என்றும் சொல்லுகிறபடியன்றிக்கே "யதோ ராம:" என்று-நாமிருந்தவிடத்திலே தான்வந்தான்காணும்.

தனேவந்தானென்று ஓரர்த்தமோ; நம்முடைய காலாலேயோ நடக்கிறது, ராவணாநுஜனாய் வாயகனை விவனை, "ஸுதாயிநோ யாஸ்ய ஹந்யாதேவாவிவாரயந" என்றும் ஶாஸ்த்ரமதியைப்பார்த்தால், வருகிறபோதே கொல்ல ப்ராப்தமாயிருக்க,கொல்லாதொழிந்தால் விடவாகிலும் ப்ராப்தம் காணுமென்ன; * க. (நத்யஜேயம்) நீர்சொல்லுகிற வார்த்தையைக் கைவிடுமத்தனை போக்கி அவனையொ

§ அளப்பது - பலவிதமாய்ச்சொல்லுகை.

ருகாலும் கைவிடோம். * உ. (யுத்தம்) "ஶக்திமாந்" என்று - ஸ்ரீஜாய், தோழனார் சொல்லுமாற்றுமைக்கு விட நினைத்தோமாகிலும் ஶக்திதானே யில்லை. *ந. (யுத்தம்) தோழனார் மஹாராஜராகையாலே த்யாகம்பண்ணுகிறீர்; தாபஸரான நாங்களென்ன த்யாகம்பண்ணுகிறது. * ச. (யுத்தம்) "பரித்யக்தா மயா லங்கா" "மித்ராணி ச தநாநி ச" என்று - நாட்டில் த்யாஜ்யமாய்ப் பிறந்தவையடைய அவன் கைக்கொண்டான்; நமக்கு த்யாகவிஷயந் தன்னைக்காண்கிறிலோம். * ரு. (யுத்தம்) நாம் விடப்பார்த்தாலும். "ஶரணாகதம் ந த்யஜேயம்" "இனி நான் போகலொட்டேன்" என்றும் - "திருவாணை நின்னாணை" என்றும் - "அமரவழும்பத்துழாவி யென்னாவி அமரத்தழுவிற்றினியகலுமோ" என்றும் - அவள் பற்றின ஊற்றத்தாலே நம்மால் விடப்போகாதுகாணும்.

ஆனால், அவனை விடவொண்ணாதாகில் விடலாவாரை விடுமத்தனை யன்றோவென்ன; *க. (ஆரண்யம்) அப்படி ஶ்ரீலக்ஷ்மணப்ரப்ருதிகளையெலாம்செய்யலாம், இது செய்யப்பார்க்கிறிலோம். "ப்ராணைர் ப்ரியதரோ மம" என்று - "ஓருயிரேயோ உலகங்கட்கெல்லாம்" என்கிற தேவரீர் திறத்திலேதீங்குவிளையில்செய்வதென்னென்ன; * உ. (ஆரண்யம்) "அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம்" என்கிறபடியே, நம்ப்ராணன் றொருதலையாகவிடிலும் அவனைவிடோம். "ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி விநா தாமஸிதேக்ஷணாம்" என்கிற பிராட்டியை இழக்கவரில் செய்வதென்னென்ன ; * ந. (ஆரண்யம்) "த்வாம் வா ஸீதே" என்கிறபடியே, *ப்ராணேப்யோபி கரீயஸியான அவளை விடிலுமிவனைவிடோம். "ஸர்வதா ஹம் பரித்யஜ்ய லக்ஷ்மணேந ஸமாகதம்" என்றன்றோ? இளையபெருமாள் பக்கல் தேவரீர் திருவுள்ளமிருப்பது; "லக்ஷ்மணோ வா மஹாபாஹு:" என்கிறபடியே, அப்படிக்கொத்தவர்களிலொருதீங்குவரில் செய்வதென்னென்ன; * ச. (ஆரண்யம்) "ஸலக்ஷ்மணாம்" என்று - ஸஹோதரத்தைவிடப்பார்த்தால் ஸஹோதரவரிகரத்தை யொழியவோ? அப்படிக்கு ஸஹவாஸம் பண்ணுவான லக்ஷ்மணனைவிடிலும் இவனைவிடப்பார்க்கிறிலோம். "ஸ்வயிதிஷ்டாஸ்தவத்ரோ கிங்கார்யம் ஸீதயா மம" என்றன்றோ? என்னள

வில் தேவரிருப்பது; அப்படிக்கு தேவரீரைப்பற்றியிருக்கிற வடியே னுக்கு ஒரு தீங்குவரில் செய்வதென்னென்ன; * ரு. (கதஞ்சந) அப்படி ஆஶ்ரிதனைவிட்டுப் பற்றும்படியான உம்மை விடவுமாம் அவனை விடப்பார்க்கிறிலோம்.

அதென்! ஶரணாகதனை விடாமைக்காகில் தேவரீரருளிச்செய் கிறீது; என்னுடைய ஶரணாகதியிலே பாம்புசெற்றுக்கிடக்கிறதோ வென்ன; "அன்றீன்ற கன்றுக்காக முன்னீன்றகன்றைக் கொம்பி லும் குளம்பிலும் கொள்ளும்" என்னும் புதுச்சொல் மறந்தீரோ? "ஸம்ஸ்ராவகாரிணாத்யாகமேநஹ்ய ஸ்னோவிமீயதே" என்று - ஸாராவஹாரம் பண்ணின ராவணாநுஜனேற்றனாய் வந்தவிட மறிந்து நலியவந்தான்; நாம் தம்படைவீட்டில் செல்லாதிருக்கத்தா னே நம்பாளையத்திலேவந்து மூத்தீம்புசெய்த இத்தனைதோஷதுஷ்ட னைவிடக்காணுமடுப்பதென்ன; * க. (தோஷோயத்யபி) "மித்ர பாவேந ஸம்ப்ராப்தம்" என்று-அவன் நிர்தோஷனென்னுமிடத்தை யுங்களுக்குபதேஶித்தோம்; அதொன்றுஞ் செவியிற்புகாதே ஸ தோஷனென்றே ப்ரதிபத்தியாகில், நீங்கள் சொன்னவளவே யன்றி யிலே இன்னமும் சிலதோஷங்களுண்டாகிலும் கைவிடோம். * உ. (யத்யபிதோஷ:) உங்களுக்கேற மெய்ப்படவே தோஷமுண்டோ? (தஸ்யஸ்யாத்) தஸ்யாயிகார ஸம்பந்தயேஸ்யாத். அதாவது "ஸுஹ ஸ்வபராயாந்நா ஶாயுயோஉ கிநுநேநாஉமதி: । கூடஶோவாய ஹஶேதாஶேஷவ" என்றும் - "நயஷ்டிநிஷ்டாஷ்டி...ஶரணம் வ்ரஜேத்" என்றும்-ஶரணாகதனுடைய தோஷமன்றோ?. ஒரு யஷ்டி யைக்கைக்கொள்ளும்போது யஷ்டத்தைவிட்டோ கைக்கொள்ளுவது என்றுமாம். அன்றியிலே, * ந. (தோஷோயத்யபி தஸ்ய) என்று - அவனுக்கு தோஷமுண்டோவென்று ஶங்கித்து, (ஸ்யாத்) என்று - பரிஹாரமாகவுமாம். ஔபாதிகபாஷமுள்ள விடத்திலே ப்ர ஜை பண்ணினதப்பும் பொறுக்கவேண்டியிராநின்றதே; அத்தோபா தியும் பொறுதோ அவனுடைய தோஷமென்கிறார். * ச. (ஸ்யாத்) என்று ப்ராப்நாயாம் விஜ்ஞாய், அவனுக்கு தோஷமுண்டாகிலது

நமக் கஸஹ்யமாமன்றோ; ஒரு ஶரணவானை ரக்ஷித்தோமாகில் அதுக்கு விலையாய்ப்போம்; ஒருகுற்றவாளனை ரக்ஷித்தோமென்கிற இப்பேறுபெறுவதுகாணும். அன்றியிலே, அவனுக்கு முதலில் தோஷமில்லை; உண்டோ? * ௫. (தஸ்யதோஷ:) அவனுடைய தோஷமன்றோ! அவனிலும் ஶ்ராவ்யமன்றோ நமக்கென்கிறார். ஸஹிதவிஷயத்திலழுக் குகப்பாயிருக்குமாப்போலே. அன்றியிலே. * ௬ (தோஷோயத்யபி) தோஷமுண்டாகில், (தஸ்யஸ்யாத்) தஸ்யாஹிதவிஹிஸ்யாத். அவன்நினைத்து வந்தது பெற்றானாகிறானென்றுமாம். அன்றியிலே, * ௭. (தோஷோயத்யபி தஸ்யஸ்யாத்) "நஶ:" என்றாய்; அதுண்டாயிற்றாகில் அவனுக்குக்குற்றமாகிறது. ரக்ஷித்தநமக்குக் குற்றமில்லையே. அன்றியிலே, * ௮. (தோஷோயத்யபி தஸ்யஸ்யாத்) என்று - அவனுக்காகிற காலங்காணும். அதெங்ஙனே யென்றால், ஒருவன் ஸௌஹார்த்தமிருந்தபடி! தமயன் படைக்குறிய ழியாதேயிருக்க, படைவீடு கோப்புக்குலையாதே யிருக்க, உடம்பில் † வடுப்படாதேயிருக்க, விரோதியை யழித்துக் கொடுத்தபடிகாண் என்றுகொண்டாடும்படியிருக்கை. அன்றிக்கே, * ௯. (தோஷோயத்யபிஸ்யாத்தஸ்ய) அன்றோ? "தாராவாரோவிஶ்வாஸீ க்ருதக்நோ நாஸ்திகஸ்ததா । ஸமாஶ்ரயேதாதிதேவம் ஶ்ரத்தயா ஶரணம் யதி ॥ நிர்தோஷம் வித்தி தம் ஜந்தும்" என்றும்-"ஜ்ஞாநாக்நிஸ்ஸர்வகர்மாணி பஸ்மஸாத்குருதே" என்றும்-"மனத்தினால் சிந்திக்கப் போயபிழையும் புகுதருவா நின்றனவும் தீயினில்தூசாகும்" என்றும் - "பாவக்காடு தீக்கொளீஇ வேகின்றதால்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, முன்பு ஸதோஷனேயாகிலும், ஶரணாகதனானபோதே அவையெல்லாம் நஶித்து நிர்தோஷனாய் காணுமிருப்பது. * ௧௦. (தஸ்யதோஷோயத்யபி) நம்மைக்கொல்லவந்தானோ? (ஸ்யாத்) அதுண்டாவது காண். "அபிப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா" என்கிறபடியே, நம்மையழியமாறி ஶரணாகதரக்ஷணம்பண்ணினோ மென்று பேர்படைப்பதுகாண்.

---

† வடுப்படாதே - காயமில்லாமல்.

இப்படி ஸதோஷனேயாகிலும் விடாதொழிந்தால் ப்ரயோஜந மென்னென்னில்; *க. (ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) "சாதுகோட்டியுட்கொள்ளப்படுவார்" என்கிறபடியே, ஶரணாகதனை யயாதியை ரக்ஷித்த ஸௌப்ராதிமோக்ஷிக்கும்ஶ்ரீநர்ஸிம்ஹாதிகளை ரக்ஷித்தவிஶ்வாமித்ராதி மோக்ஷிக்கும்பஹிஷ்கரிக்கேபோகிறோம். * உ. (ஸர்வபாபேப்யஸ்) இதுஸத்தர்க்களான ஸாத்வான்களுக்கு விதிக்குமித்தனை போக்கி, வைராஜர்க்கு ஸர்வகதுர்ரானநமக்குக்கிடைக்கப்புகுகிறதோவென்றுமாம்.*ங. (ஸர்வபாபேப்யஸ்) கவோதவாநராதிதிர்யக்குக்களுக்குவிதிக்குமித்தனைபோக்கி,வைஷ்ணவஶரீரவாஸிருஹம் பண்ணினநமக்குவிதிக்கப்புகாநின்றதோ வென்றுமாம். *ச. (அஹம் த்வா) ஸர்வாவதாராதிபண்ணினால்ஸமமின்றியே யொழிந்தாலும் பண்ணாதபோது ப்ரத்யவாய முண்டாமாப்போலே, "க்ஷதாஸ்கிய தாயதஉத்யத்ரக்ஷத்ர ஸர்வஶர்போஹர்வரேநஷ்டரவஶ:" என்று க்ஷத்ரியரானநமக்குருவந்நிவாரணம்ஸர்வ ப்ரயச்சம். அதுபண்ணாதபோது மஹெறுபிறக்கும். தந்நிவ்ருத்தியைக்கொள்ளுவது. (அஹம் த்வா) என்கிற நஞுக்கு தஉந்யதஉஸாவ தவிரோயி என்று மூன்றுண்டாகையாலே, * ரு. (அஹம் த்வா) என்று - தஉந்யமான "ஸர்வம்ஸர்வதர்மமயோஉயே" என்று - ஸர்வாதிவிதி ப்ரயோஜகமென்றாகவுமாம். அன்றிக்கே, * சா. தஉஸாவமான ஸர்வாநிவ்ருத்தி ப்ரயோஜநமாகவுமாம். அன்றியிலே, * எ. "யஶஸ்ஸு" என்று - தவிரோயியான ஸ்வாவர்தெதானே விதிக்கு மென்றாகவுமாம்.

ஆக விந்தஶ்லோகத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று, இவ்வயிகாரிக்கு வேண்டுவது கவுஶாங்கஸஹ்யம்; இவ்வளவாலே, "நஸ்ர்வத்வகாரணாம் ஶரவேர்த்வத்யா| கஶ்யம்விஉவகாரேணக்ருதேநைநகே நதஷ்டிதி" என்றும்- "க்ஷாந்திஉத்யப்ரவீஉபி:" என்றும் - "ஸாம் வ்ரஜ...ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்றும்- "ஏகம் நயாமி வாஶாம் மதிம்" என்றும் - சிந்திப்பேயமையும்" என்றும்- "எண்ணி

னும் வரும்'' என்றும்-இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே, அவனுக்கு ஏதேனுமாரேனும் ப்ரதிபந்தக முண்டாகிலும், ஓரளவிலும் கைவிடாதே தன்னைக்கொடுக்குமென்னு மர்த்தம் சொல்லுகிறது. கூஉ,

தாத்பர்யம்.:—இந்த விபீஷணன் கபடசரணாகதி பண்ணினாலும், சரணாகதன் சொல்லவேண்டிய சரணமென்னு முக்தியைச்சொல்லி நாமிருந்த விடந்தேடி வந்தானாகையால், இவனிடத்தில் தோஷமிருந்தாலும், இவன் ஸ்வீகாரத்கால் முன்புள்ள பந்துமித்ரர்தீகளையிழக்க வருமாகிலும், நானிவனை விட்டுவிட மனஸ்ஸாலும்சிந்திக்கவில்லை. நீங்களிவனை தோஷியென்றெண்ணினாலும், வாஸ்தவத்தில் தோஷமிருந்தாலும், ஸத்புருஷர்களுக்கு இது நிந்திக்கும் படியாயிராது; சரணாகதனிடத்தில் தோஷம், சரணாகதரக்ஷணத்தில் தீக்ஷையுடையவர்களுக்கு அதிசயத்தை விளைப்பதாகையால் ப்ரார்த்திக்க வேண்டியே யிருக்கும்; இவனாலொரு ப்ரயோஜநமில்லாவிடினும், இவனைக்கைவிடுவது ஸத்கோஷ்டியில் நிந்த்யமாகையால் அங்கீகரிப்பதே யுக்தம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்தகாண்டம், கஅ-ம் ஸர்க்கம், ௬-ம் ச்லோகம்.

அவதாரிகை. ராகவோக்தியைக்கேட்ட மஹாராஜர், அதி ஸாஹஸமென்று மிகவும் பயப்பட்டு ஒருவார்த்தை விண்ணப்பஞ் செய்கிறார்.

௩௦. ஸுக்ரீவ ஸ்து தத்வாக்யம் ஆபாஷ்ய வி்ம்ருஷ்ய ச ।
ததச் சுபதரம் வாக்யம் உவாச ஹரிபுங்கவ: ॥ கூச.

அர்த்தம். அத - அதுக்குப் பிற்பாடு, ஸுக்ரீவஸ்து - ஸுக்ரீவமஹாராஜர், தத் - அந்த, வாக்யம் - சொல்லை, ஆபாஷ்ய-அநுவதித்தும், விம்ருஷ்ய - ஆலோசித்தும், தத: - அந்தவாக்யத்தைக்கேட்டிலும், சுபதரம் - மிகுந்த அழகியதான, வாக்யம் - சொல்லை, உவாச - சொன்னார்.

வ்யா.(ஸுக்ரீவஸ்து)இதி.(து)கீழில்ஸர்க்கத்தில் ''நிகூயிகவா ஆயுதஃ'' என்கிற ச்லோகத்தால் ராவணபவனத்தில் நின்றும்வந்த விவன் நம்மை நலிகை நிச்சிதமென்று இவருடைய ஹ்ருத

யத்திற்பிறந்த வேறுபாட்டைச்சொல்லிற்று; "ஸதத்த்வ நம்ஸு க்ஷா" என்கிற-த்ஸுத்தால், பெருமாள் ப்ரக்ருதியையும் இஶ்ரோஷ்டியில் விலைச்செல்லும் வார்த்தையையு மறிந்து, "ராவணம்ஸர ணம்கத:"-என்றது, "நிவேதயத" என்று-இங்ஙனே சிலவார்த்தை ஷகாரமாகப்பிடிப்பதாகநின்றான்; இதுபெருமாள்செவிப்படுமாகில் நம் வார்த்தைகொள்ளாரென்று க்ஷமித்தவிஶேஷத்தைச் சொல் லிற்று. இந்த த்ஸுத்தால் பெருமாள் நாம்போனவழிவருவர், எதி ரிகளை அவரைக்கொண்டு வெல்லலாமென்றிருந்தார். பித்ருஸாவமு டையார் நம்மை நலிய வந்தார்களாகிலும் அதுக்கிசைந்தோமென்ற ருளிச்செய்கையாலே, இவரும் அவனுக்குக் கூட்டாயிருந்தார்; இனி யிவரைநோக்கலாவது என்செய்தாலென்கிற ஸயாதிஶயத்தாலே வேறுபட்டபடி. (கூ) ஸ்வாமி வார்த்தை சொன்னால், ஶேஷபூதனானவன், கருத்தையு மறிந்து தன் ஶேஷத்வத்தையும் பார்த்து விசாரித்து அதுக்குச்சேர வார்த்தை சொல்லவேண்டியிருக்க க்ஷதி ஸாஹஸம் விளைந்தபடியாலே க்ருஷ்ணம்பாராதே வார்த்தைமுடிவது க்குமுன்பே சடக்கென ப்ரதிவசநம் பண்ணத் தொடங்கினபடி. (த்வராஸ்ரு) மேல் பற்றில்லாத வார்த்தையை. அதாவது இவன் துஷ்டனென்றிறே சொல்லலாவது; அத்தையும் இசைந்தோ மென் கையாலே போக்கடியில்லையென்கை. (ஸுஹாஷிதம்) வசஸ்ஸும்திரள வும் ஸுஹாஷித்து. (விஶ்ருத) வேர்ப்பற்றியானவத்தைவிஶேஷி ப்பதுஞ்செய்து-க்ஷவாக்யாநுஹாஷணமும் அதினுடைய க்ஷவிஶேஷமு மென்னவுமாம். (ததஸ்ஸாதாரவாக்யம்) பெருமா ளருளிச்செய்தவாக்யம்ஸாரம்; அதிற்காட்டில்ஸாரமானவாக்ய த்தைச்சொன்னார். அதாவது-என்னைப் பற்றுவார்க்கு பித்ருஸாவமே யமையும்; அவர் குற்றம்பார்த்துவிடோம்; என்று தம்மைப்பற்றினார் க்கு இவ்வார்த்தையின் நிழலிலேஜீவிக்கலாம் வார்த்தையாகையாலே அதுஸாரம்; நீர்போனவழியேபோய் உம்முடையஸ்வபாவத்தையிழக் கமாட்டேன் என்றவார்த்தை யாகையாலேஇதுஸாரம். (ஹரி புங்கவ:) "ராஜவித்யா" என்கிறபடியே தம்முடைய கலக்கத்துக்குப் போரும்படி பெருமாளுக்கு அவ்வருகே விண்ணப்பஞ்செய்த ஆள வுடைமை.

தாத்பர்யம்:—ஸுக்ரீவமஹாராஜர், பெருமாள் சொன்னவாக்யத்தைத்தான் அநுவதித்து, இதினர்த்தத்தை நன்றாயாலோசித்தவாறே, தோஷங்களைச் சொல்லி இவ்வபிஸந்தியை மாற்றத்தகாதவாக்யமாகையாலே என் செய்வோமென்று பயந்து, பெருமாள் சொல்லிமுடிவதற்கு முன்பே, அவரை யநுஸரிக்கவேண்டும்படியான தம் ஸ்வரூபத்தையும் பாராதே, சடுதியாய்த்தன்ப்ரேமத்தால் மிகவும் அழகியதான வார்த்தையைச் சொன்னார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௮-ம் ஸர்க்கம், ௩௫-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. தோஷணாகுரம் சொல்லுவாராக ஸம்ப்ரதிபன்னதோஷத்தை யநுவதிக்கிறார்.

௩௫.—ஸதோஷோ வா யதோஷோ வா கிமேஷ ரஜனீசர:।
ஸூக்ஷ்மம் வ்யஸநம்ப்ராப்தம் ப்ராதரம் யஃபரித்யஜேத்॥ ௩௫.
கோ நாம ஸ ஭வேத் தஸ்ய யமேஷ ந பரித்யஜேத்।

அர்த்தம். ஸதோஷோவா - தோஷத்தை யுடையனாயாவது ஆகட்டும்; அதோஷோவா - தோஷத்தை உடைத்தாகாதவனாயாவது ஆகட்டும்; ஏஷஃ - இந்த, ரஜனீசரஃ - ராக்ஷஸன், கிம் - என்னப்ரயோஜநத்துக்காக. ஸூக்ஷ்மம் - இப்படிப்பட்ட, வ்யஸநம் - துஃகத்தை, ப்ராப்தம் - அடைந்திருக்கிற, ப்ராதரம் - ஸஹோதரனை, யஃ - எவன், பரித்யஜேத் - விட்டேனென்று நிந்திக்கிறானோ; ஏஷஃ - இவன், யம் - எவனை, நபரித்யஜேத் - விடமாட்டானோ; ஸஃ - அப்படிப்பட்டவன், தஸ்ய - அவனுக்கு, கோநாம - எவன் தான், ஭வேத் - ஆவான்.

வ்யா. (ஸதோஷோவாயதோஷோவா) குணங்களிலேயிறே விப்ரதிபத்தி; "ஸர்வ ஜாதிஷியம்ருஶா" என்னுமாப்போலே, ராக்ஷஸனென்னுமிடம்ஸம்ப்ரதிபந்நமன்றோ. (கிமேஷரஜனீசரஃ) கிம்க்ஷேபே. இவனால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு. இவன் ராக்ஷஸனானாலும், "கிமேஷஃ" என்னக்கடவதோ? ஸர்வநிகூஷ்டம்வஸ்துமாக ஶரணம்புகுந்த நமக்கு ஸஹகாரியாம் என்ன ; சொல்லுகிறது. (ஸூக்ஷ்மம்)ராஜாவாகையாலேசூக்ஷ்மனவனை.(வ்யஸநம்ப்ராப்தம்) ஶத்ருக்களானநம்மாலே வீபிதனானவனை, வ்யஸநமாவது - ஶங்கா

த்யஜநம், பந்துவர்க்கம், இத்யாதிகள். (ஸ்ரீபகவத்) த்யஜநமின்றிக்கே யொழிந்தாலும் விடவொண்ணுத பந்துவுடையவனை. (யஸ்ஸாமி த்யஜேத்) யாவனொருவன் ஸஹஜமாக விட்டானென்று கருதுகின்றன். சாஸ்திரேயரத்வம் — கீழ்ச்சொன்னவை ஒரோன்றேவிடாமைக்கு ஹேதுவாயிருக்க எல்லாவற்றையு முடையனுயிருக்கிறவனை விட்டான் யாவனொருவன்; அந்த இவனுல் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டென்று கீழோடே கூட்டிவகம். அபவா, “ஸம்ஸ்யம்” என்று வ்யஸநவிஶேஷணமாகவுமாம். அதாவது - மாதாபிதாக்களாலும் பரித்யாஜ்யராய் பாதாரராயிருப்பார்க்கு மும்முடையநிழலிலேயொதுங்கவேண்டும்படியிருக்கிற தேவர் புலிசீறினாற்போலே சீறி அழியச்செய்வதாக எடுத்துவிட்டிருக்கிற இந்தவ்யஸநத்தை யன்றோ அவன் த்யாகவுணுயிற்று. இப்படி யவனோடு ⊙தொத்தறவிட்டுப் போந்து நம்பக்கலிலே வந்தவன் நமக்கு ஸஹகாரியாகக்கூடாதோ வென்ன; சொல்லுகிறார்; (கோநாம) இதி. (தஸ்யாஸ்யகோ நாம ஸஹவேத், யஸ்ஷ விபீஷணோ நபரித்யஜேத்) யதாசாம்பவ தாதுகனுகவந்த இந்த விபீஷணனுக்கு அவன் ஆராவான்; யாவனொருவனை இந்தவிபீஷணன் விடான்; இவன்விடாதொழிகைக்கு ஒருத்தனில்லையென்கை. அதாவது-நாட்டில் பரித்யாஜ்யராவார் - ஸம்பத்திவிபத்திபந்துக்களைத் தனித்தனியேயுடையரா யிருப்பார் மூவரும், இவற்றிலிரண்டையு முடையார் மூவரும், ஸர்வதமாண னுயிருப்பாரொருவனும், ஆக எழுவருமாயிற்று; இவர்களில் ஸர்வதமாணனை ராவணனைவிட்ட இவனுக்கு அபரித்யாஜ்யனுயிருப்பானொரு அஷ்டமனில்லாமையாலே இவன் விடமாட்டாதானொருவன் முதலிலே இல்லையென்கை. கூஙு.

தாத்பர்யம். இவன்தோஷியாகவாவது ஆகட்டும்,தோஷஹீநனுயாவது ஆகட்டும்; இவனுல்நமக்கொருப்ரயோஜநமில்லாமையாலே இவனைவிட்டுவிடுவதே யுக்தம். நம்மிடத்திலிவன் சரணமென்று வந்தபடியால் நம் கார்யங்களை ஸாதித்துக் கொடுப்பனென் றெண்ணவேண்டா. ஏனென்றால், தன் ப்ராதாவுக்கு நகரமழிவது பந்துக்கள் சாவதான இப்படிப்பட்ட மஹத்தான ஆபத்துக்கள் நேரிட்டிருக்குங்காலத்தில், அவனை எவனொருவன்விட்டுவிட்டு நிந்திப்பதும் செய்கிறானே? அவன்,ஒருவனை யாஸ்ரயித்து ஆபத்காலத்தில் விடாமலிருந்து உதவி செய்யமாட்டான்? ஆகையாலிவனுல் நமக்கொரு உதவியும் நேரிடாது. இவனை விடுவதே யுக்தம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

⊙ தொத்தற - ஸம்பந்தமறும்படி.

யுத்தகாண்டம், ௧௮ - ம் ஸர்கம், ௭ - ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. மஹாராஜர் வார்த்தையைக்கேட்ட பெருமாள், தாம்நோக்க நினைத்தநன்மையையும்பார்த்து இதிலொருவ்யவஸாயமிருந்தபடி யென்னென்றுமுறுவல்செய்து, இவருடைய பரிகரத்தில் நமக்காளாவாருண்டோவென்றுபார்த்து, அங்கே ஒருவரைக்காணாமையாலே தம்முடையகருத்தறியு மிளையபெருமாளைக்குறித்து வார்த்தையருளிச்செய்கிறார்.

௨௯. வாநராதிபதேர்வாக்யம் ஶ்ருத்வா ஸர்வாநுதீக்ஷ்ய ச || ௩௬.

ஈஷதுத்ஸ்மயமாநஸ்து லக்ஷ்மணம் புண்யலக்ஷணம் |

இதி ஹோவாச காகுத்ஸ்தோ வாக்யம் ஸத்யபராக்ரமঃ || ௩௭.

அர்த்தம். ஸத்யபராக்ரமঃ - அப்ரதிஹதபராக்ரமத்தையுடைய, காகுத்ஸ்தঃ - ஸ்ரீராமன், வாநராதிபதேঃ - ஸுக்ரீவனுடைய, வாக்யம் - வசநத்தை, ஶ்ருத்வா - கேட்டு, ஸர்வாந் - எல்லாரையும், உதீக்ஷ்ய - பார்த்தும், ஈஷத் - கொஞ்சம், உத்ஸ்மயமாநঃ - புன்சிரிப்பையுடையராய், புண்யலக்ஷணம் - நற்குறிகளையுடைய, லக்ஷ்மணம் - இளையபெருமாளைக்குறித்து, இதி - இந்தப்ரகாரம், வாக்யம் - வார்த்தையை, உவாச ஹ - சொன்னார்.

வ்யா. (வாநராதிபதேர்வாக்யம்ஶ்ருத்வா) பேரளவுடையராகையாலே எட்டாநிலத்திலே வார்த்தை சொன்னவருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு. தாம்போனவழி எல்லார்க்கும் ப்ரஸாவஹிக்க வேண்டும்படியான நிர்வாஹகத்வத்தையுடைய ரென்றுமாம். (ஸர்வாநுதீக்ஷ்ய) இவர்கள் நம்மையும் பார்ப்பார்களோ? இவர் போன வழியே போவார்களோ? என்றுபார்த்து. அதவா, "ஆசார்யவ்ருத்தாசார்யஸந்நிதாதே ஆசார்யஸ் ஸேவோபஸஜ்ஜாஹ்யঃ" என்கிற ந்யாயத்தாலே நாமும் மஹாராஜருமானால் நம்மை அநுவியாநம்பண்ணுவார்களோவென்றுபார்த்து என்றுமாம். (ச) ஶப்தத்தாலே ஸர்வம்பார்த்தவளவிலேயு மன்றிக்கே, இங்கிதங்களையும் ஹ்ருதயத்திலே ஓடுகிற வார்த்தையையும் பார்த்தபடியை ஸமுச்சயிக்கிறது. (ஈஷதுத்ஸ்மயமாநঃ) தாம்நோக்கப்புக்க நன்மையும்பார்த்தபடி ஆஶ்சர்யத்தைப்பண்ணுமளவன்றிக்கே, நாம்சொன்னபக்ஷத்துக்கு உபேக்ஷணஞ்சொல்லும்

படி தெளிவையும்பிறப்பிக்குமாகாதே! இதொரு வ்யுத்பத்திஸ்வபாவமிரு ந்தபடி யென்னென்று ஸூசிதம்பண்ணினபடி. "நலமேவலிதுகொல்" என்னக்கடவதிறே. (தது) மஹாராஜர் சொன்னவசநத்தைத்தள்ளி அதுக்கவ்வருகே வார்த்தைசொல்ல நினைத்தவேறுபாடு. அதாகிறது "யஸ்யைஷ நவரித்யஜேக" என்கிறவரைக்குறித்து, "வ்யஸநேஷு வ்யஹதப்ராஸுஸாநுயதிஹாமத:" என்றுவந்தான்; விட்டுப்போந்தானென்றுசொல்லுகை. (லக்ஷணம்) மஹாராஜர் வரிகாரத்தில்தன் வார்த்தைகேட்பாரில்லாமையாலே, "வ்யாமேவ தவமஹாவ்ராஜ்ஞ:" என்று-தம்நினைவுக்கு முற்படக்கடவரான இளையபெருமாளைக் குறித்து அருளிச்செய்தார். (வர்ணலக்ஷணம்) இவ்வளவு ப்ரணாமதரை விடாதவார்த்தையாலே மஹாராஜர் பக்ஷத்துக்கு அவ்வருகே வார்த்தைசொல்லக்கடவரென்று தஸ்மவண கௌதமஹஸம் வடிவிலே தோற்றும்படியான நற்குறியையுடையவர். (உதிவாக்யம்வாவ) மஹாராஜர் தம்மைக்கொண்டாடும்படி அவர் வ்யாதிஸயத்தைக் கொண்டாடின வ்யாகாரத்தையும், அவர் சொன்ன வசநத்துக்கவ்வருகேவார்த்தைசொன்னவ்யாகாரத்தையுஞ்சொல்லுகிறது. (ஹ) தம்மேன்மைபாராதே இப்படி கொண்டாடுவதே! இதென்னநீர்மை என்றும், அவர்வசநத்துக்கவ்வருகேஉத்தரங்காண்பதே! என்றும் ஐஷிகொண்டாடுகிறான். (காகஸ்யஸ்த:) உஜ்ஜாதிகளுக்கும் இக்குடியிற்பிறந்தாரைக்கொண்டு தங்கள் * வன்னியமறுத்துக்கொள்ளும்படியான குடியிற்பிறப்பால்வந்தமேன்மைபாராதேதாழவார்த்தைசொல்லுவதேயென்கை. (ஸத்யவரா க்ரஸ:) கூசோவஸ்வராக்ர ஸ:. வ்யாவரிக்க வொண்ணாதபடி எதிரிகள் முடுகினால் வராக்ரமிக்கவல்லாரைப்போலே பதகம்முடிந்தாலுமுத்தரங்கண்டு வ்யதிவாதிகளை வெல்ல வல்லவர். ௬௨,

தாத்பர்யம். இப்படி ஸுக்ரீவமஹாராஜர் சொன்னதைப்பெருமாள்கேட்டு இவருக்குத் தன்னிடத்திலுண்டான ப்ரீதியைக்கண்டு புன்சிரிப்பு சிரித்து.இக்கோஷ்டியில் நமக்கு ஸஹாயமுண்டோவென்று எல்லாரையும்பார்த்து ஒருவரையுங்காணாமையாலே, தன்னுடைய பராக்ரமத்தைக்கண்டுப்ரீதரான இளையபெருமாளைப்பார்த்து இப்படி யொருவார்த்தை சொன்னார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

---

* வன்னியம்-ஆபத்து.

யுத்தகாண்டம், கஅ-ம் ஸர்க்கம், அ-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. அவர் தாஞ்சொல்லப்புகுகிற உத்தரத்தினுடைய ஏற்றந்தோற்றுகைக்காக இவர்சொன்ன வார்த்தையின் கனத்தைக் கொண்டாடுகிறார்.

உ௦. அநதீத்ய ஶாஸ்த்ராணி வ்ருத்தாநநுபஸேவ்ய ச ।
ந ஶக்யமீத்ருஶம் வக்தும் யதுவாச ஹரீஶ்வர: ॥ கூஅ.

அர்த்தம். ஹரீஶ்வர: - ஸுக்ரீவன், யத் - எத்தை, உவாச - சொன்னரோ, ஈத்ருஶம் - இப்படிப்பட்டவசநம், ஶாஸ்த்ராணி - சாஸ்த்ரங்களை, அநதீத்ய - ஓதாமலும், வ்ருத்தாந் -பெரியோர்களை, அநுபஸேவ்ய - அநுவர்த்தநம்பண்ணாமலும், வக்தும் - சொல்லுகைக்கு, நஶக்யம் - முடியாது.

வ்யா. (ஶாஸ்த்ராண்யநதீத்ய, வ்ருத்தாம்ஶ்சாநுபஸேவ்ய, ஈத்ருஶம்வக்தும்நஶக்யம்) ஒரு ஶாஸ்த்ரத்தையும் ஒரு ஆசார்யனையும் ஒரு ◊அடிப்பாடானவ்ருத்தியையுமுடையவனுக்குச்சொல்லலாம்வார்த்தையன்று. (ஈத்ருஶம்) இவ்வார்த்தை ஒருபிறர்க்குப் போலியாகவுஞ் சொல்ல வொண்ணாது. "ஶ்ருதஶாஸ்த்ர ஸம்ஹேஷு வ்ருத்த:" என்றும் - "வ்ருத்தோபஸேவீ" என்றும் - "ஸுந்தேஹஸுத்ய பூர்வாத:" என்றும்-மேலே சொல்லப்படுகிற தம்மாலுஞ் சொல்லப் போகாதென்று கருத்து. (யதுவாச) ஸாதரநிர்தேஶத்தால் இவர் வார்த்தையை அநுபாஷிக்கவும் முடியாதென்கை. (ஹரீஶ்வர:) இதுக்கு ஸத்ருஶமேதென்னில் இவர்பெருமைக்கு ஸத்ருஶமென்கை. கூஅ.

தாத்பர்யம். ஸுக்ரீவ மஹாராஜர் சொன்ன வார்த்தையானது சாஸ்த்ரங்களையதிகரியாமலும்பெரியோர்களைத்தொடர்ந்துவிஶேஷார்த்தங்களை யறியாமலு மிருக்கிறவர்களால் சொல்லப்போகாது.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், கஅ-ம் ஸர்க்கம், கூ-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை.-இப்படி இளையபெருமாளை நோக்கி மஹாராஜரை ப்ரஶம்ஸித்து ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை விஶ்வஸநீயனென்று தாஞ்

◊ அடிப்பாடான— ஸம்ப்ரதாயஸித்தமான.

சொல்லப்புகுகிற வார்த்தை ராஜாக்களெல்லார்பக்கலிலு முள்ள தென்று மஹாராஜரைக் குறித்து வார்த்தை சொல்லுகிறார்.

உ௬.—ஸூக்ஷ்மதரம் கிஞ்சித்ர ப்ரதிபாதி மே ।
ப்ரத்யக்ஷம் லௌகிகம் வாபி வித்யதே ஸர்வராஜஸு ॥ கூகூ.

அர்த்தம். அத்ர-இந்தவிஷயத்தில், ஸர்வராஜஸு-ஸமஸ்தராஜாக்களிடத்திலும், ப்ரத்யக்ஷம் -காணப்படுகிறதாயும், லௌகிகம்வாபி-லோகஸித்தமாயும், வித்யதே - இருக்கிறதோ, மே - எனக்கு, ப்ரதிபாதி - தோற்றுகிறதோ, ஸூக்ஷ்மதரம் - (அப்படிப்பட்ட) அதி ஸூக்ஷ்மமான, கிஞ்சித் - ஓரர்த்தம், அஸ்தி - இருக்கிறது.

வ்யா. (ஸூக்ஷ்மதரம்) மஹாராஜர் கீழ்ச்சொன்ன வார்த்தை ஸூக்ஷ்மம்; இது-ஸூக்ஷ்மதரம்; இதுக்குமேலொரு அர்த்த மில்லாமையாலே;ஒருதப்பைப்பொறுப்பதென்றில்லாமையாலேயும், எல்லார்க்கும் மேலான வார்த்தையென்கை. எங்ஙனே யென்னில்; மஹாராஜர் பக்கலிலு முக்தாநுபாஷண மொழிய அர்த்தாந்தர மில்லை; பெருமாளும் இவர் வைராக்யத்தைப் போக்குகைக்குத் தந்தோள்வலியைப் பேசுகிறாரித்தனை; ஆகையாலே, எல்லாவற்றுக்கும் மேலானவார்த்தையிது. (கிஞ்சித்) மஹாராஜர் வார்த்தைக்கு ※அவ்வருகாயிருக்கச்செய்தே, "கிஞ்சித்" என்று-ஸ்வாதீநயாகையாலே வைபவாகப்பேசுகிறார். (யத்ர ப்ரதிபாதி மே) விபீஷணவிஷயீகாரத்தில், (ப்ரத்யக்ஷம்) ஸர்வப்ரத்யக்ஷஸித்தம். (லௌகிகம்வாபி) ப்ரத்யக்ஷமேயாகிலும் ஜாதிவயம் தோஷமன்றோவென்னில்; எல்லார்க்குமேறுவதொன்று. எங்ஙனேயென்னில்; (வித்யதே ஸர்வராஜஸு) எல்லா ராஜாக்கள் பக்கலிலும் ⊕பரிமாறுவதொன்று. "ஸர்வராஜஸு" என்கையாலே, மஹாராஜர் பக்கலிலும் உள்ளதொன்று; நம்பக்கல் வைராக்யத்தாலே மறந்தாரித்தனை.

தாத்பர்யம். நீர் சொன்னதைக்காட்டிலும் மேன்மையை யுடையதாய் ஸமஸ்த ராஜாக்களிடத்திலும் காணப்படுகிற லோகஸித்தமான ஓரர்த்த மெனக்குத் தோற்றுகிறது என்று ஸுக்ரீவ மஹாராஜரைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

※ அவ்வருகாயிருக்கச்செய்தே - மேலாயிருக்கச்செய்தே.
⊕ பரிமாறுவதொன்று - நடப்பதொன்று.

யுத்தகாண்டம், கஎ-ம் ஸர்க்கம், க௦-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை.— அவ்வளவன்றிக்கே மின்னதென்கிறார் அமித்ரா: இத்யாதியாலே.

௧௦.—அமித்ரா ஸ்தத்குலீநாஶ்ச ப்ராதிதேஶ்யாஶ்ச கீர்த்திதா: ।
வ்யஸநேஷு ப்ரஹர்த்தாரஸ் தஸ்மாதயமிஹாகத: ॥ ௧௦.

அர்த்தம். தத்குலீநாஶ்ச - அக்குலத்திற்பிறந்த ஜ்ஞாதிகளும்' ப்ராதிதேஶ்யாஶ்ச-அடுத்ததேசத்திலிருக்குமரசர்களும், வ்யஸநேஷு-ஆபத்துக்களிலே, ப்ரஹர்த்தார: - உபத்ரவிக்கிற, அமித்ரா: - சத்ருக்களாக, கீர்த்திதா: - சொல்லப்பட்டவர்கள்; தஸ்மாத் - ஆகையால், அயம் - இந்தவிபீஷணன், இஹ - இங்கே, ஆகத: -வந்தான்.

வ்யா. (வ்யஸநேஷு ப்ரஹர்த்தார:, தத்குலீநாஶ்ச, ப்ராதிதேஶ்யாஶ்ச, அமித்ரா: கீர்த்திதா:) ராஜாக்களுக்கு வ்யஸநங்கள் வந்தால், ப்ரஹர்த்தாக்களாவார் இரண்டுகோடி; தத்குலீநரான அமித்ரரும் ப்ராதிதேஶ்யரான அமித்ரரும். தத்குலீநராகிறார் - வீரஸஜாதர்; ப்ராதிதேஶ்யராகிறார்-ப்ரதிதேஶவர்த்திகள்; ஸமந்ததேஶவர்த்திகளென்றபடி. (வ்யஸநேஷு) அவர்களி லந்யதமனை வ்யஸநங்கள் ப்ராப்தங்களாயுள்ளவிடத்திலே. (ப்ரஹர்த்தார: கீர்த்திதா:) ப்ரஹரிப்பார்களென்று நீதிஶாஸ்த்ரவித்துக்களாலே சொல்லப்படாநின்றார்கள். "அமித்ரா: - கீர்த்திதா:" என்றுமாம். (தஸ்மாதயமிஹாகத:) ராவணன்தனக்கு நம்மாலே வ்யஸநங்கள் வந்தவாறே ஸ்ரீநஜான விவன் நம்மை ப்ரஹரிக்குமென்று அவன் நலியக்கூடுமென்று அத்தாலே வந்தான். ஜ்ஞாதிகளெல்லார்க்குமோவ்வாதோ? இவனுக்குவிஶேஷமென்ன? என்னவொண்ணாது; அவனுக்கு ஹிதஞ்சொல்லுகிற விடத்திலே நம்முடைய உத்கர்ஷமும் அவனுடைய அபகர்ஷமுந் தோற்றச்சொன்னான்; அத்தாலே இவன் பக்கலிலே ஶத்ருபாவம் பண்ணக்கடவன்; அத்தாலே வந்தான். அதவா, அவனுக்கு வ்யஸநம் வந்தவளவிலே அவனுக்கு இவன் ஜ்ஞாதியாகையாலே நம்மைக்கொண்டு அவனை நலியவந்தானாகவுமாமென்று ஒரு வ்யாவ்யாதாசொன்னான். இவையிரண்டிலும், "யதேஷநவரிதஞ்ஜேஸ" என்றுசொன்ன விவரைக்குறித்து இவ

ருடைய ப்ரக்ருதியே ஸாயிக்கிறாராகையாலும், மேல் "மாநயந்தி ஸ்வகாந் ஹிதாந்" என்று சொல்லுகையாலும், முற்பட்டதே பொருளாகக்கடவது.

ஆக, இஶ்லோகத்தால், அவனுக்கஞ்சிவந்தானாகிலும் ஸங்க்ராஹ்யன்; நம்மைக்கொண்டு அவனை நலியவந்தானாகிலும் ஸங்க்ராஹ்யன்; உபயபக்ஷத்தாலும் "யத்யேஷ நவநீதக்ருஜேஜ" என்னுமவனல்லன்; நமக்கு ஸஹகாரியென்றதாயிற்று. ௪00.

தாத்பர்யம். ஒருவனுக் காபத்து வந்த வளவில், அக்குலத்திற் பிறந்த ஜ்ஞாதிகளும், அடுத்ததேசத்து ராஜாக்களும் அவனிடத்தில் த்வேஷத்தைப்பண்ணி நலிவார்கள். ஆகையால், ராவணனுக்கு ஆபத்து வந்தவளவில், இவன் நமக்கு ஜ்ஞாதியாகையால் நம்மை நலிவனென்று கலங்கி ராவணன் தன்னை ஹிம்ஸிப்பனென்றெண்ணி இவனிவ்விடத்துக்கு வந்தான்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்தகாண்டம், க௮-ம் ஸர்க்கம், கக-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை.—ஸ்வகார்யஜராய் அமித்ரராயிருப்பாரைக்கொண்டாடுமதொழிய நலியக்கூடுமோவென்னச் சொல்லுகிறார்.

கக.—அபாபா ஸ்தத்குலீநாஸ் ச மாநயந்தி ஸ்வகாந் ஹிதாந் |
ஏஷ ப்ராயோ நரேந்த்ராணாம் ஶங்கநீயஸ்து ஶோபந: ||

அர்த்தம். அபாபா: - தோஷஶூந்யரான, தத்குலீநா:- அக்குலத்திற்பிறந்தவர்கள், ஸ்வகாந் - தன்னைச்சேர்ந்த, ஹிதாந் - ஹிதர்களை, மாநயந்தி - கொண்டாடுவார்கள். நரேந்த்ராணாம் - ராஜாக்களுக்கு, ஏஷ: - இந்த, ஶோபந: - நல்லஸ்வபாவம், ப்ராய: - மிகவும், ஶங்கநீய:- ஸம்சயிக்கத்தக்கதாயேயிருக்கும்.

வ்யா. (அபாபா:, தத்குலீநாஸ், ஸ்வகாந்ஹிதாந் மாநயந்தி) ஸ்வகார்யஜராலும் அபாபராகவேணும். தனக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹனும்படி ஹிதானார் பாந்தவர்களைக்கொண்டாடும்போதென்கை. வ ஶப்த:.- அவதாரணே. அபாபரே யாகவேணுங்காணென்கை. (நரேந்த்ராணா மேஷ ஶோபந: ப்ராய ஶங்கநீய:) லோகத்தில் பாவிஷ்டர் பெருத்திருக்கையாலே, ராஜாக்களுக்கு பந்துஸம்ஹாவநாரூபமான இந்த ஶோபநஸ்வபாவம் ப்ராயஶ் ஶங்கநீயம்; இந்த ஸ்வபாவமுடையார்க்குச் சுருக்கமென்கை. ராஜாக்களில்வைத்துக்கொண்டு பந்துஸம்ஹாவநாரூபமான இந்தஶோ

ஸத்த்வஸ்வபாவத்தையுடையவன் ஶங்கநீயனென்று வாக்யஶேஷமாகவுமாம். நியதாரணேஷ்வபி. (தே) ஶங்க்ய: ஸ்வயமாரணே. ஶங்கநீயனேயென்கை. "ஹிதம்வாக்யம் ப்ரஶக்தவந்தம்" என்றும் "யோ ஹி தைக்ஷிணா" என்றும் * ஸந்தர்ஶநங்குறைகையாலே உக்தவிநியோகமாக்கிருந்தானேயாகிலும், விபீஷணன் பரஹிம்ஸா ராவியாய் பாவிஷ்ணுயப் போந்த ராவணனைக்கொண்டாட ஸம்பாவனையில்லை; ஹிம்ஸையே ஸம்பாவிதமென்கை. ௧௦௧

தாத்பர்யம். தனக்கு ஹிதபரரான ஸ்வஜநங்களை ஜ்ஞாதி, தர்மிஷ்டனானால் ஸன்மானிப்பன். ஆகிலும் ராஜாக்களுக்கு ஜ்ஞாதிகளைக்கண்டு ஆதரிப்பது அரிது, ஆகையால் நாம் ஹிதபரனாகிலும் ராவணன் ஹிம்ஸகனாகையால் நம்மையாதரியானென்றெண்ணி விபீஷணன் நம்மிடத்திலே வந்தான்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௮-ம் ஸர்க்கம், ௧௨-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. "ஸுஜ்ஞயிகவாத்விஷதம்" என்று-ஶத்ருபக்ஷபரிக்ரஹத்தில் யாதொரு தோஷஞ்சொல்லப்பட்டது; அவ்வளவிலே ஒருவிஶேஷமுண்டு; அத்தை நான் சொல்லக்கேளுமென்கிறார்.

௨௭.—யஸ்ய தோஷஸ்த்வயா ப்ரோக்தோ ஹ்யாதானேऽரிபலஸ்ய ச।
தத்ர தே கீர்த்தயிஷ்யாமி யதாஶாஸ்த்ரமிதம் ஶ்ருணு॥ ௧௦௨.

அர்த்தம். அரிபலஸ்ய - சத்ருபலத்திலுடைய, ஆதானே - ஸ்வீகாரத்தில், ய: - எந்த, தோஷ: - தோஷமானால், த்வயா - உம்மாலே; ப்ரோக்த: - சொல்லப்பட்டதோ, தத்ர - அந்தவிஷயத்தில், தே - உமக்கு, யதாஶாஸ்த்ரம் - சாஸ்த்ரத்தை அதிக்ரமியாமல், கீர்த்தயிஷ்யாமி-சொல்லப்போகிறேன்; இதம்-இச்சொல்லை, ஶ்ருணு-கேளும்.

வ்யா. (அரிபலஸ்ய ஆதானே யோ தோஷஸ்த்வயாப்ரோக்த: தத்ர தே) ஶத்ருபக்ஷபரிக்ரஹமல்லவென்று தோஷங்களுக்கெல்லாம் நீர் தலைபாகச்சொன்ன அதிலே ஸஜாதீயனாயிருக்கைக்கொரு ஹேது வுண்டு; அந்த விஶேஷத்தைக்கேளுமென்கிறார். (யதாஶாஸ்த்ரம்) ஶத்ருபக்ஷபரிக்ரஹமென்று நீர் நீதிசொல்லுகிறீராகஉம்முடைய வ்யுத்பத்தை வெளியிட்டிரித்தனே.

---

* ஸாஜ்ஞைகையாலே - என்றுபாடாந்தரம்.

அப்படியன்றிக்கே, ஸாஸ்த்ராநதிக்ரமேண சொல்லுகிறோமென்கை. (ஹேதுமத்யபிஷ்யாமி) தோஷஞ்சொன்ன உம்முடைய ஹ்ருதயமிசையும்படிக்குச் சொல்லுகிறோமென்கை. (ஊசம்ஸ்ருணு) நான் சொன்னதுக்கு விரோதமென்றுதல், ராஜாக்களென்றுதல், நம்பக்கல் ஸஞ்ஜாத்ராலென்றுதல், உபேக்ஷியாதே இத்தைக்கேட்டுத்தாருமென்கை. க௦உ.

தாத்பர்யம். நீர், விபீஷணன் சத்ருவின் தம்பியாகையாலிவனை இங்கே சேர்க்கக்கூடாதென்று சொன்னவிஷயத்தில், பக்ஷபாதத்தை விட்டு சாஸ்த்ரத்தின்படியே இவன் ஸ்வீகார்யனென்னுமதை உம்முடைய நெஞ்சிற்படும்படி சொல்லுகிறேன் கேளும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்தகாண்டம், கஅ-ம் ஸர்க்கம், கங-ம் ஸ்லோகம்.

அவதாரிகை. கீழ் தர்ஸநத்தாலே சொன்ன விஸேஷம் இன்னதென்கிறார்.

ஸ்லோ.— ந வயம் தத்குலீநாஸ்ச ராஜ்யகாங்க்ஷீ ச ராக்ஷஸ: ।
பண்டிதா ஹி பவிஷ்யந்தி தஸ்மாத் க்ராஹ்யோ விபீஷண: ॥ க௦ங.

அர்த்தம். ராக்ஷஸ:-ராக்ஷஸனான விபீஷணன், ராஜ்யகாங்க்ஷீ ச-ராஜ்யத்திலிச்சையுடையவனுமிருக்கிறான்; வயம்-நாம், ந தத்குலீநாஸ்ச-அவனுடையகுலத்திற்பிறந்தவர்களுமன்று; பண்டிதா: -புத்திமான்கள், பவிஷ்யந்தி ஹி-இருப்பார்களன்றோ, தஸ்மாத்-ஆகையால், விபீஷண: -விபீஷணன், க்ராஹ்ய:-அங்கீகரிக்கத்தக்கவன்.

வ்யா. (ராக்ஷஸ: ராஜ்யகாங்க்ஷீ ச, ந வயம் தத்குலீநாஸ்ச, பண்டிதா ஹி பவிஷ்யந்தி, தஸ்மாத் க்ராஹ்யோ விபீஷண:) நாட்டிலே ஒரு ராஜாவுக்கு வ்யஸநம் வந்தவளவிலே தத்குலீநராயிருப்பார்க்கும் அந்த ராஜ்யஸ்ப்ருஹை யுண்டாகையாலே அவர்கள் தனக்கு ஸஹகாரிகளல்லாமையாலும், தத்குலீநனான வவனுடைய ராஜ்யத்தை யாசைப்படுகையாலும், தத்குலீநரல்லாமையாலே அந்த ராஜ்யத்தில் ஸ்ப்ருஹையுமின்றிக்கே வ்யவஸ்தராயிருப்பாரைப்பற்றி ராஜ்யத்தைப்பெறுகைக்கு யத்நம்பண்ணுநிற்கும். ஆகையாலே, இவனும், ராவணனுக்கு நம்மாலே ஓராபத்து வந்த

வளவிலே ராக்ஷஸகுலஸ்ரீ நசிக்க ந ராக்ஷஸராஜ்ய காங்க்ஷியாகையாலும், காருண்யத்தைப்பற்றி ராவணனை யழியச்செய்யக்கடவதாகப்பெரிய ஸங்கல்பத்தோடே கிட்டினதாக எடுத்துவிட்டிருக்கிற நமக்கு அந்த ஸ்ரீ நகரராஜ்யஸ்ப்ருஹை யில்லாமையாலும், நம்மைப் பற்றித் தன்னுடைய ராஜ்யம் பெறுகையில் தட்டில்லை. ஒரு ராக்ஷஸனுக்கு இந்த புத்தியெல்லாமுண்டாகக்கூடுமோ? உம்முடையபேரளவாலே யருளிச்செய்கிறீரித்தனை யன்றோவென்ன; (பண்டிதா ஹி பவிஷ்யந்தி) ராக்ஷஸனென்கிற ஜாதிமாத்ரங்கொண்டு எல்லாரையுங் கழிக்கவொண்ணாது. இவ்வளவு எண்ணவல்லாருமுண்டு காணுமென்கிறார். (தஸ்மாத்க்ராஹ்யோ விபீஷண:) நம்மைக்கொண்டு தான் ராஜ்யம் பெறவந்தவனை யழியச்செய்கை அப்ராப்தம்; மேல் ஹிதகாரியாகக் கடவனாகையாலும் நமக்கு க்ராஹ்யன். ௧௦௩.

தாத்பர்யம்:...ராவணன் இப்போது நம்மால் ஆபத்தை யடைந்திருக்கையில் இந்த விபீஷணன் அவனுக்கு ஜ்ஞாதியாகையால் அவனுடைய ராஜ்யத்தைவிரும்பி, அக்குலத்திற்பிறவாமல் இக்ஷ்வாகுவம்சஜராய் அந்த ராஜ்யத்தில் விருப்பமு மின்றிக்கே பலவான்களாயவனையெதிர்த்திருக்கிற நம்மைப்பற்றி ராஜ்யத்தைப் பெற வேணுமென்று நம்மிடத்தில்வந்தான்; எல்லாஜாதியிலும் இப்படி விமர்சிக்கும் புத்திமான்களிருக்கலாம்; ஆகையாலிவனை யங்கீகரிப்பதேயுக்தம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௮-ம் ஸர்க்கம், ௧௪-௧௫-ம் ஶ்லோகங்கள்.

அவதாரிகை. திருவடி இவன் வரவுக்கு ஹேதுவாகப்பிறபடச்சொன்ன வைஸ்வர்யாதிகளும் தமக்கு ப்ரபலபக்ஷமாகையாலே அத்தை முற்பட உபபாதித்து அவனுடைய புத்திவைசக்ஷண்யத்தையே விஶதீகரிக்கிறார் அவ்யக்ரா: என்று தொடங்கி மூன்று அர்த்தத்தாலே.

௧௪.—அவ்யக்ராஶ்ச ப்ரஹ்ருஷ்டாஶ்ச ந பவிஷ்யந்தி ஸங்கதா: |
ப்ரணாதஶ்ச மஹானேஷ ததோऽஸ்ய பயமாகதம் ||௧௪||
இதி பேதம் கமிஷ்யந்தி தஸ்மாத்க்ராஹ்யோ விபீஷண: |

அர்த்தம். ப்ருஶதுஷ்டா꞉ - மிகவும் துஷ்டர்களான, தே - அவர்கள், ஸம்ப்ரமா꞉ - பதறுதவர்களுமாய், ஸம்ஹதாஸ் - சேர்ந்தவர்களுமாய், ந பவிஷ்யந்தி - இரார்கள்; அயம் . இந்த, ப்ரணாத꞉ - த்வநியும், மஹாந் - பெரிதாயிருக்கிறது; தத꞉ - அந்தராவணனிடத்தில் நின்றும், அஸ்ய - இவனுக்கு, பயம் - பீதி, ஆகதம் - உண்டாயிற்று; இதி - ஆகையால், பேதம் - வேறுபாட்டை, கமிஷ்யந்தி - அடைவர்கள்; தஸ்மாத் - ஆகையாலே, விபீஷண꞉ - விபீஷணன், க்ராஹ்ய꞉ - அங்கீகரிக்கயோக்யன்.

வ்ய. (ப்ருஶதுஷ்டாஸ்தே) மிகவும் துஷ்டராகிறார் - நினைவும் சொலவும் செயலும் ஹேஷித்திருக்குமவர்கள். (ஸம்ப்ரமாஸ்ஸம்பவிஷ்யந்தி) பதறுதேபுமிரார்கள். இங்குள்ளார், "வத்யதாம்" என்பாரும், "ஆராயவேணும்" என்பாருமாகாநின்றால், பதறுதிருப்பாரில்லை. இவர்கள் பக்கல் பதற்றங்கண்டிலோம். (ஸம்ஹதாஸ்ஸம்பவிஷ்யந்தி) "ஸுஶ்ரீவம் தாம் ஸஸம்ப்ரேக்ஷ்ய" என்றும் - "நிவேதயத மாம்" என்றுஞ் சொல்லுகிற விடத்தில் எல்லாரு மொருமிடறாயிருந்தார்கள். இவர்கள் தன்னிலே சேர்ந்தார்கள். (ப்ரணாதஶ்ச) இவனுடைய த்வநியும் நம்மோடே ஸம்பந்தந்தோற்றும்படியாயிருந்தது. "ப்ராணாநாம் ஶரணம் ஸர்வபூதாநாம்" இத்யாதி, (மஹாநேஷ꞉) த்வநிகேட்டார்க்கும் இவனபேக்ஷித ஸம்ரணம்பண்ணி யல்லது குடியிருக்க வொண்ணுதபடி ஆர்த்தி தோற்றியன்றோ இருக்கிறது. (அயம்) நான் கேட்டு உபதேஶிக்கிறேனோ ? நாமிருவருங்கூடக்கேட்ட தன்றோ. (ததோஸ்ய பயமாகதம்) "வ்யஸநேஷு ப்ரஹர்ஷா꞉" என்கிறபடியே, அவன் நம்மைக்கொல்லுமென்று ராவணனாலே பயப்பட்டு வந்தான். (இதி பேதம் கமிஷ்யந்தி) இதி꞉-ஹேதௌ. சிலராலே சிலர்க்குபயம் பிறந்தால், அவர்களை அவர்கள் விட்டுப்போவார்கள். (தஸ்மாத்க்ராஹ்யோ விபீஷண꞉), கம௬.

தாத்பர்யம்:—வஞ்சகர்களுக்கு இவ்வளவு பொறுமையும் ஒற்றுமையுமிராது; இவனுக்கு இவையிரண்டு மிருக்கையால் இவன் கபடியாய்வந்தவனல்லன், அன்றிக்கே, இவனுடைய கூக்குரலும் உள்ளடங்கிய ப்ரேமத்தையறிவிக்கிறது. ஒருவரிடத்தில் மற்றொருவர் பயந்தால் அவர்களையவர்கள் விட்டுப்போவர்களாகையால், இவன் ராவணனால் பயந்து அவனை விட்டுவந்தான்; ஆகையால் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௮-ம் ஸர்க்கம், ௧௫-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. ஸுக்ரீவாதிகளோடு தேவர்பரிமாறப்போந்தவை தேவரருளிச்செய்யக் கேட்டிருந்தோம்; ஜ்யேஷ்டப்ராதா நலியப்புக இவன் அஞ்சிப்போனானாகையாலே, இவன் நமக்கு ப்ராதாவென்று தேவரருளிச்செய்கிறது யுக்தமோவென்ன ; சொல்லுகிறார்.

௨௦. — ந ஸர்வே ப்ராதரஸ்தாத பவந்தி பரதோபமா꞉ ॥ ௧௦௫.
மத்விதா வா பிது꞉ புத்ரா꞉ ஸுஹ்ருதோ வா பவத்விதா꞉ ॥

அர்த்தம். தாத! - அப்பா! ஸர்வே - ஸமஸ்தமான, ப்ராதர꞉ - ஸஹோதரர்கள், பரதோபமா꞉ - பரதனோடு ஸாம்யத்தையுடையவர்களாயும், பிது꞉ - தகப்பனாருக்கு, புத்ரா꞉ - பிள்ளைகள், மத்விதா வா - என்னைப்போல்வாரும், ஸுஹ்ருத꞉ - தோழர்கள், பவத்விதா வா - உம்மைப்போல்வாரும், ந பவந்தி - ஆகிறார்களில்லை.

வ்யா. (தாத ஸர்வே ப்ராதர꞉ பரதோபமா ந பவந்தி) பிள்ளை பரதனுடைய படி ப்ராத்ருத்வ ப்ரயுக்தமல்ல, பரதத்வ ப்ரயுக்தமென்கை. "படியில் குணத்துப் பரதநம்பி" என்னக்கடவதிறே. அதாகிறது-நடுவிலாய்ச்சி ராஜ்யஶுல்கையாகையாலும், தேவாஸுர ஸங்க்ராமத்தில் வரப்ரதாநத்தாலும், ஐயர் தமக்கு ராஜ்யங்கொடுக்க, நாமும் அவர் ஸந்நிதியிலே கொடையை அநுமதித்துக் காட்டிலே போனபின்பு, தாய்வழியே ஒருங்க ப்ராப்தமாயிருக்க அதுசெய்யாதே காட்டிலே தொடர்ந்துவந்து, "உம்முடைய ராஜ்யத்தை நீரே கைக்கொள்ளும்" என்று நிர்ப்பந்திப்பானொரு ப்ராதா உண்டோ? அதுக்குமேலே நமக்கு ப்ரீத்யர்த்தமாகத் தனக்குப்பொருந்தாத ராஜ்யத்தை எறிட்டுக்கொண்டு நான் காட்டிற்பட்ட க்லேஶத்தளவன்றிக்கே படைவீட்டிலே இருந்து படுவானொரு ப்ராதா உண்டோ? இதுவேயன்று லோகவ்யவஹாரத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம்; அன்றிக்கே, உல்லேகமாயிருப்பது இன்னம் சிலவ்யக்திகளுண்டென்று ப்ரஸ்துதவைஶேஷ்யமாக ப்ரதிபாதிக்கிறார். (மத்விதா வா பிது꞉ புத்ரா꞉) பித்ருவான்களில் நம்மோடொப்பாரில்லை. அறுபதினாயிரமாண்டு மலடு நின்று பின்பு, "மஹதா தபஸா" என்று-கனத்த தபஸ்ஸைப்பண்ணி நம்மைப்பெற்று நம்மைக்கொண்டு ப்ராணதாரணம் பண்ணிப்

போந்து நம்முடைய வ்யதிரேகத்திலே ஶோகாபஹ்ருதரான நம்மை யரைப்போலே யிருக்கும் பிதாக்களை யுடையராயிருப்பார் நம்மை யொழிய உண்டோ? நமக்கேயுள்ளதோரேற்றமன்றோவிது. மத்-விதா: புத்ரர்களில் நம்மோடொப்பாரில்லை; ராஜ்யத்துக்குரி யோமாய் நம்மையராலே ப்ரஸாதீக்ருதமாயிருக்கிற யௌவராஜ்யத் துக்கு நடுவிலாய்ச்சியாலே விக்நம்பிறக்க, அதில் விஷாதம்பண்ணாதே பித்ருவசநத்தையே யாதரித்து நெடுநாள் வநவாஸம் பண்ணப் போந்த நம்மைப்போலே யிருப்பாருஞ்சில ராஜபுத்ரருண்டோ வென்றுமாம். "ப்ராதரஸ்தாத:" என்றாற்போலே மஹாராஜர்தெ ளிவுக்குறுப்பான யதார்த்தோக்தியாகையாலே அத்ர ஸம்ஶயமில்லை. (ஸுஹ்ருதோ வா பவத்விதா:) உம்முடைய ஸௌஹார்த்தமும் ஸுஹ்ருத் த்வஸாமாந்ய மாத்ரமன்று. நீர்முன்வரக்கடவதாகப்பண்ணின ஸம யத்தை அதிலங்கிக்க, அதுபொறாதே "ஸ்வாம் தாஸத்யாதிகராஜம் ஹநிஷ்யாமி ஸபாந்தவம்" என்று நான் குபிதனைப்பிள்ளையைக் கொடுவரக்காட்ட, அவனும் அதிகுபிதனைச் சொல்லக்கடவதல் லாத வார்த்தையைச் சொன்னவிடத்திலும், பயத்தையேபார்த்து பீதராய், நம்பக்கல் ப்ரீதிஶயத்தாலே ஶரணம்புகுந்தவனை யும் ஶத்ருவென்று அஸாதுஸ்நேஹஶங்கிகளா யிருப்பார் சிலஸுஹ்ரு த்துக்கள் புறம்பேயுண்டோ? உமக்கேயுள்ளதொன்றன்றோ? ஆன பின்பு, லோகவ்யவஹாரத்தைப்பார்த்தால் ராவணன் இவனை நலிய நினைக்கையும், அவனோடு இவன் விருத்தனாய்ப் போருகையுங்கூடு மென்கை. ௧௦ரு௨.

தாத்பர்யம்:—தன் தாயான கைகேயி தான் பெற்றவரத்தினால் ஸம்பாதித்துத் தனக்குக்கொடுத்த ராஜ்யத்தையும்விட்டுக் காட்டில் பின்தொடர்ந்து ராஜ்யத்தை நீரேகொள்ளுமென்று பலாத்கரித்து, நமக்காக ராஜ்யதுக்கங்களை யநுபவிக்கும் பரதனைப்போல் ஸஹோதரரும், நெடுநாள்பிள்ளையில்லாமலிருந்து தபஸ்ஸுபண்ணி என்னைப்பெற்று நான்வநவாஸம் வருகையில் என்விஶ்லேஷம் பொறாமல் ப்ராணனைவிட்ட தஶரதமஹாராஜரைப்போல் தகப்பனாரும், எனக்கு முறையாய்வந்த ராஜ்யத்தை எனக்கு ஐயர்கொடுக்கிலும் என்னிளையமாதாவுக்காக அந்தஸுகத்தைவிட்டுத் தகப்பனை ஸத்யத்தில் நின்று ரக்ஷித்தவென்னைப்போல பிள்ளைகளும், நீர் முதல்செய்த ப்ரதிஜ்ஞை

யைத் தப்ப அதற்குக்கோபித்து இளையபெருமாளையனுப்ப, அவரும் குபிதராய் சொல்லத்தகாதவைசொல்லியும் அதைமதியாமல் ஸத்யத்தையேபார்த்து வந்த உம்மைப்போல ஸ்நேஹிதரும் இருப்பார்களா? ஆனபின்பு இந்தவிபீஷணன் லோகருடத்வதையைப்பார்த்து ராவணன் தன்னை ஈஷியனென்று அவனைவிட்டு இங்கேவருவது யுக்தந்தான்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், கஅ - ம் ஸர்க்கம், கஎ - ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. இப்படி ஶரணாகதனான விபீஷணாழ்வான் பக்கல் பெருமாளுக்குண்டான வாத்ஸல்யாதிஶயத்தைக் கண்டு, மஹாராஜரும் ஸாபேக்ஷிதஸித்திக்காக இளைய பெருமாளையும் கூட்டிக்கொண்டு ஶரணம்புக்கு ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்.

ஶ்லோ. — வனவ ஂ கூ ஸா ராமேணை ஸுக்ரீவ ஸஹ லக்ஷ்மணஃ॥ கபசு.
உத்தாயேதம் மஹாப்ராஜ்ஞஃ ப்ரணதோ வாக்யமப்ரவீத்॥

அர்த்தம். ராமேண - ஸ்ரீராமனால், ஏவம் - இந்தப்ரகாரம், உக்தஃ - சொல்லப்பட்ட, மஹாப்ராஜ்ஞஃ - விஶேஷஜ்ஞாநமுடைய, ஸுக்ரீவஃ - ஸுக்ரீவமஹாராஜரும், ஸஹலக்ஷ்மணஃ-இளையபெருமாளோடு கூடினவராய், உத்தாய - எழுந்திருந்து, ப்ரணதஃ - நமஸ்காரம்பண்ணினவராய், இதம் - இந்த, வாக்யம் - சொல்லை, அப்ரவீத் - சொன்னார்,

வ்யா. (ராமேணைவமுக்தஸ்ஸுக்ரீவஸ்) பெருமாள் தம்மையநுஸரித்துச் சொன்னபடியாலும், தமக்குப்பதகம் முட்டினபடியாலும், அவர்வழியேபோக ப்ராப்தமாயிருக்க, பின்னையுமவரோடு வேறுபட்டு அவரைத்தம்வழியிலே போக்க யத்நம் பண்ணினபடி. (ஸஹலக்ஷ்மணஃ) தம்மிலும் பரிவரென்று, "லக்ஷ்மணஸ்ஸாமந்தஃ" என்று - ப்ரயாணத்திலே கூட்டிக்கொண்டாப்போலே, ப்ரபத்திக்குமவரைக்கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். (ப்ரணதஃ) ஶத்ருக்கள்பண்ணும் ப்ரபத்தியேயன்றிறே ப்ரபத்தியாவது; அநுகூலர்பண்ணும் ப்ரபத்திக்கு மிரங்கவேண்டாவோ? என்று அவனுடைய ஒரு ஶரணா

மதிக்கு அவகாசமாக இரண்டு ஶரணாகதியைப்பண்ணுகிறாரென்று கருத்து (மஹாப்ராஜ்ஞ:) தமக்குப்பதம்முட்டின தஶையிலும் ஶரணாகதி ஸாத்யர் பெருமாளென்று அறிகை. (உத்தாய ப்ரணத: இதம் வாக்யமேவம் வித:) பெருமாள் தம்மை அள்ளியெடுத்து, "நீர் சொன்ன கார்யஞ்செய்கிறோம்" என்று சொல்லும்படி திருவடிகளிலேவிழுந்து இந்த வார்த்தையை விண்ணப்பஞ் செய்தார். [illegible]

தாத்பர்யம். ஸ்ரீராமனிப்படி யருளிச்செய்யக்கேட்ட ஸுக்ரீவன் இளையபெருமாளோடுகூட எழுந்திருந்து நமஸ்கரித்துத்திருப்பியும் ஸ்ரீராமனோடு இப்படி விண்ணப்பஞ்செய்தார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௮-ம் ஸர்கம், ௧௮-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை இப்படி ப்ரஸந்நராய் ப்ரஸந்நவாக்யம்கேட்டருளுமவரென்று, "ராவணேந ப்ரணிஹித:" என்று முற்பட விண்ணப்பஞ்செய்ததை தன்னையே விண்ணப்பஞ்செய்கிறுர்

௨௭.— ராவணேந ப்ரணிஹிதம் தமவேஹி நிஶாசரம் ॥ ௧௦௭.
தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே க்ஷமம் க்ஷமவதாம்வர ॥

அர்த்தம். தம் - அந்த, நிஶாசரம் - ராக்ஷஸனை, ராவணேந - ராவணனாலே, ப்ரணிஹிதம் - கூடச்சாரியாயனுப்பப்பட்டவனாய், அவேஹி - அறியும்; க்ஷமவதாம்வர - பொறுமையுள்ளவர்களுக்குத் தலைவரே! அஹம் - நான், தஸ்ய - அவனுடைய, நிக்ரஹம் - கொலையை, க்ஷமம் - யோக்யமாக, மந்யே - எண்ணுகிறேன்.

வ்யா. ப்ரஸந்நவசநத்துக்கு ப்ரயோஜநம் - அவன் ஶரணமென்றவார்த்தையிலே அவஹ்ருத விக்ஷிப்தராயிருந்த வளவிலேயாயிற்று நாமவைசொல்லிற்று; நாம் ஶரணம்புக்கபின்பு தெளிந்து நல்வார்த்தை கேட்பரென்று முன்பு சொன்னவைதன்னையே திருவுள்ளத்திலே படுத்துகை. (நிஶாசரம்) கள்ளரைப்போலே மத்யராத்ரியிலே புறப்பட்டு ப்ரஹிம்ஸையைப் பண்ணிக்கொண்டு திரியும் ஜந்மமென்று இவன் தண்மை திருவுள்ளத்திற்படாமையிறே இவன்

நமக்கு ஸஹகாரியென்றருளிச்செய்தது; அத்தாலே "நிஶாசரம்"
என்கிறார். ௧௦௭ ௭.

தாத்பர்யம்.—தேவரீர், அவன்பண்ணின சரணாகதியைக்கண்டு மயங்கி நான்சொன்னவற்றைத் திருவுள்ளம்பற்றவில்லை; இப்போது நாங்களிருவருமாக சரணாகதிபண்ணி விண்ணப்பஞ்செய்கிறோம், கேட்டருளவேணும். இவன் ராவணனாலனுப்பப்பட்ட தூதன்தான்; இவன் பிறப்பிலேயே பிறரை ஹிம்ஸித்துத்திரியும் ஸ்வபாவமுடையவன்; வருமபோதும், ராத்ரியில் மறைந்துவந்தான்; இதையெல்லாம் ஆராய்ந்து இவனைக்கொல்வதேயோக்யம்; உம்முடைய க்ஷமாகுணத்துக்கு இவன் விஷயமன்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௮-ம் ஸர்க்கம், ௧௧-ம் ஶ்லோகம்.

௨௯.—ராக்ஷஸோ ஜிஹ்மயா பு³த்³த்⁴யா ஸந்தி³ஷ்டோ(அ)யமிஹாக³த: ||
ப்ரஹர்தும் த்வயி விஶ்வஸ்தே ப்ரச்ச²ந்நோ மயி வா(அ)நக⁴ |
லக்ஷ்மணே வா மஹாபா³ஹோ ஸ வத்⁴ய: ஸசிவை: ஸஹ ||௧௦௯.

அர்த்தம். அநக⁴! - தோஷமில்லாதவரே! அயம் - இந்த, ராக்ஷஸ: - அரக்கன், ஜிஹ்மயா - குடிலமான, பு³த்³த்⁴யா - புத்தியாலே, ஸந்தி³ஷ்ட: - ஏவப்பட்டவனாய், த்வயி - நீர், விஶ்வஸ்தே - நம்பிக்கையுடையீராகையில், ப்ரச்ச²ந்ந: - மறைந்தவனாய், மயி - என்விஷயத்திலும், லக்ஷ்மணே வா - இளையபெருமாள் விஷயத்திலும், ப்ரஹர்தும் - அடிக்கைக்கு, இஹ - இங்கே, ஆக³த: - வந்தான். மஹாபா³ஹோ! - பெருத்தபுஜங்களையுடையவரே! ஸ: - அவன், ஸசிவை: ஸஹ - மந்த்ரிகளோடுகூட, வத்⁴ய: - கொல்லத்தகுந்தவன்.

வ்யா. (அயம் ராக்ஷஸ: ஜிஹ்மயா பு³த்³த்⁴யா ஸந்தி³ஷ்ட: ப்ரச்ச²ந்ந: இஹ ஆக³த:) நீசஜாதியானவிவன் ஸஜாதிக்குக் கார்யஞ்செய்யுமத்தனை போக்யராயிருக்கிற நமக்குக்கார்யஞ்செய்யான்காணும். (ப்ரஹர்தும் த்வயி விஶ்வஸ்தே) தேவர் விஶ்வஸித்தவாறே ஸஹகாரியன்றிக்கே யொழியுமளவன்றிக்கே உம்மை நலிவதுஞ் செய்யும். "தோ³ஷாயஸ்யாந்தி³ஷ்டமாக" என்று - அதுக்கு இசைந்தோமிறே யென்றவருக்கு பரிஹரிக்கைக்காக, (மயிவா) என்கிறார். "த்வயி கிஞ்சித்ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம" என்றும் -

“ஸுஹ்ருதோவாஹவதியா:” என்றும்-நீர்நினைத்திருக்கிறஎன்பக்கலி லும்நலியுங்காணுமிவன். (ஓக்ஷணேவா; “ஸுஹஸூநிஜீவாவ:” என்று- அருளினீராகில் உளராயிருக்குமவரையும் நலியும். ஶரணாகத ரக்ஷணமென்று ஒருவ்ரதத்தால் ஒரு ராக்ஷஸனுக்காக எங்களிருவ வரையும் நீர் இழக்கக்கடவீர் புகுகிறது. (கநவ) இந்தப்பொல்லாங்கு கள் உமக்கு வாராதொழிந்திடுகவென்று கருத்து. (ஶோவாஹோ) உம்முடைய தோளை அண்டை கொண்டிருக்கிற வெங்களை ஶத்ரு வின்கையிலே காட்டிக்கொடுக்கலாமோ? எங்கள் பக்கலிலே தண்ண ளியும் அவன் பக்கலிலே தோள்வலியுமாகையன்றோ யுக்தம். (ஸ: ஸவிவெஷஹவயு:) ஆகையாலே ஸவதிகாரனுக அவன்வத்யன்.

தாத்பர்யம்.—இந்த விபீஷணன், ராவணனுலனுப்பப்பட்டவனு கையால் தன் கபட வ்ருத்தியால் அனுகூலன்போலிருந்து தன்னிட த்தில் நம்பிக்கையைப்பிறப்பித்து, நாம் சேர்த்துக்கொள்ளுகையில் நம் மை உபத்ரவிக்கைக்காக இங்கே வந்தான். இவன் தோஷியாகிலு மி வனையங்கீகரிக்கத் திருவுள்ளமானல் ஸீதாதேவியையும் விட்டுப் பற்றும்படி ஸுஹ்ருத்துக்களில் ஶ்ரேஷ்டனுக தேவரீர் நினைத்தி ருக்குமென்னையும் தேவரீரை விட்டு க்ஷணகாலமும் தரிக்கமாட் டாத இளைய பெருமாளையும் இவன் உபத்ரவிப்பன். அப்போது ஒரு ராக்ஷஸனுக்காக ஆஶ்ரிதரான எங்களிருவரையு மிழக்க வே ண்டிவரும். ஆகையாலித் தீங்குகளொன்றும் வாராதபடி ஆலோ சித்துச் செய்தருளவேணும். உம்முடைய தோளின் கீழொதுங்கி நின்ற எங்களை அத்தோள் வலியால் சத்ருக்களை நிரஸநம் பண்ணி ரக்ஷிப்பதே தர்மமாகையால் இவனையுமிவன் பரிஜநங்களையும் கொ ல்வதேயுக்தம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், கஅ - ம் ஸர்கம், உ௦ - ம் ஶ்லோகம்.

உ௦.— வனவீக்ஷா ரவமேஶ்ரேஷ்டம் ஸுக்ரீவோ வாஹிநீபதி: ।
வாக்யஜ்ஞோ வாக்யகுஶலம் ததோமௌந முபாகமத் ॥ கக௦.

அர்த்தம். வாஹிநீபதி: - ஸேநாபதியாயும், வாக்யஜ்ஞ:-வசநங் களையறிந்திருக்கிற, ஸுக்ரீவ: - ஸுக்ரீவமஹாராஜர், வாக்யகுஶ லம் - வாக்யத்தில் ஸமர்த்தரான, ரவமேஶ்ரேஷ்டம் - ரகுக்களில் உத்தமரான ஶ்ரீராமனைக்குறித்து, வனவீ - இப்படி, உக்த்வா - சொல்லி, தத: - அதுக்குப்பிற்பாடு, மௌநம் - பேசாதிருப்பதை, உபாகமத் - அடைந்தார்.

வ்யா. (ராமேண ஶ்ரேஷ்டம்) ஶரணாகதனுக்காகத்தன்னை யழிய மாறின ராமனுடைய காருத்தார்க்கு ஸமமென்னும்படி ஶர ணாகதஸம்ரக்ஷணத்தில் வ்யவஸாயமுள்ளவரை. (ஸுக்ரீவோ வாஹி நீபதிஃ) தாம்போனவழியை யநுவியா நம்பண்ணும் வஸிகரத்தை யுடையவர். (வாக்யஜ்ஞஃ) ஸர்வவசநவ்யக்திகளுடைய குணதோஷங் களை யறியுமவர். (வாக்யகுஶலம்) எதிரிகளுடைய அபிப்ராயமனு ரூபமாக வார்த்தை சொல்லவல்லவரை. (அவஸ்தாதோ ஔத ஸேவாமஹே) தஞ்சீர்மையறியாதவரை நாம் சொல்லுவதண்டோ வென்று ப்ரணயரோஷத்தாலே பேசாதிருந்தார். ௧௧0.

தாத்பர்யம்.— ஸேநாபதியான ஸுக்ரீவன் ஆர்த்த ரக்ஷகர் களில் தலைவராய்ப்பிறரபிப்ராயத்தையறிந்து சொல்லவல்ல ஸ்ரீராம னைக் குறித்து இப்படி சொல்லிப் பின்பு நம்சொல்லைக் கேட்டில ரென்ற கலக்கத்தால் பேசாதிருந்தார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௭-ம் ஸர்க்கம், ௨௬-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. தஶரதாத்மஜரான பெருமாள் மஹா ராஜருடைய அதிப்ராய ஹேதுவைத் தன் திருவுள்ளத்திலே நிரூபித்து தஶரதமவமாக வார்த்தை யருளிச் செய்கிறா ரென்கிறது.

மூ.— ஸுக்ரீவஸ்ய து தத்வாக்யம் ராமஃ ஶ்ருத்வா விம்ருஶ்ய ச |
ததஃ ஶுபதரம் வாக்யமுவாச ஹரிபுங்கவம் || ௧௧௧.

அர்த்தம். ராமஃ - ஸ்ரீராமன், ஸுக்ரீவஸ்ய - ஸுக்ரீவனுடைய, தத் - அந்த, வாக்யம் - சொல்லை, ஶ்ருத்வா - கேட்டு, விம்ருஶ்ய ச - ஆராய்ந்து, ததஃ - அதுக்குப்பிற்பாடு, ஹரிபுங்கவம் - வாநரஶ்ரேஷ் டனை ஸுக்ரீவனைக்குறித்து, ஶுபதரம் - ஶ்ரேஷ்டதரமான, வாக்யம் - வார்த்தையை, உவாச - சொன்னார்.

வ்யா. (ஸுக்ரீவஸ்ய தத்வாக்யம் ஶ்ருத்வா) வேறாயிராய் ஹ்ருத யமறியாதேசொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு. (ராமஃ) இவர் உப பத்தி ஸாமர்த்யரென்றென்றறிந்தவிஶேஷம். (விம்ருஶ்ய) வேறாயிரா யிருக்குமவர்க்கு பரிஹாரமேதென்று விசாரிப்பதுஞ் செய்து. (ததஃ) இனி இவர்க்கு நம்மைக்குறித்து வார்த்தையில்லை யென்று. நிஶ்சயித்தபின்பு வார்த்தைசொன்னார். (ஶுபதரம்வாக்யமுவாச)

வைராக்யஞ்செல்லா நிற்கச்செய்தே ஸ்வாமிக்கு எதிரிடுங்கலக்க மெல்லாந்தீர்ந்து தத்ஸ்வரூபம பண்ணிவைக்கும் வைசித்ர்யாலே. (ஹரிவம்ஸவத்) ராஜாக்களாயிருக்கச்செய்தே நீதிஸாமர்த்யராயிருக்கையன்றிக்கே யிருக்கிற வைராக்யத்தை யநுஸந்தித்து ஜ்ஞஷி கொண்டாடுகிறான். ககக.

தாத்பர்யம்.—இப்படி ஸுக்ரீவன் பெருமாளிடத்தில் தனக்குண்டானப்ரேமத்தால் விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஸ்ரீராமன் கேட்டு இதற்குத் தகுந்த உத்தரமின்னதென்று ஆலோசித்து, தஞ்சொற்கேட்டிலரென்று கோபத்தால் பேசாதிருந்தஸுக்ரீவனைக் குறித்துச் சொன்னார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், கஅ - ம் ஸர்க்கம். உஉ - ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. மூன்றாமுன்னம் அதிக்ஷுத்ரனை ராக்ஷஸன் நம்பக்கலவகாரத்தை நினைக்கவும் ஶக்தனல்லனென்கிறார்.

ஶ்லோ.— ஸுதுஷ்டோ வா ப்ரதுஷ்டோ வா கிமேஷ ரஜநீசர: |
ஸூக்ஷ்மமப்யஹிதம் கர்த்தும் மமாஶக்த: கதஞ்சந || ககஉ.

அர்த்தம். ஏஷ:-இந்த, ரஜநீசர:-ராக்ஷஸனான விபீஷணன், ஸுதுஷ்டோவா - மிகவும் தோஷியானாலும், அதுஷ்டோவா - தோஷஹீநனானாலும், கிம் - என்ன; கதஞ்சந - ஒருபடியாலும், மம - எனக்கு, ஸூக்ஷ்மமபி-கொஞ்சமும், அஹிதம் - அநிஷ்டத்தை, கர்த்தும் - செய்ய, அஶக்த: - சக்தியில்லாதவனாயிருக்கிறான்.

வ்யா. (ஸுதுஷ்டோவா ப்ரதுஷ்டோவா) இவன் நீர்சொன்னபடியே துஷ்டனாகவுமாம்; நான்சொன்னபடியே அதுஷ்டனாகவுமாம்; இவையிரண்டுமவப்ரயோஜகம். எங்ஙனேயென்னில்; ஶரணாகதனானவன்பக்கலிலே பஹுவ்யகாரங்களாக தோஷங்களைச்சொன்னீரேயாகிலும், துஷ்டனென்று என்னெஞ்சிற்படமாட்டாது; உமக்கு மறுமாற்றமில்லாதபடி ஹேதுக்களாலேஇவனுடைய தௌஷ்ட்யத்தை ஸாதித்தாலும், அவ்யாஜ்ஜஹ்ருதயனான உம்முடைய நெஞ்சிற்படமாட்டாது (கிமேஷ ரஜநீசர:) நீர்நினைத்தபடியே பாபகனுய்வந்தவனாயிடுக ; ஆனாலுமிவன் றன்னைக்கண்டிலிரோ? (வா)

ஹிதபராத்ருஜனவிவன், நமக்கென்ன அபகாரம்பண்ணுவான்; இவ னுக்கஞ்சின நீரெங்ஙனே ராவணவயம் பண்ணக் கடவதாக எடுத்து விட்டிருக்கிறபடி. ஶத்ருவாயிருப்பாரை தௌர்ப்பல்யமென்று பரீக்ஷிக்க லாமோவென்ன; (ஜைஸஞ்க்ஷ ஜெவ்ருஹிதஜாந்த்ரஶக:) "பாஹூ ஸாயகஸம்ஜ்ஞௌ ஜேவஷ்டுஞ்ஜாயஸ்யேோர்கோஜேஹாத்ஜநः" என்று-கண்டார் கவிபா டுகிறதோளை இவன்கண்டால் நெஞ்சாலுமோ ரஹிதத்தை இவன் பண்ணஶக்தனல்லன். (கயம்வந) நீரநுகூலனென்று விஶ்வஸித்தால் நலியலாமேயென்ன; புலிகிடந்த தூறைக்கண்டஞ்சுவாரைப்போலே நந்தோள் வலியைக்கண்டு அவனெப்போதும் மாட்டான். ககஉ.

தாத்பர்யம்—இந்த விபீஷணன் நீர் சொன்னபடி துஷ்டனு கிலும் சரி; நான் சொன்னபடி துஷ்டனுகாவிடிலும் சரி. எப்படியா னுலும் நாம் பயப்படவேண்டியதில்லை. நமக்கெவ்விதத்திலும் அல் பம் கெடுதி செய்யவாகிலும் முடியாது என்றறியும்,

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், கஅ-ம் ஸர்க்கம், உங-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. இப்படியருளிச்செய்யச்செய்தேயும், எதிர்த் தலையில் ஜாதிப்ரயுக்தமான க்ரௌர்யமே மேற்கிடந்து நெஞ்சுதெ ளியாமையாலே, இவர் தெளிகைக்காக இவனளவேயல்ல, லோகத் திலே க்ரூரஜாதியென்று பேர்பெற்றவற்றையடங்க அநாயாஸேந அழிக்கவல்ல தம்வீர்யத்தை யாவிஷ்கரிக்கிறார்.

உங.—பிஶாசாந்தாநவாந்யக்ஷாந்ப்ருதிவ்யாஞ்சைவராக்ஷஸாந்

அங்குல்யக்ரேணதாந்ஹந்யாமிச்சந்ஹரிகணேஶ்வர ॥ ககங.

அர்த்தம். ஹரிகணேஶ்வர! - வாநரஸமூஹத்துக்கு ராஜாவான ஸுக்ரீவனே! பிஶாசாந் - பிசாசங்களையும், தாநவாந் - தனு புத்ரர்களான அஸுரர்களையும், யக்ஷாந் - யக்ஷர்களையும், ப்ருதிவ்யாம் சைவ - பூமியிலிருக்கிற, ராக்ஷஸாந் - அரக்கர்களையும், தாந் - அவர்களெல்லாரையும், இச்சந் - இச்சையுடையவனாய்க்கொண்டு, அங்குல்யக்ரேண - விரல்நுனியால், ஹந்யாம் - கொல்லக்கடவேன்.

வ்யா. (பிஶாசாந் தாநவாந் யக்ஷாந்) கள்ளர், பள்ளிகள், வலையர், கொலையரென்னுமாப்போலே ஹிம்ஸகஜாதியினுடைய ஸ்வாபாவிகமிருக்கிறபடி. இந்த ஶப்தமுடைய ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டமுண்டான ஸஹஜஶாத்ரவத்தைப்பொகட்டு நம்மைநலிகைக்காக ஸந்நத்தராய்வருகை. (ப்ருதிவ்யாஞ்சைவ ராக்ஷஸாந்) ப்ருத்வியிலுள்ள ராக்ஷஸரளவன்றிக்கே பஞ்சாஶத்கோடி விஸ்தீர்ணையான ப்ருத்வியிலுள்ள ராக்ஷஸஜாதியடங்கக் கீழ்ச்சொன்னவர்களோடே ஸந்நத்தராய் வருகை. (அங்குல்யக்ரேண தாந் ஹந்யாம்) இவர்களுடைய அழியச் செய்யுமிடத்தில்நம்பலமெல்லாம்வேண்டா, ஸஹாயமும்வேண்டாம், விரலின்நுனியிலேநகத்தாலே நலியவல்லோம். ஒரு வ்யாபாரத்தாலே கொல்லப்பாற்றம்போராத க்ருமிகீடாதிகளை விரல்தலையாலே தேய்க்குமாப்போலே தேய்த்துப்பொகடுகிறோமென்கை. ஆனால் நம்முடையவ்ருத்திவக்ஷங்குறியழியாதேயிருப்பானென்னென்னில்; (இச்சந்) அருமையாலன்று; செய்யநினையாமையாலே யென்கிறார். நம்முயிர்க்கு ஸமமான நிலையிலே நலிந்த ராவணனை நலிகைக்கு இசைவின்றிக்கேயிருப்பானென்னென்னில்; விபீஷணனைப்போலே உயிரோடே தலைசாய்க்குமாகில் வ்யூஹமேகொல்லுகிறதென்னென்னும் நினைவாலேயென்றுகருத்து. (இச்சந்) ஸுக்ரீவந்தானும் வேண்டா; நம்முடைய ஸங்கல்பமே ஹேதுவாக அழிக்கவல்லோமென்றிவருடைய பய நிவ்ருத்திக்காகத்தம்முடைய ஸர்வஶக்தத்வத்தை யாவிஷ்கரிக்கிறாரென்றுமாம். (ஹரிகணேஶ்வர) நாம் மாட்டாதொழிந்தால் ஸபரிகரரான நீரருளீரென்று கருத்து. வ்யக்ரராய் நம்மையறியாதொழிந்தாலும்மையுமறியாதொழியவேணுமோ? ௧௧௩.

தாத்பர்யம்.—ஸுக்ரீவனே! ஒரு விபீஷணனைக் குறித்து நீரேனிப்படி பயப்படுகிறீர்; இந்த பஞ்சாசத் கோடியோஜநம் பரப்புள்ள பூமியிலிருக்கும் ராக்ஷஸர்களெல்லாம் சேர்ந்து வந்தாலும், இன்னமும் அப்படி க்ரூரர்களான பிசாசங்களும் அஸுரர்களும் யக்ஷர்களும் கூடி இவர்களுக்கு ஸஹாயமாய் வந்தாலும் இவர்களைக் கொஞ்சமும் மதிக்கமாட்டேன். இவர்களைக் கொல்ல நினைத்தால் ஆயுதமும் வேண்டா. நுனிவிரலினால் புழுக்களைப் போல் தேய்த்து விடுவேன்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௮-ம் ஸர்க்கம், ௨௮-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. தம்முடைய பக்ஷத்தைக்காட்டக்கண்ட மஹாராஜர் நெஞ்சு நெகிழ்ந்தவளவிலே, நாமும் பக்ஷஹீநராய் அவனும் நமக்கு அபகாரனானாலும் விடவொண்ணாமைக்கடியான ஸத்துக்களநுஷ்டித்த இதிஹாஸத்தைக் கேளீரென்று கபோதோபாக்யாநத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

௨௮.— ஶ்ரூயதே ஹி கபோதேந ஶத்ரு: ஶரணமாகத: |
அர்சிதஶ்ச யதாந்யாயம் ஸ்வைஶ்ச மாம்ஸைர்நிமந்த்ரித: ॥ ௨௮.

அர்த்தம். ஶரணம் - இருப்பிடத்தைக்குறித்து, ஆகத: - வந்திருக்கிற, ஶத்ரு: - வைரியான வேடன், கபோதேந - புறாவினால், யதாந்யாயம் - சாஸ்த்ரத்தை யதிக்ரமியாமல், அர்சித: - பூஜிக்கப்பட்டவனாய், ஸ்வை: - தன்னதான, மாம்ஸைஶ்ச - மாம்ஸங்களினாலும், நிமந்த்ரிதஶ்ச - ஆஹாரமும் கொடுக்கப்பட்டான். (என்று,) ஶ்ரூயதே - கேட்கப்படுகிறதன்றோ.

வ்யா. (ஶ்ரூயதே) "ஸ்மர்யதே" என்னாதே, "ஶ்ரூயதே" என்கிறது - வேதம்போலே கேட்டுப்போருவதொன்று. ஸந்தாநநிர்தேஶம், "ஸம்ப்ரதாயபரிஶுத்தஸ்யைதிஹ்யாவயவஸ்ய" என்னும்படியே ஸம்ப்ரதாயவிச்சேதமின்றிக்கே போருகை. அங்ஙனன்றிக்கே, கேட்டே போமித்தனைபோக்கி அநுஷ்டிக்க அரிதென்கிறதென்றுமாம். (ஹி) இக்ஷ்வாகுராஜ்யத்தைப்போலே வாநரராஜ்யத்தில் இது ப்ரஸித்தமன்றோ?. (கபோதேந) ஶாஸ்த்ராதிகாரிகளாய் விவக்ஷிதரான நாம் விசாரியாநின்றோம்; ஒரு திர்யக் அநுஷ்டித்து நின்றதென்று கருத்து. வநசரவசநத்தாலே நம்மைப்போலே விலக்குகைக்கு வ்யக்தியில்லாமையாலும், தந்நிஷ்டநாஜந்மதையான பேடை ஸந்நிஹிதையாய் அதிலே மூட்டுகையாலுமிறே ஶரணாகதஸம்ரக்ஷணம் பண்ணலாயிற்றென்று கருத்து. (ஶத்ரு:) ஶத்ருஸம்பந்தத்தாலே நாம் விசாரியாநின்றோம்; ஸாக்ஷாச்சத்ருவிறே அவன். (ஶரணமாகத:) பந்துக்களையடையவிட்டு ஸநிகர்ஷவர்க்கமாகப்புகுந்த இவனை விசாரியாநின்றோம்; தானிருக்கிற நிழலிலே வந்ததுவே ஹேதுவாக ரக்ஷித்தது. (அர்சிதஶ்ச) நாம் இவனை ஸ்வீகரிக்கையிலே ஸந்தேஹியாநின்றோம்; அதுவும் அஜ்ஞரைப்போலே பூஜாயித்தது. அதாகிறது - ஶீதவாரிஹாராதிகளைப் பண்ணுகை. (யதா

ந்ராயம்) ஶத்ரு வையாஸாயித்ததுந்தனக்கோரேற்றமாக நினைத்தி ருக்கையன்றிக்கே ப்ராதுமென்றிருக்கை. ஸ்ரீதவர்ஸிஹாஸாஜிகள் ஜாதும் பண்ணுகையன்றிக்கே, (வெளஶ்ரூஜாம்வெளஸ:) பக்ஷிகளுக்கு ஜேஹாத்விஹாமஜாநமில்லாமையாலே, தாஞன ஜாம்ஸங்களாலே. ஸஶஜம் ஸாஜீவத்திலும்பதிக்கும்; ஸத்திலும் பதிக்கும். ப்ரக்ருத்யா த்விவேகம்பண்ணியிருக்கிறநாமிறே ஸஜேஹிக்கிறோம். (நிஜஷிர்தஸூ) தன்னையழியமாறி விருந்திட்டது. ககச.

தாத்பர்யம்.—பக்ஷிகளைக்கொன்று ஜீவிக்கிற ஸஹஜசத்ருவான ஒரு வேடன் ஒருகால் மழையிலகப்பட்டுக் குளிரினால் கைகால் வெறித்து ஆஹாரத்தைத் தேடவுமசக்தனாய், இருளினால் வழிதப்பி யோர் மரத்தடியில் வந்துசேர, அம்மரத்திலிருந்த புறா, தான் வஸிக்குமிடத்தில் வந்து பாதைபடுகிற தன்சத்ருவான வேடனைக் கண்டு இவன் பாதையைப் போக்க நினைத்துத் தன் மூக்கினாலுலர்ந்த கொம்புகளைப் பொறுக்கிச் சேர்த்து நெருப்பை மூட்டி அவனுக்கு சீதத்தைப் போக்கிப் பின்பு தானுமத்தீயில் விழுந்து தன்மாம்ஸங்களினால் அவனை த்ருப்தி பண்ணி வைத்தது. இந்த இதிஹாஸத்தை யோரண்வழியாய் நீரும் கேட்டிருப்பீர் ஜ்ஞாநசூந்யமான பக்ஷி, தனக்கு வைரியாயினும் சரணமடைந்த வேடனைத் தன் ப்ராணன்களைக் கூடவிட்டு ரக்ஷித்திருக்க, வைரியின் தம்பி சரணமென்று வந்தால் இக்ஷ்வாகு குலத்திற்பிறந்து எந்த விரோதம் வரினும் போக்க ஸமர்த்தனாயிருக்கிற நான் எப்படி விட்டுவிடலாம்; நன்றாய் யோசியும். பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்தகாண்டம், கஅ - ம் ஸர்க்கம், உரு - ம் ஶ்லோகம்.

ஜ.—ஸ ஹி தம் ப்ரதிஜக்ராஹ ஹார்யாஹர்தாரமாகதம் |
கபோதோ வாநரஶ்ரேஷ்ட கிம் புநர்மத்விதோ ஜந: || கசரு.

அர்த்தம். வாநரஶ்ரேஷ்ட - வாநரோத்தமனே! ஸ: .. அந்த, கபோத: - புறா, பார்யாஹர்தாரம் - பெண்டாட்டியைப்பிடித்தவனாய், ஆகதம் - வந்திருக்கிற, தம் - அந்த வேடனை, ப்ரதிஜக்ராஹ - அங்கீகரித்தது. மத்விதஃ-என்போல்பவரான, ஜந:-ஜநங்கள், கிம்புந: - என்ன செய்யவேணும்.

வ்யா. (ஸ:) பார்யாவிரஹத்தாலே தளர்ந்துள்ள. (தம்) ஜாதிப்ரயுக்தமான ஶத்ருவத்தையுடையவனாயுள்ளவனை. (பார்யாஹர்தாரம்) தமக்கு ஆபத்துக்கு உதவக்கடவளாய் ஸஹதர்மசாரிணியாய்த்தன்னைப்பிரிய மாட்டாத பார்யையை உடலையும் உயிரையும் பிரித்தாற்போலே பிரித்தவனை. (ஆகதம் ஹி) தானிருந்த

இடத்திலே வந்ததுவே ஹேதுவாக. (கபோத: ப்ரதிஜக்ராஹ) ரக்ஷணத்திலே அயோக்யமான ஜந்மத்திலேபிறந்த கபோதமானது, த்ராணஹேதுக்களநேகமுண்டாயிருக்க ஸ்வரக்ஷணத்தையும் பண்ணக்கடவதாக அபிமானித்தது. இந்த ஸ்திதாவஸரத்தால், ராவணன்தானேவரிலும் நமக்கு அபிமானிக்க வேண்டிக்காணுமிருப்பது. (வாநரஶ்ரேஷ்ட) வ்யாபாரஸம்வாதத்தாலும், நான் உங்கள் ஶரணாகதஸம்ரக்ஷணத்தில் தப்பினாலும் உமக்குத்திருத்த வேண்டிக்காணுமிருக்கிறது. (கிம்புந: மத்விதோஜந:) திர்யக்கினுடைய வசநமிதுவானால், ராவணவம்ஶத்திலேபிறந்த நமக்கு எத்தனை செய்யவேணும். "தோஷோயத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத்" என்று - நான் சொன்ன ஏற்றமும்; திர்யக்குக்கொண்டு போயிற்றித்தனையிறே. அது செய்தாலும் அது செய்ததைச் செய்தோமித்தனையிறே, இவ்வளவிலே அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார், அதிசேத்திற்சொன்னவாறெதென்னை ஸ்மரிப்பது. ககரு.

தாத்பர்யம்.—உடலில் நின்று மூயிரைப் பிரித்தாற் போல் அந்தப் புறாவின் பேடையை வலையினால் பிடித்துக் கொண்டவன் தானிருந்த விடத்துக்கு வந்த மாத்ரத்தினால் ரக்ஷித்திருக்க, நானென் செய்ய வேணுமோ சொல்லும். வேடனைக் காட்டிலும் விபீஷணனுக்குண்டான தோஷம் கொஞ்சம்; குணங்கள் மிகவு மதிகம். புறாவைக் காட்டிலும் எனக்கு ஜ்ஞாநமும் சக்தியும் அதிகம்; செய்ய வேண்டும் கார்யம் அத்யல்பம். புறாவைப் போல் நான் ப்ராணனை விடவேண்டுவதில்லை. நான் ரக்ஷிபாவிடினும் ஹிதமறிந்த வாநரர்களில் தலைவரான உமக்கு இப்படி சொல்வது தகுமா.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்

யுத்தகாண்டம், கஅ - ம் ஸர்க்கம், உசு - ம், ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. ஆக, கபோதத்தினுடைய வசநாநுஷ்டாநத்தாலும், ஶரணாகதஸம்ரக்ஷணம் கர்தவ்யம்; அதுக்குமேலே ஸ்ருததரானகண்டு வாக்யத்தாலும் ஶரணாகத ஸம்ரக்ஷணம் பண்ணக்கடவேன், அத்தைக்கேளுமென்கிறார்.

உசு.— ருஷே: கண்வஸ்ய புத்ரேண கண்டுநா பரமர்ஷிணா।
ஶ்ருணு காதாம் புரா கீதாம் தர்மிஷ்டாம் ஸத்யவாதிநா ||

அர்த்தம். கண்வஸ்ய - கண்வரென்கிற, ருஷே:-ருஷியினுடைய, புத்ரேண - பிள்ளையாகிய, ஸத்யவாதிநா-யதார்த்தத்தைச்சொல்லாநின்ற, கண்டுநா - கண்டு என்கிற, பரமர்ஷிணா - மஹாமுநிவரால், புரா - முன்னே, கீதாம் - சொல்லப்பட்ட, தர்மிஷ்டாம் - தர்மத்தில் நின்றும் தவறாமலிருக்கிற, காதாம் - ஶ்லோகத்தை, ஶ்ருணு - கேளும்.

வ்யா. ஜ்ஞாநஹீநமான திர்யக்கையும் ஜ்ஞாநஸ்ரேஷ்டரான ருஷி யையும் ஸரணாமதாரக்ஷணத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகை யாலே, ஸரணாகதரக்ஷணம் வைதிகவ்யாவ்ருத்தம்; ஜ்ஞாநஸங்கோ சவிகாஸஹேதுவான ஜந்மத்தில் தாழ்வேற்றங்கள் அப்ரயோஜகங் கள் என்றதாயிற்று. (ஜ்யேஷ்டஃஸ்வஸ்ய) ஸகலவேதாந்த தாத்பர்ய மான தத்வஹிதங்களை ஸாக்ஷாத்கரித்த ஸ்வஸமவானுடைய. (ஸ்ருத்வோத்தமஸ்ய நா) "ஸமோஹாவாவ்யாஸ: பாராஸர்ய:" என்று - பராஸரபுத்ரரென்று வ்யாஸருக்காக்ஷி சொன்னாற் போலே, கண்வபுத்ரரென்று கண்வவசநத்துக்காக்ஷி சொல்லுகி றார். (பரமர்ஷிணா) கண்வருக்குத் தபோபலத்தால் வந்த ஸாக்ஷாத்காரம், இவனுக்கு அவன்வயிற்றிற்பிறந்தாற்போலே ஸர்வ ஸாக்ஷாத்காரமும் பிறந்த ஏற்றஞ்சொல்லுகிறது. (ஸ்ருணு) முன் பேகேட்டுப்போராநிற்க "ஸ்ருணு" என்று - சொல்லுவானென் னென்னில்; தம்முடைய மிடுக்கைக் காட்டின விடத்திற்பிறந்த தெளிவையொழிய விபீஷண விஷயீகாரத்துக்காக இவர் சொல்லு கிற வசநங்கள் நெஞ்சிற் படாமையாலே, ஆனைக்குப்பாடுவாரை ப்போலேயிருக்க, "கேளீர்" என்கிறார், (புராகீதாம்) இப்போது உம்முடைய நெஞ்சில் தெளிவுக்காகச் சொல்லப்பட்டதல்ல; விப க்ஷணர்க்கு அநுஷ்டிக்கப்படுமதொன்றென்று முன்பேசொல்லப்பட்ட தொன்று. "உக்தாம்" என்னாதே "கீதாம்" என்றது - ஸமவசந்தி போலே அதிமௌரவத்தாலே சொல்லுகிறார். (தர்மிஷ்டாம்ஸமயாம்) தர்மங்களில் * வெளிறுகழிந்த தர்மம் ஸரணாமதாரக்ஷணமென்று சொல்லுகையாலே "தர்மிஷ்டாம்" என்கிறது. (ஸத்யவாதிநா) விப்ர லம்பகவாக்யமன்று, யதார்த்தவாதியாலே சொல்லப்பட்ட தென்கை. ஹிதஹிதவாதிநா என்றுமாம்.　　ககசு.

தாத்பர்யம்—இவ்விஷயத்தில் ஜ்ஞாநமில்லாத பக்ஷியின் நடத் தையேயல்லாமல் ஸம்பூர்ண ஜ்ஞாநத்தையுடைய கண்வபுத்ரரான கண்டு மஹாமுநிவரால் சொல்லப்பட்ட காதையுமுண்டு; அதையும் கேளும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

---

*வெளிறு - அஸாரம்,

யுத்தகாண்டம், கஅ - ம் ஸர்க்கம், உஎ - ம் ச்லோகம்.

அபகாரிகே. ஶரணம் புகுகிறவன் ஶத்ருவே யாகிலும், அவனுக்கு ஆர்த்தியான ஶரணாகதியில்லையே யாகிலும், ஹிம்ஸிக்க லாகாதென்கிறது பத்தாஞ்ஜலி இதி ச்லோகத்தாலே.

௨௦.— பத்தாஞ்ஜலிபுடம் தீநம் யாசந்தம் ஶரணாகதம் |
ந ஹந்யாதாந்ருஶம்ஸ்யார்த்தமபி ஶத்ரும் பரந்தப || கஎ.

அர்த்தம். பரந்தப - சத்ருக்களைத்தபிக்கப்பண்ணுகிறவனே! பத்தாஞ்ஜலிபுடம் -சேர்க்கப்பட்ட அஞ்சலியையுடையவனாயாவது, தீநம்-தயவுசெய்ய யோக்யனாயாவது, யாசந்தம்-ப்ரார்த்திக்கிறவனாயாவதுஇருக்கிற, ஶரணாகதம்-க்ருஹத்துக்குவந்திருக்கிற, ஶத்ருமபி-வைரியையும், ஆந்ருஶம்ஸ்யார்த்தம் - க்ரூரவ்யாபாரத்தை யுடைத்தாகாமைக்காக, ந ஹந்யாத் - கொல்லக்கூடாது.

வ்யா. (பத்தாஞ்ஜலிபுடம்தீநம் யாசந்தம்) காயிகமான அஞ்ஜலியாதல், மாநஸமான தைந்யமாதல், வாசிகமான ப்ரார்த்தனையாதல், ஒன்றே அமையுமென்கை. (ஶரணாகதம்) க்ருஹாகதம். அபி வா, பத்தாஞ்ஜலி ப்ரப்ருதிகள் கௌணம்; "ஶரணாகதம்" என்று அத்யவஸாயாத்மக ஜ்ஞாந விஶேஷத்தைச்சொல்லுகிற தென்னவுமாம். (ஶத்ருமபி ந ஹந்யாத்) கீழ்ச்சொன்னபடியே கௌணமாக ஶரணம்புகவுமாம், ஆர்த்தியாக ஶரணம்புகவுமாம்; ஶரணம்புகுந்தவனை ரக்ஷிக்குமித்தனை யொழிய, அவன்பக்கலிலே ஶத்ருத்வமுண்டிறே யென்று ஹிம்ஸிக்கக்கடவதன்று. (ஆந்ருஶம்ஸ்யார்த்தம்) ஹிம்ஸியாதொழிகிறது ரக்ஷகத்வப்ரஸித்திக்கோ, பாபம் போகைக்கோ, புண்யஸித்திக்கோவென்னில்; இத்தனைக்குமன்று; நாட்டார் க்ரூரரென்று கூசாமைக்காக. (பரந்தப) கேவலம் ஶத்ருவானாலன்றோ நீர் ஹிம்ஸிக்கக்கடவது; அவன் ஶரணாகதனானாலும் ஹிம்ஸிக்கக்கடவீரோ? கஎ.

தாத்பர்யம்—சத்ருவாகிலும் தன்னிருப்பிடத்துக்கு வந்து காயிகப்ரபத்தியான அஞ்சலியையாவது, மாநஸிகப்ரபத்தியான ஆதரத்தையாவது, வாசிகப்ரபத்தியான ப்ரார்த்தனையையாவது செய்தால் அவனை யெவ்வளவும் கொல்லக்கூடாது. எவனாவது சாஸ்த்ரமறியாமல் கொன்றால் அவனைக்கண்டு ஜனங்கள் இவன் நிர்த்தயனென்று பயப்படுவார்கள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௮-ம் ஸர்க்கம், ௨௮-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. ஏதேனும் ஒருவழியிலேயாகிலும் ஶத்ரு வந்து ஶரணம் புகுந்தால் ஹிம்ஸியாதே விடுமதுபோராது; ஆர்த்தனானால் தன் ப்ராணனை§நேர்ந்தாகிலும் ரக்ஷிக்கப்படுமென்கிறது ஆர்த்தோவா என்கிற ஶ்லோகத்தாலே.

௨௯.— ஆர்த்தோ வா யதி வா த்ருப்த: பரேஷாம் ஶரணாகத: |
அரி: ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா ||௧௧௮.

அர்த்தம். பரேஷாம்-சத்ருக்களுக்குள், ஶரணாகத:-சரணமடைந்த, அரி: - சத்ருவானவன், ஆர்த்தோவா - பயந்தவனாகிலும், த்ருப்தோவா - பயமில்லாதவனாகிலும், க்ருதாத்மநா - சீர்திருத்தப்பட்ட ஸ்வரூபத்தையுடையவனால், ப்ராணாந் - ப்ராணன்களை, பரித்யஜ்ய - விட்டு, ரக்ஷிதவ்ய: - காப்பாற்றத்தகுந்தவன்.

வ்யா. (ஆர்த்த: யதிவா த்ருப்த:) பீதனாய்வந்து ஶரணம்புகவுமாம்; அபீதனாக ஶாவித்துவந்து ஶரணம்புகவுமாமென்கிறார். (த்ருப்த:) ப்ரபந்நனும் ரக்ஷிக்கப்படுமென்கிறவித்தால், தாம் "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்" என்றதுக்கு ப்ராப்தவசநமு முண்டென்கிறார். (பரேஷாம் ஶரணாகத: அரி: ரக்ஷிதவ்ய:) ஶத்ருக்களில்வைத்துக்கொண்டு ஶரணாகதஶத்ருவானவன் ரக்ஷிக்கப்படும். "பரேஷாம்" என்கிறவிடத்திலே ஶாத்ரவந்தோற்றியிருக்கப்பின்பு அரிஶப்த ப்ரயோகம் பண்ணினது - அவனுடைய ஶாத்ரவாநுவ்ருத்தி த்யோதநார்த்தமாக. ஶரணாகதனானால் ஶாத்ரவமுண்டோவென்னில்; ப்ரக்ருதிவஶ்யராகையாலே க்ஷணாநுக்ஷணமாக ஶாத்ரவமநுவர்த்திக்கவுங்கூடும். அங்ஙனன்றிக்கே, "கொன்றேன்; அன்றேவந்தடைந்தேன்" என்கிறபடியே ரக்தஹஸ்தனாய்க்கொண்டு ஶரணம்புகுருகையாலே அக்காலத்திலும் ஶத்ருபாஷை பண்ணலாம்படியிருக்கையாலே சொல்லிற்றாகவுமாம். (ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய) ப்ராணாநபி பரித்யஜ்ய என்னாதொழிந்தது - ஶரணாகத ரக்ஷணத்துக்கு ப்ராணனை பரித்யஜிக்கை ஓரேற்றமன்றென்றுதோற்றுகைக்காக. (க்ருதாத்மநா ரக்ஷிதவ்ய:) க்ருதஸ்வபாவனால் ரக்ஷிக்கப்படும்; ஆர்த்த

§நேர்ந்தாகிலும் - கஷ்டப்பட்டாகிலும்.

வானாலே ரக்ஷிக்கப்படுமென்கை. அங்ஙனன்றிக்கே ஶாஸ்த்ரோக்தமான ஸத்தாலே ஶாஸ்த்ரீக்ஷிதமான ப்ரஜ்ஞையுடையவனாலே ரக்ஷிக்கப் படுமென்றுமாம். ககஅ.

தாத்பர்யம்—பயப்பட்டாவது, பயப்படாமலாவது, சத்ருக்களு க்குள் எவனொருவன் சரணமென்று வருகிறானோ; அவனை குருகுல வாஸம்பண்ணி சாஸ்த்ரமர்யாதை யறிந்திருக்கிறவன் தன்ப்ராணன் களை விட்டுக் காப்பாற்ற வேணும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்தகாண்டம், கஅ-ம் ஸர்க்கம், உக-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. ப்ராணத்யாகத்தாலே ஶரணாகதனை ரக்ஷியாவிடில் வரும் தோஷத்தைச்சொல்லுகிறது.

மூ.— ஸசேத்பயாத்வா மோஹாத்வா காமாத்வாபி ந ரக்ஷதி |
ஸ்வயா ஶக்த்யா யதா தத்வம் தத்பாபம் லோககர்ஹிதம் || ககக.

அர்த்தம். ஸ: - அவன், பயாத்வா - ப்ராணபீதியினாலாவது, காமாத்வா - தநத்திலாசையினாலாவது, மோஹாத்வா - அஜ்ஞானத்தி னாலாவது, யதாதத்வம் - மெய்யாக, ஸ்வயா - தன்னதான, ஶக்த்யா - பலத்தினால், நரக்ஷதிசேத் - காப்பாற்றாமல்போனால், தத்பாபம் - அவனுடையபாபம், லோககர்ஹிதம் - ஜநங்களால் நிந்திக்கப்பட்ட தாயிருக்கும்.

வ்யா. (பயாத்வா) ப்ராணபயாத்வா. (காமாத்வா) இவனுக்கு வாயகனானவன்பக்கலிலே கைக்கூலி கொள்ளுதல், அவன்பக்கல் பக்ஷபாதத்தாலே யாதல். (மோஹாத்வா) இது கர்த்தவ்யம், இது அகர்த்தவ்யம், என்றறியாமையாலே யாதல். (ஸ: யதாதத்வம் ஸ்வயா ஶக்த்யா நரக்ஷதிசேத்) அவன் மெய்யாகத் தன்ஶக்தி யுள்ளவளவும் ரக்ஷியாதாகில்; தன்நெஞ்சறிய * யாவதாத்மபாவி ரக்ஷியாதாகி லென்கை. (தத்பாபம் லோககர்ஹிதம்) ஶரணாகதனை ரக்ஷியா தொழிந்த பாபம், "ஸதாமேதத்விகர்ஹிதம்" என்கிறவளவன்றிக்கே இருந்ததே குடியாக கர்ஹிக்குமென்கிறது. ககக.

தாத்பர்யம்.—தன்ப்ராணன் போமென்னும் பயத்தினாலாவது, எதிரியினிடத்தில் பக்ஷபாதத்தினாலாவது, யுக்தாயுக்த மறியாமலா வது, சரணாகதிபண்ணினவனைக் கபடத்தைவிட்டுத் தன் சக்தியுள்ள வளவும் காப்பாற்றாமல் போனால், அவனை மஹாபாபியென்று லோ கமெல்லாம்நிந்திக்கும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௮-ம் ஸர்க்கம், ௩௦-ம் ச்லோகம்.

௨௯.— விநஷ்ட: பச்யதஸ்தஸ்ய ரக்ஷிண: சரணாகத: ।
ஆதாய ஸுக்ருதம் தஸ்ய ஸர்வம் கச்சேதரக்ஷித: ॥ ௧௨௦.

அர்த்தம். ரக்ஷிண: - ரக்ஷகனான, தஸ்ய - அவன், பச்யத: - (ஸத:) பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், அரக்ஷித: - ரக்ஷிக்கப்படாதவனாய், விநஷ்ட: - நசித்துப்போன, சரணாகத: - சரணமடைந்தவன், தஸ்ய-அந்த ரக்ஷகனுடைய, ஸர்வம்-ஸமஸ்தமான, ஸுக்ருதம் - புண்யத்தை, ஆதாய - வாங்கிக்கொண்டு, கச்சேத்-போவன்.

வ்யா. (ரக்ஷிணஸ்தஸ்யபச்யத: அரக்ஷித: விநஷ்ட: சரணாகத: தஸ்ய ஸுக்ருதம் ஸர்வமாதாயகச்சேத்) என்றந்வயம். ரக்ஷகனானவன் காணநிற்க அவனரக்ஷிக்கையாலேமுடிந்த சரணாகதனானவன், அற்றைக்குமுன்பு ஸமார்ஜித ஸுக்ருதத்தையடைய வாங்கிக்கொண்டு இவனுடைய ஸுக்ருத பலமான லோகத்தேறப் போம். ௨௧௦.

தாத்பர்யம்.—சரணாகதன், தன்னை ரக்ஷிக்க ஸமர்த்தனானவன் முன்பே ரக்ஷிக்கப்படாதவனாய் நசித்தால், அந்த ரக்ஷகனுடைய புண்யத்தை வாங்கிக்கொண்டு அத்தாலடையத்தக்க புண்யலோகங்களையடைவன்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௮-ம் ஸர்க்கம், ௩௧-ம் ச்லோகம்.

அவதாரிகை. த்ருஷ்டாத்ருஷ்டங்களிரண்டிலும் வருமநர்த்தஞ் சொல்லுகிறது அஸ்வர்க்யம் என்கிற ச்லோகத்தாலே.

௨௯.— அஸ்வர்க்யம் சாயசஸ்யம் ச பலவீர்யவிநாசநம் ।

அர்த்தம். அஸ்வர்க்யம் - ஸ்வர்க்கப்ராப்திக்கு ஹேதுவாகாததாயும், அயசஸ்யம் - அகீர்த்திகரமாயும், பலவீர்யவிநாசநம் - புஜபலத்தையும் அநாயாஸமாய் நிர்வஹிக்கும் சக்தியையும் போக்கடிக்கிறதாயும் ஆகும்.

வ்யா. (ஸ்வர்க்யம்) "ஶரணாகதம் த்யக்த்வா ஸ்வர்க்கம் ந லபதே" என்று—அவன் கொண்டுபோக வேண்டாதே தானே நிஷ்ப²லமாம். (யஶஸ்) முன்புபலரையும் ரக்ஷித்து ஸம்பாதித்தயஶஸ்ஸு நஶிக்கும். (ப³லவீர்யம் விநாஶநம்) ப³லமாகிறது தோள்வலி; வீர்யமாகிறது ரக்ஷணயத்நத்தில் உத்ஸாஹமாகை. அவையிரண்டு முண்டாயிருக்க ஶரணாகதனை ரக்ஷியாமையாலே, இவைதானே நஶிக்கும்.

தாத்பர்யம்.—இப்படிசரணாகதனை ரக்ஷிக்க சக்தியிருக்க ரக்ஷியாமல் போனால், அவன் செய்த புண்யமும் அவனுக்கு ஸ்வர்க்கத்தைக் கொடாது; அவனுக்கு அபயசஸ்ஸு முண்டாகும்; சரீரபலமநோபலங்களும் போய்விடும்.

☞ ஸர்வம்ஹ்யேதே ஹதா நத்வ ப்ரபந்நாநாமரக்ஷணே என்ற வாக்யார்த்தம் ஸ்பஷ்டமாகையால் வ்யாக்யாநம்செய்யவில்லை.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௮-ம் ஸர்க்கம், ௩௨-ம், ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. த்ருஷ்டாத்ருஷ்டங்களிரண்டிலும் நன்மையைத் தருவதாயிருந்துள்ள கண்வரிஷியுடைய வசநத்தை யநுஷ்டிப்பே னென்கிறார்.

௩௦.— கரிஷ்யாமி யதார்த்தம் து கண்வோ வசநமுத்தமம் |
தர்ம்யம் ச யஶஸ்யம் ச ஸ்வர்க்யம் ஸ்யாத்து ப²லோத³யே ||௩௨.

அர்த்தம். கண்வ: - கண்டுமெஹாமுனியினுடைய, உத்தமம் - ஶ்ரேஷ்டமாயும், யதார்த்தம் - மெய்பாயுமிருக்கிற, வசநம் - சொல்லை, கரிஷ்யாமி - அநுஷ்டிக்கப்போகிறேன். (அந்தவசனம்) தர்ம்யம் - தர்மத்தினின்றும்தவறாமலும், யஶஸ்யம் - கீர்த்திகரமாயும், ப²லோதயே - பலமுண்டாகுங்காலத்தில், ஸ்வர்க்யம் - ஸ்வர்க்கப்ரதமாயும், ஸ்யாத் - ஆகும்.

வ்யா. (கரிஷ்யாமி யதார்த்தம்) உத்தமமான வசநங்களில் ப்ரஶம்ஸாதிகளின்றிக்கே மெய்யாயேயிருக்கை. (கண்வோ வசநமுத்தமம்) வசநத்துக்கு உத்தமத்வமாவது - ஶரணம் புகுகிறவன்

ஶத்ருவென்றாலும், ரக்ஷிக்குமிடத்துத் தன்னை யழியமாறியிருந்ததேயாகிலும், அவனை ரக்ஷிக்கவேணுமென்னும் பாசுரத்தை யுடைத்தாயிருக்கை. (தர்மிஷ்டம் ச) அவனுடைய வசநாநுஷ்டாநம் தர்மஸமேதமாயிருக்கும். அதாகிறது-ஆந்ருஶம்ஸ்யமாகிற பரமதர்மத்தைப்பற்றியிருக்கை. (யஶஸ்யம் ச) நாட்டாரிருந்ததே குடியாகக் கொண்டாடும்படியான ஏற்றத்தை யுடைத்தாயிருக்கும். (ஸ்வர்க்யம் ஸ்யாத்து ஸமாகமே) ஸமாகமத்தில் ஸ்வர்க்கத்தைத் தரக்கடவதாயிருக்கும். ஸ்வர்க்கமென்கிறது. நிரதிஶயஸுகத்தை. "நிரஸ்தாதிஶயாஹ்லாதஸுகபாவ:".

தாத்பர்யம்.—கண்டு மஹாமுநி யதார்த்தமாய்ச் சொன்ன உத்தமமான வசநத்தை நான் செய்யப் போகிறேன். அதைச் செய்தால், இந்த லோகத்தில் பாபங்கள் போய் கீர்த்தியுண்டாகும்; பரலோகத்தில் உத்தமமான ஸுகமுமுண்டாகும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௮-ம் ஸர்க்கம், ௩௩-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. இப்படிசொன்ன விடத்திலும் மஹாராஜர் நேராகத்தெளியாதே ஶங்கிதஹ்ருதயரா யிருக்கிறபடியைக்கண்டருளி, ஸ்வக்ருத்யாநுகுணமாக ப்ரபந்நபரித்ராண ப்ரதிஜ்ஞையைப்பண்ணியருளுகிறார் ஸக்ருதேவ என்கிற ஶ்லோகத்தால்.

மூ.— ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே ।
அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம ॥ ௧௨௩.

அர்த்தம். ஸக்ருதேவ - ஒருதரமே, ப்ரபந்நாய - ப்ரபத்தி பண்ணினவன் பொருட்டும், தவ - உனக்கு, அஸ்மி - (அடியேனாய்) ஆகிறேன்; இதி - என்று, யாசதே ச - ப்ரார்த்திக்கிறவன் பொருட்டும், ஸர்வபூதேப்ய: - ஸமஸ்த்த ப்ராணிகளிடத்தில் நின்றும், அபயம்-பயநிவ்ருத்தியை, ததாமி-(பண்ணிக்)கொடுக்கிறேன். ஏதத்-இது, மம - எனக்கு, வ்ரதம் - விடக்கூடாத ஸங்கல்பம்.

அவதாரிகை. "மித்ரபாவேந" என்கிற ஶ்லோகத்தில் ப்ரக்ருதியருளிச்செய்தார். இதில் ததநுகுணமாக ப்ரதிஜ்ஞையைப் பண்ணுகிறார்

வ்யா. (ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய) ஸக்ருச்சப்தத்துக்கு ஸஹஸா ஶப்தமாய், "ஸஹஸைவ ப்ரபந்நாய" என்கிறபடி. அதாகிறது, தன் யோக்யதையைப்பார்த்துத்தேங்காதே, நம் குணத்தை விஶ்வஸித்து ப்ரபந்நனாகை. இது ஆழ்வான் நிர்வாஹம். கீழநாதிகாலமும் ஸம்ஸரித்துப்போந்தவன் மேல் அநந்தகாலமும் ஸம்ஸாரம் பண்ணப்புகுகிறவனாகையாலே, யாவதாயுஷமநுவர்த்தித்தாலும், "ஸக்ருத்" என்கைக்குப்போருமத்தனையன்றோவென்று எம்பார் நிர்வாஹம். ஸம்ஸாரவிஷயீகாரத்துக்கு ஒருகாலமையும்; ஆவர்த்திக்கிறது உபாய வைபவத்தால்வந்த ரஸ்யதையாலேயென்று பட்டர் நிர்வாஹம். "ஸக்ருதேவ" என்கையாலே, உபாயத்துக்கு விஹிதமான அஸக்ருதாவ்ருத்தியை வ்யாவர்த்திக்கிறது. (தவாஸ்மீதி யாசதே) இதுக்கு மேல் உனக்கு அடியேனாகவேணுமென்று உபாயத்தையும் ப்ரார்த்திக்குமவனுக்கு. "ஸக்ருதேவப்ரபந்நாய" என்கிறது ப்ரபத்தி; "தவாஸ்மீதியாசதே" என்கிற பதத்தின் அநந்தர நிர்தேஶத்தால், அநபாய பாவநாரூபமான பக்தியைச் சொல்லுகிறதென்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு. (அபயம்ஸர்வபூதேப்ய: ததாமி) ஸர்வபூதங்கள் நிமித்தமாக பயநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கொடுப்பன். "ஸீதாயாநாம்ஸமயதோ ஹத:" இதி ஹேதௌ பஞ்சமீ. மஹாராஜர் எதிரிடிலுங்காட்டிக்கொடோம்; இவன்தான் அகலுமளவிலும் அவன்கையிலுங் காட்டிக்கொடோமென்றபடி. (ஏதத்வ்ரதம்மம) நமக்கு அநுஷ்டாநீயமான ஸங்கல்பமிது. அமோகஸங்கல்பரான நமக்கு ஸங்கல்பங்களடையக் குலையிலுங்குலையாத ஸங்கல்பமாகுமிது. ௧௨௩.

தாத்பர்யம்.—தன் தோஷத்தைப் பாராமல் என்னுடைய குணத்தையே பார்த்து நம்பி ஒருக்காலாவது வாசிகமாகவோ காயிகமாகவோ மாநஸிகமாகவோ ப்ரபத்தி பண்ணினவனுக்கும் அவனோடு ஸம்பந்தித்தவைகளுக்கும் ஸமஸ்த பூதங்களால் வருமாபத்தைப் போக்கித் தருவதே எனக்கு முக்யமான ஸங்கல்பம். எதைத் தப்பினாலும் இதைத் தப்பமாட்டேன். இந்த ஶ்லோகம் ராமசரம ஶ்லோகம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஶ்லோ॥ ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே ।
அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம ॥

அவதாரிகை. “ஸர்வலோகஶரண்யஸ்ய ப்ராதா ஜநகநந்திநீம் உபா- ஸ்மாநாஜ்ஞாபயாமாஸ | தஸ்யாஸ்ஸஹாயா: ப்ரஹஸ்தாவகாஶோ(அ)யம் பஶ்சாதிவ ஸமுத்ரஸ்ய:” என்று-பெருமாளும் ஸபரிகரமுமாகக் கடற்கரையிலே குறுகவந்து விட்டார்களென்று கேட்ட ராவணன், ஸசிவஸமூஹத்தை உத்ரோ புரோஹிதாதி வர்க்கத்தைக் குறைவறக்கூட்டி, “ஸர்வக்ருத்யேஷு ராஜாநோ மந்த்ரிணாம் ஸம்ஶ்ரிதா:” என்று நியமித்து கார்யவிசாரம் பண்ணுகிறவதான செய்து நின்ற நிலைகளையும் செய்யவேண்டுங் கார்யங்களையுஞ்சொல்ல, “தஸ்ய காமபரீதஸ்ய நிஶ்சயம் பரிசிந்த்ய து | கும்பகர்ண: ப்ரசுக்ரோஶ வசநஞ்சேதமப்ரவீத்” என்று-இத்தைக்கேட்ட கும்பகர்ணனும் குபிதனாய், “யதா து ராமஸ்ய ஸுலக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸஹ்ய ஸீதா ச ஹதா ஜநஸ்தாநாத் | ஸக்ருத்ஸமீக்ஷ்யைவ ஸுநிஶ்சிதம் ததா பஜேத சித்தம் யமுநேவ யாமுநம்” என்று-இவன் அபஹரித்தவன்றே இப்படி விளையுமென்றறுதி யிட்டோமேயென்று ஸ்வபாவிஸம்வாத-த்தை ஸம்வதித்து, “ஸர்வமேதந்மஹாராஜ க்ருதமப்ரதிமம் தவ | விதீயேத ஸஹாஸ்மாபி ராதாவேவாஸ்ய கர்மண:” என்று-செருக்கி நான் செய்தவற்றுக்கொப்புண்டோவென்ற ராவணனை யபிக்ஷேபி த்து, எங்கள் சொற்கேட்டுச் செய்யவிருந்தாயாகில் இந்த ஸீதாப ஹாரத்துக்கு முன்பேயன்றோ செய்வதென்றும், “ய: பஶ்சாத் பூர்வ கார்யாணி கர்மாண்யபிசிகீர்ஷதி | பூர்வம் சாபர கார்யாணி ந ஸ வேத நயாநயௌ” என்று-பௌர்வாபர்யகார்யங்களை க்ரம ஹீநமாகப் பண்ணுகிறவன் நயாநயங்களை யறியானென்றும், “திஷ்ட்யா த்வாம் நாபிஜக்நு: ஸ விஷமிஶ்ரமிவாமிஷம்” என்று-நஞ்சூ ட்டின பழம்போலே இனியராயிருக்கச் செய்தேயும் அறக்கொடிய பெருமாளவருன்னைக் கொல்லாதொழிந்தது உன் பாக்யமென்றும், அதிற்கோபித்து இவன்வெறுக்க வொண்ணாதென்று, “ஸமீகரிஷ்யாமி” என்று-பள்ளத்துக்கு மேட்டை நிரவுமாப்போலே யுன்ன நீதியை யென் தோள்வலியாலே பொக்கவிடுகிறேனென்று ஸமாதா நம்பண்ண, உஹா பார்ஶ்வனுமவனுக்கு ப்ரியமாகச் சில வார்த்தை-

(பா) ஜ ஸமிதௌ. (பா) ௧ அபிஜாநாதி விகீர்ஷதி.

களைச் சொல்ல, "நிஶாசரேந்த்ரஸ்ய நிஶம்ய வாக்யம் ஸ கும்பகர்ணஸ்ய ச கர்ஜிதாநி | விபீஷணோ ராக்ஷஸராஜமுக்யம் உவாச வாக்யம் ஹிதமர்த்தயுக்தம்" என்று - அவர்கள் நிரர்த்தகமாகப் பிதற்றின வார்த்தைகளைக் கேட்டு விபீஷணப்பெருமாள், ஹிதரூபமாக, "வ்ருதோ ஹி பாஹ்வந்தரபோகராஶிஶ்சிந்தாவிஷஸ்ஸுஸ்மிததீக்ஷ்ணதம்ஷ்ட்ர꞉ | பஞ்சாங்குலீபஞ்சஶிரோதிகாய ஸீதாமஹாஹிஸ்தவ கேந ராஜந்" என்று- * பாம்போடொரு கூரையிலே பயிலுவாரைப்போலே ஸீதையாகிற பெரும்பாம்பினருகே கையை நீட்டுவாருண்டோ; "யாவந்ந லங்காம் ஸமபித்ரவந்தி வலீமுகா꞉ பர்வதகூடமாத்ரா꞉ | தம்ஷ்ட்ராயுதாஶ்சைவ நகாயுதாஶ்ச ப்ரதீயதாம் தாஶரதாய மைதிலீ || யாவந்ந க்ருஹ்ணந்தி ஶிராம்ஸி பாணா ராமேரிதா ராக்ஷஸபுங்கவாநாம் | வஜ்ரோபமா வாயுஸமாநவேகா꞉ ப்ரதீயதாம் தாஶரதாய மைதிலீ" என்று தொடங்கி, குரங்குகள் கடலையடைத்துப்படைவீட்டை யடைக்கப்பார்க்கப்புகுகிறார்கள்; ராமஶரங்கள் குறுந்தெருவும் நெடுந்தெருவுமாகப்புகுந்து தலைகளைத்திருகப் புகுகிறது; அதுக்கு முன்னே பிராட்டியைப்பெருமாள் பக்கலிலேபோகவிடாயென்றாற்போலே சிலவார்த்தைகளைச்சொல்ல; ப்ரஹஸ்தேந்த்ரஜித்ப்ரப்ருதிகளும் அதுக்கு விபரீதமாகச்சிலவார்த்தைகளைச்சொல்ல, ஸ்ரீவிபீஷணப்பெருமாளும் குபிதராய், "ந தாத மந்த்ரே தவ நிஶ்சயோஸ்தி பாலஸ்த்வமத்யாப்யவிபக்வபுத்தி꞉ | தஸ்மாத்த்வயாப்யாத்ம விநாஶநாய வசோர்த்தஹீநம் பஹுவிப்ரலப்தம் || புத்ரப்ரவாதேந து ராவணஸ்ய த்வமிந்த்ரஜிந்மித்ரமுகோஸி ஶத்ரு꞉ | யஸ்யேத்ருஶம் ராகவதோ விநாஶம் நிஶம்ய மோஹாதநுமந்யஸே த்வம் || த்வமேவ வத்யஶ்ச ஸுதுர்மதிஶ்ச ஸ சாபி வத்யோ ய இஹாநயத்த்வாம் | பாலம் த்ருடம் ஸாஹஸிகம் ச யோத்ய ப்ராவேஶயந்மந்த்ரக்ருதாம் ஸமீபம்" என்றுதொடங்கி, உனக்கிவற்றில் நியோகமில்லை; பெற்றபிள்ளைநீதான்ஶத்ருவென்றொருஶத்ருவாயிருந்தாய், தகப்பனார்க்கநர்த்தத்தைஇப்படிப்பேசுவாருண்டோ? ஶத்ருக்களைக்கொல்லில் முற்பட உன்னைக்கொல்லவேணும்; அறிவில்லையாய்

§மகனென வுன்னை அழைத்தவனையும் புகுரவிட்டவனையும் கொல்ல வேணுமென்று வார்த்தைச்சொல்லி, "யேநாநிராத்ராநி விமர்ஷணாநி வாஸாம்ஸி திவ்யாநி ஶுபாநி தத்வா | ஸீதாம் ராமாய நிவேதயஸ்வ தேவீம் வஸேம ராஜந்நிஹ வீதஶோகா:" என்று - உபஹார பூர்வகமாகப்பிராட்டியையுடையவன் வசத்திலேவிட்டு உங்கள் முடியோடே நெஞ்சாறல் கெட்டிருக்கப் பாருங்கோளென்று ஸர்வர்க்கும் ஹிதஞ்சொல்ல, இத்தைக்கேட்ட ராவணன், "ஸுநிவிஷ்டம் ஹிதம்வாக்யமுக்தவந்தம் விபீஷணம் | அப்ரவீத் பருஷம்வாக்யம் ராவண: காலசோதித:" என்று-இப்படி ஹிதஞ்சொன்னால், "என்னைத்தீமனங்கெடுத்தா யுனக்கென் செய்கேன்" என்றும் - "அறியாதன வறிவித்தவத்தாநீசெய்தன" என்றும்-காலிலே விழவ்யாஜமாயிருக்கத் தன்வசமின்றியிலே காலபரவசனானபடியாலே பருஷங்களைச்சொல்லி, "த்வாம் து திக் குலபாம்ஸநம்" என்று திக்கரிக்க, "உத்பபாத கதாபாணி ஶ்சதுர்ப்பிஸ்ஸஹராக்ஷஸை:" என்று - ஸோதர ப்ராதாவுமாய் ஹிதோபதேசம் பண்ணின வென்னை இப்படி சொன்னவிவன் என்படப்புகுகிறானென்றுதளர்ந்ததடியூன்றியெழுந்திருந்து தனக்கு ஸத்ருஶராயிருப்பார் நாலுபேரோடே கிளம்பி, பின்னையும், "ஆத்மாநம் ஸர்வதா ரக்ஷ புரீஞ்சேமாம் ஸராக்ஷஸாம் | ஸ்வஸ்திதேஸ்து கமிஷ்யாமி" என்று - நாலுவார்த்தைச்சொல்லி, "ஸ்ருஜமாநோஹ்யநர்த்தேந யத்ராஸஸ்ஸுக்ஷண:" *நின்றவாநில்லா நெஞ்சு புரிவதற்கு முன்னே தம்பிசொல்லு ஜீவியாத ராவணகோஷ்டியில்நின்றும் தம்பிசொல்லு ஜீவிக்கிற ராமகோஷ்டியை நோக்கி வந்து, "நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் ராகவாய மஹாத்மநே" என்று-நெறிகெடமடுத்துக்கொண்டு புகலாகாது, அதிஶங்கையும் பண்ணுவர்கள், ஆஶ்ரமேஷிகளைக்கொண்டு பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்து, "ஆநய" என்னப் புகவேணுமென்று நின்ற நிலையிலே நின்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, இத்தைக்கேட்ட மஹாராஜர், "ஏதத்து வசநம் ஶ்ருத்வா ஸுக்ரீவோ லகுவிக்ரம:" என்று - இவன் வார்த்தையைக்கேட்டுப்பெருமாள் முற்பாடராய்வருவதற்குமுன்னே தாம் கடுநடையிட்டுச் சென்று, ராஜகார்யங்கள் விசாரிக்க வேண்

(பா) § மைத்துனனை.

டாவோ; ஒற்றரைப்போக விடவேண்டாவோ, நம்மிலும் அவர்கள் முற்பட்டார்கள்; "ப்ரணிதீ ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய ராவணஸ்ய பவேதயம்" இங்கே ஆகாஶத்திலே நிற்கிறவிவன் ஒற்றனாகவேணும்; ராவணன் தம்பியென்கிறான், நலியவந்தவன்; இவனைக்கழுத்திலுங்காலிலும் கோக்கவடுக்கு மென்பது; அது பெருமாள் செவிக்குப்பொறுத்தவாறே வந்தவர்களையு மவனையுங்கொல்ல ப்ராப்தமென்று சொல்ல, இத்தைக் கேட்டருளின பெருமாள் திருவுள்ளந்தனும்பி முதலிகளைப்பார்த்து, "யதுக்தம் கபிராஜேந ராவணாவரஜம்ப்ரதி| வாக்யம் ஹேதுமதர்த்யஞ்ச பவத்பிரபி தச்ச்ருதம்" என்று-தோழனார் ராஜாக்களாய்ச் செருக்கிச் சொன்ன வார்த்தையை ஶரணாகதரக்ஷணம் பண்ணின ஜாதியிலேபிறந்த நீங்களுங்கேட்டிகோளே; உங்கள் நினைவுகளைச் சொல்லுங்கோளென்ன, "ஸ்வம் ஸ்வம் மதிம் ஸ்வதந்த்ரா: | ஸோபசாரம் ததா ராமமூசுர்ஹிதசிகீர்ஷவ:" என்று - பெருமாளுக்காகமாட்டார்கள், மஹாராஜர்க் காகமாட்டார்கள், உபயாவிருத்தமாக பரீக்ஷித்து ஒழுக விசாரித்துக் கைக்கொள்ள ப்ராப்தமென்று சொல்லித் தலைக்கட்ட, இத்தைக்கேட்ட திருவடியுமெழுந்திருந்து, "ந வாதாந்நாபி ஸங்கர்ஷாந்நாதிக்யாந்ந ச காமத:| வக்ஷ்யாமி வசநம் ராஜந் யதார்த்தம் ராமகௌரவாத்" என்று-இப்பக்ஷங்களையழிக்கப்புகுகிறவனாகையாலே, சிலரோடே பிணக்குண்டாயல்ல, எல்லார்க்கும்மேலாய் நியாமகனாயல்ல, ப்ரதிவாதியாயல்ல, "கஸ்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம்" என்கிறபெருமாளையிழக்கவருமென்று பெருமாள் பக்கலாதரத்தாலேசொல்லுகிறேனென்று அவையடக்குஞ்சொல்லி, புகுரவிட்டால் பரீக்ஷிப்பது, பரீக்ஷித்தால் புகுரவிடுவதென்று அந்யோந்யாஶ்ரயணம்வரும்; "ததுஷித்வா ப்ரதீக்ஷேத தியப்ரஷ்டும் ஸ்வாமதம்" என்று-ஸாமபேதம்பண்ணிக் குலைத்தழைக்க ப்ராப்தமாயிருக்கத்தன்னிடையே விஶ்வஸித்து வந்தவனை யதிஶங்கை பண்ணினால்குலைந்துபோம்; அப்போது ராஜநீதியல்ல, ஸாஹஸிகமென்று பரபக்ஷதூஷணஞ்சொல்லி, "ந த்வஸ்ய ப்ருவதோ ஜாது லக்ஷ்யதே துஷ்டபாவதா| ப்ரஸந்நம் வதநஞ்சாபி" என்றும் - "அஶங்கித மதிஸ்ஸ்வஸ்தோ ந ஶட: பரிஸர்ப்பதி" என்றுமிப்படிகளிலே ஸ்வபக்ஷ ஸ்தாபநத்தையும் பண்ணி, திருமுன்னே

நாமுஞ்சில வறிந்தோமாக வொண்ணுதென்று, “யதாஶக்தி மயோக்தம் து ராக்ஷஸஸ்யார்ஜவம் ப்ரதி। ப்ரமாணம் த்வம் ஹி ஶேஷஸ்ய ஶ்ருத்வா புத்திமதாம் வர” அடியேனுக்குத் தோன்றினவளவு விண்ணப்பஞ் செய்தேனத்தனை; “நல்லாரறிவீர் தீயாரறிவீர் இவ்வுலகத்தெல்லா மறிவீர்” என்று - தேவரீர்திருவுள்ளத்தி லகலத்துக்கு இதெங்கே; இனித்திருவுள்ளமானபடி செய்தருளீரென்று தலைக்கட்ட, “அத ராம: ப்ரஸந்நாத்மா ஶ்ருத்வா வாயுஸுதஸ்ய ஹ| ப்ரத்யபாஷத துர்த்தர்ஷ: ஶ்ருதவாநாத்மநி ஸ்திதம்” என்று - காற்றின்மகனை திருவடியாலே ஸ்வஸ்தரான பெருமாள் தன்திருவுள்ளத்தில் கிடந்த தருளிச் செய்வதாகக் கோலி, “மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்” என்கிற ஶ்லோகத்தாலே, “மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்” ஸதோஷனே யாகிலும் கைவிடேனென்று சொல்லி, “தஸ்யாநுஷங்காத் பாபாநாம் நஶ்யேந் நஶ்யதி தக்ஷணாத்” என்று - ப்ரபந்நனைபோதே நிர்தோஷன்; இப்படி ப்ரபந்நனாய் நிர்தோஷனானவனுக்கு உம்மாலு மென்னாலும் பிறராலு மெல்லாராலும் வரும பயங்களைப்போக்கக் கடவேனென்கிறார். இந்தஶ்லோகத்தால்.

“வேதோபப்ரும்ஹணார்த்தாய தாவக்ராஹயத ப்ரபு:” என்று- வேதோபப்ரும்ஹண ப்ரவண ப்ரபந்தமன்றோவிது. இவ்விடத்தில் உபப்ரும்ஹிக்கிற வேதார்த்தமேது, வேதவாக்யந்தானேதென்னில்; “தம் ஹ தேவமாத்மபுத்திப்ரகாஶம் முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே” “ப்ரயதபாணி ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே” “ஸ்வஸ்தி ஸம்பாதயேஷ்வ பயதோஸ்து” என்றும் - சொல்லுகிற ப்ரபத்த்யுபாய வைபவம் இவ்விடத்திலுபப்ரும்ஹிக்கிறது. வாக்யமும், “ப்ரயதபாணி ஶரண மஹம்ப்ரபத்யே” என்கிறவிது, “சரணௌ ஶரண மஹம் ப்ரபத்யே” என்றும் - “சரணௌ மாம் நிவேஶ்ய” என்றும் - திருவடிகளைக் கையாலே பிடிக்கும்போது ஶூந்யஹஸ்தனாகவேணும், அந்த ஶூந்யஹஸ்ததையாவது- “ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்றும்-*பிதாமாதாஶ்ச தொடங்கி, “ஸர்வதர்மாம்ஶ்ச ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ஶ்ச ஸாக்ஷராந்” என்றும்-“வீடுமின் முற்றவும்” என்றும்-“மற்றொரும்பற்றிலேன்” என்றும் - உபாயாந்தரங்களைவிட்டுப் பற்றுகை. அத்தையிறே “ப்ரயதபாணி:”

என்கிறது. “ஶரணம் வ்ரஜ” “ஶரணம் ப்ரபத்யே” “ப்ராயஶ்சித்தானி ஶரணாகதி:” என்று உபாய ப்ராயஶ்சித்தானுஷ்டானத்தை “ஶரணம் ப்ரபத்யே” என்று சொல்லுகிறது.

இவ்வாக்யத்தை இந்தஶ்லோகத்தாலே உபப்ரும்ஹித்தபடி யென்னென்னில்; “ஸக்ருதேவ” என்கிற பதங்களாலே ஸுஸக்ருதாவ்ருத்தியாலே யெனான ஶக்திமய ப்ராபதிக்கையாலே, ஸபல்யஶாஸ்த்ரார்த்தமல் ப்ரதுகமான, “ப்ரபத்தவான்:” என்கிற பதத்தையும், “ப்ரபந்நாய” என்கிற பதத்தாலே, “ஶரணம் ப்ரபத்யே” என்கிற பதங்களையும், “தவாஸ்மீதி யாசதே” என்கிற பதங்களாலே, “ஸ்வஸ்த்யர்த்தம்” என்கிற பதங்களையும், “அபயம்ததாமி” என்கிற பதங்களாலே, “அபயஶ்ரேஷ்டம்” என்கிற பதங்களையும் உபப்ரும்ஹிக்கிறது.

ஆகவிது, “ப்ரபத்யே” என்று ப்ரபதநபக்ஷத்தில் ஏகவசநமாயிராநின்றது; ஶரணபக்ஷத்தில், “ந:” என்று-பஹுவசநமாயிராநின்றது; இது செய்யும்படி யென்னென்னில்; “வைஷ்ணவோ ந: குலே ஜாத:” என்று-ஏகவசநமாகச் சொல்லி, “தே ஸர்வே முக்திமாயாந்தி” என்று-பஹுவசநமாகவும், “யே ச வைஷ்ணவஸம்ஶ்ரயா: । தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி” என்று - ஏகவசநபஹுவசநங்களாலும், இப்படி ஶாஸ்த்ரப்ரமாணங்களுண்டாகையாலும், லோகத்திலும் ஒருவன் ராஜஸேவைக்ருஷ்யாதிகளைப் பண்ண, அவன் புத்ரபௌத்ரமான அந்யனுபாநுபவஸாதிதபலங்களை அவனதீனத்திலே ஸாஸ்த்ராவஶ்யகமிஷ்ட்யாதாஸாதிகள் வருத்தமற பூஜிக்கக்காண்கையாலும், இப்படி லோகவேதங்களிலே ஸுப்ரஸித்தமாகையாலே, ஒருவன் ப்ரபன்னனாக அவனதீனத்திலே யொதுங்கினார்க் கெல்லாம் பலமாகக்கடவதென்கிறது.

ஆகிறது, ப்ரபத்த்யுபாயமென்பது - எம்பெருமானுபாய மென்பதாகாநின்றது; ப்ரபத்தியாவது- “த்வமேவோபாய பூதோ மேபவேதி ப்ரார்த்தநாமதி: । ஶரணாகதி:” என்று - சேதநனுடைய ப்ரார்த்தநாநுஷ்டானமாயிராநின்றது; எம்பெருமானாகின் - ப்ரார்த்தநீயனாயிருப்பானொருவன் ஸர்வசேதனனாயிராநின்றது; இது செய்யும்படி யென்னென்னில்; ஸர்வாத்ருஷ்டிஸாத்யமாயி

ருக்க, "ஶ்ருதோபாஸநாஜ்ஞாநம்" என்று - உபாஸநப்ராப்யா ந்யத்தைப்பற்ற, ஔபசாரிகமாக உபாஸநத்தைச்சொன்னாற் போலவும் "நீரஜ்ஞாநம் வீதஜ்ஞாநம்" என்றால்-ஜ்ஞாநத்துக்கொரு நைர்மல்ய வீதராகாதிகளற்றிருக்க விஷயகதமான நைர்மல்யவீத ராகாதிகளை விஷயியான ஜ்ஞாநத்திலே உபசரித்து, "நீரஜ்ஞாநம் வீதஜ்ஞாநம்" என்றாற் போலேயும், ஸ்வீகார வ்யாபாரத்தைப் பற்றஸ்வீகாரவிஷயமான ஸித்தஸாதநவ்யவஹாரத்தைவிஷயி யான ஸ்வீகாரரூப வ்யக்தி ஜ்ஞாநத்திலே உபசரித்துச் சொல் லுகிறதாகையாலே ஒரு விரோதமுமில்லை.

ஆகிறது, "ஸர்வஸ்யைவ ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வோபாஸ்யைவ நாராயண:" என்றும் - "ஶரண்யம் ... ஶரணம் வ்ரஜேத்" என் றும் - "இறைவாநீதாராய்பறை" என்றும் - "உன்தன்னோடுற்றோ மேயாவோமுனக்கே நாமாட்செய்வோம்" என்றும்- எம்பெருமானே உபாயமுமுபேயமுமென்றிறே சொல்லுகிறது; அந்த உபாயோ பேயங்களாகிறது-கார்யகாரணங்களிறே; "யத: ப்ரஸூதாஸ்ய தே தத்தத்காரணம்" என்றும் - "நியதபூர்வவ்ருத்திகார ணம்" என்றும் - பூர்வவ்ருத்தியுமாய் பூர்வகாலத்திலே ஸத்த மாயிறே காரணமிருப்பது; "நியதபஶ்சாத்பாவிகார்யம்" என்றும் - "ப்ராகஸத்தா யோகிகார்யம்" என்றும் - பூர்வகாலத்திலே ஸத்தமாயிராதே, அத்தாலே பிறக்கக்கடவது மாய் பஶ்சாத்பாவியுமாயிறே கார்யமிருப்பது; இப்படியிருக்க, "நித்யவிபும்" என்றும் - "ஸத்யம்ஜ்ஞாநம்" என்றும்-"ஏகமேவா த்விதீயம்" என்றும்- நித்யமுமாய் ஏகமுமாயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வர னுக்கு பரஸ்பரவிருத்தமான பூர்வபஶ்சாத்பாவங்கூடும்படியென்; பூர்வோத்தர பாவங்கூடும்படி யென்னென்னில்; "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத் ஏகமேவா த்விதீயம்" என்றும் - "கவி காராய ஸம்ஸாயநித்யாய" என்றும் - கவிகாரமுமாய் நித்யமு மாய் ஏகமுமான ப்ரஹ்மத்துக்கு, "ப்ரஹ்மவநம் ப்ரஹ்மஸவ்ருக்ஷ ஆஸீத்" என்றும்-"ஸோகாமயத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி"

“ஸர்வஸ்ய ஜ்ஞஸ்ய ஸர்வஶக்தேஸ்ஸ்ருஷ்டா ஸர்வப்ரக்ருதிர்வாப்யதேவ” என்றும் - த்ரவ்யகாரணத்வமும் ஸ்ருஷ்ட்ருஸ்ருஜ்யத்வமும் பரஸ்பர விருத்தமாயிருக்க, “ஸூக்ஷ்ம சிதசித்விஶிஷ்டம் ப்ரஹ்ம காரணம், ஸ்தூல சிதசித்விஶிஷ்டம் ப்ரஹ்ம கார்யம்” என்று - அவ்விருத்த தர்மங்கள் விசேஷணங்களிலேயாய் விஶிஷ்டைக்யத்தாலே நிர்வஹித்தாற்போலே, இங்கும், “யாதநாஃ ப்ரஸாதாநுக்ரஹிதா நீஶஸ்ய” என்றும் - “தஸ்மிந் ப்ரஸந்நே க்லேஶஸங்க்ஷய:” என்றும் - “ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி” என்றும் - “ஸ்வப்ரீதயே” என்றும் - “திருவுள்ளமிடர் கெடுந்தோறும்...வியக்கவின் புறுதும்” என்றும் - ப்ரஸாதவிஶிஷ்டனுபாயம், ப்ரீதிவிஶிஷ்டனுபேயம் என்று விசேஷணபேதங்கிடக்கச் செய்தே விஶிஷ்டைக்யத்தாலே உபாயோபேயமெம்பெருமானென்கிறதாகையாலே யெல்லாம்கூடும். “இரக்கமுபாயம் இனிமை உபேயம்” என்றிறே ஜீயரருளிச் செய்யும்படியும்.

“அநந்யஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே” என்று-ப்ரபத்த்யாதிஸாத்யமிறே மோக்ஷம்; ஸாத்யமாவது-முன்பின்றியிலே பின்பு உத்பந்நமாவது; “உத்பந்நஸ்ய விநாஶயோகாத்” என்று-உத்பந்நமாய் நசிக்குமாகில் உபேயமான பகவத்ப்ராப்திரூபமோக்ஷம் நசிக்குமாயிருந்ததீ யென்னென்னில்; நசியாது; இதுக்கிரண்டு ப்ரகாரமுண்டு; அதிலொன்று-ஸாத்யந்தான், உத்பாத்யம் என்றும், ப்ராப்யம் என்றும், விகார்யம் என்றும், ஸம்ஸ்கார்யம் என்றும், நாலு ப்ரகாரமாயிருக்கும். அவற்றிலுத்பாத்யமாவது - * கடம் கரோதி படம் கரோதி போலே முன்பின்றியிலே பின்புண்டாவது. ப்ராப்யமாவது - “க்ராமம் கச்சதி ராஜாநம் கச்சதி” “மாமேவைஷ்யஸி” என்று-முன்பே ஸித்தரூபமான வஸ்துவை கயிகாஸிக்கிடுகை. விகார்யமாவது - “க்ஷீரம் தத்யுத்பத்யதி” “த்ரவம் ஸீஸகுவதயதி” பாலைத் தயிராக்குகையும் ஈயங்களுருக்குகையும். ஸம்ஸ்கார்யமாவது- “வ்ரீஹீந் ப்ரோக்ஷதி” “வ்ரீஹீநவஹந்தி” வஸ்துதன்னை கார்யாஹர யோக்யமாகப் பண்ணுகை. இங்கும், “ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்” என்றும் - “பராத்பரம் புருஷமுபைதி திவ்யம்” “பரஞ்ஜ்யோதிரூபஸம்பத்ய” என்றும் - “உன்னை யெய்தி”

என்றும் - பண்டே ஸம்ஸாரமென்ன ப்ரஸ்தாவமே இவன் கிட்டு கையால், ப்ராப்யமும் நித்யமேயாகிறது. இனிமற்றை ப்ரகாரம்; "நித்யோ நித்யாநாம்" என்றும் - "அஜோஹ்யேக:" என்றும் - "நஹிவிஜ்ஞாதுர்விஜ்ஞாதேர்விபரிலோபோவித்யதே" என்றும் - "பரநன்மலர்ச்சோதி" என்றும் - ஆத்மாக்கள் நித்யராகையாலும் இவர்களுக்கு தர்மமான ஜ்ஞாநாநந்தாதிகள் நித்யங்களாகையாலும், "தத்ஸாமர்த்யஸமஸ்தேஷு ப்ரகேதஷு" என்றும் - "தயா திரோஹிதத்வாச்ச ஶக்தி: க்ஷேத்ரஜ்ஞஸம்ஜ்ஞிதா" என்றும் - ஆத்மஸ்வரூப தர்மங்களுக்கு திரோதாயகமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம்போய், "ஸ்வேந ரூபேணாபி நிஷ்பத்யதே" என்றும் - "ஆவிர்பூதஸ்வரூபஸ்து" என்றும் - "அவபோதாதயோ குணா:" என்றும் - "ப்ரகாஶ்யந்தே ந ஜந்யந்தே நித்யா ஏவாத்மநோ ஹி தே" என்றும் - ஸ்வாபாவிகாகாரம் * விஶ்ருதமாய் - உத்பத்தியன்றிக்கே யொழிகையாலும் நித்யமாகிறது என்ற ப்ரகாரம்.

அவையுமப்படியாகிறது; இவ்வுபதேஶம் ப்ரபத்த்யுபப்ரும்ஹணம் பண்ணுகிறதாகில், "அஹமஸ்ம்யபராதாநாமாலயோऽகிஞ்சநோऽகதி:| த்வமேவோபாயபூதோமே பவேதி ப்ரார்த்தநாமதி:|| ஶரணாகதி:" என்கிற ப்ரபத்திலக்ஷணங்கிடந்ததோவென்னில்; "ராவணோநாம துர்வ்ருத்தோ ராக்ஷஸோ ராக்ஷஸேஶ்வர:| தஸ்யாஹமநுஜோ ப்ராதா விபீஷண இதி ஶ்ருத:" என்று - ராவண ஸம்பந்தத்தாலும், "பீஷயவேஷஸ்ஸீரோ" என்று நாமநிர்வசநத்தாலும், ஸதோஷத்தை முன்னிடுகையாலே, "அஹமஸ்ம்யபராதாநாமாலய:" என்னுமம்ஶஞ்சொல்லுகிறது; "ராஜ்யம்ப்ரார்த்தயாநஶ்ச" என்று - தனக்கு ராஜ்யம் வேண்டிவந்தவனாய்ப் பெருமாளுக்கொரு கிஞ்சித்காரம் பண்ணவந்தவனல்லாமையாலே, "அகிஞ்சந:" என்னுமம்ஶஞ்சொல்லுகிறது; "ஸ்வாம்த்யக்த்வாச வாம்ஸநம்" என்று - தள்ளிவிடும்படி ஸோதரஹ்ராதாவுக்குட்பட ஆளன்றிக்கே போருகையாலே, "அகதி:" என்னுமம்ஶஞ்சொல்லுகிறது; "ஸவஞ்ஶரணாகத:" என்கையாலே, "த்வமேவோபாயபூதோ

---

* (பா) - ஆவிர்ப்பூதமாய்.

ஸேபவேதிப்ராப்தநாதிஶ்ஶரணாகதி:” என்று தேஶஞ்சொல்லு கிறது; “பாதயோ ஶரணார்த்தநவஸீநிபாத” என்கையாலே, “ஸாம்த்ரமேவேடஸிநபாஜ்யதாம்” என்று காலஞ் சொல்லுகிறது; ஆகையால், இதுநேராகக்கிடந்தது. ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிகளுங்கிடந்ததோவென்னில்; அந்த லக்ஷணமும் புஷ்கலம்; “ஆத்மாநம் ஸர்வலோகாநாம் ப்ரியஞ்சைவ ஸராக்ஷஸாம் | ஸ்வஸ்திதேஸ்து” என்று ராவணனுக்கும் படைவீட்டுக்கும் நன்மையை யாஶாஸிக்கையாலே * ஆநுகூல்யஸ்யஸங்கல்பஞ்சொல்லிற்று; “உத்பபாத கதாபாணி:” என்று கையிலே தடியிருக்க, பரிபவித்தவனைக் கரையவடித்துப் போராமையாலே * ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம் சொல்லிற்று; “ஸாஹி நஞ்ஜ ஹதம் த்ருஷ்ட்வா ராவணம் ஸ்ரீமாந் ஹிம்ஸை ஷிதப்ரராஜ்யம் ப்ராப்யைமீ நஸ்து” என்று - ஸோதாஹரணமாக ராஜ்யந்தரவல்லரென்று அறுதியிட்டு வருகையாலே * ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸஞ் சொல்லிற்று; “பவந்தம் ஶரணம் கத:” என்று சொல்லுகையாலே, * கோப்த்ருத்வவரணஞ்சொல்லிற்று; “பவத்கதம் மே ராஜ்யஞ்ச ஜீவிதஞ்ச ஸுகாநி ச” என்று - ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையாலே, ஆத்மநிக்ஷேபஞ்சொல்லிற்று; “ப்ராணாபஸ்ய ஜஹாரேதேஷஸ்தே தாஸ்யஹயஜோமதி:” என்று - ஸ்வரத்தில் தளர்த்தியாலும், “ஶீக்ரம் வ்யாதிஶஸேநாராஜந் வயாவெயஷாம் ஜராத்ரநாத” என்று - பெருமாள்பக்கல் போகவொண்ணாதபடி நடுவழியிலே கொல்லநிற்கையாலும், “தைந்யம் கார்ப்பண்யமுச்யதே” என்கிற கார்ப்பண்யஞ் சொல்லிற்று; ஆகையாலே இந்த லக்ஷணமும் புஷ்கலம்.

இப்படி புஷ்கல லக்ஷணையான ப்ரபத்தியைப்பண்ணி இதுக்கு பலமாக கொள்ளைக்குப் புக்குக் * கூளமெடுத்தவோபாதி, நாமிருக்க பதார்த்தங்களையாசைப்படாதே நம்மையே புகந்து வந்தவனுக்கு ஸகலபயநிவ்ருத்தியும் பண்ணுவேன்; இது நமக்கு வ்ரதமென்கிறார் இந்த ஶ்லோகத்தால்.

இப்படி அபயப்ரதாநம்பண்ணுவது ஆருக்கென்னில்; * க. (ஸக்ருதேவப்ரபந்நாய) ஸலக்ஷணப்ரபத்தி பண்ணினவனுக்கு. அதாவது - ஸக்ருதேவப்ரபந்நனாயிருக்கை. ஸக்ருச்சப்தத்துக்குப்பொரு

* கூளம் - குப்பை.

ளென்னென்றால்; "ஆவ்ருத்திரஸக்ருதுபதேசாத்" என்றும் - "அநேகஜந்மஸம்ஸித்தஃ" என்றும் - பக்திபோலே ஸாதநநிஷ்பத்தியும் பலநிஷ்பத்தியும் விலம்பஸாபேக்ஷயன்றிக்கே, "தத்க்ஷணம் ஸ க்ருதக்ருத்யோ பவதி" என்றும் -"உபாயோயஞ் சதுர்த்தஸ்தே ப்ரோக்தஶ்ஶீக்ரபலப்ரதஃ" என்றும் - ஸாதநநிஷ்பத்தியும் பலநிஷ்பத்தியுமொருகாலேயாயிருக்கை. "ஸக்ருதேவ" என்கிற அவதாரணம் - ப்ரபதநமேஎன்றும், ஒருகாலே, இருகால்மட்டில்லைஎன்றும், அயோகவ்யவச்சேதமோ? அந்யயோகவ்யவச்சேதமோ வென்னில்; ப்ரபதநமேயென்றபோது, ப்ரபதநத்தை யநுவதித்து அவனுக்கு அபயப்ரதாநம் பண்ணுவனென்று வாக்யத்துக்கு விதேயமித்தனை போக்கி, ப்ரபதநமோ அப்ரபதநமோ வென்று விமர்சமாய் ப்ரபதநமே என்று விதேயமல்லாமையாலும், "ஸ க்ருதக்ருத்யோ பவதி" என்றும் - "ஸக்ருதேவ ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்தஃ" என்றும் - ப்ரவ்ருத்தியாகில் ஸக்ருத்கர்த்தவ்யையாய் அஸக்ருத்கர்த்தவ்யை யல்லாமையாலே ஸக்ருதாவ்ருத்தியா யிருப்பதொரு ப்ரவ்ருத்தியில் வ்யவச்சேத்ய மில்லாமையும் அயோகவ்யவச்சேத மல்லாமையாலும், "அபயம்ததாமி" என்று - அப்ரபந்நனை பக்திநிஷ்டனுக்கும் அபயப்ரதாநம் பண்ணினபடியாலே அந்யயோகவ்யவச்சேத மல்லாமையாலும் வ்யாவர்த்யமில்லையென்றிட்டு வ்யர்த்தம். இனி "ஸக்ருதேவ" என்று - இங்கேகூட்டினபோது - "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய" என்று - ப்ரவ்ருத்திஸாபேக்ஷாபிதாநம் பண்ணுகிறதன்றிக்கே ப்ரபதநமொன்றாய் அபயப்ரதாநத்திலே தாத்பர்யமாகையாலே ஸக்ருத்தோடே கூட்டினாலும் வ்யர்த்தம். இந்த உபபத்திகளாலே ஸக்ருச்சப்தப்ரயோகமும் வ்யர்த்தம். "ஸக்ருதேவாபயந்ததாமி" என்றிங்கே அந்வயித்தாலோவென்னில்; ஒருசரீரிக்குப் பிறக்கக்கடவ பயங்களெல்லாம் ஒருகாலே ஸஹிதமாய் அவற்றினுடைய நிவ்ருத்தியை ஒருகாலே பண்ணுகிறதல்ல; பூதகாலத்தில் பயங்கள் பண்டேயநுபவித்துப் போயிற்றன; ஆகாமிகாலத்தில் பயங்கள் உத்பந்நமல்லாமையாலே தந்நிவ்ருத்தி இப்போது பண்ணவொண்ணாது. இன்னமும், "ததாமி" என்று ப்ராரப்தமாய் வர்த்தமாநமல்லாத பயங்கள் உத்பந்நங்களல்

லாமையாலேமேல்வருமவையடைய வரவாப்போக்குகிறே னென்கிற ஸந்தாநத்துக்கும்ஒருகாலேயென்கிற ஸக்ருச்சப்தத்துக்கும் வ்யாஹதி யும்வரும். அஸ்ய ப்ரஸாதநம்பண்ணுகிற இன்றுதொடங்கி ஸர்வவய ஸாத்ம்யமாகவும் ஸ்யங்களுக்கும் பரிஹாரங்களுக்கும் அவகாஶமில் லாமையாலே அநுஷ்டாந விரோதமு மாகையாலே, “ஸக்ருத்” என்றும் - “ஸர்வ” என்றும் - ப்ரபந்ந வசநங்களுக்கு வையர்த் த்யமும்வருமென்னில்; வாராது; ப்ரபந்நனென்றார் பெருமாள், அது க்கு அநுவ்ருத்தியாக மஹாராஜர், ஸக்ருத்ப்ரயோஜ்யான ப்ரப த்தியை, “ராகவம் ஶரணம் கத:” என்றும் - “பவந்தம் ஶரணம் கத:” என்றும் - “பாதயோ ஶரணாந்வேஷீ- நிவேதயத” என் றும்-முக்கால்பண்ணி ப்ரபத்திலக்ஷண ஹாநியும் ப்ரபத்த்ருஸ்வரூப ஹாநியும் ப்ரபத்தவ்ய ஸ்வரூபஹாநியும்பண்ணிற்றனென்று தூஷ ணஞ்சொல்ல, “ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய” அவன் பலகால் பண்ணி ற்றிலன்; ஒருகால் பண்ணிற்றனென்கிறார். நாலுமூன்றுபண்ணை பண் ணிற்றாக எடுத்த ப்ரமாணங்கள் செய்யும்படி யென்னென்னில்; “ராக்ஷஸோர்ஹ்யதி பஶ்யத்வம் ஸாநுஹந்தும் நஸம்ஶய:” என்று- அபிஶாபஞ்சொன்ன உங்களைப்பார்த்து, “ஸோஹம் பருஷித ஸ்தேந தாஸவச்சாவமாநித:| த்யக்த்வா புத்ராம்ஶ்ச தாராம்ஶ்ச ராக வம்ஶரணம்கத:” என்கிறபடி விரோதியாய் வந்தவனல்லேன், அவ ன்தானே பரிஹவித்துப்போகச்சொல்ல அவனோட்டை ஸம்பந்தங் களையும்விட்டுப்பெருமாளை ஶரணம் புகவந்தேனென்று தன்னருள் பாடு சொன்னான் முற்பட “ஶரணம்கத:” என்கிற நிலையே; உம்முடைய வார்த்தைகளாலே கலங்கினோமோ வென்று ஶங்கித்து நம்மைத் தெளிய விடுகைக்கு, “பவந்தம் ஶரணம்கத:” என்று விண்ணப்பஞ்செய்தபடி; பாதகனாய் வந்தவனல்லன்; உம்மை ஶ ரணம்புகுவதாக வந்தவனென்று நமக்குப் ‡ பட்டாங்கு சொன்னா னிரண்டாம் பண்ணை; “ஆநய” என்று நாமழைத்து, “அஹஸாஹி ஸ்தோத்ர ஸவத:” “ஸவிஸ்வஜ்ஞாஸ்யாமவேதந:” என்று - நீ ரக்ஷைபண்ணின பின்பாயிற்று, “வாக்வாதாவநிம்” என்று ஸந்நிதியிலேயிழிந்து, “பாதயோ ஶரணாந்வேஷீ - நிவேதயத”

‡ பட்டாங்கு - வாஸ்தவம்.

என்று - நம்காலிலே விழுந்ததாகையாலே, ஒருகாலே யாயிற்று அவன் ஶரணம் புகுந்தது; ஒரு ஸாதநமும் பண்ணிற்றில னென்கிறார். ஆகையாலே, "ஸக்ருதேவ" என்கிற பதம் ஸப்ரயோஜநமாகிறது. அன்றியிலே, * ௨. (ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய) என்று - "அநேகஜந்மஸாஹஸ்ரீம் ஸம்ஸாரபதவீம் வ்ரஜந்" என்கிறப்போலே, ஸக்ருதேவ நிஷ்பத்தி ப்ரபந்நனென்றாய், உபாயாந்தர ஸம்பந்தமில்லாத ஸ்வபாவமாய், "விசார்ய வர்த்மநி" என்று - த்ராஹ்மணோ அத்ராஹ்மணோ, ஶத்ருவோ அஶத்ருவோ, மித்ரனோ அமித்ரனோ, வத்யனோ அவத்யனோ, ஸ்வீகார்யனோ பஹிஷ்கார்யனோ என்று நாம் பட்டாற்போலே, ஜாதிக்ருதயதாதிகளை விடுவேனோ பற்றுவேனோ, ராவணனை விடுவேனோ பற்றுவேனோ, போகிறவிடத்தில் கைக்கொள்ளுவர்களோ தள்ளுவர்களோ, ராஜ்யங்கிடைக்குமோ கிடையாதோ, என்றிப்புடைகளிலே பஹுமுகமாய் விசாரித்து அளப்பது முகப்பதாகையன்றிக்கே * ஸக்ருத் ஸ்ரீர்யத்ர ஸ்மரிதம் தநா-போலே ஒருகாலே யறுதியிட்டு வந்தவனென்கிறாராகவுமாம். அன்றியிலே, *௩. ஸஹஸாஶப்தஸ்ய ஸக்ருதாதேஶமாய், ஸஹஸைவ ப்ரபந்நாய என்றாய், அதாவது-"ஆஜகாம முஹூர்த்தேந" என்றும்-"ஒல்லை நீபோதாய்" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே, * நின்றவா நில்லா நெஞ்சிற்பிறந்த வாதகமயூம் புரிவதற்கு முன்பே வந்தானென்கை. அன்றியிலே, * ௪. (ஸஹஸாப்ரபந்நாய) என்று-ஒன்றையும் நிரூபியாதே ஸாஹஸிகனாய் வந்தான். அதாவது - ராவணன் கோஷ்டியிலே நின்று கடற்கரையிலிருக்கிற பெருமாளை ஶரணம்புக்கால், அவர்பிடித்துக்கொண்டுபோய் விலங்கிலே யிடில் செய்வதென்னென்று பயப்படாதே பட்டது படுகிறதென்று அவன் வந்த ஸாஹஸங்காணு மென்கிறாராகவுமாம். இப்படி ஶரணாகத ரக்ஷணம் பண்ணுகிறீராகில் அடியேன் ஶரணாகதியிலே ஸம்ஶயமுண்டோவென்ன; ※ ௫. (ஸஹஸாப்ரபந்நாய) * அன்றீன்றகன்றுக்காக முன்னீன்றகன்றைக் கொம்பிலுங் குளம்பிலுங் கொள்ளும் தாயைப்போலே பால்பாய ஶரணாகதனாய் ஸர்வமும்பெறுதவிவனுக்கே யாமத்தனைபோக்கி, ஸர்வஶரணாகதனாய் ராஜ்யதாரஸர்வமும் பெற்றவுமக்காமோம்.

இப்படியாவது அவன் தான் ஶரணாகதனாகிலன்றோ, "ஸீ வ்யம்வ்யாஜிஶஶேநாபராஜநு வயாமெயஷாம் ஜநாதநாஸ்" என்றும்- "வய்யாதாஸ்ஷதீவ்யணஜ்ஞேந ஸஹிஷெவஷஷ" என்றும் - நாங்கள் சென்ன வார்த்தையைக்கேட்டு வெருவிப்போக நிற்கிறவனன்றோவென்ன; * க. (வ்யவஸாயெவ) நாமிப்படி விவ்ருதிவஸான வளவிலும் அவன் வ்யவஸனே, போகான்காணுமென்கிறார். வ்யவஸனே காணுமென்றருளிச் செய்யாநின்றீர்; இவன் ஸக்திநிஷ்டரைப்போலே அங்கமாகச்சில யத்நாநுஷ்டாநம்பண்ணி, "வ்ரீயதாம் ஜாஶரயாய ஜெஷிதீ" என்று நல்வார்த்தை சொல்லுவதும், ஜாதவயமாகாதென்பதும், தன்மகள் ஜநநெயையிட்டு நல்வார்த்தை சொல்லுவதாய், ஜதேகம் வாராஶ்ரயணம் பண்ணியன்றோ வந்தது; ஆனபின்பு அவன் ஸக்திநிஷ்டனென்றார் ஶஹாராஜர்; பெருமாள், * உ. (வ்யவஸாயெவ) அவன் நல்வார்த்தை சொல்லிற்று நமக்காகவல்ல, "விஹீஷணவ்ய யதாதா நதராக்ஷஸவேஷிதஃ" என்று - வ்யக்தா யாதிநகைநகையாலும், "ஶராக்வாஜிதஹி வதா" என்று - தமயன் விஷயத்திலே, ஹிதவாணைகையாலும், "ஷுக்ஷவ்யவஹஜவஃ" என்று - வ்யவதியிகாரியாய்ச் சொன்னரித்தனை; ஆகையால், இதுஜக்யாவிஜம். "ஷேஸநயோராஹயோ ஜதேய்ய ஶயம்ஷாவப" என்று பள்ளரும்பறையரும், பார்ப்பாரும் §பார்க்கருமான விருபடைக்கு நடுவே, தேரைநிறுத்தி வரஶஶ்லோக முவதேஶித்தபோது, ஜஜநந னெங்கேகுளித்துக் குலேகுடுமியும் ||தோதவத்தியுமாய்நின்றான்; "இன்னமுறங்குதியோ" என்ன; "நங்கைமீர் போதருகின்றேன்" என்றும்-"தூயோமாய்வந்தோம்துயிலெழுப்பாடுவான்" என்றும் - திருவாய்ப்பாடியில்பெண்கள்நோன்புக்குப் போகிறபோது †அனந்தலிலே கண்ணையுங்கடைவாயையுந்துடைத்து வந்தார்களத்தனைபோக்கி எந்த ‡உவர்க்குழியிலே குளித்து வந்தார்கள்; அப்படியே இவனும், "யோவிஷ்ணும் ஸததம் ஷேஷி தம்வித்யாஜஹ்யே தவஸ்" என்று-விஷ்ணுஷேஷியாய், ஜநவணாஜனை

§ பார்க்கர் - பௌத்தர்கள். || தோதவத்தி - சுத்தவஸ்த்ரம். (பா) † அநந்தலிலே ‡ உவர்க்குழி - ஸமுத்ரம்.

ராவணன் கோஷ்டியிலே நின்று போருகிறபோது, "வஸுவஸவ்ய திஷ்டத" என்று- ஆகாசத்திலே நின்றுனித்தனைப்போக்கி என்னகடலாடி ‡புனலாடி வந்தான்; "யதி ஹரோ வ்ருஷேந்த்ரோ ஹரோஹவ் வ்ரஜேஸ்" என்றும்- "நாஹம் நாக்ஷத்ரஸம்பந்நோ நநிமித்தஸ்ஸ்மீக்ஷணம் ஸ்ருத்ஸைவகாரணம் நித்யஷாக்ஷரவஸிதோஹம்" என்றும் "போதுவீர்போதுமினோ" என்றும்-ராவிபிறந்தபோதே வந்தானத்தனை. மஜ்ஜையாடுவார்க்கு ஒரு உவர்க்குழியிலேகுளிக்கவேணுமோ? "ஸமவாநு பவித்ரம்வாஸுதேவ:" "பவித்ரம்" "பவித்ராணாம்பவித்ரம்" "பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகுநந்தந" என்று பேசப்பட்ட நம்பக்கல் வருகிறவனுக்கு ஒரு ப்ராயஸ்சித்தம் வேண்டா வ்ருஷபனாகில் என்கிறார். அதிருந்தபடியென்! முக்திக்கு ஶாஸ்த்ரவிஹிதமான பஹூபாயங்களுண்டாயிராநின்றது; இதுக்கு, "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்று-உள்ள தர்மங்களையும் விடச் சொல்லாநின்றது; ஆகையாலே ப்ரபத்தியில் முக்தி¶ விலக்ஷணையாய்த் தோற்றுநின்றதீ என்னில்; அது சொல்லவொண்ணாது; "ஸம்ப்ரதாணகேஹ்யேப்ய யதாஸம்பவ்யவஸ்திதி:" என்று-ஶாஸ்த்ரகாரணகராணலது சொன்னபடி கொள்ளக்கடவோம்; அதாவது - "பஹவோஹிய்யாஷ மார்கா விஶந்த்யேகம் மஹாபுரம் | ததாஜ்ஞாநாநி ஸர்வாணி ப்ரவிஶந்தி தமீஶ்வரம்" என்று - ஒருருக்குப்போகவென்றால்,பலவழியாயிருக்குமாப்போலே, ஸமஸ்த்வாப்திக்குப்பல உபாயங்களுண்டென்றுசொல்லி, ஒரு உபாயம் ஸாத்யஸக்தமாகையாலே சில ஸஹகாரிகளை விதித்து, ஒரு உபாயம் ஸர்வஶக்தியாகையாலேஸஹகாரிகளை வேண்டாவென்கிறது; ப்ரகாரபேதத்தாலே ஒன்றுக்கொன்று வைலக்ஷண்யம்வாராது. ஸாங்க நிராங்க தர்மங்களென்றும் நிராங்கத்வ ஸாங்கத்தக்கு விசேஷஸம்பந்த தர்மங்களென்றுமுண்டு; அந்த விசேஷணங்களைப்பார்த்தால் ப்ரபத்தியே விலக்ஷணை; எங்ஙனேயென்னில், "ஸோந்வேஷ்டவ்யஸ்ஸவிஜிஜ்ஞாஸிதவ்ய:" என்றும் - "ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்" "ஜ்ஞாத்வா தேவம் முச்யதே ஸர்வபாஶை:" என்றும் - "தமேவைகம்ஜாநதாத்மாநம், அந்யாவாசோவிமுஞ்சத, க்ஷ்ருத

‡ புனல் - ஆறு. ¶ விலக்ஷணை - ஸ்ரேஷ்டம்.

வைஶேஷிகோ தேஷு:" என்றும் - "ஶாஶ்வதோ ஶைவ ஶரணம் ஹம் வ்ரஜேத்" என்றும் - வேதாந்தவிஹிதமாயும் மோக்ஷாதிஸாதநமாயும் ஒத்திருக்கச்செய்தேயும், ஸித்தஸாதந ஸ்வரூபம்போலே "ஸாத்யஹேதோ: கஶோதவர:" என்று - இவனாலே ஸாத்யமாகவன்றிக்கே, ஸித்தஸாதநஸ்வரூபம் "ஸித்தரூபம் பரம்ப்ரஹ்ம" என்றும் - "நித்யம் நித்யாக்ருதிதரம்" என்றும் - பண்டே ஸித்தஸ்வரூபமாய், "த்யாயதே" "த்ருவா ஸ்ம்ருதி:" என்று - ஸ்ம்ருதிஸந்தாநரூபஜ்ஞாநமாய் அசேதநமாகையன்றிக்கே, "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்" "ஸத்யம் ஜ்ஞாநம்" "ஸர்வம் ஸர்வத்ர ஸர்வதா ஜாநாதி" என்று - ஜ்ஞாதாவாய் ஸாதந ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாய், ஸ்வீகரிக்குமிடத்தில், "ஆவ்ருத்திரஸக்ருதுபதேஶாத்" "அநேகஜந்மஸம்ஸித்த"மாய் சிரகாலஸாத்யமாயிருக்கையன்றிக்கே, "த்வயம் ஸக்ருதுச்சாரோ ஹவதி" "உபாயஸ்ஸக்ருதேவேதி ப்ராயஶ்சித்திஶ்ரவணாமதி:" என்று - ஸக்ருத்ப்ரயோகத்திலே கைபுகுரக்கடவதாய், "தஸ்ய தாவதேவ சிரம் யாவதயிகாரம்" என்று - விளம்பித ஃபலப்ரதமாகையன்றிக்கே, "உபாயோயஞ்சதுர்த்தஸ்தே ப்ரோக்தஶ்ஶீக்ரஃபலப்ரத:" "தாவதார்த்திஸ்ததா வாஞ்சா தாவந்மோஹஸ்ததா ஸுகம் । யாவந்ந யாதி ஶரணம்" என்று ஶீக்ரஃபலப்ரதமாய், "தவ ஸாடநாஶகேந" என்றும், "யஜ்ஞதாநம் தபஶ்சைவ" என்றும் - "வஹ்நிரூபோ யேவ த்ருணாதிகேதா:" என்றும் - "தவஸ்ஸந்தாவஷ்யபக்ஷே ஸோயம் யதிவஸிக்ருஹ:" என்றும் - "கார்த்ஸ்ந்யவிஷ்டிஹிஷேக்ஷ்ம காயேகாயேவ நித்யஶ:" என்றும் -

"ஒதிநாமங்குளித் தச்சி தன்னால் ஒளிமாமலர்ப் பாதநாளும்பணிவோம்" என்றும் - மாரி கோடையின்றியிலே உப்பு நீரிலும் § உவர் நீரிலும் சுட்டநீரிலும் சுனைநீரிலும் தோய்ந்தும் நாலுபாடு ‖ முச்சியிலும் ※ அழல் தூவநின்று க்லேஶிக்கும்படியாகையன்றிக்கே, "ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம" "ஆநந்தம் ப்ரஹ்ம" "கம் ப்ரஹ்ம கம் ப்ரஹ்ம" என்றும் - "ஸர்வகந்தஸ்ஸர்வரஸ:" என்றும் ஸர்வாநுபவமாய், "ப்ரியாவ்யயாஶ்லோயஜோ நம

---

§ உவர்நீர் - சவுநீர். ‖ உச்சி - மத்யாஹ்நம். ※ அழல் தூவ- நெருப்புவீச.

ஹிநஸ்தி" "ஜ்ஞாநதோஷ பரிஹ்ருஷ்டஸ்துர்ணாம் யோ நிர்கத:"
என்று - ஸ்வல்பத்தில் ஸகலபாபநாஶிக்கையன்றிக்கே, 'யதா கதாவாபி ஸக்ருத்க்ருதோஞ்ஜலி: | ததைவ ஸர்வம் த்ருஶ்யாஹாநி ரஶேஷ: ஶுபாநி புஷ்ணாதி நஜாது ஹீயதே" என்றும் - "ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதிபி: | நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே"? ஸர்வாபராதயுக்தோபி ஶரணாகதிஸம்பந்தாத் ... நிர்தோஷம் விதிதம் ஜந்தும் ப்ரஹ்லாதாநந:" என்றும் - "பயனன்றாகிலும் பாங்கலராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொள்வான்" என்றும் - அடைவுகெடப் பண்ணினாலும் தோஷங்களைப்போக்கித் திருத்தி ஸுஷ்டா தாவை உஜ்ஜீவிப்பிக்கக்கடவதாய், 'ஸவித்யாஸ்த்ரித்வம் தீர்த்தம் வித்யா ப்ரத்யக்ஷம்' "கஷாயபக்திகர்மாணி ஜ்ஞாநந்து பரமா கதி: | கஷாயே கர்மபி: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே' என்றும் - "தத்த்வம் ஶ்ருத்வாவித்யா" என்றும் - ஸ்வாதந்த்ர்ய ப்ரதிபந்தக நிவர்த்தகமாய், "ஸ்வதந்த்ரஸ்வாபாவ்ய தத்பதி" "நஹ்யப்ரமாணாத் ப்ராப்யதே" "ப்ராப்யதே ஸ்ரீயாயஜ்ஞபரை:" என்றும் - நஶ்யத்வேப்ராவகாரணமாய் நஶ்வரக்ரியாரூபமுமாய் ஸர்வஶக்தி தேவதாத்மகமுமாய் ஸர்வபரஸ்பரத்தாதி ஸஹாயாரணமுமான கர்மாதிகளை ஸங்கமாக அபேக்ஷிக்கையன்றிக்கே, "தமேவைகம் ஜாநதாத்மாநம் அந்யாவாசோ விமுஞ்சத" "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்றும் - "தமேவோபாய தாயாந்தம்" என்றும் - "மாமேவைஷ்யஸி" என்றும் - ஸ்ருஷ்டியில் த்ரியகாரணமுந்தானேயாகிறாப்போலே ஆத்யந்திக ப்ரளய மான மோக்ஷத்திலும் ஸங்கமும் ஸங்கியும் உபாயமும் உபேயமும் ஒன்றேயாய், ஸர்வஶக்தி ஸௌஶீல்ய ஸௌலப்யாதிகள் வாத்ஸல்யத்தாக அதிகாரி ஸாபேக்ஷா பாதகமான ஆகஸஶ்ஞாதி மாத்ரஸாபேக்ஷையாய், இப்படிக்கொத்த ஸர்வகுண வைலக்ஷண்யங்களாலே ஸக்தியில் ப்ரபத்தியே *ஸத்யவிலக்ஷணை. இப்படிக்கொத்த ப்ரபத்தியைப்பண்ணினவனுக்கு, *ந. (ப்ரபந்நா யைவ) "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே" என்று - கர்மயோகநிஷ்டரான உமக்குமாகோம்; "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு ஸர்வாவிவக்ஷண:" என்கிற ஜ்ஞாநயோகநிஷ்டரான ஜந்மாநுக்குமாகோம்; "பக்திநிஷ்டாவீர" என்கிற

ஸக்தியோ மநிஷரான ஸநகாதிகளுக்கு மாகோம்; "பரவசம்ஶரணம் மத:" என்று - ப்ரபந்நனை விபீஷணனுக்கே யாகக்கடவோம். * ௪. (ப்ரபந்நாயைவ) "சுகாராய ப்ராயைவ" என்றும் - "தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே" என்றும் - அவன் நமக்கேயா யிருக்குமாப்போலே, "எனக்கே தன்னைத்தந்தகற்பகம்" என்று-சுவியாஜ்ஞர் சொன்னபடியே நாம் ப்ரபந்நனுக்கே யாகக்கடவோம்.

அவன் ப்ரபந்நனாவது ஸ்வார்த்த ப்ரயோஜநத்துக்காகவன்றோ, "ராஜ்யம் ப்ரார்த்தயமாநஸ்து பாஹிமாம் ஶரணாகதம்" என்று - உம்முடைய ஸநகாதிகளன்றோ சொன்னானென்ன ;*௧ (தவாஸ்மீதி யாசதே) ஸநந்யப்ரயோஜநனாயே வந்தான் காணுமென்கிறார். அதாவது - உபகார ஸ்மரணாய ப்ராய், கருதவயமாகாதென்று தனக்குப்பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக ராஜ்யங் கொடுக்கவேணுமென்று சுவிப்ராயமாக ஸநகாதிகள் சொன்னதைப்போக்கி விபீஷணன் சொன்னது; "நதேவலோகாக்ரமணம் நாமரத்வம் மஹாப்ரபோ | ஐஶ்வர்யம் வாபி லோகாநாம் காமயே நத்வயாவிநா" என்றும் - "உன்னாலல்லால் யாவராலுமொன்றுங்குறைவேண்டேன்" என்றும் - லக்ஷ்மணனும் ஸங்கோசனும் சொன்னாற்போலே, "த்யக்த்வா புத்ராம்ஶ்ச தாராம்ஶ்ச" என்றும் - "பரித்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச தநாநி ச | பவத்கதம் மே ராஜ்யஞ்ச ஜீவிதஞ்ச ஸுகாநி ச" என்றும்- புறம்புள்ளவற்றையடைய விட்டு * சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாய் தாய் தந்தையும் தாமேயாக வந்தவனென்கிறார். * ௨. (தவாஸ்மீதி யாசதே) "தவைவாஸ்மி ஹஸ்தப்ராப்த" என்றும்-"உன்றன்னோடுற்றோமேயாவோமுனக்கே நாமாட்செய்வோம்" என்றும்- ஸநந்யப்ரயோஜநனாயேவந்தான். * ௩. (தவாஸ்மி) "நசேத்" "நாராயணஸ்ய"ஶேஷத்வமுமில்லை. பரவார் தந்த்ர்யமுமில்லை; ஸ்வதந்த்ர்யமேவ ஶரணமென்று வந்தவன். *௪.(தவைவாஸ்மி) அவன் நம்மை நோக்கி "தவைவாஸ்மி" என்றான் ; நாமும், "ஸாக்ஷாத் ஸோமாது விப்ராஹ்யது, தவோதேஶத்வஸாதக: | ஸ்ரீநாஸ்ரவணம் ப்ராப்ய ஸத்லோகம் ஸமஶ்நுதே" "போகம் நீயெய்திப் பின்னும் நம்மிடைக்கே போதுவாய்" என்றும் - ஸாம்ராஜ்யமும் கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யமும், "தவைவாஸ்ய" என்னக்கடவோம். "ஸ்ரீமதாராஜ

ராஜேந ஆஜ்ஞயா அபிஷேசித:" என்றும் - விபீஷணஸ்யைவ ஹி ஸௌஹ்ருதம் க்ருதம்" "ஆஸாத்ய லங்காம் ராஜ்ஞாம் ப்ராப்தோ விபீஷண:" என்றும் - இப்படி இரண்டுங்கொடுத்துவிட்டருளினனிறே. அபயப்ரதானமென்னக்கோயிலாழ்வாரைக் காட்டுகிறபடியென்னென்னில்; "ததஸ்து ராமஸ் ஸீக்ஷார்த்த் கஸ்மைசித்தைவதம்" என்றும் "த்வந்த்வம் ஸமேதானாம் க்ஷத்ரியாணாமிதம் வ்ரதம் | அர்தே ச அர்தே ச காலே ச விஜானம் ஸர்வப்ராஜிதம்" என்றும் உபப்ராஹ்மணத்திலும், ப்ராஹ்மணஸ்ரீராமாயணத்திலும் ஸித்தமான த்வந்த இங்கே அநுஷ்டிக்கிறதாகையாலே குறையில்லை. * ௫. (ஸ்வாமி) "ஸ்வதந்த்ரநிரோஷிதம்" என்றும் "ஸ்வஸ்வதந்த்ரநிஸ்ஸ்ரூதம்" என்றும் "ஸ்வஸ்ஸாஸ்த்ரம்" என்றும் ஸ்வதந்த்ரயுண்டாகிறபோதே ரோஷமாயன்றோ இருப்பது. * ௬. (ஸ்வாமி) அஹம் ப்ருஹ்மாமி போலே ஸாதநாபிகரணத்தாலே சொன்னாலும் ரோஷரோஷிபாவம் ஸித்திக்குமிறே; அப்படி சொல்லாதே வ்யதிகரணமாகச் சொல்லிற்று, ஸம்வாதங்களாலும் ப்ரமாணங்களாலும் உபபாதிக்கவேண்டி கூவா தத்தில் ஸர்வசக்யம்போலேதோன்றி ஸ்திக்கவொண்ணாதென்று ஜீவபரபேதமும், வ்யக்தமாகைக்காக.

(இதி) இப்பாசுரம் ரஸித்தபடியாலே "ஸ்வாமி" என்ற வ்யாகரணத்தைச்சொல்லுவதேயென்று அநுஸந்தித்தருளாராகிறார். (இதி) "இத்யுக்தோ ராமேணைவ ஜீவந:" என்றாற்போலே யாராகச்சொல்லக்கடவ பாசுரத்தை யார்சொல்லுகிறார், ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வஹாதிகளில் ஹாஸமாகச் சொல்லக்கடவபாசுரத்தை யொரு ராக்ஷஸன் சொல்லுவதே.

* ௧. (ஸ) உபாயாந்தரத்தை யபேக்ஷித்துவிடாதே ஸமத்தையும் வேண்டுவதே என்று - ஸர்வஸ்யாஸமாகவுமாம். * ௨. (ஸ்வாமீதி) "ஸர்வவித்யா ஹதேந்த்ராஜநா:" என்று - ஸர்வ ஸர்வஸாதாரணமான உபாயத்தை யபேக்ஷித்தால், உபேயங்களில் திவ்யத்தை யபேக்ஷியாதே பரஸ்வரூபமான ஸ்வபாவத்தை யபேக்ஷிப்பதே. (ஸ்வாமீதி) ஸர்வஸ்மாத்தில் உபாயத்தை யபேக்ஷித்து ஸரணாகதனைப்போகாதே உத்தராயத்தில் கைங்கர்யத்தையும் அபேக்ஷித்து அபநிஷண்ணுவதே.

* ௪. (தவாஜ்ஸீத்வ) "தவாஜ்ஸீத்யவி" என்றாய், அதாவது - "பரிவாரயமேநாராஜநு வயஸ்யாநாந்தீஸாவவைஸ:" என்ற ஐக்ஷிகளையும், "த்யாகத்வாகா: ஜஸாதோகம் ஸவம் வைவிவஹாரஹ" "த்ரீந்லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஶரணம் கத:" என்ற ஜயஷ்ணையும்போலே க்ஷாஉஶரீர ரக்ஷணத்துக்காகவன்றிக்கே, ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தமான நம்மையென்கை. *௫. ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தமும், "ஸ்ரீமதே நாராயணாய" என்றும் - "ஸஹவைதேஹ்யா ... கரிஷ்யாமி' என்றும் - இருவருமான சேர்த்தியிலேயன்றோ? தனித்திருக்கிற உமக்கு ஶேஷமானல் ஸம்பாவநையுண்டோவென்ன ; "வித்யாவமநிதக்ஷ:" என்கிற விடத்தில், "ஆத்மாவமநிதக்ஷ:" என்று - ஏகவசநமானாற்போலே, இங்கும், "தவாஜ்ஸீத்வ" என்றது, "வைதேஹ்யா வாஸி" என்று - ஏகவசநமாய் மிதுநவிஷயத்திலே காணும் விவக்ஷித்ததென்கை. *௬. அன்றியிலே, உங்களைப்போலே ஶாஸ்த்ரமாய் ஶாஸ்த்ரத்துக்குமேலே ஸஞ்சரிக்கையன்றிக்கே, "ஸுஹ்ருதாம் ஹிதகாமாநாம் ஶ்ருத்வா ... ஶத்ரு ரக்ஷஸாம்' என்னு மகத்துக்குள்ளே ஶாஸ்த்ரஸஞ்சாரியானவனுக்குத் தெரியுங்காணும். அதாவது - "ஶ்ரேயோ மே தேஹி" என்றும் - "நித்யம் வேஷா நவாயிநீ" என்றும் - "ஆநந்த்யாராமவேணாஹம் ஸாக்ஷிணைவ்யாஹாயமா" என்றும் - ஸ்வயம்ஶ்ரீ நித்யஸூரிமாய் அவ்வுக்குள்ளே உண்டென்றறிந்து சொன்னான் காணுமென்கிறானாகவுமாம்.

இப்படி யெல்லாமறிந்திருக்கிற இவன் ஶரணாகதனைச் செய்தபடி கண்டிருக்க த்யாகமித்தனைபோக்கி நிரூபிக்கப் பெறுமோவென்னில் ; * ௧. (யாவதே) தனக்கிது ஸஹஜமென்னு மிடந்தோற்ற விருக்கானிதனை. * ௨. (யாவதே) "ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" என்றும் - "ஸுயிஜ்தோ ... ஜஜ்ஞே" என்றும் "வேண்டித் தேவரிரக்க' என்றும் - அத்தலையிலிரப்பைநாம் பாரித்திருந்தபடியாலே யிருந்தான். * ௩. (யாவதே) "ஸஹா ஹஸைகோதிக நித்யகிக்ஷா: ப்ரஹஷயிஷ்யாமி" என்றும் - "வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்" என்றும் - ப்ரார்த்திக்கிறான், அவன் கண்குழியும் பையாப்புங்கண்டால் ஆர்க்கு மழுக்கலாம்.

இப்படி யிருந்தால் அவனுக்குச் செய்தருளப்புகுகிறதேதென்னில்; * க. (அபயம்ததாமி) "அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம" என்னும்படி பண்ணுவன். (அபயம்) தத் நிமித்தமான பயத்தை யாகிறது; ஆகையாலே, *உ. தந்நிமித்தமான பயங்களைக்கொடுப்பன். *௩. தந்நிமித்தமான அச்சமில்லாமையைப் பண்ணுவன். *௪. பரிகல்பிதமான அபயமே பயம்; தத் ஸம்பந்தியான இவன் ஸர்வதா ஸ்ம்ருதியான பரிராக்ஷமான ஸ்வரக்ஷையையுடையனாம்படி பண்ணுவன். * ௫ (அபயம்) "அபீதோ ஜாதவேதா:" "வஸந்த்யபயம்" "அபயம் ப்ரதிஷ்டாம்" என்றிறே லக்ஷணம்; ஆகையால் மேலொரு அநர்த்தம் வாராதபடி பண்ணுவன்.

ஆர்நிமித்தமாக பயநிவ்ருத்தி பண்ணுவதென்ன; * க. (ஸர்வபூதேப்ய:) ஏதேனுமாக பயஹேதுவா யுள்ளவையெல்லாம் நிமித்தமாக. * உ. (ஸர்வபூதேப்ய:) பூதங்களாகின்றன — ஸ்வஸ்வகர்மங்களிறே; அதாவது — தேவதிர்யங்மநுஷ்ய ஸ்தாவராத்மகமாயிறே யிருப்பது. இவை யித்தனையும் நலியாதபடி பண்ணுவன். * ௩ (ஸர்வபூதேப்ய:) ராவணனுல்பட்ட பரிஹவத்தாலே அவன்தம்பியென்று ஐந்த்ராதிகளால் வருமது, நம்பக்கலில் பரிவாலே, "வத்யதாம்" என்று — ஸுக்ரீவனும்மால் வருமது, ராவணவிஜயத்திலே பரிஹரித்ரான மருத்தன் தொடக்கமான மநுஷ்யராஜாக்களால் வருமது, ஸீதைத்தோடே பிடுங்குண்ட ஸ்தாவரமான செவ்வாய்மடியாக வருமது, இவ்வாபத்தடைய பரிஹரிப்பன். *௪. (ஸர்வபூதேப்ய:) "பஞ்சபூதாத்மகே தேஹே" என்றும் — "பௌதிகானீந்த்ரியாண்யாஹு:" என்றும் — ப்ரக்ருதியாலே வ்யாதிவ்யாதி பூதகார்யமான ஶரீரேந்த்ரிய விஷயாதிகள் நலியிலும் பரிஹரிப்பன். * ௫. (ஸர்வபூதேப்யஶ்ச ததாமி) "நானே நானாவிதநரகம் புகும் பாவம் செய்தேன்" என்கிற உன்னால்வரும் பயமும், "ஜகத்ஸர்வம் பரிவதஸ்யாமி" என்றும் — "க்ஷிபாமி" "நக்ஷமாமி" என்றும், நம்மால்வரும் பயமும், ஹிரண்யராவணாதி வித்யாதர வ்யாத்ரதிகளானபேரால் வரும் பயமும் போக்குவன். * ௬. (ஸர்வபூதேப்ய:) "ஸர்வபாபேப்ய:" என்று — ஸங்கேதமான பாபங்களும், அவ்வோ பாபங்களடியாக பாயிக்கும் ஜந்துக்களும், இதடியாகவரும் பயமும் அடையவேபோக்குவன். இப்படி, "ஸீதாயா நாம ஸமாஹத:" பணியாகவுமாம்.

அன்றியிலே ப்ரபந்நனாய், "தவாஸ்மீதி ச யாசதே" என்று - ஶரணாகதனாய், ஶத்ருவான விபீஷணனொருவனுக்குமோ அபயப்ரதானம் பண்ணுவதென்றால் ; "ஏதத்" என்கிற - வ்ரதத்தை இங்கேகூட்டி, * க. (ஸர்வபூதேப்ய:) அவனுக்கேயல்ல ; "சதுர்ப்பிஸ்ஸஹ ராக்ஷஸை:" என்று - அவனோடுகூடவந்தவர்களுக்கும் அவர் தங்களைப்பற்றினருக்கும் அபயப்ரதானம் பண்ணுவனென்றபடியாம். அபதம் சொல்லவேண்டாவோ வென்னில்; "ராவணேனாபவித்ரம்" என்கிறவிடத்திலுண்டோ? "அயம் அயாநாவேஹாஸிநி" என்கிற விடத்திலுண்டோ? அது தன்னடையேவரும். அன்றியிலே, 'ப்ரபந்நாய' என்று ப்ரபந்நருக்கேயோ பண்ணுவது? பக்திநிஷ்டருக்கும் ப்ராப்திஷ்காரநிஷ்டருக்குமில்லையோ ; * உ. (ஸர்வபூதேப்ய:) பக்திநிஷ்டரோடு ப்ரபத்திஷ்காரநிஷ்டரோடு வாசியற, "அஜ்ஞோ ஜந்துரநீஶோ ஸகலே நம்தவே தாவிதா:" என்று - அமவஜ்ஞானத்தாலே ஸத்தைபெற்றாரெல்லார்க்குமாம். இப்படி கைமுதலுடையரான விமுக்ஷணாதிகாரிகளுக்கோ கொடுத்தருளுவதென்றார் ; கிம்பஹுநா ; * ௩. (ஸர்வபூதேப்ய:) ஸமுக்ஷணோபாயநிஷ்டராகவேண்டா ; அதிப்ரஸங்கம் வாராதபடி, "ஸவிஷயவாஸிந:" என்று - நம்மெல்லைக்குள்ளே கிடக்கையேயுள்ளது. "யதிவா ராவணஸ்ஸ்வயம்" என்று - ஶத்ருவான ராவணனோடு, "விபீஷணோவா" என்று - மித்ரனான விபீஷணனோடு, 'பாதஶௌசம் மதிஷ்யாமி யாநஸம்வாஸிஷு' என்ற உதாஸீநையான ஶபரியோடு, "கூவஹ தாரோம திஷ்" என்று - க்ரூரமான வாலியோடு, "மஹோகா நந்தரோ" என்று - பக்ஷியான ஜடாயுவோடு, "பாஷாணமளதஶ வயுபவ ராவஹே தம:" என்று - ஸ்தாவரமான அஹல்யாஶிலையோடு, "ப்ரதிவேஶ ஸஶோபம்" என்று - ஜங்கமான ஜனங்களோடு, "புற்பாமுதலாப்புல்லெறும்பாதியொன்றின்றியே, நற்பாலயோத்தியில்வாழும் சராசரம்முற்றவும் நற்பாலுக்குய்த்தனன்" என்று - த்ருணம் ஜவீராயாதிகளோடு, "விதாஶேஹரோமாஶ்ம" என்று - அடியிலே நம்மைப் பெறவேணுமென்று ஸவேக்ஷித்தப்ருஹ்மாதிகளோடுவாசியற ப்ருஹ்மாதி பிபீலிகாந்தமான ஸர்வபூதங்களுக்குமாம்.

இவர்களுக்குச் செய்தருளுவதென்னென்னில், * க. (தாநாதி) த்யாகமுமல்ல, ஔதார்யமுமல்ல, உபகாரமுமல்ல, தானமாகவே பண்ணுவன். த்யாகமாவது - "கீர்த்யர்த்தம் ஶ்ரேயோர்த்தம் ஸர்வபாத்ரேஷு" என்று - பிரபலபேக்ஷித்தத்தைத் கீர்த்திஹேதுவாக நசையறக்கொடுக்கை. ஔதார்யமாவது - "ஸர்வவிஷயவிதரணம் ஔதார்யம்" என்று - விஷயவைஷம்யம்பாராதே முலைக்கடுப்பு சுரக்குமாப்போலே தன் பேறாகக்கொடுக்கை. உபகாரமாவது - "ப்ரத்யுபகாராபேக்ஷாரஹித உபகாரः" என்று - ப்ரத்யுபகார ப்ரயோஜனமாக ஆஸன்னருக்குக்கொடுக்கை. "அத்ருஷ்டார்த்தம் ஶ்ரேயோர்த்தம் ஸத்பாத்ரே தானம்" என்று - விலக்ஷணவிஷயத்தில் விலக்ஷணபதார்த்தங்களை அத்ருஷ்டஹேதுவாகக்கொடுக்கை.*உ. (தாநாதி) "மோக்ஷயிஷ்யாமி" போலே, "தாஸ்யாமி" என்று-காலவிலம்பமும் பண்ணோம். * ௩. (தாநாதி) "ததேவம்விதாநந்த ஏவ ஸம்பவதி", போலே, "உபாஸநப்ராரம்பே மோக்ஷப்ராரம்பः" என்று-அவன் நம்மை நோக்கிக் கிளம்பினபோதே நாமும் உபக்ரமித்தோம். இது யாவதாத்மபாவியாகக்கடவது. "ப்ராரப்தோ பரிஸமாப்தவ்ரத ஆநः" இறே, *ச. (ப்ரபன்னாயதாநாதி) "ந்யாஸமேவாஸ்ய பலாஸக்தி ஸித்திம்" என்றும் - "மேதஷாந்த பலாம் ந்யாஸ ஸித்திம் பலப்ரதம்" என்றும்-ஜதரோபாயங்களில் ப்ரபத்திவிலக்ஷணனையாறுப்போலே, "நாஹம்நிஶ்ரயஸஸ்ய க்ஷமாம்கோடிதாவேலி" என்று-அல்லாதவதிகாரிகளில் ப்ரபந்நாதிகாரி விலக்ஷணனையிறே இருப்பது.

இவ்விலக்ஷணாதிகாரியைக் கண்டால் தானம்பண்ணாதிருக்கப் போமோ; அதுதான் வாக்ஷிகமோ; நியமமுண்டோவென்னில்; * க. (ஸதத்ரதம்) இது நமக்கு நியதாநுஷ்டேயம். *உ.(ஸதச) ப்ரபன்னனுக்குப் பண்ணுகிற அபயப்ரதானம்."அநந்யாரதீயஸः" என்று-எதிரிட்டுக்கொண்டால் முடியுமளவும்விடாதே நடக்குமதிறே

ஷ்டமாயிற்று. "நசாஸ்ய திஜ்ஞாஸம்ஸ்ரயாத் ப்ராஹ்மணோஹ்ய விஸேஷதஃ" என்றபடியிலே சொன்னோமே. * ௩. (ஸதத்தம்) "ஸர்வத்ராணாயஸாயம்நாம்...ஸம்ஸாரி" என்றும்-"ஸரீரக்ரஹணம் வ்யாவிந யஃத்ராணாயகேவலம்" என்றும் - "பொழுதே மூங்காதல்பூண்ட." என்றும் - "காக்குமியல்வினன்" என்றும் -இது நமக்கு ஸத்தாவ்யாக்கும்.

இதனுஷ்டேயமாருக்கென்ன ; * க. (ஃஃ) "கயிமேதா ஃாநம் ஷேஷோகே" என்றும் - "வேண்டித்தேவரிரக்க" என்றும் - பரா வேக்ஷையாயதுக்கென்று இட்டுப்பிறந்த நமக்கு. *உ. (ஃஃ) ஸ்ருஷ்டாவான ப்ரஹ்மாவுக்கும் பணியல்ல; ஸம்ஹர்த்தாவான ருத்ரனுக் கும் பணியல்ல; "நஹிபாலந ஸாமர்த்யம்ருதே ஸர்வேஸ்வரா ஹரேஃ" என்றும்- "ரக்ஷாயாம் ஸர்வலோகாநாம் விஷ்ணுஸ்ஸர்வ ஜ்ஞாவாந்" என்றும் - ரக்ஷணை நமக்கே பணியென்கிறூர். * ௩. (ஃஐதத்தம்) நம்பக்கல் பரிவாலே விலக்குகையும் உமக்குப்ப ணியானாற்போலே ஆஸ்ரிதரக்ஷணமும்நமக்கும் த்தொழில்காணும். * ச. (ஸதத்தம்) "ஸதாஃதஐமஹிதம்" போலே ஸத்தா வ்யாக்கனுக்கு ப்ரயோஜநமில்லை; செய்யாதபோது கவோதவா நரவிஸ்வாமித்ராதிகளிருந்து"எங்கள்குழுவினில்புகுதலொட்டோம்" என்று கதவை யடைப்பார்கள். அதுசெய்யாதே, சாதுகோட்டி யுட் கொள்ளப்படுகிறதே ப்ரயோஜநமாக இது நமக்கநுஷ்டேயமென் கிறூர். * ரு. (ஸதத்தஜஃ) இது நமக்கநுஷ்டேயம் ; இத்தைத் தலைக்கட்டித்தாரீரென்று ஃஹாராஜரை இரக்கிறூர்.

இப்படி பெருமாள் ஃஹாராஜரைப்பார்த்து ஸ்வயவ்ரதநம் பண்ணி ஆஸ்ரிதனை விபீஷண ரக்ஷணம் பண்ணவேணுமென்று இந்த ஸ்லோகத்தில் தாத்பர்யமருளிச் செய்தாராயிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௮-ம் ஸர்க்கம், ௩௪-ம் ச்லோகம்.

அவதாரிகை. "சித்ரஹாஸேந"விலே ப்ரக்ருதியறிந்தீர்; "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய"விலே நம்முடைய ஸங்கல்பமறிந்தீர்; அஞ்சாதே ஸ்வீகரிக்கைக்கு "விசாவாநு" என்கிறதிலே நம்முடைய மிடுக்குங்கண்டீர்; ஒருதிர்யக்குங்கூட அநுஷ்டித்ததாகையாலே நமக்கு அநுஷ்டிக்கவேணுமென்னுமிடமுங்கண்டீர். "சரணம்" என்றவனை ரக்ஷித்தார்க்கும் ரக்ஷியாதார்க்கும் உண்டான குணதோஷங்கள் கண்டூபாக்யாநத்திலே கண்டீர்; ஆன பின்பு, அவன் ஆரேனுமாகிலும், "ராகவம் சரணம் கத:" என்கிறபோதே அவனுக்கு அபயம் தத்தம்; அத்தை க்ரியை செலுத்தீரென்கிறார்.

௩௪— ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட தத்தமஸ்யாபயம் மயா |
விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ யதி வா ராவண: ஸ்வயம் ‖ ௧௨௪.

அர்த்தம்.— ஹரிஶ்ரேஷ்ட - வாநரோத்தமரான மஹாராஜரே! மயா-என்னாலே, அஸ்ய-இந்த விபீஷணனுக்கு, அபயம் - பயமில்லாமையானது, தத்தம் - கொடுக்கப்பட்டது; ஸுக்ரீவ-ஸுக்ரீவனே! விபீஷணோவா-விபீஷணனாகிலும், ராவண:ஸ்வயம்யதிவா-ராவணன் தானேயாகிலும், ஏநம்-இவனை, ஆநய-அழைத்துவாரும்.

வ்யா. (ஆநயைநம்) "நிவேதயத மாம்" என்று-ஸர்வேச்வரரான உம்மை புருஷகாரமாகப்புக ஆசைப்பட்டவன் நெஞ்சாறல் தீர்ந்து புகுந்தானாவதும், நாம் ஸ்வீகரித்தோமாவதும், நீர் அவனைச்சென்று அழைத்துவந்தாலன்றே. (ஹரிஶ்ரேஷ்ட) அவன் நெஞ்சாறல் தீருமளவேயோ? நம்பக்கல் பரிவுடையாரெல்லாராலும் ப்ரசஸ்யரான உம்முடைய அநுமதியையொழிய நாம் ஸ்வீகரிக்க சக்தரோ? (தத்தமஸ்யாபயம் மயா) (அஸ்ய) தன் பந்துவர்க்கத்தையடைய விட்டு ஸ்வநிக்ஷேபவர்க்கமாக சரணம் புகுந்தவனுக்கு (மயா) சித்ரஹாஸமே அமைந்திருந்துள்ள நம்மாலே சரணமென்றபோதே அபயம் தத்தம். "அபயம் ஸர்வதோ பவதி". நாம் ஸ்வீகரித்தோமாய் அவனும் ஸ்வீகரிக்கப்பட்டவனாம்படி அநுமதிபண்ணுவீர். அழைக்கப்போகிறவரை அழைத்து அருளிச்செய்கிறார். (விபீஷணோ வா ராவண: ஸ்வயம் யதிவா) விபீஷணனை யன்றே அழைக்கச்சொல்லி

ற்றென்று மீளாதே ராவணன் தானேயாகிலும் அழைத்துக் கொண்டுபோரும். விபீஷணனைக் கைக்கொண்டோமாகில், “விபீஷணஸ்ய ஜ்யேஷ்டா கந்யா” என்கிறபடியே, தன் பக்கலிலே ஒரு முதலுடையவனை ஸ்வீகரித்தோமாவுதோம்; “ராவணஸ்ய ந்ருஶம்ஸஸ்ய” என்கிறபடியே, அந்த ந்ருஶம்ஸனை ஸ்வீகரித்தோமாகிற்காணும் நமக்கு நிறமுள்ளது. விபீஷணனை ஸ்வீகரித்தால் அவனோடேகூடின நால்வரும் பிழைத்துப் போருமித்தனை; ராவணனை ஸ்வீகரித்தால் துறப்புக் கூட்டோடே ராஜ்யமுடைய நோக்கினேமாவுதோம். (ஸுக்ரீவ) நமக்குவரும் ஏற்றமுடைய, “ஶக்யம் தேவம் ஸர்வம் ச நௌ” என்றிருக்கிற உம்முடைய ஏற்றமன்றோ? ௧௨௪.

தாத்பர்யம்.—நம்மிடத்தில் மித்ரபாவமாத்ரத்தையே பண்ணினவனுக்கும் தத்ஸம்பந்திகளுக்கும் ஸகலவித பயங்களையும் போக்கி மங்களங்களைத் தந்து ரக்ஷிப்பதே அவஶ்ய கர்த்தவ்யமாக வெண்ணி அப்படியே அதைநடத்திக்கொண்டுபோருகிற நாம், இப்படித் தன்னுடைய தாரபுத்ராதிஸகல பந்துக்களையும் விட்டு ஸலக்ஷண ப்ரபத்தி பண்ணிபரமபுருஷார்த்தமான பகவத்கைங்கர்யத்தை யர்த்தித்துவந்த இந்தவிபீஷணனுக்கு இவன் சரணமென்றபோதே அபயம் கொடுத்தோம். இவன் உம்மைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு நம்மை யாஶ்ரயித்தவனாகையாலே இவன் மனோரதப்படி நீரே இவனை யழைத்துக் கொண்டுவாரும். நீர்போய் பார்க்குமளவில் இவனைஸாது வ்ருத்தனான விபீஷணனாகாமல், துர்வ்ருத்தனான ராவணனாயிருந்தாலும், இவன் விபீஷணனன்று, அவன் தமையன் ராவணனென்று விட்டு விடாமல் அவனையும் அழைத்துக் கொண்டு வாரும். நாம் ராவணனை ரக்ஷித்தால் ஒருதேசத்தையெல்லாம் ரக்ஷித்தோமென்றும் சத்ருவையும் தோஷம்பாராமல் ரக்ஷித்தோமென்றும் புகழுண்டாகும். இப்புகழ் நம்மோடு ஸமஸுகதுக்கரான உமக்குமுண்டாமாகையால் நம்ஸங்கல்பத்தைச் செய்து தலைக்கட்டிவையும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௮-ம் ஸர்க்கம், ௩௫-ம் ஶ்லோகம்.

———:0:———

அவதாரிகை. பெருமாள் அருளிச்செய்த வார்த்தையைக் கேட்டு கடல் தெளிந்தாற்போலே தெளிந்து ப்ரீதராய் ஒருவார்த்தை சொன்னார்.

ததோ—ராகவஸ்ய வச: ஶ்ருத்வா ஸுக்ரீவ: ப்லவகேஶ்வர: |
ப்ரத்யபாஷத காகுத்ஸ்தம் ஸௌஹார்தேநாபிசோதித: ||

அர்த்தம்.—ப்லவங்கமேஶ்வர: - வாநரராஜாவான, ஸுக்ரீவ: - ஸுக்ரீவமஹாராஜரும், ராகவஸ்ய - ஶ்ரீராமனுடைய, வச: - வார்த்தையை, ஶ்ருத்வா - கேட்டு, ஸௌஹார்தேந - மித்ரபாவத்தினாலே, அபிசோதித: - ஏவப்பட்டவராய், காகுத்ஸ்தம் - ஶ்ரீராகவனைக்குறித்து, ப்ரத்யபாஷத - உத்தரம் சொன்னார்.

• வ்யா. (ராகவஸ்ய வச: ஶ்ருத்வா) தம்முடைய வடிவு கண்டார்க்கு உண்டானுக்க வொண்ணாதாற் போலே, கேட்ட ஶ்ரீவசனத்துக்கு உண்டானுக்க வொண்ணாத வார்த்தையைக்கேட்டு. (ப்லவங்கமேஶ்வர:) ராவணனாய்ப் பெருமாளோடு விரோதித்த நிலைகுலைந்து பெருமாளோடு வணக்கரான வேறுபாடு. (ஸுக்ரீவ: ப்லவங்கமேஶ்வர:) இவருடைய வஶிகரமும் முன்புநின்ற நிலைகுலைந்து இவரைப்போலே வணக்கர்களானார்களென்றுகருத்து. (ஸௌஹார்தேநாபிசோதித:) தம்பக்கல் பெருமாளுக்குண்டான ஸௌஹார்த்தத்தாலே ப்ரேரிதராய்ச் சொன்னார். ஸௌஹார்த்தமாவது—"உபகர்த்ருஸ்நேஹயோ:" என்று ஸ்வாமிகளான தாஞ்செய்தனத நமக்குப்பின் செல்லவேண்டியிருக்க, நம்மை பஹுமானமாகத் தெளிவித்து நாம் இசைந்தால் ஸ்வீகரிக்கக் கடவோமென்னும் நீர்மை. (காகுத்ஸ்தம் ப்ரத்யபாஷத) இந்நீர்மைக்கடியான குடிப்பிறப்பையுடையவரை ஒரு வார்த்தை சொன்னார். தம்முடைய ஸௌஹார்த்தம் ப்ரேரகமாக வொண்ணாதிறே; அது கலக்கத்துக்கு ஹேதுவாகையாலே. ௧௨௫.

தாத்பர்யம்.—இப்படி பெருமாளருளிச் செய்தவார்த்தையைக் கேட்டு ஸுக்ரீவமஹாராஜர், தன் பரிகரமான வாநரர்களுடன்கூட முன்புள்ள கலக்கத்தைவிட்டு, பெருமாள் தன்னிடத்தில் பண்ணின ப்ரேமாதிஶயத்தைக்கண்டு மறுத்துச் சொல்லமாட்டாமல் அவ்வார்த்தைக்கநுகூலமாகவே பெருமாளுக்குப் ப்ரத்யுத்தரம் சொன்னார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௮ - ம், ஸர்க்கம், ௩௩ - ஶ்லோகம்.

—(0)—

அவதாரிகை. ஶோகத்தில் ரக்ஷகாபேக்ஷையுடையாருடைய இவ்வார்த்தையின் நிழலிலே ஒதுங்கலாம்படி வார்த்தை சொன்னீரென்னுமிது தேவர்க்கு ஏற்றமோவென்கிறார்.

௩௦—கிமத்ர சித்ரம் தர்மஜ்ஞ லோகநாத ஶிகாமணே |
யத்த்வமார்யம் ப்ரபாஷேதா: ஸத்த்வவாந் ஸத்பதே ஸ்தித: ||

அர்த்தம்.— தர்மஜ்ஞ - தர்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தவரே! லோகநாத - ஜகத்துக்கு ஸ்வாமியே! ஸுகாவஹ - ஸுகத்தைக் கொடுக்கிறவரே! ஆர்ய - பூஜ்யரே! ஸத்த்வவாந் - ஸத்வகுணத்தையுடையராய், ஸத்பதே - நல்மார்க்கத்தில், ஸ்தித: - நிலையையுடையருமான? த்வம் - நீர், ப்ரபாஷேதா: யத் - சொன்னீரென்பது யாதொன்று; அத்ர - இந்த விஷயத்தில், கிம் - என்ன, சித்ரம் - ஆச்சர்யம்.

வ்யா. (கிமத்ர சித்ரம்) உம்மை யொழிந்தார் இவ்வார்த்தை சொன்னார்களாகிலன்றோ? ஆஸ்சர்யமாவது; தேவரீர் அருளிச்செய்தீரென்றால் ஆஸ்சர்யமோ? ஆஸ்சர்யமன்றென்னு மிடத்துக்கு ஹேதுக்கள் சொல்லுகிறது மேல்; (தர்மஜ்ஞ) தர்மங்களில் வெளிறு கழிந்த தர்மம் சரணாகதரக்ஷண மென்று அறியு மவரல்லீரோ. (லோகநாத) அவ்வளவேயோ? சிறியதைப்பெரியதுநலியாதபடி நோக்காதொழிந்தால் குறையாம்படியான ஸ்வநிர்வாஹகத்வத்தையுடையீரல்லீரோ? (ஸுகாவஹ) உம்முடைய நிர்வாஹகத்வம் து:க்கநிவர்த்தகமான வளவேயோ? ஸுகாவஹத்வமுமாகவன்றோ இருப்பது. (ஸத்த்வவாந்) "த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே" என்று போந்த நீர், நான் "வத்யதாம்" என்ன, "ந த்யஜேயம்" என்று நெஞ்சில் தூய்மையையுடையவரல்லீரோ? (ஸத்பதே ஸ்தித:)-அபிமதமானவர்களையும் பஹிஷ்கரித்துச் செய்யவேண்டும்படி சரணாகதரக்ஷணத்தில் நிஷ்டரானவரல்லீரோ? (ஆர்யம் த்வம் ப்ரபாஷேதா: யத்) ஸர்வலோகமும் உம்மை யொழியவே உம்முடைய வார்த்தையின் நிழலிலே ஒதுங்கலாம்படி நீர் சொன்னீரென்றது யாதொன்று; அதாகிறது-"தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத்" என்றும்-"அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம" என்றுஞ்சொன்ன வார்த்தையை இஸ்ஸ்வபாவங்களையுடைய தேவரீர் அருளிச்செய்தீரென்று இதொரு ஆஸ்சர்யமோ? உம்மையொழிந்தாரொருவர் சொல்லிலன்றோ ஆஸ்சர்யமாவது.

கஉசு

தாத்பர்யம். ஸ்வாமி! ஸத்வகுண ப்ரதாநராய், உத்க்ருஷ்ட தர்மம் இன்னதென்றறிந்து, அதினால் ஜநங்களை யொரு உபத்ரவம் வாராதபடி ரக்ஷித்து, ஸுகப்ரதராய், இப்படி ஸந்மார்க்கத்தில் சலியாமலிருந்த ஸர்வலோக பூஜ்யரான தேவரீர், ஆஸ்ரித விஷயத்திலிப்படி யருளிச்செய்தது ஒரு ஆச்சர்யமா.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௮-ம், ஸர்க்கம், ௬௭-ம் ஶ்லோகம்.

—:o:—

அவதாரிகை. நம்முடைய வார்த்தையை நீர்கொண்டாடின இத்தால் ப்ரயோஜநமென் ! உம்முடைய நெஞ்சு தெளிந்தாலன்றோ இவனை ஸ்வீகரிக்கலாவது என்ன ; அதுக்கும் ஒருகுறையில்லை யென்கிறார்.

ஶ்லோ.—மம சாப்யந்தராத்மாயம் ஶுத்தம் வேத்தி விபீஷணம் ।
அநுமாநாச்ச பாவாச்ச ஸர்வத: ஸுபரீக்ஷித: ॥ ௧௨௭॥

அர்த்தம்.—மம-என்னுடைய, அயம்-இந்த, அந்தராத்மா-ஹ்ருதயமும், விபீஷணம்-விபீஷணனென்பவனை, ஶுத்தம்-தோஷரஹிதனாக, வேத்தி-அறிகிறது; அநுமாநாச்ச-ஹேதுவினாலும், பாவாச்ச-அபிப்ராயத்தினாலும், ஸர்வத:-எல்லாப்ரகாரங்களினாலும், ஸுபரீக்ஷித: (இவன்) செவ்வையாய்ப் பரீக்ஷிக்கப்பட்டான்.

வ்யா. (அநுமாநாச்ச) முகவிகாராதி லிங்கங்களாலும். (பாவாச்ச) அவனுடையவார்த்தை யுக்திகளாலே ப்ரகாஶிப்பிக்கப்பட்ட நெஞ்சில் மேன்மையாலும். (ச) ஶப்தத்தால் நான் "வத்யதாம்" என்றபோதோடு, நீர் "நத்யஜேயம்" என்றபோதோடு, திருவடி "விஜ்ருதேஷ்வஸ்யஸஜ்ஜந:" என்றபோதோடு வாசியறவனுகரவனு இருந்தபடியாலும். (ஸர்வத:) இப்படி ஸர்வப்ரகாரங்களாலும். (ஸுபரீக்ஷித:) ஸம்ஶயவிபர்யய ரஹிதமாக பரீக்ஷிக்கப்பட்டான். ௧௨௭

தாத்பர்யம். இந்த விபீஷணன் கபடத்தைவிட்டு ருஜுவாயே சரணாகதி பண்ணினானென்று எனக்கும் தோற்றுகிறது. ஏனென்றால், இவனுடைய முகமலர்த்தியாலும் கண்டத்வநி முதலானவைகளாலும் இப்படி ஸர்வப்ரகாரங்களாலும் இவனுடைய மநஸ்ஸை யாராய்ந்தோம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௮-ம் ஸர்க்கம், ௬௮-ம் ஶ்லோகம்.

—:o:—

அவதாரிகை. இப்படி ஶுத்தஸ்வபாவனாகையாலும், அத்தாலே தேவர்க்கு ஸ்வீகார்யனாக ப்ராப்தனாகையாலும், நாங்களெல்லாரும் பெற்ற பேற்றை இவனொருவனும் பெறவேணுமென்கிறார்.

௧௭.— த்வரஸ்வ க்ஷிப்ரம் ஸஹாஸ்மாபி ஸ்வாமித்ரே ஸ்வத்து ராகவ |
விபீஷணோ மஹாப்ராஜ்ஞ ஸ்வாமித்வம் வாப்யுபைது ந:||

அர்த்தம்.—ராகவ - ரகுகுலத்திலவதரித்த ஸ்ரீராமனே! த்வரஸ்வ-ஆகையாலே, மஹாப்ராஜ்ஞ:-அத்யந்தம் புத்திமானான, விபீஷண:-விபீஷணாழ்வான், க்ஷிப்ரம்-சீக்ரமாக, அஸ்மாபிஸ்ஸஹ - எங்களோடுகூட, மித்ர:-ஸமாநராக, ஸ்வத்து-ஆகட்டும்; ந:-எங்களுக்கு ஸ்வாமித்வம்-தோழமையையும், உபைது-அடையட்டும்.

வ்யா. (த்வரஸ்வ-க்ஷிப்ரம்) "க்ஷிப்ரமேவ ஸமாகதே" என்று பதறிவந்தபடியாலும், "த்வம் ஸர்வம்" என்ற தேவர்படியாலும் விலம்பிதமா வின்றிக்கே யிருக்க, என்னாலே யாயிற்று அவனை ஸ்வீகரிக்கையில் விலம்பமுண்டாயிற்று; நான் தெளிந்த பின்பு சடக்கென விஷயீகரிக்கவேணும். (ஸஹாஸ்மாபிஸ்வாமித்ரே ஸ்வத்து) எங்களை எல்லாரையுங் கொண்டுகொண்ட அடிமையை இவனை யொருவனையுங் கொண்டு கொண்டருளவேணும். "கண்ணன்வானோடமருந் தெய்வத்தின மோரனையீர்களாய்" என்று நித்யஸூரிகளெல்லாரையும ஆழ்வார்க்கு ஒப்பாகச்சொல்லக்கடவதிறே. (ஸஹாஸ்மாபி:) இவரை அடிமைகொள்ளுமிடத்தில் இவர் ப்ரதானராய் இவர்க்கு நாங்கள் பரிகரபூதராய் அடிமைசெய்யும்படி விஷயீகரித்தருளவேணும். "ஸஹபத்ந்யா ப்ரயாதே". (ராகவ) ப்ரபந்ந பரித்ராணம் பண்ணுகைபோது ஸ்வரூபத்தை அழிக்கும்படியான குடிப்பிறப்பையுடையீரல்லீரோ. (விபீஷணோ மஹாப்ராஜ்ஞ:) ஜ்ஞானையாவது-நம்மை வருமையே பற்றாக விஷயீகரிப்பரென்றிருக்கை; ப்ராஜ்ஞனாகையாவது-ராவணஸம்பந்தத்தால் வந்த தோஷங்களைப் பாராதே விஷயீகரிப்பரென்றிருக்கை. மஹாப்ராஜ்ஞனாகையாவது-எத்தனையேனும் ஸுக்ரீவர் "வத்யதாம்" என்றாலும் தாம் பிற்காலியாதே இவனைத் தெளியவிட்டு விஷயீகரிப்பரென்றிருக்கை. இப்படி உம்மை உள்ளபடி அறியும் பேரறிவாளனல்லனோ? (ந: ஸ்வாமித்வமுபைது) "ஸஹாஸ்மாகம்" என்னும் படியே நான் பெற்றபேறு பெறவேணும்; எங்களுக்கு ஸ்வாமித்வத்தை அடையவேணுமென்றுமாம். "தோழன் நீ" என்று நீர் அடிமைகொள்ளுமாப்போலே அவனும் எங்களை அடிமைகொள்ளவேணும். ௧௮.அ

தாத்பர்யம். இந்தவிபீஷணனும் தேவரீருடைய த்ருடவ்ரதத்தையறிந்து சரணாகதிபண்ணி தேவரீரும் இவருக்கு அபயப்ரதானம் பண்ணினபடியாலே ஶீக்ரமாய் இவர் எங்களுடன் கூடி நாங்கள் செய்யுமடிமையைச்செய்து எங்களுக்கு மித்ராயிருக்கட்டும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௮-ம் ஸர்க்கம், ௩௯-ம் ஶ்லோகம்.

———(o)———

அவதாரிகை. மஹாராஜர் சொன்னபடியே தன் பேறாகக் கிட்டினாரென்கிறது.

ஶ்லோ.—ததஸ்ஸுக்ரீவவசோ நிஶம்ய தத் ஹரீஶ்வரேணா-
பிஹிதம் நரேஶ்வர: | விபீஷணேநாஶு ஜகாம
ஸங்கமம் பதத்ரிராஜேந யதா புரந்தர: ‖ ௧௨௯.

அர்த்தம்.—தத:-அதுக்குப்பிற்பாடு, தத்-அந்த, ஸுக்ரீவவச:-ஸுக்ரீவமஹாராஜருடைய வார்த்தையை, நிஶம்ய-கேட்டு, நரேஶ்வர:-ஜனங்களுக்கு நியாமகரான பெருமாள், ஹரீஶ்வரேண-வாநராதிபதியான ஸுக்ரீவனாலே, அபிஹிதம்-சொல்லப்பட்ட, விபீஷணேந-விபீஷணாழ்வானோடு, ஸங்கமம்-ஸமாகமத்தை, புரந்தர:-இந்த்ரன், பதத்ரிராஜேந யதா-பக்ஷிராஜரான கருத்மானோடு போல, ஆஶு-ஶீக்ரமாக, ஜகாம-அடைந்தார்.

வ்யா. (ததஸ்ஸுக்ரீவவசோ நிஶம்ய தத்) "வயஸ்யதாம்" என்ற மஹாராஜருடைய அநுகூலமான அந்த வார்த்தையைக்கேட்ட பின்பு, ப்ரீதியாலே பிறந்தவிசேஷம். (நிஶம்ய தத: நரேஶ்வரோ ஹரீஶ) அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட பின்பு நரேஶ்வரருமானார். திருவடி வார்த்தையைக் கேட்டபோது தாம் உளரானார்; மஹாராஜர் வார்த்தையைக் கேட்டபின்பு ஸர்வநிர்வாஹகரானார். (ஹரீஶ்வரேணாபிஹிதம் விபீஷணேந ஸங்கமம்) ஸசிவராய்க்கொண்டு புகுரவொட்டோமென்றதாயே ஸசிவராய்க் கொண்டு விஷயீகரிக்கவேணுமென்கிறாரென்று கருத்து. (ஆஶு ஜகாம) கட்டுவிடப்பட்ட தர்ணவத்ஸயேநு கன்றின்பேரிலே விழுமாப்போலே சடக்கெனக்கிட்டினார். மஹாராஜருடைய வேஶ்மே

மறுவலிடில் செய்வதென்னென்று அவர் இசைந்தபோதே சடக்கெனக் கிட்டினுனென்னுமாம். (வாஸவஸ்ஸ வஜ்ரபாணிர்யதா) இந்த்ரன் தன் பேறாகப் பெரிய திருவடியைக் கிட்டினுற்போலே இவரும் தம் பேறாகக் கிட்டினுரென்கை. ௧௨-௬.

தாத்பர்யம். இப்படி ஸுக்ரீவ மஹாராஜர்சொன்ன வார்த்தையைப்பெருமாள்கேட்டு அவர் அநுமதி பண்ணினபடியே, த்ரிலோகாதிபதியான இந்த்ரன் கருத்மானேடு கலந்தாற்போலே, ஆகாசத்தில் நின்று மிறங்கிவந்த ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வானேடு கலந்தார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

இதி ஸ்ரீயுத்தகாண்டே ஷோடசஸ்ஸர்க்க꞉.

யுத்தகாண்டம், ௧௭-ம் ஸர்க்கம், ௧௨-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. அநந்தரம்பெருமாளும் விஷயீகரித்து மஹாராஜரும் இசைந்ததுக்குப் பின்பு ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வான் செய்தபடி சொல்லுகிறது.

௨௭.—ராகவேணாபயே தத்தே ஸந்நதோ ராவணாநுஜ꞉ |
விபீஷணோ மஹாப்ராஜ்ஞ꞉ பூமிம் ஸமவலோகயந் || ௧௩.
காத்பபாதாவநிம் ஹ்ருஷ்டோ பக்தைரநுசரைஸ்ஸஹ.

அர்த்தம்.—ராகவேண - ரகுகுலத்திலவதரித்த ஸ்ரீராமனுலே, அபயே-பயநிவ்ருத்தியானது, தத்தே-கொடுக்கப்பட்ட வளவில், ராவணாநுஜ꞉-ராவணஸுக்கு தம்பியுமாய், மஹாப்ராஜ்ஞ꞉-நல்லறிவையுடையருமாய், ஸந்நத꞉-செவ்வையாய் வணங்கி யிருக்கிற, விபீஷண꞉-விபீஷணப்பெருமாள், பூமிம்-பூமியை, ஸமவலோகயந்-பாராநின்றுகொண்டு, அநுசரை꞉-பின்தொடர்ந்துவந்த, பக்தைஸ்ஸஹ-ப்ரீதியுக்தராண ராக்ஷஸர்களோடுகூட, ஹ்ருஷ்ட꞉-ஸந்தோஷத்தையுடையவராய், அவநிம்-தரையிலே, காத்-ஆகாசத்தில் நின்றும், பபாத-விழுந்தார்.

வ்யா. (ராகவேண) வ்யவஸாயிதாணம் தமக்கு ஏற்றமன்றிக்கே குலமுயர்ச்சியென்கை. (அபயேதத்தே) "தத்தமஸ்யாபயம் மயா" என்றுதுஜீவித்தது மஹாராஜர் இசைந்ததுக்குப்பின்பென்கை.

(ராவணாநுஜ:-விபீஷண:ஸஞ்ஜாத:) "நநசேயம்" என்றிருந்த ராவணன் தம்பியாயிருந்து வைத்துப் பிறர் அள்ளியெடுக்க வேண்டும்படி திருவடிகளிலே வந்து விழுவதே! என்று ஐதி கொண்டாடுகிறான். (ஸுக்ரீவராஜ:ஸஞ்ஜாத:) தமக்கு க்ருதஜ்ஞராயிருந்துள்ள ஸுக்ரீவராஜப்ரப்ருதிகள் "வத்யதாம்" என்ன "நத்யஜேயம்" என்று விஷயீகரித்த உபகாரத்தை அறிந்தவனாகையாலே விஷயீகாரமாகிற ஸுக்ரீவோபகாரத்துக்குத் தோற்றுத் திருவடிகளிலே விழுந்தானென்கை. (ஹர்ஷம்ஸம்வேதயாமாஸ ஸஞ்ஜாத:) "ஏழையேதிலன் கீழ்மகனென்றிரங்கி" என்கிறபடியே என்னுடைய நிகர்ஷமும் பாராதே தம்முடைய பேறாக மேல்விழுவதே! என்று க்ருதஜ்ஞாவிஷ்டனாய்க்கொண்டு திருவடிகளிலே விழுந்தபடி. (பாத்வா தாவநிம் ஹ்ருஷ்ட: ஸக்தைரநுசரை: ஸஹ) ஸுக்ரீவராஜர் "வத்யதாம்" என்றபோது தரையிற்கால்பாவ விரகின்றிக்கே ஆகாஶஸ்தனாய் நின்றவன், அவர் தாமேசென்று அழைத்தபின்பு பிறந்த ப்ரீதிவ்யக்ஷத்தாலே பெருமாள் திருவடிகளளவுஞ் செல்லாதே ப்ரியவசீகரனாய்க்கொண்டு ஆகாஶத்தில் நின்றுங்கரையிலே விழுந்தான். "உத்பபாதகதாபாணி ஶ்ருதாஹி ஸஹராக்ஷஸை:" என்று அவன் ஶ்ரத்தாஸம்பத்ய மற்றபோது தாங்களும் ஸம்ப்ரமமற்றுப் போந்தார்கள்; "வத்யதாமேஷ தீவ்ரேண தண்டேந ஸசிவைஸ்ஸஹ" என்று பயத்திலும் ஸாமிகளானார்கள்; ஸ்வீகாரத்திலும் அக்ஷம்பூதரானார்கள்.

இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - ஒருவனைக் கண்ணழிவற்ற வைஷ்ணவனென்று நிரூபித்தால் அவனைப் பிரியமாட்டாத ஸ்நேஹத்தையுடையாரை ஸ்வீகரிக்கக்கடவதல்லவென்று கருத்து.

தாத்பர்யம். சரணாகதவத்ஸலரான பெருமாள், ஸர்வ ஸங்கங்களையும்விட்டுத்தம்மிடத்தில் சரணம்புகுந்த விபீஷணனுக்கு, தானவதரித்தகுலத்தில் பெரியோர்களநுஷ்டித்து பரம்பராப்ராப்தமான அபயப்ரதானம் பண்ணினபின்பு, விபீஷணப்பெருமாள், இவருடைய சத்ருவின் தம்பி யாயினும் பெருமாள் பண்ணின உபகாரத்தை யறிந்தவராய், தன்னுடன் ஸமஸுகதுக்கராய்ப் புறப்பட்டுவந்த நாலு ராக்ஷஸர்களோடு கூட மிகவும்ஸந்துஷ்டராய் பூமியைக் குனிந்துபார்த்து ஆகாசத்தில்நின்றும் பூமியிலிறங்கிவந்தார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௯-ம் ஸர்க்கம், ௩-ம் ச்லோகம்.

———(०)———

அவதாரிகை. பின்பு பதற்றந்தீர்ந்து பெருமாளுடைய திரு வடிகளைப் புகலிடமாக நினைத்து ஸபரிகரனாய் வந்து விழுந்தா னென்கிறது.

௨௧.—ஸ து ராமஸ்ய தர்மாத்மா நிபபாத விபீஷண: । ௧௩௧.
பாதயோ: சரணாந்வேஷீ சதுர்ப்பி: ஸஹ ராக்ஷஸை: ॥

அர்த்தம்.—ஸ:-அப்படிப்பட்ட, தர்மாத்மா-ச்ரேயோமார்க்கத்தில் மநஸ்ஸையுடைய, விபீஷணஸ்து - விபீஷணாழ்வானும், சரணாந்வேஷீ-புகலிடத்தைத்தேடினவராய், ராமஸ்ய-பெருமாளுடைய, பாதயோ:-திருவடிகளிலே, சதுர்ப்பி: - நாலுபேர்களாயிருக்கிற, ராக்ஷஸைஸ்ஸஹ-ராக்ஷஸர்களோடுகூட, நிபபாத-விழுந்தார்.

வ்யா. (ஸது) இப்படி கலங்கின கலக்கந்தீர்ந்த வேறுபாடு. (விபீஷணோ தர்மாத்மா) எல்லாவவஸ்தையிலும் சரணாகதிதர்மத்தில் நின்றும் நெஞ்சுகுலையாதே யிருக்குமவன். அதாகிறது-"வத்யதாம்" என்ற போதோடு, "சிக்ஷ்யதாம்" என்ற போதோடு, "ந த்யஜேயம்" என்ற போதோடு, "ஆநயைநம்" என்ற போதோடு, "ஸுக்ரீவஸ்யாபி ராகவம்" என்ற போதோடு வாசியற, "ராகவம் சரணம் கத:" என்று-தான்பற்றின பற்றிற் குலையாதொழிகை. (ராமஸ்ய பாதயோ: சரணாந்வேஷீ நிபபாத) தன் பக்கத்தில் சூடராகிமயத் தோற்றும்படி ஸுகுமாரமான வடிவையுடையராயுள்ளவருடைய. (பாதயோ: சரணாந்வேஷீ) ஸ்தநந்த்யப்ரஜை தாயினுடைய ஸ்தநாக்ரத்தையே ஆச்ரயமாகச் செல்லுமாப்போலே திருவடிகளிலே தனக்குப் புகலிடத்தை நினைத்தபடி. (நிபபாத) சிலர் அள்ளியெடுக்கும்படி விழுந்தான். (சதுர்ப்பிஸ்ஸஹ ராக்ஷஸை:) "தாளுந்தடக்கையுங் கூப்பிப்பணியுமவர்" என்னுமாப்போலே தன்னுடைய விழுக்காட்டிலே அவர்கள் அநுவ்ருத்தராம்படி விழுந்தான்.

௧௩௧௨.

தாத்பர்யம். விபீஷணன், சரணாகதிதர்மத்தையுறுதியாய் அவலம்பித்து ஆகாசத்தில் நின்றும் இறங்கி ப்ரஸந்ந முகராய், தனக்குப்

புகலிடத்தை யாராய்ந்து கொண்டு தன்னை யநுஸரித்து வந்த நாலு ராக்ஷஸர்களோடு கூட பெருமாள் திருவடிகளில் விழுந்தார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௮-ம் ஸர்க்கம், ௪-ம் ஶ்லோகம்.

———:0:———

௨௭.—அப்ரவீச்ச ததா ராமம் வாக்யம் தத்ர விபீஷண: | ௧௩௨.
தர்மயுக்தம் ச யுக்தம் ச ஸாம்ப்ரதம் ஸம்ப்ரஹர்ஷணம்||

அர்த்தம்.—விபீஷண:-விபீஷணாழ்வான், ததா - அப்போது, தத்ர-அக்கோஷ்டியில், தர்மயுக்தம்- தர்மத்தோடு கூடினதாயும், யுக்தம்-யோக்யமாயும், ஸாம்ப்ரதம்-இந்தக்காலத்தில், ஸம்ப்ரஹர்ஷணம் - ஸந்தோஷ ஜநகமாயுமிருக்கிற, வாக்யம் - வாக்யத்தை, ராமம்-ஸ்ரீராமனைக்குறித்து, அப்ரவீச்ச-சொன்னார்.

வ்யா (விபீஷண: அப்ரவீச்ச) "பாதயோர் ந்யபதத்" என்று காயிகமான ஶரணாகதியைப்பண்ணினான் கீழ்; அவ்வளவே பெருமாளுக்கும் அமைந்திருக்க அவ்வளவில் தனக்கு த்ருப்தியில்லாமையாலே வாசிகமாகவும் ஶரணம் புகுந்தான். (ததா) திருவடிகளிலே விழுந்த ஸமயத்திலே. (தத்ர) பெருமாளும் மஹாராஜரும் முதலிகளும் ஸந்நிஹிதராயிருக்கிற கோஷ்டியிலே. (ராமம்வாக்யம்) "ஸுக்ரீவம் சாப்ரவீத் ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய" என்று-தன்னை நிவேதிக்கைக்காக மஹாராஜரையும் முதலிகளையும் குறித்துச்சொன்ன வார்த்தையன்றிக்கே ஶரண்யரான பெருமாள் தம்மைக் குறித்துச் சொன்ன வார்த்தை. (வாக்யம்) ஸ்வாபிப்ராயத்தை ஸவிஸ்தரமாகச்சொல்லுகை. (தர்மயுக்தம்) ஶரணாகதிக்கு அங்கங்களான தர்மங்களோடே கூடியுள்ளதை. (யுக்தம்) ஶரண்யவிஷயத்தைக் குறித்து ப்ரயோகிக்கிறதாகையாலே யுக்தமாயிருக்கை. (ஸாம்ப்ரதம் ஸம்ப்ரஹர்ஷணம்) "ராகவம் ஶரணம் கத:" என்றதுபோலே மஹாராஜருக்கும் வாநரர்க்கும் ஶ்ரவணகடுகமாயிருக்கையன்றிக்கே இப்போது எல்லார்க்கும் ஹ்ருதயங்கமமாயிருக்குமதாக. ௧௩௨.

தாத்பர்யம். விபீஷணன், வாநரஸேனையின் மத்யத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற பெருமாளைத் திருவடிதொழுது, அதுக்கு உபயுக்தமாயும், தத்கால யோக்யமாயும், அப்பொழு தெல்லாருக்கு மாநந்தஜநகமாயுமிருக்கிற வார்த்தையைச் சொன்னார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௬-ம் ஸர்க்கம், ௫-ம் ஶ்லோகம்.

அவதாரிகை. அவ்வாக்யம் இன்னதென்கிறதுமேல்.

௨௭.—அநுஜோ ராவணஸ்யாஹம் தேந சாஸ்ம்யவமாநித: | ௧௩௩.

பவந்தம் ஸர்வபூதாநாம் ஶரண்யம் ஶரணம் கத: ||

அர்த்தம்.—அஹம்-நான், ராவணஸ்ய-ராவணனுடைய, அநுஜ:-தம்பியாயும், தேந-அந்த ராவணனாலே, அவமாநித:-திரஸ்கரிக்கப்பட்டவனாயும், அஸ்மி - ஆகிறேன். ஸர்வபூதாநாம்-ஸமஸ்தப்ராணிகளுக்கும், ஶரண்யம்-ரக்ஷகராயிருக்கிற, பவந்தம்-தேவரீரை, ஶரணம்-தஞ்சமாக, கத:-அடைந்தவனாக ஆகிறேன்.

வ்யா. (அஹம் ராவணஸ்யாநுஜ: தேநாவமாநிதோஸ்மி) இப்பாசுரத்தைச்சொல்லி முன்பே ஶரணம் புக்கானன்றோ? பின்னரவி இப்படி ஶரணம்புகுகிறது என்னென்னில், "ஸுக்ரீவம் தாம்ஶ்ச ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய" என்று-ஸுக்ரீவரையும் பரிகரத்தையுங் குறித்து "நிவேதயத" என்கிற ப்ரயோஜநத்துக்காக, "ராகவம் ஶரணம் கத:" என்று - பரோக்ஷரூபேண சொன்னான் அங்கு, இங்கு "பவந்தம் ஶரணம் கத:" என்று இவர் தம்மையே குறித்துச் சொல்லுகையாலே பௌநருக்த்யில்லை. "அநுஜ:" என்கிற ஸ்வதோஷ ப்ரகாஶநம், ஆகிஞ்சந்யத்துக்கும் உபலக்ஷணம். (ஸர்வபூதாநாம் ஶரண்யம்) பாபிஷ்டனாயிருந்துள்ள ராவணன் கிடந்துள்ள குடலிலே கிடந்து அவனிலுந் தண்ணியனாகையாலே, "ராவணஸ்ய ந்ருஶம்ஸஸ்ய ப்ராதா" என்று-உம்முடைய ரோஷத்துக்கு ஆகாதவளவேயன்றிக்கே, "த்வாம் தாயிக்ஷ்வாவாஸநம்" என்று-அவனுக்கும் ஆகாதவெனக்கு ஶரணார்ஹரான தேவர்க்கும் ஆகாதாருண்டோ? (பவந்தம் ஶரணம் கத:) ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளாலும் பூர்ணரான தேவரைப் புகலாகப்பற்றினேன். ௪௩௩-2

தாத்பர்யம். நான், மஹாபாபியான ராவணனுடைய தம்பி; அவன் என்னைப் போர அவமானமும் பண்ணினான்; ஆகையாலே நான கதிகனாய், ஸர்வர்க்கும் ரக்ஷகரான தேவரீரை சரணமாகவடைந்தேன்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

யுத்தகாண்டம், ௧௯ - ம், ஸர்கம், ௬ - ஶ்லோகம்.

——(०)——

ஶரணாகதியின் அங்கமான ப்ராப்யத்யாகத்தை வெளியிடுகிறான் விபீஷணன்.

மூ.—பரித்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச தநாநி ச | ௧௩௯.

ஹவதம் மே ராஜ்யம் ச ஜீவிதம் ச ஸுகாநி ச ||

அர்த்தம்.—மயா-என்னாலே, லங்கா - லங்காநகரமும், பரித்யக்தா-விடப்பட்டது; மித்ராணி-ஸ்நேஹிதர்களும், த்யக்தாநி-விடப்பட்டார்கள்; தநாநி - ஸம்பத்துக்களும், த்யக்தாநி - விடப்பட்டதுகள்; மே-என்னுடைய, ராஜ்யம்-ராஜ்யமும், ஜீவிதம்-ப்ராணனும், ஸுகாநி-ஸுகங்களும், (இவையெல்லாம்) ஹவத்கதம்-தேவரீரதீநமாயிருக்கிறது.

வ்யா. (பரித்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச தநாநி ச) ராவண ஸம்பந்தத்தால் வந்த லங்கையென்ன, தத் ஸம்பந்திகளென்ன, தத் ஆராவஸம்பாதமான தநமென்ன, மற்றும் போகாயிகங்களான ஸம்பந்தங்களை ஸவாஸநமாக விட்டு வந்தவன். இது ஶரணாகதிக்கு ப்ராதாநிகமாக த்யாஜ்யமான ப்ராப்யோபாஸகர்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (ஹவத்கதம் மே ராஜ்யம் ச ஜீவிதம் ச ஸுகாநி ச) "ராஜ்யம்" என்று பரிக்ரஹங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம்; "ஜீவிதம்" என்று யாவதாத்மபோஷகாஹாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்; "ஸுகாநி" என்று உபயத்தாலும் வந்தஸுகங்களும் தேவர் திருவடிகளே; ஸகலமானங்களும் தேவர் திருவடிகளில் கைங்கர்ய வர்த்தத்திலே ஶேஷத்வம். "ஶாதாவிதாயாஸதயः" "ஹ்ராதாஸதஶ்ரவணாய ஶ்ருவிதாவஶராவவः" "சேலேய்கண்ணியரும்" என்னக்கடவதிறே. விட்டவை ஓர் உறவாக மாட்டாது. "ஸம்பந்தோவி நஸம்பந்த கூதநः வ்யாணகாயயோः | பாத்ர மித்ரகளத்ராதி ஸம்பந்தஃ ஶேஷதா" எல்லா உறவும் ஆக

வல்லீர் தேவர்; "வித்தாநி ச ஸுஹ்ருதஶ்ச தாராஶ்ச ராஜ்யாதயோ விதா: | த்வத்கைங்கர்யஸாம்ராஜ்யஸாம்யஸ்ய லேசவ:" என்னக் கடவதிறே. ௧௩௪

தாத்பர்யம். நான் என்னுடைய ஜ்யேஷ்ட ப்ராதாவான ராவணனாண்டுவரும் லங்கையையும், அதைச்சேர்ந்த ராஜபந்துக்களையும், மற்றுமங்குள்ள செல்வங்களையும் நசையறவிட்டு வந்தேன்; அல்பமான அவைகள் எனக்கு உபாதேயங்களன்று; ஏனென்றால், இந்த ராஜ்ய ஸுகமும், தந்மூலமான தநஸுகமும், அங்கபாநாதிஸ்ரக் சந்தநாதி ஸுகமும் இதெல்லாம் தேவரீருடைய கடாக்ஷ லப்யமான தேவரீருடைய கைங்கர்ய ஸுகத்தில் ஏகதேசங்கள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௯-ம், ஸர்க்கம், ௭-ம் ஶ்லோகம்.

—:o:—

அவதாரிகை. இவர் தம் ஸர்வஸ்வதாநமான வார்த்தையைக் கேட்டு தமக்கு இவர்பக்கலுண்டான ப்ரீத்யதிசயமெல்லாம் கடாக்ஷத்திலே தோற்றும்படி விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணியருளி ஒரு வார்த்தை யருளிச்செய்கிறார்.

௨௭.—தஸ்ய தத்வசநம் ஶ்ருத்வா ராமோ வசநமப்ரவீத் | ௧௩௫.
வசஸா ஸாந்த்வயித்வைநம் லோசநாப்யாம் பிபந்நிவ ||

அர்த்தம்.—ராம:-ஸ்ரீராமன், தஸ்ய-அந்த விபீஷணனுடைய, தத்-அந்த, வசநம்-சொல்லை, ஶ்ருத்வா-கேட்டு, ஏநம்-இந்த விபீஷணனை, வசஸா-வார்த்தையினாலே, ஸாந்த்வயித்வா-நல்வார்த்தை சொல்லி, லோசநாப்யாம்-கண்களினாலே, பிபந்நிவ-பாநம்பண்ணுகிறவர்போல், வசநம் வார்த்தையை, அப்ரவீத்-சொன்னார்.

ஸ்ய (தஸ்ய) தன்னுடைய ஸர்வஸ்வங்களையும் விட்டுப் பெருமாளுடைய திருவடிகளையே சரணமாகப்பற்றினவனுடைய. (தத்வசநம் ஶ்ருத்வா) பெருமாள் திருவடிகளில் கைங்கர்யமே எனக்கு

ஸகமஹோஹாமங்களும் என்று சொன்னவார்த்தையைக்கேட்டு. (ஸ நம வவஸாவஸாநயிகா) ஸமவஸ்வ்ருத்தம் பாராதே நம்மை இங்ஙனே விஷயீகரிப்பதே! என்று ஹ்ருஷ்டராயிருந்துள்ள இவரைக் குறித்து ஶ்ராவணாயன்க்ஷாவணம் பண்ணுமாப்போலே வாயாலே இன்சொல்லைச்சொல்லி—அதாகிறது - நம்முடைய வைஹவத்தைச் சொன்னதே ஹேதுவாக, ராவணன் "கோநு ஹ்ஸவம் விபஸ்யாஸ வாக்யேதந்நிஶாவா ஸ்ருஷ்டு ஹஸ்தே நஹவேஸ்வாநுயிக்ஷு வாஸநமு" என்று-வரிஹவிக்கிற ஊமையிலே வந்து கைக்கொள்ளவேண்டாவோ? குறைவாளர்கள் செய்ததைப் பொறுக்கு மித்தனை யன்றேயென்கை. (யோவநாஷ்ராஸ்விபந்நிவாரஸ்வநஸ்ப்ர வீக்ஷ) அந்த இன் சொல்லாலே இவனை நீராக்கிக் கண்ணாலே பருகுவாரைப்போலே விஶேஷகடாக்ஷம் செய்தருளா நின்றுகொண்டு பெருமாள் ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்தருளினார். "என்னில் முன்னம் பாரித்துத்தா னென்னை முற்றப் பருகினான்" என்னக்கடவதிறே. ௧௩௨.

தாத்பர்யம். விபீஷணப்பெருமாள் சொன்ன ப்ரார்த்தநா வாக்யத்தைப் பெருமாள்கேட்டு, அவர் மநோக்லேசங்கள் நீங்கும்படி நல்வார்த்தை சொல்லி, பூர்ணமாகக் கடாக்ஷித்து, அக்கடாக்ஷத்தாலவரையுருகும்படிபண்ணி, அவருடன் ஸம்பாஷித்தார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௯-ம் ஸர்க்கம், ௭-ம் ஶ்லோகம்.

—:0:—

கவதாரிகை. உம்முடைய விரோதிகளை அழியச்செய்து ராஜ்யத்திலே உம்மை அபிஷேகம் பண்ணக்கடவோம்; உம்முடைய எதிரிகளுடைய பலமிருக்கும்படி சொல்லீர் என்கிறார். அதாவது, நம்பக்கல் அநந்யப்ரவ்ருத்தியே உமக்கு ப்ரயோஜநமாகச் சொன்னீரே, காயிகமான வ்ருத்தியைப் பின்னைக் கொள்ளுகிறோம்; வாசிகமாயிருப்பதொரு வ்ருத்தியைப்பண்ணீர் என்கிறார். "யாயாவேஷாதஃவநு" ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுடைய ஞானமலர்த்தி காண்கைக்காக.

௭௦.—வ்யாக்யை ௭௭ தஸ்ய ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம் ௧௩௯.

அர்த்தம்.—ராக்ஷஸாநாம்-ராக்ஷஸர்களுடைய, பலாபலம்-ப்ராபல்யதௌர்ப்பல்யங்களை, மே-எனக்கு, தத்த்வத:-யதார்த்தமாக, ப்ரூஹி-சொல்லும்.

வ்யா. (ப்ரூஹி ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம்) அவர்களிலே ஒருத்தனாயிருக்கிற அவனை விஜாதியருடைய பலங் கேட்பாரைப் போலே கேட்பானென்னென்னில்; "ந த்வம் ராக்ஷஸவேஷித:" என்னுமளவன்றிக்கே ராக்ஷஸஜாதியருமல்லர்; இவர் ஐக்ஷ்வாக வம்ஸ்யர் என்னும் நினைவாலே "பண்டைக் குலத்தைத் தவிர்ந்து" என்றும்-"குலந்தரும்" என்னுஞ் சொல்லலாம்படியிறே ஸமஸ்லேஶ்ரயணவைஷம்யமிருப்பது. "விப்ராத்த்விஷட்குணயுதாத்" ந தயாவிதமெய்தேந:' "தமராவார்". (மே தத்த்வத: ப்ரூஹி) ராக்ஷஸபலத்தை யழியச் செய்யக்கடவோமாய், அந்த பலத்தினுடைய அளவறியாத நமக்கு நிலவராயிருந்துள்ள நீர், நம்முன்பே எதிரிகளுடைய மிடுக்கைச் சொல்லுவதென்னென்றிராதே உள்ளபடி யெனக்குச் சொல்லுமென்கிறார். ௧௩.௭.

தாத்பர்யம். நாம் ராக்ஷஸர்கள் மேலெடுத்து விட்டிருக்கிறோம்; அவர்கள் பலம் நமக்குத் தெரியாது; நீரறிவீராகையால் அதை உள்ளபடி சொல்லும்; என்று பெருமாள் விபீஷணாழ்வானைப் பார்த்தருளிச்செய்தார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௯-ம் ஸர்க்கம், ௨௩-ம் ஸ்லோகம்.

அவதாரிகை. "அஹத்வா ராவணம் ஸங்க்யே ஸபுத்ரஜநபாந்தவம் । அயோத்யாம் ந ப்ரவேக்ஷ்யாமி த்ரிபிஸ்தைர்ப்ராத்ருபி: ஶபே" என்று-இவருடைய அபிஷேகபரிபந்தியாக பலத்தை நிர்ணயித்தார் பெருமாள்; இவரும், "ராக்ஷஸாநாம் வதே ஸாஹ்யம் லங்காயாஶ்ச ப்ரதர்ஷணே । கரிஷ்யாமி யதாப்ராணம் ப்ரவேக்ஷ்யாமி ச வாஹிநீம்" என்று-தாம் அடிமை செய்யும்படியைச்சொல்லுகிறார். பெருமாள் அருளிச்செய்தபடியே தாமும் விஜாதீயராய்ப்பேசுகிறார்.

௨௭.—ராக்ஷஸாநாம் வதே ஸாஹ்யம் லங்காயாஶ்ச ப்ரதர்ஷணே |
கரிஷ்யாமி யதாப்ராணம் ப்ரவேக்ஷ்யாமி சவாஹிநீம் || ௧௬௭.

அர்த்தம்.—ராக்ஷஸாநாம்-ராக்ஷஸர்களுடைய, வதே-கொலையிலும், லங்காயா:-லங்காபுரியினுடைய, ப்ரதர்ஷணே-சின்னாபின்னமாக்குகையிலும், ஸாஹ்யம்-ஸஹாயத்தை, யதாப்ராணம்-ப்ராணனுள்ளவளவும், கரிஷ்யாமி-செய்வேன்; வாஹிநீம் - ஸேனையை, ப்ரவேக்ஷ்யாமி-ப்ரவேசிப்பதும் செய்வேன்.

வ்யா. (ஸாஹ்யம்) என்றது-தேவர் அபிஷேகித்த கார்யத்தில் என்னுடைய ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யம் தோன்றாதபடி அம்பெடுத்துக் கொடுக்கிறேனென்கிறார். (யதாப்ராணம்) என்று "ராவணாதேஸாத்ப்ராஜாவப்ராணேஷூபாதிதஷயாம்" என்கிற முதலிகளுடைய நிலையிலே நின்று பேசுகிறார். ௧௬௭.

பட்டர் ஸ்ரீபாதத்திலே அபயப்ரதாநங்கேட்டாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் இவ்வுபகாரணத்திற்செய்ததாயிற்றென்னென்றுகேட்க, "ஸந்தோஷராயிருப்பார்ஶரணாகதராகார்" என்று உடையவர் வசனத்தாலே வசனத்தாலே தாவதேக்ஷித்து, "தோஷமூணங்கள் அப்ரயோஜகங்கள், வேதகர் நின்ற நிலையிலே ஶரணாகதிக்கு அர்ஹர்" என்று பெருமாள் திருவுள்ளத்தாலே ஸித்தாந்தம்.

தாத்பர்யம். தேவரீர் லங்கையி லெழுந்தருளி ஸமஸ்த பலத்தையுமழியச்செய்து ராவணனைக் கொல்லும் விஷயத்தில் என்ப்ராணனிருக்குமளவும் தேவரீருடைய ஸேனையிற் புகுந்து ஸஹாயம் பண்ணுகிறேன். என்று பெருமாள் ஸந்நிதியில் ஸ்ரீவிபீஷணப்பெருமாள் சொல்லுகிறார்.

அபயப்ரதாநஸாரம் முற்றிற்று.

———:0:———

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௧௭ - ம் ஸர்க்கம், ௫௦ - ம் ஶ்லோகம்.

———:0:———

௨௮.—ந வாநா ஹாநி ஸஜ்ஜஷ்டா ஹாயிக்யா ஹுவ காஉதஃ |
வக்ஷ்யாமிவ நம் ராஜநு யதாஸ்டுமாஉஷளாவாஸ || ௧௬௮.

அவதாரிகை. ஸ்ரீவிபீஷணப் பெருமாள் ராவணனைவிட்டுப் பெருமாள் திருவடிகளிலே ஶரணம் புகுகிற இத்தைக்கேட்ட மஹாராஜர், வ்யதிக்ரமஜ்ஞனவிவன் விப்ரலம்பிக்கிறான், வத்யன் வத்யனென்று வார்த்தை சொல்ல; நமக்கு‡மூப்பானவிவர் நினைவு இதுவாயிராநின்றது; நம்முடைய நினைவு ஶரணாகதரக்ஷணம் பண்ணுகையா யிராநின்றது; மேல் செய்யும்படி யென்னென்று ஸந்தேஹப்பட்டு இத்திரளில் நமக்காவாருண்டோ வென்று, "ஸுஹ்ருதா ஹ்யர்த்தக்ருச்ச்ரேஷு யுக்தம் புத்திமதா ஸதா | ஸமர்த்தேநாபி ஸந்தேஷ்டும் ஶாஶ்வதீம் பூதிமிச்சதா" என்று-பத்தும் பத்தாக வெண்ணவல்லனாய், ராமகோஷ்டியின் றியிலேஸஜீவநனாய், அறுதியிட்டாற்போலே செய்து முடிக்கவல்லனாய், நின்ற நிலைக்கு நன்மைவேணுமென் றிருக்குமவனுமான பந்துவால், கார்யஸந்தேஹங்களிலின்னபடி செய்யத் தகுமென்று சொல்லுகை ப்ராப்தமன்றோ வென்று ஸாசிவ்யத்திலே பெருமாளருளிச்செய்ய, "அஜ்ஞாதம் நாஸ்தி தே கிஞ்சித் த்ரிஷு லோகேஷு ராகவ | ஆத்மாநம் பூஜயந் ராம ப்ருச்சஸ்யஸ்மாந் ஸுஹ்ருத்தயா" என்று-தேவரீர் திருவுள்ளத்தில் கிடவாததுண்டோ? ஒன்றுமறியாத வடியோங்களைக் கேட்டருளுகிறது எங்களைத்திருவுள்ளம் பற்றின நன்மையிறே; இதெல்லாங்கூடப் பெருமாள் நீர்மையிருந்தபடி யென்னென்று நாட்டார் தேவரீரைக் கொண்டாடுகைக்கிறே என்று விண்ணப்பஞ்செய்து பின்னையுஞ் சோறிட்டுவளர்த்த மஹாராஜர்க்காக மாட்டாதே, அவர் தமக்குங் கூடமுதலியாரான பெருமாளுக்காகவும் மாட்டாதே அவிமர்ஶமாக, பரீக்ஷித்துக் கொள்ளவேணுமென்பாரும், ஸர்வதா ஶங்கநீயனென்பாரும், ஸஹஸா விஶ்வாஸயோக்யனல்லனென்பாருமாய்க் கொண்டு, அங்கதஶரப ஜாம்பவத்ப்ரப்ருதிகள்,*ஸம்ஶயிதமாகச் சொன்ன வார்த்தைகளைக்கேட்ட திருவடி, இவர்கள் நினைவு நினைவாகப் பெருமாளை யிழக்கவாகாதே புகுகிறதென்று பயப்பட்டு யுக்திகளாலே இவர்கள் பக்ஷங்களை யழித்து, பெருமாள் திருவுள்ளத்துக்கநுகுணமாகவும், ஶாஸ்த்ரோசிதமாகவும், அவஸரோசிதமாகவும், வார்த்தை சொல்லக்கோலி, முதலிகள் சிவட்கென்னாதபடி அவையடக்கமாக ஹேதுவாதங்களாலே சொல்லுகிறவனல்லேன், பெருமாள் பக்கலா

‡ மூப்பர் - ப்ரதாநர்.

ஷாரத்தாலும், ராஜகார்ந்தா னிதுவாகையாலும், கஷு்ஷூகியினு டைய இனிமையாலும், நானுமொரு வார்த்தை சொல்லப்புகுகிறே னென்கிறான்.

வ்யா. (நவாஷானாவி ஸஜ்ஷ்ர ஞாயிகஸ்ரஹ வகாரத:) நாட்டாரொரு ஸஷஸூக்களிலே யிருந்தா லொருத்தருக்கொருத்தர் மிகைக்க வார்த்தை சொல்லும்போது இவ்வோ ஹேதுக்களாலே யிறே, அவை யொன்றுமல்ல இப்போதென்கிறான். (நவாஷாக) மௌரவரான உங்களோடே எனக்கொரு விவாதமுண்டாய், அத் தாலே ஶூத்ரஹஸஹிதனய்ச்சொல்லுகிறே னல்லேன். (நாவிஸஜ் ஷ்ரக) விஹீஷணன் பக்கலி லெனக்கொரு பக்ஷபாதமுண்டாய் அத்தாலே அது செய்துதரவேணுமென்று நிர்ப்பந்தத்தாலே சொல் லுகிறேனல்லேன். (நாயிகஸ்ரக) "ஜத: ப்ரத்யவர: கஶ்சி ஸ்ரீவஸநியௌ" என்றிருக்கிறவனுகையாலே உங்களிற்காட் டில் நான் மிகைக்கச் சொல்லுகிறே னல்லேன். (நவகாரத:) பிச்சனாய் நிவாரகனின்றியே வேண்டிற்றுச் சொல்லுகிறவ னல் லேன்.

அன்றியிலே, (நவாஷானாவி ஸஜ்ஷ்ரஞாயிகஸ்ரஹவ காரத:) வாதவித்ணாஜல்ஹிநிவேஶங்களாலல்ல. (நவாஷாக) "வீதராமகயாவாத:" என்று ப்ராமணயுக்திகளாலே தக்வநிஷ் ஷ்ம் பண்ணிவிடுகையென்றொரு பாரஷாஷமாய்ச் சொல்லு கிறவனல்லேன். (நாவிஸஜ்ரக)வைதண்டிகனய் கஸதூரஞ் சொல்லியாகிலும் பிறரை யழிக்கவேணுமென்று ஶூத்ரஹஸனய் அத்தாலே சொல்லுகிறவனு மல்லேன். (நாயிகஸ்ரக) "ஜல்போஸ்ய விஜய:ஹவழ" என்று ஜல்கமாய்ச்சொல்லிப் பிறரைஜயித்து ஓராயி கஸ்த்துக்காகச்சொல்லுகிறவனுமல்லேன். (நவகாரத:)விஹீஷணன் பக்கலிலே ஒருகஷ்லஸ்நேஹயாலேசொல்லுகிறவனு மல்லேன். ஒருநஞ்ஞையிட்டு இவை தோறும் அழித்துக் கொள்ளாதேதனித னியே நஞிட்டது-இவை தனித்தனியே நிரபேக்ஷஹேதுக்களென் லும்,இவை யித்தனையும் தன் பக்கலில்லை யென்கைக்குமாக.

(வக்ஷ்யாமி) ||அமைத்துச்சொல்லுகிறவனல்லேன்; உங்களுக்கும் பக்ஷமாய் ஈஹாராஜருக்குந் திருவுள்ளமாகில் அப்போது சொல்லக் கடவேனத்தனை. (வவநடு) "வக்ஷ்யாமி" என்னச்செய்தே, வவநமென்னென்னில்; * வாகஂவவதிபோலே யாகவுமாம். அன்றியிலே சொல்லுமிடத்தில் கிடக்கிற காரியவெள்ளத்திலு மிதொரு காரியக்ஷேபமோ என்று முடியாதபடி, * கஷூ஡ஂவக்ஷி" இதிவவநமாய் பாகுபப்பரப்பற்று, விவக்ஷிதாகஷ஡வாவுகமாகச் சுருக்கினாற்போலே, சொல்லுகிறேனென்று ஸ்வப்ரயோஜநமாகவுமாம்.

* க. (ராஜநு) நீங்கள் ராஜாக்களாகையாலே, எதிர்த்தாரை யழிக்கவும், அடைந்தாரைக் காக்கவும் வேணுமென்று சொல்லுகிறேன். * உ. (ராஜநு) நீங்கள் ராஜாக்களாய் நான் ஈக்ஷியாய்க் காரியஞ் சொல்லுமவஸரமாகையாலே சொல்லுகிறே னென்றுமாம். * ங. (ராஜநு) "விஷீண஡ாமாயஉநவோராஜாநஃ" என்று நாங்கள் சொல்லப்புகுகிற வகூ஡ந்தான் உம்முடையநெஞ்சிலே தோற்றும்படியான நெஞ்சில் அகலமுடையராய்த்தோற்றினாலு மடக்கி வைக்குமவருமாகையாலேசொல்லுகிறே னென்றுமாம். * ச. (ராஜநு) நாங்க ளேதேனுஞ் சொல்லப்புக்கால் ஈவத்தைக் கடுத்துக்கொண்டிருக்கையன்றிக்கே, "வ்யஜாஸ்ராவ்யநாமஞ்ஜுநத" என்றும் "ரஞ்ஜநாத் ராஜா" என்றும், குளிரமுகந்தந்து கேட்டபடியாலே சொல்லுகிறே னென்றுமாம்.

முகந்தந்தோமென்றால் தோற்றிற்றுச்சொல்லுமத்தனையோவென்ன; * க. (யயாகூ஡ம்) ஸம்ப்ரதிவஞமல்ல, ஶாஸ்த்ரங்களில் யயோக்தமானவகூ஡ம். * உ. (ராஜநுயயாகூ஡ம்) "ஸத்யஂராஜஸாஷோஹதே" என்றுஉண்மையொழியராஜாக்கள் பாடடேறுமோ. * ங. யயாகூ஡ம்) ப்ரமாணயுக்திகளாலே தன்னுண்மை யன்றிக்கே கூவாயித மாயிற்றிருப்பது.

ஹேதுவசநங்களில்லை யென்றாகிலும் சொல்லுகிற ப்ரகார மென்னென்னில்; * க. (ராஜமௌரவர்சு) ஹேதுஹாஸங்களில்லையென்றே னத்தனைபோக்கி ஸர்வஜ்ஞ ஹேதுவுமில்லை யென்

|| அமைத்து - நியமித்து.

றேனே. * உ. (ராமகௌரவாத்) இதுக்கு முன்பு பிறந்த வார்த்தைகள் "அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம்... நது ப்ரதிஜ்ஞாம் ஸம்ஶ்ருத்ய" என்ற பெருமாளுக்கு அஸஹ்யமாகையாலே இச்சிரித்த முகத்தையிழக்கப்புகுகிறோமென்கிற பயத்தாலே சொல்லுகிறேன். அன்றியிலே,* ௩. (ராமகௌரவாத்) என்று "ஶரணாகதவத்ஸல:" என்கிறபடியே "ஶரணாகதரக்ஷணேராமகௌரவாத்" என்றாய், ஶ்ரணாகதரக்ஷணத்திலே பெருமாள் விருப்பத்தாலே சொல்லுகிறேனென்றாகவுமாம். நம்முடைய வக்ஷத்துக்கு விருத்தமாக நம்முடைய வஶிகரமான நீ சொல்லப்பெறுவையோவென்ன; * ௪. (ஸவதோதாவிராமகௌரவாத்) உமக்குங் கூடப்பேணவேண்டும்படியான பெருமாள் கௌரவத்தாலே சொல்லுகிறேனென்றாகவுமாம். "ஆசார்யவிஷ்வோகாநாம் ஶாஸ்தா நாராயணோ குரு:" அன்றோ? அன்றியிலே,*ரு. "ராஜந்ராம" என்று-இருவரையும்ஸம்போதித்து "ஸவதோமௌரவாத்" என்றாய், நீங்கள் ஶாஸ்தாக்களாய் குருக்களாயிருக்க,நாங்கள் ஶாஸ்யராய் ஶிஷ்யர்களா யிருந்தால் "நியமாதிக்ரமம் ரஹஸி போதயேத்" என்று தப்பினவை விண்ணப்பஞ்செய்யவேணுமென்று சொல்லுகிறேனென்றாகவுமாம். அன்றியிலே,* ௬."ராஜந்" என்று மஹாராஜரை ஸம்போதித்து, (ராம கௌரவாத்) என்றாகிலுமாம். அன்றியிலே, * எ. (கௌரவாத்) என்று ஶத்ருபக்ஷத்தில்நின்றும் ஸேவம்பண்ணிக்குலைத்தழைப்பிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, வந்தவனை விடுகிறதென்னென்று ராஜகார்ய கௌரவத்தாலே யென்றுமாம். அன்றியிலே, * அ. (கௌரவாத்) என்று "அபி:ப்ராணாந்பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா" என்று ஶரணாகதரக்ஷணம் கர்தவ்யம் என்கிற விதிபலத்தாலே யென்றாகவுமாம். அன்றியிலே, * ௯. (கௌரவாத்) என்று ஶரணாகதரக்ஷணம் பண்ணிகோளென்று உங்களுக்கு ஓரேற்றம் வரவேணுமென்கிற இதுவே ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறேன். அன்றியிலே, * ௧௦. (ராமகௌரவாத்) என்று "ஸ்வமத்ருஜாயஶஸ்யஞ்ச பலவீர்யவிநாஶநம்" என்றும், "ஶரணாகதஸந்த்ராணாம் நிஷ்க்ருதிர் நவித்யதே" என்றும், "ஆஸ்ரயஸ்ய க்ருதக்ஞஸ்ய ஸ்வம்ஸமத்வேஷ-

ரக்ஷித:" என்றும், ஶரணாகதரக்ஷணம்பண்ணுதபோது வரும் ஆந்ரு ஶம்ஸ்யப்ராவண்யத்தாலே சொல்லுகிறேனென்றாகவுமாம். அன்றி யிலே, * ௧௧. (ஶௌரவாஸ) என்று "விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா ந துராக்ஷஸசேஷ்டித:" என்று எதிரிகையாலே *விடுத்திட்டு அவர்கள் தாங்களே வத்யோஸ்யனென்று சொல்லும்படியாய், தான் ஸாமாந்யயத்நமன்றியிலே ஶரணாகதியான விஶேஷயத்நநிஷ்டனு மான ஸ்ரீவிபீஷணப்பெருமாளுடைய வைலக்ஷண்யத்தாலே யென் றாகவுமாம். அன்றியிலே, * ௧௨. (ஶௌரவாஸ) என்று "ஜ்யேஷ்டா கந்யாநலா நாம விபீஷணஸுதா கபே। தயாஸௌ தேதாவ்யா தம்" என்று தன் பெண்பிள்ளையையிட்டுப் பிராட்டிக்கு ஆஶ்வாஸம் பண்ணுவித்தும், "நதூதவதம்ஸாஹஸந்தி" என்று - ராவணன் என்னைநலியப்புகவிலக்கியும், "ப்ரதீயதாம் தாஶரதாய மைதிலீ" என்று பிராட்டி விஷயத்தில் நல்வார்த்தை சொல்லியும், "யாவந்ந க்ருஹ்ணந்தி ஶிராம்ஸி பாணா ராமேரிதா ராக்ஷஸபுங்கவாநாம்" என்று-நமக்காக அண்ணனைப்பாராமற் சொல்லியும், "பாலஸ்த்வமத்யாவிபக்வபுத்தி:" என்றும் - "ஸ்வேவவத்யஶ்சதுர்மதிஶ்ச" என்றும்-இந்த்ரஜித்தைப் பாராமற்சொல்லியும், இப்படி அவன் நமக் குப் பண்ணின உபகாரப்ராசுர்யத்தாலே யென்றுமாம். அன்றி யிலே, * ௧௩. (ஶௌரவாஸ) என்று "ஸ்வஸ்தி தேஸ்து" என்று ஆகாஶஸ்தனாயும், "உத்பபாத கதாபாணி:" என்றுகையிலேபிடி த்த கதையிருக்கஸ்ப்ருஷ்டித்தவனைக்கரைய வடியாமையாலே ப்ராதிகூல்ய வர்ஜநமும், "வாலிநஞ்ச ஹதம் ஶ்ருத்வா ஸுக்ரீவஞ்சாபி ஷேசிதம்। ராஜ்யம் ப்ரார்த்தயமாநஶ்ச" என்று ஸோபாதிகாரணமாக விஶ்வஸித்துப் பற்றுகையாலே ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸமும், "பவந்தம் ஶரணம் கத:" என்கையாலே கோப்த்ருத்வவரணமும், "பவத்கதம் மே ராஜ்யஞ்ச ஜீவிதஞ்ச ஸுகாநி ச" என்கையாலே ஆத்மநிக்ஷேப மும், "ப்ராணாத்ஸ்வஸ்ஹாரே நஷ்டஸ்ஸேதாஉஸ்யாஸ்யாமிதம்" என்று தைந்யரூப கார்ப்பண்யமுமாகிற ஶரணாகதிலக்ஷணபௌஷ்க ல்யத்தாலே யென்றுமாம். அன்றியிலே, * ௧௪. (ஶௌரவாஸ) என்று- "நசாஸ்ய ப்ரவதோ ஜாதுலக்ஷ்யதே துஷ்டபாவதா। ப்ரஸந்நம்வ

* விடுத்திட்டு - தள்ளுண்டு.

உநஞாவி" என்றுதொடங்கி, வாஜெதசொல்லுகிற விடத்தில் ஒரு தோஷங்கண்டிலோம்;ஈவங்குளிர்ந்திருந்தது;சுஷ ஹூயனிப் படித்தேங்காதவன்; வாஜெ தடுமாறுதல், குழறுதல், வ்யாஹத மாகுதல், நாக்கு வறளுதல் செய்கிறதில்லை; சுவிவ்யயம் மறைத் தாலும்பின்னையும்பிட்டுக்கொண்டுபுறப்படும்; அதுகண்டிலோமாகை யாலே ஊஷனல்லன்,ஶஸஶாவன் என்கைக்கீடான யக்தவ்யாவ ரூத்தாலே யென்றாகவுமாம். ௧௩.௮

தாத்பர்யம்—லோகத்தில்நாட்டார்சொல்வதுபோல்என்னுடைய வாதஸாமர்த்யத்தால் பிறரை ஜயிக்கவேணு மென்றாவது, விபீஷண னிடத்தில் ப்ரீதியினாலே உம்மை நிர்ப்பந்திததாவது, உங்களைக்காட் டிலும பெரியவனென்றாவது, யதேச்சையாய்ப் பிதற்றுகைக் காவது நான்சொல்லவில்லை. என்னைப்போல தாஸர்கள் சொல்லும்வார்த்தை களைச் செவிகொடுத்து ஸந்தோஷமாய்க் கேட்கிறவரன்றோ தேவர். இப்போது நான்சொல்லுகிறது, விபீஷணன் நமக்குப்பண்ணின உப காரவிஶேஷத்தாலும், உத்க்ருஷ்டமான சரணாகதியை ஸலக்ஷணமாக ப்பண்ணினபடியாலும், இப்படிப்பட்ட இவரை ரக்ஷியாதபோது அந ர்த்தம் வருமாகையாலும், இவரை ரக்ஷித்தால் உங்களுக்குக் கீர்த்தி யுணடாகுமாகையாலும், இப்படிப்பட்டவரை ரக்ஷிக்கவேணுமென்று சாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கிறபடியாலும், அன்றியிலே, ராஜகார்ய மிப்படி யேசெய்யவேண்டு மாகையாலும், ராஜாக்களான நீங்கள் மறந்ததை மந்த்ரியான நான் ஸமயத்தில் அறிவிப்பிக்க வேண்டு மாகையாலும், உமக்குங்கூட பூஜ்யரான பெருமாளுக்கு இவரைரக்ஷிப்பதிலுண்டான அபிநிவேஶத்தாலும் இது செய்யாவிடில் பெருமாள் ஸத்தை யழியு மாகையாலும், இப்படிப்பட்ட ஸமீசீநமான அநேக யுக்திகளாலே அபாதிதமாய் சாஸ்த்ரோக்தமான வர்த்தம்;இதைக்கேளீரென்று திரு வடி மஹாராஜரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஸுந்தரகாண்டம், ௧௬ - ம் ஸர்க்கம், ௩௦ - ம் ஶ்லோகம்.

—(௦)—

ஹிமஹததநளிநீவ நஷ்டஶோஹா வ்யஸநபரம்பரயா திவீட்யமாநா | ஸஹசரரஹிதேவ சக்ரவாகீ ஜநகஸுதா க்ருபணாம் தஶாம் ப்ரபந்நா ‖ ௧௩.௯.

அர்த்தம்.—ஹிமஹததநளிநீவ - பணியினாலழிந்த தாமரைப் பூப்போல், நஷ்டஶோஹா - நசித்துப்போன அழகையுடைய, வ்யஸநபரம்பரயா-துக்கங்களின் வரிசையினால், அதிவீட்யமாநா - மிகவும்நெருக்குப்பட்டவளுமான, ஜநகஸுதா-ஜநகமஹாராஜாவின் பெண்ணான பிராட்டியானவள், ஸஹசரரஹிதா - தன்னுடன்கூட

ஸஞ்சரிக்கும் ஆண்பக்ஷியோடு பிரிந்த, சக்ரவாகீவ - சக்ரவாகப் பேடைபோலே, க்ருபணாம் - தீநமான, தஶாம் - அவஸ்தையை, ப்ரபந்நா - அடைந்தவளாக ஆனாள்.

ஏவ தாஸிகெ, பெருமாளைப்பிரிந்த வாற்றாமைதோற்ற எழுந்தருளியிருந்த பிராட்டிக்குப் போலி சொல்லுகிறார்.

வ்யா. (ஹிமஹத நலிநீவ நஷ்டஶோபா) நாற்றம் மென்மை குளிர்த்தி செம்மை செவ்வி விகாஸம் என்கிற ஸ்வபாவங்களையுடைத்தாய் வைத்தகண்வாங்கவொண்ணாதபடி தர்ஶநீயமாய் முன்பழகியதாயிருந்த தாமரைப்பூவானது பனியிலே நோவுபட்டு இருக்கிறாப்போலே, இவளும் நோவுபட்டிருக்கிறபடி. (வ்யஸநபரம்பரயாதி பீட்யமாநா) இதுதான் ப்ரக்ருதியாக மேல்வரும் வ்யஸநபரம்பரைகளாஶ்ரயித்த வளவன்றிக்கே நோவு படுத்தா நின்றது. (ஸஹசரரஹிதேவ சக்ரவாகீ) "நின்னஞ்சிறைய சேவலுமாய்" என்கிறபடியே, பிரிவுபொறாத ப்ரக்ருதியைக்கொண்டுதனியேயிருந்தாள். (ஜநகஸுதா) துக்கங்களுக்கு இடுபடாத பிறப்பை யுடையவள்கிடீர் இப்படிநோவுபடுகிறாள். (ஜநகஸுதா) பெருமாளைக் கைப்பிடித்த செல்வமன்று, பிறப்பினுடைய செல்வம். (க்ருபணாம் தஶாம் ப்ரபந்நா) படக்கடவதிலொன்றும் குறையாமல் பட்டாள்.

தாத்பர்யம்.—ஸீதாபிராட்டி, ஜநகமஹாராஜாவின் குலத்திலவதரித்து மஹத்ஸுகங்களை யநுபவித்து பால்யந்தொடங்கி துக்கங்களை யறியாமலிருந்த இப்போது பெருமாளை விட்டுப்பிரிந்து ராவணன் கையிலகப்பட்டு, ராவணனாலும் அவனாலேவப்பட்ட ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளாலும் செய்யப்பட்ட உபத்ரவங்களினால் மிகவும் நலிவுபட்டவளாய் அசோகவநத்தில் வஸிக்குங்காலத்தில், ஒருதடாகத்தில் வெகுகாலமாய் ஸுகமேவாழ்ந்திருந்து பின்பு பனிக்காலத்தில் பனியினழிந்து அழகுகுலைந்து கிடக்கிற தாமரைப்பூப்போல் வடிவழிந்து, பதியின் விஶ்லேஷம் ஸஹியாத சக்ரவாகப்பேடை, தன் கணவனைவிட்டு நீங்கினகாலத்தில் துக்கத்தை யநுபவிப்பதுபோல அப்பந்தம் தீநதசையை யடைந்திருந்தாள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஸுந்தரகாண்டம், ௨௧-ம் ஸர்க்கம், ௨௨-ம் ஶ்லோகம்.

———(○)———

௭௦.—வாவஶாநய மௌவீத்ர ஶாஸ்ஸம் ஶாஸீ விஶேஷவஶாநு |
ஸாமஸம் ஶோஷயிஷ்யந்தி வந்ஹ்யாஸ் யாநஜஸ்வவஜீ: || ௧௭௪.

அர்த்தம்.—ஸௌமித்ரே - ஸுமித்ரா தேவியின் குமாரனான லக்ஷ்மணனே! ஸர்வம்-ஜநஸ்ஸையும், ஆஶீவிஷோபமாந் - ஸர்ப்பங்களோடு ஸமாநங்களாயிருக்கிற, ஶராந் - பாணங்களையும் ஆநய-கொண்டுவாரும்; ஸாகரம்-ஸமுத்ரத்தை, ஶோஷயிஷ்யாமி-உலர்த்திப்போகிறேன்; ப்லவங்கமா:-வாநரர்கள், பத்ப்யாம்-கால்களினாலே, யாந்து-(நடந்து) போகட்டும்.

அவதாரிகை. கடலைநோக்கி வரக்கிடந்த பெருமாள், ஜலப்ரக்ருதியானது வந்து முகங்காட்டாமையாலே* ஆழியைச்சீறி "ஶக்யஸ்ஸாகரம், ஸமுத்ரம் நாதி" என்று மீன்படு குட்டமான விது நம்மை மதிக்கிறதில்லை, கொடுவா தக்காணை யென்கிறார்.

வ்யா. * க. (ஸர்வஹர நய) மாணவீநனை விவனை நியமிக்கும்படி ‡மாணவானை வில்லைக்கொடுவாரீரென்கிறார். *உ. (ஸர்வஹர நய) இதின் §கட்டைக் குலைக்கும்படி ¶கட்டுடைய வில்லைக்கொண்டுவாரீரென்கிறார். *ங. (ஸர்வஹர நய) இதினுடைய ♆இறுமாப்பைப்போக்கும்படி வளைந்த வில்லைக்கொண்டுவாரீரென்கிறார். *ச. (ஸர்வஹர நய) இது புல்லைக்கவ்வும்படி வில்லைக்கொண்டு வாரீர். என்றவளவிலே இளையபெருமாள், தாம் படுக்கையானபடியாலே படுக்கைப்பற்றைப் படைப்பற்றாக்கவொண்ணாதென்று குசைதாங்கிநிற்க; *க. (ஸௌமித்ரே) தாய்மார்சொல்விற்றுச்செய்யுமதொழிய தமயன்மார்சொல்விற்றுச்செய்யவொண்ணாதோ? *உ. (ஸௌமித்ரே) "ராமேஸ்ரதஶரதம்வித்தி" என்று ஆய்ச்சிசொன்னபடிசெய்யவேண்டாவோ? *ங. (ஸௌமித்ரே) "ஸமாகோஷ்டிம் ஸமாஸநே" என்றுசெதியைப் பார்த்தால்நம்மைப்பண்ணினைவரிஹவமுமக்குமில்லையோ? என்ற‖வார்த்தையப்பட்டுவில்லைக்கொண்டுவந்துகொடுத்தார். * ௫. (ஶராந்) இகுறையுந்தாரீரென்கிறார். *உ. (ஶராந்) ♈அம்புக்கு❂அம்பையிட்டு அழிக்கவேணும். "ஸமுத்ரே நவஸ்ர்வஷ்" இறே "ஸமுத்ரே நஹ்வஷ்ணா" என்றுஓரம்பே யமைந்திருக்கப்பலவம்பு வேண்டுவானென்னென்னில்; "ஸ்ரீஜாதிவாநவம்" என்றுஇக்கடலோடு துவக்கானவேழுகடலையுமழிக்கையிலுண்டானதிருவுள்ளத்தாலே. "ஸிம்ஹ உவம நவஸாஜாநு ஸமுத்ரே நஹ்வஷ்ணா। ஸ்ரீநாஸாதய

‡ மாணம்-நாணி. § கட்டு-வரப்பு. ¶ கட்டு-உறுதி.
♆ இறுமாப்பு-கிமிர்ச்சி, (கர்வம்). ‖ (பா, வார்த்தை நெஞ்சில்பட்டு.
♈ அம்பு-ஜலம். ❂ அம்பு-பாணம்.

ணுவ" என்று - "மராமரமேழும் மலையேழுங் கீழுலகேழுலகுமாக மூவேழிருபத்தொன்றையும் ஓரம்பாலே துளையுருவப் பண்ணினவருக்கு ஓரேழுக்குப் பலவம்புவேணுமோ வென்ன; ஆனை தன் பலமறியாதாற்போலே கோபத்தின் மிகுதியாலே தம்முடைய மிடுக்கை மறந்தருளிச் செய்தாராகமாவும். "ஶோஷயிஷ்யாமி" என்று §சுவறப்பண்ணப் போகிறவருக்கு அம்பென்னென்னில்; *௧.(ஶராந்) 'ஹிநஸ்மி ஸஶரௌகேண' என்றும் "தீவ்ராவகஸஜ்ஞாஶ்ச ஶரா:" என்றும் ஶரங்கள் தனக்கே ஶாஹஸஶக்தி யுண்டாகையாலே அருளிச்செய்கிறார். என்றவாறே போலியாயிருப்பன. சிலவம்பைக் கொடுத்தார். (ஆஶீவிஷாகாராந்) இவையன்றே, உம்மைப்போலே உத்தாநஷோதநம் பண்ணும் படியானவற்றைக் கொடுவாரீர். (ஆஶீவிஷாகாராந்) ஆஶீவிஷமாகிறது-த்ருஷ்டிவிஷம். வாயிட்டுக் கடிக்க வேண்டா; கண்ணிட்டுப் பார்த்தபோதே படும்படியா யிருக்குமது. அப்படியே இங்கும் வாய்படவேண்டா; உடலில் கண்பட்டபோதே அழியும்படியாயிருக்கை.

எந்தான் திருவுள்ளத்தி லோடுகிறதென்ன; * ௧. (ஸாகரம் ஶோஷயிஷ்யாமி) ஊணடங்க வீணடங்குமே; இதின் * ஜீவநத்தைச்சுவறப் பிடிக்கக்காணும் பார்க்கிறது. * ௨. (ஸாகரம் ஶோஷயிஷ்யாமி) நாமுண்டாக்கின வருத்த முண்டோ இத்தை யழிக்கும்போது, * ௩. (ஸாகரம் ஶோஷயிஷ்யாமி) "ஜகதஸ்ஸர்வலோகஸ்ய ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகர்த்தயா" என்கிறபடியே ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களிரண்டும் ஒருவன் பணியிறே, * ௪. (ஸாகரம் ஶோஷயிஷ்யாமி) "ஸகரைர்வர்த்திதோ" என்று ஸ்ருஷ்டிக்கு முற்பட்டாற்போலே ஸம்ஹாரத்திலும் ராவணனுக்கு முற்பாடனாக்குகிறோம். * ௫. (ஸாகரம் ஶோஷயிஷ்யாமி) க்ருதக்நமான வித்தைத் துடிக்கத் துடிக்க வெறுந்தரையாக்குகிறோம். * ௬. (ஸாகரம் ஶோஷயிஷ்யாமி) "அச்சேத்யோऽயமதாஹ்யோऽயமக்லேத்யோऽஶோஷ்ய ஏவ ச" என்கிற ஆத்மவஸ்துவன்றே; அசேதநமான நீராகையாலே உலர்த்திவிடுகிறோம். * ௭. (ஸாகரம் ஶோஷயிஷ்யாமி) இதுநம்மோடு ஜ்ஞாதித்வங் கொண்டாடுமாகில் நாமித்தோடே ஜ்ஞாதித்வங் கொண்டாடுகிறோம். "ஜ்ஞாதே: கார்யம் ஜ்ஞாதிநா ஹ்யாஶயி:" என்னக்கடவதிறே. * ௮. (ஸாகரம் ஶோஷயிஷ்யாமி) அன்று அறுபதினாயிரம்பேர் கல்லினத்தை நாமொருவனு

§ சுவற-வற்றும்படி. * ஜீவநம்-உயிர்வாழ்வு; ஜலம்.

மேயல்ல வாக்குகிறோம். * க. (ஸாமரமிதஹ்ராதி) விஷவ்ருக்ஷாவலி ஸம்வயஹ்ருஷ்யபமேஹ ... என்றுகாமாக்கினத்தை யழிக்கலாகாது. இதின் நீர்க் களிப்பறும்படி யுலர்த்தி விடுகிறோம். *கஂ. (ஶோஷயிஷ்யாமி) இத்தையாக்கும்போதன்றோ நாம்வேண்டுவது; அழிக்குமிடத்தில் ... யிட்டாற்போலே அம்பையிட்டழிக்கிறோம்.

இத்தால் பெறப்புகுகிற ப்ரயோஜந மென்னென்னில். * க. (வஹ்ஸ்ராஂயாஞ ... வஹாஃ) இவர்கள்மரக்கொம்புபாயாமே மணற்குன்றிலேபாய்ந்து போவதாக. * உ. (வஹ்ஸ்ராஂயாஞ ... வஹாஃ) இவர்கள் கைநீச்சு நீஞ்சாமே காலிட்டு நடப்பனவாக. * ௩. (வஹ்ஸ்ராஂ யாஞ ... வஹாஃ) இவர்க ளக்கரையோடிக் கரையோடு தாவாமேகாலிட்டு நடப்பனவாக. * ச. (வஹ்ஸ்ராஂயாஞ ... வஹாஃ) இவர்கள் நீருக்குமே லழுந்தாமே மண்ணிலே நடந்துபோவதாக. *ரு (ஸாமரஂஶோஷயிஷ்யாமி வஹ்ஸ்ராஂயாஞ ... வஹாஃ) பண்ணின † பாபத்துக்கு இதின் பெருமையெல்லாம் தரைமட்டமாக்கிக்குரங்கின்காலின் கீழே துகைபுண்ணும்படி பண்ணுகிறோம்.

தாத்பர்யம்.—ஸ்ரீராமன், ஸமுத்ரராஜன் வரவைக் குறித்து மூன்றுநாள் ப்ராயோபவேஶம் பண்ணின வளவிலும் தன்னுடைய ஜடத்தன்மையினு லவன் வாராமலிருக்க, அப்போது பெருமாள் கோபித்து ஸமுத்ரராஜனை நசிப்பிக்கத் திருவுள்ளம் பற்ற, இதை பாவஜ்ஞரான இளையபெருமாள் அறிந்து அத்யந்த ஸுகுமாரரான இவர்படைபொருந்தக்கூடாதென் றுவில்லையும்பாணங்களையும்கொண்டுவாராமலிருக்க, லக்ஷ்மணா! உம்முடையதாயார், ஸர்வகாலத்திலும் உம்முடைய தமயனை ஸ்ரீராமனை அநுவர்த்தித்துக் காத்துக்கொண்டு போருமென்று சொன்னது உமக்கு ஜ்ஞாபகமில்லையா? நம்முடைய ஸ்வரூபமறியாமல் மதித்திருக்கிற ஜடப்ரக்ருதியான இந்த ஸமுத்ரராஜனை இப்போது உலர்த்திவிடுகிறேன்; நீர்க்ரூரமானபாணங்களையும் தநுஸ்ஸையும் கொண்டுவாரும். ஸமுத்ரத்தை உலர்த்திவிட்டால், நம்முடைய வாநரஸேனைகள் ஆகாசத்திற்கிளம்பிச் செல்வது ஜலத்தில் நீந்துவது முதலான கஷ்டங்களில்லாமல் கால் நடையாலே லங்கை யேறப்போவார்கள். என்றருளிச்செய்தார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

---

† (பா) பாராமைக்கு.

யுத்தகாண்டம், ௧௧௪-ம் ஸர்க்கம், ௧௪-௧௫-௧௬-ம் ஶ்லோகங்கள்.

——(०)——

வ்யக்தமேஷ மஹாயோகீ பரமாத்மா ஸநாதந: |
அநாதிமத்யநிதநோ மஹத: பரமோ மஹாந் || ௧௪
தமஸ: பரமோ தாதா ஶங்கசக்ரகதாதர: |
ஶ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஶ்ரீரஜய்ய: ஶாஶ்வதோ த்ருவ: || ௧௫
மாநுஷம் வபுராஸ்தாய விஷ்ணு: ஸத்யபராக்ரம: |
ஸர்வை: பரிவ்ருதோ தேவைர்வாநரத்வமுபாகதை: ||
ஸர்வலோகேஶ்வர: ஸாக்ஷால்லோகாநாம் ஹிதகாம்யயா |
ஸராக்ஷஸபரீவாரம் ஹதவாம்ஸ்த்வாம் மஹாத்யுதி: || ௧௬

அர்த்தம். ஏஷ: - இந்த ஸ்ரீராமன், மஹாயோகீ - பெருத்த தபஸ்வியாயும், ஸநாதந: - ஸர்வகாலமும் இருக்கிறவனையும், அநாதிமத்யநிதந: - முதல் நடு முடிவுகளில்லாதவனையும், மஹத: - மஹத்தத்வத்தைக் காட்டிலும், பர: - பெரியவனையும், மஹாந் - உத்க்ருஷ்டனையும், தமஸ: - மூலப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும், பர: - அதிகனையும், தாதா - ஆதாரபூதனையும், ஶங்கசக்ரகதாதர: - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் திருவாழி கௌமோதகீ இவைகளை தரித்தவனையும், ஶ்ரீவத்ஸவக்ஷா: - ஸ்ரீவத்ஸமென்னும் சின்னத்தை மார்பிலுடையவனையும், நித்யஶ்ரீ: - இணைபிரியாத ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை யுடையவனையும், அஜய்ய: - ஜயிக்கமுடியாதவனையும், ஶாஶ்வத: - விகாரசூந்யனையும், த்ருவ: - சலிப்பிக்கத்தகாதவனையும் இருக்கிற, பரமாத்மா - ஸர்வேஸ்வரன் வ்யக்தம் - ஸ்பஷ்டம். மஹாத்யுதி: - பெரியதேஜஸ்ஸை யுடையவனாய், ஸர்வலோகேஶ்வர: - ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியாய், விஷ்ணு: - ஸர்வவ்யாபியான நாராயணன், ஸத்யபராக்ரம: - யதார்த்தமான ப்ரதிஜ்ஞையையுடையவனாய், வாநரத்வம் - குரங்காயிருக்கையை, உபாகதை: - அடைந்திருக்கிற, ஸர்வை: - ஸமஸ்தமான, தேவை: - தேவதைகளாலே, பரிவ்ருத: - சூழப்பட்டவனாய், மாநுஷம் - மநுஷ்ய ஸம்பந்தியான, வபு: - சரீரத்தை, ஆஸ்தாய - அடைந்து, ஸாக்ஷாத் - வ்யவதாநமில்லாமல், லோகாநாம் - லோகங்களுக்கு, ஹிதகாம்யயா - நன்மையைப்பண்ண வேணுமென்கிற இச்சையினால், ஸராக்ஷஸபரீவாரம் - ராக்ஷஸபரிஜநங்களோடு கூடின, த்வாம் - உன்னை, ஹதவாந் - கொன்றான்.

ஸர்வாதிகனென்கை. வேதாந்தங்களிலே "நகிரிந்த்ர த்வதுத்தரோ ந ஜ்யாயாநஸ்தி வ்ருத்ரஹந்" என்றும் "ஈஶாவாஸ்ய" என்றும் "விஶ்வாதிகோ ருத்ரோ மஹர்ஷி: ஶிவ ஏகோ த்யேயஶ்ஶிவங்கர:" என்றும் "ப்ரஜாபதிரகாமயத" என்றும் "ஸ ஆத்மாநமேவ த்வேதாऽபாதயத்" என்றும் "ப்ரஜாபதேஸ்ஸஹஸ்ராம் வேஷ்டப்ரபதேர்" என்றும் ஸமவாதி வாக்யங்களாலே, ஸர்வப்ராதாந்யத்தையிட்டு இந்த்ர ருத்ர ப்ரஹ்மாதிகள் காரணங்களாகவும், மோக்ஷப்ரதராகவும், ஸர்வாதிகராகவும் ஶங்கித்து "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேஶாந:" என்றும் "அத புநரேவ நாராயணஸ்ஸோऽந்யம் காமயத, ப்ரஹ்மா வதநாதேவாஜாயத" "த்ர்யக்ஷஶ்ஶூலபாணி: புருஷோ ஜாயத" "நாராயணாத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே... ருத்ரோ ஜாயதே... இந்த்ரோ ஜாயதே" "தத்வம் நாராயண: பர:" "நாராயண: பரம் ப்ரஹ்ம" "ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்" "ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்மைவ பவதி" "ஸோऽந்வேஷ்டவ்யஸ்ஸ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்ய:" "பராத்பரம் புருஷமுபைதி திவ்யம்" என்றும் ஸமவாதி ப்ரத்யுதாஹரணமான நாராயணாநுவாக ஏகோஹவை நிஷத் ஸுபாலோபநிஷத் ப்ருதி ஶ்ருதிஶிரோவாக்யங்களாலும், "ஶ்ருதிலிங்கவாக்யப்ரகரண ஸ்தாநஸமாக்யாநாம் ஸமவாயே பாரதௌர்பல்யமர்த்தவிப்ரகர்ஷாத்" என்று, ஶ்ருதிலிங்காதிகரண ந்யாயத்தாலே ப்ரபல துர்ப்பலத்தைப்பற்ற உத்தரோத்தரம் தௌர்ப்பல்யமாய் ஸமாக்யைக்கு தௌர்ப்பல்யமாகையாலும், உபக்ரமாதிகரண ந்யாயத்தாலும், கார்யாதிகரண ந்யாயத்தாலும் அர்த்தவாதமோஹியாயியாகையாலும், ஸ்வயம்பரஶக்தியாலும், நாராயணனே ஸர்வகாரணம், பரதத்வம், உபாஸ்யன், மோக்ஷப்ரதன், என்று அறுதியிட்ட வ்ருத்திஜ்ஞாதிகாரமாய் "ஸத்ர்யாஸாத்ஸாதேதிஜ நாதபுநபு" என்று வர்ணிகாரமுமாய் ஶ்லேஷிக்கிறபடியைக் கண்ட ஸ்ரீவால்மீகிபகவான், வர்த்தநைகயாலே "க்ருத்ஸ்நம் பாஷ்யம் ப்ரவிஶ்ய" என்னும்படி யுலக்கைப்பாட்டாக, ஸத்ப்ரஹ்மநைகளாய் ப்ரபாவிக்கிற தாராதேநோதஸ்ஸாதிகளையிட்டு தத்வநிர்ணயம் பண்ணுவதாகக்கோலி, கீழே வாஜிவயாநஞ்ஜமாக ஸீதாஸ்வர்களான தாராஜநாதிகளையிட்டு "தபஸ்ஸ்வாத்யாய" என்று தொடங்கி தத்வநிர்ணயம்பண்ணி, இப்போது ராவணவயாநஞ்ஜமாக மந்தோதரியையிட்டு தத்வநிர்ணயம்பண்ணுகிறாரிவ்விதப்ரஶ்நத்தால்.

எங்ஙனேயென்னில்; "ராவணம் நிஹதம் ஶ்ருத்வா ராகவேண மஹாத்மநா| அந்த:புராத் விநிஷ்பேதூ ராக்ஷஸ்ய: ஶோககர்ஶிதா:" என்று பெருமாள் கையிலே ராவணன் பட்டானென்று கேட்டு அந்த:புரத்தில் நின்றும் பெண்டுகள் புறப்பட்டு "உத்தரேண விநிஷ்க்ரம்ய த்வாரேண ஸஹ ராக்ஷஸை: | ப்ரவிஶ்யாயோதநம் கோரம் விசிந்வந்த்யோ ஹதம் பதிம்" என்று வடக்கு வாசலாலே புறப்பட்டுப் படுகளத்திலே சென்று, "தா: பதிம் ஸஹஸா த்ருஷ்ட்வா ஶயாநம் ரணபாம்ஸுஷு| நிபேதுஸ்தஸ்ய காத்ரேஷு சிந்நா வநலதா இவ" என்று ராவணனைக்கண்டு அறுப்புண்ட கொடிகள்போலே இவன்மேலே விழுந்து "பஹுமாநாத் பரிஷ்வஜ்ய காசிதேநம் ருரோத ஹ | சரணௌ காசிதாலிங்க்ய காசித் கண்டேऽவலம்ப்ய ச | உத்க்ஷிப்ய ச புஜௌ காசித் பூமௌ ஸுபரிவர்த்ததே" என்று ஸ்நேஹமயையாயிருப்பாளொருத்தி ஸபாஹுபரிஷ்வங்கம் பண்ணிக்கிடந்து கூப்பிட, அடியாள் கூத்தியா யிருப்பாளொருத்தி காலைக்கட்டிக் கிடந்து கூப்பிட, வேறொரு கந்யாப் பிராட்டி பார்ஶ்வத்திலே வந்து கழுத்தைக்கட்டிக்கூப்பிட, ஆற்றாமை மிகுந்திருப்பாளொரு அகப்பரிவாரத்தாள் பறிகொடுத்தாற்போலே கையெடுத்துக் கூப்பிட்டுத் தரையிலே கிடந்து புரள, "தாஸாம் விலபமாநாநாம் ததா ராக்ஷஸயோஷிதாம் | ஜ்யேஷ்டா பத்நீ ப்ரியா தீநா பர்த்தாரம் ஸமுதைக்ஷத || தஶக்ரீவம் ஹதம் த்ருஷ்ட்வா ராமேணாசிந்த்யகர்மணா | பதிம் மண்டோதரீ தத்ர க்ருபணா பர்யதேவயத்" இவர்களப்படிக் கூப்பிடாநிற்க, ப்ரதாநமஹிஷியாய் கம்பீரையுமாயிருக்கிற மண்டோதரியானவள் நினைக்கவொண்ணுத தொழிலையுடைய பெருமாளாலே கொலையுண்டு கிடக்கிற ராவணனை எறவிழியப்பார்த்து நெஞ்சழிந்து ப்ரலாபித்து அழுகிறாள். அழுதபடி—"நநு நாம மஹாபாஹோ தவ வைஶ்ரவணாநுஜ| க்ருத்தஸ்ய ப்ரமுகே ஸ்தாதும் த்ரஸ்யத்யபி புரந்தர:|| ருஷயஶ்ச மஹீதேவா கந்தர்வாஶ்ச யஶஸ்விந: | நநு நாம தவோத்வேகாச்சாரணாஶ்ச திஶோ கதா: || ஸ த்வம் மாநுஷமாத்ரேண ராமேண யுதி நிர்ஜித: | ந வ்யபத்ரபஸே ராஜந் கிமிதம் ராக்ஷஸர்ஷப" என்றும்-"மாநுஷாணாமவிஷயே சரத: காமரூபிண: | விநாஶஸ்தவ ராமேண ஸம்யுகே நோபபத்யதே" என்றும்-நாட்டாரிரண்டு தோள் படைப்பார்களாகில் இருபது தோள் படைத்தவனன்றோ

“ நமோஹாஸபாவிஜேஸ்வாஹா” என்று நாட்டாரெழுவுக்குத் தோள்படைத்தார்களாகில் அமைக்கைக்கு மாண்மைக்கும் தோள் படைத்தாய்நீயன்றோ? ஆருடைமைக்கும் வைஶ்ரவணனுடைமைக்கும் வைஶ்ரவணன் தம்பியன்றோ. நீயுமாய்க் கோவித்தால் நாட்டில் படைவீடெல்லாமழித்துத்திரிந்த இந்த்ரனும் உன்முன்னே நிற்கவல்லனோ? ஸாவாநமஹாஸத்ரான ருஷிகள், ப்ராஹ்மணர், க்ஷத்ரியரான வாரணமாஸவாதிகளகப்பட உனக்கஞ்சி நிமஙங்களிலே யன்றோ ஓடிப்போய்க்கிடப்பது; இப்படி மதிப்பனுயிருக்கிற நீ க்ஷுத்ரரான மநுஷ்யருக்குத்தோரோமென்று ❦வெட்கவுமறிந்திலையீ; வாங்கொள்ளுகைக்குங்கூடப்பாத்தம்போராத மநுஷ்யர் கிட்டவொண்ணுதநிலத்திலேநின்று ஒருடம்பிலே அம்புபட்டால் அவ்வடிவைவிட்டுவேறொருவடிவு கொள்ள வல்லையாயிருக்கிற வுனக்கு ராமனால் பிறந்த விநாஶம் எனக்குக் கூடியிருக்கிறதில்லை யென்று சநுவைதிபடுவது, “யதைவவாநரைரேவ ஸாகரே ஸேதுர்பந்தஸ்ஸர்ஜா வேதைவஹ்ருதயே நாஹம் ஶங்கே ராமம் நமாநுஷம்॥ யதைவஹி ஜநஸ்தாநே ராக்ஷஸைர்பஹுபிர்வ்ருதம்। கரஸ்து நிஹதோ ப்ராதா ததைவாஸௌ நமாநுஷ:” என்றும், குரங்கு படைகொண்டு ஆழிக்கடலை யளவிட்டு அணைகட்டினபடியாலும், உனக்ககப்படத் தலைக்காவலாய் அழிவில்லாத பலிகரமுந்தானுமாயிருந்த கரனைக் கொன்றபடியாலும், இந்த யுக்திகளாலே இவரை மநுஷ்யரல்லர் க்ஷத்ரியரென்றறுதியிட்டு, “ ஸர்வாவாஸவேநக்ஷயம்யுத்தேவ்ரதாவதி ” என்று இந்த்ரனாலே நலிவுபட்டாயோ? யக்ஷமுக்யாதிகளாலேயோ? ஸாஹஸ்ரவான ராஜ்யனாலேயோ? என்று ஶங்கித்து, “வாஸவஸ்ய கரதலக்ஷிப்தாஹஸ்தஷ்டாவிஷ்ணுஸம்யுகே” என்றும் “யேநவிக்ராஸிதஸ்ஸக்ரோயேநவித்ராஸிதோயம:। யேநவைஶ்ரவணோராஜா புஷ்பகேணவியோஜித:” என்றும் “ஜேதாரம்லோகபாலாநாம் க்ஷேப்தாரம்ஶங்கரஸ்ய” என்றும் §தூசியிலே நின்றவுன்மகன் கையிலே கட்டுண்டுபோன இந்த்ரன் உன்முன்னிலையிலே நிற்கவும்மாட்டான்; எல்லார்க்கும் ¶கூற்றனுனகிலுமுனக்கஞ்சி ப்ரஹ்மாவைவிட்டு

❦ வெட்கம்-அச்சம்.

§ தூசியிலே-ஸேநாமுகத்திலே. ¶ கூற்றன்-சிக்ஷகனனயமன்.

உறவுசெய்த கழுவின யமனும் மாட்டான்; தமயனேயாகிலும் ※ஏற்றபுரவியான புஷ்பகத்தையகப்படப் பறிகொடுத்து இன்று கூட மீட்கமாட்டாத வைஶ்ரவணனும் மாட்டான்; ஸஹஸ்ராஹாஸங்கொடுத்துஉபகாரகனாயிருக்கச்செய்தேயும் ‖பீடத்தோடேபிடுங்குண்டவனைகையாலே ருத்ரனும்மாட்டான்; என்றுகழித்து, "ஸதாபஹிஸ்ரேஹவதேஹஷு வஸ்துஷு வ்ருணேஜ்ஞ: காரணவ்யக்தய:" என்று ஶாநஸ்வத்ருக்ஷத்தாலும், ராவணவதத்தில் வைநதேயவித்ருக்ஷத்தாலும், வேதாந்தப்ரஸித்தமான காரணங்களால் வருகிற அநுமாநத்தாலும, "பராஸ்ய ஶக்தி விவிதைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச" என்றும் "விவித்ராஶ்ஶக்தயஶ்ஶுத்தாந்தவ்யத்வ்யவஸ்திதா:" என்றும் "ஸீதாலக்ஷ்மீர்பவாந் விஷ்ணு:" என்றும் "பவாந்நாராயணோதேவ:" என்றுஞ் சொல்லுகிற ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளாலும் பெருமாளை பரவஸ்து என்று தானே யறுதியிட்டு தானறிந்த ப்ரகாரத்தைப் பிறர்க்கு மறிவிப்பதாகக் கோலி, ராவணனைநோக்கி இவர் கேவலரல்ல, பரவஸ்துவான நாராயணன்; தேவாதிகளால் பட்டபடி ப்ரஹ்மருத்ராதியாய் நின்று வரங்கொடுத்த படியாலே ஸத்யவாக்யத்வ யோமரகைக்காகத் தம்மை முடிந்நஷ்டு சட்டையையிட்டு ※ ஓருப்புண்டதேவர்களையும், ஐக்ஷவாநரமோவஸுவிக்ரஹங்களைக்கொள்ளுவித்து, சம்முடையவிஹூதியான லோகத்தை "ப்ரவ்யஸம்லோகக்ஷணக்ஷ" என்னும்படி நீநலிந்தபடியாலே தமக்குவேண்டியன்றிக்கே லோகஹிதாகமாக ஸவரிகாரனை வுள்ளைக்கொன்று பெரிய புகருத்தாழுமாய் நின்றாரென்று நிஷ்கஷித்துத் தலைக்கட்டுகிறார் ளிவ்ருதேஶத்தி விஶுதஶ்லோகியால்.

இதில் முதல் ஶ்லோகத்தால் ஸ்ரீராவிஹூதியிலே எல்லாரோடு முருக்கலந்து நிற்கிற விவர் வேதநாவேதநவிலக்ஷணமான வஸ்துவென்றறிந்தேனென்கிறாள்.

※ ஏற்ற புறவியான - தகுந்த வாஹநமான. ‖ பீடத்தோடே பிடுங்குண்டவனைகையாலே - தனக்கு வாஸஸ்தாநமான கைலாஸத்தோடு தூக்கப்பட்டவனையால். ※ ஓறுப்புண்ட - வ்யாகுலரான.

வ்யா. *க. (வ்யாக்2) அவரோ இவரோவென்று¶ அலமந்து திரிந்தோம்; இப்போதொருபடி வெளியாயிற்று. *உ. (வ்யாக்2) தேவதாந்தரவிஷயவிசாரமானபோது தெரியாதபடி யிருள்மூடிக் கிடந்தது; பகவத்விஷயத்திலே வந்தவாறே ப்ரகாஶமாயறியவாயிற்று. "ஶாஸ்த்ரயோநித்வாத்" என்றும் "ஸத்த்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்" என்றும் "அறியாதனவறிவித்த" என்றும் ஜ்ஞாநத்துக்கு§ ஊற்றுவாய் இவனிறே. *௩. (வ்யாக்2) "இனியறிந்தே னீசற்கும் நான்முகற்குந் தெய்வம் இனியறிந்தே னெம்பெருமா னுன்னை" என்னுமாப்போலே இத்தனைபோது மறிந்திலேன், இப்போதறிந்தே னென்கிறாள். *௪. (வ்யாக்2) கண்டபோதே "ஸர்வலோகேஶ்வரஸ்ஸாக்ஷாத்" என்னும்படியானார். *௫. (வ்யாக்2) "காத்வம் பவஸி ருத்ராணாம் மருதாம் வா வராநநே | வஸூநாம் வா வராரோஹே தேவதா ப்ரதிபாஸி மே || கிந்நு சந்த்ரமஸா ஹீநா பதிதா விபுதாலயாத் | ரோஹிணீ ஜ்யோதிஷாம் ஶ்ரேஷ்டா ஶ்ரேஷ்டா ஸர்வகுணாந்விதா || வஸிஷ்டம் கோபயித்வா த்வம் நாஸி கல்யாண்யருந்ததீ" என்று திருவடியானவன், ருத்ர மருத் வஸுக்களுடைய தேவதையோ? சந்த்ரனைப்பிரிந்த ரோஹிணியோ? வஸிஷ்டனைப்பிரிந்த அருந்ததியோ? என்று ஶங்கித்து யுக்திகளாலே பிராட்டியென்று அறுதியிட்டாற்போலன்றிக்கே, கண்டபோதே பெருமாளென்றும், பெருமாளை பரதத்த்வமென்றும் அறுதியிட்டே னென்கிறாள். *௬. (வ்யாக்2) மண்டோதரி "மயா ஜ்ஞாதம்" என்கிற தௌ்ளவழியைப்போலே சொல்லுகிறாள். "அஹத்வா ராவணம் ஸங்க்யே தேவதேவோ மஹாவ்ரத: | ஏதே ஹ்யதிஸ்பர்த்தீ மாநுஷம் ரூபமாஸ்தித: || ததிதாநீம் மயா ஜ்ஞாதம்" என்றாளிறே. "ஜ்ஞாதம்" என்று ஸாமாந்யவாசியான ஜ்ஞாநஶப்தமிவ்விடத்தில் ஸ்ம்ருதிவிஶேஷத்திலே வர்த்திக்கிறது. *௭. (வ்யாக்2) "ஸ ஹி தேவைருதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபி: | அர்த்திதோ மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ்ஸநாதந:" என்றும்

¶ அலமந்து-வ்யாகுலப்பட்டு. § ஊற்றுவாய்-உத்பத்திஸ்தாநம்.

"வேண்டித்தேவரிரக்க" என்றும் ராவணவதார்த்திகளான தேவர் களபேக்ஷையாலே வந்து பிறந்தாரென்கிற தேவரஹஸ்யமிப் போது வெளியாயிற்று. * அ. (வ்யக்தம்) ராவணராயம் வருமெ ன்று ராவணன்படுந்தனையும் தம்மைமறைத்து * நாட்டில்பிறந்து படாதனபட்டுமநிசர்க்காய்த் திரிந்தது, ராவணன் பட்டவாறே இப் போது வெளியாயிற்று.

வெளியானபடி யெங்ஙனே யென்னில்; (ஸஷ:ஸோயோமீ, ஸாக்ஷா, ஶங்கசக்ரகதாதர:, ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா:) ராவணனுமிடமாகில் "வ்யக்தம், ஸஷ:" என்று ஸாநாயிகஸிக்க வே ண்டாவோ வென்னில்; வக்தாவினுடைய விவக்ஷாவஶமிறே வாக்ய வ்ருத்தி; ராவணவதம் ராமனால் கூடாதென்பது, இந்த்ராதிகளோ வெ ன்பது, அங்குங்கூடாதென்பதாய் ஸாநாவ்ருத்திலேவிமர்ஶித்துயுக்தி களால் ஒருபடி யறிந்தோமென்று ஸாநாவ்ருத்திலே நிஶ்சயித்துத் தனியே ஒரு வாக்யமாய்க் கிடக்கிறது. ". வைநாஶ:கியராண ஜிமமநே நாமதேவஹ தம் ஶக்திஸஹஸ்ரதஸ்வப தநா தீ தோஹ நாஜவி | தாக்ஷு ஸ்லோவிஸம்நி ஜேந மரணா ஜநாதிநாம்ராவணம்" என்று பஹுவசனமாக விகல்பமாய் "க்ஷ:ஜா தம்ஸ ஜடாயுராஜஸா க்ஷோயவம்வாக்ஷதி" போலே கிடக்கிறது. "வ்யக்தம்" என்று தானறிந்தாளாகில் "ஸஷஸோ யோமீவாக்ஷா" என்று மேலே சொல்லுகிற தென்னென்னில், "ஸஹஜாநுஷாதேந ராமேணயபிநிஜிதஃ" என்றும் "ஸாக்ஷஸபீவாமஹதவாஸம்" என்றும் ராவணனை நோக் கிச் சொல்லுகிறவளாகையாலே அவரோ இவரோ வென்று ஸந்தே ஹித்தவள் "ஆராலுமல்லனறிந்தேனவனை நான்" என்றுள்முற்பட, கணதாம் "உமக்கறியக்கூறுகேனே" என்று ராவணனுக்கும் பிற ர்க்குமறியச் சொல்லுகிறாள். பிணமாய்க் கிடக்கிறவனுக்குச் சொல் லுகிற தென்னென்னில்; விரஹிநிகளுமாய் வதிநைகளுமாய் இருக்கிற ஸ்த்ரீகள் நாயன்மார் ஸந்நிஹிதராயிருக்க முன்னில்லையாக

ஸாவித்துச் சொல்லக்கடவது. "நநு நாலோபி நீதா நாம்விநேதா விபாலவ" என்றும் "க்ஷேமே தஜஹிவதே" என்றும் "ஸாரா ஹாயுக்ஷ்ண ஸாயஸமிதே ஸாராஜா தஸ்ஸஹஜேஜ நந்ரா" என்றும் "முகில்வண்ணதகவதோ" என்றும் "வட்கிலளிறையும் மணிவண்ணா" என்றும் "என்தக விலேதகவிலேயே நீகண்ணா" என்றும் க்ஷோமாகவநிலெகயிலே யிருக்கிறபிராட்டி ஸாவூவானிலேயிருக்கிற பெருமாளை நோக்கிச் சொன்னாள்; தந்தாமூர்களிலே யிருக்கிற ஆழ்வார்களாகிற நாய்ச்சிமார் தந்தாந் திருப்பதிகளிலே யிருக்கிறநாயன்மாரை நோக்கிச் சொன்னார்கள்; தாரையும் வாலி பட்டுக்கிடக்கிற போது "உத்திஷ்ட ஹரிஶார்தூல ஹஜஸயநாத்ஸ்லூ நைவம்வியாஶ்வநே தஹிஸாவோநீ ந்ருபதிஸத்தமா: । ஈதீவவமநேதகாதாவ வஸமயாவஸமயாயிவ । மதாவஸாவமியாமா நைத்ருஜாம்விஸாய நிஷேவவே" என்று சொன்னாள்; ஆநோஹரியும், "நநு நாஜஜ ஸாவாஹோதவ வைஶ்ரவணாநுஜ "உத்திஷ்டோத்திஷ்ட கிம்ஶேஷே" என்று சொன்னாள்; வ்யக்தமாக வைளகிகவிஷயங்கள் தானே காணுகின்றோம்.

இவள்தான் தனக்கு வ்யக்தமாய்ச் சொன்ன பாசுரமென்னென்னில்; "ஸஷவாஜாதாநித்ய ஸ்ரீஜேஷ்டாகா நாம்ஹிதகாஷ்யா வஸராக்ஷஸவஸீவாரம்ஹத வாம்ஸ்காஜஹாத்ய திஃ" என்றிப்புடைகளிலே. * க. (ஸஷ:) "ஓ நுஷம்வவமஸாஷ்ஸாய" என்று உநுஷ்டு சட்டை யிட்டுத் தம்மை மறைத்துக் கொடு நிற்கிற விவர். * உ. (ஸஷ:) "ராஜஶ்லோகஸஜாவிஷ்டஜித்யவாவவிஸீஷணம் । க்ஷத்ரியோ நிஹதஸ்ஸத்ருநஶோவத்ஜதிநிஶ்சய:" என்றும் "ஸம்ஸார: க்ரியதாம் ஹ்யாதாஸ்யமெஶ்வதா நிவதய" என்றும் எங்களுக்கெல்லாம் நியாமகராய் பூசலில் பட்டார்க்கு வெறுக்கிறதென்! ஸம்ஸ்காரத்தில் வ்யவதிஷ்க்கலாகாதோ, பெண்டுகளை மீளவிடுமென்று உத்தாரக்ருத்யங்களுக்கு வியாயகராயிருக்கிற விவர். * ௩. (ஸஷ:) விஸீஷணஸ்தகளை க்ஷஹரணஸஷிநெதகளாக்கிஎன்னைவெயயர்

ஸௌலப்யத்தையாக்கி நிற்கிற விவர். *௪. (ஶ்லோ:) §கொழுந்தனார் பெண்டுகளை ஸநாதபாப விஶ்லேஷிதைகளாக்கி எங்களை பரமாஶ்லேஷிதைகளாக்கி நிற்கிற விவர். * ௫. (ஶ்லோ:) "யஜ்ஞஸம்ஸ்தாவ நாஶாய" என்றும் "யஜ்ஞவாயோஜநஸஸ்ராஸ்ர" என்றும் ருஷிகளுக்கு யஜ்ஞத்தைக்கொடுத்து, "விபீஷணவிஷயம் ஸர்வபாஶ்வஸ்த்ரலம் க்ருதம்" என்று விபீஷணனுக்கு ஐஶ்வர்யத்தைக்கொடுத்து, "ஸுக்ரீவஸகாஶம் ஸுக்ரீவ" என்று ஸுக்ரீவனுக்குக்காரியத்தைக் கொடுத்து, "யாஶ்சம் ஸம்ஜந்மநா தாமஹநோகா நந்தநோ" என்றும் "க்ருதஸஹஸ்ரகம் மதி" என்றும் ஜடாயுவாதிகளுக்கு மோக்ஷத்தைக்கொடுத்து, *அறம்பொருளின்பம்வீடென்கிறபுருஷார்த்தம் நாலும் மாண்டவாறே எனக்குக் கைவல்யத்தையே தந்து நிற்கிற விவர். *௬. (ஶ்லோ:) "ஸர்வஶக்திஸமாவாநஶக்தவேஷ்டே" என்கிறபடியே ஸர்வஸாமர்த்யயோகதாபஸ்ஸ ஸஜ்ஞாஜ்ஞ பாவணவயாஶ்ரிதா நாஷ்வேஷ்டிதங்களைப் பண்ணி ஒன்றுமறியாதாரைப்போலே நிற்கிற விவர். * ௭. (ஶ்லோ:) "ஆநாஶ்ரித நாஶ்ரித" "வாசமாவஜாநத:" என்று ஸர்வஜ்ஞர்களான என்போல்வார்க்கு ஶ்ரிதஸௌலப்யமாகத் தாழவிட்ட நீர்மையைத் தண்மையாக நினைக்கும்படி எளியராயிருக்கிற விவர்.

இப்படி எளியராயிருக்கிற விவர் தாமாரென்னில்; * க. (ஹேயோஶ்ரீகேவலரல்ல; "ஸர்வகல்யாண குணாத்மகோஸௌ" என்று கட்டடங்கநன்றான திவ்யகுணங்களை யுடையவர். *உ. (ஹேயோஶ்ரீ) "ஜ்ஞாநஸக்திபலைஶ்வர்ய" என்றும் "யோமயாஸுபரோக்தாஸௌ நித்யஜ்ஞவிக்ரஹ:" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, "யாநக்தி யோம:" என்று குணங்களுக்குப் பேராய் "அநவதிகாதிஶய ஸௌந்தர்யகல்யாண குணகண:" என்றும் "உயர்வற உயர்நலமுடையவன்" என்றும் அதிஶயகரமான குணங்களுக்கு ஆகரமானவர். (ஹேயோஶ்ரீ) "யோமஸ்ஸுஹநோவாயயாநஸஜ்ஞ

§ கொழுந்தனார்-மைத்துனன்.

தியாக்லிஷ்டா" என்கிற விவ்வசநங்களிலே யாகிலுமாம். * ௩. முதல் ஸம்ஹநமாய், "ஸம்ஹந: கவசவநத:" என்று :|: உடம்புக்கிடாய், ஹோமமென்று கேவலமான ஶாஸ்த்ரஸம்ஹநமன்றியிலே இந்த்ரன் வரக்காட்டினதாய் திவ்யமாய் ராவணஶஸ்த்ராஸ்த்ரங்களுக்கிடுபடாதே விலக்ஷணமான உடம்புக்கிடுடையரா யிருந்தாரென்றுமாம். "சன்னாகம்" என்று தமிழனுஞ் சொன்னானிறே. அன்றியிலே, * ௪. (ஹோமீ) என்று "ஸம்ஹௌவிஶ்ரிஷ்டத:" என்கிறபடியே, ஸம்ஹநம் உத்யோகமாய் "உத்யோகதவஸம்வேக்ஷ" என்று ராஜபுத்ரரென்று முசித்திராதே படைகூட்டுவது, துணையணைப்பது, அணியடைப்பது, வத்தையையடைக்கப் பாய்ச்சுவது, சுடுவது, இடிப்பது, மாவனை யழைப்பது, ஔஷயமழைப்பிப்பதாய் பெரியஉத்ஸாஹமுடையரா யிருந்தாரென்றுமாம். அன்றியிலே, * ௫. (ஹோமீ) என்று உபாயமாய், "உபாய: கோவயேத ஸ்ய" என்றிவர் கேட்பது, "ப்ரவிஷ்டாஶாந்ஷிதாத" । "கவய்ம்தைவதைவிருஷ்ணாஸஶேஜஹி" என்று தேவர்கள் சொல்லுவதாய் இப்படிவரத்தின் வரியிலகப் படாதபடி இதோருபாயமுடையராயிற்றென்றுமாம். அன்றியிலே, * ௬. (ஹோமீ) என்று யாகமாய், "தைவ்யஶீகாயாம்" இமே. உமாயயஜ்ஞத்தில் தேவர்கள் திரண்டவன்று தொடங்கி ராவணவயவர்யஜ மாகநடுவுள்ள காம்யவிதைகளில் ஒன்றும் பழுதுபோகாதபடி பத்தும்பத்தாகக் காமவிசாரமுடையரா யிருந்தாரென்றுமாம். அன்றியிலே, * எ. (ஹோமீ) என்று ஸஹ்கியாய், "நாஸஹாயஸ்யஸித்தி" என்று துணையில்லாதவனுக் கொன்றுகாமையாலே இது முடியும்படியாக ஹநுமத்ஸுக்ரீவவிபீஷணாதிகளான ஸஹாயஸஹ்கியுடையராயிருந்தாரென்றுமாம். அன்றியிலே, * அ. (ஹோமீ) என்று யாக்கியாய், "உத்தரோத்தரயாக்தௌவசகாவாவஸதிர்யா" என்னுமாப்போலே வநவாஸநிவ்ருத்திக் கிளையபெருமாள் வசநங்களைத் தள்ளியும், ஜாபாலிசொன்ன யஶோக்ஷவசநங்களைத் தள்ளியும், வாலிவயாநந்தரம் அவன் சொன்ன வசநங்களைத் தள்ளியும்,

---

:|: உடம்புக்கிடாய்-சரீரத்துக்கு பலமான கவசமாய்.

விபீஷணஶரணாகதிக்கு ஸுக்ரீவஶரபஜாம்பவத்ப்ரப்ருதிகளு டைய வசநங்களைத் தள்ளியும், இப்படி பலரோடே கலந்தவிடத்தி லும் இத்தனைபேரையும் தள்ளும்படியான வ்யவஸாயஶக்திகளையுடைய ராயிருந்தாரென்றுமாம். அன்றியிலே, * ௯. (யோகீ) என்று தலையுஞ் சடையும் அரையும் மரவுரியுமான வேஷத்தாலும், இத்தனை பெண்டுகள் திரண்டு கிடக்க முகமெடுத்துப் பாராதவிரக்தியாலும். வென்றுகொண்ட ராஜ்யங்கள் ஸுக்ரீவவிபீஷணாதிகளுக்குக் கொடுத்துத் தாமவற்றில் நசைபண்ணாமையாலும், நினைத்து முடிக்கும் படியான தபோநுஷ்டாநத்தாலும், இவர் தாம் பெரிய யோகிக ளாயிருந்தாரென்றுமாம்.

இப்படி யோகிகளாகில் கர்மவஶ்யரான ஸம்ஸாரியாயிருந்தா ரோவென்னில், * க. (பரமாத்மா) அப்படியல்ல; ஸர்வாந்தராத்மாதி யான புருஷோத்தமன். * உ. (பரமாத்மா) "பரோமாத்மேதி சாப்யுக்தோ தேஹேஸ்மிந் புருஷ: பர:" என்றும், "யஸ்யாத்மா ஶரீரம்" என்றும் "ஹ்ருதயேப்யாத்மா" என்றும் "ஒத்தார்மிக்காரை யிலையாய மாமாயன்" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஶரீரியானவன். (பரமாத்மா) "ஸூக்ஷ்மாஜீவேப்யோ தேவே ஹேமாஸிதேவோ பர மாத்மா | யதோ தங்கேஸ்மிந் ததேவோ" என்ற இவ்வசநங்களிலு மாம். * ௩. (பரமாத்மா) என்று ஜீவவாசியாய், "ஸர்வாத்மா ஸர்வக:" என்றும் "ஸர்வவஸ்து ஸமஸ்தவ்யாப்தி" என்றும் "இல்லதுமுள்ளதும்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, ஶரீராத்மபாவத்தாலே அவன் தானென்று சொல்லலாம்படி யிருக்கிறவர். அன்றியிலே, * ச. (பரமாத்மா) என்று ஶ்ருதியிலேயாய், "ஸர்வஸ்ய வஶீ ஸர்வஸ்யேஶாந:" என்றதே; ராஜ்யஸம்பந்தமான ஸீதாபஹரணாதிவ்யஸநங்கள் வந்தவளவிலும் செய்யுங்கார்யங்களிட்டேறும்படியான நிலையையுடையராயிருந்தாரெ ன்றுமாம். அன்றியிலே, * ௫. (பரமாத்மா) என்று தேஹத்தி லேயாய், "நித்யோ நித்யாநாம்" என்றும் "நஹி தஸ்ய ஸம ஸ்தாநோ தேஹோ பரமாத்மந:" என்றும் "மணியுருவில்பூதமைந்தாய்" என்றும் எதிரிகளுக் கிடுபடாதபடியான நித்யநிரவத்யவி

ரூ ஹராயிருந்தாரென்றுமாம். அன்றியிலே; * ௬. (வாஸுதேவ)என்று ஸுஸ்வபாவத்திலேயாய், "ஸம்பாஷ்யஸம்பாஷணாதிஸம்வாதக்ரைஃ" என்றும் "வாஜநஹெஸுலப ரஹே" என்றும் "எளிவருமியல்வினன்" என்றும் "நஹிவாதுநஹாஸேஷ்ய ஹ்ருதேவதுஷ்ராஜ்ஞ" என்றும் "காக்குமியல்வினன்" என்றும் ஸௌலப்யாதிகளான ஸுஸ்வபாவமுடையாரா யிருந்தாரென்றுமாம். அன்றியிலே, * ௭. (வாஸுதேவ) என்று வாஸுதேவராகிய, "ஜகத்ஸர்வம் ஹரிஸ்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ்ஸ்தித:" என்கிறபடியே ஸர்வமும் வ்யாப்தமாய்த்தாம் வ்யாபகரென்னலாம்படி யிருந்தாரென்றுமாம். அன்றியிலே, * ௮. (வாஸுதேவ) என்று யத்நத்திலேயாய், "யத்நவாம்ஸு ஹவிஷ்யதி" என்றும் "உத்தாஹஃஸௌர்யஸத்வம்" என்றும் மேலே மேலே உத்ஸாஹமுடையாரா யிருந்தாரென்றுமாம். அன்றியிலே, * ௯ (வாஸுதேவ) என்று ப்ரகாசியாய், "ஜ்யோதிஷாம்ரவி" என்றும் "தேஜஸாமப்யஹம் ஸூர்ய:" என்றும் "மூளக்கதிரை" என்றும் "சுடர்களிரண்டாய்" என்றும் ப்ரதாபாதிகளால் ஜ்வலிப்பன் தானாயிருந்தாரென்றுமாம். அன்றியிலே, * ௧௦. (வாஸுதேவ) என்று ஸ்துதியாய், "ஸ்துத்யம்வேதநயதீத்ருஷ்டிஃ" என்றாய் "நயாதிவாஸுதேவம்" என்றும் "ஸ்தோத்ரிஸ்தர்ஸஸ்வரயே" என்றும் "நிர்விகாரம் ஸ்துதீப்ரஸ்ஸுவரேணவஷ்டா" என்றும் "நிலனாய்த்தீயாய்" என்றும் ஊஹகங்களாலேஸ்துதிதாலுயிருந்தாரென்றுமாம். அன்றியிலே, *௧௧. (வாஸுதேவ) என்று க்ரீடியாய், "வாஸுதேவநயநாஷி" என்றும் "வாஸுதேவவாஷ் ஷாந்யாய" என்றும் "மதியினல்குறள்மாணாய்" என்றும் ஸ்வஸ்தாதிதவாஸியோமமுடையரென்றுமாம். அன்றியிலே, *௧௨, (வாஸுதேவ) என்று வாதவாஸியாய், "தஸ்ஸ்வாதாத்தேநந:" என்றும் "காலாய்" என்றும் ஸர்வப்ராணிப்ராணநஹேதுவான காற்றுத் தானாயிருந்தார்.

இதெல்லாம் "வாஸுதேவதிவாவப்ரஜ்ஞோ தேஹேஹஸிந்யா ஷஃவாஃ" என்று வாஸுதேவஶப்தம் க்ருஷ்ணனுக்கும் பேராயிருந்தது;

இது ப்ராக்ருதமாகமாட்டாதென்ன; (ஸநாதந: பரமாத்மா) முக்தன் நெடுங்காலம் பத்தனாய்த் திரிந்து பின்பு முக்தனானலன்றோ பரமாத்மஸ்வபாவனாவதும் வருவது; இவன் எப்போதும் பரமாத்மஸ்வபாவனாயே இருக்கும். (ஸநாதந: பரமாத்மா) இவன் “நித்யம் விபும் ஸர்வகதம்” என்று ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வதேஶத்திலும் ஸர்வவஸ்துக்களிலு மிருக்கும்.

“ஸநாதந: பரமாத்மா” என்றாலும், ஆத்மஸ்வரூபம் தேஹவ்யாப்தியாய் சுவித்தாகையாலும், “நித்யஸ்ஸர்வகதஸ்ஸ்தாணு:” என்றும் “நித்யாஸததவிக்ரியா” என்றும் சுவித்துத்தான் ஸநாதநமாகையாலும் பரமாத்மாவாகக் கூடாதோ என்னில்; (அநாதிமத்யநிதந:) சுவித்து ஸ்வரூபேண நித்யமாகிலும், ஆதிமத்யாவஸாநங்களுண்டு; இவன் “அநாதிமத்யாந்தமஜமவ்ருத்திக்ஷயமவ்யயம்” என்று சுவித்துப் போலே ஆதிமத்யாவஸாநங்களின்றிக்கே, யிருக்கும். (அநாதிமத்யநிதந:) ஆதிமத்யநிதநங்கள் மூன்றுக்கும் ஒவ்வொன்றுக் கிரண்டவஸ்தையாய், “அஸ்திஜாயதே பரிணமதே விவர்த்ததே அபக்ஷீயதே விநஶ்யதி” என்று சுவித்த ஷட்பாவ விகார யுக்தமாயிருக்கும்; இவனப்படி யன்றிக்கே “அபக்ஷயவிநாஶாக்யபரிணாமர்த்திஜந்மபி:| வர்ஜிதஶ்ஶக்யதே வக்தும் யஸ்ஸதாஸ்தீதி கேவலம்” என்று ஸர்வதா ஸத்தையே யாய் வ்யதிரிக்தாவஸ்தாவிஶேஷங்களின்றிக்கே இருக்கும்.

“ஸ்தூலஸூக்ஷ்மாத்மநே நம:” “அவ்யக்தவ்யக்தரூபாய” என்று சுவித்துத்தான் ஸூக்ஷ்மமாய், அவ்யக்தமாய், ஸ்தூலமாய், வ்யக்தமாய், இரண்டவஸ்தையா யாயிற்றிருப்பது. ஸ்தூலமாய் விகாரமென்று பேரையுடைத்தான ப்ருதிவ்யாதிகளுக்காயிற்று ஆதிமத்யாதிகளுள்ளது; ஸூக்ஷ்மமாய் ப்ரக்ருதிவிக்ருதியான மஹதாதிகளுக்கு “த்ரிகுணம் ஜகத்யோநிரநாதிப்ரபவாப்யயம்” என்று ஆதிமத்யாதிகளில்லையே யென்ன; (மஹத: பர:) அப்படியிருக்கிற மஹானுக்கும் அவ்வருகாயிருக்கும். (மஹத: பர:) இவ்வருகுள்ள கார்யவர்க்கங்களில் பெருத்த மஹானென்று சொல்லலாம்படியான மஹத்தத்வத்துக்கு மவ்வருகாயிருக்கும்.

"ஸதத்வாரஸ்" என்றால், "ஸதத்வார ஸவ்யக்ஷஸ்வ்யக்தாவ்யக்தாதஸ்வரூபஷ்வோபஸ்" என்று ஸஹானுக்கு வ்யாவ்ருத்தமன்றோ? அதுவானேன்ன ; (ஸஹஸ்து) "ஸஹதோதாமஷீயாஸ்" என்றும் "ஸஹாஸ்ரவிஸாஷாத்தாஸ்ம் ஸ்வாயம்போருஷாவதி" என்றும் பெரியதுக்கும் பெரியதாய் ஸர்வஸாக்ஷவ்யாவ்ருத்யுமாயிருக்கும்.

ஆக இத்தஸ்லோகத்தால் ஸ்ரீவிஸஷதிவ்யாமமும் அங்குள்ள வேதநாவேதந வெலக்ஷண்யமும் சொல்லிற்று.

இரண்டாம் ஸ்லோகத்தாலே "ஸதத்வாஸோஸஹாஸ்" என்று ஸஹதேவ்யக்தங்களில் வ்யாவ்ருத்தஜைப்பெருத்திருக்குமென்றே சொல்லி நின்றது; "ஸவ்யக்ஷக்ஷஸோமீபதேத" என்றும் "ஸதேயோநிர்ஷூணிஸஹ" என்றும் "தேநாஹோஸவஜேவோஸீயஷ்ர" என்றும் "தஷநஸஜைஸஹஜஜ்ஞாதவேஸாணஞ்" என்றும் "சூழ்ந்தகன்றாழ்ந்துயர்ந்த முடிவில் பெரும்பாழ்" என்றும் இவ்வருகுள்ளவற்றுக் கெல்லாம் மேலாய்ப் பெருத்திருப்பது தஜஸவாவெவ்யான ஸஷவ்யக்ருதியன்றோ வென்ன ; (தஸோவாஸ:) "ஸூக்ஷ்மவணஜஸோவாஸாக" என்றும் "க்ஷயஜஸஹஜவஜஸவாமே" என்றும் ரஜஸவாவெவ்யான ஸஷவ்யக்ருதிக்கு மவ்வருகாயிருக்கும். (தஸவாஸ:) "ஸமபத தவேஸோஷவோஜ்யாதிநீவ்யதே" என்றும் "ஹிரண்யயேவரேஸோகே" என்றும் "வெகண்ணேதவேரேவோகே... ஞ்ஞேய" என்றும் வ்யாக்ருதத்தைக்கடந்து அவ்வருகாயிருக்கிறவன்.

"தஸவாஸ:" என்றதென்; "ஸதீதவ்யாக்ருதாநுஷோகாஸ்" என்றும் "தஷிஷ்ணோ:வாஸவஷ்ர" என்றும் "விஸ்வதஸ்வஷேஷவஷதஸ்வஷேஷத்தஷேஷநஷ்ஷேஷஷேவேஷ" என்றும் இவ்வக்ருதிக்கு மேலாயிருப்பதுவாஸவஷன்றோவென்ன;

*க (யாதா) "விஷ்ணுஹ்யாஸ்தஷக்ருத்தஸஸோஸோநஷஸிதாஜமஸ" என்றுஉஸபவிஸஷதியும்யாத்மித்தனைபோக்கி யாஸகனைவனன்றோ? *உ. (ஸ்ரீதா) "ஸயாஷ்யாணஸோஷணபோ:" என்றும்

"ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி" என்றும் "எனக்கே தன்னைத் தந்தகற்பகம்" என்றும் தன்னை ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணியிருக்கிறவன். * ௩. (ஶ்ருதி) "ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந்" என்றும் "ஸகலபலப்ரத:" என்றும் "ஸாக்ஷாத்போக்தா ஹர்ஷாநு ... ஸர்வலோகஸம்பத்ஸ்ரஷ்டி" என்றும் "போகம் நீ யெய்திப்பின்னும் நம்மிடைக்கே போதுவாய்" என்றும், போகமோக்ஷப்ரதனென்றாகவுமாம். * ௪. (ஶ்ருதி) "காரணந்து த்யேய:" என்றும் "ஸஜ்ஞாதேவாஸ்ய விதரஸம்ஸ்த்ருஷ்டி" என்றும் "லவணகயா பவதி... ஸஹஸ்யா பவதி" என்றும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஸர்வாத்ம்யோபாயோபகாரணமாகவும், முக்தருக்கு ஸாநந்தஹேதுவாகவும், காரணகனேவ ப்ரதனென்றாகவுமாம். அன்றியிலே, * ரு (ஶ்ருதி) "யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம் யஸ்யாத்மா ஶரீரம்" என்றும் "யஸ்யாத்மா ஶரீரம் யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம்" என்றும் ஸஶரீரமாக சேதநாசேதநங்களை க்ருத்யமாநின்று தரிக்குமென்றாகவுமாம்.

இதெல்லாமென்? "த்வா ஸர்வபாபேப்யோ" என்றால் ப்ரக்ருதி மண்டலத்துக்கு மேலாய் "ஸதைகரூபரூபாய", "க்ஷேத்ரம் விஷ்ணோ:" என்றும் "க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே" என்றும் "ப்ரஜாபதேஸ்ஸ்தாநம் வேஶ்ம ப்ரபதே" என்றும் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனும் ஸூரிகளும் முக்தரு மெழுந்தருளியிருக்க ஆதாரமாயிருக்கிறது திருமாமணிமண்டபமும், திவ்யலோகமுமன்றோ வென்ன; (ஶ்ருதப்ரகாஶிகாசார்யர்) "கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ திருப்பவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித்திருக்குமோ" என்று கேட்கலாம்படி ஸநாதந ஸம்ஸர்க்கவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமென்ன, "ஶங்க சக்ர க்ரோதமயவ:" என்றும் "கருதுமிடம்பொருது" என்றும் ப்ரதிகூலரை நிரஸிக்கிற திருவாழியாழ்வானென்ன, "கௌமோதகீம் ஜ்ஞாநவிகாஸஹேதும்" என்று ஆஶ்ரிதர்க்கு ஜ்ஞாநவிகாஸஹேதுவாய் ஸர்வஜ்ஞத்வநிதியான கதையென்ன, இவற்றையுடையவர். "ஶ்ருதப்ரகாஶிகாசார்யர்" என்று ஸ்ரீவத்ஸாங்க ஸ்வரூப லக்ஷணமாகவுமாம்.

இத்தாலென், "தத்ஸாம்யம் அமோக்தா:" என்றும் "தம்மையே யொக்கவருள்செய்வர்" என்றும் ஸாம்யம் பெற்ற நித்யஸூரிக ளும்வந்யராயரன்றோ விருப்பதென்ன; (ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீ:) அவித்தக்ஷாமிராதிநியாகையாலே, "யவ நிகாசாயாஜமத்தோநா ஹிநீ" என்றிருக்கிற அஜ்ஞாநாய்ச்சிமாரை யுடையவர். இரண்டத் தொன்று அமைந்திருக்க இரண்டு விசேஷண மென்னென்னில்; "ஸ்வஸ்த்ஸ்யரஹிதம்" என்றும் "ஆசறுசீலனை" என்றும் "மாசறு சோதி" என்றும் ஒரு*மறுவற்றிருக்கிறவனை மறுவுடையவனென்றால் அவத்யமாமென்று "நித்யஸ்ரீ:" என்கிறவிதுவே விவக்ஷிதம்; வ்யா நதஹிஷிக்கு உசிதவரிகாரம் திரஸ்கரிணியாகையாலே வருகை யான ஸ்ரீவத்ஸத்தைக் கூட்டிச் சொல்லுகிறாள். அநந்தரத்தவௌ ஷ்மீகவாஸுதேவனை வ்யாவர்த்திக்கலாம்; அது பிற்பட்ட அவதார த்திலே யாகையாலும், ஸூரிகளிலே வ்யாவர்த்திக்கிற வ்யகாரணமா கையாலே ஸம்ஸாரிகளை வ்யாவர்த்திக்கப்போகாதாகையாலும் அநு ஷிதம். (நித்யஸ்ரீ:) "நித்யைவேஷா நபாயிநீ" என்றும் "இறை யுமகலகில்லேன்" என்றும் உபாயதசையில் புருஷகார த்வம் விடாள், உபேயதசையில் வ்யாப்தபூர்த்தையாய் விடாள். இப்படிக்கெப்போதும் அவஸரப்ரதீக்ஷைபண்ணி விடா தேயிருக்கும்.

"நித்யஸ்ரீ:" என்றால் தான் தவிர்ந்ததோ? "லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:" என்றும் "அந்தரிக்ஷகதஸ்ரீமாந்" என்றும் "ஸத் நாமவரஸ்ரீமாந்" என்றும் "பரமனைப் பயிலுந் திருவுடையார்" என்றும் நித்யமான தாஸ்யஸ்ரீயும் கைங்கர்யஸ்ரீயு முடையராய், அவன் ஸாம்ராஜ்யஸ்ரீயாயிருக்குமாப்போலே சாத்ருத்ய நவ்யாஜைத நித்யஸ்ரீகளுமாயன்றோ ஸூரிவரிஷத்திருப்பதெ ன்னில்; (அஜேய:) அவர்களெல்லாரும் ஜேதவ்யராயிருப்பார்கள் இவனொருவனுமே ஜயிக்கவொண்ணாதபடியா யிருப்பன். (அஜேய:)

* மறு = மாலிந்யம்.

"ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ" என்றும் "ஜிதம் பகவதா ஜகத்" என்றும் "தோற்றோம் மட நெஞ்சம் எம்பெருமான் நாரணற்கு" என்றும் எல்லாருந் தோற்றுக் கிடக்குமித்தனை போக்கி இவரை யொருவராலும் தோற்பிக்க வொண்ணாது.

இவருக்கேற்றமென்? "ஸர்வவிஜய:" என்றும் "அபராஜித:" என்றும் "கூறாய் நீறாய் நிலனாகிக் கொடுவல்லசுரர்குலமெல்லாம் சீறாவெரியுந் திருநேமி" என்றும் ஆழ்வான் ஶத்ருக்களுக்கு ஜேதாவாய் அவர்களுக்கு அஜேயராயன்றோ இருப்பதென்னில்; (ஶாஶ்வத: அஜேய:) ஆழ்வான் ப்ரஸங்கமுண்டானால் எப்போது ஜயித்திருக்குமத்தனையன்றோ; இவர் ஸர்வகாலமும் அஜேயராயிருப்பர். (ஶாஶ்வத:அஜேய:) காதாசித்கமல்ல, "ஸங்க்ரமயோகாநு ஜயதீநாநு தாமேநநராபவ: | ஶக்ரோநுஶ்ருஷயாவீரோ யஸ்ய ஷாயாமி ஶாத்ரவாநு" என்றும் "ஶத்ருஞ்ஜயோ ஹ்யஶேஷாமத:" என்றும் எப்போதுமநந்தஸ்தோத்ராக்களுண்டாகையாலும் அதுதானொரு ப்ரகாரமின்றிக்கே ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிசேஷ்டிதங்களெல்லாவற்றிலும் ஆழங்கால் பட்டிருக்கையாலும் எப்போதுமிவர்க்கெல்லாரும் தோற்றிருப்பார்கள், இவரெப்போது மஜேயராயிருப்பர்.

"இதாநீம் ஸர்வத்ர த்ருஷ்டோநாயிகாஶிஷ்யதே" என்று மோக்ஷப்ராப்திவிரோதமாக வருவதுண்டோ? "ஹூம் ஜயஜ்ஞாவதாரஸ்ய வஷ்டாய" என்றும் "ஸர்வவஸ்யௌ ஹி த்ருஶ்யேதே யஸேஜயபராஜயௌ" என்றும் ஜயாபஜயங்கள் ஸர்வவஸ்திதங்களன்றோ? அநங்காரவமாகக் கூடுமோவென்ன; * க. (ப்ரவ:) "ஸர்வஸ்ய வஶீ ஸர்வஸ்யேஶாந:" "நதஸ்யேஶே கஶ்சந" "தஸ்ய நாம மஹத்யஶ:" என்றும் "ந தத்ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே" என்றும் "ஒத்தார்மிக்காரையிலையாய" என்றும் ஸர்வாதிகனாய் ஸர்வவிலக்ஷணனாயிருக்கையாலே யோகஸாம்ஸ்ருஶ்யெக்ஷ பண்ணவொண்ணாது. ஜயமும் வ்யவஸ்திதமாயிருக்கும். * உ. (அஜேயஶ்ஶாஶ்வதோ தாரப்ரவ:)

என்று அஜேயராயிருக்குமிருப்பில் ஸர்வலோகஸம்ஸ்தியாய் "ப்ர-
பவம் ஸர்வபூதாநாம் விஷ்ணும் ஸம்ஜ்ஞஸர்வாயயாபய:" என்று வ்யவஸ்திதா-
ஶ்ரயமுமாயிருப்பர். *௩. (ப்ரபவ:) "விஷ்ணு:வராஜ:" என்று
லோகத்தில் விலக்ஷணபதார்த்தங்களில் மேலாமிடத்தில் எல்லைநில
மாயிருப்பர். *௪. (ப்ரபவ:) "உத்ஸவதஸ்ஸ, ஶ்ரத்ரூர்ந்த்ர
வேத்ராவவேஸ்ந" என்றும் "ஏகோஹவை நாராயண
ஆஸீத், நப்ரஹ்மா நேஶாநோ நேமே த்யாவாப்ருதிவீ" என்றும்
"யாது மில்லாவன்று நான்முகன் றன்னொடு தேவருலகோ டுயிர்
படைத்தான்" என்றும் ப்ரஹ்மேஶாநாதிஸர்வமும் ஸம்ஹ்ருதமான
வன்று எல்லாவற்றையு முண்டாக்குகைக்குத் தானொருவனுமே
யுளனாய் ஸ்திரனானவன்.

ஆக இந்த ஶ்லோகத்தால் நித்யவிபூதிவிஶிஷ்டனாயவதீர்ந
வரித்ததோயோமமும் ஸ்வேதரவிலக்ஷணத்வமும் சொல்லிற்று.

இப்படி வ்யாவ்ருத்தரானவர் "திவிதிஷ்டதி' என்றும் "திவ்யோ
தேவஏகோ நாராயண:" என்றும் "ஹிரண்மயேபரேலோகே"
என்றும் பரமபதத்திலேயன்றோ? "ஏஷ:" என்னும்படி கண்-
ஸ்ருதியிலே ஸந்நிஹிதராய் மாநுஷவேஷமும் கையும் வில்லுமான
விவரென்னென்ன; "மாநுஷம்வபுராஸ்தாய விஷ்ணுஸ்ஸத்யபரா
க்ரம:" என்று அவர்தான் தேவாதிகளால் படாதபடி ப்ரஹ்மாதிதேவ
த்தாலே வரங்கொடுத்தபடியாலே தாம் பொய்யாகாதபடி தம்மைக்
காக்க மண்ணிலேயிட்டு மயக்கிச்சுற்று ஸ்வரிகரம் நர வாநரங்க
ளாய் அவதரித்து நிற்கிறபடி காண் என்கிறாள் மூன்றாம் ஶ்லோக
த்தால்.

* க. (மாநுஷம்வபுராஸ்தாய) "திவிதிஷ்டதி" என்றும்
"வைகுண்டேது பரேலோகே...ஶ்ரீஸஹவிஷ்ணு:" என்றும் பர
மபதத்திலிருந்த விஷ்ணுதான் கீழ் * ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்கு
வைத்திங்குப் பிறந்தவர். *உ. (மாநுஷம்வபுராஸ்தாய) "வரதந்
த்ருமாநுஷாத்" என்று வரங்கொள்ளுகைக்குப் பாத்தம் போராத

க்ஷாத்ர நாஷ்ட்ர ஶரீரத்தைக்கீடேர்பரிக்ரஹித்தது. *௩. (ஶ்ரீநா. ஷ்டவ்யா:) "வேதநூல் பிராயம்நூறு மனிசர் தாம்புகுவரேலும்" என்றுஉபாஸம்ஸவிஷயமானத்தைக்கீடேர் ஸூசிப்பித்தருளிற்று. * ௪. (ஶ்ரீநாஷ்டவ்யாக்யாய) "ஐஹாக்ரஹீதாஸிதோதாரநேஹ:" ப என்றுவடிவைமாறாட்டு மித்தனைபோக்கி "ஷூஷ்ஷூஷகங்கதா:" என்று ஸ்வரூபத்தை மாறாட்ட வொண்ணாதே. *௫. (ஶ்ரீநாஷ்டவ். வா:) "அஜாயமாநோபஹுதாவிஜாயதே" என்றும் "பிறப்பில் பல்பிறவிப்பெருமான்" என்றும் "உயிரளிப்பா னெந்நின்ற யோனியுமா ய்ப்பிறந்தாய்" என்றும் கர்மமூலமான பிறவிதனக்கின்றிக்கேயிருக்க ஸங்கல்பத்தாலேஸ்ரீக்ஷணாபூர்வமாக அவன்கோவினைவடிவு களிலே இதுவுமொன் றித்தனையன்றோ? "பஹுதாவிஜாயதே" என்று, உபேந்த்ரத்வ ஸம்ப்ரவாஹ நாரஸிம்ஹவாமநாதிகளான தேவதிர்யக்மநுஷ்யாதி ஜந்மபரிக்ரஹம் பண்ணுகிறது போரா மல், "விவிதம்ஜாயதே" என்று * நரங்கலந்த சிங்கமாயும், ஹயங் கலந்த நரமாயும், ஹம்ஸங்கலந்த தேவனாயும், * அடுத்ததோருரு வாய் வேறொருவடிவோடே கூடி வேறேயொரு வடிவாய்த் தோற் றிலனோ?

(ஸூஸாய) ஸ்வதஸ்ஸிமின்றியிலேகொண்டு கூட்டாயிருந்தபடி. (ஸூஸாய) ஸூஸந்தோஷஸ்ஸிக்கா. அணுபரிமாணனான ஜீவனைப் போலே "ஹ்ருதிஹ்யயமாத்மா" என்று ஏகதேஶத்திலே யடங்கு கை யன்றிக்கே விபுவாகையாலே ஶரீரம் முழுக்க வ்யாபித்து (ஸூஸாய) ஶரீரத்தளவோ? "அநேநஜீவேநாத்மநா" என்றும் "தேஹந்தேவ்யாவ்ருத்திஷ்டதி" என்றும் "ப்ராணோவிப்ருஜாத்மா" என்றும் "அடியேனுள்ளான்" என்றும் "ஊனிலுயிரி லுணர்வினில் நின்றவொன்றை" என்றும் ஸ்தூலஶரீரேந்த்ரியப்ராணப்ருத்யாதிகளெ ல்லாத்திலும் நின்றும்.

இப்படி யெங்கும் பரந்துளனாகைக்கடி யென்னென்னில்; * க. (விஷ்ணு:) "விஷ்வவ்யாப்தௌ" விலே நிஷ்பந்நமாகையாலே வ்யாபகனாகையாலே என்கிறது. அன்றியிலே, * ௨. (விஷ்ணு:)

என்று "விஶ்வ்வேஶநே" என்ற யாதவாய் "லோகநாதந ஸம் வ்யாவிஶ" என்றும் "தத்யஷாதலேவாநவ்யாவிஶ, தநவ்யவிஶ, ஸத்யஹவஸ" என்றும் ஸவநவ்யவே ஷாவாகையாலே யென்றுமாம். * ௩. (விஷ்ணு ஶவரு ஶயாயா:) "வநதஸிநநரேவிஷ்ணு ராவயாதோஹா) திः। ஶவரும ஞாவாணி:" என்று ஹாமவ்ரதிமஹாஸமாகத் திரண்ட தேவர் கள் திரளிலே வந்தவன் தானே இவன் என்று வதிலஸா நம்பண் ணுகிறான் ஜஷி. * ௪. (விஷ்ணு:) ஜஷியேயல்ல; "ஸாதம்ஸஸா ஷவிஶஸஸ்வா நவஸீநீ" என்றதாரெயைப்போலே, ராஸநி யியிலே * மயர்வறமதிநலம் பிறந்து ஒருபோகிஸாக்ஷாதரித்து இவனுந்தானும் "தத்ரஸ்வஜா நஷோஹஸ்வாவ்யவ்ஸம் லோக கணக.......ஸரேஜஹிராவண" என்று தேவர்களவேக்ஷித்த வர்தாமே இவரென்கிறாள்.

இப்படியே வரவஸ்தானகில் நஷ்க்வ மேறிட்டுக் கொ ள்ளுகைக்கடி யென்னென்னில். * க. (ஸத்யவராகு:) ஸத் வாக்ராகையாலே யென்கிறது. * உ. (ஸத்யவராகு:) "கு வவிடுக்ஷவே" யிறே வவிக்ஷவமாகிறது வவ்யோஜநம். வவாக்ரவமாயிறே வவநவ்க்தியிருப்பது. இத்தால் தேவர்க ளால்படாதபடி அடியிலே வரங்கொடுத்தபடியாலே தாமான தன் மையில் கொல்லவொண்ணுதென்று ஸத்யவவநம் பண்ணினத்து க்காக இவ்வடிவுகொண்டாரென்கை. வேஷம்ஶாநஷமாய்மாறுடிணு ல் வீரஶௌரஹிகளும் மாறுடுமோவென்னில்; * ௩. (ஸத்யவ ராகு:) "ஸத்யகாஸத்யஸஜ்வ" "தஜ்ஸத்ரகாஶ:" என் றும் "ஸாஹாவிகீஜ்ஞாநபலக்ரியாவ" என்றும் விஶஹம்மாறிணு லும் வராகுஶிமணங்கள் * ஸஜைகரூவமாய் இருக்குமென் றுமாம். * ௪. (ஸத்யவராகு:) ஒருபடிப்பட்டவராகுமுண்டு. வரமைரக்ஷிக்கை-ஶத்ருக்களைவஸிஹவிக்கை; அத்தை யுடைய ராயிருப்பர்.

இப்படி வஶீஹவம் பண்ணிற்றுத் தனியே நின்றோ வென்னில்; * ௧. (ஸமெவெதஃவஶீவ்ருத்தாதேவெஃ) அவனாலே செறுப்புண்ட தேவர்களடையக் கூடினார்கள். (ஸமெவெத்தேவெஃ) வஸ்வாதிதேவர்களான சுவஸாரர்களோடு கூந்த்ருதரானவர்களோடு வாசியறக் கூடினார்கள். * ௩. (ஸமெவெத்தேவெஃ) தேவதா நவயக்ஷஹஸ வதகினாவகிம்வஸாஷ வ்ருஹ்ருதிவஸஹேவஜாதியும் சூழ்ந்ததுஃ * ௪. (ஸமெவெ ஃவஶீவ்ருதஃ) முப்பத்து முக்கோடிதேவர்களிலொருவர் குறைந்தாரில்லை. (தேவெஃ) “ஜிவாகீர்யா விஜிகீஷாவ்யவஹாரத்ருதிஷ்டதிமதிஷ” என்று இத்தனைபுண்டிறே யாகவஸதம். முதல் கீர்வெயிலேயாய்; *. ௫. “கீர்வஞோ நதுநவதேநவெளதேணகிஷஹிம்ஸிதாஃ” என்று ராவணனாலே கலிவுபட்டுகீர்ஸிக்கப்பெறாதேயிருந்தார்கள்; இப்போது யுஜ கீர்வெபண்ணும்படி பெருமாளைப்பற்றினார்கள். * ௬. (தேவெஃ) “ராக்ஷஸநிஜிதாஃ” என்று முன்பு தோற்றுக்கிடந்தவர்கள் இப்போது இவனை வெல்லுவதாகப் பெருமாளை யண்டைகொண்டார்கள். * ௭. (தேவெஃ) “ஸ்வயஞ்ஜவுதே” என்று ஹயப்பட்டு வாயைத்திறக்கவும் மாட்டாதே இருந்தவர்கள் இன்று பெருமாளை சுவஷ்டம்பித்துப் பூசலிலேபுக்கு வீரவாதமும் வதோரவாதமும் பண்ணும்படியானார்கள். * ௮. (தேவெஃ) ராவணன் கையிலே தோற்று தேஜோஹீநரா யிருந்தவர்கள் இன்று ராவணனைக் கொன்று புகர்படைக்கும்படி வந்தார்கள். * ௯. (தேவெஃ) முன்பு ராவணனைப் புகழத்தொடங்கி “வீணாஸம்ஹாரநாரத ஸ்துதிகயாவாவெவாஸம் தாம்வோரா” என்று அது தனக்கு மிடம்பெறாதே திரிந்தவர்கள் கலக்கமற்று “ஹவாஞாராயணோதேவஃ” என்பது “வக்ஷராக்ஷஹோவாஹோ” என்பது “ஸீதாலக்ஷ்மீர்வாந்திஷ்ணுஃ” என்பதாய் ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படியானார்கள். * ௧௦. (தேவெஃ) “வாரணாஸ்துதிஸோமதாஃ” என்னும்படி வாசலிலே கட்டுண்டு கிடப்பாரும், ஜிமங்களிலே யோடிப்போய் ஒளித்துக் கிடப்பாருமானவர்கள் “சுத்ருவெநிஹயாஜாவ்ருவிஷ்டாஸரஹ்யய:” என்னும்படி வைஸமதிகளாய்த் திரியத் தொடங்கினார்கள்.

இப்படி வீரராய்த் திரிந்தவர்கள் இப்போது ராவணனைக்கொல்லவந்தபடி யென்னென்னில் ; * க. (வாநரகஸ்ஸ்வாமதௌதஃ) அவர்களும் ஸாவர்ணங்களாய் மறைந்தவர்களாய் வந்தார்கள். * உ. (வாநரகஸ்ஸ்வாமதௌதஃ) அவன் நரரூபியானவாறே இவர்கள் வாநரரூபியானார்கள். "ஹீநாஸவஸவேஷஸ்த்ராத வ்யூஹாமநாநஸந்நியௌ" என்று ஸாஹித்யஸந்நிதியில் ஒருமாற்றந்தாழ நிற்கவேணுமிறே. *௩. (வாநரகஸ்ஸ்வாமதௌதஃ) என்று உபலக்ஷணமாய் ஐக்ஷ்வோகவம்ஸ வாநரங்களாகப்பிறந்தார்கள். *ச. (வாநரகஸ்ஸ்வாமதௌதஃ) பின்னையு மிரண்டு ஜாதியு முண்டாயிருக்க வாநரவிம்ஸஷத்தைச் சொல்லுவானென் னென்னில்; வாநரங்களாலே ஜகெய்யப்ரியக்கடவதென்ற நந்திகேஸ்வரஸாபம் ஸபீத்தமை தோற்றுகைக்காக. "வாநரகஸ்ஸ்வாமதௌதஃ" என்றுதேவாமதௌதஃ" என்பானென்னென்னில்; "விஜ்ஞாநஸம்ஸ்ப்ரோதி" என்றுபரூப் ஜநவாஸநையை மறந்து வெறும் வாநரமாமகையன்றிக்கே தேவதாநமண ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளை விடாதே காரப்பட்டாங்காலே வாநரவேஷமாத்ரத்தை ஏறிட்டுக் கொண்டார்களென்று தோற்றுகைக்காக.*ரு (வாநரகஸ்ஸ்வாமதௌதஃ) "ஸர்வீயஸரணம்மதஃ" என்று பெருமாள்ஸரணம் புகும்போது அதின் வாசியறியும் ஜாதியிலேயாகவேணுமிறே; "ஸஹஸ்ரா ராவணோராஜா ஸரணம் கதஃ ஹம்வி" என்றும் "சுக்ரீவம் ஸரணம் கதா ஸ்திஸ்வோதி ரோஹவமேயஃ" என்றும் வாநர்த்தை ஸரணம் புக்கவிடத்தில் அது வாசியறியாமையாலே ஸபீத்ததில்லையிறே. * சூ. (வாநரகஸ்ஸ்வாமதௌதஃ) க்ருதபுத்திஸ்ரேஷ்டாய் கடுபோக்யமாய் ஸ்வஸமாக வன்றிக்கே வராவிரோதமாக ஸுபர்ஸ்யேந ஸ்ரீகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

இதேவர்களால் பெருமாள் பெற்ற தென்னென்னில் ; * க. (வரிவ்ருதஃ) நமக்காகக்கிடந்த தேஸத்திலே எழுந்தருளினர், விரோதியிவஹமாயிருக்க என்புகுகிறதோ வென்று வரிவாரங்களாலே சூழ்ந்திருக்கப் பட்டார். * உ. (வரிவ்ருதஃ) வரிதோ

வ்ருத:. ஒரு வார்த்தையும் வெளியானால் அவ்விடத்திலே ராக்ஷ ஸர் புகுவர்களென்று ஸ்ரீநீலரும் வாலிவரும் கிழக்கும், ஹநுமத் ப்ரப்ருதிகள் தெற்கும், ஜாம்பவத்ப்ரப்ருதிகள் மேற்கும், ஸுஷேணாதி கள் வடக்குமாகச்சூழ விடநோக்கும்படியானார். * ௩. (வாநரைர் வ்ருத:) "ராவணாதிராவணஸாயகாத்ய ஜக்த்ரய ஸுரக்ஷணம் ஸர்வ ஸாக்ஷிணம்" என்று ஸேநாவ்ருதவர்ணம்பண்ணப்பட்டார். *௪. (தேவைர்வ்ருத: க்ஷாந்தஹதவாந்) என்றாய் "ராவணஸ்யவதா காங்க்ஷிபி:, காங்க்ஷித:" என்கிறபடியே தேவர்களாலே அபேக்ஷிக் கப்பட்டு உன்னைக் கொன்றாரென்றுமாம். * ௫. (தேவை: வ்ருதோ ஹதவாந்) என்று ஸாமவ்ருதி ஹ ஹஸராஜத்தில் அபேக்ஷித்தவளவன்றிக்கே கார்யகாலத்திலே மறக்கக்கூடுமென்று தேவர்கள் தான் பூசலிலே பெருமாளருகே நின்று * வைத்த நாள் வரையெல்லை குறுகிற்று. ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் தொடுத்தருளீரென்று அபே க்ஷிக்கக் கொன்றாரென்றுமாம். * ௬. (வாநரக்ஷாமமைத தேவைர்வ்ருத:) விஷத்ருஷ்டிகளுடைய கண்படலாகாதென்று தாங்களும் மறைந்து பெருமாளையும் மறைத்தார்களென்றுமாம்.

இப்படி ஸர்வாநனிதருந்தாமும் பிறந்த தேதுக்காகவென் னில்;*மனிதர்க்காய் நாட்டை நலியுமரக்கரை நாடித்தடிந்திடுகைக்காக வென்கிறது. * ௧. (ஸர்வலோகேஶ்வரஸ்ய ரக்ஷாலோகாநாம் ஹித காம்யயா) இத்தை யுடையாராகையாலும், உடைமையை இவன் நலிந்தபடியாலும், லோகஹிதமாகக் கொன்றார். * ௨. (ஸர்வ லோகேஶ்வரஸ்ய) "பதிம் விஶ்வஸ்ய" என்றும் "ஸர்வஸ்ய வஶீ, ஸர்வ ஸ்யேஶாந:" என்றும் "பொழிலேழுங் காதல்பூண்டு" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, ஒரு ஊருக்கன்று, ஒரு குருச்சிக்கன்று, ஒரு நாட்டுக்கன்று, ஒரு மண்டலத்துக்கன்று, ப்ரஹ்மாண்டவர்த்திஜங்ம ஜ ந்ராதி காரணமானவன். * ௩. (ஸர்வலோகேஶ்வர:) ஸதாஸ்ஸ் ந்த்ரார்த்தியான ஸம்ஜ்ஞையத்துக்கு ஸாத்ரமன்றியிலே "ஸம்ஸா

ஸர்வஸ்ய ஜந்தோஸ்ஸுஹ்ருத்" என்கிற ஶ்லோகங்களோடு "ஹிரண்மய: புருஷோ லோகே" என்கிற ஶ்லோகத்தோடு வாசியற * எல்லா வுலகுமுடைய வெம்பெருமான் என்கிறது. "தேவதாஸ்ஸபராதா: ஶரணாகதாஸ்தைத்யவீராத்யாஸ்ஸர்வதைவ ஸம்ஹிதாஸ்ஸமவஸ்தா தை:" என்று வ்யூஹாதிகளைப்போலே யொருவன் காலிலே குனிந்து அவனுடைய துக்கங்களைப்போக்கி அவனபீஷ்டங்களைக்கொடுக்கவந்த வஸ்தமோ வென்னில்; * ௪. (ஸாக்ஷாத்ஸர்வலோகேஶ்வர:) "ஸம்ஶயாஸ்ப்ருஜஸ்தாநித்யமேவ நாந்யாஹேதுர்விஶ்வஸ்ய தேஶ்ஶரணாய" என்றும் "ஸ்வாமிகாரணவயிகாதிஶயேஶித்ருக்வம்" என்றும் ஒரு காரணஜந்யமன்றிக்கே ஸ்வாபாவிகமாக ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஸர்வாதிபத்யமுடையவன். * ௫. (ஸாக்ஷாத்ஸர்வலோகேஶ்வர:) ஒருவன் காணிப்பற்றிலே பலர்குடியேறி யகமெடுத்திருந்து இன்னாரகமென்று ஆண்டு போந்தார்களே யாகிலும் ஸ்வாம்யம் காணிக்காரனதா யிருக்குமாப்போலே அவ்வவலோகங்களை ஐந்த்ராதிகளாண்டு போந்தார்களே யாகிலும் ஸ்வாபாவிகமான ஸ்வதஸ்ஸ்வாம்ய மெம்பெருமானுக்கா யிருக்கை. * ௬. (ஸர்வலோகேஶ்வரஸாக்ஷாத்) தம்முடைய ஸம்ஸாரஹாவத்திலே நின்று "நஸந்த்ருஶே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய நசக்ஷுஷா பஶ்யதி கஶ்சநைநம்" என்றும் "கட்கிலி" என்றும் ஒருவருக்குந் தோற்றுதபடி நிற்கை யன்றிக்கே "நதா ஸிவஶ்யுஜவி ஶர்வஶேஶந" என்றும் "ஶோசிதோவாத்யஞ்சு த்ருஷ்டாவையஸ்ஸ வாஸிந:" என்றும் "ராவணஸ்யாத்ருஷ்ட:" என்றும் ராஜாக்களோடு ஜந்துகளோடு ராக்ஷஸிகளோடு வாசியறக்கண்ணிட்டுக் காணலாம்படி நின்றென்றுமாம். அன்றியிலே, (ஸாக்ஷாத்) என்று "ஸாக்ஷாத்ஸஹஸ்ராம்ஶுஹத வாநு" என்று, ஸஞ்ஜயாதிபோலே கண்ணுக்குத் தோற்றுதபடி நிற்கை யன்றிக்கே ஸௌரியோடு தீவ்யரோடு வாசியறக் ¶ காட்சிகண்டு நின்று "நாதநா நம்ஶராநு ஶோராநு நஶநுஜம்ஶரோதரோநு"

¶ காட்சி - அற்புதம்.

என்று தொடுத்ததும் விட்டதும் தெரியாதே ஓரம்பிலே பல அம்புகள் புறப்பட்டாற்போலே வளைந்தவில்லும் தாராளமான அம்புமிருக்கும்படி என்னென்று கைவாரங் கொள்ளும்படியாக ப்ரத்யக்ஷராயே நின்றா ரென்றுமாம்.

இப்படி ஸர்வலோகங்களுக்கும் ரக்ஷகரானால் "ஸராக்ஷஸபரீவாரம் ஹதவாம்ஸ்த்வம்" என்று ஒருஜாதியாக நிர்வாஹகரோடே கிழங்கெடுக்கப் பெறுமோ வென்னில்; * க. (லோகாநாம் ஹிதகாம்யயா) ஸ்வாதந்த்ர்யமாக நலிந்தவரல்லர். பரஹிதமாகச் செய்தாரத்தனை. "பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாஶாய ச துஷ்க்ருதாம்" என்று பயிர்செய்வா னொருத்தன் களை பறிக்குமாப்போலே ஶிஷ்டபரிபாலநார்த்தம் துஷ்டநிக்ரஹம் பண்ணுகை ப்ராப்தமிறே. * உ (ஸர்வலோகேஶ்வர: லோகாநாம் ஹிதகாம்யயா ஹதவாந்)* எல்லாவுலகுமுடைய வெம்பெருமானாயிருந்தவர், "ப்ரபு: ஸர்வலோகாநாம்" என்றுஅவருடையநாட்டை நலியுமரக்கனாயிருந்தாய் நீ, ஆகையாலே, "யதாபராததண்டநம்" என்றுகுற்றஞ்செய்கையாலேபொடித்தாரத்தனையென்றுமாம். * ௩. (ஸர்வலோகேஶ்வர:) ஶம்ஸ்ராவ்யதாம். ஶம்ஶதே தேவணக:" என்றும் "ஶாஸ்தா ராஜா துராத்மநாம்" என்றும் "ஶாஸ்தா விஷ்ணுரஶேஷஸ்ய" என்றும் நியந்த்ருத்வமிறே. அந்த ஸ்வாபாவிக நியந்த்ருத்வம் நிலைநிற்கைக்காகச் செய்தாரென்றுமாம். * ௪. (ஸர்வலோகேஶ்வர: ஹிதகாம்யயா) "ராஜாநம் ஸர்வபூதாநாம்" என்றும் "ராஜா த்வஶாஸநாத் பாபம் ததவாப்நோதி கில்பிஷம்" என்றும் "ராஜா தண்ட்யாம்ஶ்சைவாப்யதண்டயந் அயஶோ மஹதாப்நோதி நரகஞ்சைவ கச்சதி" என்றுங் குற்றஞ் செய்தவர்களை தண்டியாதபோது பாபம்வரும்; அது வாராமைக்கு ஸ்வஹிதத்துக்காகச் செய்தாரென்றாகவுமாம். * ரு. (ஸர்வலோகேஶ்வர: லோகாநாம் ஹிதகாம்யயா) என்று தமக்கு ரக்ஷணீயமான லோகத்திலுள்ளார், "பரிபாலய நோ ராஜந் வத்யமாநாந் நிஶாசரை:" என்றும் "ராக்ஷஸைர்வத்யமாநாநாம் பஹூநாம் ப

ஸம்ஶயாவஹே" என்றும் முறைபட்டவர்களுடைய ரக்ஷணார்த்த மாக வென்றாகவுமாம். * ௬. (ஸர்வலோகேஶ்வர: தவ ஹித கார்யார்த்தம் ஸம்ஹதவாந்) என்றாய் "தேவாநாம் தாநவாநாம் ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்" என்றும் "பொதுநின்ற பொன்னங்கழல்" என்றும் அநுகூலரோடு ப்ரதிகூலரோடு வாசியற "ஸர்வஸத்வஹிதே ரதா:" என்று ஸம்பந்தவிஶிஷ்டராகையாலே ரக்ஷிக்க வேணுமென்று "ராஜஸ்ய த்ரக்ஷணார்த்தம்ஸ்ய ப்ரஜாவாவா நிஶாநவா: | நிர்யாதஸம்ர்யாயாந்தி" என்று உன்னை ஶிக்ஷித்து ஸம்ஹரிக்கி உன்னைக் கைக்கொள்ளுகைக்குச் செய்தாராகவுமாம். * ௭. (ஹித கார்யார்) அவர்களுடைய நன்மைக் குறுப்பாக வேணுமென்று. * ௮. (லோகாநாம் ஹிதகார்யார்) "ஜகதாம் உபகாராய" என்றும் "ஸகலஜீவத்ஸம்ஸ்ரீ தார்த்தஞ்சகார்த்" என்றும் "உயிரளிப்பான்" என்றும், இவருடைய வ்யாபாரமாகில் பரார்த்தமாயிறேயிருப்பது.

இப்படி பரார்த்தமாகச் செய்த ஹிதந்தானேதென்னில்; * ௧. (ஸராக்ஷஸகணம் ஸம்ஹதவாந்) பாபிஷ்டனை உன்னையும் உனக்குத் துணையான பரிகரத்தையுங் கொன்றார். * ௨. (ஸராக்ஷஸகணம்) "பொல்லாவரக்கரைக் கிள்ளிக் களைந்தானை" என்கிறபடியே, நிதாநஜ்ஞனை ஶிஷ்யக்கு தோஷமுள்ளவிடத்திலே † குட்டமிட்டு சிகித்ஸிக்குமாப்போலே நல்ல வரக்கரிருக்க துஷ்டராக்ஷஸரையே நலிந்தார். * ௩. (ஸராக்ஷஸகணம்) தனித்தால் இத்தனை பாபிஷ்டர்களாகிறே; இப்படி கறுத்துணை யாக்கியிறே இப்படி கைவிஞ்சிற்று. * ௪. (ஸராக்ஷஸகணம்) பாபிஷ்டர்களன்றுங் கூட்டாய் பாபிஷ்டனைவன்றுங் கூட்டாயிற்று. * ௫. (ஸராக்ஷஸகணம்) "ஸர்வஜாதிப்யோ ராக்ஷஸா" என்றும் "அலம்பா வெருட்டாக் கொன்று திரியுமரக்கரைக் குலம்பாழ் படுத்து" என்றும் ஸத்வப்ரயோகம் பாபிஷ்டமுடைய ஜாதியாகை

† குட்டம் - ஓர் மருந்து.

யாலே நிரவஶேஷமாக்கினார். * ௯. (ஸாக்ஷஸவரிவாரம்) இவன் பட்டானென்றால் நம்மரசனைக் கொன்றாரென்று பறை கொட்டி முழக்கிப் பின்பொருத்தன் புறப்படாமே "அசுரர்களைக் கிழங்கிருந்து கிளராமே......கருவழித்த" என்று அஸுரர்களை யறமுடித்தபடி.

இவ்வதிகாரத்தளவிலே விட்டாரோவென்னில்; * க. (ஸ்வாம்) இதுக்கெல்லாத்துக்கும் ஶிக்ஷாதாவாய் இன்னபடி நலியுங்கோளென்று வகையிட்டுக் கொடுத்து ✠ பகைத்தொடரா யிருக்கிறவுன்னை. * உ. (ஸ்வாம்) "ஶ்ருததாயி நமோயாதம் ஹந்யாதேவாவிசாரயந்" என்று தாராபஹாரம்பண்ணி வத்தனை வுன்னை. * ௩. (ஸ்வாம்) தாராபஹாரமன்றிக்கே ராஜதாரமாய் ராஜத்ரோஹியான வுன்னை; * ௪. (ஸ்வாம்) தம்மளவன்றியிலே ஶரணாகதவியத்தாலே ஶத்ருவிரோதியான வுன்னை; * ௫. (ஸ்வாம்) ஶத்ருஜஹாராபஹாரம்பண்ணின வாலிபட்டபடி கண்டும், ஶத்ருஜஹாராபஹாரம்பண்ணி விடாதே யிருந்த வுன்னை. * ௬. (ஸ்வாம்) "விபீஷணஸ்துதர்மாத்மா" என்று பரமயோகிகளான விபீஷணன் ஹிதஞ்சொன்னால் "வத்யதாமேஷ தீவ்ரேண ஶாஸநேந" என்றும் "யஸ்த்வ ஸந்நாயாகோஷ்ட்யாம் ராஜதோஷியாமஹாமோக்ஷதாம்" என்றும் "என்னைத் தீமனங்கெடுத்தா யுனக்கென்செய்கேன்" என்றும் "அறியாதன வறிவித்தவத்தா நீசெய்த" என்றும் ப்ரத்யக்ஷத்தில் மஹாபோதமும் ஶரீராவயவாணாதிநிவேதநமும் பண்ணப்ராப்தமாயிருக்க, "ஸ்வஸ்தி தேஸ்து ஷோவாக்யம்" என்றும் "ஜாதஸ்த்வம் ஆவரோநிதஃ" என்றும் வரிஹவவாக்யங்களைப் பண்ணி மஹாபாகத்ரோஹியாய் பாகவதாபசாரம் பண்ணின வுன்னை. * ௭ (ஸ்வாம்) இந்த்ராதிஸர்வஸ்வாபஹரமாக தேவதைகளைச் சிறைவைத்தும் அழித்தும் உதைத்தும் தேவதாத்ரோஹம்பண்ணி ஹயஹாரகனவுன்னை. * ௮. (ஸ்வாம்) ரிஷ்யாதிகளுடைய யாகஹோமம்பண்ணின

✠ பகைத்தொடராய் - த்வேஷம் தொடர்ந்தவனாய்.

வுன்னை. * ௯. (ஸ்வாமீ) யஜ்ஞசத்ருவென்று இது விருதுபேராய் “ஹுத்வா ப்ரஹ்ம ஸ்வஸ்தி ப்ரத்யவஸ்தே” என்று ஸ்வயம் வீடரியப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்கிறவுன்னை. * ௰. (ஸ்வாமீ) ஆசீர்வாதவசந ஸம்ஹரண விசேஷணாதி பந்தவாக்யங்களைக் கேளாதே விபரீதமே செய்தவுன்னை. * ௧௧. (ஸ்வாமீ) தேவதாத்ருப்தி பண்ணுகிறேனென்று உன் தலையை யறுக்கைக்கு வழியிட்டுக் கொடுத்த வுள்ளை.

இவனைச் செய்த தென்னென்னில் ; * ௧. (ஹதவாந்) உன் ஞேட்டமாகக் கொன்றுவிட்டார். * ௨. (ஹதவாந்) “யாத்ருசம் க்ருதே கர்தாத்ருசம் ஸமச்நுதே” என்று யயோவாஸநம்ஸய மாய் பிறரை ஹிம்ஸித்தாற்போலே தானும் ஹிம்ஸிதனானான். * ௩. (ஹதவாந்) ஸமராரோஹண ஸாயநமான யுத்தயஜ்ஞத்திலே வஸாவம்பதநம் பண்ணினார். * ௪. (ஹதவாந்) “ஹநிஷ்யாமி தே ப்ராண:” இறே சுதர்சநாவேணிஷ்வாய் ஸம்ஸநாசுங்களை மதிப்பித்தாரென்றாகவுமாம்.

இப்படி விரோதியைப் போக்கிச் செய்த தென்னென்னில், * ௧. (ஆஸீத்) வடிவில் புகரிலே தொடை கொள்ளலாம்படி யிருந்தார். *௨. (ஆஸீத்) நடுவுண்டான ராஜ்யப்ரம்சவநவா ஸாதிகளால் பிறந்த $ செறுப்புத் தீர்ந்து இப்போது லோககண்டகனை நீபட்டவாறே பெரிய தேஜஸ்வியாயிருந்தார். * ௩. (ஆஸீத்) “சவிஷிவஜ்ஞாயாராக்ஷஸேந்த்ரம்விசேஷண । க்ருத க்ருத்யஸ்ததாராம:” என்றும்ஸ்ரீ தகாரஞ்செய்யப்பெறுகையால் வந்த தீப்தியாகவுமாம். * ௪. (ஹதவாந் ஆஸீத்) ராவணனைக் கொன்றது ஜயத்தை யிட்டென்றிருந்தோம்; அங்ஙனன்றியிலே “நிஹத்ய ஹோதவிகராகர்த்த: க்ருத்ஸ்நேந சுக்ஷுஷா” என்று வ்ரதாவத்தைபிட்டுச் சுட்டுவிட்டா ரத்தனையா யிருந்தது. * ரு.

$ செறுப்பு - வருத்தம்.

(உபாத்யாதி:) "ததைவ ஸாங்க்யே நம: ஸாதிஸர்வஜ்ஞஸர்வஸாக்ஷி ஸர்வ ஸிதப்ரியோ" என்று நீபுகர் கொள்ளுகைக்குப்பற்றின க்ஷாத்ர தேஜஸ்ஸையுடைய கரிக்கொள்ளியாம்படி நிரவதிக தேஜோரூபரான வர். * சு. (உபாத்யாதி:) "ஸாரூப்யம்" என்றும் "தேஜஸாம் ராசிமூர்ஜிதம்" என்றும் "ஒண்சுடர்க்கற்றை" என்றும் தேஜ: பதார்த்தங்களையுடையத் திரளப்பிடித்து ஓரச்சுப்பிட்டாற்போலே யிருந்தார்.

(ஸஹஸ்ரநாமத்தில்) "விநாஶாய ச துஷ்க்ருதாம்" என்று உமியான க்ருதோதநத்தை யிட்டு உமியான வ்ருத்தத்தை ஸாதிக்க ஒண்ணாதாயிருந்தது; உதாஹரண விரோதி ராக்ஷஸனை வுன்னைக் கொன்றார். (உபாயோபேய ஸஹஸ்ரநாமத்தில்) ஸௌர்யவீர்யபராக்ரமாதி ஸர்வ கல்யாண குணங்களையுடைய இவர், "க்ரூராத்ம க்ஷுத்ரஸுத ஸர்வஸமர்த்த: ப்ரபோ நீஷ்ட ரூப ஶோபநவர: | ந்ருஶம்ஸ: பாபிஷ்ட:" என்று சொல்லுகிற ஸர்வ ஹேய குணரூபனை வுன்னைக் கொன்றார். (ப்ரஶாஸ்தா ஸஹஸ்ரநாமத்தில்) எல்லாருக்கும் நியாமகராயிருக்கிறவர் எல்லாருக் கும் கீழாய் நியாம்யனை உன்னைக் கொன்றார். (உபகாரக ஸஹஸ்ரநாமத்தில்) உபகாரகத்வ லக்ஷணரானவர் அபகாரக ஷனை வுன்னைக் கொன்றார். (ஸநாதந ஸஹஸ்ரநாமத்தில்) எப் போதுமுளராயிருக்கிறவர் காலைகதேஶவர்த்தியான வுன்னைக் கொன்றார். (அநாதிநிதந ஸஹஸ்ரநாமத்தில்) முதலும் நடுவும் முடிவுமில்லாத இவர் ஜந்மமும் ப்ராயமுமுடைய வுன்னைக்கொ ன்றார். (உபாதாந ஸஹஸ்ரநாமத்தில்) உபாதாநரான இவர் "வக்ஷோடணம் ராக்ஷஸ" என்கிற வுன்னை ஶரீரவிஶிஷ்டம்படி பண்ணினார். (தேஜஸ்வ ஸஹஸ்ரநாமத்தில்) க்ருதஜ்ஞராயிருக்கிற இவர் க்ருதக்ந னை வுன்னைக்கொன்றார். (யாதாஸஹஸ்ரநாமத்தில்) ஜயஸ்தாராயிருக்கிற இவர் யாத்ருக்களில் ஏகதேஶனை வுன்னைக் கொன்றார். (ஶரண்ய ஸஹஸ்ரநாமத்தில்) அப்ராப்யமான இவர் க்ஷுத்ர ப்ராப்யனை வுன்னைக் கொன்றார். (ஶ்ரீவத்ஸவக்ஷா ஸஹ

ஹதவாந்) பரத்வசிஹ்நங்களை யுடையவர் அபரத்வசிஹ்நங்களையுடைய உன்னைக் கொன்றார். (நித்யஶ்ரீ:ஸ்த்வாம் ஹதவாந்) நித்யாநபாயிநியான ஶ்ரீயையுடையவர் ஸாபாயிநியான ஶ்ரீயையுடைய உன்னைக் கொன்றார். (அஜேயஸ்த்வாம் ஹதவாந்) அபராஜிதரானவர் தன் பக்கல் பராஜயமேயான வுன்னைக்கொன்றார். (ஶாஶ்வதஸ்த்வாம் ஹதவாந்) போது செய்யாதவர் போது செய்கிற வுன்னைக் கொன்றார். (த்ருவஸ்த்வாம் ஹதவாந்) ஸ்திரஸ்வபாவராயிருக்கிறவர் அஸ்திரனான வுன்னைக்கொன்றார். (மாநுஷம் வபுராஸ்தாயஸ்த்வாம் ஹதவாந்) மாநுஷ்யமுடையவர் மாநுஷ்யமில்லாத வுன்னைக் கொன்றார். (விஷ்ணுஸ்த்வாம் ஹதவாந்) வ்யாபகரானவர் வ்யாப்யைகதேஶனான வுன்னைக்கொன்றார். (ஸத்யபராக்ரமஸ்த்வாம் ஹதவாந்) உண்மையான பராக்ரமங்களையுடையவர் அஸத்யபராக்ரமனான வுன்னைக்கொன்றார். (ஸர்வை: பரிவ்ருதோ தேவைஸ்த்வாம் ஹதவாந்) விலக்ஷணராலே சூழப்பட்டவர். ஹேயராலே சூழப்பட்ட வுன்னைக்கொன்றார். (வாநரத்வமுபாகதை: பரிவ்ருதஸ்த்வாம் ஹதவாந்) ராக்ஷஸனாய் ப்ரபலனான வுன்னை க்ஷுத்ரஜந்மங்களைக் கொண்டு கொன்றார். (ஸர்வலோகேஶ்வரஸ்த்வாம் ஹதவாந்) ஸர்வநிர்வாஹகராயிருக்கிறவர் ஏகதேஶநிர்வாஹகனான வுன்னைக் கொன்றார். (ஸாக்ஷாத்ஸ்த்வாம் ஹதவாந்) நேரே தனக்கொரு குற்றஞ் செய்யாமையாலே வாலியை மறைந்து நின்று கொன்றவர் நீ தீரக்கழிய தனக்குக் குற்றஞ் செய்தபடியாலே நேர்கொடு நேரே நின்று உன்னைக் கொன்றார். (லோகாநாம் ஹிதகாம்யயாஸ்த்வாம் ஹதவாந்) லோகஹிதத்துக்காக அஹிதனான வுன்னைக்கொன்றார். (மஹாத்யுதிஸ்த்வாம் ஹதவாந்) பெரியதேஜஸ்ஸையுடையவர் தேஜோஹீநனான வுன்னைக்கொன்றார். எதிரியைப்பெருப்பித்து அவனைக்கொன்றானென்றாலல்லவோ நாயகனுக்குப்பெருமையாவது; பெருமாள் பெருமையும் ராவணனுடைய அபகர்ஷமும் சொல்லப்பெறுமோவென்னில்; இவ்விடத்தில் நாயகனுடைய உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களில் தாத்வ

ஹமில்லை; "மானுஷாணாம் விஷயே ஸ்த்ரீகாமோ விஜ்ஞ:| விநாஶ ஸ்த்ரவராக்ஷேணஸ்வயம்மேவ நாவஸ்த்ருதே" என்று பெருமாளைச் சிறியராகவும், ராவணனைப்பெரியனாகவும் ஹ்ருதித்துப்பெருமாளாலிவ னுக்கு வயங்கூடாதென்று நினைத்திருந்து அவரை யுக்திகளாலே தெளிந்து பெருமாள் பெரியர், ராவணன் ஓராஹாஸன் என்றறுதி யிடுகிறாளாகையால் ஓரநுவவத்தியுல்லை.

ஆகவிஷுதஶ்லோகியால் சொல்லிற்றாயிற்று, இவருடைய முன் செய்வினை வெளிப்பட்டு "ஸக்ருஜாநுஷோத்ரேண ராமேணய யிநிஜிதத: | நஹ்யவத்ரவஸோராஜநு கிலிஷம்ராக்ஷஸஷ்ஷஹ" என்று ராவணனை உத்க்ஷிப்த்துப் பெருமாளை உபாலம்ஹித்து ஸா வராயெயான மந்தோதரி ஶநதவ்யையாய் அவனுடைய ஸ்வ ரூபாரூபகுண விஹூதித்வவைஷகளைத் தெளிந்துபேசி ஸ்தோ த்ரஸவத்தாலே ப்ராயஶ்சித்தம்பண்ணி ஸம்ம்ருதையாகிறாள். ௧௪௪.

தாத்பர்யம்.—ஸர்வலோகஜேதாவான ராவணன் பெருமாள்திரு ச்சரங்களால் பட்டுவிழுந்திருக்க, தன்பதியான அந்த ராவணனையும் முன்னே எழுந்தருளியிருக்கிற பெருமாளையும் மந்தோதரி பார்த்து, இவர் இந்த்ராதிகளிலொரு தேவரோ வென்று விசாரித்து அவர்கள் ராவணனால் பலகால் தோற்றோடினவர்களாகையால் இவன் வதத்தி லவர்களாகக்கூடாதாகையால் இவர்ஸர்வவிலக்ஷணரான ஶ்ரியப்பதி, ராவண வதார்த்தமாக தேவர்கள் ப்ரார்த்திக்க ப்ரஹ்மாவின்வரத்து க்கு விரோதம்வாராமல் தன் ஸ்வரூபத்தைமறைத்து மநுஷ்யனாயவ தரித்தார் என்றுதான் நிர்ணயித்து, அவ்வர்த்தத்தை ராவணாதிகளு க்கு முபதேசிக்கிறாள்.

உபதேசிக்கிறபடி யென்னென்னில்; நாம், இவரொருமநுஷ்ய ரென்று எளிதாகநினைக்கும்படி நின்று கரன்முதலான துஷ்டர்களை ஸம்ஹரித்து தர்மத்தை நிலைநிறுத்தி அவ்வவர்க ளபேக்ஷித்தபடி தர் மாதிமோக்ஷாந்தமான புருஷார்த்தங்களையருளின ஸர்வ சக்தரானவி வர், ஸமஸ்த கல்யாணகுண பூர்ணருமாய் ஜகத்ரக்ஷணத்தி லுத்ஸா ஹித்து அதினுபாயங்களை யாராய்ந்து அதற்குவேண்டும் ஸஹாயங் களை ஸம்பாதித்து ஸர்வோத்தரயுக்திகுசலருமாய், ஸர்வாந்தர்யாமியு

மாய், ஸத்யஸங்கல்பருமாய் அப்ராக்ருத திவ்யவிக்ரஹ யுக்தருமாய் இக்குணங்கள் வந்தேறி யன்றிக்கே ஸார்வகாலிகமாக வுடையரு மாய், ஜந்ம ஜராமரணங்கள் முதலான விகாரசூந்யருமாய், கார்ய வர்க்கங்களில் பெரிதான மஹத்தத்வத்துக்கும் அதுக்கும் மேலான அவ்யக்தப்ரக்ருதிகளுக்கும் உத்க்ருஷ்டருமாய், ஸர்வாதாரமுமாய் ஸர்வசரீரியுமாய் ஸகல பலப்ரதருமாய் ஸர்வபோஷகருமாய், ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்தமாகஎப்போதும் சங்கசக்ராதிபஞ்சாயுதங்களை யுடையருமாய், சேதனதோஷங்களைக் காணவொட்டாமல் மறைத்து அவர்களை அங்கீகரிப்பித்தும் அவர்களுக்கு ப்ராப்யையாயுமிருந்து ஒரு க்ஷணமும்பிரியாத ஸ்ரீதேவியையும் அவளுக்காவாணமாய் அசித்தத்வாபிமாநியான ஸ்ரீவத்ஸ மென்னும் மறுவையும் மார்விலுடையருமாய், ஸர்வதேசஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வர்க்கும்ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஜேதாவுமாய், ஸர்வாதிகருமாய், ஸ்திரருமாயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன்.

ஸமஸ்தவஸ்துக்களிலும் ப்ரவேசித்து அவைகளை வ்யாபித்து இருக்கிற அவர் தான் ப்ரஹ்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து, தேவர்களாலழிவில்லை யென்று ராவணனுக்கு வரங்கொடுத்த படியாலும் தேவர்களுக்கு முன்புராவணவதார்த்தமாக வரங்கொடுத்தபடியாலும் அவ்வரங்களை ஸத்யமாக்குகைக்காக உருவைமாறுடி ஸமஸ்த கல்யாணகுண பூர்ணராய் சத்ருக்களை யழிக்கைக்காக அதிக்ஷாத்ரமென்று ராவணன் கழித்துவிட்ட மநுஷ்ய சரீரத்தைப்பூண்டு, உன்னை யித்தனைகாலம் ஜயிக்கப்பட்டு அவமானத்தை யடைந்து தேஜோஹீநராய் ஸஞ்சரிக்கவும் பேசவும் பெறுதேயிருந்து இப்போது வாநரங்களாகத் தங்கள் ஸ்ரூபத்தை மறைத்து வந்தவதரித்து பெருமாளைப் பற்றி தேஜஸ்விகளாய் யுத்தத்தில் புகுந்து உன்னை ஜயிக்கயத்நித்து வீரவாதங்களைப்பண்ணி பெருமாளைப் புகழ்ந்துகொண்டு அவருக்கு சத்ருவதத்திலுபாயங்களைக் கற்பித்துக்கொழித்துக்கொண்டு நிற்கிற தேவர்களால்சூழப்பட்டு, எல்லார்கண்களுக்கும் விஷயராய், தனக்கு ரக்ஷணீயர்களான ஜநங்கள் க்ஷேமத்துக்காகவும். அபராதியை தண்டியாதபோது ராஜாவான தனக்குநேரிடும் பாபம் வாராமைக்காகவும் பாபியான உன்னைத் தண்டித்து உன் பாபங்களைப்போக்கி உனக்கு நன்மையைத் தருகைக்காகவும் பரதாராபஹாரமும் தேவ ராஜ பந்து

த்ரோஹங்களும் பண்ணிநின்ற உன்னை இந்தக் கார்யங்களில் ஸஹகாரிகளாய்ப் போந்த உன் பரிவாரத்துடன் தன் தேஜஸ்ஸினால் கொன்று மஹாதேஜஸ்வியாய் நின்றார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

— —

யுத்தகாண்டம், ௧௧௩-ம் ஸர்க்கம், ௪௪-ம் ஶ்லோகம்.

——:0:——

பிராட்டியுடைய அபயப்ரதாநஶ்லோகம்.

——(௧)——

பாபாநாம் வா ஶுபாநாம் வா வதார்ஹாணாம் ப்லவங்கம |
கார்யம் கருணமார்யேண ந கஶ்சிந்நாபராத்யதி || ௧௪௫.

அர்த்தம்.—ப்லவங்கம - வாநரமான (ஹநுமானே)! பாபாநாம் வா - பாபிகள் விஷயத்திலும், ஶுபாநாம்வா-புண்யவான்கள் விஷயத்திலும், வதார்ஹாணாம் - வதத்துக்கு யோக்யமானவர்கள் விஷயத்திலும், ஆர்யேண - உத்தமபுருஷனாலே, கருணம் - தயையானது, கார்யம் - பண்ணத்தகுந்தது; கஶ்சித் - ஒருவனும், நாபராத்யதி - அபராதம் பண்ணுகிறதில்லை (என்கிறது) ந - இல்லை.

அவதாரிகை. ராவணனும்பட்டு பெருமாளும் விஜயிகளானாரென்று பெரிய ப்ரியத்தைப் பிராட்டிக்குத் திருவடி விண்ணப்பஞ்செய்ய, பிராட்டியும் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே, விம்மல் பொருமலாய் ஸ்தப்தையாயிருக்க, இவனும் விக்கலுக்கு வெம்மாற்றம்போலே "கிந்நு சிந்தயஸே தேவி கிந்நு மாம் நாபிபாஷஸே" என்று பெரியப்ரியத்தை விண்ணப்பஞ்செய்தவெனக்கு ஒருமறுமாற்றஞ் சொல்லாதே தேவர் எழுந்தருளியிருந்த விருப்பென்னதானென்று திருவடி விண்ணப்பஞ்செய்ய, பிராட்டியும் உனக்கு ஸத்ருசமாகத் தரலாவதொன்றில்லாமைகாண் நான் பேசாதிருந்ததென்ன; இவனுமிவ்வளவிலே நம்மபேக்ஷிதத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து கொள்வோமென்று பார்த்து தேவரைச்சுற்றும் முற்றும் நலிந்த ராக்ஷஸிகளாகி

ரூர்க்கு ஸ்த்ரீகளாய்த்து நம்மைணா நம்ஹாஸ்த்ரீகளாயிற்று; ராவண னுக்கு முன்னே சொல்லவேண்டுவதுஇப்பெண்பிள்ளைகளையாயிற்று; அவனுமிவர்களோபாதி கேடனல்லன்; இவர்களிப்போது பாம்புபட மடங்கினுற்போலேஇருக்கிறூர்களித்தனையாயிற்று; இவர்களைபஹு ப்ரகாரமாக ஹிம்ஸிக்கப்பாராநின்றேன்; "உஷ்டிஹி:பாணிஹி ஶ்ரேவ" என்று கையாலே குத்தியும், காலாலே துகைத்தும், நவ ங்களாலே ஶோஷித்தும், பற்களாலே கடித்தும், துண்டித்தும் "ஹிஹம்ஹிஹம்ஸ்ரைஷ்டூ" என்று பெருமாள் திருச்சரங்கள் செய்ததெல்லாம் நானே பண்ணப்பாராநின்றேன்; ஸமவஷவரமி களையும், ஊணிக்கும் க்ஷேத்திலே ஊணிக்கமுயலாநின்றேன்; முன்பு வந்தபோது இடமில்லாமல் விட்டுப்போனேனித்தனை; இப்போது எனக்கு எல்லா ப்ரத்யவகாரங்களும் பண்ணியருளிற்ருகலாம், இத்தனையுந் திருவுள்ளமாகவேணுமென்ன; "வாவா நாம்வா" என் றருளிச்செய்கிறுள்.

வ்யா. (வாவா நாம்வாஸாஹா நாம்வா) இவர்கள் நீ நினைத்திரு க்கிறபடியே வாஸ்த்ரீகளாகவுமாம், நான் நினைத்திருக்கிறபடியே ஸாஹைகளாகவுமாம்; அதுதானேயன்றே உத்தேஶ்யம்;"ஷோஷோ யஷ்விதஸ்ஸ்ராக" என்றூற்போலே. அழுக்குடையவனன்றோ குளிக்க ப்ராப்தியுடையான். அவர்கள்வாஸ்த்ரீகளாகிலன்றோ நாம் உவம் கொடுக்கவேண்டுவது. ஸாஹைகளாகில் உன்பால் வேணு மோ? அவர்கள் வணங்களே கைகொடுக்குமே. கைமுதலில்லா தார்க்கன்றோ கைமுதலாக வேண்டுவதென்றுள். (வயாணூணாஷ) ஊணூனை ஊணிக்கவும் அல்லாதாரைத் தவிரவுஞ் சொல்லுகிற யஷ்டி ஶாஸ்த்ரம் தேவரைத் தோற்றிக்கழித்துப் புகக்கடவதோ வென்ன; ஆரேனுமாக் ஶரணாமதரை ரக்ஷிக்கக்கடவதென்கிற விஶேஷ ஶாஸ்த்ரம் உன்னை தோற்றிக்கழித்துப் புகக்கடவதோ வென்கிறுள். (ஹூவஜூஉ) பின்னையுமவன் பாஸிதிரியவிடாமையாலே, ஹரிஹரி யென்கிறுள். "ஹூவஜூஉ" என்று நச்சினத்தை நச்சுஞ் ஜாதியான மை கண்டோமென்கிறுள். வஸிஷ்ட ப்ரஹ்ருதிகள் உஜ்ஜீவிக்கும்படி யான இக்ஷ்வாகுவம்ஶத்தில் பிறந்தாயில்லை; யோனிகளாய் ஜநக

க்ஷத்ரத்திலே பிறந்தாயில்லை; காட்டிலே பனையோடு பனைதாவித்திரிகிற ஜாதியிலே யிறே பிறந்தது; அங்ஙனொத்தாருக்கு ஸமாநமதியோட்டையது தெரியாதென்கிறாள். "வாநரோத்தம" என்றவள் தானேயிறே "ப்லவங்கம" என்கிறாள். ராஜாக்களுமாய் மூலையடியே நடக்கவுரியருமா யிருக்கிற பெருமாளும் எங்கள் முன்னித்தனை கோபித்தறியார்; நீ வாநரஜாதியா யிருந்துவைத்து இங்ஙனே கோபிக்கக் கடவையோ. (கார்யம் கருணமார்யேண) இவர்கள் பாருண்யவாதங் கிடக்க, இப்போ தோடுகிற ஊயநீயக்ஷமை யைப்பாராய். இவர்களுக்கு ஒரு ரக்ஷகனில்லையே, இப்போதிவ்வளவிலே நாமிரங்கவேணுங்காண். (ஆர்யேண) இவையெல்லா மிப்போது நான் கற்பிக்கவேண்டும்படியாவதே உனக்கு. (ஆர்யேண) வேதவ்யாகரணவித்தனென்கிறது பொய்யோ? அவையுமெல்லாங் கற்றுக் கேட்டிருக்கச் செய்தேயு மிப்போது ராஜகோஷ்டியில் வஸிவயமானபடி யாகாதே. அந்த கோஷ்டியில் வஸிவயம்-பழக்கமிறே. நீ இங்ஙனே சொல்லவல்லையாயிற்று, நான் பிறந்தபின் அக்கோஷ்டி இங்ஙன்னிறத்த தாகாதென்று கருத்து. (நகஶ்சிந்நாபராத்யதி) ஸம்ஸாரத்தில் குற்றமில்லாதாரார்? திரைநீக்கிக்கடலாடப்போமோ? நமக்குத்திரையனுக ஹாவித்திருக்கிற பெருமாள்தான் குற்றவாளரல்லரோ? நான்தான் குற்றப்பட்டவளல்லேனோ? நீதான் குற்றவாளனல்லையோ? பெருமாள் குற்றவாளரானபடி யென்னென்னில்; தாம்காடேறப்போந்தார்; அவர்பின்னே மடலூருவாரைப்போலே இளையபெருமாளும் போந்தார்; தம்மோடே வநவாஸஹோமம் பண்ணக்கடவதாக இலையகலப்படுத்திக்கொண்டு நானும் போந்தேன்; என்னைப் பிரிந்து பத்துமாஸமிருந்தார்; தான் வாராவிட்டால் தன்னதோரம்பு இயங்கமாட்டாமையில்லையிறே. இவ்வழி இத்தனை நாள் பிரிந்திருக்க வல்லரானபோதே பெருமாள் பக்கலிலே யல்லவே குற்றம்; பாரதந்த்ர்யத்துக் கநுரூபமாகப் பேசாதிராதே அதுதன்னைச் சொன்ன வென்பக்கலன்றோ குற்றம்; இன்றையகன் சொன்ன கார்யஞ்செய்த வடியாளை தண்டிக்கப் பார்த்தவன்று பெரு

மாளருளிச்செய்த கார்யஞ்செய்யப்போந்த வுன்னை முற்பட தண்டி த்துக் கொண்டன்றோ ராவணன் சொன்ன கார்யஞ்செய்த விவர்களைத் தண்டிப்பது ; ஆகையாலே நீ யல்லையோ குற்றவாளன். எல்லாப்படியாலும் பெருமாளொரு விஷயத்தை முனிந்தவன்று ஆறவிடுகைக்கு நானுண்டு; நானுமவர்வழியோடு போகவேண்டியிருந்தவன்று எனக்கு நீயுண்டென்றிருந்தேன்; நீயுமிங்ஙனேயானால் க்ரூரகார்யஞ்செய்வார்க்குப் புகலாவாருண்டோ வென்கிறாள். ௧௪௫.

தாத்பர்யம்.—திருவடி, லங்காபுரியில் ராவணவதாநந்தரம் பெருமாள் நியமநத்தைப் பெற்றுப் பிராட்டியை யழைத்து வருவதாக அசோகவநிகையிற் சென்று பிராட்டியை உபத்ரவித்துவரும் ராக்ஷஸிகளைக்கண்டு, இவர்களை சின்னபின்னமாக்கிக்கொன்றுவிடுகிறேன், இதையெனக்கு அநுமதிபண்ணவேணுமென்றுயாசிக்க, அப்பொழுது பிராட்டி, நீர் இவர்களை பாபிஷ்டர்களாக வெண்ணினீர்; ராஜாஜ்ஞையினால் தங்கள் ஜாதிக்குசிதமான கர்மங்களையநுஷ்டித்தபடியால் இவர்களைப் புண்யம் செய்தவர்களாக நினைக்கிறேன். இவர்கள் பாபிகளென்றீராகிலும் புண்யம்செய்தவர்களைப் புண்யமே ரக்ஷிக்குமாகையால் நமக்கு தயநீயர்பாபிகளே. நாமும் இவர்கள் பாபத்தையேயிறே அபேக்ஷித் திருப்பது. ஸாபராதரான இவர்கள் வதத்துக்கு யோக்யர்களேயாகிலும் துர்பலர்களாகையால் உத்தமபுருஷன் தயவுசெய்து இவர்களை ரக்ஷிப்பதே யுக்தம். சாஸ்த்ரத்தினுட்பொருளானவிது கிளையோடு கிளைதாவி மேல்மேலே ஸஞ்சரிக்கிற உமக்குத் தெரியாது. ஸாபராதனைத்தண்டியாவிடில் சாஸ்த்ரவிரோதம் வருமே யென்னில், ஸர்வஜ்ஞரான பெருமாள் தன்னை நம்பிவந்த வென்னைப் பத்துமாஸமாய் உபேக்ஷித்தார் ; நான் பாரதந்த்ர்யத்தை விட்டும் இவைகளைச் சொல்லவும் யத்நித்தேன் ; ராஜாஜ்ஞாபாலநம் இவர்களுக்கு தோஷமாகில் நீரும் ராமாஜ்ஞையை யநுஷ்டித்தீர் ; இதரர்கள் அபராதிகளென்பது கைமுதிகந்யாயஸித்தம். நிரபராதியான புருஷனில்லாமையால் தயைக்கும் விஷயமில்லாமல் போய்விடும். ஆகையாலிவர்கள் ரக்ஷணீயரென்று அபயப்ரதாநம் பண்ணினாள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பாலகாண்டம், ௬-ம், ஸர்க்கம், ௮-ம் ஶ்லோகம்.

———:0:———

௨௯.—த்ருஷ்டும் ஶக்யமயோத்யாயாம் நாவித்வாந் ந ச நாஸ்திக꞉ ।
ஸர்வே நராஶ்ச நார்யஶ்ச தர்மஶீலா꞉ ஸுஸம்யதா꞉ ॥ ௧௪௩ ॥

அர்த்தம். அயோத்யாயாம் - அயோத்யாநகரத்தில், அவித்வாந்- பண்டிதனாகாதவன், த்ருஷ்டும்-பார்க்க, ந ஶக்யம்-யோக்யனல்லன்; நாஸ்திகஶ்ச -வைதிகமான வர்த்தமில்லை யென்பவனும், த்ருஷ்டும்-பார்க்க, ந ஶக்யம் - யோக்யனல்லன்; ஸர்வே-ஸமஸ்தமான, நராஶ்ச-புருஷர்களும், நார்யஶ்ச - ஸ்த்ரீகளும், தர்மஶீலா꞉ - தர்மத்தையே ஸ்வபாவமாகவுடையவர்களாயும், ஸுஸம்யதா꞉ - இந்த்ரிய ஜயமுடையவர்களாயு மிருக்கிறார்கள்.

ஸ்ரீ. அறுபதினாயிரமாண்டு வந்நியமறுத்து நன்மைகளையு முண்டாக்கிப்போந்த சக்ரவர்த்திக்கு மிரண்டு பொருளுண்டாக்கப் போச்சுதில்லை; ஓரவித்வானையாதல் வைதிகமான வஸ்துக்களை இல்லையென்பானொருத்த நாஸ்திகனை யாதலுண்டாக்கப் போச்சுதில்லை. அப்படை வீட்டிலுள்ளார் ராஜபுத்ரர்களாரேனுமொருவர் முடி சூடவமையாதோ என்றிருக்குமவர்களல்லர்; பெருமாளே முடிசூடாவிடில் "உபவேக்ஷ்யாமஹே ஸர்வே நஸேவவா | ராமேண ரஹிதாநாம் து கிமர்த்தம் ஜீவிதம் ஹி ந꞉" என்று பெருமாள் அபிஷேகம் பண்ணாத படைவீட்டிலிருப்பதில்லை. விழுந்தவிடமே சுடுகாடாகப் போகவமையும். என்றிருப்பர் புருஷர்கள்; ஸ்த்ரீகளும் "ராமமேவாநுகச்சந்த்வ ஸ்ருதிம்வாவிமஹத" என்று பெருமாள் வழி மாறிப் போனாரென்று திறக்கவழைத்த ஹஸ்தங்கள் ரக்தம் பிளக்க தள்ளிக்கதவடைத்துக்கொள்ளுவர்கள். (தர்மஶீலா꞉) ராமாநுவ்ருத்தியே தர்மமென்றிருக்குமவர்களிறே; ஸ்வப்ரயோஜனத்திலே நெஞ்சு செல்லாதவர்களாயிற்று. ௧௪௩.

தாத்பர்யம்.—அயோத்யா பட்டணத்தில் வேத சாஸ்த்ரங்களை யறியாதவனையும், தேவதா பரலோகங்களில்லை யென்பானையு மொருவனைக்காணவும் முடியாது. அங்கிருக்கும் ஸ்த்ரீபுருஷர்க ளெல்லாரும் ஸ்வப்ரயோஜனங்களை விட்டு பரமதர்மமான ராமாநுவ்ருத்தியிலேயே ஆஸக்தியுடையவர்களா யிருக்கிறார்கள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

———

அயோத்யாகாண்டம் - ௧௭ - ம் ஸர்க்கம் - ௧௪ - ம் ஶ்லோகம்.

—(০)—

௨௯.—யஶ்ச ராமம் ந பஶ்யேத்து யம் ச ராமோ ந பஶ்யதி |
நிந்தித꞉ ஸ வஸேல் லோகே ஸ்வாத்மாப்யேநம் விகர்ஹதே ||

அர்த்தம்.—ய꞉-எவன், ராமம்-ஸ்ரீராமனையும், ந பஶ்யேத்து-காணாதிருப்பனோ; யம் - எவனை, ராமஶ்ச - ஸ்ரீராமனும், ந பஶ்யதி-பாராதிருக்கிறாரோ; ஸ꞉ - அவன், லோகே - உலகத்தில், நிந்தித꞉-தூஷிக்கப்பட்டவனாய், வஸேத் - வாஸம்பண்ணுவன்; ஸ்வாத்மாऽபி-தன்னுடைய ஆத்மாவும், ஏநம் - இவனை, விகர்ஹதே - நிந்திக்கிறது.

வ்யா. (யஶ்சராமம் ந பஶ்யேத்து) (ராமம்) என்கிறது கண்ணுக்கு வகுத்த விஷயத்தை ; காணாதிருக்கிறான் யாவனொருவன். (ய꞉) எத்தனையேனு முயர்ந்தவனாகவுமாம். (து) இது தப்பினாலும். தப்பாதது தப்பினால் வருமது இவ்வளவன்றென்கைக்காக விஶேஷிக்கிறது. (யம் ராமோ ந பஶ்யதி) எத்தனையேனும் சிறியாரும் இவர் கண்பார்வைக் கிலக்காகாதாரில்லை. (யம்) எத்தனையேனும் சிறியவனென்கிறது. எத்தனையேனும் சிறியாரிறே இவர்கண்ணிற் பார்வைக்கிலக்காவார். "யாருமோர் நிலைமையனென வறிவரியவெம்பெருமான் யாருமோர் நிலைமையனென வறிவெளிய வெம்பெருமான்". ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கும் அவிஷயமாயிருக்கும் ; ஓரிடைச்சிக்கும் வேடனுக்கும் கைபுகுந்திருக்கும். எத்தனையேனும் உயர்ந்தவனாகிலும் பெருமானுடைய ஒருவேளை புறப்பாடு காணானாகில் அவன் பெரியனல்லன்; எத்தனையேனும் சிறியனானவன் பக்கலிலும் தப்பாது அவருடைய பார்வை; தப்புகிறான் யாவனொருவன், அவன் அஸத்துக்களோடும் எண்ணப்படான்; எண்ணப்படாமையிலே எண்ணப்படும்; எல்லாரும் நிந்தித்து "சீ, சீ" என்னப்படும். இவனை நிந்திப்பார் வஸிஷ்டாதிகள் தொடக்கமானார் நால்வரிருவரோ வென்னில் ; (நிந்தித꞉ ஸ வஸேல்லோகே) (லோகே நிந்தித꞉) இவனை நிந்திக்கைக்குரியரல்லாதாரில்லை. விஷயப்ரவணனானவன், இப்போது பழியாய் மேல் நரகமாயிருக்கச்செய்தே, தான் "நல்லதுசெய்கிறோம்" என்றிருக்குமிறே; அப்படி தான் "நல்லது செய்கிறோம்" என்றிருக்குமோ வென்னில்; (ஸ்வாத்மாப்யேநம் விகர்ஹதே) தானும் தன்னை நிந்திக்

துக்கொள்ளும். திருக்கைத்தல மிழந்தவன், "இற்றைப் புறப்பாடு காணப்பெறுதபோம் கருப்பூரமும் எலுமிச்சங்காயும் பெற்றோமாகில் முடிந்து பிழைக்கலாயிற்று" என்றிருக்குமிறே. ௧௫௭.

தாத்பர்யம்.—எவ்வளவு பெரியனாகிலும் ஸ்ரீராமனைஸேவிக்காதவனும் ஸ்ரீராமன் கடாக்ஷத்துக்கு பாத்ரமாகாதவனும் லோகத்தில் நிந்திக்கப்படுவதே யல்லாமல் தன்னையும்தானே நிந்தித்துக்கொள்ளுவன். ௧௫௭.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அயோத்யாகாண்டம், ௧-ம் ஸர்க்கம், ௧-ம் ஶ்லோகம்.

௨௯.—கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந ததாநக:|
சத்ருக்நோ நித்யசத்ருக்நோ நீத: ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத:|| ௧௫௮.

அர்த்தம்.—அநக: - தோஷமில்லாதவராயும், நித்யசத்ருக்ந: - எப்போதும் ஆத்மவிரோதியான இந்த்ரியங்களை ஹிம்ஸிக்கிறவராயும், சத்ருக்ந: - லவணாஸுரன் முதலான விரோதிகளைக் கொன்றவருமான சத்ருக்நாழ்வான், ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத: - ப்ரேமத்தினால் முன்னே செய்யப்பட்டவராய் (ப்ரேரேபிக்கப்பட்டவராய்), ததா - அப்போது, மாதுலகுலம் - மாமாவான யுதாஜித்தினுடைய க்ருஹத்தைக்குறித்து, கச்சதா - போகாநிற்கிற, பரதேந - பரதாழ்வானாலே, நீத: - அடைவிப்பிக்கப்பட்டார்.

வ்யா.—(கச்சதா) என்கிற வர்த்தமாநநிர்த்தேசத்தாலே போகிறவிடத்தில் தனக்கொரு ப்ரயோஜநமுண்டாயாதல், இங்கே மாதாபிதாக்களைக் கேள்விகொள்ளுதல், ஸர்வஜ்ஞரான பெருமாளைக் கேள்விகொள்ளுமிவ்வளவுமின்றிக்கே அவனையொழிய ஜீவிக்கமாட்டாதபடியாலே போனானென்கை. (மாதுலகுலம்) யுதாஜித்தழைத்தது அவனை யாகையாலே போக்கிலபேக்ஷையு மவனுக்கு; இவனும் அவனபேக்ஷையைப் போனானென்கை. (பரதேந) ஸர்வத்தையும் துஞ்சி, பெருமாளும் ராஜ்யத்தைப் பொகட்டுப்போய், இளையபெருமாள் "தொடர்ந்து அடிமை செய்யவேணும்" என்றுபோய், சத்ருக்நாழ்வானும் "நின்னை யல்லதறியேன்" என்றிருக்கும் தசையிலும் ராஜ்யத்தை ஸ்பர்சிக்கக்கடவன்

என்றாயிற்று ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான் திருநாமம் சாத்திற்று; "பரத இதி ராஜ்யஸ்ய பரணாத்" என்றானிறே ஸ்ரீஶதாநீகன். (ததா) இருவரும் ராஜபுத்ரர்களாய் நக்ஷத்ர பேதமுண்டானால் பிரித்து ஸம்பத்தைவிட்டுப்போக ப்ராப்தமாயிருக்க அவன்போனதுவே ஸம்பத்தாகப் போனானென்கை. "மஹாத்மா" என்கிறதிலே ஸ்வபாவிகமன்றோ; "ததா" என்றதென்னென்னில்; அங்கு ஏகாநிவ்ருத்தியைச்சொல்லிற்று; இங்கு அதுக்காஶ்ரயமான ஸங்கல்பநிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது; ஆகையாலே புநருக்திதோஷமில்லை; ஶேஷத்வவிரோதியிறே இரண்டும். (அநக:) அகமில்லாதது இவனுக்கேயிறே. அகமாவது - உத்தேஶ்யவிரோதியிறே; இவ்விடத்திலகமாவது ராமபக்தி. இத்தை பாபமென்னப்போமோ வென்னில்; பாபத்தில் புண்யமும் நன்றாயிருக்க மோக்ஷவிரோதியாகையாலே புண்யமும் "ஸ்வஶ்ரேயோவிரோதீநி பாபாநி" என்று பாபஶப்தவாச்யமாயிற்றிறே; ஆகையாலே பரதாநுவ்ருத்தியாகிற உத்தேஶ்யத்துக்கு விரோதியாகில் ராமஸௌந்தர்யத்தில் கால்தாழுமதுவும் பாபமாமித்தனையிறே; "ராமே ப்ரமாதம் மா கார்ஷீ:" என்று ராமாநுவ்ருத்திக்கு இடைச்சுவராகச் சொல்லிற்றிறே ராமஸௌந்தர்யத்தை; பரதாநுவ்ருத்திக்கு இடைச்சுவரென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிறே. (ஶத்ருக்ந:) பிள்ளைகளுடைய ஸந்நிவேஶங்களைப் பார்த்துத் திருநாமம் சாத்துகிற ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான், பெருமாள் கண்டாரையழகாலே துவக்கவல்லராகத் தோற்றுகையாலே "ராமன்" என்றும், இளையபெருமாளுக்குக் கைங்கர்யமே நிரூபகமாகத் தோற்றுகையாலே "லக்ஷ்மணன்" என்றும், திருநாமம் சாத்தினாற்போலே, இவருடைய ஸந்நிவேஶத்தைக் காணவே ஶத்ருக்கள் மண்ணுண்ணும்படியிருக்கையாலே "ஶத்ருக்நன்" என்று திருநாமம் சாத்தினான். (நித்யஶத்ருக்ந:) பாஹ்யஶத்ருக்களையன்றிக்கே ஆந்தரஶத்ருக்களான இந்த்ரியங்களை ஜயித்திருக்குமென்கை. அவ்விந்த்ரிய ஜயத்தினெல்லை எவ்வளவென்னில்; "பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்" என்கிற ராமஸௌந்தர்யத்திலும் துவக்குண்ணாதொழிகை. அதாகிறது - பெருமாளைப் பற்றும்போதும் தன்னுகப்பாலேயாதல், அவருடைய வைலக்ஷண்யத்தாலேயாதலன்றிக்கே தனக்குஶேஷியான இவனுகந்த விஷயம்

என்று பற்றுகை. (நீத:) ராஜாக்கள் போம்போது உடைவாள் மற்றொன்று கொண்டுபோமோபாதி அவன் கொடுபோகப்போனான். த்ரவ்யத்துக்கு த்ரவ்யாந்தரங்களோட்டை ஸம்யோகம் உபயநிஷ்டமாயிருக்குமிறே; அதுபோலன்றிக்கே ஜாதிகுணங்களோபாதி போனான். (ஸ்ரீமதா ராக்ஷஸ:) "ஜ்யேஷ்டாநுவ்ருத்திகதர்வம்" என்று போனானல்லன்; "ஸுஹாவஸ்தம்ஸ்யதி" என்றுபோன இளையபெருமாளைப்போலே போனவிடத்திலே ஸ்வஶேஷவ்ருத்தியும் பண்ணவொமென்று பாரித்துக்கொண்டு ஸ்ரீமதேர்பிக்கப்போனான். படைவீட்டி லிருந்தால் பலருண்டாகையாலே விழுக்காட்டோபாதியிறே விஸிப்பது. "நீத:" என்கையாலே ஶேஷத்வத்தில் கவிதத்வனாயிருக்கக்கடவன்; "ஸ்ரீமதா ராக்ஷஸ:" என்கையாலே ஸர்வாநுபவமான வ்ருத்தியிலே வைதந்த்யயாதாத்ம்யமான யஜ்ஞங்களுண்டாயிருக்கை; "படியாய்க் கிடந்துன்பவளவாய் காண்பேனே" என்றிறே குலியாழ்வார் வார்த்தை. "அநவ: நித்ய ஶத்ருக்ந:" என்று வாவநத்தாலும் ஹோமத்தைதயாலும் அவனையே பற்றினானென்னவுமாம். "அநவ:, நித்ய ஶத்ருக்ந:" என்றதுக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்னில்; "ஸ்ரீஶத்ருக்நாழ்வான் பெருமாளுக்கு நல்லனானபடி, அவனை யல்லதறியாத ஸ்ரீபரதாழ்வானை யல்லது வேறொன்றறியாதபடியானான்" என்று எம்பெருமானாருளிச் செய்தார். இதுவே ப்ரயோஜநமாகில் சொன்னமிகையெல்லாம் பொறுக்குமிறே. கசஅ.

தாத்பர்யம்.—திருவயோத்யையில் தசரதசக்ரவர்த்தி தன்குமாரர்களுடன் ஸுகமே வஸிக்குங்காலத்தில், கேகயமஹாராஜன் தன்னுடைய தௌஹித்ரனான ஸ்ரீபரதாழ்வானைப் பார்க்கக்கோலி அவரை யழைத்து வரும்படி தன்னுடைய பிள்ளையான யுதாஜித்தை அனுப்ப, அவர் திருவயோத்யைக்குவந்து ஸ்ரீபரதாழ்வானை அழைக்க, ஸ்ரீபரதாழ்வானும் தன்னுடைய மாமாவான யுதாஜித்மஹாராஜருடைய திருமாளிகைக்கெழுந்தருள, அப்போது ஸ்ரீஶத்ருக்நாழ்வான், தன்னை யழைக்காமலிருக்கச் செய்தேயும் ஸ்ரீபரதாழ்வானிடத்திலுண்டான ப்ரீதியினால் அவரைவிட்டு அரைக்ஷணமும் தரிக்கமாட்டாதவராய், ஜிதேந்த்ரியராகையாலே தனக்குத்தேஶ்யமான கைங்கர்யத்துக்கு விரோதிகளான ராமஸௌந்தர்யாதிகளிலும் சாபல்யத்தைவிட்டுபாகவதகைங்கர்யத்தையேபரமபுருஷார்த்தமாகவெண்ணி, ப்ரயாணத்தில் தனக்கொரு கூபதிகம் பாராமல் அவரொழுந்தருளுகிற

போதே அவரை யநுவர்த்தித்து நிழல்போலே அத்யந்தம் பரதந்த்ரராயெழுந்தருளினார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அயோத்யாகாண்டம், ௫௩ - ம் ஸர்க்கம், ௩௧ - ம் ஶ்லோகம்.

—(:०:)—

ஶ்லோ.—ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ।
முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ॥ ௧௪௯.

அர்த்தம்.—ராகவ - ரகுவம்ஶத்தி லவதரித்த ஸ்ரீராமனே! த்வயா - உம்மாலே, ஹீநா - ரஹிதையான, ஸீதா - ஸீதாதேவி, ந - பிழைக்கமாட்டாள்; அஹமபி - நானும், ந ச - பிழைக்கமாட்டேன்; அபி ஜீவாவ: - பிழைத்தோமாகில், ஜலாத் - ஜலத்தில் நின்றும், உத்த்ருதௌ - எடுக்கப்பட்ட, மத்ஸ்யாவிவ - மீன்கள்போலே, முஹூர்த்தம் - க்ஷணகாலமே (ஜீவிப்போம்).

வ்யா. தேவரை யொழிந்தவன்று பிராட்டியு முளளாகாள்; அடியேனு முளனாகேன். தேவரையொழிந்தவன்று முதலிலே ஜீவிக்குமதுதானில்லை. (அபி ஜீவாவ:) யதிஜீவாவ:. (முஹூர்த்தம்) ஒரு க்ஷணகாலம். (ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவ) ஜலத்தைப் பிரிந்த மத்ஸ்யம் ஜீவிப்பது அந்நீர் நசையறுமளவுமிறே; அப்படியே நில்லென்று சொன்னவார்த்தை உம்முடைய திருவுள்ளத்திலேயு முண்டென்றறியு மளவுங்காண் நாங்கள் ஜீவிப்பது. ௧௪௯.

தாத்பர்யம்.—ஸீதாபிராட்டியும் அடியேனும் தேவரீரைப் பிரிந்தால் ஜீவிக்கமாட்டோம். ஜீவித்தாலும் ஒருக்ஷணமே ஜீவிப்போம். எப்படியென்றால், மத்ஸ்யத்தை ஜலத்திலிருந்து வெளியிலெடுத்தால் அந்த ஈரமிருக்கும்வரையிலும் ஜீவித்து உலர்ந்தவாறே நசிக்குமாப்போலே, தேவரீரருளின வார்த்தை தேவரீர் திருவுள்ளத்திலோடுகிறதென்று அறியுமளவுமே ஜீவிப்போம்; அது தெரிந்தால் உத்தரக்ஷணமே முடிந்துபோவோம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அயோத்யாகாண்டம், ௮௬ - ம் ஸர்க்கம், ௧ - ம் ஶ்லோகம்.

—(०)—

ஶ்லோ.—ஆசசக்ஷேऽத ஸத்பாவம் லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மந:।
பரதாயாப்ரமேயாய குஹோ கஹநகோசர:॥ ௧௫௦

அர்த்தம்.—அத - இதுக்குப் பிற்பாடு, மஹாவநே வஸத: - காட்டில் வஸிக்கிற, குஹஸ்ய - குஹப்பெருமாள், மஹாத்மந: - மஹாநுபாவரான, லக்ஷ்மணஸ்ய - இளையபெருமாளுடைய, ஸத்வ்ருத்தம் - நல்நடத்தையை, அப்ரமேயாய - அபரிமித ப்ரபாவத்தையுடைய, பரதாய - பரதாழ்வானையும் பொருட்டு, ஶ்ரவணே - சொன்னார்.

அவதாரிகை. (ஶ்ரவணேலக்ஷ்மணஸத்வ்ருத்தம்) இத்யாதி. ஸ்ரீபரதாழ்வான் வாராநின்றானென்று ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் கேட்ட வநந்தரம் இளையபெருமாள் செய்ததை யெல்லாம் சொல்லத் தொடங்கினார். "வந்தபோது செய்யும்படி சொல்லுகிறதென்; ஓடம்நின்றதே, கோலிருந்ததே, தானும் தன் பரிகரமும் அக்கரைப்படும்படி காண்கிறேன்" என்று ஶங்கிதனாயிருந்தான்; அநந்தரம் ஸுமந்த்ரனுள்ளிட்டார் வந்து, "இளையபெருமாள் ஸ்வபாவம்போலே காண் பரதாழ்வானுடைய ஸ்வபாவமிருப்பது, அவனை நீ காணவேணுங்காண்" என்ன, இவனும்போய்க் கண்ட வநந்தரம் "இவனுடைய ஸ்வபாவமிருந்தபடியென்" என்று ஆஶ்சர்யப்பட்டு இவனுக்கு நம்மால் கொடுக்கலா முபஹாரமென்னென்று பார்த்து, இவனுக்கு ஸத்ருஶமான உபஹாரம் இளையபெருமாள் ஸ்வபாவங்களாமித்தனை என்று அவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

வ்யா. (ஶ்ரவணேலக்ஷ்மணஸத்வ்ருத்தம்) ஸத்வ்ருத்தமாகிறது - ஸத்துக்களுடைய ஆசாரம். "ஸஞ்சயஸாயம்ஸாவஶ:" "ஸாயவ: க்ஷீணதோஷாஸ்து" என்கிறபடியே ஸத்துக்களாவார் க்ஷீணதோஷரிறே. ஸாவம் ஆசாரம். ஒருவன் அபிஜ்ஞன், அபிஜாதன், விதான், என்றறிவது அவர்கள நுஷ்டாநங் கொண்டிறே; அப்படியேயிறே இவனுடைய வநுஷ்டாநமும். பெருமாள் கண்வளர்ந்தருளுகைக்குப்பூக்களறுப்பது, படுக்கைபடுப்பது, தாமரையிலையைப் பறித்து தண்ணீரை முகந்து திருவடிகளை விளக்குவது, பின்னையும் தண்ணீரை முகந்து அமுதுசெய்யப்பண்ணுவது, ஶேஷித்தத்தை பிராட்டியை யமுதுசெய்யப்பண்ணுவது, கண்வளர்ந்தருளப்பண்ணி கையும் வில்லுமாய்க்கொண்டு நம்மையுங்கூட வசிர்த்து நோக்குவதாய் காணுமவருடைய ஆசாரமிருந்தபடி என்று அவர்வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினார். (லக்ஷ்மணஸ்யமஹாத்மந:) கடலைச்கையாலே இறைக்கத் தொடங்கினார். (லக்ஷ்மணஸ்யமஹாத்மநஸத்வ்ருத்தம்

ஸுஹ்ருதேயாயஸாதாய ஸ்ரூவவக்ஷ) கழியின் பெருமையைக் கட லுக்குச்சொல்லத்தொடங்கினார். (ஸாதாயாவஸ்யேயாயாவவக்ஷ) ஶேஷஸமதனானல் "நான்பணி செய்யக்கடவேன்" என்று சொல்லியோ பணிசெய்வது; அதுகிடக்க, "அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி" சொல்லிற்றெல்லாம் செய்யக்கடவேனென்று வ்ருதிஜெஜ்பண்ணி "ராஜ்யத்திலேஇரீர்" என்ன, மாட்டேனென்று பின்போகை ஶேஷ ஸ்வரூபமோ? நெருப்பிலே புகச்சொன்னாராகில் அத்தைச் செய் தல், அதிநன்றும்படியான ராஜ்யத்திலிருக்கச் சொன்னாராகில் அத் தைச் செய்தல், பின்போகச் சொன்னாராகில் அத்தைச் செய்தல், இப்படி சொல்லிற்றுச் செய்கை யன்றோ ஶேஷஸ்வரூபம். (மஹ:)நெடுநாள் வலிவயித்த ஸாதனுக்கு ஒருநாள் ஶிஷித்த மஹன் சொல்லும்படி யாவதே; இன்னாரின்னார்க்குச் சொல்லுகை என்றில்லையாகாதே; கற்றவர்களா மித்தனையாகாதே வேண்டுவது. (மஹநமோஸ:) காட்டில் மரத்திலும் மட்டையிலும் பழகிப்போந்த விவன் இளையபெருமாள் படிகளைப் பேசிப்போந்தபடி கண்டதே! என்று ஜஷிகொண்டாடுகிறான். அங்ஙனன்றிக்கே, பெருமாளுடைய வ்ருதிரேகத்தில் தூற்றிலே தலைமடுத்துக்கொண்டு கிடந்தவன் ஸாதனைக் கண்டவாறே புறப்பட்டானென்னுதல். ௧௫௦.

தாத்பர்யம்.—சித்ரகூடத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற பெருமானைத் திருவயோத்யைக்கு மீட்கஉத்தேசித்து ஸ்ரீபரதாழ்வானெழுந்தருள, அவ்வரண்ய வாஸியான குஹப்பெருமாள், ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய ராமபக்தி முதலான அமேயமான ப்ரபாவங்களைக் கண்டு ஆச்சர்யப் பட்டு இவருக்கு உபஹாரமாக அபரிமிதவைபவரான இளையபெருமாளுடைய பெருமாள் விஷயமான ப்ரீத்யதிசயத்தையும் அவர்கைங்கர்யத்தி லபிநிவேஶத்தையும் இன்னும் இப்படிப்பட்ட ஸதாசாரங்களையும் சொன்னார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அயோத்யாகாண்டம்-௨௩-ம்ஸர்கம்-௨௪-ம் ஶ்லோகம்.

௪௦.—ராஜ்யஞ்ச தவ ரக்ஷேய மஹம் வேலேவ ஸாகரம் |
ப்ரதிஜாநாமி தே வீர மாபூவம் வீரலோகபாக் || ௧௯௪.

அர்த்தம்.—ஸாகரம் - ஸமுத்ரத்தை, வேலேவ-கரைபோலே, அஹம் - நான், தவ - தேவரீருடைய, ராஜ்யஞ்ச - ராஜ்யத்தையும்,

ரக்ஷயிஷ்ய - ரக்ஷிக்கக்கடவேன்; வீர - ஸமர்த்தரானவரே! தே - தேவரீருடைய (எதிரில்), ப்ரதிஜாநாமி - ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறேன். (இப்படி செய்யாவிடில்), நாஹம்ஸ்யாம் - (வஸ்துவாக) இருக்கமாட்டேன், வீரலோகபாக் - வீரரான தசரதர் அடைந்த லோகத்தை யடையக்கடவேன்.

வ்யா. (ராஜ்யஞ்சதவரக்ஷயிஷ்ய) "ரக்ஷயிஷ்யதி ஸௌம்ய" என்கிறபடியே உம்முடைய ரக்ஷணம் பண்ணுகை யன்றிக்கே உம்முடைய ராஜ்யத்தையும் ரக்ஷிக்கக்கடவேன். எனக்கு தாஸ்யம் ஸ்வரூபமானாலும் உம்மாலென்னை மீறவொண்ணாது காணும். (ஸமுத்ரஸ்யேவ வேலா) கடலுக்குக்கரை சேஷமாயிருக்கச் செய்தேயும் கரையை அதிக்ரமிக்கமாட்டாதிறே கடல்; அப்படியே, "நீர்பெரியீர்" என்று, உம்மாலென்னை விஞ்சவொண்ணாது காணும். (ப்ரதிஜாநாமி) நானிப்படி ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறேன். (தேவீர) ஒருகோழை முன்னேயோ நான் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிற்று; ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினால் அத்தைத் தலைக்கட்டித் தரவல்ல ஆண்பிள்ளைத் தனமுடைய உம்முடைய முன்னே யன்றோ? (நாஹம்ஸ்யாம்) இப்படி செய்திலேனாகில் உம்முடைய ஸந்நிதியில் வதிக்கப்பெறா தொழிகையன்றிக்கே உம்முடைய ராஜ்யத்திலும் வதிக்கப்பெறாதவனாகிறேன். (வீரலோகபாக்) உம்மை முடிசூடி யநுபவிக்கப் பாரித்து அதுபெறாதேபோன சக்ரவர்த்தி புக்க லோகம் புகுகிறேன்.

தாத்பர்யம்.—ஸமுத்ரத்தின் கரை ஸமுத்ரத்தைக் காப்பதுபோல் தேவரீருடைய சேஷபூதனான அடியேன் தேவரீரையும் தேவரீருடைய இந்த ராஜ்யத்தையும் காப்பாற்றக்கடவேன். இதை தேவரீர் தலைக்கட்டிவைப்பீரென்று தேவரீர் முன்னில் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணுகிறேன். இப்படி செய்யாவிடில் என்னுடைய ஸ்வரூபமழிந்து தேவரீரைவிட்டு தசரதர்போன லோகத்துக்குப் போகக்கடவேன்; என்று வநவாஸம்போக யத்நித்தகாலத்தில் வருந்திக்கொழுந்தருளக் கூடாதென்ற அபிப்ராயமாக ஸ்ரீகௌஸலையார் முன் பெருமாளைப் பார்த்து இளையபெருமாளருளிச்செய்தார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அயோத்யாகாண்டம், ௧௭ - ம் ஸர்க்கம், ௧௪ - ம் ஶ்லோகம்.

——(०)——

உ௩. யேதாநராஜ்ஞோ லாநஹ்ந்த ஸ்வேஷ்டே தே உபஸ்தேஷ்டதவ:|

ஶோகபாரேண வாக்ராந்தா ஶயநம் ந ஜஹௌ ஸ்ம ஹி|| க௫௨.

அர்த்தம்.—ராகவே - ஸ்ரீராமனுக்கு, ஸுஹ்ருத: - ஸ்நேஹிதர்கள், யேது - எவர்களோ; ஸர்வே - ஸமஸ்தமான, தே - அவர்கள், ஶோகபாரேண - துக்காதிக்யத்தினால், ஆக்ராந்தா: - ஆக்ரமிக்கப்பட்டவர்களும், விசேதஸ: - அறிவில்லாத மனஸ்ஸையுடையவர்களுமாய், ஶயநம் - படுக்கையை, ததா - அப்போது, ந ஜஹு: - விட்டார்களில்லை.

வ்யா. (யேது) வக்ஷ்யதியிற் போக்கைய நுஸந்திப்பண்ணினன், ஸ்ரீகௌஸல்யையார் அநுஶாஸநம் பண்ணிவிட்டாள்; அவ்வளவன்றிக்கே பத்தொன்பதாம் ஸர்க்கையாயிற்று தோழன்மார் படி. (ராகவே ஸுஹ்ருத:) தாய் தகப்பனுக்கு மறைத்ததையும் வெளியிடும்படி யுட்புக்கவர்களிறே தோழன்மாராகிறார். தங்களைப் பேணாதே அவனுக்கே நன்மையை யெண்ணிப்போந்தவர்கள் படுகுலைப்பட்டார்களென்கிறது. (ஸர்வே தே) ஒரு விஶேஷியாக ஸாத்விகதிபெற்றிருக்குமாப்போலே. (விசேதஸ:) ஸுஹ்ருத்துக்களாகில் எழுந்திருந்து காலைக்கட்டி மீளாதொழிவானென்னென்னில்; அறிவுகலந்தால் செய்யுமத்தை நெஞ்சில் வெளிச்செறிப்பில்லாதபோதும் செய்யப்போகாதிறே. அறிவு கெடுகைக்கு ஹேது வென்னென்னில்; (ஶோகபாரேணாக்ராந்தா:) மலையமுக்கினாற் போலே ஶோகம் அமுக்காநிற்கச் செய்வதென். (ஶயநம் ந ஜஹுஸ்ததா) படுக்கையை விட்டெழுந்திருந்தார்களாகில் மீட்டுக்கொண்டு புகுந்த வாசியன்றோ; தாந்தாமே படுக்கையிற் கிடந்து போந்தவர்களன்றே.

கஙு௨.

தாத்பர்யம்.—திருவயோத்யையில் பெருமாள் காட்டுக்கெழுந்தருளின வநந்தரம், பெருமாளுக்கு நன்மையை யெண்ணிப்போருகிற தோழன்மார்கள் ராமவிரஹத்தை ஸஹிக்கமாட்டாமல் துக்கத்திலே அமுக்குண்டு செய்யவேண்டுவதின்னதென்றறியாமல் படுக்கைவிட்டெழுந்திருக்கமாட்டாமலிருந்தார்கள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஆரண்யகாண்டம், கஙு-ம் ஸர்கம், உக-ம் ஸ்லோகம்.

—:0:—

௩௦.—ஸாவஜ்ஞந க்ருதஜ்ஞந யஜ்ஞந வ லக்ஷ்மண।

ஶபா ஷ்டேந யஜ்ஜா நவப்யுத: வித்ா ௩௦கஙு௩.

அர்த்தம்.—லக்ஷ்மண - லக்ஷ்மணனே! ஸாவஜ்ஞ - அபிப்ராயத்தை யறிந்தவராயும், க்ருதஜ்ஞ - பண்ணவேண்டும் ப்ரகாரத்தைத் தெரிந்து கொண்டவராயும், யஜ்ஞ - தர்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தவராயும், புத்ரேண - புத் என்கிற நரகத்தில் நின்றும் ரக்ஷிக்கத்தக்கபிள்ளையுமான, த்வயா - உம்மாலே, உதாரசிலரான, பிதா - தகப்பனாரான தசரதர், மே - எனக்கு, நஷ்ட: போகவில்லை.

வ்யா. (ஸாவஜ்ஞ) "க்ரியதாம்" என்று சொல்லுகிறவரிறே இளையபெருமாள்; இப்படி செய்யவல்ல நீர் நம்மைக் கேட்டதென்னென்கிறார். வண்ணமான யைச்சமைத்த வநவாஸம்சொல்லுகிறவாறெதையிறே. (ஸாவஜ்ஞ) அல்லாதவை சொன்னாலும் தாமும் பிராட்டியுமாய் வனவாஸமாயிருக்குமிடங்கள் சமைக்கும்படி இளையபெருமாளுக்குப் பெருமாளருளிச் செய்யாரிறே; நெஞ்சாலே நினைக்கு மித்தனையிறே; இன்னினைவறிந்து செய்தார். (க்ருதஜ்ஞ) அதுவேயன்றிக்கே, செய்து போரும்படி யறிந்து செய்தார். அறுபதினாயிரமாண்டு ஜீவித்த வஸ்வதிக் கெடுநாள்மலடுநின்று பிள்ளை பெற்றவனைகையாலே இவரென் னினைத் திருக்கிறாரோ என்று நினைவை யாராய்ந்தும், இவர்க்கெத்தாலே என்னகுறைவருகிறதோ வென்று பொருந்து மிடங்கள் பார்த்தும், அவன் செய்து போருமடைவு அறிவராயிற்று. (யஜ்ஞ) நினைவறிந்தாலும் செய்துபோருமடைவறிந்தாலும் தானும் ராஜபுத்ரனை பின்பு எனக்குமோரிருப்பிடம் வேண்டாவோ வென்மிருக்கு மவனுக்கு இது செய்யவொண்ணாதிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, அத்தலையில் காதசையே நமக்கு ஸ்வரூபமான பின்பு பின்னை யத்தலைக் குறிப்பாகச் செய்து போருமதே நமக்கு வகுத்தது என்று அத்தலைக்காகச் செய்யுமத்தையே தமக்கு கதமென்றிருப்பர். (த்வயேதி). தாமுள்ளவன்று தாமுளராய் தாம் போனவன்றைக்கும் உம்மைவைத்துப் போனாரேயென்கிறார். (புத்ரேண) "புத்" என்று ஒரு நரகவிசேஷமாய் அதில் புகாதபடி நோக்குமென்றாயிற்று புத்ரனென்று பேராகிறது; ஐயருக்கு நம்முடைய ஸந்நிதியன்றிக்கேயொழிகைதனக்கு மேற்பட நிரயமில்லையிறே; அவர்க்கது வாராதபடி நோக்குகிறீர் நீரிறே' (உதாரா) வஸுவதிவஸுதனைவாறே, நம்மையரை யொப்பாருண்டோ? அவரு மொருவரே: தாமிருந்தநாள் தாம் வேண்டுவன

வெனக்குச்செய்து தாம் போனவன்று நமக்குவேண்டுவன செய்கை க்கு உம்மைப்பெற்றுத் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்துப்போவதே. (ஐஐ) இருவருக்கும் விதாவானமை யொத்திருக்கச்செய்தே “ஐஐ” என்கிறாராயிற்று; அவர் நமக்குச் செய்யுமவை நீரிருந்து செய்கையாலே நாமவரை இழந்திலோம்; நீரிழந்தீராகில் இத்தனையிறே. கருக.

தாத்பர்யம்.—லக்ஷ்மணா! என் மநஸ்ஸிலிருக்கும் அபிப்ராயத்தையும் செய்யவேண்டும் விதத்தையுமறிந்து இந்த கைங்கர்யமே உத்தமதர்மமென்று தெரிந்துகொண்ட நீர் அதிஸுந்தரமான பர்ணசாலையை நிர்மித்துத்தகப்பனார் செய்யவேண்டும் கார்யங்களைச் செய்தீராகையால், என் தகப்பனார் போனதினாலெனக்கொரு குறைவுமில்லை என்று பர்ணசாலை கட்டினபிற்பாடு ஸ்ரீராமன் இளையபெருமாளைக் குறித்துச் சொன்னார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஆரண்யகாண்டம், ருக-ம் ஸர்க்கம், கஉ-ம் ஸ்லோகம்.

———(૦)———

ஐஒ.—ஐஷிநு யா ஸாஸ்ஸாஸி உடாரஶீலா ஶிலாதலேஸ்மிந் ஸஹிதா மயா ஸ்ரீ | காந்தஸ்மிதா லக்ஷ்மண ஜாதஹாஸா த்வாமாஹ ஸீதா பஹு வாக்யஜாதம் || கருச.

அர்த்தம்.—லக்ஷ்மண — லக்ஷ்மணனே! ஐஷிநு - இந்த, ஶிலாதலே-பாறையின்பேரில், ஸஹிதம் - முன்பு, மயா ஸாகம் - என்னோடேகூட, உடாரஶீலா - தாராளமான ஸ்வபாவமுடையவளும், காந்தஸ்மிதா - மநோஹரமான புன்சிரிப்பை யுடையவளுமான, ஸீதா - ஸீதாபிராட்டி, உபோபவிஷ்டா-நாற்புறமும் ஸமீபத்தில் உட்கார்ந்தவளாய், ஜாதஹாஸா - உண்டான சிரிப்பை யுடையளாய், த்வாம் - உம்மைக்குறித்து, வாக்யஜாதம் - வசநஸமூஹத்தை, பஹு-அநேகவிதமாய், ஆஹ - சொன்னாள்.

அவதாரிகை. (ஐஷிநு) முன்புதாமும் பிராட்டியும் ஐஷிநு வாதிகள்பண்ணி ஸரஸமாகப் பரிமாறிற்றோரிடத்திலே பிராட்டியைப்பிரிந்துதாமுமிளையபெருமாளுமாய்த் தேடிக்கொண்டுவாராநிற்கச்செய்தே அவ்விடத்தைக்கண்டு இளையபெருமாளைப் பார்த்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா. (ஐஷிநு) இப்படி வெறுந்தரையாயிருக்கிற விடத்திலே காண் அன்று நாமெடுப்பெடுத்தது. (மயா ஸாகம்) ஸ்ருணய

பாரெயில் தம்மைத்தாம் சால மதித்திறே யிருப்பது. நாமுங்கூட
க்காணவந்த சோழரோபாதியாகக் கடக்க நிற்கும்படி அவனுடைய
அளவுடைமையும் விசேஷமாகப் பரிமாறினபடியுங் காண். (உஷித்வா
ஸீதயா) படைவீட்டிலிருந்த நாள் மாமனார் மாமியார்க்குக் கூசிப்படி
விடுவாரோபாதி அளவுபடவாயிற்று போகம் செல்லுவது; இப்
போது அவ்வளவன்றிக்கே ஏகாந்தமாகையாலே தன்னை முற்
றாட்டாக ஸம்ச்லேஷம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தா ளாயிற்று.
(ஸீதாயாஸ்ஸஹ) ஜலக்ரீடை பண்ணுகிற தோரிடத்திலே
ஸீதையுமாய் இளைத்தவிடத்திலே அதிலே ஏறுவதாகப் பெருமாள்
முற்கோலிக்கணிசிக்க, "ஷேசூஷி தஜ்ஞாஸ்த்வகோவஸா:" என்கிறவ
திலேயுமொரு ஸம்பந்தமுண்டிறே இவளுக்கு; அத்தை இவரு
டைய ஊஹிதாதிகளைக் கொண்டறிந்து இவரை இளைப்பிக்க வேணு
மென்று பார்த்து பெருமாளேறுவதாகக் கணிசித்த துறையை யடை
த்துக்கொண் டிருந்தாள். (உபோபவிஷ்டா) அப்படியா யிருக்
குமிறே யெங்கும். (காகுத்ஸ்தா) வெறும்புறத்திலே தானே துவ
க்கவல்லவள்; முறுவலைச் சேர்த்தாற்போலே யாயிற்று ஹர்ஷந்தானி
ருப்பது; அதுக்குமேலே அப்போது பிறந்த வெற்றியாலே ஜாத
ஹர்ஷையானாளாயிற்று. (ஸ்வாமிநா) இதுக்கு முன்பு தொடங்கி
னவற்றில் தலைக்கட்டாதே யிருமதில்லையிறே பெருமாள்; இதொன்
றும் தலைக்கட்டப் பெற்றதில்லை; அத்தாலே லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிட்
டார் பெருமாள்; அவரைவிடா, இவரைப்போரப் பொலியச்சொல்லி
க்கொண்டாடு மிளையபெருமாள் ஹர்ஷத்தைப்பார்த்தாள்; "பாரீரோ
தம்பியீர்! நீங்கள் நினைத்த தெல்லாம் தலைக்கட்டினிகோளிறே;
நீங்கள் வல்லவலிய ஆண்பிள்ளைகள்; நாங்கள் பெண் பெண்டுகள்; நீங்
கள்வேட்டைக்கும் வினைக்கும்போய் வ்யவஸிக்குமவர்கள்; நாங்கள்
வீடுவிட்டுப் புறப்பட்டறியோம்; உங்களுக்கு நினைத்த வகைகளெல்
லாம் தலைக்கட்டலாமிறே; உங்கள் தமயனார் வென்றாரிறே" என்று
ஸஹாஸமாகக்கொண் டிவ்வார்த்தையருளிச் செய்தாளாயிற்று.

தாத்பர்யம்.—லக்ஷ்மணா! குருஜநங்களான மாமனார் மாமியார்
ப்ரதிபந்தகமில்லாத இந்த ஏகாந்தமான விடத்தில் முன்பு ஸீதாதேவி
தாராளமாகத்தன்னை எனக்கு அதீநமாக்கி என்னை ரஸிப்பித்துக்கொண்டு
போருகையில், ஒருநாள் ஜலக்ரீடைபண்ணி இளைத்து இந்த கற்பா
றையின்மேல் இளைப்பாறநான் நினைத்திருக்கையில், என்னுடையமுக

விகாஸாதிகளால் என்னுடைய அபிப்ராயத்தை, யறிந்து என்னைப்பரிஹஸிக்க நினைத்து, எனக்கு முன்னமேதான் அந்தப்பாறைமேலேறி, நான் எந்தவழியாய் ஏறயத்நித்தாலும் அங்கங்கெல்லாம் எனக்கேற அவகாசமில்லாமற் செய்து, அதிஸுந்தரமாயும் புன்சிரிப்பையுமுடைய முகமுடையவளாய், ஓரங்களிலுட்கார்ந்து என்னை ஜயித்து அப்பொழுது பெரியசிரிப்புடன், தம்பியாரே! நீங்கள் புருஷ ஸிம்ஹங்கள், நான் ஸாமர்த்யமில்லாத பெண்பிள்ளை ; நீங்கள் நினைத்தது நினைத்த ப்ரகாரம் நிறைவேற்றுவீர்கள், நானொன்றும் செய்யவறியேன் ; இப்போது உம்முடைய தமயனார் என்னை ஜயித்தாரே அதைப் பார்த்தீரன்றோ ; என்றிப்படி அநேக பரிஹாஸோக்திகளை உம்மோடு சொன்னாளன்றோ என்று ஸீதா தேவியைத் தேடுங்காலத்தில் இளையபெருமாளோடு ஸ்ரீராமன் அருளிச்செய்தார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

கிஷ்கிந்தாகாண்டம், ௨௮-ம் ஸர்க்கம், ௨௮-ம் ஶ்லோகம்.

———(o)———

௨௭.—நாந்ருக்வேதவிநீதஸ்ய நாயஜுர்வேததாரிண:।
நாஸாமவேதவிதுஷ: ஶக்யமேவம் ப்ரபாஷிதும்॥ ௧௫,

அர்த்தம், அந்ருக்வேதவிநீதஸ்ய - ருக்வேதத்தில் சிக்ஷிதனுகாதவனுக்கு, ஏவம் - இப்படி, ப்ரபாஷிதும் - ஸம்பாஷிக்கைக்கு, ந ஶக்யம் - ஸாத்யமன்று ; அயஜுர்வேததாரிண: - யஜுர்வேதத்தைத் தரியாதவனுக்கும், ந - ஸாத்யமன்று; அஸாமவேதவிதுஷ:- ஸாமவேதத்தை யறியாதவனுக்கும், ந - ஸாத்யமன்று.

வ்யா. (நாந்ருக்வேதவிநீதஸ்ய) அநேந ஶ்லோகேந வாக்யப்ரகாஶகமான ருக்வேதம் ஶிக்ஷிதனானவனுக்கல்லது இப்படி வார்த்தைசொல்லவொண்ணாது. (நாயஜுர்வேததாரிண:) யஜுர்வேதம் தாரணந்தானே அரிது ; அத்தை யறிந்தவனுக்கல்லது இவ்வார்த்தைசொல்லவொண்ணாது. (நாஸாமவேதவிதுஷ:) ஸாமவேதம் கானவிஶேஷங்களறியவரிது ; அதறிந்தவனுக் கல்லது இப்படி வார்த்தைசொல்ல முடியாது. (ஶக்யமேவம் ப்ரபாஷிதும்) இத்தை யெல்லாவற்றையு மப்யஸித்தவனுக்கல்லது நம்முன்னே இப்படி வார்த்தைசொல்லலாமோ வென்றாரிறே பெருமாள். ௧௫.

தாத்பர்யம்.—ருக்யஜுஸ்ஸாமவேதங்களை ஸுசிக்ஷிதமாயறியாதவன் இப்படிவார்த்தை சொல்லவறியாள் என்று திருவடி விஷயமாய் இளையபெருமாளைப் பார்த்துப் பெருமாளருளிச்செய்தார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

கிஷ்கிந்தாகாண்டம், க-ம் ஸர்க்கம், ௧௧௫-ம் ஸ்லோகம்.

௭௭.—பத்மஸௌகந்திகவஹம் ஸிவம் ஸோகவிநாஸநம்|
த்ந்யா லக்ஷ்மண ஸேவந்தே பம்போபவநமாருதம்||௧௧௫.

அர்த்தம்.—லக்ஷ்மண-லக்ஷ்மணனே! பத்மஸௌகந்திகவஹம் - தாமரஸம் ஆம்பல் இந்த புஷ்பங்களின் பரிமளத்தை அடைவிப்பியாநிற்கிறதாயும், ஸிவம் - பரிசுத்தமாயும், ஸோகவிநாஸநம் - துக்கத்தைப் போக்கடிக்கிறதாயும் இருக்கிற, பம்போபவநமாருதம்- பம்பாஸரஸ்ஸின் தீரத்திலிருக்கிற வநங்களில் நின்றும் வீசுகிற காற்றை, த்ந்யா: - புண்யவான்கள், ஸேவந்தே - ப்ரதீக்ஷிக்கிறார்கள்.

வ்யா. (பத்மஸௌகந்திகவஹம்) கலம்பகஞ் சூடுவாரைப்போலே. (ஸிவம்) இதினத்தனை நன்மையுடையாரொருவருமில்லை. இதுக்கு நன்மையென்னென்னில்; (ஸோகவிநாஸநம்) நம்மை விதுவயம்பண்ணுது. ஸோகம் மறுவலிடாதபடி பண்ணும்போலே யிராநின்றது. (த்ந்யா:) தநமுடையராயிருப்பார் க்ஷாமத்துக்கு அஞ்சார்களிறே. (ஸேவந்தே) அஞ்சாமையே யன்றிக்கே இத்தை யநுபவிக்கைக்கு வநகாதமான ஸ்தலம் தேடாநிற்பர்கள். (பம்போபவநமாருதம்) "சூகரத்திலே நெருப்பு" என்னுமாப்போலே. ௧௧௫.

தாத்பர்யம்.—லக்ஷ்மண! பம்பாதீரத்திலிருக்கும் தோட்டங்களிலிருந்து புறப்பட்டு அங்குள்ள தாமரைமுதலான அநேக புஷ்பங்களின்மேல்விழுந்து அதின் ஸுகந்தங்களைக்கொண்டு குளிர்ந்துவீசுகிற இந்தக்காற்றானது,இப்போது விரஹியான என்னைமுடித்து என்னுடைய துக்கத்தைப் போக்கப்பார்க்கிறது. தன் ப்ரியைகளுடன் கூடினபுண்யவான்கள் இந்தக்காற்றை எதிர்பார்த்துக்கொண்டன்றோ அந்தந்த இடங்களில் வஸிக்கிறார்கள்; என்று மலயமாருத தப்தரான பெருமாளருளிச் செய்தார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஸுந்தரகாண்டம், ௩௪-ம் ஸர்க்கம், ௨௩-ம் ஶ்லோகம்.

௨௭.—ஸ்வப்நேபி யத்யஹம் வீரம் ராகவம் ஸஹலக்ஷ்மணம் |
பஶ்யேயம் யதி ஜீவேயம் ஸ்வப்நோபி மம மத்ஸரீ ||

அர்த்தம்.—அஹம் - நான், ஸஹலக்ஷ்மணம் - லக்ஷ்மணனோடு கூடின, வீரம் - ஸமர்த்தரான, ராகவம் - ஶ்ரீராமனை, ஸ்வப்நேபி - ஸ்வப்நத்திலேயாவது, பஶ்யேயம்யதி - பார்ப்பேனேயானால், ஜீவேயம் - பிழைத்திருப்பேன்; ஸ்வப்நோபி - ஸ்வப்நமும், மம - என்னுடைய விஷயத்தில், மத்ஸரீ - பொறாமையுடையதாயிருக்கிறது.

வ்யா. (ஸ்வப்நேபியத்யஹம்வீரம்) ஸ்வப்நத்திலே கண்டாலும் உஜ்ஜீவநிவர்த்தகராகவல்லராயிற்று. (ராகவம்ஸஹலக்ஷ்மணம்) பிரிகிறபோது இருவரையுங்கூடப் பிரிகையாலே காணுமிடத்திலும் இருவரையுங்கூடக் காணவேணுமென்றிறே ஆசைப்படுவது. அப்போது இருவரும் பிரிகையாலே தங்களில் கூடினார்களோ இல்லையோ என்னும் அதிஶங்கைபண்ணியிருக்குமே. (பஶ்யேயம்யதிஜீவேயம்ஸ்வப்நோபிமமமத்ஸரீ) என்னவஸ்தை யறிந்து முகங்காட்டாமைக்கு அவரே யன்றிக்கே இதுவும் என்னை நலியவேணுமோ என்றாளிறே.

தாத்பர்யம்.—ஸ்வப்நத்திற் கண்டாலும் என் துக்கங்களைப் போக்கவல்லரான பெருமாளையும் இளையபெருமாளையும் ஸ்வப்நத்தில் பார்த்தாவது ஜீவிக்கலாமென்றால் அதுவும் என்னிடத்தி லஸூயைபண்ணி வாராமலிருக்கிறது; என்று ராக்ஷஸிகள் மத்யத்திலிருப்பவளான பிராட்டி யருளிச்செய்தாள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஸுந்தரகாண்டம்- ௧௬-ம் ஸர்க்கம், ௪-ம் ஶ்லோகம்.

௨௮.—ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞா லக்ஷ்மணஸ்ய ச தீமத: |
நாத்யர்த்தம் க்ஷுப்யதே தேவீ கங்கேவ ஜலதாகமே || ௧௫௮.

அர்த்தம்.—ராமஸ்ய - ஶ்ரீராமனுடையவும், தீமத: - புத்திமானான, லக்ஷ்மணஸ்ய - லக்ஷ்மணனுடையவும், வ்யவஸாயஜ்ஞா - உத்யோகத்தை யறிந்தவளான, தேவீ - ஸீதாபிராட்டி, ஜலதாகமே - மழைக்காலத்தில், கங்கேவ - கங்காநதிபோலே, அத்யர்த்தம் - மிகவும், நக்ஷுப்யதே - கலங்குகிறாளில்லை.

ஸ்ரீ: (ராக்ஷஸீப்ரஸாதஜா) "ஸாதஸ்து தத்ஸமீ" என்றும் "ஸுமஹாப்ராணஸம்ஸ்ரவம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அறிந்திருக்குமவளாகையாலே பரித்திருந்தாள். ஶ்ரீராமஸந்நிதியுடையாரை ஒருநாளும் விடேனென்றும், அவர்களை விடவேண்டிற்றாகில் நானுளேனாகேனென்றுமிறே அவர் சொல்லிவைப்பது. "ஸர்வதாஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம்" என்றிருக்குமவரிறே. (லக்ஷ்மணஸ்யபீதை:) அவர் தம்முடைய ஏவலாலே ராமாஶ்ரமத்தின் பின்னே அது ராமனை என்றறியாதேபிடிக்க வொருப்பட்டபோதும் "இதுராமாஶ்ரமம்" என்று சொல்லும்படி அவ்வளவிலும் தெளிந்திருக்கும் இளையபெருமாள் படியை யறிந்திருக்கையாலும். (நாதஸ்ய லக்ஷ்மணஸ்ய தேவீ) அவர் தலையாலே சுமக்கும்படி வஸ்துவாய்ப் போந்தவளாகையாலே க்ஷாமக்ஷோமதாக்களுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் க்ஷாந்தியைதபாயிற்றிலள். ஸத்தாநாஶம் பிறக்குமளவாயிருக்கச்செய்தேயும் பரித்திருந்தாள். (மஹேவஜலதாமதி) நிரந்தரமாக வர்ஷிப்பர்ஷெ விழாநிற்கச் செய்தேயும் கங்கை தெளிந்திருக்குமாப்போலே.

தாத்பர்யம்.—ஸீதாதேவி ராக்ஷஸிகளினால் பீடிதையாயிருக்கச் செய்தேயும் பெருமாளுடைய ஆஶ்ரிதரக்ஷணவ்ரதத்தையும் அவரை உத்ஸாஹிப்பிக்கும் இளையபெருமாளுடைய வ்ரதத்தையும் அறிந்தவளாகையால், எவ்வளவு மழைபெய்தாலும் கங்காநதி எப்படி கலங்காதோ, அப்படியே கொஞ்சமும் விகாரமின்றி யிருந்தாள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

யுத்தகாண்டம், ௫-ம் ஸர்க்கம், ௫-ம் ஶ்லோகம்.

௨௦.— ந மே து:கம் ப்ரியா தூரே ந மே து:கம் ஹ்ருதேதி வா।
ஏதத்தேவாநுஶோசாமி வயோஸ்யா ஹ்யதிவர்த்ததே. ௧௫௬.

அர்த்தம்.—ப்ரியா - அபிமதையான ஸீதை, தூரே - தூரத்தில் (இருக்கிறாளென்று), மே - எனக்கு, து:கம் - வ்யஸநமானது, ந - இல்லை; ஹ்ருதா-(ராவணனால்) அபஹரிக்கப்பட்டாள்; இதிவா- என்றாவது, மே - எனக்கு, து:கம் - வ்யஸநமானது, ந - இல்லை; அஸ்யா: - இவளுடைய, வயோஹி - வயஸ்ஸன்றோ, அதிவர்த்ததே- கழிகிறது; ஏதத்தேவ - (என்கிற) இத்தைக்குறித்தே, அநுஶோசாமி - துக்கிக்கிறேன்,

வஸ்ரா. வைதேஹீ நம்மைப் பிரிந்து தூரத்திலே வர்த்தியா நின்றாளென்றதுக்கு வெறுக்கிறேனுமல்லேன்; இனி வலிய ரக்ஷஸ்ஸாலே பிரிவுபிறந்தது; இனி யெங்ஙனே நாம் ஸாதிக்கும்படி என்றதுக்கு வெறுக்கிறேனுமல்லேன். அதாகிறது - கடக்கவிருந்தாளாகில் கடலை யணைசெய்து நாலுபயணம் உள்ளே எடுத்துவிட்டுத் திருகிறது; இனி பிரிவுக்கு ஹேதுபூதனானவனை பையலைக் கிழங்கெடுத்துப் போகடத்திருகிறது அக்கார்யம்; நானிதொழிந்த அல்லாதவற்றுக்கு வெருவேன்; இதொன்றுக்குமே நான் ஶோகிப்பது. அதேதென்னில்; (வயோஸ்யா ஹ்யதிவர்த்ததே) இவைபோலேகாணும், என்னம்பால் மீளவிடலாவதொன்றன்றே? அணைக்குக் கிழக்குப்பட்ட நீரை மீட்கப்போகாதிறே. ௧௫௬

தாத்பர்யம்.—ஸீதை வெகு தூரதேசத்தி லிருக்கிறாளென்றுவது, அவளைக்கொண்டுபோன ராவணன் பலவானாகையால் அவனை யெவ்விதத்தில் ஜயிப்போமென்றுவது நான் சிந்திக்கவில்லை; ஆகிலும், அநுபவயோக்யமான இந்த யௌவநம் வ்யர்த்தமாய்ப் போய்விடுகிறதே; இதுமறித்தும் வாராதே என்று இதுக்கே நான் சிந்திக்கிறேன் என்று ஸமுத்ரதீரத்தில் காற்று ஸுகமாக வீச அப்பொழுது ஸீதையை நினைத்துப் பெருமாளருளிச் செய்கிறார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

———

உத்தரஸ்ரீராமாயணம், ௪௦-ம் ஸர்க்கம், ௧௬-ம் ஶ்லோகம்.

———(:o:)———

௨௮.—ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராஜந் த்வயி நித்யம் ப்ரதிஷ்டித:।
பக்திஶ்ச நியதா வீர பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி॥ ௧௬௦.

அர்த்தம்.—ராஜந் - ஸ்வாமியே! மே - எனக்கு, பரம: - உத்க்ருஷ்டமான், ஸ்நேஹ: - ப்ரீதியானது, த்வயி - தேவரிடத்தில், நித்யம்-எப்போதும், ப்ரதிஷ்டித:-ஸ்திரப்படுத்தப்பட்டது, பக்திஶ்ச-பக்தியும், நியதா - நித்யமாகச் செய்யப்பட்டது; வீர - சூரனானவரே! பாவ: - அபிப்ராயமானது, அந்யத்ர - வேறிடத்தில், ந கச்சதி - போகிறதில்லை.

வ்ரா. (ஸ்நேஹோபூர்வ:) "என்றனளவன்றால் யானுடை-யவன்பு". (ராஜநுக்ஷயி) இதுதானும் என்னால் வந்ததன்று, *அதுவு-மவனதின்னருளே. (நித்யம் வ்யதிஷ்டத:) இன்றன்றாகில் மற்றொ-ருபோது கொடுபோகிறோமென்ன; அங்ஙன் செய்யுமதன்று, யதிஷ்-டையைப்பற்றி வருகிறதாகையாலே; "நின்னலாலிலேன்காண்" என்னு-மாப்போலே. (ஹத்திஸ்நியதா) ஸ்நேஹமாவதென்; ஹத்தியாவதென்-னென்னில்; பெருமாளை யொழியச் செல்லாமை பிறந்து வர்த்திரே, க்ஷத்தில்முடிந்த வக்ஷ்வதிஷ்டநிலை ஸ்நேஹம்; ஹத்தியாவது-"நில்" என்ன "க்ஷாமாஷ்வ" என்னும்படியாய் முறையறிந்து பற்றின இளையபெரு-மாள் நிலை. (வீர) தன்னைத் தோற்பித்த துறை. உம்முடைய வீர-ங்கொண்டு புறம்பே வென்றீரென்று இங்கு வெல்ல முடியாது. தானும் வீரனாகையாலே தோற்பித்த துறையைப் பிடித்துப் பேசுகி-றார். (ஹாவோநாந்த்ருமஹதி) என்னை மீட்டீராகிலும் என்னு-டைய நெஞ்சை மீட்கப்போகாது. "க்ஷந்த்ரு" என்கிறது "மற்றா-ரானுமுண்டென்பார்" என்னுமாப்போலே கொடுபோக நினைத்த தேஶத்தின்பேருங்கூடத் தனக்கு க்ஷஸஹ்யமாயிருக்கிறபடி. கசாo.

தாத்பர்யம்.—பட்டாபிஷேகமான வநந்தரம் அவ்வவர்கள் கோ-ரின அபீஷ்டங்களை அவ்வவர்களுக்குத் தந்து உமக்கென்ன வே-ணுமென்று திருவடியைப் பெருமாள் கேட்க, திருவடி, ஸ்வாமீ! தே-வரீரைவிட்டுப் பிரிந்தால் நிற்கப்போகாத ப்ரீதியும், ஸ்வரூபாநுரூப-மாக ப்ராப்தமான கைங்கர்யங் கொள்ளுகைக்குண்டான அபிநிவேச-மும் தேவரீருடைய இந்த ராமாவதாரத்தையே எப்போதும் பற்றி-யிருக்கும். தேவரீருடைய ஸாமர்த்யத்தினால் என்னை மோக்ஷத்துக்-குக் கொண்டுபோகத் திருவுள்ளம் பற்றினாலும் என்னுடைய மநஸ்ஸு இதைவிட்டு வேறெங்கும் செல்லமாட்டாது என்றுசொன்னார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ANCIENT ORIENTAL MANUSCRIPTS

தனிஶ்லோகம் முற்றிற்று.